TRUYENFULL.VISION

Chậy bòng

KHƯỚC NHA

Cháy Bỏng - Khước Nha

Khước Nha

DTV EBOOK

Ngôn Tình,Đô Thị

Văn án

Năm 16 tuổi, Lâm Diểu biết mình chỉ là thiên kim giả được nhận nuôi.

Mẹ ruột của cô-một người phụ nữ uốn tóc xoăn-đưa cô trở về con hẻm cũ kỹ, xập xệ.

Ngay lúc đó, cô chạm mặt Văn Dã-thiếu niên với khóe môi còn đọng vảy máu, vẻ mặt u ám, lạnh lùng.

Người phụ nữ đẩy cô về phía trước: "Gọi anh đi."

Lâm Diểu chạm phải đôi mắt đen lãnh đạm của thiếu niên, sợ hãi gọi một tiếng: "Anh."

Ánh mắt Văn Dã lướt qua khuôn mặt trắng trẻo của cô, rồi dừng lại trên chiếc váy trắng cổ búp bê ngoan ngoãn mà cô đang mặc.

Không nói một lời, anh xoay người rời đi.

Trong con hẻm chật hẹp, hai bờ vai khẽ chạm nhau.

Thái độ ghét bỏ của anh, bày ra rõ ràng.

Cốt truyện: Ở nhờ * Giả huynh muội * Nương tựa lẫn nhau * Yêu thương nhau

Nam nữ chính không có quan hệ huyết thống và không cùng hộ khẩu.

Tags: Tình yêu duy nhất | Gương vỡ lại lành | Trời sinh một cặp | Trưởng thành

CP: Lâm Diểu × Văn Dã

Một câu tóm tắt: Anh yêu thương cô đến tận xương tuỷ.

Thông điệp: Có chí thì nên.

Mục lục

- Chương 1: Rõ ràng là không hoan nghênh cô chút nào
- Chương 2: Đáng đời
- Chương 3: Không nhịn nổi dù chỉ một chút
- Chương 4: Bảo mày cút
- Chương 5: Đi, ra ngoài ăn đêm
- Chương 6: Vài phần dịu dàng hiếm thấy
- Chương 7: Mưa xối xả
- Chương 8: Cảm giác không xứng đáng nhưng lại chẳng cam lòng
- Chương 9: Cô ấy là em gái tao
- Chương 10: Giúp cô xả giận
- Chương 11: Làm tốt vai trò người anh này của em
- Chương 12: Vẻ sắc sảo kiêu hãnh của một kẻ xuất chúng
- Chương 13: Chút chua xót trong lòng tan biến
- Chương 14: Đêm Giáng Sinh
- Chương 15: Ra ngoài đi dạo tiêu cơm
- Chương 16: Khiến anh càng lún sâu vào hơn
- Chương 17: Em có muốn đi cùng không?
- Chương 18: Tấm ảnh
- Chương 19: Em cũng có anh trai em cho
- Chương 20: Tức giận đến rợn người
- Chương 21: Vị thần hộ mệnh
- Chương 22: Anh cũng có thể nuôi em
- Chương 23: Dọn qua đây
- Chương 24: Tao cứ muốn nuông chiều đấy
- Chương 25: Ý nghĩ hoang đường đến cực điểm
- Chương 26: Ngã vào lòng anh
- Chương 27: Còn đưa cả lưỡi vào
- Chương 28: Brocon
- Chương 29: Đừng về nhà nữa
- Chương 30: Thích thiên thần sao?
- Chương 31: Đối tốt với cô cả đời

- Chương 32: Em gái anh phải sống đến trăm tuổi
- Chương 33: Kiếp này cũng đã rất xinh đẹp rồi
- Chương 34: Một cái vỗ giòn giã đáp xuống mông cô
- Chương 35: Ủ ấm chân cô
- Chương 36: Nhẹ nhàng m.ơn trớn đôi môi cô
- Chương 37: Khi còn sống hay sau khi chết, đều có hiệu lực
- Chương 38: Phải trói em lại ngủ mới yên tâm
- Chương 39: Cơ thể vô thức muốn áp sát anh hơn
- Chương 40: Anh phải mau tới nhé
- Chương 41: M.út lấy đôi môi cô
- Chương 42: Anh Dã, anh là em gái xướng, anh trai tùy hả?
- Chương 43: Ngọt đến mức tim anh co rút từng cơn
- Chương 44: Há miệng, cách lớp áo cắn mạnh vào vai anh
- Chương 45: Những điều tốt đẹp về anh lại hiện lên rõ ràng và sâu sắc...
- Chương 46: Một Giờ Rưỡi
- Chương 47: Anh chẳng phải đang ở đây sao?
- Chương 48: Đến chỗ anh trước
- Chương 49: Ảnh chụp chung trong khung ảnh
- Chương 50: Hối hận vì đã giận dỗi suốt từng ấy năm
- Chương 51: Đây là Trần Thụ Dư sao?
- Chương 52: Có phải anh đã lừa em không?
- Chương 53: Thời gian ba ngày để suy nghĩ
- Chương 54: Mang lại cho người ta cảm giác an toàn tuyệt đối
- Chương 55: Diểu Diểu, anh yêu em
- Chương 56: Sẽ không làm Diểu Diểu đau đâu
- Chương 57: Bổ sung năng lượng
- Chương 58: Đều muốn dành cho em
- Chương 59: Nếm cả hai bên
- Chương 60: Ngon thật
- Chương 61: Anh chỉ quản được cô gái nhà anh thôi
- Chương 62: Ngửi xem có mùi sữa không?
- Chương 63: Hoàn chính văn

Chương 1: Rõ ràng là không hoan nghênh cô chút nào

Tháng Chín ở Bình Thành, suốt hơn nửa tháng liền trời oi bức, nhiệt độ cao không dứt. Sáng sớm, mặt trời đã như một quả cầu lửa chực chờ bùng cháy, không khí bị nung đến bỏng rát.

Khoảnh khắc bước ra khỏi cổng biệt thự, đôi mắt Lâm Diểu bị ánh nắng gay gắt làm nhức nhối, cảm giác đau xót lan dần trong đáy mắt.

Lâm Khâm Văn mở cốp xe, đặt chiếc vali màu hồng đang xách trong tay vào trong, sau đó quay lại nhìn cô. Đáy mắt ông tràn đầy áy náy xen lẫn bất lực.

"Mẹ con buồn lắm, nên không đi cùng chúng ta được."

Lâm Diểu nhỏ giọng, ngoan ngoãn hiểu chuyện đáp:

"Không sao ạ, Nguyên Nguyên cũng cần mẹ ở bên chăm sóc nữa mà."

Cô ôm balo, ngồi vào ghế lái phụ. Quay đầu đi, cô chớp mạnh hàng mi vài cái, cố kìm lại làn hơi nước mờ mịt trong mắt.

Ngoài cửa xe, nhân viên quản lý khu đang cầm một ống nước dài tưới cho bãi cỏ đã héo rũ vì nắng gắt. Hơi nước mỏng manh tạo thành một vầng cầu vồng lấp lánh trong không trung, chỉ chớp mắt đã tan biến.

Chiếc xe nhanh chóng rời khỏi khu biệt thự, xa dần những nơi gắn bó suốt bao năm. Quang cảnh trước mắt ngày một lạ lẫm, giống như những con người mà cô sắp phải đối mặt—đầy rẫy những điều chưa biết.

Lòng cô thấp thỏm bất an, cho đến giờ vẫn còn cảm giác hoang mang, không thực. Mọi thứ thay đổi quá nhanh, quá lớn, có thể nói là đảo lộn tất cả.

Hai tuần trước.

Nửa đêm, cô khát nước tỉnh dậy, cầm chiếc cốc đi ra ngoài rót nước. Khi ngang qua phòng bố mẹ, cô vô tình nghe thấy tiếng mẹ nghẹn ngào nức nở, gần như sụp đổ khi chất vấn:

"Em không đồng ý! Em đã nuôi Diểu Diểu suốt mười bảy năm, trong lòng em con bé chẳng khác nào con ruột. Anh nói đưa đi là đưa đi, vậy chẳng khác nào đâm vào tim em một nhát dao hay sao?"

Lượng thông tin trong câu nói quá lớn, đầu óc cô còn chưa kịp xử lý thì đã nghe thấy giọng nói mệt mỏi nhưng vẫn đầy lý trí của bố, từng câu từng chữ đều chặt chẽ, hợp lý:

"Tiểu Di, em tưởng anh muốn thế lắm sao? Nhưng thật sự là đường cùng rồi, không còn cách nào khác. Từ sau khủng hoảng kinh tế, việc kinh doanh của anh vẫn luôn khó khăn, gắng gượng suốt hơn hai năm nay, nhưng giờ công ty vẫn phải tiến hành thanh lý tài sản. Căn biệt thự chúng ta đã ở hơn mười năm cũng phải rao bán rồi. Chúng ta phải sang Mỹ chữa bệnh cho Nguyên Nguyên, trước mắt còn phải ở nhờ nhà anh trai anh. Ba người chúng ta còn phải chen chúc trong một phòng, làm gì còn chỗ nào cho Diểu Diểu nữa?"

"Huống hồ, chi phí điều trị của Nguyên Nguyên là một khoản tiền rất lớn, chúng ta không thể gánh thêm việc nuôi dưỡng một đứa trẻ khác được. Anh biết em không nỡ xa Diểu Diểu,

nhưng dù sao Nguyên Nguyên cũng là con ruột của chúng ta. Em nghĩ xem, năm đó em mang thai khi đã lớn tuổi, vì sinh con mà phải tiêm biết bao mũi thuốc giữ thai, chịu biết bao đau đớn."

Từng câu từng chữ như sấm sét giáng bên tai, Lâm Diểu đứng chết lặng tại chỗ. Cuối cùng, cô nghe thấy giọng nói chậm rãi nhưng đầy kiên quyết của bố:

"Anh đã tìm được mẹ ruột của Diểu Diểu, bà ấy đồng ý đón con bé về. Chúng ta cũng sẽ đưa cho bà ấy một khoản tiền. Dù gì cũng là ruột thịt, bà ấy chắc chắn sẽ đối xử tốt với con bé."

——

Không biết xe đã chạy bao lâu, băng qua hơn nửa thành phố, cuối cùng rẽ vào một con hẻm cũ kỹ. Suýt nữa thì đâm phải một chiếc xe điện lao tới như tên bắn, người lái xe tức giận chửi ầm lên:

"Đ. m. nhà mày! Đồ ngu không có mắt à? Chạy BMW thì ngon lắm hả?!"

Lâm Khâm Văn nghe vậy liền nhíu mày, nhưng với sự giáo dưỡng vốn có, ông không tranh cãi với loại người này, chỉ lặng lẽ đánh tay lái, nhường đường cho đối phương đi trước.

Gã kia vừa chạy xe đi vừa tiếp tục lẩm bẩm chửi rủa. Lâm Diểu bị kéo trở lại thực tại bởi màn cãi vã vừa rồi, đôi mắt thất thần bấy lâu cũng dần lấy lại tiêu cự.

Qua cửa sổ xe, cô nhìn thấy hai bên con hẻm là những căn nhà cấp bốn thấp bé, trên tường có nhiều mảng xi măng bong tróc, lộ ra lớp gạch đỏ bên trong. Hệ thống dây điện chằng chịt như mạng nhện, rối ren vắt ngang vắt dọc.

Bên cạnh một cột điện dán đầy quảng cáo rao vặt là một thùng rác lớn. Thân thùng màu xanh lá bám đầy bụi bẩn, rác bên trong chất đến tràn ra ngoài. Mấy vỏ hộp mì ăn liền vứt bừa bãi, nước súp đổ xuống đất, loang lổ thành những vệt bẩn kéo dài.

Nhìn thấy môi trường xung quanh bẩn thỉu, lộn xộn như thế này, Lâm Khâm Văn càng nhíu chặt mày hơn, cảm giác áy náy trong lòng cũng ngày một dâng cao.

Ông dừng xe dưới một bóng cây, lấy điện thoại ra bấm số:

"Alo, cô Triệu à? Chúng tôi đã đến con hẻm này rồi."

Sau khi cúp máy, ông quay đầu nhìn cô con gái ngồi yên lặng bên cạnh. Giọng nói vốn đã im lặng rất lâu nay lại có phần khàn đi:

"Diểu Diểu, tình hình gia đình và bệnh tình của Nguyên Nguyên, con đều biết rõ. Nếu còn có cách khác, bố và mẹ con chắc chắn sẽ không làm vậy. Con đừng trách chúng ta."

"Con hiểu, con chưa từng trách bố mẹ." Lâm Diểu ngước mắt nhìn ông, trong đôi mắt hạnh đen láy không có chút oán hận nào, mà chỉ có sự chân thành: "Con hy vọng Nguyên Nguyên sớm ngày bình phục."

Từ đầu hẻm bên kia, một người phụ nữ khoảng hơn ba mươi tuổi đi đến. Bà ta mặc một chiếc áo lưới chấm bi màu đen, dây áo lót đỏ thấp thoáng lộ ra. Lông mày được kẻ tỉ mỉ, mái tóc dài uốn xoăn nhuộm nâu xõa ngang vai.

Vừa đi đến gần, bà ta vừa đưa mắt nhìn vào trong xe.

Lâm Khâm Văn mở cửa xe bước xuống, Lâm Diểu cũng theo sau xuống xe.

"Xin hỏi, cô là cô Triệu?" Lâm Khâm Văn lịch sự hỏi.

"Đúng, đúng, là tôi." Triệu Mỹ Oanh nở nụ cười tươi rói, sau đó quay sang nhìn cô gái đang đứng bên cạnh ông.

Chỉ một cái nhìn thoáng qua, bà ta liền sững sờ.

Thiếu nữ trước mặt xinh đẹp đến mức khiến bà ta khó tin đây là đứa con do chính mình sinh ra.

Gương mặt nhỏ nhắn chỉ bằng bàn tay, làn da trắng như sứ, đôi mắt hạnh dưới hàng mi dài và cong trông trong veo sáng ngời. Khí chất toát ra từ cô gái cũng khác hẳn, mang vẻ dịu dàng, đoan trang của người được nuôi dưỡng trong môi trường tốt— một vẻ đẹp không thuộc về nơi này.

"Từ nay về sau, Diểu Diểu nhờ cô chăm sóc." Lâm Khâm Văn đưa tấm thẻ ngân hàng đã thỏa thuận từ trước cho bà ta, "Đây là một chút tấm lòng của tôi và vợ tôi, mong cô nhận lấy."

"Ôi chao, nói gì vậy chứ! Những năm qua vẫn là nhờ hai người vất vả nuôi con bé khôn lớn mà."

Miệng Triệu Mỹ Oanh khách sáo, nhưng ánh mắt dán chặt vào tấm thẻ ngân hàng không rời. Bà ta giả vờ từ chối vài câu, rồi cuối cùng sung sướng nhét nó vào túi.

Lâm Khâm Văn là người đã quyết tâm gửi Lâm Diểu đi, nhưng dù gì con bé cũng đã gọi ông là bố suốt mười bảy năm. Giây phút chia ly thực sự, tim ông vẫn đau âm ỉ.

Ông mở miệng, có rất nhiều điều muốn nói, nhưng lại không biết nên bắt đầu từ đâu. Cuối cùng, chỉ có thể nói:

"Diểu Diểu, bố đi đây. Sau này con phải tự chăm sóc bản thân cho tốt."

Triệu Mỹ Oanh dõi theo chiếc BMW xa dần, buột miệng:

"Chẳng phải nói công ty phá sản rồi sao? Sao vẫn còn đi được xe xịn thế này? Không chừng cả nhà họ bịa chuyện để đẩy con đi, còn bản thân thì sang nước ngoài hưởng thụ cũng nên."

Lâm Diểu cúi đầu, không lên tiếng.

"Mà ông bà ta nói cũng đúng, 'tàu đắm cũng còn ba cân đinh'*, đám nhà giàu ấy, dù có phá sản thì vẫn sống sung sướng hơn bọn dân đen như chúng ta."
(*Câu này mang hàm ý rằng dù một thứ gì đó có vẻ đã vô dụng hay suy tàn, nhưng nó vẫn có giá trị nhất định.)

Triệu Mỹ Oanh tự phân tích rồi liếc nhìn gương mặt vẫn im lặng của Lâm Diểu:

"Con đừng trách mẹ bỏ con. Hồi đó mẹ mới mười sáu tuổi đã sinh con, ba con vừa mặc quần vào là chuồn mất. Mẹ làm sao nuôi nổi con chứ?"

"Nếu không phải mẹ giao con cho đôi vợ chồng kia, thì mười mấy năm qua con làm gì được hưởng sung sướng như thế?" Bà ta lại đắc ý.

Lâm Diểu mím chặt đôi môi khô khốc, vẫn không nói một lời.

Sau cái đêm đó, sáng hôm sau cô đã nhận được thông báo về thân thế của mình. Cô không phải con ruột của Thẩm Di và Lâm Khâm Văn, mà chỉ là đứa trẻ họ nhận nuôi.

Năm đó, Thẩm Di làm y tá trong bệnh viện, tình cờ gặp Triệu Mỹ Oanh – khi ấy mới mười sáu tuổi, vừa sinh con xong đã không muốn nuôi. Bà và chồng mình kết hôn đã nhiều năm mà chưa có con, vậy nên đã nhận nuôi Lâm Diểu mang về nhà.

Họ nuôi cô suốt mười bảy năm, mãi đến vài năm trước mới có được Nguyên Nguyên. Có lẽ vì mang thai muộn, đứa con trai ấy mới vài tuổi đã bị chẩn đoán mắc chứng tự kỷ.

Lâm Diểu kéo vali đi theo Triệu Mỹ Oanh. Mặt đường trong hẻm không bằng phẳng, bánh xe nhỏ liên tục bị kẹt bởi những viên đá vụn, khiến cô kéo rất vất vả.

Như sực nhớ ra điều gì, Triệu Mỹ Oanh quay đầu hỏi cô:

"Đúng rồi, họ đặt cho con cái tên Lâm Dao* đúng không?"
(*瑶 [Dao]: có nghĩa là ngọc đẹp)

"Là Lâm Diểu (杳) ạ. Trên là chữ 'mộc' (木), dưới là chữ 'nhật' (日)." Cô nhẹ nhàng chỉnh lại.

"Lại còn có cả chữ này nữa à, lạ hoắc lạ huơ." Triệu Mỹ Oanh cau mày lẩm bẩm: "Không hay bằng chữ 'Dao'. Dù sao thì cái gã vô trách nhiệm kia cũng chết lâu rồi, con chẳng cần đổi họ làm gì, cứ gọi vậy đi."

Rẽ sang một con hẻm nhỏ hẹp hơn, chỉ đủ chỗ cho cô và Triệu Mỹ Oanh đi sát qua. Hai bên là những căn nhà tự xây hai tầng, cũ kỹ, lụp xụp.

Trên đầu vẫn là những đường dây điện chằng chịt, quần áo của các hộ gia đình phơi lủng lẳng, ánh nắng gay gắt bị che khuất phần lớn. Hai bức tường hai bên loang lổ dấu vết thời gian, những nét vẽ bậy nguệch ngoạc khắp nơi, rêu xanh mọc trong kẽ đá bị nắng thiêu đốt đến vàng úa.

Lâm Diểu cúi đầu nhìn đường, bên cạnh cô là người mẹ ruột có chung huyết thống, nhưng chẳng khác gì người xa lạ. Suốt mười bảy năm qua, đây là lần đầu tiên cô gặp bà ấy. Cô không biết phải cư xử thế nào, thậm chí không biết nên nói câu gì trước.

Bỗng giọng Triệu Mỹ Oanh vang lên, mang theo vài phần lấy lòng:

"Tiểu Dã đi học đấy à?"

Lâm Diểu hơi sững sờ. Giờ đã hơn mười giờ sáng, ai lại đi học vào giờ này chứ?

Cô không kìm được mà ngẩng đầu lên, nhìn thấy một thiếu niên đang đi tới.

Cảm giác đầu tiên là rất cao. Cô phải ngẩng cằm lên thêm chút nữa mới nhìn rõ được khuôn mặt anh.

Mắt hai mí lót, dáng mắt dài và hẹp, tóc hai bên thái dương cắt gọn càng làm nổi bật những đường nét sắc bén, cứng cỏi trên gương mặt. Khóe môi bên phải còn vết thương đóng vảy máu, toàn thân toát ra vẻ lạnh lùng và nguy hiểm.

Nếu trước đây gặp một người như thế bên ngoài trường học, Lâm Diểu chắc chắn sẽ vô thức tránh xa.

Vai cô đột nhiên bị đẩy nhẹ một cái, Triệu Mỹ Oanh nói:

"Gọi anh đi."

Lâm Diểu vẫn chưa hiểu rõ mối quan hệ trong nhà, ngơ ngác đối diện với đôi mắt đen thẳm, lạnh nhạt của thiếu niên trước mặt. Cô mở miệng, khẽ gọi một tiếng:

"Anh."

Giọng cô trong trẻo, mềm mại như dòng suối nhỏ mùa hè, nhưng lại rất nhỏ, mang theo chút rụt rè.

Bước chân của Văn Dã hơi khựng lại, mí mắt rũ xuống bỗng nhấc lên, ánh nhìn lướt qua gương mặt trắng trẻo của cô, rồi đến đôi mắt long lanh ánh nước, xen lẫn chút e dè, cuối cùng dừng trên chiếc váy trắng cổ búp bê ngoan ngoãn cô đang mặc.

Tất cả diễn ra trong chưa đầy hai giây. Sau đó, anh không nói một lời, nhấc chân bước đi, không để ý đến Triệu Mỹ Oanh, cũng

chẳng đáp lại tiếng gọi kia.

Con hẻm vốn đã chật hẹp, anh ngang nhiên sải bước, khi lướt qua Lâm Diểu, cánh tay còn va nhẹ vào bờ vai cô.

Tiếng bước chân phía sau dần xa, cô tiếp tục theo Triệu Mỹ Oanh đi về phía trước.

Lúc này, thái độ của Triệu Mỹ Oanh thay đổi hẳn, hừ một tiếng khinh thường từ trong mũi, không nhịn được nói:

"Cái thằng này đúng là vô giáo dục, ba thì mất sớm, mẹ chẳng thèm dạy, suốt ngày gây chuyện, vào trại giáo dưỡng như cơm bữa."

Lâm Diểu đi sau một bước, từ câu nói ấy mới ý thức được—thì ra thiếu niên kia không phải anh ruột của cô.

Vừa nghĩ vậy, cô liền nghe thấy Triệu Mỹ Oanh căn dặn:

"Nó là con trai của bác cả* con, ở chung nhà với chúng ta đấy. Tính khí nó như thuốc nổ, động một tí là bùng lên, sau này con tránh xa nó ra, đừng có chọc vào."
(*bác cả: anh trai của chồng)

Lâm Diểu ngoan ngoãn gật đầu, đáp khẽ: "Vâng."

Trong lòng lại nhớ đến thái độ vừa rồi của anh—rõ ràng là không hoan nghênh cô chút nào.

Chương 2: Đáng đời

Đi đến cuối con hẻm, trước mắt vẫn là một căn nhà tự xây hai tầng, giống như phía trước. Cánh cửa sắt sơn xanh loang lổ, dán đầy những mẩu quảng cáo mở khóa, thông cống. Lớp cũ còn chưa bị bóc đi, lớp mới đã chồng lên.

Triệu Mỹ Oanh lấy chìa khóa mở cửa, rồi đưa cho Lâm Diểu một đôi dép lê cũ.

Khi Lâm Diểu cúi xuống thay giày, một chiếc ô tô đồ chơi điện màu đỏ chạy đến. Người đang "lái" nó là một cậu bé sáu, bảy tuổi.

Cậu nhóc mũm mĩm, trông còn béo hơn so với những đứa trẻ cùng tuổi. Chiếc xe đồ chơi rõ ràng không chịu nổi cân nặng của cậu ta, chạy lắc la lắc lư trên đường.

"Mẹ! Hết kem rồi, con muốn ăn kem!" Cậu nhóc vừa mở miệng đã lớn tiếng la hét đầy bất mãn.

Triệu Mỹ Oanh lập tức nở nụ cười: "Một lát nữa mẹ đi chợ sẽ mua cho con."

"Con muốn ăn đá bào, với loại có bốn vòng tròn!" Cậu tiếp tục đòi hỏi.

"Được được được, mẹ mua hết cho con." Giọng bà tràn đầy cưng chiều, sau đó quay sang giới thiệu: "Tiểu Lỗi, con nhìn xem, đây là chị gái của con, từ nay sẽ chuyển đến sống cùng chúng ta."

Văn Lỗi vẫn còn nhỏ, chẳng hiểu tại sao chị gái lại thay đổi, cũng không quan tâm. Cậu chỉ liếc Lâm Diểu một cái, không thèm chào lấy một câu, liền xoay vô lăng, lái xe đi mất.

Trước thái độ vô lễ của cậu nhóc, Triệu Mỹ Oanh chẳng hề để tâm, chỉ liên tục dặn dò: "Cẩn thận một chút, đừng đụng vào đồ đạc rồi bị thương."

Sau đó, bà quay sang nhìn Lâm Diểu: "Mẹ phải đi chợ ngay đây. Phòng đều ở tầng hai, con sẽ ngủ chung với Tiểu Lỗi, là căn có dán áp phích trên cửa đấy."

Nhanh chóng sắp xếp xong, bà liền mở cửa rời đi.

Văn Lỗi vẫn lái chiếc xe đồ chơi chạy lung tung trong phòng khách, suýt chút nữa cán vào chân Lâm Diểu. May mà cô kịp lùi về sau vài bước.

Lâm Diểu kéo vali lên lầu. Hành lý của cô chủ yếu là sách, khá nặng, mà sức cô lại yếu, leo được vài bậc đã phải dừng lại thở một chút.

Cánh cửa gỗ cũ màu vàng dán một tấm áp phích Ultraman. Lâm Diểu nhìn vào bên trong, xác nhận đúng phòng liền kéo vali vào.

Căn phòng hơi bừa bộn. Trên giường chất đầy đồ chơi và truyện tranh. Trên bàn vương vãi bi thủy tinh, súng cao su, mấy cành cây nhặt được. Ngăn kéo mở toang lộ ra những tờ giấy lau qua mà chưa vứt đi, còn có một túi khoai tây chiên đã mở nhưng ăn dở.

Lâm Diểu mất rất lâu mới dọn dẹp xong.

Trong lúc đó, Triệu Mỹ Oanh đi chợ về. Cô nghe thấy bà lấy kem đưa cho Văn Lỗi, nhưng không lên lầu, mà đi thẳng vào bếp nấu cơm.

Gần mười hai giờ trưa, có tiếng mở cửa vang lên.

Từ dưới tầng vọng lên giọng đàn ông, cằn nhằn về đám công nhân già khó bảo trong xưởng. Cứ nói vài câu lại xen lẫn mấy lời chửi tục.

Lâm Diểu đứng dậy ra ngoài, xuống cầu thang liền trông thấy người đàn ông ngồi chễm chệ trên ghế sofa, hai chân bắt chéo, dáng vẻ bệ vệ.

Người đó đang hút thuốc, chiếc áo phông bị bụng bia căng chặt, quần đen thắt dây nịt, bên hông treo một chùm chìa khóa.

Triệu Mỹ Oanh vừa bưng ra một đĩa dưa hấu vừa cắt, thấy Lâm Diểu xuống liền vội nói: "Mau qua chào chú Văn đi."

Lâm Diểu khẽ gọi một tiếng: "Chào chú Văn ạ."

Người đàn ông trên sofa nghiêng đầu nhìn sang, ánh mắt quét một lượt từ trên xuống dưới, rồi nhe răng cười: "Ở khu này làm gì có đứa con gái nào da trắng như vậy chứ? Nhìn cái là biết ngay lớn lên trong gia đình giàu có."

Lâm Diểu có chút lúng túng, không biết nên đáp lại thế nào.

Triệu Mỹ Oanh đặt đĩa dưa hấu lên bàn trà, gọi Văn Lỗi – thằng bé đang nằm bò dưới đất chơi tàu hỏa – lại ăn. Bà cũng bảo Lâm Diểu vào bếp phụ mình bưng thức ăn ra.

Trong bữa ăn, Văn Thiên Minh tỏ ra rất tò mò về gia đình trước đây của cô, hết hỏi cái này lại đến cái khác. Triệu Mỹ Oanh vừa bón cơm cho Văn Lỗi, thỉnh thoảng cũng xen vào vài câu.

Văn Lỗi đang ở độ tuổi hiếu động nhất, lại được cưng chiều, ăn được một nửa đã nhảy xuống ghế chơi tiếp. Triệu Mỹ Oanh đành cầm bát đuổi theo, tiếp tục bón cho cậu bé.

Ăn xong, Văn Thiên Minh liền hóa thân thành người "rảnh rang", thoải mái dựa vào ghế sofa, cầm hộp thuốc lá trên bàn trà rồi chép miệng: "Hết thuốc rồi."

Triệu Mỹ Oanh vừa dỗ vừa bón cơm cho con trai, rồi quay đầu lại, hiển nhiên ra lệnh cho Lâm Diểu: "Con đi mua bao thuốc cho chú Văn đi, siêu thị ngay đầu hẻm đó, lúc nãy con đi qua rồi mà."

Lâm Diểu vốn quen ăn chậm, nhai kỹ nuốt kỹ, lúc này vẫn chưa ăn xong, nhưng cũng đành phải đặt đũa xuống trước.

Văn Thiên Minh móc từ trong túi ra tờ mười đồng, đưa cho cô: "Mua bao Hồng Tháp Sơn nhé."

Lâm Khâm Văn không hút thuốc, trước đây Lâm Diểu chưa từng chạm vào hộp thuốc lá bao giờ. Cô nhận lấy tiền, âm thầm ghi nhớ ba chữ này, rồi thay giày ra ngoài.

Buổi trưa hè, trời nóng hầm hập, mặt đường nhựa như một cái chảo nướng, bước lên còn cảm nhận được hơi nóng phả ra. Dựa vào trí nhớ mơ hồ, Lâm Diểu men theo những con hẻm ngoằn ngoèo, tìm được siêu thị Tú Mai.

Gọi là siêu thị, nhưng thực ra còn nhỏ hơn cả tiệm tạp hóa trong trường học. Bên trong chen chúc bốn dãy kệ hàng, tủ kính gần cửa chất đủ loại thuốc lá. Phía sau quầy có một cậu trai tầm mười bảy, mười tám tuổi, mặc áo ba lỗ với quần đùi, gầy trơ xương, đang nghịch một khối rubik trong tay.

"Cho tôi một bao Hồng Tháp Sơn." Lâm Diểu nói, đồng thời đưa tờ tiền trong tay ra.

Cậu trai ngẩng đầu lên, cười ngờ nghệch hai tiếng, rồi đứng dậy cúi đầu lục tìm, cầm từng hộp lên xem rồi lại đặt xuống.

Lúc này, rèm nhựa bên cạnh bị vén lên, một người phụ nữ trung niên đeo tạp dề bước ra: "Xin lỗi nhé, cháu cần gì cơ?"

Lâm Diểu lặp lại lần nữa, người phụ nữ nhanh chóng lấy thuốc đưa cho cô. Khi cô cầm thuốc bước ra khỏi cửa, nghe thấy bà ta trò chuyện với cậu trai kia. Có lẽ là hai mẹ con, nhưng tốc độ nói chuyện và cách bà ta nói không giống đang trò chuyện với một người trưởng thành có trí tuệ bình thường.

Buổi chiều, Văn Thiên Minh lại đi làm ở xưởng. Triệu Mỹ Oanh thì bị Văn Lỗi nằng nặc đòi đưa đi trung tâm thương mại chơi, trong nhà chỉ còn lại một mình Lâm Diểu.

Cô quay về phòng, mở hành lý ra sắp xếp đồ đạc của mình.

Sau đó, không còn việc gì để làm nữa.

Tiếng "ù ù" của quạt máy trở nên rõ ràng hơn trong không gian tĩnh lặng. Lâm Diểu nhìn quanh căn phòng xa lạ, cảm giác lạc lõng và không biết phải làm gì lại cuộn trào trong lòng.

Cô ngồi bên mép giường một lúc rồi đứng dậy, lấy bộ đề thi mang theo từ trong cặp ra, vùi mình vào biển đề.

Làm liền hai bộ, ngoài cửa sổ chỉ còn lại những vệt hoàng hôn màu cam rực rỡ.

Chờ đến khi hai vệt cam ấy biến mất, trời hoàn toàn tối đen, nhưng Triệu Mỹ Oanh và Văn Thiên Minh vẫn chưa ai về, còn người anh trai nghe nói suốt ngày gây chuyện, là khách quen của trại giáo dưỡng, cũng không thấy xuất hiện.

Lâm Diểu đói bụng, lấy ví tiền và chìa khóa mà Triệu Mỹ Oanh đưa cho trước khi đi, rồi ra khỏi cửa.

Cô định đến cửa hàng tạp hóa ban trưa để mua một hộp mì gói, tiện thể mua thêm bàn chải, khăn mặt và mấy vật dụng cá nhân. Khu này đèn đường cũng chẳng sáng mấy, ánh sáng tỏa ra một màu vàng nhạt yếu ớt.

Từ xa, Lâm Diểu thấy trước cửa tiệm có hai bóng người đang dây dưa, dường như đang đánh nhau.

Nói chính xác hơn, là một người đè một người khác xuống đất mà đánh. Người bị đ.è xu.ống hoàn toàn không có sức phản kháng, chỉ có thể r.ên rỉ đau đớn.

Lâm Diểu giật mình, bản năng muốn tránh xa khỏi cảnh tượng hỗn loạn này. Chân vừa định lùi lại thì bất chợt thấy một bóng người vội vã chạy ra từ trong tiệm—chính là người phụ nữ đã bán thuốc lá cho cô ban trưa.

Bà ấy trước tiên thử kéo kẻ đang đánh người kia dậy, nhưng hoàn toàn vô ích, đối phương vẫn không ngừng vung từng cú đấm xuống người nằm dưới.

Đêm khuya thanh vắng, Lâm Diểu không muốn lo chuyện bao đồng, nhưng cảnh tượng tiếp theo lại nằm ngoài dự đoán của cô.

Chỉ thấy người phụ nữ đột nhiên quỳ xuống, nước mắt giàn giụa, nghẹn ngào cầu xin:

"Tôi xin cậu, đừng đánh nữa! Cậu biết con trai tôi từ nhỏ đã không bình thường mà, hai mẹ con tôi nương tựa vào nhau, sống không dễ dàng gì... Cầu xin cậu tha cho nó lần này!"

Bước chân Lâm Diểu cứng đờ, không thể nhúc nhích.

Cô cắn môi, lấy hết dũng khí chạy đến, giọng run run nhưng vẫn cố gắng cất cao:

"Anh mà còn đánh người nữa, tôi sẽ báo cảnh sát đấy!"

Để trông có vẻ uy hiếp hơn, cô giơ tay đang cầm điện thoại lên. Màn hình sáng rực, hiển thị bàn phím gọi điện, số 110 đã được nhập sẵn, chỉ là chưa nhấn nút gọi.

Người kia dừng tay, nghiêng đầu nhìn về phía cô.

Ánh mắt giao nhau.

Trong ánh đèn đường lờ mờ, Lâm Diểu nhìn rõ khuôn mặt của anh ta—tóc cắt ngắn hai bên, mí mắt hẹp, đường chân mày sắc lạnh. Chính là người con trai cô đã gặp trong con hẻm ban sáng, người mà cô đã gọi một tiếng "anh".

Nhưng so với thái độ dửng dưng, lạnh nhạt không buồn để ý đến cô lúc sáng, thì bây giờ, đường viền hàm của anh ta căng cứng, đồng tử ánh lên sự sắc bén băng giá.

Lâm Diểu chợt nhớ lại những lời Triệu Mỹ Oanh nói, trong lòng càng thêm lo sợ. Cô có cảm giác cơn giận của anh ta vẫn chưa nguôi, có khi ngay giây tiếp theo, cú đấm đó sẽ chuyển hướng, giáng thẳng về phía cô.

Nghĩ vậy, khi thấy Văn Dã đứng dậy khỏi người kia, Lâm Diểu theo bản năng lùi lại nửa bước.

Nhưng Văn Dã không nhìn cô thêm lần nào nữa.

Anh ta chỉ lạnh lùng đá thêm một cú vào người thiếu niên đã bị đánh đến mức mặt mày đầy máu, nằm bẹp dưới đất, giọng nói sắc bén, đầy sát khí:

"Lần sau mà tao còn thấy mày xuất hiện, tao bẻ luôn cánh tay mày đấy."

Nói xong, anh ta quay lưng rời đi, không thèm liếc Lâm Diểu dù chỉ một cái.

Người phụ nữ vội vã đỡ con trai mình dậy, vừa xót xa lau vết máu trên mặt cậu ta vừa cảm kích nhìn Lâm Diểu, nói:

"Cô bé, vừa rồi thật sự cảm ơn cháu nhiều lắm."

"Không có gì ạ." Lâm Diểu khoát tay.

Cô nghĩ một lát rồi hỏi:

"Anh ta đánh con trai cô nặng như vậy, rốt cuộc là vì chuyện gì ạ?"

"Chuyện này..." Người phụ nữ do dự một chút rồi nói: "Con trai cô đầu óc không được bình thường, chắc là có hành động gì chọc giận cậu ta thôi. Haizz, thằng nhóc đó nổi tiếng là tên du côn trong khu này, không có cha mẹ dạy dỗ. Cháu mà gặp nó thì tránh xa ra nhé."

Lại là những lời giống như của Triệu Mỹ Oanh.

Lâm Diểu cúi mắt, bất giác thở dài trong lòng.

Cô cũng muốn tránh xa mà... Nhưng sống chung dưới một mái nhà, làm sao mà tránh mãi được chứ?

——

Một tiệm xăm nhỏ nằm ven đường, diện tích chật hẹp, chỉ một bàn làm việc và một chiếc ghế chuyên dụng để xăm đã chiếm gần hết không gian. Phần còn lại kê một chiếc bàn nhựa nhỏ, sát bên là hai chiếc ghế đẩu đặt san sát nhau.

Cửa vừa mở ra, hai người ngồi trên ghế đẩu đồng loạt ngẩng đầu.

"Anh Dã, anh đi mua bao thuốc mà sao lâu thế?"

Vốn chỉ là một câu than thở, nhưng thấy anh tay không trở về, Bành Nhất Phàm lại lấy làm khó hiểu:

"Ơ? Anh Dã, anh chưa mua thuốc à?"

Văn Dã không đáp, duỗi chân đá chiếc ghế dưới bàn ra, lười nhác ngồi xuống. Anh không động vào đống bia và xiên nướng trên bàn, chỉ cầm lấy điện thoại, bắt đầu chơi game.

Tiếng hiệu ứng trò chơi vang lên lách tách. Anh chơi có vẻ hời hợt, nhưng trong đầu lại cứ lặp đi lặp lại hình ảnh vừa rồi trước cửa tiệm tạp hóa—ánh mắt mà cô gái nhỏ kia nhìn anh.

Đề phòng, căm phẫn, như thể đang nhìn một đống rác rưởi, một kẻ bại hoại của xã hội.

Anh cười lạnh trong lòng, mắt vẫn dán vào màn hình điện thoại đang diễn ra một trận chiến kịch liệt. Nhưng tâm trí anh lại vô thức hiện lên một cảnh khác.

Hai hay ba năm trước gì đó, khi bà ngoại bệnh nặng, Văn Dã từng tìm đến gã cậu đã bòn rút gần hết tiền tích cóp của bà để đòi tiền. Kết quả, anh đánh nhau với gã và mấy đứa con trai của gã.

Xương sườn đau nhức đến mức khó mà đi nổi, anh đành tựa vào cột điện th.ở dốc. Lúc đó, anh nhìn thấy cô bước ra từ một trung tâm dạy múa bên kia đường, đi cùng hai cô gái khác đến xếp hàng trước cửa tiệm trà sữa.

Đó là giữa mùa đông, lạnh thấu xương, hơi thở cũng có thể đông thành sương. Vậy mà cô chỉ khoác một chiếc áo lông trắng dài, bên trong là bộ váy tay thủy tụ* mỏng manh.
(*Tụ là tay áo, thủy tụ là tay của áo lót (thủy y), giống như trang phục của diễn viên kinh kịch hoặc cổ trang, khi vung lên trông như dòng nước chảy.)

Mái tóc dài đen nhánh búi cao theo kiểu múa cổ điển, gương mặt nhỏ nhắn điểm chút phấn hồng nhạt, trên trán còn vẽ một đóa đào nhỏ tinh xảo.

Còn trẻ mà đã xinh đẹp đến vậy, dung mạo thanh tú, khí chất lại có phần thanh cao thoát tục, trông cứ như một tiểu tiên tử bước ra từ phim thần thoại.

Người qua đường ai cũng nhìn cô, có người còn khe khẽ bàn tán. Anh chán chường quét mắt nhìn sang, cũng chẳng để tâm mấy.

Không bao lâu sau, anh thấy một cô gái bên cạnh kéo nhẹ tay áo cô.

Tai anh thính, nghe rõ cô bạn kia khẽ bảo:

"Bỏ đi thôi, Diểu Diểu, mình đừng mua nữa, mau về đi. Chỗ đó có một tên con trai cứ nhìn cậu chằm chằm, không biết đang có ý đồ gì. Trên người hắn còn có máu nữa, đáng sợ lắm."

Nghe vậy, cô quay đầu nhìn về phía anh.

Đôi mắt sạch sẽ đến mức khiến người ta khó chịu ấy rơi xuống người anh—một kẻ đầy thương tích, còn dính cả máu. Ánh mắt cô như đang nhìn một con chó hoang ven đường, vừa có chút thương hại, vừa có chút đề phòng, sợ bị cắn bất thình lình.

Anh nghe thấy cô đáp khẽ một tiếng "Ừ" với bạn, rồi không mua trà sữa nữa, cứ thế rời đi.

Bên này, Bành Nhất Phàm và Lộ Vũ An vừa ăn xiên nướng vừa tán gẫu linh tinh:

"Mẹ tao nghe nói khu này sắp giải phóng mặt bằng, còn bàn với tao chuyện xây thêm một tầng nữa, đến lúc đó có thể tính thêm diện tích."

"Thôi đi," Lộ Vũ An tu ực nửa cốc bia, không tin lắm: "Ba, bốn năm trước đã rộ tin giải phóng rồi, mà đến giờ vẫn chẳng thấy động tĩnh gì."

"Cũng đúng." Bành Nhất Phàm thở dài: "Chẳng qua tao mong nó giải phóng sớm một chút, để còn chuyển ra khỏi cái nơi như khu ổ chuột này. Vừa cũ vừa nát, làm sao thoải mái bằng mấy căn hộ chung cư cao tầng bây giờ."

Văn Dã khẽ nghiêng đầu, đầu lưỡi chạm nhẹ vào má trong, bật cười đầy vẻ châm chọc.

Còn khinh thường anh à? Giờ không phải cũng sa cơ mà sống ở cái nơi tồi tàn này sao?

Đáng đời.

Chương 3: Không nhịn nổi dù chỉ một chút

Ở tiệm tạp hóa nhỏ, ngoài đồ ăn, Lâm Diểu còn mua thêm bàn chải, sữa tắm và một số đồ dùng sinh hoạt khác—những thứ này Triệu Mỹ Oanh đều không chuẩn bị cho cô.

Xách theo một túi lớn đồ đạc về nhà, cô lấy ra một bịch bánh mì nhỏ Đạt Lợi Viên.

Lớp bao bì bên ngoài phủ đầy bụi, hạn sử dụng cũng chỉ còn vài ngày. Nhưng đây là thương hiệu duy nhất cô thấy quen thuộc lúc đó, mấy loại bánh mì khác thậm chí còn chẳng có nhãn kiểm định chất lượng an toàn.

Lâm Diểu xé bao bì, ăn mấy cái lót dạ.

Gần tám giờ, Triệu Mỹ Oanh mới dẫn Văn Lỗi về, trông có vẻ đã ăn tối ở bên ngoài. Cô xuống lầu chào hỏi, lúc gọi một tiếng "mẹ", giọng vẫn còn gượng gạo, không tự nhiên.

Triệu Mỹ Oanh ngồi xuống ghế sofa, cởi đôi tất lụa trên chân: "Con đi rót cho mẹ cốc nước, khát chết mất."

Lâm Diểu ngoan ngoãn làm theo.

Qua mấy câu trò chuyện, cô hiểu thêm một chút về tình hình trong nhà.

Vị "chú Văn" kia là người Triệu Mỹ Oanh tái hôn tám năm trước.

Còn về Văn Dã—Triệu Mỹ Oanh kể, bố anh ta trước đây là kỹ thuật viên nòng cốt trong nhà máy, hơn mười năm trước được cử sang Đức học tập. Nhưng không ngờ sau đó, ông ta kết hôn rồi sinh con bên đó, không thèm quay về nữa.

Mẹ Văn Dã vì chuyện này mà tinh thần suy sụp, cuối cùng tự sát.

Khi nhắc đến chuyện này, giọng điệu Triệu Mỹ Oanh trơn tru, hẳn là đã kể đi kể lại không dưới mười mấy lần. Nói xong, bà đặt cốc nước xuống, đứng dậy dẫn Văn Lỗi lên lầu tắm rửa.

Lâm Diểu vẫn còn ngẩn người, tâm trạng phức tạp. Một mặt, cô có chút đồng cảm với số phận bất hạnh của anh ta, nhưng mặt khác, hình ảnh ở cửa tiệm tạp hóa tối nay vẫn khiến cô phẫn nộ.

Dù có mâu thuẫn lớn đến đâu, cũng không thể bắt nạt một người có vấn đề về trí tuệ như vậy được.

Lâm Diểu đứng đó một lúc, rồi cũng lên lầu trở về phòng.

Đến rất khuya cô vẫn không ngủ được. Trên ga giường có mấy vụn khoai tây chiên, sáng nay cô đã phủi sạch rồi, nhưng nằm xuống vẫn cảm thấy ngứa ngáy. Điều hòa kiểu cũ không mát lắm, nhưng tiếng ồn thì ong ong rất lớn.

Chưa kể, cô đã quen ngủ một mình, vậy mà giờ bên cạnh lại có một Văn Lỗi ngủ say khò khò, thỉnh thoảng còn đá chân sang.

Cô nhắm mắt thật lâu rồi lại mở ra. Đúng lúc này, ngoài hành lang vang lên tiếng bước chân. Cách âm của tường không tốt, chẳng bao lâu sau, cô nghe thấy phòng bên cạnh có động tĩnh.

Căn phòng đó, hẳn là của Văn Dã.

Lâm Diểu cầm điện thoại ở cạnh gối, nhấn sáng màn hình. Trong bóng tối, ánh sáng trắng xanh yếu ớt rọi lên, hiển thị

02:02.

Ra ngoài đến tận khuya mới về, đúng là như cái tên của anh ta —"Dã" thật hoang dã.

——

Sáng hôm sau, Lâm Diểu được Triệu Mỹ Oanh đưa đến trường mới để làm thủ tục chuyển trường.

Trường học cách nhà không xa, hai người đi bộ qua đó. Cô nhìn thấy cánh cổng trường cũ kỹ, đơn sơ—Trung học số 3 Bình Thành.

Khuôn viên cũng nhỏ, không giống như ngôi trường Quốc Ngữ trước đây của Lâm Diểu, nơi có cơ sở vật chất hoành tráng, ngoài những tòa nhà giảng dạy cao tầng còn có khu thí nghiệm, thư viện, hội trường lớn,... Ở đây, chỉ có một sân thể dục nhỏ, một sân bóng rổ nhỏ, cộng thêm một tòa nhà dạy học không quá cao, gần như tạo thành toàn bộ ngôi trường.

Giờ vẫn đang trong tiết học, nhưng Lâm Diểu đã thấy vài học sinh bị phạt đứng ngoài hành lang. Ở góc nhà vệ sinh, có hai nam sinh lén lút hút thuốc, còn tiếng thước gõ mạnh xuống bục giảng vang vọng qua cánh cửa lớp học đóng kín.

Ấn tượng đầu tiên của cô về ngôi trường này chỉ có lộn xộn và tồi tàn, nhưng dù sao cũng phải theo Triệu Mỹ Oanh vào văn phòng hiệu trưởng để làm thủ tục.

Việc chuyển trường diễn ra rất suôn sẻ.

Hiệu trưởng xem bảng điểm trước đây của cô, như thể nhặt được báu vật, mặt mày hớn hở, lập tức đảm bảo sẽ chuyển cô vào lớp tốt nhất khối 11, thậm chí còn hứa miễn toàn bộ học phí và các khoản phí khác sau này.

Lúc này, trên mặt Triệu Mỹ Oanh cũng nở nụ cười hài lòng.

Hôm nay là thứ Bảy, trường vốn chỉ học nửa ngày, nên hiệu trưởng dứt khoát để cô đến lớp mới vào thứ Hai tuần sau.

Về đến nhà, Lâm Diểu lật tấm ga giường lên, ôm đến trước máy giặt trong phòng tắm.

Chiếc máy giặt này có lẽ còn lâu đời hơn cả cô, chỉ có vài núm xoay để điều chỉnh chế độ. Đang loay hoay nghiên cứu cách sử dụng, Triệu Mỹ Oanh bước vào.

"Chỉ có một cái ga giường thôi mà, con giặt tay là được rồi. Dùng máy giặt vừa tốn nước tốn điện. Mà máy này chạy kêu ầm ầm, Tiểu Lỗi đang làm bài toán đấy, ồn ào quá ảnh hưởng đến thằng bé."

Nói xong, bà chỉ về phía góc tường, nơi có một chiếc chậu nhựa đỏ to tướng: "Nè, dùng cái này đi."

Trong phòng tắm nhỏ hẹp và oi bức, Lâm Diểu ngồi xổm trước chậu nước, thay nước vò giặt nhiều lần. Đến khi giặt xong, tóc mái lòa xòa trước trán cô đã ướt đẫm mồ hôi. Cô ôm chậu ga giường nặng trịch ra ban công phơi.

Tối qua, Văn Dã làm hình xăm kín cánh tay cho một khách hàng, kéo dài đến hơn hai giờ sáng mới xong. Hôm nay anh ngủ thẳng đến gần trưa mới dậy.

Ban đầu, anh định xuống thẳng tiệm xăm. Nhưng lúc đi xuống cầu thang, ánh mắt vô tình lướt qua ban công—một bóng dáng mảnh mai trong bộ váy trắng đập vào tầm mắt.

Giữa cái nóng gần 38 độ, ánh nắng gay gắt xuyên qua tấm rèm cửa sổ bám bụi chiếu xuống. Khuôn mặt trắng trẻo của cô gái nhỏ bị nắng chiếu đến ửng đỏ, trên cổ và chóp mũi lấm tấm mồ hôi sáng lấp lánh. Tóc mái trước trán rối bù, vạt váy nhỏ nơi bắp

chân bị thấm nước, đầu ngón chân còn dính ít bọt xà phòng trắng xóa.

Cô đang cúi người, chật vật vắt tấm ga giường, trông có phần lúng túng và chật vật.

Văn Dã nhướng mày, không ngờ ý nghĩ ác ý vô thức nảy ra trong đầu tối qua lại ứng nghiệm nhanh đến vậy.

Anh nhấc chân, bước về phía ban công.

Lâm Diểu đưa tay lau đi giọt mồ hôi trên trán, tránh để nó chảy vào mắt, rồi tiếp tục dồn sức vắt tấm ga giường ướt sũng.

Trước đây ở nhà, cô chưa bao giờ phải làm mấy việc nặng nhọc như thế này. Lúc này, dù đã dốc hết sức, cổ tay cũng bắt đầu nhức mỏi, nhưng nước trong ga giường vẫn chưa được vắt khô hoàn toàn.

Phía sau đột nhiên vang lên một tiếng cười khẽ, mang theo chút ý cười chế giễu.

Cô quay đầu lại, thấy Văn Dã lười biếng dựa vào tường, hai tay nhét vào túi quần. Anh trông có vẻ vừa ngủ dậy, mí mắt còn hơi sụp xuống, khóe môi cong lên một đường đầy trêu chọc, rõ ràng là đang xem cô như trò vui.

Cứ như thể nhìn cô chật vật vắt ga giường cũng là một thú tiêu khiển vậy.

Thật vô vị.

Lâm Diểu thầm lẩm bẩm trong lòng, nhưng không dám thể hiện ra ngoài. Dù sao thì cảnh tượng anh đánh người dữ dội tối qua vẫn còn rõ ràng trước mắt.

Văn Dã lười nhác rũ mắt xuống, ánh nhìn dừng lại trên bàn tay cô—đang siết chặt ga giường, cố gắng dùng sức.

Bàn tay đó nhỏ nhắn, nhưng ngón tay lại thon dài, trắng trẻo. Chỉ vắt một tấm ga giường thôi mà lòng bàn tay và đầu ngón tay cô đã bắt đầu đỏ lên.

Đúng là yếu ớt đến mức phát bực.

Anh cười nhạt trong lòng, nhìn thiên kim tiểu thư cao cao tại thượng ngày nào rơi từ mây xuống, nhưng lại chẳng thấy thỏa mãn như mình tưởng.

Vắt một tấm ga giường thôi mà chậm rì rì, dây dưa mãi không xong, khiến anh vô cớ thấy bực bội.

"Vắt cũng không khô nổi, không làm được thì để tôi." Anh nhíu mày, khó chịu lên tiếng.

Lâm Diểu sững sờ. Nghĩ đến tiếng cười khẽ vừa nãy cùng những gì mình từng chứng kiến về anh, cô hoàn toàn không tin anh là kiểu người thích giúp đỡ người khác.

Anh ta đang nói ngược à? Hay lại định giở trò gì xấu?

Nhìn vẻ cảnh giác và nghi hoặc hiện rõ trên mặt cô, Văn Dã thoáng đổi sắc, sau đó lạnh nhạt nói, giọng điệu cứng rắn xen lẫn bực bội:

"Cô đứng ì ra đó chiếm chỗ, tôi còn dùng ban công thế nào?"

Thế nhưng hai tay anh vẫn khoanh trước ngực, rõ ràng chẳng có quần áo nào cần phơi cả.

Lâm Diểu cảm thấy anh đang cố tình gây sự, nhỏ giọng phản bác:

"Anh có phơi đồ đâu, dùng ban công làm gì?"

Anh lười nhác, giọng điệu ngạo mạn:

"Tôi phơi nắng, không được chắc?"

"..."

Lâm Diểu không biết đáp thế nào, không chắc anh đang cố tình kiếm chuyện hay là chưa tỉnh ngủ hẳn.

Đúng lúc này, Triệu Mỹ Oanh từ bếp đi ra, gọi cô:

"Rửa cái ga giường thôi mà lâu thế? Mau qua đây giúp mẹ bưng thức ăn."

Cô vừa "Dạ" một tiếng, Văn Dã đã sải hai bước dài đến trước mặt cô.

Anh cao lớn, khí thế áp đảo, mang lại cảm giác áp bức cực mạnh. Mùi bột giặt hòa lẫn với hương khói thuốc vương trên người anh, khi đến gần lập tức bao phủ lấy cô, mạnh mẽ và xâm lấn.

Lâm Diểu theo bản năng lùi lại một bước.

Nhưng vô ích.

Tấm ga giường trong tay cô bị anh giật đi một cách thô bạo.

Những đường gân xanh trên mu bàn tay lạnh lẽo của thiếu niên nổi rõ, anh chẳng cần tốn chút sức nào, nhẹ nhàng siết tay lại, tấm ga giường ướt sũng lập tức xoắn thành hình dây thừng, nước bên trong bị vắt sạch nhỏ giọt xuống đất.

Sau đó, anh thoải mái giũ mạnh vài cái, lấy một cái móc áo rồi treo thẳng lên sợi dây trên đầu.

Lâm Diểu sững sờ nhìn toàn bộ hành động của anh, không ngờ Văn Dã thực sự giúp cô.

Nhưng chuyện tối qua anh bắt nạt người khuyết tật vẫn khiến cô canh cánh trong lòng, không muốn tiếp xúc với anh quá nhiều.

"Cảm ơn." Cô khô khốc buông hai chữ rồi nhanh chóng bước về phía bếp.

Nghe ra sự miễn cưỡng trong giọng điệu của cô gái nhỏ, Văn Dã khẽ nhếch môi cười nhạt.

Cười chính mình ngu ngốc.

Lâm Diểu vào bếp bưng đồ ăn, lúc bê một nồi canh cà chua mướp ra ngoài, Văn Lỗi vừa hét lên "Đùi gà xong chưa?" vừa cắm đầu chạy thẳng vào trong mà không nhìn đường.

Sợ va vào cậu nhóc, Lâm Diểu vội nghiêng người né tránh. Không cẩn thận, nồi trong tay hơi lệch, một ít canh nóng bắn lên mu bàn tay cô.

Cơn nóng rát ập tới, cô khẽ "hiss" một tiếng, nhưng sợ làm đổ nồi canh nên cắn răng chịu đựng, cố bưng lên bàn trước.

Một bóng dáng cao lớn bỗng áp xuống trước mặt.

Chưa kịp phản ứng, một đôi tay thon dài với những khớp xương rõ ràng đã nắm lấy hai quai nồi.

Khoảnh khắc đầu ngón tay lướt nhẹ qua nhau, giọng nói trầm thấp lạnh lùng vang lên trên đỉnh đầu cô:

"Buông tay."

Chỉ hai chữ, ngắn gọn súc tích, mang theo một sự áp chế không thể chối từ.

Lâm Diểu lập tức buông tay, chạy vào phòng vệ sinh mở vòi nước, xả nước mát lên mu bàn tay bị bỏng. Cơn rát dịu đi, chỉ

còn lại một mảng hồng nhạt.

Văn Dã đặt nồi canh lên bàn, sau đó xoay người vào bếp. Trên bếp đã bày sẵn vài đĩa thức ăn, Triệu Mỹ Oanh gắp một cái đùi gà từ nồi hầm ra đưa cho con trai.

Nhìn thấy Văn Dã vào, lại còn cầm một đĩa đồ ăn đi ra, Triệu Mỹ Oanh thoáng sửng sốt nhưng không nói gì.

Văn Dã đi ra đi vào hai lần, lần cuối cùng bưng một đĩa khổ qua xào.

Căn bếp nhỏ hẹp, Văn Lỗi vừa ăn đùi gà vừa chạy nhảy lung tung. Lần này, cậu nhóc đâm sầm vào người Văn Dã.

Lâm Diểu vừa đi đến cửa bếp thì bắt gặp cảnh tượng này.

Chỉ là, khác với thái độ thờ ơ khi va vào cô lúc nãy, gương mặt Văn Lỗi lúc này lộ rõ sự hoảng hốt và sợ hãi.

Cậu nhóc rụt cổ lại, chưa kịp chạy đi thì đĩa khổ qua xào trên tay Văn Dã đã bị úp thẳng xuống người cậu ta.

Lâm Diểu trợn tròn mắt, bị cơn nóng nảy như thuốc nổ của anh làm cho giật mình.

Món ăn đã để nguội, không còn nóng nữa, nhưng Văn Lỗi bị dọa đến phát khóc.

Môi cậu nhóc run run, rồi bỗng nhiên "Oa" một tiếng, khóc toáng lên như thể trời sập, tiếng khóc thảm thiết đến mức có thể xuyên thủng màng nhĩ.

Triệu Mỹ Oanh sau khi sững sờ liền tức giận hét lên, giọng chói tai: "Văn Dã, mày bị bệnh à?!"

"Ai bảo nó đi đường không chịu nhìn?" Văn Dã hờ hững liếc qua, đầu lưỡi chống lên răng hàm, trên người tỏa ra dáng vẻ ngông

nghênh bất cần. "Bà không dạy dỗ nó, thì tôi dạy giùm bà."

Triệu Mỹ Oanh tính khí chanh chua, nếu là người khác, bà ta đã xông vào cào cấu một trận rồi. Nhưng đối diện với Văn Dã, bà ta không dám động tay, chỉ dám căng cổ cãi lại với vẻ giận dữ.

"Tiểu Lỗi mới có sáu tuổi, nó biết cái gì chứ? Ở tuổi này, trẻ con hiếu động là bình thường. Chỉ va vào có một cái, mà mày cũng so đo với nó, mày không thấy mất mặt à?!"

"Tôi nóng tính, không nhịn nổi dù chỉ một chút." Văn Dã nhếch môi cười lạnh, đôi mày hơi cau lại, cả người bộc phát một luồng khí lạnh lẽo. "Nếu bà không chịu nổi thì kêu Văn Thiên Minh dọn ra ngoài cùng bà và con trai bà đi."

Những lời Triệu Mỹ Oanh định nói ra lập tức nghẹn lại trong cổ họng. Môi bà ta run lên nhưng không cãi tiếp nữa, vừa tức giận vừa tủi hổ, chỉ biết kéo Văn Lỗi—vẫn còn khóc thảm thiết—lên lầu tắm rửa thay quần áo.

Lâm Diểu vẫn đứng ở cửa, bất ngờ chạm mắt với Văn Dã. Hai giây sau, cô là người đầu tiên dời ánh nhìn đi.

Mặt đất bừa bộn một đống.

Cô khẽ thở dài trong lòng, định bước vào cầm chổi quét dọn, nhưng một bàn tay thon dài đã chạm vào cán chổi trước cô.

Văn Dã nghiêng đầu, liếc cô một cái, giọng điệu lạnh nhạt pha chút chế nhạo: "Không phải cô làm, lo gì?"

Lâm Diểu hơi khựng lại, tay còn lơ lửng giữa không trung, còn Văn Dã đã cầm lấy cây chổi.

Anh quét hết đống khổ qua, mướp đổ dưới đất vào thùng rác, sau đó đi vào nhà vệ sinh lấy một cây lau ướt, lau sạch vết dầu trên sàn.

Xong xuôi, anh rửa tay, rồi không ăn lấy một miếng, dứt khoát bỏ đi, đóng sầm cửa lại vang lên một tiếng "rầm".

Chương 4: Bảo mày cút

Triệu Mỹ Oanh dẫn Văn Lỗi—đã được tắm rửa sạch sẽ và thay quần áo mới—xuống nhà. Trên mặt bà ta vẫn treo một vẻ giận dữ, đưa mắt nhìn xung quanh rồi hạ giọng hỏi Lâm Diểu anh đâu rồi.

Biết Văn Dã đã ra ngoài, Triệu Mỹ Oanh lại bắt đầu chửi rủa, nào là "không cha không mẹ", nào là "cặn bã vô lại", càng chửi càng khó nghe.

Lâm Diểu cúi đầu lặng lẽ ăn cơm, không nói gì.

Vừa nãy anh bất ngờ nổi đóa làm cô cũng giật mình, nhưng điều cô không ngờ là sau đó anh lại tự tay dọn sạch đống bừa bộn dưới đất. Tính khí thì đúng là nóng nảy thật, nhưng có vẻ vẫn còn chút trách nhiệm.

Mãi đến chiều, Văn Thiên Minh mới trở về sau khi chơi bài. Ở trên phòng, Lâm Diểu vẫn có thể nghe thấy tiếng Triệu Mỹ Oanh tức tối mách lẻo, lải nhải suốt hơn mười phút.

Văn Thiên Minh thua tiền, tâm trạng vốn đã chẳng tốt đẹp gì, nghe riết cũng phát bực, bực bội bảo: "Bà mới biết tính khí nó ngày đầu chắc? Dù sao nó cũng ít khi ở nhà, sau này lúc nó có mặt thì bảo Tiểu Lỗi tránh nó ra là được chứ gì."

Thấy bà ta còn định nói gì nữa, Văn Thiên Minh đã lớn giọng át đi: "Năm đó ai xúi tôi chơi cổ phiếu hả? Tiền mất nhà tan, khiến tôi lớn từng này tuổi rồi mà còn phải nịnh cháu để có chỗ ở, bà quên rồi chắc?"

Trong phòng, tay Lâm Diểu đang lật sách bỗng khựng lại, sau đó bên dưới không còn tiếng động nào truyền lên nữa.

Cô cúi mắt nhìn những dòng chữ viết ngay ngắn bằng bút chì trên sách, chợt nhớ đến câu nói của Văn Dã trong bếp hôm qua —bảo Triệu Mỹ Oanh dọn ra khỏi nhà—trong lòng bỗng dâng lên cảm giác bất an.

Nếu một ngày nào đó cô vô tình chọc giận anh, với tính khí như vậy, rất có thể anh cũng sẽ đuổi cô ra ngoài.

Hôm sau là Chủ nhật, Lâm Diểu phát hiện đúng như lời Văn Thiên Minh nói, Văn Dã thực sự rất ít khi ở nhà. Cả ngày cô chỉ vô tình chạm mặt anh một lần vào buổi sáng lúc anh ra ngoài, đến tối trước khi cô đi ngủ vẫn chưa thấy anh quay về.

Vì vậy, cô thầm thở phào nhẹ nhõm. Cơ hội đụng mặt đã ít đi thì chắc cô cũng khó mà đắc tội với anh.

——

Thứ Hai, Lâm Diểu đến trường Tam Trung. Sáu giờ bốn mươi phút, cô ra khỏi nhà.

Tiết tự học buổi sáng ở Tam Trung bắt đầu lúc bảy giờ rưỡi, từ nhà đi bộ đến trường cũng chỉ mất khoảng hai mươi phút.

Mùa hè sáng sớm, giờ này mặt trời đã nhô lên từ đường chân trời, bầu trời vương chút sắc hồng nhàn nhạt của ráng sớm. Trên cột điện dán đầy quảng cáo nhỏ, vài con chim sẻ đậu trên dây điện, ríu rít hót vang.

Cô đi ra khỏi con hẻm, đến một quán ăn sáng ven đường. Phía trước đã có không ít khách hàng, cô nắm chặt mấy đồng tiền lẻ trong lòng bàn tay, xếp vào hàng chờ.

Phía sau lại có mấy người đàn ông bước đến, một mùi dầu máy trộn lẫn với khói thuốc nồng nặc bao trùm lấy cô. Lâm Diểu quay đầu nhìn thoáng qua—vài người đàn ông trung niên, mặc đồng phục lao động màu xanh đậm, cổ tay áo bị sờn rách, trên người còn lấm lem mấy vết bẩn đen sì, có lẽ là dính dầu máy.

Cô lại quay đầu đi, không nói gì.

Mấy người đàn ông đó liếc mắt nhìn nhau, ánh mắt lộ ra vẻ ngầm hiểu, rồi chẳng thèm xếp hàng cho tử tế, mà vây lấy cô thành một vòng.

Ai đó va vào cánh tay cô, cô muốn lách ra nhưng bị họ chặn lại như một bức tường người cao lớn.

Lâm Diểu da mặt mỏng, hơn nữa đây là lần đầu tiên cô gặp phải tình huống này, không biết phải xử lý thế nào.

"Xin lỗi, làm phiền nhường đường một chút." Cô mím môi, nói với một trong số họ.

Người đó giả vờ như không nghe thấy, còn cười tủm tỉm cúi xuống sát cô, để lộ hàm răng ố vàng vì thuốc lá: "Cô em nói gì cơ? Anh nghe không rõ."

Lâm Diểu định lên giọng nói lớn hơn, nhưng người đàn ông kia bỗng nhiên bị vỗ vào vai.

Hắn quay đầu lại, chạm phải ánh mắt lạnh lẽo thâm trầm của thiếu niên.

Văn Dã siết chặt quai hàm, đôi mắt đen dài hơi nheo lại, giọng điệu lạnh lùng nguy hiểm:

"Bảo mày cút, lần này nghe rõ chưa?"

Mấy gã đàn ông kia cùng đám người xung quanh sắc mặt đều trở nên khó coi. Nhưng sống ở đây gần nửa đời người, ai mà chưa từng nghe danh Văn Dã?

Chậc chậc, cái tính khí đó, nắm đấm đó, ngay cả cha ruột hắn cũng từng bị đánh cho gần chết cơ mà.

Mấy người lúng túng, không dám dây vào, vội vàng rời đi.

Văn Dã cúi đầu, ánh mắt lại rơi trên người Lâm Diểu. Dưới ánh nắng sớm nhàn nhạt, gương mặt cô trắng nõn không tì vết, tóc buộc đuôi ngựa gọn gàng, sau lưng là chiếc cặp nhỏ bằng da bò màu đỏ.

Trên người là bộ váy xếp ly màu xanh nhạt, cổ áo trắng, trước ngực thêu một con gấu hoạt hình. Váy dài đến đầu gối, để lộ đôi chân trắng nõn thon gầy, xuống chút nữa là đôi tất trắng tinh và đôi giày da nhỏ đen bóng, không nhiễm chút bụi.

Nhìn thế nào cũng là dáng vẻ của kiểu tiểu thư giàu có, nên ngồi xe riêng đến một ngôi trường tư thục dành cho con nhà tài phiệt. Chứ không phải như bây giờ, lạc lõng giữa khu phố tồi tàn này, xung quanh toàn những kẻ vô lại tìm cách giở trò sàm sỡ.

Anh nhìn vào đôi mắt đen láy của cô, bên trong mang theo chút ngây ngẩn, khó hiểu. Khóe môi bỗng nhếch lên một nụ cười đầy giễu cợt.

"Bị sàm sỡ rồi còn nói 'xin lỗi', cô đúng là được dạy dỗ tốt thật."

Nói xong, không chờ cô kịp phản ứng, anh đã sải bước đi vào tiệm, thản nhiên chọn một chỗ ngồi xuống.

Bành Nhất Phàm và Lộ Vũ An cũng chưa rõ tình hình ra sao, chỉ tùy tiện nói với ông chủ một câu: "Như cũ." Rồi cũng vào trong chờ đồ ăn.

Hai người vừa rồi nhìn thấy tất cả, rõ ràng là đám người mặt dày như Từ Đại Lực muốn nhân cơ hội giở trò. Nhưng thái độ của Văn Dã khi nói chuyện với cô gái đó lại có vẻ như đã quen biết từ trước.

Mà tính cách của Văn Dã thì khỏi phải bàn, đừng nói là người lạ khó mà tiếp cận, ngay cả con gái cũng chưa ai có thể đến gần anh.

"Anh Dã." Bành Nhất Phàm nhịn không được, tò mò hỏi: "Cô em xinh đẹp vừa rồi, anh quen à?"

Văn Dã khoanh tay, cơ thể ngả ra sau tựa vào tường. Cái ghế trong quán ăn thấp hơn so với chiều dài chân anh, khiến anh phải duỗi ra phía trước một cách miễn cưỡng.

"Con gái của Triệu Mỹ Oanh." Anh nhàn nhạt nói, trên mặt vẫn còn vương chút lạnh lùng.

Khu này hầu hết toàn người đã sống nhiều năm, tin tức chẳng bao giờ giấu nổi. Bành Nhất Phàm và Lộ Vũ An cũng từng nghe mẹ mình nhắc qua chuyện Triệu Mỹ Oanh đón đứa con gái từng bị gửi đi trở về.

Mà nghe đâu bà ta còn khoe khoang khắp nơi rằng nuôi lớn con bé chẳng tốn một xu, giờ lại còn được đền bù năm vạn tệ.

Nhưng không ai ngờ rằng con gái bà ta lại xinh đẹp đến vậy. Khí chất dịu dàng, ngoan ngoãn như một tiểu thư khuê các, chẳng có chút nào giống sự chanh chua, đanh đá của Triệu Mỹ Oanh.

Bành Nhất Phàm và Lộ Vũ An vẫn chưa hết ngạc nhiên, lại quay đầu nhìn về phía Lâm Diểu, lúc này vẫn đang đứng xếp hàng chờ đến lượt.

Khuôn mặt cô gái nhỏ nhắn chỉ bằng bàn tay, đôi mắt sáng long lanh, hàng mi cong vút, dưới mắt còn có bọng mắt nhẹ khiến cô

trông lúc nào cũng ngọt ngào ngoan ngoãn ngay cả khi không cười. Đối với đám con trai tuổi dậy thì tràn đầy hormone mà nói, đây đúng chuẩn là hình mẫu mối tình đầu trong mơ.

Bành Nhất Phàm hạ giọng, hưng phấn hỏi: "Mặc dù không có quan hệ máu mủ, nhưng dù sao cũng sống chung một nhà, tính ra cũng coi như nửa cô em họ của anh Dã. Anh Dã, anh có thể giúp em xin số liên lạc của cô ấy không?"

Văn Dã mặt không cảm xúc, nghiêng đầu nhìn cậu ta một cái, ánh mắt giống như đang nói: Mày nghĩ có thể à? Mày bị ngu à?

Lộ Vũ An cười nhạo: "Đầu mày có vấn đề à? Anh Dã với Triệu Mỹ Oanh là quan hệ gì, mày nghĩ ảnh sẽ coi trọng con gái bà ta chắc? Còn đòi xin số liên lạc? Mày đừng có mơ nữa."

Bành Nhất Phàm nghĩ lại cũng thấy có lý, nhưng lại thấy lạ—đã không ưa, vậy sao vừa nãy còn chủ động ra mặt giúp cô ấy? Sợ cô ấy bị đám lưu manh này lợi dụng sao?

Chẳng lẽ chỉ đơn thuần là do chính nghĩa thôi à?

——

Lâm Diểu vẫn có chút ngạc nhiên khi sáng nay lại chạm mặt Văn Dã sớm như vậy. Hai ngày trước ở nhà, cô thấy anh toàn ngủ đến mười một, mười hai giờ trưa mới chậm rãi từ trên lầu đi xuống.

Hơn nữa, tuy lời anh nói khi nãy không mấy dễ nghe, nhưng hành động thì rõ ràng là đã giúp cô thật.

"Cô bé này, con muốn mua gì nào?"

Dòng suy nghĩ của Lâm Diểu bị cắt ngang. Cô đưa tờ năm tệ vẫn luôn nắm trong tay: "Một xửng bánh bao nhỏ, cảm ơn ạ."

Cô bưng xửng bánh tìm một chỗ trống ngồi xuống, cách bàn của Văn Dã và mấy người họ một khoảng.

Mấy cái bánh bao rất nhanh đã được ăn xong. Cô đeo cặp lên, dựa vào trí nhớ từ hôm qua đi một vòng, tìm đến trường Tam Trung.

Cổng trường không có giáo viên hay học sinh trực nhật. Cô không mặc đồng phục, lúc bước qua cổng có chút chần chừ. Trước đây, trường cấp ba cô học rất nghiêm, nhất định phải mặc đồng phục đầy đủ, trước ngực còn phải đeo bảng tên mới được vào.

Nhưng ở đây, bác bảo vệ ngồi trong phòng gác cổng, mải cúi đầu đọc báo, thậm chí chẳng buồn liếc ra ngoài lấy một cái, dĩ nhiên cũng chẳng ai cản cô.

Lên đến khu dãy lớp học, Lâm Diểu nhìn thấy mấy nữ sinh dựa vào lan can hành lang, cười nói rôm rả, đùa giỡn với nhau.

Tóc mái của mấy cô gái đó được cố định bằng lô cuốn. Trên mặc áo đồng phục ngắn tay, nhưng thay vì quần đồng phục, họ lại kết hợp với quần short bò ngắn đến tận bắp đùi. Mặt sau áo đồng phục trắng còn bị vẽ đầy những hình hoạt hình và chữ viết tắt bằng bút dạ quang nhiều màu sắc.

Lâm Diểu vô tình liếc nhìn một cái, mấy cô gái đó cũng lập tức ngừng cười đùa, đồng loạt quay sang nhìn cô. Ánh mắt có chút soi xét, không mấy thân thiện.

Nhưng chẳng mấy chốc, họ lại quay đi, tiếp tục cười nói ríu rít. Dù vậy, khóe mắt vẫn lén liếc theo bóng lưng cô rời đi.

Lâm Diểu tìm đến văn phòng tổ khối lớp 11. Theo lời hiệu trưởng, cô được xếp vào lớp tốt nhất của cả khối.

Chủ nhiệm lớp 11-1, thầy Vương Minh Vĩ, khoảng ngoài bốn mươi tuổi, dáng người hơi đậm, tóc có phần thưa thớt, khuôn mặt hiền lành. Thầy cầm theo một chiếc cốc nước cải chế từ hộp đào ngâm, kẹp thêm quyển sách giáo khoa Toán 11 vào nách, rồi cười hiền với Lâm Diểu: "Đi thôi, thầy dẫn em đến lớp 11-1."

Lúc đi lên cầu thang, thầy trò vừa đi vừa nói chuyện.

"Nghe nói trước đây em học ở Quốc Ngữ à? Trường đó là trường tư nổi tiếng đấy. Trường Tam Trung của chúng ta tuy có vẻ hơi cũ kỹ, nhỏ bé một chút, nhưng em đừng nản lòng. Trường mình cũng từng có thủ khoa cấp tỉnh đó!"

Lâm Diểu hơi ngạc nhiên, bước chân thoáng dừng lại.

Ngay sau đó, cô đã nghe thấy giọng điệu chắc nịch đầy tự hào của thầy chủ nhiệm:

"Em đừng có mà không tin! Chính là khóa tốt nghiệp năm 91 đó, em cứ tìm mấy tờ báo hai mươi mấy năm trước mà xem, đảm bảo có bài viết luôn!"

"..."

"Cho nên ấy mà, vàng thì ở đâu cũng sáng! Em đến trường chúng ta, chắc chắn sẽ là đối tượng được các thầy cô đặc biệt bồi dưỡng!"

Vương Minh Vĩ rót một bát "canh gà" đầy khí thế xong, dẫn Lâm Diểu đến cửa lớp 11-1. Chưa cần đẩy cửa vào, đã có thể cảm nhận được sự ồn ào náo nhiệt bên trong.

Thầy Vương bước vào trước, dẹp yên kỷ luật rồi vẫy tay gọi cô vào.

Lâm Diểu đứng lên bục giảng. Lớp học mới yên lặng được chưa đầy nửa phút đã lập tức bùng nổ.

"Đệch, chuyển đến một mỹ nữ này!"

Đám con trai phần lớn đều lộ vẻ phấn khích, thậm chí có người còn huýt sáo. Trong đám con gái, có hai người là mấy cô lúc nãy đứng ngoài hành lang. Họ khoanh tay, ngả người ra sau ghế, tư thái đầy vẻ không hoan nghênh, gương mặt vừa kiêu căng vừa ẩn hiện chút địch ý.

"Im lặng!"

Vương Minh Vĩ đập sách xuống bàn giáo viên. Ánh mắt thầy quét một vòng quanh lớp:

"Hầu Diệu Triết, em dời bàn ghế đến cạnh bục giảng đi. Lâm Diểu, em ngồi vào chỗ của bạn ấy."

Ai cũng biết chỗ bên cạnh bục giảng là vị trí đặc biệt. Cả lớp lập tức cười ồ lên.

Hầu Diệu Triết cũng la oai oái: "Đừng mà, thầy Vương!"

Tiếng cười càng to hơn.

Vương Minh Vĩ trừng mắt: "Em còn dám nói 'đừng' à? Các thầy cô bộ môn đều than phiền với tôi rằng em suốt ngày nói chuyện trong giờ, chọc ghẹo bạn trước bạn sau cười rần rần. Em giỏi thế sao không đi làm diễn viên hài đi?!"

"Giờ chào cờ sắp bắt đầu rồi, mau hành động nhanh lên!"

Không lâu sau, loa phát thanh vang lên giai điệu hào hùng.

Mọi người lần lượt rời lớp xếp hàng.

Lâm Diểu tự giác đứng cuối cùng, theo dòng người đến sân trường tập hợp.

Hiệu trưởng đang nghiêm túc phát biểu, phía dưới học sinh vẫn rì rầm nói chuyện. Chủ nhiệm giáo vụ duy trì trật tự mấy lần nhưng tiếng xì xào vẫn không dứt.

Giữa một rừng học sinh đông nghịt, không ít người giống Lâm Diểu không mặc đồng phục, nhưng cô là người nổi bật nhất. Ánh mắt từ bốn phương tám hướng đều đổ dồn về phía cô.

"Nghe nói là học sinh mới chuyển vào lớp 11-1, trước đây còn học ở trường Quốc Ngữ đấy."

"Wow, trường đó là trường tư thục danh tiếng nhất thành phố mình! Học ở đó toàn con nhà giàu thôi. Nhìn cái váy cậu ta mặc kìa, thương hiệu gấu nhỏ gì đó, một cái mấy nghìn tệ lận."

"Chậc, vậy sao lại chuyển vào cái trường ọp ẹp này? Tiểu thư muốn trải nghiệm cuộc sống của dân nghèo à?"

Vài câu nói lọt vào tai Lâm Diểu. Cô cụp hàng mi dài, làm như không nghe thấy. Chẳng qua cô chưa nhận được đồng phục của trường, nên chỉ có thể mặc đồ của mình.

Buổi sáng có bốn tiết học, tiến độ giảng dạy đều chậm hơn so với trường cũ của cô. Không khí trong lớp học cũng hoàn toàn khác biệt.

Mười hai giờ trưa, chuông tan học vang lên, học sinh các lớp túa ra như ong vỡ tổ.

Lâm Diểu hỏi thăm bạn cùng bàn mới biết, trường Tam Trung quá nhỏ, chỉ có thể gắng gượng bố trí một căn-tin nhỏ dành riêng cho giáo viên. Học sinh muốn ăn trưa đều phải ra ngoài.

Chưa đầy vài phút sau mười hai giờ, con phố đồ ăn vặt cạnh trường đã chật kín người.

Trong một quán cơm nhỏ, Văn Dã cùng Bành Nhất Phàm và Lộ Vũ An ngồi chung một bàn.

Món ăn còn chưa lên, cả ba mỗi người đều đang nghịch điện thoại.

Bàn bên cạnh cũng là học sinh Tam Trung, cái quán cơm nhỏ xíu, bàn ghế kê sát nhau, nói gì cũng nghe thấy rõ mồn một.

"Nhìn đối diện kìa, cô gái mặc váy xanh nhạt ấy, chắc là học sinh mới chuyển đến đúng không? Nghe nói đẹp lắm, cái dáng lưng thôi đã thấy chuẩn rồi, nhìn eo với chân kìa."

"Hừ." Một nữ sinh trong bàn hừ lạnh, giọng đầy ghen tị và khinh thường: "Ngày đầu đi học mà đã mặc cái váy mấy nghìn tệ, như sợ người khác không biết mình có tiền ấy. Giả tạo chết đi được."

Ngón tay Văn Dã đang nhấn điện thoại chợt khựng lại một giây, con rắn tham ăn trên màn hình lập tức đâm sầm vào mép, chết toi.

Anh hờ hững nâng mắt, liếc nhìn ra cửa.

Bên kia đường, trước quầy bán mì lạnh, một đám học sinh chen chúc nhau. Có mấy đứa thuộc dạng "học sinh ngoan" của Tam Trung, răm rắp mặc đồng phục rộng thùng thình.

Số khác thì ngổ ngáo hơn nhiều, uốn tóc, đeo khuyên tai, trang điểm không thiếu bước nào, áo thun bó sát, quần short ngắn cũn cỡn.

Váy xanh nhạt của Lâm Diểu không hề ngắn, cũng chẳng hở hang, quy củ đến mức không thể quy củ hơn. Thế nhưng chính vì thế mà giữa đám người này, sự quy củ ấy lại trở nên lạc lõng, nổi bật đến khó tin.

Đôi chân dài thẳng tắp, trắng nõn, cân đối không một tì vết, chẳng khác nào cái bia bắn, bốn phía bao nhiêu ánh mắt đều bắn tới.

Dường như bản thân cô cũng thấy không thoải mái, bàn tay nhẹ nhàng kéo kéo vạt váy.

"Được rồi, các cậu ăn ngon nhé."

Ông chủ quán đặt ba món xào lên bàn: thịt bò xào, bắp cải xào khô và khoai tây chua cay. Bụng Bành Nhất Phàm và Lộ Vũ An đói cồn cào từ lâu, lập tức bỏ điện thoại xuống, bẻ đũa, vùi đầu vào ăn.

Văn Dã thu lại ánh mắt: "Em gái mày..."

Bành Nhất Phàm là đứa duy nhất trong nhóm có em gái, đang học lớp 10 ở Tam Trung.

Cậu ta ngẩng đầu, nhìn Văn Dã bằng ánh mắt khó hiểu, miệng đầy cơm, lúng búng hỏi: "Em gái em làm sao?"

"Con bé không mặc đồng phục à?"

"Ừ." Bành Nhất Phàm gật đầu, nuốt miếng cơm rồi nói tiếp: "Nó chê đồng phục trường mình xấu tệ, còn bảo nếu mà giống trong phim Hàn, áo sơ mi với váy ngắn, thì ngày nào nó cũng mặc."

Nói xong vẫn thấy khó hiểu, sao tự dưng anh Dã lại quan tâm đến em gái cậu ta thế này?

Văn Dã: "Hỏi em gái mày xem, cái đồng phục nó không mặc có bán không."

Chương 5: Đi, ra ngoài ăn đêm

Tiết học đầu tiên buổi chiều là tiếng Anh.

Nghe tiếng chuông vang lên, Lâm Diểu đi rửa mặt, tinh thần khá hơn nhiều. Cô lấy sách và vở ghi chú ra, sẵn sàng cho tiết học.

Giáo viên tiếng Anh bước vào lớp, nhưng một nửa học sinh vẫn còn gục xuống bàn chưa tỉnh.

Cô bật micro đeo ở thắt lưng, trước tiên lấy sách đập xuống bục giảng một cái, sau đó giọng nói phóng đại vang khắp lớp học: "Vào học rồi! Mau tỉnh táo lại nào!"

Lần lượt có người ngồi dậy, lớp học vang lên những tiếng ngáp liên tiếp.

Giáo viên tiếng Anh mở sách: "Tuần trước tôi bảo các em chuẩn bị bài đọc của Unit 2, có ai xung phong đọc không?"

Những học sinh còn đang ngáp lập tức ngậm miệng lại, sự im lặng lan rộng trong nửa phút. Trong lớp rộng lớn, không một ai giơ tay, từng cái đầu rụt lại như chim cút, chỉ sợ bị giáo viên gọi trúng.

Cô giáo tỏ vẻ không hài lòng: "Có phải bài tập tôi giao các em không xem ra gì đúng không? Nếu không có ai đọc, cả lớp chép bài này ba lần!"

"Đừng mà cô ơi!"

"Tiết Giai Oánh chắc chắn đọc được."

"Đúng đúng, để lớp phó môn tiếng Anh của chúng ta đọc đi!" Một số nam sinh bắt đầu hò reo.

"Ai da, sao lần nào cũng bắt tớ đọc vậy."

Tiếng trách móc đầy làm nũng vang lên, Tiết Giai Oánh giả vờ không tình nguyện, quay đầu lại trừng mắt với đám nam sinh đang trêu chọc mình.

"Ai bảo cậu là người giỏi tiếng Anh nhất lớp chứ?" Nam sinh ngồi trước cô xoay người lại, chắp tay cầu khẩn: "Lớp phó ơi, xin cậu rộng lòng từ bi, cứu bọn tớ với!"

"Thôi được rồi."

Tiết Giai Oánh lúc này mới làm ra vẻ miễn cưỡng đồng ý, giơ tay lên. Trên cổ tay cô có mấy chiếc vòng bạc mảnh khảnh, va vào nhau phát ra tiếng leng keng.

"Cô Cát, em đọc ạ."

Giáo viên tiếng Anh liền gật đầu để cô đứng lên đọc.

Lâm Diểu muốn nhân cơ hội này nhận mặt lớp phó môn tiếng Anh, bèn quay đầu lại, nhìn thấy một nữ sinh đứng dậy ở hàng thứ ba từ dưới lên.

Mái tóc để mái thưa, chính là một trong số những cô gái mà cô gặp lúc sáng ở hành lang.

"Wang Peng sat in his empty restaurant feeling very frustrated..."

Tiết Giai Oánh nhìn vào sách đọc. Thành tích các môn khác của cô không quá nổi bật, nhưng nhờ được học thêm tiếng Anh suốt

cấp hai nên có nền tảng nhất định, mỗi lần kiểm tra đều có thể đạt khoảng 110 điểm.

Cô đọc hết cả bài. Dù có một số từ phát âm chưa chuẩn, cũng có vài câu dài đọc hơi vấp, nhưng so với mặt bằng chung trong lớp thì đã đủ để nổi bật, khiến người khác phải thán phục.

Tiết Giai Oánh vừa đọc xong, mấy cô bạn thân bên cạnh lập tức vỗ tay đầy nể mặt, cả lớp cũng bị cuốn theo, vang lên một tràng pháo tay rôm rả.

Tiết Giai Oánh khẽ nhếch môi, cố kìm nén sự đắc ý và kiêu hãnh trên gương mặt rồi ngồi xuống.

"Lớp phó đọc rất tốt, nhưng không thể lần nào cũng để em ấy đọc bài khóa được. Đâu phải trong kỳ thi chỉ cần một mình em ấy làm là đủ." Giáo viên tiếng Anh vừa nói vừa đi ngang qua bàn của Lâm Diểu, bất chợt nhìn thấy trang vở ghi chép kín mít của cô, bước chân khựng lại.

"Em là học sinh chuyển từ trường Quốc Ngữ đến phải không?"

Cô giáo cầm sách của Lâm Diểu lên lật qua vài trang: "Bài đọc này các em đã học xong rồi à? Tiến độ bên trường em cũng nhanh thật. Ghi chép của em rất chi tiết đấy."

Sau khi khen ngợi xong, cô lật ra bìa sách, nhìn thấy tên Lâm Diểu: "Lâm Diểu, em cũng đứng lên đọc bài này nhé."

Lâm Diểu ngoan ngoãn đứng dậy. Bài đọc này trước đây trong lớp cô không chỉ yêu cầu đọc mà còn phải học thuộc lòng và chép lại các câu trọng điểm, nên với cô việc đọc hoàn toàn không thành vấn đề.

Cô vừa cất giọng đọc câu đầu tiên, trong lớp đã có người bất giác "wow" lên một tiếng khe khẽ. Cả lớp tuy không giỏi tiếng Anh, nhưng nghe băng nghe suốt bao năm, ai cũng nhận ra phát âm

và ngữ điệu của Lâm Diểu chuẩn xác đến mức cứ như băng cassette đang phát ngay bên tai.

Lâm Diểu đọc xong rồi ngồi xuống, giáo viên tiếng Anh tươi cười đầy hài lòng, tiếp tục khen ngợi: "Quả nhiên là học sinh từ trường Quốc Ngữ chuyển đến, khẩu ngữ xuất sắc thật."

Phía cuối lớp học, sắc mặt Tiết Giai Oánh trở nên khó coi. Cô bạn ngồi cùng bàn là Tống Vũ Đình bĩu môi, hừ lạnh một tiếng: "Đúng là thích làm màu."

Trường Tam Trung có tiết tự học buổi tối đến tám giờ rưỡi mới tan. Lâm Diểu đi bộ về nhà, lấy chìa khóa mở cửa bước vào.

Trong phòng khách, TV vẫn đang bật, tiếng huấn luyện viên bình luận bóng đá đầy phấn khích vang lên. Văn Thiên Minh ngồi trên ghế sô pha, vừa uống bia vừa xem trận đấu, chăm chú đến mức hoàn toàn không để ý cô đã về.

Văn Lỗi ngồi ở bàn ăn nghịch mấy tấm thẻ bài tặng kèm trong gói mì ăn liền. Triệu Mỹ Oanh thì đang phơi quần áo ngoài ban công.

Thấy cô về, Triệu Mỹ Oanh gọi lại, nhét cái móc áo trong tay cho cô: "Còn mấy cái nữa, con phơi nốt đi, mẹ đưa Tiểu Lỗi đi tắm."

Bà không hỏi một câu nào về ngày đầu tiên của cô ở trường mới, cũng chẳng quan tâm cô có thích nghi được không.

Lâm Diểu phơi xong quần áo, đi vào bếp mới nhận ra bên trong trống trơn, chẳng có phần cơm nào để lại cho cô.

Cô vốn hiểu rõ rằng Triệu Mỹ Oanh không có tình cảm với mình, nếu không đã chẳng dễ dàng gửi cô cho người khác nuôi từ nhỏ. Nhưng hiểu là một chuyện, cảm giác khó chịu lại là chuyện khác.

Cô xách cặp về phòng, lấy hai cái bánh Đạt Lợi Viên còn sót lại lần trước ra ăn.

Lâm Diểu làm xong hết bài tập giáo viên giao trong chưa đầy một tiếng, sau đó lại tự giải thêm một bộ đề, rồi mới đi tắm.

Khi chuẩn bị quần áo cho ngày mai, cô bắt đầu thấy khó xử.

Hôm nay, bất kể cô ra khỏi lớp làm gì, luôn có người dõi theo, ánh mắt tập trung vào cô và chiếc váy cô mặc. Lúc vào nhà vệ sinh, cô còn nghe thấy vài lời bàn tán không mấy thiện ý.

Mới chuyển đến trường, cô không muốn trở nên quá nổi bật. Nhưng nhìn lại tủ đồ, những chiếc váy treo bên trong đều có phong cách và giá cả tương tự nhau.

"Cộc, cộc—"

Lâm Diểu nghe thấy hai tiếng gõ cửa dứt khoát. Cô bước ra mở cửa, vừa nhìn thấy người đứng ngoài liền sững lại, thậm chí có chút căng thẳng. Văn Dã tìm cô làm gì?

Mười giờ hơn, Văn Dã đang xăm chữ cho một gã đàn ông—tên bạn gái của hắn ta. Kiểu xăm chữ này là việc dễ nhất, đến mười một giờ anh đã xong việc, kéo cửa cuốn xuống, xách bộ đồng phục mà Bành Nhất Phàm mang tới rồi về nhà.

Đi ngang qua phòng cô, thấy ánh đèn còn hắt ra qua khe cửa.

Đứng ở cửa một lúc lâu như thằng ngốc, cuối cùng anh mới giơ tay gõ hai tiếng. Giờ nhìn thấy cô gái nhỏ trước mặt, đôi mắt hạnh sáng rực, vừa hoảng hốt vừa cảnh giác nhìn anh, anh lại càng cảm thấy bản thân đúng là rảnh rỗi đến mức vớ vẩn.

Lâm Diểu thấy sắc mặt Văn Dã có phần lạnh lùng, trong lòng càng thêm thấp thỏm. Đang không biết mình đã làm gì chọc giận anh thì thiếu niên đã đưa tay về phía cô.

Đó là một bàn tay thon dài, các khớp ngón tay rõ ràng mạnh mẽ, đầu ngón tay móc lấy một chiếc túi nhựa.

Túi màu trắng trong mờ, có thể thấy bên trong là hai bộ đồng phục—một bộ mùa hè tay ngắn và một bộ mùa đông với áo khoác dài tay.

Lâm Diểu hoàn toàn không hiểu chuyện gì đang xảy ra, hàng mi dài khẽ nâng lên, nhìn anh đầy nghi hoặc.

Vẻ đề phòng và lo lắng trong mắt cô khi nãy đã biến mất, thay vào đó là sự ngạc nhiên. Đôi mắt hạnh vốn đã to tròn nay càng mở lớn, sáng long lanh như hai hạt nho đen căng mọng nước.

Bị ánh mắt ấy nhìn chằm chằm, Văn Dã bỗng thấy có chút không tự nhiên. Anh dời ánh mắt xuống dưới, nhưng lại đập vào mắt một cảnh tượng càng khiến anh khó chịu hơn—

Chiếc cổ trắng nõn mảnh mai lộ ra ngoài lớp váy ngủ, làn da vừa tắm xong trắng ngần như phủ một lớp sữa, ửng lên sắc hồng nhạt, còn lấm tấm vài giọt nước chưa kịp lau khô.

Cảm giác mất tự nhiên càng trở nên rõ ràng, Văn Dã đành dời ánh mắt trở lại, nâng cao túi đồng phục trong tay thêm một chút.

"Có cần không?"

Lâm Diểu biết anh đang nói về bộ đồng phục, nhưng cô không hiểu tại sao, chẳng hiểu thế nào mà anh lại đưa đồng phục cho cô.

Cô chớp chớp mắt, hỏi: "Anh đưa tôi đồng phục làm gì?"

"Bộ đồng phục này là của em gái bạn tôi, nó không mặc, để không cũng chẳng có ích gì. Cô chuyển vào Tam Trung cũng

phải mua đồng phục mới đúng không? Trường bán một bộ hết một trăm tệ..."

Dừng một chút, Văn Dã khẽ ho một tiếng rồi nói tiếp: "Bộ này bán cho cô hai mươi, được chứ?"

Lâm Diểu thế nào cũng không ngờ được rằng anh tìm cô lúc đêm khuya lại là để... "làm ăn".

Nhưng đúng lúc cô đang cần một bộ đồng phục, hơn nữa giá này thật sự rẻ hơn nhiều.

"Đợi tôi một chút, tôi lấy tiền."

Cô quay người, mang dép lê lẹp kẹp chạy vào phòng, lấy ví từ ngăn kéo ra, rút một tờ hai mươi tệ rồi đưa cho anh.

Văn Dã nhận lấy.

Hai người không còn gì để nói nữa. Văn Dã xoay người rời đi, Lâm Diểu cũng đóng cửa lại.

Cô lấy đồng phục từ trong túi ra, thấy nó sạch sẽ, có thể mặc ngay ngày mai, liền đặt lên ghế rồi lên giường đi ngủ.

Nhưng vừa nhắm mắt không bao lâu, bụng dưới truyền đến một cảm giác khó chịu quen thuộc.

Lâm Diểu xỏ dép lê vào, đi vào nhà vệ sinh kiểm tra, quả nhiên trên q.uần l.ót có một vệt đỏ nhạt.

Kỳ kinh nguyệt đến sớm hơn vài ngày.

Cô lục trong cặp sách, chỉ còn lại một miếng băng vệ sinh, nhưng chắc chắn không đủ cho cả đêm. Không còn cách nào khác, cô đành phải đi tìm Triệu Mỹ Oanh xin thêm.

Lâm Diểu đi đến căn phòng ở góc phải tầng hai, bên trong vẫn còn tiếng động, có lẽ vẫn chưa ngủ.

Cô tiến lại gần, vừa định giơ tay gõ cửa thì chợt nghe thấy những âm thanh lạ phát ra từ bên trong.

Hình như có thứ gì đó đang rung lắc, phát ra tiếng cọt kẹt. Âm thanh dần lớn hơn, xen lẫn với giọng một người phụ nữ đang thở gấp, oán trách:

"Đồ chết tiệt, anh đeo vào đi, đừng để tôi lại phải đến bệnh viện."

"Thứ đó khó chịu lắm."

"Vậy anh không dùng thì đừng có cho vào."

Lâm Diểu ngẩn ra vài giây mới hiểu được chuyện gì đang xảy ra.

Mặt cô lập tức đỏ bừng, vội vàng rụt tay lại, nhẹ nhàng lui về sau, cẩn thận từng bước quay về phòng.

Dù đã đóng cửa lại, nhưng hai tai cô vẫn nóng bừng.

Cô cầm điện thoại lên xem, gần mười hai giờ rồi.

Từ trước đến nay cô chưa bao giờ ra ngoài muộn như vậy, hơn nữa nơi này với cô vẫn còn xa lạ, nhưng cô lại không còn băng vệ sinh để dùng.

Do dự một lúc, cô quyết định thay bộ váy ngủ, cầm theo điện thoại rồi bước ra ngoài.

Không bật đèn, cô chỉ dùng đèn pin trên điện thoại để dò đường xuống lầu. Khi đến cửa ra vào, vừa ngồi xuống để thay giày, cô bỗng nghe thấy tiếng bước chân từ cầu thang vọng xuống.

Lâm Diểu ngoảnh đầu lại.

Một bóng dáng cao lớn bước đến, dừng ngay bên cạnh cô, đứng sát cạnh tủ giày.

Ánh sáng lạnh lẽo từ đèn pin trên điện thoại hắt lên, rọi rõ những đường nét góc cạnh, sắc lạnh trên gương mặt thiếu niên.

Văn Dã nghiêng đầu, đôi mắt đen nhánh chạm vào ánh nhìn có phần tò mò của Lâm Diểu, rồi chủ động hỏi ngược lại:

"Sao? Chỉ cô được phép nửa đêm chạy ra ngoài một mình?"

Dường như cố ý nhấn mạnh mấy chữ "nửa đêm", "một mình", giọng điệu nghe có vẻ không vui.

Lâm Diểu vội vàng lắc đầu, nhỏ giọng đáp: "Không có."

Cô cúi xuống tiếp tục thay giày, lặng lẽ xếp đôi dép lê lại ngay ngắn vào tủ giày.

Vừa bước ra ngoài, phía sau đã vang lên tiếng cửa đóng. Văn Dã cũng đi ra, bước chậm rãi theo sau cô.

Dường như đang gọi điện cho ai đó, anh thản nhiên nói một câu:

"Đói rồi, đi, ra ngoài ăn đêm."

Chương 6: Vài phần dịu dàng hiếm thấy

Đêm khuya, các nhà đều đã đóng cửa, cửa sổ tối đen, con hẻm nhỏ chật hẹp càng toát lên vẻ đáng sợ.

May mà phía sau vẫn còn một người ra ngoài ăn khuya, tiếng bước chân thong thả của thiếu niên giúp Lâm Diểu bớt sợ hơn đôi chút.

Cuối cùng cũng ra khỏi đoạn hẻm sâu hun hút, phía trước cách một đoạn đã có đèn đường, ánh sáng khiến cô thở phào nhẹ nhõm.

Đúng lúc này, một tiếng "ẳng ẳng" yếu ớt từ góc nào đó truyền tới.

Lâm Diểu dừng bước, lắng nghe cẩn thận, xác định là một con chó con đang kêu. Tiếng kêu ngắt quãng, yếu ớt và đau đớn, có lẽ bị xe đâm hoặc bị thương vì lý do nào đó.

Nghĩ vậy, cô vội bước nhanh hơn theo hướng phát ra âm thanh, chẳng mấy chốc đã thấy một con chó nhỏ lông bẩn thỉu, co ro run rẩy bên cạnh thùng rác màu xanh.

Đằng sau thùng rác, có một người đang ngồi xổm.

Là con trai của bà chủ tiệm tạp hóa gần đó—chính là thằng nhóc mấy hôm trước bị Văn Dã đánh ngay trước mặt cô.

Lúc này, hắn đang cầm nửa điếu thuốc cháy dở trên tay, vết thương trên mặt còn chưa lành, nhưng hắn lại cười rất sung

sướng, trong mắt ánh lên vẻ tàn nhẫn và hưng phấn kỳ dị.

Lâm Diểu cúi xuống nhìn con chó nhỏ, phát hiện có vài chỗ trên người nó bị cháy xém, lông đã cháy đen, thậm chí còn rỉ máu.

Đây là lần đầu tiên cô tận mắt thấy có người hành hạ động vật.

Sống lưng bỗng lạnh toát, tim đập thình thịch, cô lập tức ngồi xuống, định bế con chó đi.

Không ngờ, cổ tay lại bị hắn siết chặt.

Thằng nhóc trợn mắt nhìn cô chằm chằm, ánh mắt đầy khó chịu, cứ như thể cô là kẻ xấu đang muốn cướp mất đồ của hắn vậy.

"Là tao tìm thấy trước, mày không được cướp."

Hắn nói chậm, giọng ngắt quãng, lực nắm trên cổ tay Lâm Diểu càng siết chặt hơn. Mồ hôi dính nhớp nháp trên tay hắn áp vào da cô, khiến cô vừa buồn nôn vừa sợ hãi.

Đúng lúc này, thiếu niên nãy giờ vẫn thong thả đi phía sau cô đột nhiên lao lên như một mũi tên.

Ánh trăng trong trẻo chiếu xuống cái góc bẩn thỉu hỗn độn này. Văn Dã tiện tay nhấc lên một chiếc ghế gỗ cũ kỹ sắp gãy bên cạnh thùng rác, giáng mạnh xuống lưng thằng nhóc kia.

"Rầm!"

Sau một tiếng nổ đanh gọn, chiếc ghế vỡ vụn, gỗ gãy văng tung tóe trên mặt đất.

Thằng nhóc ôm đầu tru lên vì đau, bộ dạng đáng thương, hệt như lần trước bị đánh. Hắn co rúm lại, run rẩy cầu xin tha thứ.

Văn Dã đá mạnh vào người hắn, động tác hung tợn hơn lần trước. Đôi mắt đen sâu thẳm trầm xuống, ánh lên tia lửa lạnh lùng, giọng nói trầm đục:

"Tao đã nói rồi, đừng có làm mấy chuyện này nữa."

Ngón tay siết chặt đến mức gân xanh hằn lên, anh cúi xuống nhặt một thanh gỗ gãy từ chiếc ghế, giơ lên, nhắm ngay sau gáy thằng nhóc mà giáng xuống.

Ngay giây cuối cùng trước khi thanh gỗ rơi xuống, một lực kéo nhỏ nhẹ níu lấy vạt áo anh.

Giữa mùi rác rưởi nồng nặc bốc lên từ thùng rác bên cạnh, Văn Dã thoáng ngửi thấy một hương thơm thoang thoảng—mùi hoa thanh mát còn sót lại trên người cô sau khi tắm.

Văn Dã dừng lại động tác, quay đầu nhìn cô.

Dưới ánh trăng tĩnh lặng, thiếu nữ mang một vẻ thanh khiết dịu dàng, làn da trắng muốt như đóa hoa quỳnh nở rộ trong màn đêm—thuần khiết, không chút tì vết.

Chạm phải đôi mắt đen sâu thẳm vẫn còn vương chút lạnh lẽo của anh, đầu ngón tay đang nắm lấy vạt áo hắn của Lâm Diểu theo bản năng co lại một chút, nhưng vẫn không chịu buông ra.

"Anh... anh đừng đánh nữa."

Cô ngẩng lên nhìn anh, giọng nói mềm mại, nhẹ nhàng giải thích:

"Cổ có nhiều dây thần kinh và mạch máu, nếu đánh trúng có thể để lại hậu quả rất nghiêm trọng. Dù cậu ta sai, nhưng nếu xảy ra chuyện, anh cũng phải chịu trách nhiệm."

Lâm Diểu đã hiểu, lần trước cô trách nhầm anh. Văn Dã không phải người vô cớ đánh người, ngược lại, có lẽ anh ra tay vì nhìn thấy kẻ kia đang ngược đãi động vật.

Cô vẫn giữ giọng điệu dịu dàng, chậm rãi nói lý lẽ với anh, giọng cô như có một sức mạnh khiến người khác bình tĩnh lại, từng câu từng chữ đều có thể lọt vào lòng người.

Văn Dã nheo mắt nhìn cô vài giây, rồi ném thanh gỗ trong tay xuống.

Lâm Diểu nhẹ nhõm thở phào, sau đó cúi xuống định bế chú chó nhỏ đang run rẩy trên đất.

Nhưng một cánh tay vững chãi đã vươn tới trước, nhấc bổng con chó lên.

Văn Dã liếc nhìn cô, giọng điệu lạnh lùng:

"Chó hoang, ai biết có bệnh không? Không sợ bị nó cắn à?"

Lâm Diểu đúng là cũng có chút lo lắng, nhưng khi thấy con chó nhỏ bị thương đến thảm hại thế này, cô không kịp nghĩ nhiều nữa.

"Thế anh không phải cũng đang bế nó sao?"

Lâm Diểu nhìn chú chó nhỏ trong lòng anh, vô thức bật thốt ra câu hỏi.

Văn Dã lướt mắt qua cánh tay cô—trắng nõn, mềm mại như thể chỉ cần chạm nhẹ sẽ để lại vết hằn. Anh kéo khóe môi:

"Cô với tôi giống nhau à?"

Lâm Diểu không hiểu nổi, bọn họ có gì mà không giống nhau? Nhưng anh nói xong thì lập tức ôm con chó bước đi.

Cô vội vàng đuổi theo: "Anh định đưa nó đến bệnh viện thú y sao?"

"Ừm."

Lâm Diểu nghĩ một chút, rồi cũng theo anh lên chiếc taxi ven đường.

Chú chó nhỏ dường như cảm nhận được mình đã được cứu, suốt quãng đường không hề giãy giụa, ngoan ngoãn rúc trong lòng Văn Dã.

Cô nghiêng đầu nhìn con chó mãi, rồi đột nhiên phát hiện trên cánh tay anh xuất hiện một mảng đỏ lớn, còn nổi vài nốt phát ban—hình như lúc trước không có.

"Anh bị dị ứng với lông chó à?"

Văn Dã thờ ơ đáp: "Có chút."

Triệu chứng không nghiêm trọng lắm, chỉ là hơi ngứa, anh vẫn chịu được.

Lâm Diểu thấy anh nói như chuyện nhỏ, vội vươn tay ra: "Vậy anh mau đưa qua đây em bế cho."

Văn Dã nhìn cô.

Ánh đèn trong xe mờ tối, nhưng anh vẫn có thể thấy rõ nét lo lắng trên gương mặt cô—là lo lắng cho anh.

Anh đã ôm con chó nhỏ này suốt quãng đường, biết nó không phải loại hung dữ, bèn đặt nó vào lòng cô, còn dặn thêm: "Cẩn thận một chút."

Lâm Diểu gật đầu, đôi mắt cong lên, nở nụ cười: "Nó trông rất ngoan, không cắn đâu." Cô quay sang tài xế: "Chú ơi, có thể tắt điều hòa được không ạ?"

Tài xế vui vẻ tiết kiệm xăng, lập tức tắt đi.

Lâm Diểu hạ cửa kính xuống, quay lại nói với Văn Dã: "Anh cũng mở cửa sổ ra đi, để không khí lưu thông, anh sẽ thấy dễ chịu hơn."

Văn Dã nhìn cô vài giây, rồi làm theo.

Luồng gió đêm cuối hè mang theo chút oi bức thổi vào xe, quấn quanh mùi hương nhẹ nhàng tỏa ra từ cô, lặp đi lặp lại nơi chóp mũi anh.

Cuối cùng, họ cũng tìm được một phòng khám thú y còn mở cửa muộn như vậy.

Lâm Diểu ôm chó nhỏ chạy vào, bác sĩ trực ban lập tức kiểm tra toàn thân nó. Ngoài vết bỏng, nó còn có dấu hiệu bị cảm nắng nhẹ.

Văn Dã đi thanh toán chi phí, trong khi bác sĩ bắt đầu bôi thuốc, băng bó và truyền dịch cho con chó nhỏ đáng thương.

Thấy con chó con đã ổn định, không còn sợ hãi như lúc mới bị tiêm, Lâm Diểu vuốt đầu nó lần nữa, rồi cầm điện thoại bước ra ngoài.

Văn Dã cũng lấy thuốc lá từ túi quần, chậm rãi đi ra.

Cô đứng đó gọi điện, anh đứng bên cạnh châm thuốc, làn khói trắng nhàn nhạt quấn lấy ngón tay thon dài.

Khoảng cách giữa họ không xa, đêm khuya lại quá mức yên tĩnh, từng lời cô nói qua điện thoại đều rơi vào tai ann, không sót một chữ.

"A lô, có phải 110 không? Tôi muốn báo án, tôi vừa thấy có người ngược đãi chó."

"Không phải chó của tôi, là một con chó hoang."

"Chó hoang thì không lập án được ạ? Tại sao chứ?"

Qua một lúc, anh nghe thấy cô nói: "Tôi biết rồi, xin lỗi vì đã làm phiền."

Giọng vẫn lễ phép đến mức không thể bắt bẻ, nhưng khi cúp máy, đôi vai cô rõ ràng trùng xuống, trông rất thất vọng.

Cô ngước mắt, chạm phải ánh nhìn của anh, liền bước lại gần.

Văn Dã dập điếu thuốc vừa châm nhưng mới hút một hơi vào mép thùng rác, rồi ném vào trong.

Lâm Diểu đứng trước mặt anh, luồn tay vào túi chiếc túi vải nhỏ đeo chéo bên người, lấy ra một chiếc ví nhỏ, cẩn thận đếm một trăm năm mươi tệ.

"Tối nay cảm ơn anh, đây là tiền thuốc men."

Cô chân thành nói, cầm tiền bằng cả hai tay, đưa đến trước mặt anh.

Văn Dã lười biếng khoanh tay, chẳng có ý định nhận tiền, mí mắt cụp xuống, đối diện với đôi mắt trong veo của cô:

"Sao? Chỉ có mình cô là có lòng tốt thôi à?"

Lâm Diểu đương nhiên không có ý đó, còn chưa kịp giải thích, đã nghe anh như vô tình hỏi một câu:

"Khuya thế này, cô có linh cảm trước nên mới ra ngoài một chuyến à?"

Bị nhắc nhở, Lâm Diểu chợt nhớ ra mục đích chính của mình tối nay.

Mặt cô lập tức đỏ bừng, hoảng hốt nhìn xung quanh, rồi vội vã chạy vào cửa hàng tiện lợi đối diện. Văn Dã đứng yên nhìn, chẳng bao lâu sau cô lại chạy về.

Chiếc túi vải nhỏ đeo chéo bên người không biết đã nhét gì vào, trông căng phồng hơn hẳn.

Lâm Diểu lao thẳng vào nhà vệ sinh trong bệnh viện thú y, nhanh chóng lấy băng vệ sinh ra dùng. Ngày đầu tiên lượng ra ít, cô cẩn thận vén váy kiểm tra, may mắn là chưa bị dính ra ngoài.

Thở phào nhẹ nhõm, cô rửa tay sạch sẽ rồi bước đến quầy tiếp tân:

"Chị ơi, ở đây có thể nhận nuôi chó hoang tạm thời đợi người đến nhận nuôi không ạ?"

Nhân viên tiếp tân dừng gõ bàn phím, ngẩng lên trả lời:

"Có thể, nhưng chỉ được giữ lại trong vòng một tháng. Nếu sau một tháng không có ai nhận nuôi, chúng tôi sẽ phải gửi nó đến trạm cứu hộ động vật hoang dã."

Lâm Diểu dùng số tiền mang theo mua mấy túi thức ăn cho chó để lại đó, lại xoa đầu con chó nhỏ thêm mấy lần rồi mới rời đi. Nhưng vẫn còn lo lắng và luyến tiếc, đi chưa được mấy bước đã không nhịn được mà quay đầu nhìn lại.

Không biết đã bao nhiêu lần như vậy, bên tai bỗng vang lên một giọng nói khàn khàn, nghe có vẻ rất hờ hững:

"Luyến tiếc thế thì ôm về nuôi luôn đi."

Lâm Diểu sững người, đứng yên tại chỗ, nghiêng đầu nhìn sang người bên cạnh. Văn Dã cũng dừng bước, chiếc cổ trắng lạnh khẽ cúi xuống về phía cô.

Bên cạnh họ có một ngọn đèn đường màu cam ấm áp.

Bóng dáng cao gầy, thẳng tắp của thiếu niên được ánh sáng ấy tô vẽ rõ ràng, chiếc áo phông trắng căng lên theo đường nét xương bả vai hơi nhô ra. Đường nét góc cạnh trên khuôn mặt anh dưới ánh đèn dường như dịu đi đôi chút, không còn vẻ xa cách, lạnh lùng như thường ngày.

Cô ngửa đầu nhìn anh, đôi mắt sáng lấp lánh, ánh lên vẻ kinh ngạc vui mừng:

"Anh không phải bị dị ứng lông chó sao?"

Văn Dã khẽ ho một tiếng, giọng cố tình cứng rắn hơn chút:

"Không chạm vào là được, dù sao nuôi chó giữ nhà cũng tốt."

Nói xong, anh nhấc chân định đi, chuẩn bị cùng cô quay lại đón con chó về. Nhưng mới đi được vài bước, người phía sau vẫn đứng im tại chỗ.

Anh lấy làm lạ quay đầu lại, thấy cô cúi đầu nhìn mũi chân mình, vẻ mặt đầy do dự, cuối cùng khẽ nói:

"Thôi bỏ đi."

Văn Dã nhướn mày, tưởng mình nghe nhầm.

"Vẫn nên nhờ chị trong bệnh viện thú y giúp liên hệ xem có ai muốn nhận nuôi không. Em hầu như cả ngày ở trường, thời gian không đủ để chăm sóc, mà nuôi chó cũng phiền lắm, mỗi ngày phải dắt đi dạo mấy lần."

Từng lý do một như đang tự thuyết phục bản thân, Lâm Diểu ngẩng mặt lên, như thể đã thông suốt, nhưng ánh sáng trong đôi mắt cô lại ảm đạm đi.

Văn Dã nhìn cô mấy giây, cũng không nói gì thêm:

"Được, vậy về thôi."

Trên đường về hai người không nói chuyện, Văn Dã ngồi ở ghế lái phụ, Lâm Diểu ngồi phía sau, lặng lẽ nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Cô không có tư cách đưa con chó nhỏ về nhà. Nơi đó, vốn không thể gọi là nhà của cô. Còn với tính cách của Triệu Mỹ Oanh, bà ta chỉ biết chê chó bẩn, phiền phức.

Hôm trước, lúc cô đi làm thủ tục nhập học về, Triệu Mỹ Oanh thấy một con mèo con đang nằm trên bệ để chân của chiếc xe điện để tránh nắng, suýt chút nữa đã giơ chân đạp nó đi.

Nếu nuôi được vài ngày rồi lại phải gửi đi, bị vứt bỏ lần nữa, chi bằng ngay từ đầu đừng đem nó về. Như vậy đối với con chó nhỏ, đối với cô, có lẽ đều tốt hơn.

Con hẻm chật hẹp vẫn tối đen như cũ. Lần này, Văn Dã đi phía trước, dùng điện thoại soi đường, Lâm Diểu cách hai, ba bước theo sau.

Đêm khuya dường như càng yên tĩnh hơn, đến cả tiếng sột soạt của côn trùng nơi góc khuất cũng nghe rõ mồn một.

Đến cửa, vẫn là Văn Dã lấy chìa khóa ra trước, đưa vào ổ khóa, xoay hai vòng rồi đẩy cửa ra.

Anh không lập tức bước vào, mà quay đầu nhìn cô gái nhỏ phía sau, hàng mi dài rũ xuống.

"Nó ngoan như vậy, chắc chắn sẽ có người tốt nhận nuôi thôi."

Anh bỗng dưng thốt ra một câu, giọng nói vốn lạnh nhạt lại mang theo vài phần dịu dàng hiếm thấy.

Lâm Diểu được an ủi đôi chút, khóe môi khẽ nhếch lên, nụ cười chân thành hiện ra.

Cô chợt cảm thấy anh không khó gần như ấn tượng ban đầu. Lại nhớ ra lúc nãy, khi rời khỏi nhà, anh có gọi điện thoại cho ai đó, nói là muốn đi ăn khuya.

"Không phải anh bảo sẽ ra ngoài ăn khuya với bạn à, không đi nữa sao?"

Văn Dã sớm đã quên mất câu nói bâng quơ của mình. Giờ bị cô nhắc đến, anh chỉ "ồ" một tiếng, rút chìa khóa ra, mặt không chút chột dạ.

"Bạn có việc bận rồi, không đi nữa."

Chương 7: Mưa xối xả

Sáng hôm sau, Lâm Diểu mặc bộ đồng phục đã bỏ ra hai mươi tệ mua từ tay Văn Dã, vừa vặn lại rất vừa người.

Cô khoác cặp sách lên lưng, bước ra khỏi phòng, đúng lúc cánh cửa bên cạnh cũng mở ra, một bóng dáng cao gầy xuất hiện.

Văn Dã mặc một chiếc áo thun đen kiểu dáng đơn giản và quần jean, vai trái đeo chiếc cặp trông có vẻ chẳng đựng bao nhiêu sách vở. Đôi mắt sâu thẳm, hẹp dài của anh khẽ sụp xuống, lộ rõ vẻ uể oải, hiển nhiên là chưa tỉnh ngủ.

Vì thế, gương mặt với đường nét cứng cỏi kia càng thêm lạnh lùng, sắc bén, mang theo một chút dữ dằn bẩm sinh.

Thế nhưng, sau chuyện tối qua, dường như lớp băng lạnh lẽo giữa hai người đã bị rạn nứt một chút. Nhận thức của Lâm Diểu về anh cũng có phần thay đổi, cô không còn cảm thấy quá sợ hãi nữa.

Thậm chí, cô còn chủ động, lễ phép chào anh: "Chào buổi sáng."

Vì trời vẫn còn sớm, Triệu Mỹ Oanh và mọi người vẫn đang ngủ, nên cô hạ giọng thật nhẹ, tựa như một chiếc lông vũ khẽ lướt qua tai Văn Dã, khiến anh cảm thấy nhột nhạt khó hiểu.

Anh khẽ nuốt một cái, giơ tay kéo nhẹ vành tai, giọng khàn khàn đáp lại một câu "Chào."

Cả hai cùng ra ngoài, một trước một sau bước trong con hẻm nhỏ, không ai nói gì thêm.

Lâm Diểu vào quán ăn sáng hôm qua, xếp hàng phía sau. Văn Dã đứng ngay sau lưng cô.

Lâm Diểu lặng lẽ lấy quyển sổ từ vựng nhỏ ra khỏi cặp và bắt đầu học thuộc, còn Văn Dã thì lấy điện thoại từ túi quần ra chơi, hai người không ai làm phiền ai.

"Tên tổ trưởng mới của tổ hàn điện chúng ta ấy à? Nghe bảo là sinh viên đại học có học thức gì đó, tôi thấy chỉ là thằng nhãi ranh chưa mọc đủ lông đủ cánh thôi! Năm mười bảy tuổi tôi đã vào xưởng làm việc, lúc đó nó còn chưa được b.ắn ra đời đâu, vậy mà bây giờ dám chỉ tay năm ngón với tôi? Mẹ kiếp!"

Từ xa, Từ Đại Lực vừa chửi vừa cùng mấy người đàn ông mặc đồng phục xanh dương đi vào quán ăn nhỏ. Nhưng khi trông thấy cô gái ngày hôm qua, mắt hắn lập tức sáng lên, sải bước định đi về phía cô.

Giây tiếp theo, hắn nhận ra thiếu niên có gương mặt lạnh lùng, góc cạnh đang đứng ngay sau cô.

Từ Đại Lực lập tức thu liễm lại, ngoan ngoãn đứng xếp hàng, còn đứng cách xa Văn Dã một đoạn, không dám bén mảng đến gần Lâm Diểu một chút nào.

Đến lượt mình, Lâm Diểu vẫn gọi một xửng tiểu long bao giống hôm qua, bưng khay đến một bàn trống ngồi xuống.

Chẳng mấy chốc, chiếc ghế đối diện bị một bàn chân móc vào kéo ra.

Trên bàn xuất hiện thêm một bát bún ba vị kèm trứng hầm và một chiếc quẩy. Văn Dã ngồi xuống đối diện cô, bữa sáng của anh trông phong phú hơn của cô rất nhiều.

Anh liếc nhìn bát của cô, nhíu mày đầy vẻ ghét bỏ: "Chỉ có tí này, ăn đủ không đấy?"

"Đủ mà." Lâm Diểu gật đầu.

Văn Dã không nói thêm gì. Anh không rõ con gái ăn bao nhiêu là đủ, chỉ thấy cổ tay cô nhỏ xíu, trông gầy đến mức như thể chỉ cần một cơn gió nhẹ là có thể thổi bay.

Lâm Diểu ăn xong mấy chiếc tiểu long bao trước. Quan hệ giữa cô và Văn Dã cũng chưa thân thiết đến mức phải chờ nhau cùng đi học, nên cô đeo cặp lên vai: "Em đi trước đây."

Văn Dã: "Ừm."

Đợi bóng dáng cô khuất xa, anh mới cầm lấy điện thoại trên bàn, gửi tin nhắn vào nhóm QQ ba người:

【Tao đang ở quán ăn sáng ven đường.】

Khoảng hơn mười phút sau, Bành Nhất Phàm và Lộ Vũ An lần lượt ngáp dài ngáp ngắn kéo đến.

"Anh Dã, sao nay anh dậy sớm vậy?" Bành Nhất Phàm mặt mũi còn đầy vẻ ngái ngủ, khó hiểu hỏi: "Hôm nay đâu phải thứ Hai, Diêm Vương có đi từng lớp túm cổ đám đi trễ đâu."

"Dậy sớm thì dậy thôi." Văn Dã thản nhiên đáp, ngón tay thon dài mở điện thoại, bật lên một bức ảnh rồi giơ màn hình về phía họ.

"Hai đứa bọn mày có quen ai muốn nuôi chó không?"

Anh ngừng lại một chút rồi bổ sung thêm: "Phải là người có trách nhiệm, có tình thương."

Hai người nhìn con chó nhỏ đen trắng trong ảnh, mặt mày đều ngơ ngác. Chưa kịp hiểu chuyện gì, họ đã nghe giọng điệu nhàn

nhã của anh đưa ra một điều kiện đầy hấp dẫn:

"Đứa nào giúp tao tìm được người nhận nuôi trước, tao cho luôn cái máy chơi game."

——

Trước khi tiết tự học buổi sáng bắt đầu khoảng hơn mười phút, Lâm Diểu bước vào lớp. Không khí học tập trong lớp không quá căng thẳng, phần lớn mọi người đều đang ăn sáng hoặc trò chuyện.

Vì mặc bộ đồng phục giống hầu hết các bạn học khác, cô cảm thấy mình không còn lạc lõng như hôm qua, trong lòng cũng thoải mái hơn một chút.

Cô đi đến chỗ ngồi, lấy bài tập phải nộp ra khỏi cặp, hơi nghiêng đầu nhìn sang bên trái. Bạn cùng bàn vẫn luôn nhìn cô chăm chú, khiến cô hơi khó hiểu mà hỏi: "Có chuyện gì sao?"

Bạn cùng bàn của cô tên là Tạ An Kỳ, dáng người hơi tròn, gương mặt bầu bĩnh với vài nốt tàn nhang. Tóc cô ấy xoăn tự nhiên, tính cách còn trầm lặng hơn cả Lâm Diểu. Hôm qua, cả hai gần như không nói chuyện quá mười câu.

Bị Lâm Diểu hỏi, Tạ An Kỳ lập tức lúng túng dời ánh mắt đi chỗ khác. Hai giây sau, cô ấy mới nhỏ giọng, có chút ngại ngùng nhưng cũng đầy ngưỡng mộ mà nói:

"Cậu trông xinh thật đấy. Ngay cả bộ đồng phục xấu xí của trường mình mặc trên người cậu cũng nhìn đẹp hơn hẳn. Không như tớ, vừa tóc xoăn, mặt lại đầy tàn nhang."

Nói đến câu cuối, giọng cô ấy càng nhỏ hơn, thậm chí còn có chút tự ti mà cúi đầu xuống.

Lâm Diểu nhìn cô ấy, suy nghĩ giây lát rồi nói: "Nếu cậu không thích tóc xoăn, sau khi tốt nghiệp có thể đi duỗi thẳng mà. Nhưng tớ thấy tóc xoăn tự nhiên của cậu trông rất giống búp bê, vừa đẹp lại vừa dễ thương."

Tạ An Kỳ ngây người. Từ nhỏ đến lớn, cô ấy luôn bị gọi bằng những biệt danh trêu chọc vì mái tóc của mình, như "Kim Mao Sư Vương" (Sư tử vàng). Đây là lần đầu tiên có người khen cô giống búp bê.

Mắt Tạ An Kỳ sáng lên, từ từ ngẩng đầu, lại nghe thấy Lâm Diểu chân thành nói:

"Sau khi tốt nghiệp cấp ba, cậu có thể dùng mỹ phẩm để che đi tàn nhang, hoặc làm laser để loại bỏ hẳn. Chỉ là một tiểu phẫu rất đơn giản thôi. Trước đây tớ có quen một chị gái đã làm, hiệu quả rất tốt."

"Thật sao?" Tạ An Kỳ phấn chấn hẳn lên, bỗng nhận ra những vấn đề đã khiến cô tự ti bao lâu nay thực ra đều có thể thay đổi được.

Hai cô gái nhỏ bắt đầu trò chuyện rôm rả, đến tận khi tiết tự học buổi sáng bắt đầu. Chuông reo vang, Lâm Diểu mới vội vàng đem bài tập trên tay nộp cho tổ trưởng.

Nhờ cuộc trò chuyện này, quan hệ giữa hai người cũng thân thiết hơn nhiều. Buổi trưa, họ cùng nhau ra cổng trường ăn cơm. Lâm Diểu xem như đã kết bạn được với người đầu tiên ở ngôi trường mới này, tâm trạng cả ngày đều vui vẻ.

Trước tiết tự học buổi tối, cô đi vào nhà vệ sinh, vô tình nghe thấy tiếng trò chuyện bên ngoài cách một cánh cửa.

"Cậu có nhận ra không? Hôm nay, Tiết Giai Oánh không chỉ thoa BB cream mà còn kẻ mắt, chuốt mi nữa."

"Chắc là cảm thấy có nguy cơ rồi nhỉ? Một nữ sinh xinh đẹp chuyển đến như vậy, lại còn học cùng lớp với cô ta. Cô ta chắc chắn sợ danh hiệu hoa khôi trường bị lung lay rồi."

"Nếu diễn đàn trường mình lại mở bình chọn hoa khôi, tớ chắc chắn sẽ bỏ phiếu cho cô bạn chuyển trường đó. Trưa nay tớ ngồi đối diện cô ấy khi ăn cơm, mặt nhỏ xíu, da lại trắng, quan trọng nhất là hoàn toàn không trang điểm gì cả!"

Nghe đến đây, Lâm Diểu nhận ra "nữ sinh chuyển trường" mà họ nhắc đến chính là mình. Dù họ đang khen ngợi cô, nhưng việc bị đem ra so sánh với người khác thế này vẫn khiến cô thấy vô cùng ngại ngùng.

Lâm Diểu chờ một lúc, đến khi tiếng trò chuyện của mấy nữ sinh kia dần xa, cô mới đẩy cửa bước ra.

Đi đến bồn rửa tay, vừa vặn vặn mở vòi nước, Tiết Giai Oánh từ phía sau bước tới, hất mạnh vai cô, giành chỗ đặt tay dưới dòng nước chảy.

Rửa xong, Tiết Giai Oánh hất tay mấy cái, nước bắn lên đồng phục và mặt Lâm Diểu. Cô ta ngẩng cao cằm kiêu ngạo, lườm Lâm Diểu một cái rồi tức tối bỏ đi.

Lâm Diểu biết cô ta đang trút giận lên mình. Cô đưa tay lau đi những giọt nước trên mặt, mím môi rửa tay xong rồi rời khỏi nhà vệ sinh.

Tối nay là tiết tự học tiếng Anh, cả lớp làm bài kiểm tra Unit 2. Đến 8 giờ 30, tiếng chuông vang lên, báo hiệu bài khảo sát kết thúc.

"Được rồi, các bạn ngồi hàng cuối cùng hãy chuyển phiếu trả lời từ sau lên trước." Giáo viên tiếng Anh đứng trên bục giảng, sau đó quay sang lớp trưởng Tiết Giai Oánh: "Em gọi thêm vài bạn giúp cô, lát nữa lên văn phòng sửa bài trắc nghiệm cho cả lớp

mình và lớp 2. Phần điền câu và bài luận để sáng mai cô sửa sau."

Lâm Diểu đang thu dọn cặp sách thì nghe thấy Tiết Giai Oánh đề nghị:

"Lần này để Tống Vũ Đình và Lâm Diểu cùng sửa bài nhé, cô."

Giáo viên tiếng Anh biết Lâm Diểu học giỏi, lại trông ngoan ngoãn cẩn thận, nên không nghĩ ngợi gì mà đồng ý ngay.

Tiết Giai Oánh bước đến bàn Lâm Diểu, đưa cho cô một xấp phiếu trả lời:

"Tớ và Vũ Đình phải trực nhật hôm nay, cậu mang lên văn phòng sửa trước đi. Lát nữa bọn tớ qua sau."

Lâm Diểu không muốn làm chung với cô ta, nhưng vừa rồi giáo viên tiếng Anh đã lên tiếng, cô chỉ có thể nhận lấy xấp bài, đeo cặp lên lầu hai, rẽ vào văn phòng giáo viên.

Các thầy cô trông coi tự học buổi tối lần lượt quay lại cất sách vở rồi rời đi, chẳng mấy chốc trong văn phòng chỉ còn lại một mình cô.

Hai lớp tổng cộng 120 bài, sửa xong còn phải tính điểm, nửa tiếng trôi qua mà cô mới làm được hai mươi bài.

Còn Tiết Giai Oánh và Tống Vũ Đình, những người đã nói sẽ đến sau, từ đầu đến cuối vẫn không thấy bóng dáng đâu.

——

Hơn 9 giờ tối, Văn Dã bước ra khỏi tiệm xăm nhỏ của mình.

Anh gần như chẳng bao giờ đi học buổi tối, từ 6 giờ đến giờ vẫn bận xăm hình trên lưng khách, bận đến mức chưa có thời gian ăn uống.

Anh kéo cửa cuốn xuống, đi đến tiệm đồ chiên gần trường. Giờ này đã qua thời gian tan học, cửa hàng vắng vẻ, anh gọi mấy món quen thuộc rồi đứng tựa vào tường, lấy điện thoại ra nghịch.

Một mùi nước hoa nồng nặc đến mức hăng hắc xộc vào mũi, khiến Văn Dã khẽ nhíu mày. Ngay sau đó, một giọng nói cố ý làm nũng vang lên:

"Trùng hợp ghê nha, Văn Dã! Hiếm khi gặp được anh ngoài trường, em có thể add QQ anh không? Em muốn xăm một hình ở mắt cá chân, anh có thể thiết kế giúp em được không?"

Tiết Giai Oánh nở nụ cười duyên dáng, hàng mi dài được chuốt mascara dày cộp khẽ chớp vài cái với anh.

Hai người thực ra không học cùng khối, Văn Dã lớp 12, còn cô ta lớp 11, nhưng ở trường Tam Trung, gần như không ai không biết anh.

Văn Dã nổi tiếng đơn thuần vì quá đẹp trai. Gương mặt lạnh lùng, góc cạnh nhưng lại mang chút phong trần bất cần, giỏi cả bóng rổ lẫn đánh nhau. Không chỉ trong trường, mà ngay cả đám học sinh trường nghề gần đó cũng chẳng ai dám động vào anh. Hơn nữa, anh còn biết xăm hình.

Tính cách thì lạnh nhạt quá mức, nhưng so với đám nhóc ồn ào trong trường, kiểu người như anh lại càng khiến con gái mê mẩn.

Tiết Giai Oánh tự nhận mình cũng rất xinh đẹp, hôm nay lại trang điểm cực kỳ tỉ mỉ, nên càng có phần tự tin. Nhưng Văn Dã chẳng thèm nể mặt cô ta chút nào.

Thiếu niên hờ hững nâng mí mắt lên, đối diện với ánh nhìn mong chờ của cô, vẫn giữ nguyên vẻ lạnh lùng quen thuộc:

"Không xăm cho học sinh cấp ba chưa đủ tuổi."

Nói xong, anh lại cúi đầu tiếp tục nghịch điện thoại, không có ý định nói thêm.

Nụ cười trên mặt Tiết Giai Oánh cứng đờ, sắc mặt khó coi, lặng lẽ ngồi xuống.

Tống Vũ Đình ngồi cạnh theo dõi từ đầu đến cuối, dù chỉ là bạn thân "bằng mặt không bằng lòng", nhưng trên danh nghĩa vẫn phải lên tiếng an ủi. Cô ta hạ giọng nói:

"Giai Oánh, cậu đừng buồn. Tính anh ta vẫn thế mà, lúc nào cũng lạnh lùng vênh váo, có quan tâm ai bao giờ đâu."

Tiết Giai Oánh tất nhiên biết điều đó, nhưng cô ta vẫn nghĩ với nhan sắc của mình, Văn Dã ít nhất cũng nên có chút phản ứng đặc biệt với cô.

Càng nghĩ càng thấy mất mặt, cô ta bực bội đến mức chẳng còn tâm trạng ăn uống, xách cặp đứng dậy bỏ đi, Tạ San San đành phải vội vàng chạy theo.

Bên ngoài gió bất chợt nổi lên, những đám mây đen dày đặc kéo đến, che khuất phần lớn ánh trăng, bầu trời phút chốc càng thêm u ám.

"Xem ra sắp mưa rồi, chúng ta mau bắt xe về thôi."

Tống Vũ Đình vén rèm nhìn ra ngoài, chợt nhớ ra điều gì, liền cười đầy ác ý:

"Lâm Diểu vẫn đang chấm bài trong văn phòng đó. Nhiều bài như vậy, một mình cô ta ít nhất phải mất hơn một tiếng mới xong. Mà cô ta còn không mang ô, tối nay chắc chắn sẽ bị mưa xối ướt như chuột lột."

Nghe vậy, nụ cười hả hê cuối cùng cũng xuất hiện trên gương mặt căng cứng của Tiết Giai Oánh.

"Của cậu đây."

Ông chủ quán đưa túi xiên nướng cho Văn Dã, cúi đầu lấy tiền lẻ trong ngăn kéo. Nhưng khi ngẩng lên, trước mắt chỉ còn một bóng lưng chạy xa.

Trong văn phòng, Lâm Diểu đang cắm cúi tính điểm trên bài thi.

Bất chợt, một tiếng sấm nổ vang trời. Những hạt mưa to như hạt đậu trút xuống ào ào, chỉ trong chớp mắt đã thành cơn mưa xối xả.

Cơn mưa đến quá bất ngờ. Cô không mang ô, chỉ có thể vừa lo lắng vừa tăng tốc sửa bài.

Cánh cửa mở toang, gió lạnh ùa vào. Lâm Diểu rùng mình, da gà nổi lên từng lớp. Cô xoa hai bàn tay vào nhau, cố gắng sưởi ấm.

Giữa tiếng mưa rơi lộp bộp, bỗng vang lên tiếng bước chân.

Lâm Diểu ngẩng đầu, nhìn qua cửa sổ văn phòng. Dưới cơn mưa mịt mùng, ánh đèn hành lang leo lét không đủ sáng, chỉ thấy một bóng người cao lớn từ từ tiến về phía cửa.

Cô căng thẳng theo phản xạ, cảnh giác lục tìm điện thoại trong cặp, siết chặt trong tay.

Nhưng khoảnh khắc người đó bước vào, thần kinh căng cứng của cô bỗng thả lỏng xuống.

Dưới ánh đèn trắng bạc lạnh lẽo, từng đường nét trên khuôn mặt thiếu niên càng thêm sắc lạnh, sâu hun hút. Cả người anh

mang theo hơi nước, giọt mưa men theo đường nét sắc bén của yết hầu lăn xuống.

Là Văn Dã.

Nỗi sợ hãi trong lòng Lâm Diểu tan biến, thay vào đó là sự tò mò: "Sao anh lại tới đây?"

"Có người nói em đang chấm bài trong văn phòng, còn không mang ô."

Văn Dã vừa nói, vừa bước đến bên bàn làm việc nơi cô đang ngồi: "Lỡ như tối nay em bị mưa xối ướt rồi cảm lạnh..."

Nói đến đây, anh vừa vặn đứng ngay trước mặt cô, ánh mắt thiếu nữ hơi ngước lên, đầy nghi hoặc. Văn Dã dừng một chút, rồi nghiễm nhiên tiếp lời:

"Rồi lại lây cho tôi – người ở ngay phòng bên cạnh – thì làm sao bây giờ?"

Chương 8: Cảm giác không xứng đáng nhưng lại chẳng cam lòng

Câu này thoạt nghe có vẻ hơi lo xa, nhưng Lâm Diểu suy nghĩ kỹ lại, cũng thấy có lý.

Phòng của hai người họ chỉ cách nhau một bức tường, nếu cô thực sự bị mưa làm cảm lạnh, rồi lỡ lúc ra ngoài tình cờ hắt hơi một cái về phía anh, thì đúng là có khả năng lây bệnh thật.

Lâm Diểu tự diễn giải lại logic này trong đầu.

Dù biết Văn Dã đến đưa ô chỉ vì sợ cô bệnh rồi lây sang mình, nhưng cô vẫn rất cảm kích.

Bên ngoài mưa ngày càng lớn, trông chẳng có dấu hiệu sắp tạnh. Nếu không nhờ anh đến, cô thực sự không biết lát nữa phải về nhà thế nào.

"Cảm ơn anh, phiền anh đến một chuyến rồi." Cô chân thành nói.

Chỉ là, khi nhìn xuống tay anh, cô phát hiện chỉ có một chiếc ô đen lớn, thế nên cũng không thể bảo anh để lại một chiếc rồi đi trước được.

Cô hơi ngại ngùng, chỉ tay về chồng phiếu trả lời dày cộp trên bàn: "Em phải mất một chút thời gian nữa mới xong."

"Cứ tiếp tục làm đi." Giọng thiếu niên lười nhác, dửng dưng nói: "Dù sao mưa cũng lớn như vậy, cứ trú mưa một lát đã."

Nói xong, anh đi đến cửa, dựng chiếc ô vẫn còn nhỏ nước sang một bên, sau đó thoải mái ngồi xuống ghế sô pha, tiện tay đặt túi xiên nướng trước mặt lên bàn trà.

Dáng vẻ cực kỳ tùy tiện, cứ như đang ở nhà mình vậy. Mà thực ra, hồi còn học lớp 11, anh cũng hay đến chỗ này.

Văn Dã cầm lên một xiên, vừa ăn vừa lấy điện thoại ra, nhắn tin cho vị khách đã đặt lịch xăm lúc 10 giờ rằng mưa quá lớn, phải đổi sang thời gian khác.

Văn Dã lại lấy thêm một xiên, vừa mở điện thoại chơi game.

Bên ngoài, tiếng mưa rơi lộp độp không ngừng, bên trong, không ai nói gì, bầu không khí tĩnh lặng đối lập hoàn toàn với sự ồn ào ngoài kia.

Nhưng rất bất ngờ, một tiếng ùng ục vang lên, phá vỡ sự yên tĩnh này.

Mặt Lâm Diểu lập tức nóng bừng.

Cô vốn định sau giờ tự học buổi tối sẽ mua gì đó ăn, nhưng lại bị giữ lại ở văn phòng để chấm bài. Đã thế, món xiên nướng trước mặt anh lại thơm đến mức mùi hương cứ len lỏi đến chỗ cô.

Cô chỉ có thể tăng tốc chấm bài, thầm cầu nguyện Văn Dã đừng nghe thấy, hoặc nếu có nghe cũng đừng để ý.

Tiếng bụng réo vì đói... đúng là quá mất mặt.

Nhưng cuộc đời lại chẳng bao giờ theo ý muốn, vừa cầu nguyện xong, Văn Dã đã sải mấy bước dài đi tới.

Thiếu niên cao lớn, đứng ngay trước mặt cô, sự hiện diện mạnh mẽ đến mức không thể phớt lờ. Anh chẳng chút ngại ngùng, trực tiếp hỏi: "Đói bụng à?"

Lâm Diểu: "..."

Đến cả tai cô cũng đỏ lên, đầu cúi thấp hơn, nhỏ giọng "Ừm" thừa nhận.

Chỉ một giây sau, trong tầm mắt cô xuất hiện một bàn tay lạnh lẽo, trắng trẻo, khớp xương rõ ràng, cầm theo túi xiên nướng.

Trên đầu, giọng anh vang lên: "Tôi no rồi, em ăn đi."

"Nhưng bài thi vẫn chưa chấm xong." Lâm Diểu chần chừ, nếu chậm trễ nữa thì sẽ về càng muộn hơn.

Văn Dã liếc qua chồng phiếu trả lời dưới tay cô: "Chẳng phải chỉ là tính điểm thôi sao? Để tôi làm cho, em đi ăn đi."

Thấy cô vẫn chưa động đậy, anh nhướng mày: "Hay là em không yên tâm? Cảm thấy thành tích của tôi quá tệ, ngay cả phép cộng trừ hàng trăm cũng không tính nổi?"

Lâm Diểu vội lắc đầu: "Em không có nghĩ vậy."

Một phút sau, cô đã ngồi trên chiếc ghế Văn Dã kéo từ bàn giáo viên Ngữ Văn ra, cầm một xiên gân chân gà, hai má phồng lên nhai, đồng thời nhìn anh chấm điểm.

Anh cúi đầu, tay cầm cây bút đỏ mà cô vừa dùng, dưới ánh sáng trắng lạnh lẽo của đèn trần, sau gáy lộ rõ những đốt xương sống thẳng tắp, bờ vai rộng rãi và bằng phẳng.

Văn Dã chỉ liếc qua đáp án một cái, liền bắt đầu chấm bài. Bộ dạng lười biếng trên mặt biến mất, thay vào đó là vẻ nghiêm túc hiếm thấy.

Cạch cạch, anh viết hai nét, rồi một con số 52 hiện lên góc phải tờ phiếu trả lời. Sau đó, anh cầm tờ giấy mỏng manh lên, như muốn chứng minh điều gì, giơ trước mặt cô lắc lắc hai cái.

"Thế nào? Tôi không chấm sai chứ?"

Giọng điệu của thiếu niên có chút nghịch ngợm, anh ngước mắt nhìn cô, ánh mắt sâu thẳm dưới hàng mi dày rợp, mí mắt tạo thành một nếp gấp mảnh và sâu.

Khóe môi Lâm Diểu cong lên, chân thành đáp: "Không sai, còn tính nhanh hơn em nhiều nữa."

Văn Dã nhìn đôi mắt long lanh của cô, ánh mắt khẽ thu lại, tiếp tục cúi đầu chấm điểm.

Lâm Diểu ăn xong xiên nướng, lấy khăn giấy lau miệng, đi ra hành lang vứt túi ni lông và que gỗ vào thùng rác. Khi quay lại, cô chân thành nói với anh: "Phần còn lại để em làm nốt đi."

Văn Dã không thèm ngẩng đầu: "Còn không nhiều nữa, lười đổi chỗ, để tôi chấm nốt cho xong."

Lâm Diểu cũng dừng lại, không cố tranh làm nữa. Anh chấm bài đúng là nhanh thật, chỉ lướt qua điểm từng câu là đã tính ra tổng điểm, không giống cô, còn phải dừng lại vài giây để nhẩm tính.

Hai mươi phút sau, bài thi của cả hai lớp đều đã chấm xong. Bọn họ rời khỏi văn phòng, xuống lầu, Văn Dã bung ô ra, Lâm Diểu theo bản năng bước lại gần hai bước, đi vào dưới tán ô đen.

Đây là lần đầu tiên cô đi chung ô với một nam sinh, không thể giống như khi đi cùng bạn nữ mà khoác tay nhau. Cô cố gắng giữ một khoảng cách vừa đủ gần để không bị ướt, nhưng cũng không đến mức chạm vào anh.

Mưa vẫn rất to, trên đường hầu như không có bóng người. Trời đen kịt, từng giọt nước bắn lên tí tách dưới chân. Đi được một đoạn, Lâm Diểu phát hiện người mình không hề dính chút mưa nào, thậm chí cả bờ vai phía ngoài cũng vẫn khô ráo.

Cô ngước mắt lên, thấy Văn Dã đã nghiêng gần như cả tán ô về phía cô.

"Anh không cần phải chăm sóc em như vậy đâu, thế này anh bị ướt hết rồi." Cô ngại ngùng nói.

"Không phải đang chăm sóc em, tôi hoàn toàn là vì lợi ích của bản thân." Giọng Văn Dã nhàn nhạt.

Lâm Diểu nghiêng đầu, khó hiểu nhìn anh.

Văn Dã bỗng dừng chân. Dưới tán ô, cô gái nhỏ co hai cánh tay trước ngực, mái tóc bị gió thổi rối, đôi vai khẽ run lên vì lạnh.

Văn Dã cau mày, có chút hối hận vì hôm nay không mặc thêm một chiếc áo khoác. Anh giữ nguyên giọng điệu bình thản: "Thể chất của tôi tốt hơn em, tôi dù có dính mưa cũng chẳng sao. Còn em rất có khả năng sẽ cảm lạnh, mà nếu em bị ốm, chẳng phải sẽ lây sang tôi à?"

Anh nói thế, Lâm Diểu không thể phản bác được.

Thể chất của cô đúng là không tốt, hồi nhỏ bị cảm sốt là chuyện thường ngày. Ban đầu, cô học múa cũng là để rèn luyện sức khỏe.

Nhưng cô cũng không muốn anh cứ thế dầm mưa, đành dịch người sát vào anh hơn. Nhưng khoảng cách này lại rất khó kiểm soát, hai cánh tay thỉnh thoảng sẽ chạm vào nhau.

Mỗi lần như vậy, cô đều nhanh chóng rụt lại, sợ anh để ý.

Còn Văn Dã, mỗi khi làn da mát lạnh và mềm mại của cô lướt qua tay mình trong thoáng chốc, yết hầu anh khẽ trượt lên xuống, bàn tay cầm cán ô cũng siết chặt hơn.

Triệu Mỹ Oanh nhìn thấy hai người cùng nhau về nhà, khuôn mặt lộ vẻ kinh ngạc nhưng không hỏi gì nhiều, chỉ xoay người vào bếp, chuẩn bị nấu canh lê cho Văn Lỗi đang hơi ho.

Văn Dã đi ra ban công, mở ô ra để hong khô. Nửa người bên trái của anh đã ướt sũng, nước mưa từ cánh tay nhỏ xuống, từng giọt tí tách rơi xuống sàn.

Lâm Diểu nhìn mà thấy vô cùng áy náy.

Đến trước cửa phòng, Văn Dã vừa vặn tay mở chốt cửa thì phía sau vang lên giọng nói quan tâm của cô gái nhỏ:

"Anh mau đi tắm nước nóng đi, đừng để bị cảm. Em pha cho anh một cốc bản lam căn*, mười lăm phút nữa mang qua cho anh nhé."
(*Bản lam căn là tên vị thuốc của rễ cây tùng lam, thuộc học Cải (Brassicaceae). Đây là một vị thuốc có tính hàn, vị đắng, thường được sử dụng trong Y học cổ truyền. Có công dụng thanh nhiệt, giải độc, mát gan, giải cảm, long đờm, giảm ho, giảm sốt...)

Trong phòng Văn Dã có sẵn nhà vệ sinh, chưa đến mười phút anh đã tắm xong. Anh dùng khăn lau tóc một lúc thì tiếng gõ cửa vang lên đúng hẹn.

Làn hơi nóng trắng mờ lan ra, phủ lên gương mặt dịu dàng của cô gái. Đôi mắt to trông cũng long lanh tựa nước. Cô đưa cốc thủy tinh đến trước mặt anh bằng những ngón tay trắng nõn:

"Này, anh mau uống khi còn nóng đi."

Chất lỏng màu nâu trong cốc khẽ lay động, mùi hương đắng nhạt của thuốc bản lam căn tỏa ra trong không khí, nhưng khi hít vào lại mang theo chút ngọt thanh.

"Cảm ơn." Văn Dã nhận lấy, tay anh đặt lên thành cốc phía trên, không chạm vào tay cô.

"Phải là em cảm ơn anh mới đúng, anh vừa đưa ô cho em, lại còn cho em ăn xiên nướng của anh nữa." Lâm Diểu nói càng lúc càng ngại, sau đó vẫy tay với anh: "Anh mau vào uống đi, nghỉ sớm một chút nhé, em về phòng đây."

Cô rời đi, Văn Dã đóng cửa lại, trước tiên bật bếp đun nước nóng để lát nữa pha mì.

Anh lại cầm cốc bản lam căn lên, ngửa đầu uống cạn. Đoạn ký ức bị gián đoạn khi nãy cũng theo đó mà nối lại.

Vẫn là mùa đông lạnh đến mức hơi thở cũng có thể đóng băng ấy, anh dựa vào cột điện, chịu đựng cơn đau từ xương sườn bị gãy.

Cô đứng xếp hàng trước quán trà sữa, bạn cô khẽ kéo tay áo cô, nói rằng anh đang nhìn cô chằm chằm. Lại nói trên áo anh có vết máu, trông rất đáng sợ, bảo cô mau tránh xa ra.

Cô quay đầu nhìn anh một cái, rồi bước vào quán trà sữa, nói gì đó với nhân viên quầy, sau đó cùng nhóm bạn rời đi.

Anh vẫn tựa vào cột điện nghỉ ngơi, khóe môi nhếch lên, bật ra một tiếng cười nhạt.

Mười mấy phút sau, một nhân viên quán trà sữa mặc đồng phục màu xanh lá chạy ra, đưa cho anh một túi trà sữa.

"Cô bé xinh đẹp ban nãy bảo tôi làm xong thì mang cho cậu."

Anh chẳng hề cần đến sự bố thí của cô, nhưng chẳng hiểu sao vẫn đưa tay nhận lấy. Lòng bàn tay anh chạm vào lớp giấy ấm áp trước tiên, rồi anh cắm ống hút, xuyên qua lớp nắp, hương vị đậu đỏ ngọt ngào lan tràn trong khoang miệng, cả lồng ng.ực như cũng ấm lên theo.

Bị thứ tò mò hiếm có trong đời—hoặc có lẽ còn thứ gì khác khó gọi tên—thôi thúc, anh không đi bệnh viện chụp phim kiểm tra ngay mà cứ thế cầm ly trà sữa, đi đến trung tâm dạy múa.

Bác bảo vệ ở cổng nhìn thấy dáng vẻ nhếch nhác và vết thương của anh, định chặn lại nhưng rồi lại sợ rước phiền phức, cuối cùng chỉ lặng lẽ mắt nhắm mắt mở để anh đi vào.

Tầng một chính là phòng tập múa, một bên tường có nguyên một tấm kính sát đất. Anh đứng xa xa, khuất sau một thân cây ngô đồng trụi lá, chẳng chút nổi bật.

Bên trong, nhóm thiếu nữ còn đang cười nói rôm rả, cho đến khi giáo viên bước vào, ai nấy lập tức đứng thành hàng, hai tay buông thẳng theo thân người một cách quy củ.

Chẳng bao lâu sau, buổi tập bắt đầu.

Cô đứng ở vị trí trung tâm, vừa cởi áo khoác lông ra, vòng eo thon thả uyển chuyển đã hiện ra rõ nét. Cơ thể cô linh hoạt và mềm mại đến lạ, tay áo thuỷ tụ tung như muốn bay lên, thật chẳng khác nào tiên nữ phi thiên trong bích họa Đôn Hoàng*. (*Đôn Hoàng, nay nằm ở phía Tây tỉnh Cam Túc và phía Đông sa mạc Taklamakan (Tháp-khắc-lạp-mã-can sa mạc), là một địa danh rất quan trọng về phương diện lịch sử, với cả Phật giáo và Trung Quốc. Di sản thế giới được UNESCO công nhận này xác chứng cho một nghìn năm trao đổi văn hóa và nghệ thuật cũng như sự phát triển rực rỡ của Phật giáo.)

Anh có đôi mắt cực tốt, dù đứng xa thế này vẫn thấy rõ, khi cô hoàn thành động tác cuối cùng, gương mặt xinh đẹp ấy nở một nụ cười rạng rỡ, dịu dàng tựa làn nước mùa xuân.

Nụ cười ấy còn hơn cả vẻ đẹp thuần túy.

Nó mang đến cảm giác tốt đẹp, thậm chí khiến người ta khao khát. Khiến người ta nảy sinh cảm giác mình không xứng đáng

—nhưng lại chẳng cam lòng.

Chương 9: Cô ấy là em gái tao

Cơn mưa lớn đêm qua cuối cùng cũng mang đi cái oi bức kéo dài suốt mấy ngày liền. Sáng nay khi thức dậy, Lâm Diểu rõ ràng cảm nhận được nhiệt độ đã hạ xuống.

Cô mặc thêm chiếc áo khoác dài tay của đồng phục mùa thu, bước ra khỏi phòng, lại tình cờ chạm mặt Văn Dã. Lần này, khi chào anh, nụ cười của cô tự nhiên hơn nhiều.

Hai người một trước một sau đi qua con hẻm nhỏ hẹp. Khi cô còn đang lắng nghe tiếng bước chân của anh, phía trước đột nhiên vang lên giọng nói:

"Tôi có một người bạn, dì của chồng cô ấy muốn nuôi chó."

Bước chân cô khựng lại, Văn Dã cũng dừng, quay đầu nhìn cô:

"Bà ấy sống một mình, muốn có thú cưng bầu bạn. Hôm nay chắc sẽ đến cửa hàng thú cưng đó nhận nuôi nó."

Đôi mắt Lâm Diểu lập tức sáng lên, ý cười lan từ khóe mắt đến đầu mày:

"Vậy thì tuyệt quá!"

Giải quyết được một mối lo lắng trong lòng, suốt buổi sáng hôm ấy, tâm trạng của Lâm Diểu đều rất tốt.

Tiết tiếng Anh diễn ra vào tiết ba buổi sáng. Cô giáo bước vào lớp với xấp bài thi đã được chấm điểm trên tay, khóe môi nở nụ

cười không giấu nổi sự vui vẻ:

"Lần này mọi người làm bài khá tốt, trong đó có một bạn xuất sắc vượt trội—không sai một câu nào, kể cả bài luận cũng không mất điểm nào."

Cả lớp đồng loạt hít vào một hơi lạnh. Dù là người giỏi tiếng Anh nhất lớp như Tiết Giai Oánh cũng hiếm khi đạt đến 120 điểm. Mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía Lâm Diểu, học sinh mới chuyển đến.

Chẳng mấy chốc, cô giáo tiếng Anh liền xác nhận suy đoán của mọi người, giọng đầy hài lòng đọc lên:

"Lâm Diểu, 150 điểm."

Cả lớp: "!"

Ban đầu, ai cũng biết Lâm Diểu chuyển từ trường tư thục tốt nhất trong thành phố đến, chắc chắn thành tích không tệ. Nhưng không ngờ lại giỏi đến mức này!

Sau khi lên nhận bài thi và trở về chỗ ngồi, bạn cùng bàn của cô, Tạ An Kỳ, lập tức ghé sang chiêm ngưỡng bài kiểm tra của cô. Trên cùng là con số 150 điểm rõ ràng. Không cần nhìn nội dung bài luận, chỉ riêng nét chữ đã ngay ngắn và đẹp đẽ, trông như được in ra vậy.

"Trời ơi, Diểu Diểu, cậu là học bá nghịch thiên gì vậy!" Tạ An Kỳ tràn đầy ngưỡng mộ. "Trước đây ở trường cũ, cậu có phải luôn đứng nhất khối không?"

"Không có đâu." Lâm Diểu vội vàng lắc đầu phủ nhận. "Tớ chỉ học tiếng Anh khá hơn một chút thôi, mấy môn tự nhiên thì bình thường lắm."

Cô giáo tiếng Anh tiếp tục đọc điểm số của học sinh xếp thứ hai:

"Tiết Giai Oánh, 122 điểm."

Với Tiết Giai Oánh, đây là một thành tích khá tốt. Nếu là trước đây, chắc chắn cô ấy sẽ nhận được vô số ánh mắt ngưỡng mộ. Nhưng hiện tại, với một bài thi đạt điểm tuyệt đối ở phía trước, con số 122 này dường như chẳng còn quá nổi bật.

Cả lớp phản ứng bình thản, mà khi Tiết Giai Oánh bước lên nhận bài thi, cô ta cũng không còn vẻ mặt đắc ý như trước.

Môi cô ta mím lại, đi ngang qua chỗ ngồi của Lâm Diểu thì lưng bỗng thẳng tắp, như đang nén lại một sự không cam lòng.

Một tiết học trôi qua trong quá trình phân tích bài thi. Trước khi rời lớp, cô giáo dặn dò:

"Mọi người có thể tham khảo bài luận của Lâm Diểu. Ngữ pháp và từ vựng bạn ấy sử dụng đều rất tự nhiên và chuẩn xác."

Vừa dứt lời, nhóm bạn học phía trước, phía sau, bên trái, bên phải lập tức ùa lại, tranh nhau mượn bài thi của Lâm Diểu. Có người thì tò mò đọc bài luận, có người thì hỏi cô cách học tiếng Anh sao cho giỏi như vậy.

Bàn học của cô phút chốc trở nên náo nhiệt chưa từng có.

Mà trước đây, những sự chú ý này luôn chỉ hướng về Tiết Giai Oánh.

Tiết Giai Oánh cắn môi, đứng dậy, cố ý lớn tiếng nói với cả lớp:

"Tối qua tớ và Vũ Đình có việc nên về trước, tất cả bài thi đều do một mình Lâm Diểu chấm. Nếu điểm ai bị tính sai thì đừng có tìm bọn tớ nhé."

Tống Vũ Đình lập tức phối hợp, giọng điệu đầy ẩn ý:

"Ôi chao, vậy là cậu ấy tự chấm bài của mình sao? Ai mà biết được điểm tuyệt đối này có thực sự đáng tin hay không?"

"Đúng rồi nhỉ." Tiết Giai Oánh như bừng tỉnh, "Trước đây tớ với Vũ Đình chấm bài, để đảm bảo công bằng và trung thực, bọn tớ luôn đổi bài cho nhau chấm trước."

Hai người một tung một hứng, khiến không ít bạn học bắt đầu dao động.

Dù sao thì... một bài thi đạt điểm tuyệt đối cũng giống như leo lên đ.ỉnh núi vậy, cực kỳ khó tin.

Dưới ảnh hưởng của Tiết Giai Oánh và Tống Vũ Đình, ánh mắt nhiều bạn trong lớp nhìn Lâm Diểu dần lộ ra vẻ nghi ngờ và khinh thường.

Tạ An Kỳ tức giận trước những lời vu khống vô căn cứ, nhưng cô chỉ là một học sinh mờ nhạt trong lớp, dù có lên tiếng cũng chẳng ai nghe, mà cãi nhau với hội Tiết Giai Oánh lại càng không phải đối thủ.

Lúc này, Lâm Diểu đột nhiên lên tiếng:

"Lý Bác Văn, cậu có thể tạm thời cho tớ lấy lại phiếu trả lời một lát không?"

Cậu nam sinh cầm bài thi của cô đứng trước bàn hơi sững sờ. Không ngờ Lâm Diểu lại nhớ rõ tên mình, nhất thời cảm thấy được quan tâm, khuôn mặt thiếu niên hơi đỏ lên khi chạm phải đôi mắt trong veo của cô.

"A... Được! Trả cậu." Cậu vội vàng đưa bài thi ra.

Lâm Diểu nhận lấy, rồi bước thẳng đến bàn của Tống Vũ Đình.

Cả lớp lập tức dõi theo từng bước chân của cô.

"Những ai từng làm bài thi đều biết, dù có tô bằng bút chì thì chỉ cần tẩy đi cũng không thể nào xóa sạch hoàn toàn."

Lâm Diểu bình tĩnh lên tiếng, rồi đặt bài thi xuống bàn của Tống Vũ Đình:

"Cậu nói tớ sửa đáp án, vậy cậu có tìm thấy bất kỳ dấu vết chỉnh sửa nào trên bài thi này không?"

Tống Vũ Đình cúi đầu nhìn xuống, mấy bạn học hiếu kỳ cũng bu lại xem.

Quả nhiên, đúng như Lâm Diểu nói, bài thi sạch sẽ không một vết tẩy xóa, từ câu trắc nghiệm cho đến bài luận đều hoàn toàn nguyên vẹn, không có dấu hiệu chỉnh sửa nào cả.

"Hơn nữa, tớ cũng chẳng cần phải gian lận làm gì. Cậu cứ chờ xem, từ giờ đến cuối kỳ, điểm tiếng Anh của tớ sẽ không bao giờ dưới 147."

Lâm Diểu đứng thẳng, tư thế chuẩn mực như một vũ công chuyên nghiệp. Dù vẻ ngoài có phần mong manh, nhưng thần thái lại tự tin và điềm tĩnh, khiến người ta không thể nghi ngờ lời cô nói.

Sau đó, cô quay sang Tiết Giai Oánh:

"Cậu là cán sự môn tiếng Anh, nhiệm vụ chấm bài vốn thuộc về cậu. Hôm qua cậu và Tống Vũ Đình đã hứa làm xong trực nhật sẽ lên văn phòng, vậy mà lại lẳng lặng bỏ đi không nói một lời."

"Không giữ chữ tín như vậy, các cậu còn có tư cách nghi ngờ tớ sao?"

Sắc mặt Tiết Giai Oánh lúc trắng lúc xanh, Tống Vũ Đình cũng lúng túng đến mức không nói nên lời.

Thấy hai người không phản bác được, Lâm Diểu thản nhiên cầm bài thi lên, bước về chỗ ngồi, đưa lại cho Lý Bác Văn – cậu bạn vẫn còn đang sững sờ:

"Của cậu đây."

Tạ An Kỳ nhịn không được, len lén giơ ngón cái về phía Lâm Diểu, "Diểu Diểu, vừa nãy cậu ngầu quá trời luôn!"

Lâm Diểu cụp mắt xuống.

Cô vốn không muốn làm căng, nhưng càng không thể chấp nhận bị vu oan thành gian lận.

Tiết Giai Oánh không thể chịu nổi việc ở lại lớp thêm một giây nào nữa. Cảm giác nhục nhã khiến cô ta vội vã bước ra khỏi cửa sau, Tống Vũ Đình cũng lập tức theo sát phía sau.

"Con nhỏ đó quá đáng thật sự!" Ra đến hành lang, Tống Vũ Đình phẫn nộ nói.

Một nửa sự khó chịu của cô ta là vì vừa bị vạch trần ngay trước lớp, nửa còn lại thì đơn giản chỉ là ghen tị.

Cô ta đảo mắt một vòng, rồi như mọi khi, bắt đầu xúi giục Tiết Giai Oánh:

"Giai Oánh, cậu không phải rất thân với ủy viên thể dục lớp 12-7 sao? Sao không nhờ anh ta 'dạy dỗ' nhỏ đó một trận?"

Tiết Giai Oánh suy nghĩ một chút, cảm thấy đây là một ý hay. Cô mở điện thoại, vào QQ, gửi vài tin nhắn cho một người.

Người đó chính là Thôi Chí Cao – một trong những "đại ca" có tiếng ở trường Tam Trung.

Thôi Chí Cao cao to vạm vỡ, nhà làm kinh doanh vật liệu xây dựng, gia cảnh khá giả, tiêu tiền cũng rất thoáng. Bên cạnh hắn

lúc nào cũng có một nhóm đàn em chuyên chạy vặt và làm bài tập hộ.

Từ năm lớp 10, Thôi Chí Cao đã theo đuổi Tiết Giai Oánh.

Tiết Giai Oánh tự nhận mình vừa xinh đẹp vừa học giỏi, vốn không coi trọng một kẻ ngoại hình bình thường, đầu óc ngu si, còn bị lưu ban như hắn.

Nhưng cô ta cũng không thẳng thừng từ chối, cứ lửng lơ câu dẫn, bởi vì càng nhiều người theo đuổi, càng chứng tỏ giá trị của cô ta.

Hơn nữa, có một kẻ như Thôi Chí Cao làm "tay chân" trong trường cũng rất tiện lợi.

Chỉ mất một lúc, điện thoại liền nhận được hồi âm.

Thôi Chí Cao:【Yên tâm, chuyện này cứ giao cho anh. Đảm bảo chỉnh đốn con bé đó đến ngoan ngoãn phục tùng.】

Chuông báo vào lớp vang lên, Tiết Giai Oánh siết chặt điện thoại, khôi phục lại nụ cười ngọt ngào rồi bước vào lớp.

Cô ta không thể chờ đến giờ trưa, bởi vì lúc đó, cô ta sẽ được nhìn thấy cảnh Lâm Diểu bị tạt đầy dầu mỡ bẩn lên người, xem con nhỏ đó còn có thể kiêu ngạo đến mức nào.

Tiết học cuối cùng của buổi sáng kết thúc, Lâm Diểu cùng Tạ An Kỳ bước ra khỏi lớp đi về phía cổng trường.

Hôm nay hai người không ăn cùng nhau, vì mẹ của Tạ An Kỳ được nghỉ làm và đến trường đưa cơm cho cô ấy.

Tạ An Kỳ đi đến chỗ một chiếc xe điện cũ, nhận túi cơm từ tay một người phụ nữ trung niên.

Người phụ nữ có mái tóc xoăn tự nhiên, mỉm cười dặn dò:

"Mẹ làm cá chiên mà con thích nhất đây, nhưng nhiều xương đấy, ăn cẩn thận kẻo bị hóc nhé."

"Con biết rồi, con đâu phải trẻ con nữa."

Tạ An Kỳ tạm biệt mẹ rồi vẫy tay với Lâm Diểu:

"Diểu Diểu, tớ về lớp ăn trước đây nhé!"

"Ừm, được."

Lâm Diểu vẫn đi đến khu phố ẩm thực phía sau trường, lúc xếp hàng chờ mua đồ ăn, trong lòng bỗng dâng lên một chút chua xót.

Cô nhớ lại trước đây, Thẩm Di cũng luôn sợ cô ăn không ngon ở trường, mỗi khi nhà có hầm canh, đều sẽ lái xe mang đến cho cô.

Sau một lúc chờ đợi, cuối cùng cũng đến lượt.

Lâm Diểu cầm hộp cơm vừa mua, định tìm một chỗ trống để ngồi thì đột nhiên, một cánh tay thô kệch chặn ngang trước mặt cô.

Lâm Diểu ngước mắt lên, nhìn thấy một nam sinh cao to vạm vỡ, ăn mặc theo phong cách hip-hop, trên cổ còn đeo một sợi dây chuyền bạc to bản.

Đây chính là Thôi Chí Cao, người mà Tiết Giai Oánh gọi đến.

Lúc này, khi hắn nhìn thấy khuôn mặt thanh tú của cô gái trước mặt, đôi mắt lập tức sáng lên, cái bát cơm cầm trên tay bỗng không thể nào hắt xuống được nữa.

Đẹp thế này, trong sáng thế này, là đàn ông ai lại nỡ xuống tay chứ!

Chỉ mất vài giây, Thôi Chí Cao đã đổi ngay chiến thuật.

Bỏ đi dáng vẻ hung hăng ban nãy, hắn lập tức nở nụ cười niềm nở, nói với giọng điệu lấy lòng:

"Làm quen chút đi, anh lớp 12, tên là Thôi Chí Cao, "chí lớn cao xa" đó. Em là học sinh mới chuyển đến đúng không? Từ nay trong trường có chuyện gì, cứ tìm anh, anh sẽ lo hết cho em."

"Không cần đâu, tôi không cần ai lo."

Lâm Diểu chỉ muốn rời đi, nhưng vừa xoay người, hắn đã ngang nhiên giơ chân chặn đường cô.

Bị mất mặt trước đám đông, Thôi Chí Cao bắt đầu khó chịu, hạ giọng đe dọa:

"Đừng không biết điều như thế. Em cứ đi hỏi thử xem, ai mới là người có tiếng nói trong trường này?"

Hắn nhếch mép, giọng điệu hống hách:

"Hoặc là ngoan ngoãn đến bàn anh ngồi ăn trưa, hoặc là sau này, ngày tháng của em ở Tam Trung sẽ chẳng dễ dàng đâu."

Dứt lời, hắn đưa tay định túm lấy cổ tay Lâm Diểu.

Nhưng chưa kịp chạm vào, một cơn đau sắc bén đột nhiên truyền đến từ vai phải.

— Bộp!

Một chiếc bật lửa bay thẳng vào người hắn, sau đó rơi xuống đất với một âm thanh giòn tan.

Lửa giận bốc lên, Thôi Chí Cao siết chặt nắm tay, mặt mày tối sầm, quay ngoắt lại, chuẩn bị xử lý kẻ không biết điều này một trận.

Nhưng khi nhìn rõ người vừa ném chiếc bật lửa, hắn lập tức cứng đờ—

Như một quả pháo bị tịt ngòi.

Văn Dã khẽ nhếch khóe môi, nở một nụ cười giễu cợt, đôi mắt đen láy lạnh lùng nhìn chằm chằm vào đối phương:

"Mày định làm cho ai sống không yên ổn?"

Nhìn thấy Văn Dã, Lâm Diểu bỗng cảm thấy an tâm, lập tức chạy đến đứng bên cạnh anh.

Thôi Chí Cao hoành hành ngang ngược ở Tam Trung đã nhiều năm, ngay cả giáo viên và giám thị cũng không xem ra gì. Nếu nói trong trường này có ai mà hắn không dám chọc vào, thì chỉ có duy nhất Văn Dã.

Nhưng tính cách Văn Dã luôn lạnh nhạt, không thích chủ động gây chuyện, cũng chẳng phải dạng thích lo chuyện bao đồng.

Hôm nay lại có chuyện gì đây?

Thôi Chí Cao nghĩ mãi không hiểu, nhưng khi thấy cô gái kia đứng bên cạnh Văn Dã, rõ ràng hai người quen biết nhau, hắn lập tức ngộ ra vấn đề.

Hắn cúi người nhặt lên chiếc bật lửa dưới đất, tươi cười lấy lòng, đưa trả cho Văn Dã:

"Là em chưa tìm hiểu kỹ, thì ra bạn học mới này là bạn gái của anh Dã. Đúng là thất lễ—"

Lời còn chưa dứt, cánh tay đưa ra bỗng bị siết chặt.

"Rắc—"

Ngón tay thon dài hữu lực của Văn Dã siết chặt cổ tay hắn, lực mạnh đến mức như muốn nghiền nát xương.

Thôi Chí Cao đau đến suýt hét lên, nhưng sợ mất mặt nên cố gắng nhịn chặt, hoàn toàn không hiểu mình lại chọc giận vị đại ca này ở điểm nào.

Cuối cùng, hắn bị Văn Dã hất tay ra, bên tai vang lên giọng nói trầm thấp, lạnh lẽo của đối phương:

"Mày nói chuyện cho cẩn thận."

"Cô ấy là em gái tao."

Chương 10: Giúp cô xả giận

Thôi Chí Cao xám xịt mặt mày rời đi, Văn Dã hơi nghiêng đầu, liếc nhìn Lâm Diểu, người vẫn đang đứng cạnh anh.

Cô gái nhỏ trông vẫn ổn, không có vẻ gì là quá sợ hãi.

Anh cũng không nán lại lâu, sải bước rời khỏi quán ăn, còn Lâm Diểu chưa kịp nói với anh câu nào, chỉ có thể bưng bát cơm trên tay, đi tìm một chỗ trống để ngồi xuống.

Khi cúi đầu ăn cơm, cô vẫn có thể cảm nhận được rất nhiều ánh mắt hướng về phía mình, kèm theo những tiếng xì xào bàn tán bị đè thấp giọng.

Lâm Diểu không để tâm.

Vừa rồi ồn ào như thế, muốn không bị chú ý cũng khó.

Cô vẫn chậm rãi ăn hết bữa, sau đó ghé vào cửa hàng văn phòng phẩm bên cạnh chọn vài cây bút và một quyển sổ, rồi mới quay trở lại trường.

Sắp đến giờ tự học buổi trưa, khi bước đến cửa lớp, cô liền nghe thấy tên mình và Văn Dã bị nhắc đến cùng nhau.

Nhưng ngay khi cô đặt chân vào lớp, bầu không khí bỗng chốc yên tĩnh hẳn.

Tin đồn trong trường lan nhanh hơn cả tên lửa.

Giờ đây, cả lớp đều đã nghe về sự kiện xảy ra bên ngoài trường vào giờ trưa, nhưng điều khiến họ sửng sốt nhất chính là câu nói của Văn Dã—

"Cô ấy là em gái tao."

Đừng nói là chưa từng nghe thấy chuyện Văn Dã có một cô em gái, mà điều đáng kinh ngạc hơn chính là người đó lại là Lâm Diểu!

Một người là tên đầu gấu đáng sợ nhất trường, học hành dốt đặc cán mai.
Một người lại là học sinh giỏi, ngoan ngoãn, thậm chí còn đạt điểm tuyệt đối môn tiếng Anh.

Nếu bảo họ là anh em, vậy chẳng lẽ gen di truyền bị đột biến sao?!

Ở một góc khác của lớp, Tiết Giai Oánh nhìn chằm chằm vào bộ đồng phục vẫn sạch sẽ, gọn gàng của Lâm Diểu, rồi lại nghĩ đến Thôi Chí Cao, kẻ đã mặt dày theo đuổi mình bao lâu nay, thế mà chỉ mới thấy Lâm Diểu một lần đã lập tức "phản bội".

Sắc mặt cô ta lập tức trở nên cực kỳ khó coi.

Tuy nhiên, dù trong lòng Tiết Giai Oánh có bực bội thế nào, thì nghe nói Lâm Diểu là em gái của Văn Dã, cô ta cũng chỉ có thể nuốt cục tức này vào bụng.

Lâm Diểu bình thản bước về chỗ ngồi, mặc kệ ánh mắt tò mò và kinh ngạc của các bạn cùng lớp.

Ngay cả Tạ An Kỳ, người bình thường chỉ biết vùi đầu vào học, lúc này cũng tràn đầy hiếu kỳ, ánh mắt nhìn cô như thể muốn moi ra một bí mật động trời.

Cô ấy kìm nén, rồi lại kìm nén.

Nhưng cuối cùng vẫn không nhịn được, ghé sát tai Lâm Diểu, hạ giọng dò hỏi:

"Diểu Diểu, Văn Dã thật sự là anh cậu hả?"

"...Cũng coi như vậy đi, chỉ là không có quan hệ huyết thống thôi."

"À..."

Tạ An Kỳ chợt hiểu ra: "Bảo sao cậu với anh ấy chẳng giống nhau chút nào cả."

Cô ấy hơi ngập ngừng, sau đó nhìn Lâm Diểu với vẻ do dự:

"Diểu Diểu, tớ có thể nhờ cậu một chuyện không?"

"Cậu nói đi."

Tạ An Kỳ vô thức đỏ mặt, giọng nói cũng nhỏ hơn:

"Tớ muốn nhờ cậu... nói lời cảm ơn với Văn Dã giúp tớ."

Lâm Diểu chớp mắt, có chút khó hiểu.

Tạ An Kỳ kể rằng lần trước, sau khi tan học, cô ấy có đi quán net tải nhạc, kết quả gặp phải mấy tên học sinh trường nghề gần đó.

Bọn họ bắt cô ấy đưa tiền, nhưng lại chê số tiền quá ít, còn ác ý đe dọa, bảo cô ấy ngày mai mang thêm tiền tiêu vặt, thậm chí còn nói sẽ đến tận trường tìm cô.

Ngay lúc đó, Văn Dã lười biếng bước đến.

Thiếu niên mang theo vẻ sắc bén trong ánh mắt, cả người toát ra khí chất ngang tàng, ngạo nghễ, thậm chí còn hoang dã hơn đám học sinh trường nghề kia gấp bội.

Anh nhàn nhạt quét mắt qua bọn chúng, giọng điệu tùy ý nhưng đầy áp lực:

"Người của trường tao, tụi mày cũng dám động vào?"

Chỉ một câu, mấy tên trường nghề lập tức ngoan ngoãn trả lại tiền, còn dùng cả hai tay mà dâng lên.

Chuyện này thực ra đã xảy ra từ hơn một năm trước.

Khi đó, Tạ An Kỳ bị dọa đến ngây người, ngay cả câu cảm ơn cũng quên mất. Sau này, cô ấy càng không có cơ hội, bởi vì trong trường, cô không đủ can đảm để chủ động tìm Văn Dã.

Lâm Diểu nghe xong, thấy chuyện này chẳng có gì khó khăn, nên lập tức đồng ý:

"Được, tớ nhất định sẽ chuyển lời giúp cậu."

Một giờ chiều, giáo viên chủ nhiệm đến giám sát giờ nghỉ trưa, cả lớp lúc này mới dần trở nên yên ắng.

Ở trường cũ của Lâm Diểu, giờ nghỉ trưa vốn là thời gian tự học, ai cũng cặm cụi học bài, làm bài tập.

Nhưng ở đây, đèn đều bị tắt, rèm cửa cũng kéo kín, mọi người đều phải nằm xuống ngủ.

Lâm Diểu không còn cách nào khác, đành phải thích nghi, cũng gục xuống bàn giả vờ ngủ.

Cô tựa đầu lên cánh tay, nhưng không thể nhanh chóng chìm vào giấc ngủ, ngược lại, trong đầu lại hiện lên hình ảnh của Văn Dã.

Ấn tượng đầu tiên của cô về thiếu niên ấy là lạnh lùng, dữ dằn, nguy hiểm, giống như một con thú hoang đầy gai góc.

Nhưng bây giờ, ấn tượng đó dường như đang lung lay, giống như một tòa tháp đồ chơi bị mất đi chỗ tựa, chỉ cần một cú đẩy nhẹ là sẽ hoàn toàn sụp đổ.

Mà câu chuyện của Tạ An Kỳ, chính là cú đẩy cuối cùng.

Cô chợt cảm thấy, Văn Dã là một người rất tốt, thậm chí trong xương tủy còn có một sự chính nghĩa không thể che giấu.

Điều mà Lâm Diểu không ngờ tới là, đám bạn học của cô lại quan tâm đến chuyện cô và Văn Dã là "anh em" nhiều đến vậy.

Buổi chiều, bất kể cô đi vệ sinh, hay cùng Tạ An Kỳ xuống căng tin, ở đâu cũng nghe thấy có người đang bàn tán.

Buổi tối, Lâm Diểu tan học trở về nhà, lấy chiếc điện thoại sắp cạn pin từ trong cặp ra, cắm sạc, nhưng lại không có phản ứng.

Cô thử đi thử lại mấy lần, vẫn không sạc được, không biết là điện thoại hay dây sạc bị hỏng.

Sáng nào cô cũng dùng điện thoại làm đồng hồ báo thức, nên đành phải mang theo tiền và chìa khóa, ra ngoài tìm chỗ sửa.

Cô vừa đi vừa đảo mắt quan sát, cuối cùng cũng nhìn thấy một tấm biển đèn neon sáng rực, trên đó viết: Thu mua - Sửa chữa điện thoại.

Lâm Diểu bước vào, ông chủ kiểm tra xong thì nói chỉ là dây sạc bị hỏng, cô liền bỏ ra mười tệ mua một sợi dây mới.

Cô định quay người rời đi, nhưng vô tình liếc mắt sang bên cạnh, vừa nhìn thấy hai bóng người đứng trước cửa tiệm gần đó, bước chân cô chợt khựng lại.

Một người đàn ông trông khoảng ba mươi mấy tuổi, cắt đầu đinh, dáng người cao to, vạm vỡ, trên người mặc áo ba lỗ trắng,

cánh tay lộ ra hình xăm rồng bên trái, hổ bên phải.

Hắn ta rút năm tờ tiền đỏ từ trong ví, đưa cho thiếu niên bên cạnh.

"Lần sau nhẹ tay chút được không? Đau chết tao rồi!" Hắn vừa xuýt xoa vừa than thở.

"Không khống chế được, đau thì ráng chịu đi." Thiếu niên hờ hững đáp, rồi cầm lấy năm trăm tệ, tiện tay nhét vào túi quần.

Đúng lúc này, một người phụ nữ trung niên đi ngang qua, vô tình nghe được đoạn đối thoại ấy.

Bà ta lắc đầu ngán ngẩm, giọng điệu đầy khinh thường:

"Đúng là thời buổi loạn lạc, loại quán vịt* này mà cũng ngang nhiên mở giữa phố thế này à?"
(*"鸭子店" (quán vịt) trong tiếng lóng Trung Quốc thường ám chỉ nơi cung cấp dịch vụ không đứng đắn, đặc biệt là nơi có nam tiếp viên phục vụ nữ khách. "鸭子" (vịt) là tiếng lóng chỉ đàn ông làm nghề này, giống như "鸡" (gà) ám chỉ phụ nữ trong ngành tương tự. Vì vậy, khi dùng để nói về tiệm xăm, từ này mang sắc thái giễu cợt, ngụ ý tiệm có phong cách không nghiêm túc hoặc bị xã hội định kiến.)

Sau đó, ánh mắt đầy chê bai lướt qua Văn Dã, tặc lưỡi hừ một tiếng:

"Cậu trai trẻ, còn nhỏ như vậy, làm gì không làm, lại đi làm cái nghề này?"

Văn Dã cười khẩy một tiếng, chẳng buồn giải thích, xoay người định bước vào trong quán.

Nhưng vừa quay đi, anh bất ngờ bắt gặp một bóng hình nhỏ nhắn đứng ngay bên cạnh.

Anh sững lại, rồi lập tức sải bước đi tới.

Cô gái nhỏ ngước lên, đôi mắt đen láy long lanh, trong veo như nước.

Ánh mắt ấy chỉ hiện lên sự tò mò, rõ ràng là chưa hiểu được ẩn ý trong lời người phụ nữ kia.

"Sao lại đến đây?" Anh hỏi.

"Dây sạc điện thoại của em bị hỏng, nên ra ngoài mua."

Cô ngoan ngoãn trả lời, nói xong còn giơ sợi dây sạc mới mua lên cho anh xem, rồi chớp mắt đầy tò mò, hỏi:

"Anh làm gì ở đây vậy?"

"Vào xem thử không?"

Lâm Diểu đi theo Văn Dã vào trong tiệm.

Cửa tiệm không quá lớn, tông màu chủ đạo là đen - trắng đơn giản, trần nhà treo một chiếc đèn chùm phong cách tối giản.

Dọc theo bức tường có một giá gỗ dựng đứng, trên đó xếp ngay ngắn từng hàng lọ mực và dụng cụ mà cô không biết công dụng là gì.

Ở giữa tiệm, có một chiếc ghế với kiểu dáng lạ mắt.

Cô nhìn chằm chằm vào chiếc ghế đó, vẻ mặt đầy thắc mắc.

Văn Dã nhìn thấy, liền mở miệng giải thích:

"Đây là ghế xăm."

"À..." Cô khẽ kêu một tiếng, đôi mắt hạnh mở to hơn một chút, ngạc nhiên hỏi:

"Anh xăm hình ở đây à?"

"Ừ." Anh cất chiếc máy xăm vừa dùng xong vào ngăn kéo:

"Kiếm ít tiền sinh hoạt."

Thực ra, Lâm Diểu không biết nhiều về xăm hình, nhưng cô biết phải tự thiết kế hoa văn, đòi hỏi kỹ năng vẽ nhất định.

Hơn nữa, anh chỉ lớn hơn cô khoảng một tuổi, mà đã có thể tự kiếm tiền nuôi sống bản thân.

Cô thật lòng tán thưởng:

"Anh giỏi thật đấy!"

Văn Dã hơi bất ngờ, khẽ nhướng mày.

Trong mắt hầu hết mọi người, nghề xăm hình chẳng phải công việc đứng đắn, những người trên người có hình xăm cũng rất dễ bị người khác nhìn bằng ánh mắt định kiến.

Người ta thường nghĩ dân xăm trổ toàn những thành phần hư hỏng, đầu đường xó chợ, hoặc dân chơi không được bố mẹ dạy dỗ đàng hoàng.

Còn cô gái nhỏ trước mặt, vừa nhìn đã biết là học sinh ngoan nhất nhì trường, lúc đầu anh cũng nghĩ cô sẽ có cùng định kiến như bao người khác.

Vậy mà cô lại khen "Anh giỏi thật đấy!", hơn nữa giọng điệu còn rất chân thành.

Văn Dã nhìn vào đôi mắt sáng lấp lánh của cô, khẽ nhếch môi cười:

"Đi thôi, về nhà nào."

Trên đường về, Lâm Diểu nhớ đến lời nhờ vả của Tạ An Kỳ, bèn kể lại chuyện đó và chuyển lời cảm ơn đến anh.

Văn Dã đã quên sạch chuyện này, nghe xong cũng chỉ hờ hững ừ một tiếng, vẻ mặt không có gì thay đổi, như thể đó chỉ là một việc nhỏ nhặt, chẳng đáng để tâm.

Buổi tối, nhiệt độ hạ xuống vài độ, làn gió mang theo hơi lạnh đầu thu, trong không khí còn thoang thoảng mùi hoa quế nhàn nhạt.

Lâm Diểu kéo khóa áo khoác đồng phục lên cao một chút, rồi quay sang nói với anh:

"Hình như cả trường đều biết quan hệ của chúng ta rồi, rất nhiều người bàn tán về chuyện bọn mình là anh em."

Bước chân Văn Dã hơi khựng lại, nét mặt cũng xuất hiện một tia thay đổi khó nhận ra.

Anh nghiêng đầu nhìn cô:

"Em rất để ý chuyện này à?"

Anh có tiếng là thành phần cá biệt, nếu cô không muốn dính dáng đến anh cũng là chuyện dễ hiểu.

Nhưng giây tiếp theo, anh đã nghe thấy giọng nói mềm nhẹ của cô:

"Không đâu, em chỉ kể vậy với anh thôi."

Khóe môi đang mím chặt của Văn Dã, chợt thả lỏng.

Đi vào khu hẻm nhỏ ngoằn ngoèo nhà họ, từ xa đã nghe thấy tiếng xào bài lách cách từ phòng mạt chược, còn có một bàn kê ngay dưới cột đèn đường.

Ánh sáng từ đèn đường lờ mờ, họ còn đặc biệt mang thêm một cái đèn bàn ra chiếu cho rõ.

Bốn người phụ nữ ngồi quanh bàn, vừa đánh bài vừa tán gẫu chuyện thiên hạ.

"Con gái Triệu Mỹ Oanh chẳng phải vừa sinh ra đã bị đưa cho nhà giàu nuôi sao? Sao nuôi mười mấy năm rồi lại trả về thế nhỉ?"

"Chắc lại có vấn đề gì đó nên người ta không muốn nuôi nữa chứ sao. Chẳng phải có câu này à: Rồng bay với rồng, phượng múa với phượng, bạn của chuột biết đào ngạch*. Cái kiểu người như Triệu Mỹ Oanh, bà nghĩ con gái bà ta có thể tốt đến đâu? Không chừng cũng có mấy cái thói mèo mả gà đồng* ấy chứ."
(*Rồng bay với rồng, phượng múa với phượng, bạn của chuột biết đào ngạch: Người thế nào thì kết giao với loại người thế ấy. Ngưu tầm ngưu, mã tầm mã.)
(*mèo mả gà đồng: ví hạng người lăng nhăng, không có nhân cách.)

Người lên tiếng cười khúc khích, tên là Trương Tú Phân, càng nói càng quá đà.

Bà ta vừa rút một quân bài, còn chưa kịp nhìn thì phía sau đã vang lên giọng nói lười nhác của một thiếu niên:

"Bác Trương này, dạo này chú Trương nhà bác vẫn khỏe chứ?"

Trương Tú Phân quay đầu lại, thấy Văn Dã, kinh ngạc không hiểu gì nhưng vẫn đáp:

"Khỏe lắm chứ sao không."

"Vậy à?"

Văn Dã nhướng mày, giả bộ kinh ngạc, vẻ mặt đầy khó hiểu:

"Mấy tối nay cháu đều thấy chú Trương đeo khẩu trang với đội mũ lúc về nhà đấy. Trời nóng thế này, cháu còn tưởng chú bị ốm rồi cơ."

Lời vừa dứt, ba người phụ nữ ngồi cùng bàn đồng loạt biến sắc, ánh mắt trao đổi với nhau, lộ rõ vẻ hóng chuyện.

Cả xóm đều biết chồng của Trương Tú Phân làm ca đêm trong nhà máy, đi làm khuya về sáng. Nửa đêm lén lút về nhà, còn che che giấu giấu đeo khẩu trang, đội mũ, chẳng phải có gian tình thì là gì?

Trương Tú Phân cũng nhanh chóng phản ứng lại, hoảng hốt, vội vàng thanh minh:

"Cậu đừng có nói bậy, nhà tôi làm gì có người đàn ông nào đeo khẩu trang đội mũ vào ban đêm!"

Nhưng Văn Dã chẳng thèm để ý đến bà ta nữa, bước đến bên cô gái nhỏ vẫn còn đang ngẩn ngơ:

"Đi thôi, về nhà."

"...Ồ."

Hai người đi xa dần, nhưng vẫn nghe thấy giọng Trương Tú Phân phía sau cuống quýt biện hộ.

Mãi đến lúc bước vào con hẻm nhỏ hơn, ánh trăng lạnh nhạt rắc xuống người họ, Lâm Diểu mới chậm chạp nhận ra—hình như khi nãy Văn Dã đang giúp cô xả giận.

Cô khẽ nói:

"Cảm ơn anh."

Đôi mắt trong veo lấp lánh, tràn đầy sự nghiêm túc.

"Cảm ơn cái gì?"

Thiếu niên một tay đút túi, dáng vẻ vẫn lười biếng và bất cần, đôi mắt đen nhánh cúi xuống nhìn cô:

"Chẳng phải đã gọi anh một tiếng 'anh' rồi sao? Anh mà để mặc cho người ta xì xào bàn tán về em à?"

Dứt lời, anh lại chậc một tiếng, giọng điệu có chút ghét bỏ:

"Cái nơi tồi tàn này, phần lớn toàn bọn bắt nạt kẻ yếu, sau này đừng có ngốc nghếch để mặc người ta ức hiếp."

Rồi anh hờ hững bổ sung:

"Lần sau có ai bắt nạt em nữa, cứ nói với anh."

Chương 11: Làm tốt vai trò người anh này của em

Vừa mở cửa bước vào nhà, Văn Lỗi liền nhảy phắt xuống khỏi ghế sô pha, trên tay cầm khẩu súng tiểu liên* đồ chơi mới mua, "tạch tạch tạch" xả đạn rồi lao thẳng về phía họ.
(*Súng tiểu liên là loại vũ khí cá nhân tầm gần, thuộc họ súng máy, cũng thuộc họ súng tự động tùy theo phân loại của các quốc gia.)

Nhưng khi nhìn thấy Văn Dã đứng ở cửa, cậu bé bỗng khựng lại—hệt như Tôn Ngộ Không gặp Bồ Đề Tổ Sư*, lập tức ngoan ngoãn trở lại. Khẩu súng đồ chơi vừa rồi còn oai phong lẫm liệt, giờ vội vàng giấu ra sau lưng.
(*Bồ Đề Tổ Sư là nhân vật bất tử bí ẩn nhất trong "Tây Du Ký". Ông là sư phụ đầu tiên của Tôn Ngộ Không, đã dạy cho hắn 72 phép địa sát biến hoá thần thông quảng đại cùng thuật cân đẩu vân có thể đại náo Tam giới.)

Văn Lỗi ngước khuôn mặt nhỏ nhắn lên, nói với Lâm Diểu:

"Mẹ nghe dì Lý nói trung tâm thương mại đang có đợt giảm giá hàng đổi mùa, nên đi mua quần áo với dì ấy rồi. Mẹ bảo cô tối nay phải tắm cho tôi."

Trẻ con tinh ý, lại hay bắt chước người lớn mà bắt nạt kẻ yếu.

Dù mới bảy tuổi, Văn Lỗi cũng đã nhìn ra mẹ mình—Triệu Mỹ Oanh—chẳng hề coi trọng Lâm Diểu. Vì thế, cậu ta nói năng ra

lệnh, hách dịch vô cùng, thậm chí còn chẳng buồn gọi một tiếng "chị".

Lâm Diểu còn chưa kịp đáp, người đứng sau lưng cô đã bước lên phía trước.

Văn Dã khí thế áp đảo, dọa Văn Lỗi phải liên tục lùi về sau, cả người co rúm như gà con gặp diều hâu.

Rõ ràng anh chưa hề nói câu nào, thế mà cậu bé lại có cảm giác như mình vừa đắc tội với một con quái vật còn đáng sợ hơn cả quái thú trong Ultraman!

Chỉ thấy "con quái vật" đó mặt lạnh tanh, cất giọng đầy uy lực:

"Chẳng phải đã đi học rồi sao? Sao đến một chút lễ phép cũng không có? 'Cô cô cô' là gọi ai đấy?"

Văn Lỗi học hành kém, nhưng rất lanh lợi, ánh mắt đảo qua đảo lại một vòng rồi lập tức sửa sai:

"Em sai rồi! Là chị ạ!"

Văn Dã cười nhạt:

"Lần sau mà còn vô lễ nữa, anh xách mày lên đánh đấy."

"Em sẽ lễ phép mà!" Văn Lỗi vội vã bảo đảm.

Tưởng thế là xong, nhưng lại nghe thấy "con quái vật" kia tiếp tục lên tiếng:

"Lớn từng này rồi mà còn bắt chị phải tắm cho? Không biết nam nữ khác biệt à? Nếu thực sự không biết tắm, có cần anh giúp không?"

Thiếu niên nhếch môi, như thể đang cười, nhưng ánh mắt lạnh băng, chẳng hề có chút ý cười nào.

Hàng răng trắng lóa lộ ra, trong mắt Văn Lỗi trông cứ như răng nanh của một con thú dữ.

Mẹ ơi, còn đáng sợ hơn nữa!!! Huhuhu...

Văn Lỗi lắc đầu như trống bỏi, cuống quýt nói:

"Em tự tắm được! Em đi tắm ngay đây!"

Dứt lời, cậu bé co giò chạy thẳng lên lầu, như thể phía sau có quái vật rượt theo.

Lâm Diểu nhìn theo bóng dáng chạy té khói của Văn Lỗi, không nhịn được cảm thán:

"Nó sợ anh thật đấy."

Văn Dã liếc cô một cái, giọng điệu hờ hững:

"Ba mẹ nó nuông chiều quá mức, chỉ có mình anh là đã đánh cho nó mấy trận ra trò."

Nói rồi, anh hơi cúi xuống nhìn cô, lần này trong mắt thật sự có ý cười:

"Còn một lý do nữa là vì anh trông cũng khá dữ. Em chẳng phải lúc mới gặp cũng né anh xa cả mét đấy à?"

Lâm Diểu nhớ lại lần đầu tiên gặp anh trong con hẻm nhỏ, nhất thời cứng họng, không phản bác nổi.

Anh cao lớn, đường nét góc cạnh lạnh lùng, lông mày sắc nét, đôi mắt đen trầm đầy vẻ ngông cuồng, chỉ cần đứng im không biểu cảm cũng đủ khiến người ta e ngại không dám đến gần.

Cô chớp mắt, thành thật thừa nhận:

"Lúc đó đúng là có hơi sợ một chút."

Nhưng rồi, cô mỉm cười, giọng điệu nhẹ nhàng mà chắc chắn:

"Nhưng giờ thì không rồi. Em biết anh là người rất tốt."

Đôi mắt to tròn của cô hơi cong lên, khóe môi nở nụ cười rạng rỡ, như ánh nắng ấm áp giữa ngày xuân.

Văn Dã nhìn cô, bỗng cảm thấy trong lòng như có một dòng suối mát lành chảy qua, nhưng lại mang theo hơi ấm của ánh mặt trời dịu dàng.

Đi đến trước cửa phòng trên lầu, Lâm Diểu quay sang nói với anh:

"Em vào làm bài tập đây."

Văn Dã dựa vào khung cửa, đột nhiên hỏi:

"Em chắc học giỏi lắm nhỉ?"

Vừa định bước vào phòng, Lâm Diểu bỗng nghe thấy Văn Dã đột nhiên hỏi câu đó.

Cô xoay đầu lại, khiêm tốn đáp:

"Cũng tạm."

"Có thể đỗ một trường đại học tốt không?" Anh tiếp tục truy hỏi.

Lâm Diểu suy nghĩ rồi đáp:

"985* chắc không vấn đề gì, nhưng nếu muốn vào hai trường hàng đầu thì có lẽ hơi khó."
(*985 là các trường đại học đẳng cấp thế giới và các trường thuộc dự án 211 là các trường đại học trọng điểm quốc gia.)

Nghe xong, Văn Dã khẽ cười:

"Thế thì tốt."

Lâm Diểu hơi ngẩn ra, không hiểu ý anh lắm, nhưng Văn Dã không giải thích thêm, chỉ dặn dò:

"Vào học đi, đừng học quá muộn, ngủ sớm một chút."

Đỗ đại học tốt, rời khỏi nơi này, em sẽ có một cuộc sống tươi sáng hơn.

Còn anh, trong một hai năm này, sẽ làm tốt vai trò người anh này của em.

——

Nhiệt độ giảm dần từng ngày, những cây quế trên đường Lâm Diểu đi học cũng rụng lá dần, hương thơm nhạt đi, cho đến cuối tháng Mười thì hoàn toàn không còn nữa.

Trường Tam Trung cũng chào đón kỳ thi giữa kỳ.

Dù là một ngôi trường kém, nhưng rốt cuộc vẫn là trường học. Các học sinh đã chịu ảnh hưởng của câu "điểm số là mạng sống của học sinh" suốt hơn mười năm trời, nên ngoài một số ít đã hoàn toàn buông xuôi, phần lớn vẫn bận rộn chạy đôn chạy đáo chuẩn bị cho kỳ thi này.

Vở ghi chép các môn của Lâm Diểu trở thành hàng hot, người này mượn xong lại chuyền cho người khác. Cô tính cách tốt, kiên nhẫn, nên hầu như lúc nào cũng có người tìm cô hỏi bài trong giờ ra chơi.

Vì không có điểm số cuối kỳ trước, theo quy định, lần thi này cô phải ngồi ở phòng thi cuối cùng.

Nhưng giáo viên chủ nhiệm lo lắng cô bị đám học sinh cá biệt ảnh hưởng, nên sau khi bàn bạc với chủ nhiệm giáo vụ, đã xếp

cô vào phòng thi đầu tiên, ở dãy cuối cùng.

Thi xong sáu môn trong hai ngày thứ Năm và thứ Sáu, đến thứ Hai sẽ có điểm.

Ai cũng cho rằng thủ khoa toàn khối chắc chắn sẽ là Lâm Diểu—cô quả nhiên không phụ lòng mong đợi.

Tổng điểm 750, cô thi được 667, tiếng Anh lại đạt điểm tuyệt đối.

Nhìn thấy bảng điểm này, không chỉ giáo viên chủ nhiệm lớp 1 vui mừng, mà ngay cả chủ nhiệm giáo vụ và hiệu trưởng cũng mặt mày rạng rỡ suốt mấy ngày liền.

Sau kỳ thi giữa kỳ sẽ đến hội thao mùa thu.

Trong giờ tự học buổi sáng, giáo viên chủ nhiệm đưa một tờ đơn đăng ký cho cán bộ thể dục, sau đó gọi Lâm Diểu ra ngoài hành lang.

"Lễ khai mạc hội thao, mỗi lớp cần một bạn giơ bảng tên lớp. Em đảm nhận được không?"

Thầy cười hiền hòa như Phật Di Lặc khi hỏi cô.

Trước giờ việc này đều do học sinh tự đề cử, nhưng lần này lớp họ có một học sinh đạt 667 điểm! Không lẽ không để cả trường biết một chút sao?

Huống hồ cô bé này diện mạo đoan trang, cực kỳ thích hợp để cầm bảng tên lớp.

Lâm Diểu từ nhỏ đã là kiểu học sinh ngoan, nghe lời thầy cô:

"Vâng ạ, thưa thầy."

Vào lớp, vừa ngồi xuống, Tạ An Kỳ đã háo hức hỏi:

"Thầy chủ nhiệm gọi cậu ra nói gì vậy?"

"Bảo tớ cầm bảng tên lớp trong hội thao." Cô khẽ giọng đáp.

Nghe vậy, Tạ An Kỳ vui sướng ra mặt.

Trước đây lúc nào bảng tên cũng do Tiết Giai Oánh cầm, nhưng cô thấy Lâm Diểu còn hợp hơn—xinh đẹp, học giỏi, đúng chuẩn niềm tự hào của lớp 1!

Lâm Diểu thực ra không thấy việc giơ bảng có gì ghê gớm, chỉ thắc mắc một chuyện—

Tại sao hội thao không tổ chức ở trường, mà lại tổ chức ở đại học F gần đó?

Tạ An Kỳ bĩu môi chê bai:

"Trường mình nhỏ thế này thì tổ chức kiểu gì? Thế nên mấy sự kiện như hội thao hay văn nghệ hàng năm đều phải thuê chỗ của trường đại học đó."

Hội thao được tổ chức vào thứ Sáu và thứ Bảy.

Trường đại học F cách Tam Trung không xa, đi bộ hơn một trạm xe là đến. Trường yêu cầu toàn bộ học sinh tập trung trước ở trường, sau đó giáo viên chủ nhiệm các lớp sẽ dẫn đi.

Theo quy định, học sinh phải mặc đồng phục, nhưng bình thường chẳng ai muốn mặc, huống chi là hoạt động lớn như thế này, ai cũng muốn thể hiện cá tính riêng.

Đặc biệt là các nữ sinh cầm bảng tên lớp, ai nấy đều trang điểm, ăn diện thật xinh đẹp.

Với nhiều người đang trong tuổi dậy thì, cầm bảng lớp cũng là một cuộc so kè sắc đẹp ngầm.

Lâm Diểu thì vẫn như thường ngày—buộc tóc đuôi ngựa, mặt mộc, ngoan ngoãn mặc đồng phục.

Dù vậy, không ai cảm thấy cô quê mùa hay kém sắc cả.

Ngược lại, nam sinh lớp 1 đứng sau bảng tên lớp đều đầy tự hào, ai nấy ưỡn ngực hãnh diện.

Lớp họ chiến thắng áp đảo!

Hiệu trưởng, hiệu phó, chủ nhiệm giáo vụ thay nhau phát biểu một tràng dài, cuối cùng, hội thao cũng chính thức khai mạc trong tiếng nhạc hào hùng.

Mọi người chạy tán loạn khắp nơi—có người đi cổ vũ bạn cùng lớp, có người đến xem những nội dung mình quan tâm.

Lâm Diểu đi cùng Tạ An Kỳ tham gia xong phần nhảy xa, thì nghe thấy tiếng loa phát thanh:

"Sắp bắt đầu chung kết chạy 3000m nam, các vận động viên nhanh chóng tập trung tại sân điền kinh."

"Diểu Diểu, tụi mình đi xem cái này đi!" Tạ An Kỳ hào hứng đề nghị.

Lâm Diểu vốn cũng có ý định đó, vì cô nghe nói Văn Dã cũng tham gia.

"Được thôi, nhưng tớ muốn ghé máy b.án nước tự động mua chai nước đã."

Lâm Diểu vội vàng chạy về sân đấu, vừa kịp lúc tiếng súng lệnh vang lên.

Làn khói trắng còn chưa tan, hàng dài nam sinh trên đường chạy đã lao vút đi, cả sân vận động chật kín người vây xem.

Đây có lẽ là nội dung náo nhiệt nhất trong hội thao.

Từ trước, Lâm Diểu đã cảm thấy thể chất của Văn Dã chắc chắn rất tốt.

Nhưng cô không ngờ anh còn mạnh hơn tưởng tượng.

Thời tiết hơn mười độ, Văn Dã trước khi xuất phát đã cởi áo khoác, chỉ mặc một chiếc áo thun trắng.

Làn gió lạnh thổi căng vạt áo, lộ rõ những đường nét rắn rỏi của cơ thể—bắp tay săn chắc, từng sợi cơ bắp tràn đầy sức mạnh.

Ngay từ vạch xuất phát, Văn Dã đã dẫn đầu.

Càng về sau, anh càng bỏ xa người thứ hai.

Cuối cùng, không chút nghi ngờ, anh lao vút qua dải ruy băng đỏ ở vạch đích.

Lâm Diểu cầm chai nước thể thao, định đi tìm anh.

Nhưng ngay lúc đó, mấy nữ sinh lớp 12—ăn diện xinh đẹp, đã vây lấy Văn Dã, thi nhau đưa nước cho anh.

Các cô gái nhìn Văn Dã đầy nhiệt thành.

Chàng trai mồ hôi lấm tấm từ xương mày, cổ, đến xương quai xanh thấp thoáng dưới cổ áo mở rộng.

Cả người toát ra sự ngang tàng của thiếu niên, nhưng cũng ẩn chứa chút hoang dại của đàn ông.

Quá mức quyến rũ, quá mức gây nghiện.

Văn Dã từ giữa đám đông vô tình liếc mắt, liền nhìn thấy bóng dáng quen thuộc cách đó không xa.

Cô cũng đang nhìn anh, ngón tay trắng nõn cầm chặt một chai nước thể thao đầy, chưa mở nắp.

Một ý nghĩ chợt lóe lên trong đầu Văn Dã.

Anh bình thản buông một câu "Không cần", sau đó tránh khỏi nhóm nữ sinh kia, bước thẳng về phía Lâm Diểu.

Lâm Diểu không ngờ anh lại được hoan nghênh đến vậy, còn tưởng chai nước này sẽ mua phí.

Kết quả, nhìn thấy anh bước về phía mình, cô đưa tay ra, đưa chai nước cho anh.

"Cảm ơn."

Văn Dã khẽ nhếch môi, nhận lấy chai nước, vặn nắp, ngửa đầu uống ngay.

Cổ họng chuyển động rõ ràng, yết hầu sắc nét trượt lên trượt xuống, cực kỳ bắt mắt.

"Vậy anh nghỉ ngơi cho tốt nhé, em đi viết bài phát thanh cho lớp đây."

Lâm Diểu kéo Tạ An Kỳ đang đứng bên cạnh, trở về khu vực của lớp 1.

Buổi sáng hội thao diễn ra đến 12 giờ thì kết thúc.

Tạ An Kỳ nhà ở gần đại học F, nên trưa nay về nhà ăn cơm, chỉ còn Lâm Diểu một mình đi tìm căng tin.

Đúng lúc này, giờ tan học của sinh viên đại học, trên đường đầy những sinh viên xách cơm hộp về ký túc xá.

Giữa dòng người, cô gái nhỏ mặc đồng phục xanh trắng, tóc đuôi ngựa gọn gàng, vô cùng trong trẻo, đầy sức sống.

Nhưng quan trọng nhất vẫn là gương mặt cô—vừa xinh đẹp, vừa ngoan ngoãn.

Dưới những tán ngân hạnh vàng rực, hình ảnh cô tựa như một cảnh phim.

Có một nam sinh không nhịn được, chủ động bắt chuyện.

"Anh trước đây cũng học Tam Trung, tính ra thì em là đàn em của anh đó. Em học ban tự nhiên hay ban xã hội vậy?"

"Ban tự nhiên ạ."

Lâm Diểu lễ phép đáp.

Nam sinh kia mắt sáng lên:

"Thế thì trùng hợp quá! Anh hồi cấp ba cũng học ban tự nhiên. Hay là mình trao đổi phương thức liên lạc đi? Nếu em có vấn đề gì trong học tập, có thể hỏi anh. Cuối tuần anh cũng có thể kèm thêm cho em."

Lâm Diểu định lắc đầu từ chối, thì một giọng nói lạnh lùng, đầy khinh miệt vang lên bên cạnh:

"Muốn kèm cặp cô ấy? Anh có đủ tư cách à?"

Cô quay đầu, liền thấy Văn Dã ngang nhiên bước tới, đứng ngay bên cạnh cô, mắt hơi híp lại, liếc nam sinh kia một cái.

Anh cười khẽ, giọng điệu đầy trào phúng:

"Cô ấy thi giữa kỳ được 667 điểm, tiếng Anh còn đạt điểm tuyệt đối. Anh thi đại học có cao được như thế không?"

Đại học F chỉ là một trường hạng trung, điểm chuẩn hàng năm vừa đủ 500, nam sinh kia đừng nói thi đại học, suốt ba năm cấp ba chưa từng đạt tới mức đó.

Mặt anh ta đỏ bừng, nhưng không tin lời Văn Dã.

Nếu thật sự thi được hơn 600 điểm, còn học ở cái trường cấp ba rách nát như Tam Trung sao?!

Nhưng thiếu niên trước mặt không phải người dễ chọc, dù có không phục, anh ta cũng chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt, xám xịt bỏ đi.

Lâm Diểu kinh ngạc chớp mắt:

"Sao anh biết điểm thi giữa kỳ của em?"

Hơn nữa còn nhớ rõ ràng đến thế.

Bảng xếp hạng của trường không dán chung một chỗ, mỗi khối dán tại tầng riêng biệt, lớp 11 ở tầng 3-4, mà Văn Dã học trên tầng 5.

Anh đã chủ ý xuống xem.

Trong giờ học, anh cố tình rời lớp, đặc biệt đi xuống xem bảng điểm của cô.

"Em thi điểm cao như vậy, cả trường đều bàn tán xôn xao, anh cũng chỉ là nghe nói thôi."

Thấy Lâm Diểu không nghi ngờ gì, Văn Dã lại hỏi:

"Giờ trưa em có một mình à? Định ăn ở đâu?"

"Ừm, em đi một mình. Định vào căng tin trường, nhưng tìm mãi mà không thấy."

Văn Dã nhìn cô, ánh mắt sắc lạnh.

Cằm cô nhọn hơn trước, trông càng gầy guộc.

Anh thật sự không hiểu nổi Triệu Mỹ Oanh mù lòa hay thiên vị đến mức nào.

Con gái ốm tong teo thì không để ý, còn con trai mập như quả bóng, bà ta vẫn tận lực nhét đồ ăn vào bát.

Anh hất cằm, nhướn mày:

"Căng tin trường khó nuốt lắm."

"Đi thôi, anh dẫn em ra ngoài ăn món ngon."

Chương 12: Vẻ sắc sảo kiêu hãnh của một kẻ xuất chúng

Văn Dã dẫn Lâm Diểu đến một con phố gần đại học F.

Nơi này cũng giống khu phố ẩm thực phía sau Tam Trung, quán xá san sát, nhưng vì chủ yếu phục vụ sinh viên đại học nên giá cả cũng nhỉnh hơn một chút.

Hai người đi đến trước cửa một quán nướng buffet, còn chưa bước vào, mùi thơm đã ập thẳng vào mũi.

Trên cửa kính dán bảng giá: 99 tệ/người.

Lâm Diểu kéo khóa cặp sách, vừa lấy ví ra, Văn Dã đã nhanh tay hơn, rút hai tờ tiền đỏ đưa cho nhân viên phục vụ.

Nhân viên dẫn họ vào trong, hai người chọn một bàn gần cửa sổ ngồi xuống.

Lâm Diểu đặt tờ một trăm tệ lúc nãy chưa kịp đưa ra lên bàn, đẩy về phía Văn Dã:

"Không cần anh trả đâu, em có tiền mà."

Từ nhỏ đến lớn, cô vẫn còn giữ tiền mừng tuổi, cũng có một khoản tích lũy nho nhỏ.

Văn Dã nhướn mày, hờ hững nói:

"Là anh chủ động dẫn em đi ăn, đương nhiên phải là anh mời rồi. Anh trai mời em gái một bữa cũng không được à? Hay là, trong mắt em, anh keo kiệt chết đi được?"

"Em không có ý đó." Lâm Diểu vội vàng phủ nhận.

"Vậy thì tiền đó cứ để dành mà mua sách, mua đồ dùng học tập đi."

Nói xong, Văn Dã đứng dậy:

"Chờ anh, anh đi lấy thịt về nướng."

Anh đi tới đi lui vài lần, chẳng mấy chốc, bên cạnh bàn đã chất đầy các khay ba chỉ, thịt bò.

Văn Dã ngồi xuống, cầm kẹp gắp thịt, tay còn lại dùng kéo cắt thành từng miếng nhỏ, đặt lên vỉ nướng.

Lâm Diểu cũng cầm một đôi đũa, định giúp anh trải thịt ra cho ngay ngắn.

Nhưng vừa đưa tay ra, thiếu niên ngồi đối diện đã ngăn lại.

"Em đừng động vào, coi chừng dầu nóng bắn vào tay."

Văn Dã nói rồi dùng kẹp sắp xếp lại thịt trên vỉ nướng.

Thịt bắt đầu xèo xèo chảy mỡ, có giọt dầu nóng bắn lên mu bàn tay anh, nhưng lông mày cũng không nhíu một chút.

Với anh, đau thế này chẳng là gì cả, còn tay cô trắng nõn nà như thế, bị dầu bắn vào thì sao mà chịu nổi.

Lâm Diểu cảm thấy không ổn, cô không thể cứ ngồi chờ ăn mãi được.

Thấy cô gái nhỏ ngượng ngùng, Văn Dã phân công nhiệm vụ:

"Anh quên lấy nước rồi, em đi lấy hai chai, anh uống Coca. Ăn xong thì em đi lấy thêm ít trái cây, chia việc ra thế này nhé."

Ngoài phố, Bành Nhất Phàm và Lộ Vũ An đi ngang qua, đang bàn xem trưa nay ăn gì.

Bành Nhất Phàm mắt tinh, liếc thấy Văn Dã trong quán nướng sau lớp cửa kính.

"Ủa? Lúc nãy hai đứa mình đi vệ sinh, anh Dã còn nhắn tin bảo trưa nay có việc, sao giờ lại ngồi ăn nướng ở đây rồi?"

Lộ Vũ An chẳng nghi ngờ gì:

"Chắc giải quyết xong chuyện rồi. Vậy tụi mình vào ăn chung đi, để anh ấy ngồi một mình cũng tội, mà đi vệ sinh xong chưa chắc đồ trên bàn đã còn."

Hai người khoác vai nhau bước vào quán, đi tới bàn Văn Dã:

"Anh Dã, sao anh lại một mình ăn nướng thế này, không sợ cô đ..."

Chữ cuối còn mắc kẹt trong cổ, chưa kịp thốt ra.

Bởi vì lúc này, họ trông thấy một cô gái trong bộ đồng phục trường, vừa bước tới, cầm theo hai chai nước, đặt lon Coca xuống ngay trước mặt Văn Dã.

Lâm Diểu nghiêng đầu, ngạc nhiên nhìn họ.

Mà hai người họ cũng ngạc nhiên nhìn cô.

Ủa? Hóa ra anh Dã không ăn một mình, mà đi cùng cô em gái hờ của ảnh sao?

Không phải nói hai người quan hệ không tốt, còn khá ghét nhau à?

Vậy bây giờ là tiến triển tới mức có thể ngồi chung bàn ăn nướng rồi á?!?

Lâm Diểu chợt nhớ ra, trước đó có một lần, cô từng thấy bọn họ đi cùng Văn Dã ở một quán ăn sáng gần nhà.

Lúc đó, cô đã chủ động mỉm cười với họ.

Thiếu nữ mắt cong cong như vầng trăng khuyết, hai lúm đồng tiền nhẹ in trên đôi má trắng nõn.

Bành Nhất Phàm và Lộ Vũ An nhìn đến thất thần, tim cũng xao động.

Trời ạ, nụ cười này ngọt quá đi mất!!

Hai người tất nhiên là phải nhập hội ăn chung.

Bàn của Văn Dã và Lâm Diểu vốn là bàn bốn người, Bành Nhất Phàm vừa đặt mông chuẩn bị ngồi xuống cạnh Lâm Diểu, thì Văn Dã—từ nãy tới giờ vẫn chưa nói gì—đột nhiên lên tiếng.

"Đợi đã."

Bành Nhất Phàm: "Hả?"

Văn Dã đứng lên, bước tới trước mặt cậu ta.

"Tránh ra."

Bành Nhất Phàm mờ mịt, nhưng vẫn ngoan ngoãn nhường chỗ.

Và rồi Văn Dã thản nhiên ngồi xuống ngay vị trí mà cậu ta định ngồi, chân dài vắt chéo lười biếng, ném xuống một câu:

"Em ấy không quen mày, ngồi cạnh mày sẽ không tự nhiên, không ăn nổi cơm."

Bành Nhất Phàm: "..."

Cậu ta đành chạy sang phía đối diện, ngồi xuống bên cạnh Lộ Vũ An.

Hai người vốn tính tình đã cởi mở, nay gặp thiếu nữ xinh đẹp lại càng không khách sáo, lập tức phát huy triệt để bản chất nói nhiều.

Bành Nhất Phàm cười hì hì, bắt chuyện trước:

"Em gái, trước đây em học trường nào thế?"

Lâm Diểu lịch sự trả lời:

"Trường Quốc Ngữ."

Lộ Vũ An và Bành Nhất Phàm tuy học hành không ra gì, nhưng cũng biết ngôi trường này rất khủng, từng đào tạo ra vô số thủ khoa, mỗi năm danh sách đỗ vào các trường đại học top đầu dài dằng dặc.

Lộ Vũ An: "Em gái, em..."

Lộ Vũ An còn chưa nói hết câu, Văn Dã—người đang dùng kẹp lật thịt nướng—dường như cuối cùng cũng hết kiên nhẫn, anh hất mắt nhìn bọn họ, giọng điệu mang theo chút không vui:

"Tao không nhớ là từ bao giờ hai đứa mày cũng có thêm một cô em gái đấy."

Lộ Vũ An: "..."

Bành Nhất Phàm: "..."

Mẻ thịt nướng đầu tiên cũng chín hết rồi, hai mặt chuyển sang màu vàng cháy xém nhẹ, Bành Nhất Phàm và Lộ Vũ An nhanh tay gắp mỗi người một miếng.

Nhưng số còn lại gần như toàn bộ đều bị Văn Dã gắp vào bát của Lâm Diểu.

Lâm Diểu nhìn cả bát thịt chất cao như núi, hơi xấu hổ, vội vàng xua tay:

"Không cần nhiều thế đâu."

Văn Dã chẳng thèm bận tâm, nốt mấy miếng bánh niên cao* cũng nhét vào bát cô:

"Cứ để trong bát em đi, ăn từ từ, không cần vội."
(*Bánh tổ (hay còn gọi là bánh niên cao) mang ý nghĩa là "tăng lên hàng năm", tượng trưng cho sự thăng tiến của địa vị, tiền bạc và con cái. Bánh của người Quảng Đông thường có màu đỏ vàng và tượng trưng cho sự may mắn. Ăn bánh tổ vào ngày đầu tiên của Tết Nguyên đán là truyền thống lịch sử hơn 1.000 năm.)

"Hai đứa nó như hai con sói hoang ấy, em không tranh lại được đâu."

Bành Nhất Phàm và Lộ Vũ An càng nhìn càng thấy khó tin, cảm giác như đang sống trong một thế giới ảo diệu đầy ma mị, thế là đồng loạt rời bàn đi lấy nước, nhân tiện bàn luận một phen.

Đi xa khỏi bàn một chút, Bành Nhất Phàm không nhịn được thì thầm:

"Tao cứ thấy hình như anh Dã đối với Lâm Diểu tốt quá mức rồi thì phải?"

Chính cậu ta còn có một cô em họ có quan hệ máu mủ thật sự, mà đối xử với em họ còn chẳng đến mức này.

Lộ Vũ An cũng thấy có gì đó sai sai, vừa đi đến quầy nước, vừa trầm tư suy nghĩ, cầm lên một chai Fanta, đột nhiên như ngộ ra

chân lý, thốt lên:

"Hay là do vừa mới có em gái, cảm giác còn mới lạ?"

"Cũng giống như lúc mới mua được máy chơi game mới ấy, ai mà chẳng nâng niu không rời tay, quý đến mức không chịu nổi."

Bành Nhất Phàm nghe vậy, lập tức bị thuyết phục.

Hai người nghĩ vậy xong, lúc quay lại ăn tiếp, nhìn thấy Văn Dã vẫn tiếp tục nướng thịt, thậm chí còn bóc tôm cho Lâm Diểu, họ cũng không cảm thấy kỳ quái nữa.

Chờ đến khi anh Dã hết hứng thú với "món đồ mới" này, rồi đâu cũng vào đấy thôi.

Ăn xong thịt nướng, ba người ra khỏi quán, đi đến ngã rẽ, Văn Dã nói với Lâm Diểu rằng buổi chiều anh không đến đại hội thể thao nữa, mà sẽ quay lại tiệm xăm, tiếp tục làm hình xăm kín lưng cho khách đã đặt lịch trước đó.

Lâm Diểu nói tạm biệt anh, rồi cùng Bành Nhất Phàm và Lộ Vũ An đi về phía Đại học F.

Hai người kia một trái một phải đi cạnh cô, cứ như hộ pháp hai bên, hứng thú hỏi đủ thứ chuyện, Lâm Diểu cũng kiên nhẫn trả lời từng cái một.

Sau đó, cô tò mò hỏi:

"Văn Dã trước đây có học vẽ không?"

Trước đó, khi đến tiệm xăm của anh, cô từng nhìn thấy trên giá vẽ có một bản phác thảo hình xăm, đường nét cực kỳ phức tạp, không phải người bình thường là có thể vẽ ra được.

Bành Nhất Phàm nghe vậy, lập tức tự hào khoe:

"Có chứ! Anh ấy học từ nhỏ, còn siêu giỏi nữa! Trước đây từng tham gia cuộc thi hội họa cấp thành phố, trực tiếp đoạt giải nhất!"

Nhắc đến chuyện này, cậu ta lại không kìm được mà thở dài tiếc nuối:

"Hồi đó thành tích của anh ấy cũng rất tốt, thi vào trường cấp ba trọng điểm là chuyện dễ như trở bàn tay. Nếu không phải vì ngày thi vào cấp ba năm đó..."

Bành Nhất Phàm tính nói luôn một tràng, nhưng giữa chừng mới sực nhớ ra, vội ngậm miệng.

Lâm Diểu nhíu mày, quan tâm hỏi:

"Hôm đó anh ấy gặp chuyện gì sao?"

"Ờ... cái này..."

Bành Nhất Phàm ấp úng, do dự không biết có nên nói hay không.

Dù sao chuyện này cũng là chuyện riêng của Văn Dã, cậu ta không tiện nhiều lời. Nhưng mà... bị Lâm Diểu dùng đôi mắt trong veo, mềm mại kia nhìn chằm chằm đầy mong đợi, cậu ta cũng thực sự khó mà chịu nổi áp lực.

Bành Nhất Phàm cực kỳ khó xử.

Bành Nhất Phàm chỉ có thể cầu cứu nhìn sang Lộ Vũ An.

Lâm Diểu cũng xoay đầu lại, đôi mắt hạnh đen láy, trong veo, không chớp lấy một cái mà nhìn cậu ta.

Lộ Vũ An: "..."

Chiêu mỹ nhân kế này... cậu ta cũng chịu không nổi.

Nghĩ đến thái độ của Văn Dã với cô lúc ăn trưa, chắc hẳn cũng coi như là người một nhà rồi. Hơn nữa, chuyện này cũng không phải bí mật gì, ở khu bọn họ sống, hầu như ai cũng biết.

"Haiz, chuyện này thực ra nói ra thì dài lắm." Lộ Vũ An thở dài, rồi kể:

"Bố mẹ của Văn Dã trước đây đều là công nhân trong nhà máy ô tô ở đây. Nhưng khác với hầu hết những người nhờ cha mẹ mà vào làm, họ đều là sinh viên đại học có học vấn, được phân công về nhà máy."

Trước đây, Lâm Diểu đã nghe qua một chút về chuyện của bố mẹ Văn Dã từ Triệu Mỹ Oanh. Nhưng lần này, từ miệng bạn bè của anh, cô lại biết được chi tiết hơn.

Năm Văn Dã lên mười tuổi, nhà máy có hai suất đi đào tạo ở nước ngoài, được cấp cho bố mẹ anh.

Mẹ anh lo lắng anh còn nhỏ, cần có người ở bên chăm sóc nên đã từ bỏ cơ hội.

Suất mà bà từ bỏ ấy, rơi vào tay một nữ công nhân ly hôn, và người phụ nữ này cùng bố Văn Dã ra nước ngoài.

Ba năm sau, đúng lúc lẽ ra bố anh phải quay về, nhưng thay vì vậy, chỉ có một cuộc điện thoại đường dài được gọi đến.

Do xa nhà quá lâu, bố Văn Dã đã nảy sinh tình cảm với nữ công nhân kia, rồi muốn ly hôn với mẹ anh.

Mẹ của Văn Dã không chịu nổi cú sốc, hoàn toàn suy sụp. Nhà máy đã làm thủ tục nghỉ hưu sớm vì lý do sức khỏe cho bà.

Bà ngày ngày giam mình trong phòng, khóc cạn nước mắt, và thường xuyên trút hết oán hận lên Văn Dã, cho rằng mọi chuyện đều là do anh gây ra.

——

Sáng ngày thứ hai của kỳ thi vào cấp ba, sau khi làm xong bài thi Toán, Văn Dã trở về nhà.

Khi đẩy cửa bước vào, anh nhìn thấy dòng máu đỏ tươi từ phòng tắm chảy ra.

Mẹ anh đã tự sát bằng cách cắt cổ tay.

Buổi chiều tại đại hội thể thao, Lâm Diểu và Tạ An Kỳ không đăng ký tham gia nội dung nào, nên hai người chỉ lang thang khắp nơi một lúc, rồi đi mua một túi thạch, tìm một bậc thềm ngồi xuống vừa ăn vừa trò chuyện.

Bên trong sân vận động, các môn thi đấu vẫn đang diễn ra sôi nổi.

Bên ngoài hàng rào ngăn cách với sân bóng rổ, là những sinh viên đại học vừa tan học, tốp năm tốp ba vừa đi vừa cười nói vui vẻ.

Cách đó không xa, một nhóm thành viên câu lạc bộ trượt ván, cả nam lẫn nữ, lướt ván qua đầy phong cách và ngầu lòi.

Tạ An Kỳ vừa bóc lớp nilon bọc trên miếng thạch, vừa ngưỡng mộ nói:

"Giáo viên lúc nào cũng bảo là lên đại học thì sẽ thoải mái hơn. Có vẻ đúng thật đấy! Anh cũng muốn nhanh nhanh lên đại học như họ quá!"

Cậu vừa ăn thạch vừa nói tiếp:

"Với thành tích của anh, chỉ cần thi đậu vào đại học F là đã mãn nguyện rồi. Còn em thì sao, Diểu Diểu? Thành tích em tốt như

vậy, sau này muốn thi đại học ở Bình Thành, hay là thi ra tỉnh ngoài?"

Lâm Diểu cười lắc đầu:

"Em vẫn chưa nghĩ đến chuyện đó."

Học sinh cấp ba khi nói về đại học đều tràn đầy mong đợi và khát khao.

Lâm Diểu cũng không ngoại lệ.

Thế nhưng, trong sự mong chờ ấy, giờ đây lại xen lẫn thêm một nỗi bâng khuâng không tên.

Kỳ thi đại học đối với cô mà nói vẫn còn xa lắm.

Nhưng Văn Dã... chỉ còn hơn nửa năm nữa là đến kỳ thi đại học rồi.

Cô nhớ lại những gì Bành Nhất Phàm đã kể—ngày hôm đó trong kỳ thi vào cấp ba, Văn Dã đã bỏ thi môn cuối cùng.

Thế nhưng, dù điểm của môn này bị tính là 0, tổng điểm của anh vẫn đủ để vượt qua mức điểm chuẩn vào trường cấp ba hệ phổ thông.

Chỉ là, với số điểm đó, anh chỉ có thể vào Trường Tam Trung, một trường có chất lượng không tốt.

Nhưng nếu theo đúng như thành tích ban đầu của anh, và tiếp tục giữ vững phong độ trong ba năm cấp ba, anh hoàn toàn có cơ hội đỗ vào hai trường đại học hàng đầu cả nước.

Sau này, bố anh quay về để tham dự tang lễ.

Ông ta muốn đưa anh đi, nhưng anh từ chối, trực tiếp cắt đứt quan hệ cha con.

Ngay cả tiền trợ cấp sinh hoạt phí mà ông ta đưa, anh cũng không nhận một xu.

Nhưng khi đó, anh chỉ mới mười sáu tuổi, trong túi không một đồng nào, nhiều nơi còn không nhận người nhỏ tuổi như anh vào làm thêm.

Cuối cùng, nhờ vào nền tảng vẽ tranh từ nhỏ, anh tìm được một công việc bán thời gian tại tiệm xăm, giúp lâm mô* bố cục. (*Lâm mô là một phương pháp học tập thư họa truyền thống của Trung Quốc và những quốc gia chịu ảnh hưởng của nền hội họa này như Nhật Bản và Hàn Quốc. Lâm - Mô thực chất là tên gọi của hai phương pháp sao chép. "Lâm" nghĩa là đặt nguyên tác ở bên cạnh để chép theo, "Mô" nghĩa là đặt một tờ giấy mỏng không thấm nước lên nguyên tác để tô theo.)

Dần dần, anh cũng học được kỹ thuật xăm hình, rồi tự thuê một cửa tiệm nhỏ để mở tiệm riêng.

Nhưng con người chỉ có từng đó thời gian trong một ngày—lo kiếm sống thì không thể lo học hành, vì vậy thành tích của anh tuột dốc không phanh, khiến cuộc đời anh cũng rẽ sang một hướng khác hoàn toàn.

Đến năm giờ chiều, đại hội thể thao kết thúc.

Lâm Diểu trở về nhà, ăn tối xong rửa bát, rồi vào phòng làm bài tập.

Lúc hơn bảy giờ, đèn bàn đang sáng bỗng vụt tắt.

Đồng thời, từ tầng dưới vang lên giọng nói vui vẻ của Văn Lỗi:

"Oa! Cúp điện rồi! Vậy là con không cần làm bài tập toán nữa!"

Vì không có điện, Lâm Diểu cũng không thể làm bài tập.

Cô chỉ có thể dùng điện thoại, đeo tai nghe, rồi bật file nghe tiếng Anh để luyện nghe.

Thế nhưng, hơn nửa tiếng trôi qua, điện vẫn chưa có lại.

Văn Thiên Minh đã ra ngoài đánh bài.

Triệu Mỹ Oanh bị Văn Lỗi quấy rầy đến phát bực, cuối cùng dắt cậu bé ra công viên gần đó chơi.

Còn Văn Dã, vẫn chưa về nhà.

Trong nhà chỉ còn lại một mình Lâm Diểu, xung quanh tối om.

Quan trọng hơn là pin điện thoại của cô cũng sắp cạn kiệt.

Cô đang định tranh thủ chút pin còn lại để soi đường đi rửa mặt, thì màn hình điện thoại sáng lên.

Tên của Văn Dã nhấp nháy trên màn hình.

Từ sau khi hai người trao đổi số điện thoại, đây là lần đầu tiên anh gọi cho cô.

Lâm Diểu tưởng có chuyện gì gấp, vội vàng bắt máy.

Chiều nay sau khi trở về tiệm, Văn Dã vẫn luôn bận rộn với một hình xăm lớn trên lưng khách.

Hình mẫu được thiết kế dựa trên Chúc Long* trong "Sơn Hải Kinh", đường nét cực kỳ phức tạp. Từ vẽ phác thảo đến đi kim, tổng cộng mất mười một, mười hai tiếng đồng hồ.
(*"Chúc Long" là quái thần mặt người, thân rắn, toàn thân màu đỏ trong truyện "Sơn Hải Kinh". Tương truyền khi vị thần nhắm mắt là đêm đen, mở mắt ra là ban ngày, hơi thở của vị thần quyết định mùa đông hay mùa hạ, khi "Chúc Long" khạc lửa sẽ chiếu sáng nơi u ám, tối tăm.)

Giờ anh mới vừa buông máy xăm xuống, tiện tay ra ngoài mua bát cơm rang lót dạ.

Trong lúc rảnh rang lướt điện thoại, anh thấy bài đăng của Bành Nhất Phàm, nói khu nhà bị mất điện.

Anh vốn định trực tiếp lướt qua, nhưng chợt nhớ ra gì đó, ngón tay khựng lại, ngay giây tiếp theo đã nhấn vào danh bạ gọi đi.

"Nhà bị cúp điện rồi à?"

Nghe thấy câu này, Lâm Diểu ngẩn ra, hơi bất ngờ vì anh cũng biết.

"... Đúng vậy."

"Chỗ đó toàn nhà cũ hai, ba chục năm tuổi, hệ thống dây điện xuống cấp hết rồi. Mất điện là chuyện như cơm bữa, có khi phải đến mai mới sửa xong."

Văn Dã nói như đã quá quen thuộc với chuyện này, tiếp tục dặn:

"Ngăn kéo đầu tiên ở bàn học trong phòng anh có một cái đèn pin, pin còn đầy, em lấy mà dùng."

"Nhưng mà..."

Lâm Diểu lưỡng lự, giọng nói nhỏ đi một chút:

"Anh không có nhà, em vào phòng anh rồi còn lục ngăn kéo, vậy không hay lắm đâu..."

Cô được dạy rất kỹ, không thể tùy tiện vào phòng người khác rồi tự ý động vào đồ của họ.

Văn Dã nghĩ lại, mấy tạp chí và đĩa linh tinh mà Bành Nhất Phàm từng nhờ giấu giùm, anh đã bắt cậu ta dọn đi sạch sẽ rồi.

"Không sao." Anh thờ ơ nói, "Phòng anh chẳng có gì khuất tất cả."

"Vậy thì tốt, cảm ơn anh nhé."

Lâm Diểu thở phào, giọng đầy biết ơn và nhẹ nhõm:

"Không có cái đèn pin này, trong nhà chỉ còn một mình em, lại tối om, chắc em sợ chết mất."

Văn Dã nhíu mày:

"Mấy người khác đâu?"

Lâm Diểu giải thích tình hình, anh nghe xong, không suy nghĩ nhiều mà bật thốt:

"Anh lập tức..."

Mới nói được nửa câu, bên kia điện thoại đã vang lên giọng cô gái nhỏ:

"Ơ?"

"...Em vừa nghe thấy tiếng mở cửa."

Vài giây sau, cô nói tiếp:

"Là mẹ với em trai em về rồi. Anh vừa nói gì cơ?"

"Không có gì."

"À đúng rồi."

Lâm Diểu chợt nhớ ra:

"Sáng nay giấy chứng nhận giải nhất chạy 3000m của anh, em lấy giúp anh rồi. Cả phần thưởng nữa, là một xấp vở trắng."

Văn Dã thờ ơ:

"Anh không cần vở, em lấy mà dùng, tiện ghi chép hay làm nháp gì đó."

Dù sao nếu không phải cô chủ nhiệm năm lần bảy lượt bắt ép, anh căn bản còn chẳng thèm đăng ký thi.

Văn Dã cúp máy, cúi đầu tiếp tục ăn cơm.

Người khách ngồi trên ghế đẩu bên cạnh, vừa xúc một thìa cơm vừa ngẩng lên, ánh mắt đầy vẻ bát quái:

"Ai đấy? Bạn gái cậu à?"

"Không."

Văn Dã mím môi, giọng điệu thẳng thừng:

"Em gái trong nhà."

"Gạt quỷ chắc?"

Khách quen chẳng tin lấy một chữ, còn khẳng định chắc nịch:

"Tôi ngồi đây sáu tiếng ròng để cậu đi nét*, thấy cậu cười được cái nào chưa?"
(*Trong nghề xăm, 割線 (gēxiàn) có nghĩa là đi nét hoặc khắc nét. Đây là bước đầu tiên trong quá trình xăm, khi thợ sử dụng kim xăm để đi những đường nét chính, tạo khung cho hình xăm trước khi thực hiện các bước tiếp theo như tô bóng hay đánh màu.)

"Vậy mà lúc nãy gọi điện, cậu cứ cười suốt, giọng còn dịu dàng đến mức chính cậu cũng không nhận ra."

Hắn nhướng mày, ra chiều hiểu rõ:

"Cùng lắm thì là 'em gái mưa', đúng không?"

"Tôi đã nói rồi, chỉ là em gái."

Văn Dã mặt lạnh, giọng điệu không cho phép phản bác.

Vừa là nói với người khác, cũng là nhắc nhở chính mình.

Lâm Diểu nhìn điện thoại còn 3% pin, soi đường vào phòng Văn Dã.

Cô mở ngăn kéo đầu tiên của bàn học, vừa cúi đầu đã thấy chiếc đèn pin đặt ngay ngắn bên trong.

Cô cầm lên, bật công tắc, một chùm ánh sáng trắng chiếu ra, rọi vào ngăn kéo đang mở.

Chính ánh sáng này giúp Lâm Diểu nhìn thấy một khung ảnh đặt trong đó.

Điện đèn pin đầy, ánh sáng chiếu rất rõ.

Lâm Diểu có thể thấy mồn một —

Bức ảnh trong khung đã từng bị xé nát, sau đó lại được người ta cẩn thận dùng keo dán lại.

Góc bên phải vẫn còn thiếu một mảnh nhỏ.

Trong ảnh, là một người phụ nữ cùng một cậu bé.

Khung cảnh dường như là một buổi lễ trao thưởng trong trường học.

Người phụ nữ mỉm cười dịu dàng, còn cậu bé trông chỉ khoảng mười hai tuổi.

Cả hai cùng nhau giơ cao một tấm giấy khen.

Lâm Diểu nhận ra cậu thiếu niên trong bức ảnh chính là Văn Dã.

Ngũ quan không thay đổi quá nhiều, nhưng cảm giác toát ra lại hoàn toàn khác biệt.

Trong ảnh, cậu thiếu niên mặc đồng phục mùa hè gọn gàng sạch sẽ, đứng thẳng tắp như cây tùng.

Đôi mắt dài hẹp với đuôi mắt hơi nhếch lên, trong con ngươi đen láy không có chút u tối, mà ngược lại—

Như ngưng tụ ánh sáng, mang theo vẻ sắc sảo kiêu hãnh của một kẻ xuất chúng.

Như mặt trời mùa hạ, rực rỡ và chói chang.

Đây chính là Văn Dã trước kia.

Trước khi biến cố ập đến, cuốn phăng đi tất cả.

Ngực Lâm Diểu bỗng có cảm giác nặng trĩu, khó nói thành lời.

Cô mím môi, khẽ đặt tấm giấy khen vào lại trong ngăn kéo, đặt lên trên khung ảnh.

Chương 13: Chút chua xót trong lòng tan biến

Trường Tam Trung chọn đúng thời điểm tổ chức đại hội thể thao.

Hai ngày đó trời quang mây tạnh, nhưng sau đó liên tục mười mấy ngày mưa dầm dề.

Nhiệt độ cứ giảm dần, đến tối chỉ còn vài độ.

Lâm Diểu rất sợ lạnh.

Nhà không có sưởi sàn*, sau khi tắm xong đặc biệt rét buốt.
(*Hệ thống sưởi sàn nhà là một hệ thống các đường dây điện hoặc ống nước nóng được lắp đặt dưới lớp sàn để tạo ra nhiệt độ ấm áp.)

Cô dùng khăn bọc tóc ướt lại, chạy nhanh về phòng, lập tức chui tọt vào chăn.

Cơ thể co ro run rẩy, mãi lâu sau mới thấy ấm lên.

Vừa mới cắm máy sấy tóc, tiếng ù ù của hơi nóng còn chưa vang được bao lâu, bên ngoài đã truyền đến giọng càu nhàu của Triệu Mỹ Oanh:

"Anh lại uống nhiều thế này về à? Trời ạ, muốn nôn thì vào nhà vệ sinh mà nôn! Đừng có ói ra sàn nhà!"

Chưa kịp gõ cửa, bà ta đã đẩy thẳng cửa phòng cô ra, mặt mày bực bội đứng ở cửa, ra lệnh:

"Ra lau hành lang đi, mẹ còn phải nấu canh giải rượu cho chú Văn."

"Dạ."

Lâm Diểu ngoan ngoãn đáp, "Con sấy khô tóc xong sẽ ra ngay."

"Bây giờ luôn đi. Mẹ ngửi thấy mùi rượu cũng muốn ói đây này. Lỡ Văn Dã về mà thấy chắc chắn lại nổi đoá."

Triệu Mỹ Oanh không chấp nhận từ chối, giục giã:

"Con đi dọn nhanh đi."

Lâm Diểu đành cắn răng, đầu còn ướt sũng, lật đật đi lấy cây lau nhà.

Cô lau qua lau lại, rồi phải xả nước dội sạch mấy lần mới tẩy hết mùi rượu.

Lúc quay lại phòng sấy tóc, Lâm Diểu bắt đầu hắt xì liên tục.

Sáng hôm sau, chuông báo thức reo, cô cảm thấy mũi bị nghẹt, đầu óc mơ màng, lại nhắm mắt nằm thêm một lúc, cố gắng giữ tinh thần mới chống người ngồi dậy.

Người khó chịu nên cô làm mọi thứ chậm hơn bình thường, ra khỏi nhà muộn hơn hai mươi phút.

Bình thường, cô dậy sớm sẽ gặp Văn Dã.

Hôm nay đi trễ, vừa hay thấy anh từ trong phòng bước ra.

Văn Dã liếc mắt một cái liền phát hiện có gì đó không ổn.

Cả người cô thiếu sức sống, mắt phủ một lớp hơi nước, trông ướt át, mơ màng.

Anh nhíu mày, vừa bước ra khỏi nhà đã lập tức hỏi:

"Tối qua ngủ không ngon, hay bị ốm rồi?"

"Chắc là bị ốm rồi."

Lâm Diểu ngạt mũi, giọng nghèn nghẹt.

Trời sáng ngày một muộn, lúc này bốn bề vẫn tối đen như mực.

Xa xa, ánh đèn đường mỏng manh hắt lại, tỏa ra chút ánh sáng yếu ớt.

Nhiệt độ thấp, hơi thở cô phả ra thành một màn trắng mờ.

Cô nói: "Tối qua em tắm xong chắc bị trúng gió, sáng nay dậy thấy không khỏe lắm."

Văn Dã cau mày sâu hơn:

"Đo nhiệt độ chưa? Bao nhiêu độ? Đã uống thuốc chưa?"

Lâm Diểu lắc đầu, giọng mũi dày đặc:

"Em không có thuốc, cũng không có nhiệt kế. Định đến trường rồi ghé phòng y tế xin thuốc."

Văn Dã hừ nhẹ một tiếng:

"Ba cái trường rách nát như Tam Trung, ngay cả tổ chức đại hội thể thao cũng phải mượn địa điểm của đại học, làm gì có phòng y tế mà em đòi xin thuốc?"

Lâm Diểu không nghĩ đến điều này, đang định hỏi anh gần đây có tiệm thuốc nào không, thì thấy cánh tay anh vươn về phía

mình.

Lòng bàn tay anh áp lên trán cô.

Lực không mạnh nhưng đặt rất chặt.

Lòng bàn tay anh ấm áp và khô ráo, đến cả lớp chai mỏng trên đốt ngón tay cũng có thể cảm nhận rõ ràng.

Lâm Diểu có hơi không quen, hàng mi khẽ rung nhẹ hai lần.

Văn Dã chăm chú quan sát, tập trung hoàn toàn vào nhiệt độ truyền vào lòng bàn tay.

Lòng bàn tay cảm nhận được hơi nóng bất thường, ánh mắt anh trầm xuống.

"Còn bị sốt rồi."

Anh rút tay về khỏi trán cô:

"Đi ăn sáng trước đã, ăn xong anh dẫn em đi bệnh viện."

Lâm Diểu không muốn làm phiền anh.

Cô chỉ bị sốt thôi, uống thuốc là ổn, hơn nữa cô cũng không thích đến bệnh viện—vừa phải lấy số, lại phải xếp hàng, chạy lên chạy xuống mấy tầng lầu.

Cô hé môi, định từ chối lòng tốt của anh, nhưng chưa kịp nói gì đã thấy thiếu niên nhướng mày:

"Thời tiết này, cảm lạnh mà không cẩn thận là thành cúm ngay. Em muốn bị cúm rồi lây cho anh hả?"

"....."

Hai người đến tiệm ăn sáng bên đường.

Sau khi ăn xong, Lâm Diểu quay về nhà lấy chứng minh thư để đi khám.

Nửa đường, cô gặp Triệu Mỹ Oanh đang đưa Văn Lỗi đi học.

Bà ta hỏi qua loa một câu:

"Sao thế?"

Lâm Diểu thành thật đáp:

"Con hơi sốt, về nhà lấy chứng minh thư, lát nữa đi bệnh viện kiểm tra."

Triệu Mỹ Oanh quét ánh mắt không tán thành về phía cô:

"Sốt có phải bệnh nặng gì đâu, còn phải chạy đến bệnh viện khám? Ở nhà uống mấy viên thuốc, đắp thêm chăn, ra chút mồ hôi là hết thôi. Đến bệnh viện là đủ thứ kiểm tra, kê thuốc, mất toi mấy trăm tệ, phí tiền."

Lâm Diểu im lặng lắng nghe, hy vọng trong lòng về một chút quan tâm từ bà ta vỡ vụn.

Hàng mi cô càng lúc càng rũ thấp.

Có lẽ khi cơ thể không khỏe, tâm lý cũng trở nên mong manh hơn.

Những ấm ức bình thường, lúc này lại càng cảm thấy tủi thân và khó chịu hơn.

Một nỗi chua xót dâng lên trong mắt cô.

Ngay lúc nước mắt sắp không kìm được mà rơi xuống, phía sau đột nhiên vang lên một tiếng cười khẩy:

"Nói cũng có lý đấy chứ."

Văn Dã bước lên trước một bước, đứng chắn giữa cô và Triệu Mỹ Oanh.

Lâm Diểu chỉ có thể thấy tấm lưng thẳng tắp của anh, cao lớn vững chãi, như một ngọn núi kiên định, mang lại cho người ta cảm giác an toàn.

Anh nhìn xuống người phụ nữ trước mặt, khóe miệng cười lạnh:

"Đi bệnh viện tốn tiền quá, vậy sau này con bà có bệnh cũng đừng đưa đi khám nhé, cứ để nó sốt đến ngu người luôn cho tiết kiệm."

"Còn chuyện học hành nữa, mới lớp một mà đã rớt mấy môn, tôi thấy nó cũng chẳng có khiếu học đâu, tốt nhất là khỏi đi học luôn. Ở nhà chơi cả ngày, bà vừa đỡ tốn tiền, nó lại càng vui, chẳng phải quá hợp lý sao?"

Triệu Mỹ Oanh bị chặn họng, không nói được lời nào.

Còn Văn Lỗi, lại không hiểu gì, nghe nói có thể không đi học, bèn vỗ tay nhảy cẫng lên:

"Hay quá! Con không đi học nữa!"

Triệu Mỹ Oanh giận điên lên, suýt nữa vỗ một cái lên đầu nó, nhưng cuối cùng vẫn không nỡ.

"Im miệng! Mau đi học ngay! Nếu còn rớt môn nữa, xem mẹ xử mày thế nào!"

Bà ta túm lấy Văn Lỗi, nhanh chóng rời đi.

Văn Dã quay lại, vẻ mặt vẫn khó chịu, nhưng giọng nói đã dịu đi nhiều:

"Những lời bà ta nói, đừng để trong lòng, cứ coi như là đang đánh rắm đi."

Nói xong, vừa bắt gặp đôi mắt trong veo của cô gái nhỏ, anh hắng giọng, sửa lại câu nói vừa rồi:

"Cứ coi như bà ta nói vớ vẩn là được."

Lâm Diểu khẽ cong khóe mắt, chút chua xót trong lòng tan biến.

Cô lấy chứng minh thư, cùng Văn Dã bắt taxi đến bệnh viện gần nhất.

Trên đường, cô lấy điện thoại gọi cho giáo viên chủ nhiệm xin nghỉ phép.

"Anh đã xin phép giáo viên chủ nhiệm chưa?"

Cúp máy xong, Lâm Diểu quay sang nhắc nhở thiếu niên bên cạnh.

Văn Dã thản nhiên đáp:

"Anh trốn học cũng chẳng phải chuyện mới mẻ gì, chắc thầy chủ nhiệm cũng quen rồi."

Ánh mắt Lâm Diểu tối đi vài phần, cô nhớ đến buổi tối mất điện hôm đó, khi vô tình thấy bức ảnh anh cầm giấy khen trong ngăn kéo.

Văn Dã thấy cô như vậy, tưởng cô đang coi thường mình, bèn nghiêm túc lại, sửa lời:

"Thôi thì vẫn nên xin phép một tiếng."

Nói rồi, anh rút điện thoại ra, soạn tin nhắn gửi cho giáo viên chủ nhiệm.

Mùa cúm, bệnh viện đông nghịt, phần lớn là phụ huynh dắt con nhỏ đến khám, tiếng trẻ con khóc xen lẫn với tiếng ồn ào khắp nơi.

Lâm Diểu nhìn hàng dài người xếp trước các quầy, chỉ thấy đầu óc choáng váng.

Từ nhỏ đến giờ, cô chưa từng một mình đến bệnh viện. Trước đây, mỗi lần ốm đều có ba mẹ đưa đi, cô thật ra không rành lắm về quy trình khám bệnh.

Đang định nhân dịp này tự tìm hiểu, bỗng thấy Văn Dã đưa tay ra trước mặt cô:

"Đưa chứng minh thư cho anh."

Lâm Diểu mở túi nhỏ trên lưng, lục tìm rồi đưa cho anh.

Văn Dã nhìn quanh một vòng, sau đó giơ tay chỉ về một góc:

"Bên kia có chỗ trống, em qua đó ngồi chờ trước đi, anh đi lấy số khám cho em."

Lâm Diểu ngồi xuống, thấy Văn Dã đi về phía quầy đăng ký, trước anh có hơn mười người xếp hàng, phải chờ khá lâu mới tới lượt.

Thanh toán xong, anh cầm biên lai trong tay, nhưng không quay lại ngay, mà đi về phía máy bán hàng tự động.

Lâm Diểu cũng đứng dậy, đi thẳng đến chỗ anh.

Văn Dã vừa cúi người, lấy ra món đồ từ ngăn dưới của máy bán hàng—một hộp khẩu trang y tế dùng một lần.

"Trước khi đến đây, anh cũng không nghĩ bệnh viện lại đông như vậy."

Anh vừa nói vừa xé bao bì, lấy ra một chiếc khẩu trang, đưa cho cô:

"Em đeo vào đi, đang ốm sức đề kháng yếu, tránh bị lây nhiễm virus khác."

"Ồ, cảm ơn anh."

Lâm Diểu thấy anh chu đáo như vậy, ngoan ngoãn nhận lấy, đeo khẩu trang lên.

Văn Dã kéo khóa cặp của cô, bỏ hộp còn lại vào trong:

"Anh đăng ký khoa hô hấp, ở tầng ba."

Nói xong, bước chân dài tiến về phía trước, định dẫn cô đi.

"Này, đợi đã."

Lâm Diểu gọi anh lại, đôi mắt lộ ra bên ngoài khẩu trang chớp chớp đầy nghi hoặc:

"Anh không đeo khẩu trang à?"

Rõ ràng cứ lo lắng cô lây bệnh cho mình, vậy mà đến bệnh viện nơi tập trung virus lại quên mất chuyện này.

Văn Dã khỏe mạnh, ít khi bị ốm, anh cũng không thích đeo khẩu trang, cảm thấy ngột ngạt khó chịu.

Nhưng thấy cô nói vậy, anh vẫn lấy một cái, kéo hai dây vòng vào tai.

Tầng ba khoa hô hấp, vẫn là đông nghịt người, đợi mãi mới đến lượt.

Bác sĩ chẩn đoán chỉ là cảm lạnh, kê đơn thuốc và chỉ định truyền hai chai dịch hạ sốt.

Sau khi đi thanh toán, hai người chuyển sang phòng truyền dịch.

Y tá treo hai chai thuốc lên cây truyền, lấy dây garô buộc vào cổ tay Lâm Diểu, rồi tiêm thuốc vào.

"Thuốc này phải nhỏ giọt từ từ, nếu không tay dễ bị sưng.

Mỗi chai mất khoảng bốn mươi phút.

Truyền xong phải gọi chúng tôi thay chai mới ngay, nếu không để không khí lọt vào, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng."

Thấy cả hai đều còn trẻ, y tá đặc biệt căn dặn kỹ lưỡng.

Văn Dã gật đầu: "Em biết rồi, cảm ơn chị."

Anh nhìn chằm chằm ống truyền dịch, thấy thuốc nhỏ giọt đều không có vấn đề gì, bèn đứng dậy:

"Anh ra ngoài một lát."

Lâm Diểu tưởng anh đi vệ sinh, nhưng mãi lâu sau mới thấy anh quay lại.

Vừa ngồi xuống, Văn Dã lấy từ hai túi quần ra mấy viên kẹo, bóc một viên Alpenliebe, ném vào miệng.

Anh quay sang cô: "Muốn ăn không?"

Lâm Diểu gật đầu.

Tay trái đang cắm kim truyền, không tiện bóc kẹo, Văn Dã giúp cô xé ra, nhưng không đưa thẳng vào miệng, chỉ rất tự nhiên đưa viên kẹo đã bóc nửa lên trước mặt cô.

Lâm Diểu cầm viên kẹo sữa, bỏ vào miệng, vị ngọt nhanh chóng lấn át đi dư vị đắng của thuốc trong miệng.

Cô thấy Văn Dã có vẻ thấy nóng, anh cởi áo phao ra, rồi nhìn cô:

"Để sau ghế em có được không?"

"Được chứ." Cô không do dự đáp.

Ghế trong phòng truyền dịch đều bằng hợp kim nhôm, ban đầu cô dựa vào thấy cứng ngắc, bây giờ có áo phao của Văn Dã, lại giống như có gối tựa mềm mại, thoải mái hơn hẳn.

Phòng truyền dịch yên tĩnh hơn hẳn đại sảnh, máy sưởi bật đủ ấm, dễ khiến người ta buồn ngủ.

Lâm Diểu cố gắng cầm cự đến khi chai đầu tiên truyền xong, nhưng đã bắt đầu thấy mệt.

Văn Dã đang cúi đầu chơi game, nhưng khóe mắt vẫn luôn để ý đến cô.

Thấy cô liên tục ngáp hai cái, anh quay đầu nói:

"Ngủ một lát đi, có anh ở đây, anh trông chừng cho."

Bên cạnh vừa hay có bức tường, Lâm Diểu tựa đầu vào, nhắm mắt ngủ rất nhanh.

Văn Dã đặt hẹn giờ trên điện thoại, nhưng vẫn không yên tâm, cứ cách mấy chục giây lại liếc nhìn chai truyền dịch một lần.

Đến 11 giờ rưỡi, cuối cùng cũng truyền dịch xong.

Lâm Diểu lấy bông ấn lên mu bàn tay chỗ kim tiêm vừa rút, rồi nói:

"Phiền anh đưa em đi bệnh viện, để em mời anh ăn cơm nhé. Anh muốn ăn gì?"

"Ăn cháo đi." Văn Dã không hề nghĩ ngợi, đáp ngay.

Lâm Diểu cảm thấy mình mời mà chỉ để anh ăn cháo thì có hơi qua loa.

Nhưng rồi lại nghĩ, có lẽ do cô bị ốm, nên Văn Dã cố ý chọn món gì đó nhẹ nhàng.

Cô vừa định nói gì đó, thì thiếu niên bên kia chống tay lên ghế, đôi mắt đen lười biếng nhìn sang:

"Dạo này hơi nóng trong người, muốn ăn thanh đạm một chút."

"...Ồ, được thôi."

Lâm Diểu thoáng đỏ mặt, nhanh chóng thu lại suy nghĩ hơi tự mình đa tình khi nãy.

Hai người đến một quán cháo gần bệnh viện.

Cháo ở đây đều nấu tươi, sau khi gọi món vẫn phải chờ một lát.

Hương thơm ấm áp, quyến rũ của cháo không ngừng tỏa ra từ bếp phía sau.

Lúc này, có người khác đẩy cửa kính bước vào, mang theo một luồng gió lạnh bên ngoài vào trong.

Một người đàn ông bước vào, ngồi xuống, gọi món xong liền rút thuốc ra, bật lửa châm lửa hút.

Những người xung quanh đưa mắt nhìn với vẻ khó chịu, nhưng chẳng ai dám nói gì, vì gã đàn ông đó có gương mặt hung tợn, dáng người thô kệch, lực lưỡng.

Quán khá nhỏ, không khí lưu thông kém, nên mùi khói thuốc rất nhanh đã lan đến chỗ Văn Dã và Lâm Diểu.

Văn Dã cũng hút thuốc, dù không phải kiểu thiếu ý thức hút bừa bãi nơi công cộng.

Nhìn thấy người khác hút, anh thường chẳng rảnh đi quản, vì phiền phức.

Nhưng lúc này, anh nhìn thấy cô gái nhỏ trước mặt khẽ cau mày vì khó chịu.

Giây tiếp theo, thiếu niên đứng dậy, đi thẳng đến bàn của gã đàn ông kia:

"Dập thuốc đi."

"Mày là cảnh sát Thái Bình Dương chắc, quản rộng thế? Bố mày cứ hút đấy, thì sao?!"

Gã đàn ông hống hách đáp.

Văn Dã chẳng buồn phí lời, trực tiếp giật điếu thuốc trên tay gã, quăng thẳng vào nửa cốc trà còn sót trên bàn.

Không khí trong quán chợt lặng như tờ.

Tất cả khách đều dồn mắt về phía họ, có người bất giác nín thở, cảm thấy một trận ẩu đả sắp bùng nổ.

Hơn nữa, ai cũng nghĩ thằng nhóc to gan này chắc chắn sắp bị đánh cho nhừ tử.

Lâm Diểu vội chạy đến, lo lắng nắm chặt điện thoại trong tay, chuẩn bị gọi cảnh sát bất cứ lúc nào.

Gã đàn ông giận tím mặt, đập mạnh bàn một cái:

"Mẹ kiếp, thằng ngu này muốn ăn đòn à?!

Hôm nay tao phải dạy cho mày một bài học!"

Vừa dứt lời, gã lập tức bật dậy, vung nắm đấm thẳng về phía mặt Văn Dã.

Nhưng còn chưa chạm tới, trong không trung, nắm đấm gã đã bị Văn Dã chặn lại.

Anh mạnh mẽ kéo giật tay gã ra, đồng thời dùng tay kia th.úc m.ạnh lên khuỷu tay đối phương.

"Rắc!"

Một âm thanh vang lên—tựa hồ khớp xương đã trật ra.

Gã đàn ông đau đến gào thét, hoàn toàn bị khống chế tại chỗ.

"Làm người có ý thức chút, đừng hút thuốc nơi công cộng."

Văn Dã hạ mắt, giọng nói có thể xem là ôn hòa.

Chỉ là lực tay lại siết chặt thêm vài phần.

"Nghe rõ chưa?"

Gã đàn ông đau đến tái mặt, vội vàng gật đầu như giã tỏi:

"Rõ rồi, rõ rồi!"

Văn Dã buông tay.

Tựa hồ vừa chạm phải thứ gì bẩn thỉu, anh còn lộ ra biểu cảm ghét bỏ.

Rồi anh nghiêng đầu về phía cô gái nhỏ đang ngơ ngác đứng đó, cằm khẽ hất lên, khóe môi hơi nhếch:

"Đi thôi, về chỗ ngồi đi."

"...Ồ."

Rất nhanh, nồi cháo nóng hổi đã được nhân viên phục vụ bưng ra, kèm theo một đĩa nem rán vàng giòn.

Văn Dã rút một đôi đũa dùng một lần từ ống đựng, bẻ ra, rồi xát hai chiếc đũa vào nhau vài lần—để loại bỏ những vụn gỗ nhỏ có thể đâm vào tay.

Sau đó, anh đưa đôi đũa đã xử lý xong cho Lâm Diểu.

"Ăn lúc còn nóng đi."

Chương 14: Đêm Giáng Sinh

Hai người đều gọi món đặc trưng của quán—cháo tôm tươi nấu cùng nấm hương, mềm mịn lại đậm đà.

Lâm Diểu ăn xong, dạ dày cảm thấy ấm áp, chẳng bao lâu trán đã lấm tấm một lớp mồ hôi mỏng.

Cô lại gắp thêm một miếng nem rán, nhưng còn chưa kịp đưa lên miệng, chiếc điện thoại đặt trên bàn đã đổ chuông.

Màn hình sáng lên, hiện dòng ghi chú: Mẹ.

Ánh mắt Văn Dã cũng liếc thấy.

Anh cứ tưởng là Triệu Mỹ Oanh gọi tới, trong lòng nghĩ, người phụ nữ đó cuối cùng cũng còn chút lương tâm, biết quan tâm con gái lúc ốm.

Nhưng khi anh ngước mắt lên, lại thấy cô gái nhỏ trước mặt bỗng chốc mắt sáng rực, ngập tràn vui sướng, nhưng ngay sau đó lại thoáng qua một chút lúng túng và xa lạ.

Lâm Diểu mím môi, đặt miếng nem vừa gắp xuống đĩa, rồi cầm điện thoại lên nghe máy.

Cuộc gọi này không phải do Triệu Mỹ Oanh gọi.

Cô vẫn chưa đổi ghi chú số này.

Do dự hai giây, cách xưng hô cũng không thay đổi, vẫn gọi như trước kia:

"Mẹ ạ."

"Ơi!"

Ở đầu dây bên kia, Thẩm Di kích động đáp lại, nước mắt lập tức rơi xuống.

Từ lúc đưa Lâm Diểu đi, đây là cuộc gọi đầu tiên bà chủ động gọi cho cô.

Vì cảm giác tội lỗi, cũng vì không muốn làm xáo trộn cuộc sống hiện tại của con bé, bà và chồng vẫn luôn kìm nén, không dám liên lạc.

Nhưng dù sao cũng là đứa trẻ mình đã nuôi suốt mười mấy năm, làm sao có thể thực sự buông bỏ được?

"Con ở bên này sống rất tốt, mẹ cũng... cũng đối xử với con rất tốt. Con đã chuyển đến trường mới, trường gần nhà lắm, không có gì không thích nghi được cả. Kỳ thi giữa kỳ cũng đã xong rồi, thành tích không bị tụt."

Lâm Diểu vừa nói, vừa để ý thấy Văn Dã cũng đã ngừng ăn.

Anh chống khuỷu tay lên bàn, đôi mắt đen láy, dài hẹp, từ đầu đến cuối đều chăm chú nhìn cô.

Đến khi cô cúp máy, nhẹ nhàng hít một hơi để xua đi cảm giác cay nơi mũi, bèn nghi hoặc hỏi:

"Anh cứ nhìn em chằm chằm nãy giờ làm gì thế?"

Văn Dã:

"Xem em có cần chớp mắt không."

Lâm Diểu có chút ngẩn ra, vài giây sau mới phản ứng lại được hàm ý trong lời nói của anh—anh đang nói cô nói dối mà không chớp mắt.

Cô nhỏ giọng phản bác:

"Chỉ có một câu thôi, còn lại đều là thật mà."

Ngoại trừ câu "Triệu Mỹ Oanh đối xử với cô rất tốt".

"Ở cái chỗ tồi tàn này mà cũng gọi là sống tốt?"

Văn Dã khẽ hừ một tiếng, trong lòng nghẹn một cơn bực bội.

Tức giận với hai người đã bỏ rơi cô ở đây—những bậc cha mẹ xa lạ kia.

"Cũng tạm được mà, ít nhất không bị gió táp mưa sa."

Lâm Diểu lạc quan nói, khóe mắt cong lên, đôi mắt sáng trong lấp lánh nhìn anh:

"Hơn nữa, chẳng phải em còn có thêm một người anh trai sao?"

Trái tim Văn Dã bỗng nhiên đập mạnh một nhịp.

"Hồi nhỏ em thật sự rất muốn có một người anh trai. Em từng rất ngưỡng mộ những cô bé có anh trai, được anh dắt đi chơi, bị mấy cậu nhóc nghịch ngợm bắt nạt cũng có thể tự tin nói: 'Tôi sẽ gọi anh trai tôi tới!'"

Lâm Diểu cười lên, hai má hiện ra hai lúm đồng tiền lờ mờ, đôi mắt cong cong như trăng lưỡi liềm.

"Bây giờ coi như ước nguyện của em thành hiện thực rồi."

"Nhưng mà,"

Cô hồi tưởng lại, chớp mắt nói:

"Lúc mới đến, trông anh dữ lắm, cũng không nói chuyện với em câu nào. Em còn tưởng anh rất ghét em nữa."

Văn Dã nhìn cô gái nhỏ trước mặt, gương mặt vô tư không chút phòng bị, trong lòng bỗng dâng lên một vị đắng chát khó tả.

Anh làm sao có thể ghét cô được?

Chỉ là anh sợ nỗi khát khao chết tiệt kia sẽ bị lộ ra.

Cho nên chỉ có thể ra sức dùng vẻ lạnh lùng xa cách để che giấu.

Văn Dã khẽ nhếch khóe môi, giọng điệu mang theo chút trêu chọc:

"Ừm, ban đầu thì có hơi ghét thật, nhưng sau này phát hiện ra cũng không đáng ghét lắm."

——

Những ngày học tập lặp đi lặp lại đầy nhàm chán dường như có thêm chút thú vị vì đêm Giáng Sinh sắp đến.

Trước đây, trường Quốc Ngữ mà Lâm Diểu theo học rất chú trọng đến sự hội nhập quốc tế, nên cũng tổ chức những ngày lễ phương Tây như Giáng Sinh.

Trường sẽ dựng một cây thông Noel thật lớn, cửa sổ lớp học dán đủ loại hình trang trí, bảng đen cũng sẽ được trang hoàng theo chủ đề lễ hội. Đến ngày đó, còn có hoạt động biểu diễn và đổi quà với bạn bè.

Nhưng ở Tam Trung thì không có những thứ này.

Thầy cô vẫn nghiêm túc giảng bài theo tiến độ học, nhưng tâm trạng mong chờ lễ hội của đám học sinh thì không thể nào kìm

nén nổi.

Mỗi khi tan học, các cửa hàng văn phòng phẩm trước cổng trường đều đông nghịt người, náo nhiệt vô cùng.

Các nữ sinh túm tụm lại chọn thiệp chúc mừng âm nhạc giá hai tệ một tấm, kẹo hình gậy và băng đô đáng yêu.

Còn đám nam sinh cũng vào mua chút quà cho bạn gái hoặc cho người mình định tỏ tình.

Lâm Diểu đi cùng Tạ An Kỳ chọn thiệp Giáng Sinh, nhân tiện cũng mua vài tấm.

Ngoài Tạ An Kỳ, cô cũng có vài người bạn nữ khá thân trong lớp.

Trên đường trở về trường, Tạ An Kỳ nói với vẻ chắc chắn:

"Diểu Diểu, đến đêm Giáng Sinh chắc chắn sẽ có rất nhiều nam sinh tặng táo và quà cho cậu. Nếu lúc đó bàn cậu không đủ chỗ, cứ dùng bàn tớ nhé!"

Năm ngoái, Tiết Giai Oánh cũng từng bị nhét đầy quà vào ngăn bàn, đến mức cô nàng còn lớn tiếng than phiền mấy lần rằng "không còn chỗ để sách vở nữa".

Nhưng ai cũng nghe ra, trong lời than thở đó có không ít sự khoe khoang.

Ở độ tuổi này, nhiều cô gái cho rằng được con trai thích, được theo đuổi chính là một niềm tự hào.

Nhưng Lâm Diểu thì không cảm thấy như vậy.

Trước đây, ở trường Quốc Ngữ, cô từng bị nam sinh tặng quà đến mức phiền phức.

Mỗi lần như vậy, cô đều phải kéo qua kéo lại, mất hết cả thời gian nghỉ giữa giờ, đến đi vệ sinh cũng không kịp.

Hai người vừa rời khỏi cửa hàng văn phòng phẩm thì có một nhóm nam sinh bước vào.

Người đi giữa bước dài tiêu sái, tên là Thôi Trạch.

Cậu ta cao gầy, mắt một mí, đôi mắt hơi nhỏ nhưng lại biết cách ăn diện, luôn ăn mặc theo phong cách của các nam chính trong phim Hàn Quốc, nhìn cũng có chút bảnh bao.

Thôi Trạch đứng trước cửa hàng, chỉ vào con gấu bông cỡ đại trong tủ kính, giá lên đến mấy trăm tệ, rồi quay sang hỏi đám bạn:

"Mấy ông nói xem, nếu đêm Giáng Sinh tôi tặng Lâm Diểu con gấu này, liệu cô ấy có đồng ý lời tỏ tình của tôi không?"

"Chắc là được đấy, con gái ai mà không thích mấy thứ lông xù đáng yêu này chứ?"

"Thế thì tôi mua luôn! Nếu tỏ tình thành công, mời mấy ông một chầu!"

Thôi Trạch hào phóng nói, vừa lấy ví ra định bước vào cửa hàng thì một bóng người cao lớn hơn xuất hiện, chặn trước mặt cậu ta.

Văn Dã hạ mắt, con ngươi đen láy lạnh lùng nhìn thẳng vào cậu ta.

Giọng nói không chút cảm xúc, như một cơn gió buốt lạnh thấu xương:

"Mày nói muốn tỏ tình với ai?"

Thôi Trạch giật thót.

Cả trường đều biết Lâm Diểu là "em gái" của Văn Dã, dù không có quan hệ máu mủ, nhưng anh rất bảo vệ cô.

Nhưng cậu ta đâu phải muốn bắt nạt cô ấy, chỉ là một màn tỏ tình đàng hoàng mà thôi.

Với một đại ca chuyên đánh nhau, trốn học như Văn Dã, chắc chắn chuyện yêu sớm cũng chẳng là gì to tát, phải không?

Nghĩ vậy, Thôi Trạch lấy hết can đảm nói:

"Em... em muốn tỏ tình với Lâm Diểu. Anh Dã, anh yên tâm, nếu em gái anh đồng ý làm bạn gái em, em nhất định sẽ đối xử thật tốt với cô ấy!"

Văn Dã chậm rãi nghiến đầu lưỡi vào hàm răng dưới, cười khẽ một tiếng.

Thôi Trạch thấy vậy còn tưởng mình có hy vọng.

Nhưng chưa kịp vui mừng, ngọn lửa nhỏ vừa mới bùng lên trong lòng đã bị dập tắt ngay lập tức.

Sắc mặt thiếu niên tối sầm lại.

Giọng nói lạnh băng, không một chút độ ấm:

"Mày muốn tao bẻ gãy tay để mày không viết nổi thư tình?"

"Hay để tao bẻ gãy chân để hôm đó mày khỏi đến trường luôn?"

"Tự chọn đi."

Thôi Trạch: "..."

Đám bạn của cậu ta: "..."

"Xin lỗi anh Dã, em sai rồi! Em tuyệt đối sẽ không tỏ tình với Lâm Diểu nữa!"

Thôi Trạch nhận thua nhanh như chớp.

Thôi Trạch sợ đến mức giơ ba ngón tay lên thề ngay lập tức:

"Sau này gặp cô ấy, em sẽ đi đường vòng, được chưa?!"

Văn Dã lúc này mới dịu bớt sắc mặt khó coi.

Ánh mắt sắc lạnh quét qua đám bạn của Thôi Trạch, khiến cả lũ không rét mà run.

Giọng nói không lớn, nhưng từng chữ đều mang theo cảnh cáo rõ ràng:

"Câu vừa rồi, cũng áp dụng cho tất cả bọn mày."

"Cô ấy còn phải học hành, thi đại học."

"Đứa nào dám làm cô ấy phân tâm, thì đừng trách tao không khách khí."

——

Dứt lời, Văn Dã xoay người rời đi.

Mãi đến khi bóng anh khuất hẳn, đám người Thôi Trạch mới dám thở mạnh.

Rồi ngay sau đó—

Mỗi người nhanh chóng lấy điện thoại ra, mở nhóm chat của trường với hơn trăm thành viên, nhập một tin nhắn cảnh báo cho những kẻ vẫn còn đang nhen nhóm ý định tỏ tình:

"Muốn giữ mạng thì tránh xa 'em gái' Văn Dã ra!!"

"Ai không sợ gãy tay gãy chân thì cứ việc đi tỏ tình với Lâm Diểu!!"

Đến ngày lễ Giáng Sinh, trời không có tuyết rơi như trong phim thần tượng.

Thời tiết còn khá xám xịt, cả ngày chỉ toàn mây dày.

Lâm Diểu nhận được một số thiệp chúc mừng từ các bạn nữ trong lớp, cô cũng đều đáp lễ lại.

Điều làm cô thở phào nhất chính là—

Không có lấy một nam sinh nào tặng quà cho cô cả.

Dù sao thì...

Trong Tam Trung, chẳng có nam sinh nào không sợ Văn Dã.

Khuôn mặt của Lâm Diểu đích thực xinh đẹp như hình mẫu "mối tình đầu", nhưng mạng nhỏ của chính mình quan trọng hơn nhiều!

Chỉ có mỗi Tạ An Kỳ là không thể hiểu nổi.

"Chẳng lẽ toàn bộ nam sinh trong trường này đều bị mù hết rồi?!"

Trái lại, tình huống bên phía Tiết Giai Oánh lại giống hệt năm ngoái.

Hết tiết, nam sinh lại lần lượt kéo đến tặng quà, bàn học của cô ta nhanh chóng chất đầy các loại hộp lớn hộp nhỏ.

Đến cả gấu bông cỡ đại cũng có luôn.

Nhìn thấy Lâm Diểu chỉ nhận được mấy tấm thiệp ít ỏi từ mấy bạn nữ, Tiết Giai Oánh bỗng cảm thấy hả hê vô cùng, như thể

lấy lại được thể diện.

Cả ngày hôm đó, mỗi lần đi ngang qua bàn Lâm Diểu, cô ta đều cười đắc ý như một kẻ chiến thắng.

Tiết học cuối cùng của buổi tự học buổi tối là môn Địa lý.

Thầy giáo cầm nửa viên phấn, còng lưng cố gắng hết sức vẽ sơ đồ dòng hải lưu trên bảng đen.

Nhưng tâm trí của đám học sinh đã bay đi từ lâu.

Từng mẩu giấy nhỏ truyền tay liên tục, ai nấy đều đang bàn luận xem sau khi tan học nên đi đâu đón Giáng Sinh.

Chỉ có Lâm Diểu vẫn chăm chú nhìn bảng, viết bài cẩn thận.

Bất chợt, một tờ giấy nháp được đẩy đến trước mặt cô.

Cô tạm dừng động tác ghi chép, cúi đầu nhìn—

Là Tạ An Kỳ truyền qua.

Trên đó viết:【Diểu Diểu, tối nay chúng ta đi dạo ở quảng trường Giai Lệ đi! Nghe nói có sự kiện đặc biệt đó! Còn có cả ông già Noel phát kẹo và sô cô la nữa!】

Lâm Diểu cúi đầu viết lại một dòng:【Xin lỗi nhé, tối nay tớ có việc rồi.】

Trong lúc cả lớp háo hức mong chờ tiếng chuông tan học, chỉ còn 15 phút cuối của buổi tự học.

Bất ngờ, trời đổ mưa.

Bên phía Văn Dã, lớp 12-7 cũng có tiết tự học tối nay.

Là môn tiếng Anh.

Nhưng giáo viên tiếng Anh của họ lại là một người vừa mới tốt nghiệp, tính tình hiền lành, không đủ uy nghiêm để áp chế đám học sinh.

Kết quả—

Hơn nửa lớp trốn học.

Trong đó có Bành Nhất Phàm và Lộ Vũ An.

Cả hai trốn khỏi trường từ sáu giờ, trực tiếp chạy đến tiệm xăm của Văn Dã ngồi chơi game, chờ anh xăm xong cho khách rồi cùng đi đánh bi-a.

8 giờ 10 phút, vị khách cuối cùng cũng xăm xong, mặc áo vào rồi rời đi.

Bành Nhất Phàm rốt cuộc không nhịn nổi nữa, mở miệng thắc mắc:

"Cái ông anh vừa rồi nghĩ gì thế nhỉ? Xăm hẳn tên bạn gái lên cánh tay luôn! Lỡ sau này chia tay thì làm sao?"

Lộ Vũ An giả bộ thông minh, đáp ngay:

"Dễ mà, sau này cứ kiếm bạn gái trùng tên trùng họ là xong."

Văn Dã không để tâm đến hai người đang tán dóc.

Anh thu dọn xong đồ nghề, cả ba cùng ra ngoài đón taxi.

Vừa mới vẫy được một chiếc, một giọt mưa rơi xuống.

Văn Dã đặt tay lên cửa xe, định mở cửa ghế phụ lái thì bỗng khựng lại, rồi—

"Rầm!"

Anh đóng cửa xe lại, quay đầu bảo hai người kia:

"Tao có chút chuyện, về trước một chuyến. Hai đứa mày cứ đi trước đi, nửa tiếng nữa tao đến."

Bành Nhất Phàm và Lộ Vũ An: "???"

Còn chưa kịp hỏi là chuyện gì, Văn Dã đã sải bước đi mất.

Anh quay lại tiệm xăm, lấy cây dù để sẵn ở đó.

Sáng nay anh và Lâm Diểu cùng ra ngoài, nhớ rõ ràng cô không mang ô.

Lúc anh đến trường, mưa đã bắt đầu nặng hạt.

Cổng trường đã mở.

Phía trước đậu đầy xe máy điện, nhiều phụ huynh mặc nguyên áo mưa, cầm ô vội vã chạy vào đón con.

Cũng có vài nam sinh không muốn đợi, liền dùng cặp sách che đầu, chạy thẳng ra ngoài.

Trong đêm mưa hỗn loạn, một chiếc Maybach màu đen từ phía đối diện chạy tới.

Đến khúc cua, đèn pha sáng chói chiếu thẳng vào Văn Dã, chói đến nhức mắt.

Anh khó chịu cau mày.

Chiếc xe dừng lại trước anh một bước, đỗ ngay trước cổng trường.

Cánh cửa mở ra, một nam sinh bước xuống, trông chỉ khoảng mười bảy, mười tám tuổi.

Cậu ta có gương mặt thanh tú, khoác trên mình chiếc áo khoác đen cắt may tinh tế, trong tay cầm một cây dù đen sang trọng đắt tiền.

Từ người cậu ta toát lên một vẻ kiêu ngạo và tự tin, nhìn một cái đã biết là kiểu học sinh ưu tú, hơn nữa còn có vẻ xuất thân không tầm thường.

Đặt vào ngôi trường hạng bét như Tam Trung, đúng là quá mức lạc lõng.

Thế rồi cậu ta bước vào trong.

Văn Dã cũng sải bước qua cổng trường.

Anh lấy điện thoại ra, bấm gọi cho Lâm Diểu.

Sau hơn chục giây, đầu dây bên kia mới bắt máy.

"Alo?"

Giọng nói trong trẻo quen thuộc vang lên.

"Em còn chưa về đúng không?"

"Anh qua đón em."

Bên kia có chút ồn ào, Lâm Diểu nâng cao giọng trả lời:

"Không cần đâu, có người đến đón em rồi! Tối nay em có việc phải ra ngoài!"

Ai đón?

Đi đâu?

Làm gì?

Bao giờ về?

Từng câu hỏi dồn dập hiện lên trong đầu, nhưng còn chưa kịp mở miệng hỏi, Văn Dã đã khựng lại.

Dưới ánh đèn sáng rực ở tầng một dãy phòng học, anh trông thấy một bóng dáng quen thuộc.

Cô gái nhỏ vẫy tay.

Nhưng không phải với anh.

Cậu nam sinh vừa bước xuống đi về phía cô, rồi dừng lại ngay trước mặt.

Lâm Diểu mỉm cười, tiến lên vài bước, đi vào trong chiếc ô mà cậu ta đang cầm.

Chương 15: Ra ngoài đi dạo tiêu cơm

Lâu thật lâu cũng không nghe thấy tiếng trả lời, Lâm Diểu lại gọi hai tiếng.

Nhưng vẫn không có động tĩnh gì từ đầu dây bên kia.

Cô cho rằng do trời mưa nên tín hiệu kém, nên đành chủ động cúp máy trước.

Cất điện thoại vào túi, Lâm Diểu ngẩng đầu nhìn chàng trai bên cạnh, hỏi:

"Tớ ghé tiệm trái cây trước đã, bà ngoại cậu thích ăn gì?"

"Không cần đâu."

Trần Thụ Dư mỉm cười nhìn cô, dịu dàng nói:

"Bà ngoại tớ trong phòng bệnh trái cây chất thành đống rồi, ăn không hết đâu."

"Cậu đến thăm, ngồi nói chuyện giải khuây với bà một lúc, bà đã rất vui rồi."

Trần Thụ Dư từng là bạn cùng lớp của Lâm Diểu hồi cô còn học trường quốc tế trước đây, hai người đã từng ngồi cùng bàn một học kỳ.

Có lần để chuẩn bị cho vở kịch tiếng Anh biểu diễn vào dịp lễ trường, cô cùng một nhóm bạn đến nhà cậu ấy tập luyện suốt

mấy cuối tuần liền.

Bố mẹ Trần Thụ Dư khi đó đều ở nước ngoài, cậu sống với bà ngoại.

Vài cuối tuần đó, bà cụ nhiệt tình giữ cả nhóm ở lại ăn tối, khiến mọi người thân thiết với bà hơn rất nhiều.

Tháng Chín năm nay, Trần Thụ Dư sang Anh du học theo sắp xếp của gia đình.

Vài hôm trước mới về nước nghỉ lễ, tình cờ liên lạc lại với Lâm Diểu, lúc đó cô mới biết bà ngoại cậu ấy vừa trải qua một ca phẫu thuật.

Vậy nên, cô hẹn đi thăm bà.

Lâu rồi không gặp, hai người vừa đi vừa nói chuyện, cùng che chung một cây dù, rời khỏi sân trường.

Dưới cơn mưa lớn, ánh đèn đường trong khuôn viên trở nên nhòe nhoẹt, kéo dài bóng hai người trên mặt đất.

Ở phía xa, dưới gốc cây lặng lẽ, Văn Dã vẫn đứng đó.

Từng giọt mưa rơi tí tách lên tán dù đen.

Bóng dáng anh cao lớn, gần như hòa vào màn đêm mờ mịt.

Không ai để ý tới.

Tất cả học sinh đang đứng dưới tầng một chờ tạnh mưa đều đồng loạt nhìn theo bóng lưng của Lâm Diểu và Trần Thụ Dư rời đi.

"Aaaaa! Nam thần vừa rồi đẹp trai quá!"

"Bộ áo khoác dài màu đen trên người anh ấy trông siêu khí chất luôn!

Mấy tên con trai lùn tịt, xấu xí trong trường mình làm sao so được!"

"Ơ này, trường mình cũng không phải toàn mấy thằng lùn tịt đâu nhé!"

"Lôi Văn Dã ra so thử xem, vẫn có thể đấu lại đấy."

"Nhưng mà... cậu có để ý cái ô trên tay anh ấy không?"

"Tớ vừa mới thấy trên tạp chí xong, quên mất tên hãng rồi."

"Chỉ nhớ nó là ô quý tộc Anh quốc gì đó, một cái tận gần hai nghìn tệ luôn!"

"Đù... giàu quá, hâm mộ ghê..."

"Anh ấy có khi nào là bạn trai của Lâm Diểu không?"

"Tớ thấy hai người họ đứng chung một chỗ trông cũng đẹp đôi lắm mà!"

"Nhìn cứ như bước ra từ phim về trường quý tộc Hàn Quốc ấy..."

Tiếng mưa rơi rả rích, xen lẫn đủ loại bàn tán, tám chuyện, từng chút truyền vào tai Văn Dã.

Anh siết chặt điện thoại trong tay, đốt ngón tay vô thức căng lên.

Cuối cùng, anh nhấc chân rời đi.

Lúc ra đến cổng trường, chiếc Maybach đỗ bên đường ban nãy đã không còn ở đó.

Anh vẫy một chiếc taxi, đi thẳng đến phòng bi-a, nơi Bành Nhất Phàm và Lộ Vũ An đang đợi.

Tối nay là đêm Giáng sinh, quán bi-a đông hơn bình thường, toàn là đám trẻ tuổi mười mấy, hai mươi kéo đến chơi.

Khói thuốc trắng sữa lượn lờ khắp đại sảnh, từng tiếng cười nói, la hét thi thoảng lại bùng lên rộn rã.

Bành Nhất Phàm và Lộ Vũ An vừa chơi xong hai ván, đang định đi qua khu ghế sô pha nơi Văn Dã đang ngồi nghỉ.

Kết quả còn chưa kịp đến nơi, đã thấy một cô gái khác bước tới trước.

Cô gái kia mặc chân váy da ngắn, boot Martin, áo len hở vai, tóc xoăn dài màu nâu hạt dẻ.

Lông mi giả dày rợp, môi tô đỏ rực, trông có phần già dặn hơn so với tuổi, nhưng không thể phủ nhận là một người xinh đẹp, sắc sảo.

Cô ấy cầm một cây gậy bi-a, đứng ngay trước mặt Văn Dã, khóe môi nở một nụ cười tươi tắn, quyến rũ.

"Tôi thấy cậu ngồi đây hơn nửa tiếng rồi đấy."

"Không chán à? Đánh một ván với tôi đi?"

Văn Dã vắt chân, vẫn giữ nguyên tư thế cũ, ngón tay thon dài lười biếng bấm trò rắn săn mồi trên điện thoại.

Thậm chí anh còn chẳng buồn ngẩng đầu lên.

"Không biết đánh."

Giọng điệu lạnh tanh, nhưng với gương mặt góc cạnh đẹp trai của anh, lại càng khiến người ta có cảm giác kí.ch th.ích muốn

chinh phục.

Cô gái cười một cái, giọng ngọt lịm:

"Vậy tôi dạy cậu nhé?"

Văn Dã vẫn chẳng chút động tĩnh.

"Lười học."

"..."

Cô gái kia đơ vài giây, sau đó xấu hổ, tức tối bỏ đi.

Lúc này, Bành Nhất Phàm và Lộ Vũ An cũng đi đến gần.

Thấy cảnh này, cả hai chẳng hề ngạc nhiên.

Dù sao, đây cũng không phải lần đầu tiên có con gái đến bắt chuyện với Văn Dã rồi bị anh phũ phàng như vậy.

Chỉ có điều, vừa bước lại gần, đã nhận ra sắc mặt Văn Dã vẫn không có chút cải thiện nào, môi mím chặt, trông như đang cực kỳ bực bội.

"Anh Dã, ai chọc giận anh à?"

Bành Nhất Phàm ngồi phịch xuống bên cạnh Văn Dã, vừa bối rối vừa quan tâm hỏi:

"Từ nãy đến giờ anh cứ bực bội suốt thế?"

"Không ai cả."

Nói là vậy, nhưng đường nét xương hàm anh lại siết chặt, trong đôi mắt đen nhánh lấp đầy sự khó chịu và bực bội.

Đúng lúc này, loa trong phòng bi-a vang lên:

"Hôm nay là đêm Giáng sinh, ông chủ đặc biệt tổ chức một sự kiện 'Giao hữu bóng bi-a' cho mọi người!"

"Giải nhất là bàn phím cơ gaming switch đỏ!"

"Giải nhì là tai nghe chụp tai!"

"Giải ba là bật lửa Zippo phiên bản giới hạn!"

"Giải tư là gấu bông Gabriel chính hãng!"

"Tất cả những ai tham gia đều sẽ nhận được một quả táo nhập khẩu!"

Vừa dứt lời, một nhân viên mặc đồng phục thỏ Bunny Girl đẩy xe hàng đi vào.

Bên trên xếp từng tầng, bày đầy giải thưởng.

Không có game thủ nghiện net nào mà không muốn một chiếc bàn phím cơ xịn sò.

Bành Nhất Phàm và Lộ Vũ An định khuyên Văn Dã tham gia, dù gì với trình độ của anh Dã, giải nhất chẳng phải dễ như trở bàn tay sao?

Nhưng nhìn thấy khuôn mặt tối sầm của anh, hai người đều biết điều mà ngậm miệng lại.

Những người khác trong quán thì cực kỳ hào hứng với sự kiện này.

Cạnh đó, có một cô gái nũng nịu kéo tay bạn trai mình:

"Con gấu bông kia dễ thương quá~ Anh yêu, anh giúp em giành nó về được không?"

Chàng trai buột miệng đáp ngay:

"Nếu thắng thì phải lấy bàn phím cơ chứ, hơn một nghìn tệ đấy!"

"Con gấu bông kia nhiều lắm chỉ đáng một, hai trăm thôi!"

Chàng trai vừa liếc sang, lập tức thấy nét mặt người yêu xụ xuống, bèn vội vàng dỗ dành:

"Được được được, anh giành gấu bông về cho em!"

Văn Dã khẽ dừng ngón tay lại.

Trò xếp gạch Tetris trên điện thoại mà anh đã chơi suốt gần một tiếng đồng hồ, qua mấy chục màn, bỗng rớt ào ào xuống đầy màn hình.

Anh ngước mắt lên, ánh nhìn dừng lại trên con gấu bông nhỏ trên đỉnh xe hàng.

So với lòng bàn tay anh, nó chỉ to hơn một chút, trên cổ còn thắt một chiếc nơ nhỏ, trông ngoan ngoãn, đáng yêu.

Bành Nhất Phàm định mở miệng đề nghị:

"Hay ra ngoài ăn khuya đi? Uống vài ly giải sầu cũng được mà!"

Nhưng chưa kịp nói ra, Văn Dã đã bật dậy, bước thẳng đến chỗ nhân viên đăng ký, nộp hai mươi tệ phí tham gia.

Cô gái bị Văn Dã phũ phàng từ chối lúc nãy cũng đứng xem, trợn mắt há miệng nhìn anh lên sân ngay vòng đầu tiên.

Văn Dã cúi người, áp cây cơ xuống, đôi mắt đen híp lại một bên, chuẩn bị nhắm bắn.

Ánh đèn sáng rực càng làm nổi bật đường nét hàm dưới sắc bén và mượt mà của anh.

Lúc này, cả người anh thoát khỏi dáng vẻ lười biếng ban nãy, thay vào đó là một sự tập trung đầy quyết thắng.

Ngay sau đó—

"Cạch! Cạch! Cạch!"

Một loạt âm thanh giòn giã vang lên.

Tất cả các bi màu đều rơi gọn vào lỗ.

Cô gái: "..."

Không biết chơi cái con khỉ ấy!!!

Mồm đàn ông, toàn lừa đảo!

Văn Dã thắng trận một cách tuyệt đối, là người đầu tiên đánh trúng bi số 8.

Ngón trỏ thon dài, khớp xương rõ ràng của anb chỉ về phía xe đẩy:

"Tôi không lấy bàn phím, tôi muốn con gấu bông kia."

Nhân viên sững sờ:

"A... Con gấu này là giải tư, cậu phải thương lượng với người đạt hạng bốn mới được..."

Chưa kịp nói xong, chàng trai về thứ tư mừng rỡ ra mặt, gật đầu cái rụp:

"Tôi đồng ý đổi!!!"

Văn Dã xách con gấu bông trên xe lên, tiện tay nhét thêm một quả táo đỏ mọng vào túi, rồi quay người rời đi.

——

Bà ngoại của Trần Thụ Dư nằm trong một bệnh viện tư khá xa, từ trường chạy tới đó mất gần một tiếng.

Lâm Diểu lại ở lại phòng bệnh hơn nửa tiếng, lúc về đến nhà thì đã gần mười một giờ.

Khi xe chạy đến đầu hẻm, cô cất tiếng:

"Chú ơi, phiền chú dừng ở đây giúp cháu ạ."

Cô xuống xe, Trần Thụ Dư cũng bước theo:

"Tớ tiễn cậu đến cổng."

Lâm Diểu vội xua tay:

"Không cần đâu, đi mấy bước là tới nhà rồi. Khuya lắm rồi, cậu về đi."

"Vậy không được." Trần Thụ Dư kiên quyết:

"Khuya thế này, cậu là con gái, một mình không an toàn. Phải thấy cậu vào nhà rồi tớ mới yên tâm."

Trận mưa lớn đã tạnh, mặt đường đọng đầy nước, phản chiếu ánh sáng từ đèn đường và mảnh trăng lấp ló trên bầu trời.

Những căn nhà thấp lụp xụp hai bên đường, dưới màn đêm càng thêm cũ kỹ, tiêu điều.

Hai người vừa đi được mấy bước, chợt có một con chuột vàng từ sau thùng rác chui ra, ngậm nửa mẩu bánh mì bẩn, vèo một cái biến mất vào bóng tối.

Lâm Diểu lần đầu tiên nhìn thấy thì bị dọa sợ chết khiếp, nhưng gặp vài lần rồi cũng thành quen.

Trần Thụ Dư thì khác.

Đây là lần đầu tiên cậu ta bước vào một nơi chẳng khác nào khu ổ chuột thế này, hàng lông mày không nhịn được mà cau lại.

Cậu đưa tay vào túi áo khoác bên trái, chạm vào chiếc hộp nhỏ tinh xảo bên trong.

Trong đầu lại diễn tập một lần những lời sắp nói, vừa định lấy ra, thì bên cạnh Lâm Diểu chợt kêu lên một tiếng "A".

Ngay sau đó, cô chạy nhanh về phía trước:

"Muộn thế này rồi, sao anh lại ra ngoài vậy?"

Khác hẳn với giọng điệu khách sáo khi nói chuyện với cậu, lúc này, giọng cô mang theo sự thân thiết rõ ràng.

Trần Thụ Dư ngước mắt nhìn lên, thấy Văn Dã.

Chàng trai đối diện sắc mặt lạnh lùng, mặc một chiếc áo khoác gió màu đen, khóa kéo mở dở, để lộ phần cổ gầy trắng cùng yết hầu lộ rõ.

Sợi gân xanh ẩn hiện trên làn da lạnh nhạt, cả người mang theo một khí chất ngang tàng, mạnh mẽ.

Hoàn toàn chẳng liên quan gì đến hai chữ "nho nhã".

Nhưng lại hợp với cái nơi rách nát này đến lạ.

Văn Dã cũng nhìn về phía cậu ta, đôi mắt đen nhánh, lạnh như băng, đuôi mắt hơi nhướng lên.

Từ trên cao quét nhanh một lượt, rồi lập tức dời mắt, cúi xuống nhìn cô gái đang ngẩng mặt nhìn mình.

"Tối ăn nhiều quá, no ngủ không được, ra ngoài đi dạo tiêu cơm."

Anh tùy tiện bịa một câu.

Lâm Diểu chẳng mảy may nghi ngờ, quay sang nói với Trần Thụ Dư:

"Thế cậu không cần tiễn tớ đâu, tớ đi với anh trai tớ về là được."

Trần Thụ Dư đành phải gật đầu đồng ý.

Hai người chia tay ngay tại đó, còn món quà cậu đã nắm chặt suốt nãy giờ, rốt cuộc không còn cơ hội để tặng nữa.

Đi được hơn nửa đoạn đường, Văn Dã như thể lúc này mới sực nhớ ra chuyện cô cùng một thằng con trai khác về nhà.

Giọng điệu tùy tiện, chẳng mấy để tâm:

"Thằng lúc nãy là ai thế? Ban đêm ra ngoài với người ta, không sợ bị bắt cóc đem bán à?"

Lâm Diểu vô thức trả lời:

"Cậu ấy là bạn học cùng trường cấp ba cũ của em, học kỳ này đi du học rồi, mấy hôm trước mới về nước. Bà ngoại cậu ấy nhập viện nên em đến thăm một chút."

Văn Dã liếc cô một cái, thấy cô vô cùng thản nhiên, chẳng có chút đỏ mặt ngại ngùng nào.

Anh khẽ "Ồ" một tiếng, không hỏi gì thêm, như thể lúc nãy chỉ thuận miệng hỏi vậy thôi.

Về đến nhà.

Lâm Diểu vừa định vào phòng ngủ, thì bị gọi lại.

"Đợi đã."

Cô ngoan ngoãn đứng yên, nhìn Văn Dã vào phòng, rất nhanh lại đi ra.

Trên tay anh xách theo một con gấu bông siêu dễ thương.

"Tối nay đi đánh bi-a, chỗ đó tổ chức thi đấu. Anh thắng cái đám đó xong, bọn họ cứ nằng nặc nhét con gấu này cho anh.

Vô dụng chết đi được, chẳng thà tặng cái bật lửa còn hơn."

Anh tùy tiện chê bai.

"Đây là gấu bông Gabriel."

Lâm Diểu tưởng anh không biết, nên giải thích:

"Là thương hiệu khá nổi tiếng đấy."

Văn Dã chẳng biết cái "Ga gì gì" mà cô nói là gì, nhưng chỉ cần nhìn vào đôi mắt sáng lấp lánh của cô khi nói chuyện, anh đã hiểu cô thích món này.

Khóe môi anh hơi nhếch lên, rồi nhét con gấu vào tay cô:

"Anh giữ cái này cũng vô dụng, để trong phòng chỉ tổ chiếm chỗ, bám đầy bụi. Nếu em muốn thì cầm lấy đi."

"A, cảm ơn anh!"

Lâm Diểu mừng rỡ, đôi mắt hạnh híp lại.

Cô giơ tay xoa xoa bộ lông của con gấu— mềm mại, mượt mà, sờ thích thật.

Văn Dã cũng khẽ nhếch môi, tay lại thò vào túi áo khoác, lấy ra một quả táo đỏ mọng:

"Cái này cũng là quà từ chỗ bi-a, em lấy mà ăn."

"À, còn nữa—"

Anh nhìn cô, giọng điệu tùy tiện mà nhẹ bẫng:

"Giáng Sinh vui vẻ."

Chương 16: Khiến anh càng lún sâu vào hơn

Qua đêm Giáng Sinh không bao lâu đã đến Tết Dương lịch.

Năm nay, trường Tam Trung không thuê hội trường của Đại học F để tổ chức dạ hội như mọi năm— nghe nói trường người ta cũng có hoạt động riêng.

Vì thế, chiều ngày 31 không có tiết học, các lớp tự tổ chức chương trình trong lớp mình.

Vừa học xong bốn tiết buổi sáng, cả lớp nhanh chóng giải quyết bữa trưa, rồi hăng hái bắt tay vào chuẩn bị.

Nam sinh thì dọn dẹp bàn ghế, chừa ra khoảng trống cho phần biểu diễn.
Nữ sinh thì trang trí, dán hoa cửa sổ, treo dây kim tuyến— đều là đồ mua sẵn từ trước.

Chưa đến hai giờ, mọi thứ đã đâu vào đấy.

Cả lớp ngồi quây thành vòng tròn, trước mặt mỗi người đều bày sẵn đống đồ ăn vặt bình dân số lượng lớn— hạt dưa, cơm cháy, bánh quẩy cay— được mua bằng quỹ lớp.
Cốc nhựa được rót đầy Coca hoặc Sprite, không sang chảnh nhưng vẫn rôm rả khí thế.

Bầu không khí sôi nổi hẳn lên.

Nam sinh biết khuấy động không khí nhất lớp là người đầu tiên lên sân khấu, biểu diễn ảo thuật với bài.

Nhưng còn chưa ra hết chiêu, vài lá bài giấu trong tay áo đã rụng lộp bộp xuống đất—

Cả lớp cười nghiêng ngả.

Lớp trưởng cầm loa mượn từ phòng giáo viên, làm bộ MC chuyên nghiệp:

"Tiếp theo, xin mời bạn Tiết Giai Oánh với tiết mục nhảy hiện đại! Cả lớp vỗ tay nào!"

Tiết Giai Oánh cởi phăng áo lông, để lộ chiếc áo T-shirt bó sát, hở ra một đoạn eo trắng nõn, thấp thoáng cả lỗ rốn nhỏ xinh.

Lớp học bùng nổ ngay lập tức.

Mắt đám con trai sáng rỡ— vỗ tay như muốn rung cả phòng.

Tiết Giai Oánh rất thích cảm giác được chú ý, ưỡn ngực, ngẩng cao đầu bước ra giữa lớp, múa một bài bốc lửa.

Kết thúc, cô nàng nhận về một tràng pháo tay vang dội.

Xuống sân khấu, cô ta còn hất cằm về phía Lâm Diểu, trong mắt lộ ra ý khiêu khích, như thể vừa đánh bại đối thủ.

Lâm Diểu nhìn thoáng qua, rồi thản nhiên nhặt một hạt đậu phộng lên bóc vỏ.

Tạ An Kỳ hơi không phục, khẽ thì thầm với cô:

"Diểu Diểu, cậu cũng biết múa mà, sao không đăng ký tiết mục?"

Lúc trước tám chuyện, Tạ An Kỳ có nghe cô kể từng học múa từ bé, mà lại là múa cổ điển—một kiểu rất mềm mại, thướt tha. Với khuôn mặt và vóc dáng của cô, mà biểu diễn một bài, chắc chắn đẹp khỏi bàn!

Lâm Diểu học múa vì sở thích, chưa bao giờ thích phô trương, nhưng lý do quan trọng nhất là—

"Tớ sợ lạnh." Cô nói thật.

Tạ An Kỳ nghe xong, á khẩu.

Mà đúng thật, thời tiết chỉ khoảng một, hai độ, cô mặc áo lông dày sụ mà còn co ro trong cái lớp học không có máy sưởi này—

Huống hồ mặc váy mỏng mà múa!

Tiết Giai Oánh chỉ vì muốn nổi bật, mà còn mặc hẳn áo ngắn tay, đúng là liều thật...

Nghĩ vậy, cô cũng phục rồi.

Sau phần biểu diễn, cả lớp chuyển qua chơi "đánh trống chuyền hoa"*.
(*Đánh trống chuyền hoa [击鼓传花] là một trò chơi dân gian của Trung Quốc, một nhóm người ngồi lại thành vòng tròn, một người quay lưng lại với bọn họ (hoặc bịt mắt) để đánh trống, tiếng trống vang lên thì bắt đầu chuyền bông hoa (hoặc một vật nhỏ gì đó) đến khi tiếng trống dừng thì ngừng lại.)

Nhưng không có hoa, nên thay bằng một chai nước suối rỗng.

Lớp trưởng bật nhạc trên bục giảng—nhạc tắt đúng lúc chai rơi vào tay ai, người đó phải chịu phạt.

Bài nhạc bật lên cực kỳ sôi động, cả lớp ai nấy đều phấn khích.

Lâm Diểu xui xẻo, ngay vòng đầu tiên, chai nước vừa khéo rơi trúng tay cô đúng lúc nhạc dừng.

Mọi người lập tức ồn ào hò hét.

Mấy nam sinh càng hứng chí, có đứa cười hì hì quay sang lớp trưởng hỏi:

"Trong mấy tờ phạt có cái nào kiểu 'bế hoặc bích đông* một bạn khác giới trong lớp' không?"
(*Bích đông miêu tả tư thế dồn đối phương vào chân tường.)

Đám con gái bị chọc đến mức chê bai ầm ĩ:

"Tôn Diệu Triết, mơ giữa ban ngày hả? Biết xấu hổ đi chứ!"

Lớp trưởng giả vờ ho khan, trịnh trọng nói:

"Chúng ta đang chơi một trò lành mạnh, nghiêm túc đấy nhé! Hơn nữa, thầy giám thị có thể đi tuần tra bất cứ lúc nào."

Vừa nói, vừa cầm một hộp giấy đi tới trước mặt Lâm Diểu:

"Nào, rút một tờ đi."

Lâm Diểu hơi căng thẳng, đưa tay chọn đại một tờ.

Tạ An Kỳ không đợi cô mở ra, đã hí hửng ghé lại xem, đọc to lên:

"Gọi điện cho người bạn khác giới thân nhất trong danh bạ, khi họ bắt máy nói 'Alo', bạn phải đọc nguyên câu thoại kinh điển của Sở Vũ Tiêm*."
(*Sở Vũ Tiêm là nhân vật nữ chính trong bộ phim "Cùng ngắm mưa sao băng" do Trịnh Sảng thủ vai.)

Đọc thoại cũng không phải vấn đề, cốt lõi là gọi cho người bạn khác giới thân nhất.

Thế này chẳng khác gì gián tiếp công khai—ít nhiều cũng có chút mập mờ.

Lớp lại một trận xôn xao, hú hét.

Mấy nam sinh còn cười quái dị, trêu chọc:

"Lớp trưởng, vừa nãy cậu còn bảo đây là trò chơi nghiêm túc cơ mà, giờ tự vả rồi à?"

Lớp trưởng cũng đau đầu lắm.

Viết thử thách vừa phải khuấy động không khí, lại không thể quá đà—căng thẳng chẳng khác nào giải bài toán khó.

Hiện tại, cả lớp đều hướng ánh mắt về phía Lâm Diểu, tò mò hóng chuyện, ai cũng háo hức chờ xem cô sẽ gọi cho ai.

Lâm Diểu cầm chặt điện thoại, do dự mấy giây, rồi bấm gọi một số và bật loa ngoài theo yêu cầu của trò chơi.

Tiếng chuông reo vài hồi, sau đó có người bắt máy.

"Alo, có chuyện gì thế?"

Giọng con trai trầm thấp, lười biếng, nghe cực kỳ quen thuộc.

Lâm Diểu nhìn câu thoại trên tờ giấy, còn chưa đọc đã thấy xấu hổ.

Nhưng không còn cách nào khác—đã chơi thì phải chịu, cô không thể nuốt lời.

Hít sâu một hơi, mặt đỏ bừng, cô đọc nhanh như chớp:

"Thứ nhất, tôi không phải chảnh chọe, tôi là đang phẫn nộ. Thứ hai, tôi không phải 'Này', tôi là Sở Vũ Tiêm."

Vừa dứt câu, mặt cô nóng đến mức sắp bốc khói—thật sự mất mặt quá đi mất!

Sợ Văn Dã tưởng mình bị gì, Lâm Diểu cuống quýt giải thích:

"Bọn em đang chơi trò chơi, ai thua thì phải gọi cho người bạn khác giới thân nhất trong danh bạ và đọc câu thoại này."

Bên kia im lặng vài giây.

Sau đó, một tiếng cười khẽ vang lên:

"Ừ, chơi tiếp đi. Lần sau cẩn thận một chút, đừng để thua nữa."

Lúc này, cả lớp mới sực nhớ ra giọng nói này là của ai.

Dù không cùng khối, nhưng Văn Dã từng không ít lần đọc kiểm điểm trước toàn trường vào sáng thứ Hai—sao bọn họ có thể quên được giọng này chứ?!

Nhưng khoan đã...

Từ khi nào mà đại ca của trường lại nói chuyện dịu dàng như thế này vậy?!

Quả nhiên, em gái lúc nào cũng được đối xử khác biệt!

Trò chơi tiếp tục, Lâm Diểu lần này tập trung hết mức, quyết tâm không để thua thêm lần nào nữa. May mắn là từ đó về sau cô đều tránh được các hình phạt xấu hổ.

Uống hơi nhiều nước ngọt, cô đi vệ sinh một lúc.

Khi quay lại, không khí trong lớp dường như đã nguội đi—bầu không khí sôi động khi nãy đã tan biến.

Lâm Diểu nhìn thấy chai nước khoáng dùng làm đạo cụ trò chơi đang nằm trong tay một nam sinh ít nói nhất lớp.

Đó là Tưởng Miểu—một cậu bạn luôn đeo cặp kính dày cộp, lúc nào cũng cắm đầu học bài nhưng thành tích lại không nổi bật.

Cậu ta hầu như không giao tiếp với ai, các hoạt động của đám con trai trong lớp cũng không bao giờ tham gia, nên sự tồn tại gần như bằng không.

Bây giờ, cậu ấy vẫn lặng lẽ cúi đầu, mái tóc hơi dài che khuất phần trên của kính.

Lâm Diểu vẫn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, định hỏi Tạ An Kỳ, thì cô nàng đột ngột đứng bật dậy, mặt đỏ bừng, như đang gom hết can đảm để lên tiếng:

"Vậy... đổi tớ đối mắt với cậu ấy."

Lớp trưởng không muốn bầu không khí trở nên căng thẳng, nên cũng linh hoạt nói:

"Được rồi, vậy đổi người."

Tạ An Kỳ đi đến giữa lớp, hai má vẫn còn hơi đỏ, nhìn Tưởng Miểu:

"Cậu sẵn sàng chưa?"

Tưởng Miểu im lặng vài giây, sau đó nhẹ gật đầu:

"Rồi."

Hai người bắt đầu đối mắt.

Lớp trưởng giơ điện thoại lên bấm giờ:

"Ba mươi giây, OK!"

Đợi đến khi Tạ An Kỳ quay lại chỗ ngồi, Lâm Diểu cuối cùng cũng hiểu chuyện đã xảy ra.

Hình phạt mà Tưởng Miểu bốc trúng là phải đối mắt trong 30 giây với nữ sinh thứ năm ngồi bên trái cậu, không được cười.

Mà nữ sinh thứ năm ấy lại là Tống Vũ Đình.

Ngay khi nghe thấy tên mình, Tống Vũ Đình lập tức phản đối gay gắt.

"Thật ra hình phạt này cũng chẳng có gì to tát."

Tạ An Kỳ giải thích với Lâm Diểu, giọng điệu có chút bất mãn.

"Cậu ta vốn dĩ rất hay đùa giỡn với các nam sinh trong lớp mà. Nhưng không ngờ cậu ta chẳng những không chịu chơi, mà còn tỏ ra vô cùng ghét bỏ, còn nói kiểu ai thèm chơi với cậu ấy chứ, khiến Tưởng Miểu cực kỳ khó xử."

Nói đến đây, Tạ An Kỳ bĩu môi:

"Tớ nhìn không chịu nổi nữa, đành cắn răng lấy hết can đảm đứng ra."

Lâm Diểu khẽ cong mắt cười:

"Cậu tốt thật đấy."

Tạ An Kỳ bị khen đến mức hơi ngượng:

"Ây da, cũng không có gì. Chỉ là hồi cấp hai, tớ cũng từng bị cô lập, biết cảm giác đó khó chịu thế nào."

Buổi sinh hoạt lớp kết thúc lúc hơn bốn giờ chiều.

Mọi người cùng nhau dọn dẹp lại lớp học như cũ.

Lâm Diểu đeo cặp rời khỏi trường, vừa bước ra cổng đã nhìn thấy Trần Thụ Dư đứng đợi sẵn.

Hồi còn học chung, Trần Thụ Dư rất được bạn bè yêu quý, dù đã đi du học nhưng vẫn giữ liên lạc với nhiều người.

Lần này hiếm khi về nước, nên ai cũng muốn tụ tập một bữa.

Vì vậy, cậu ấy đã đặt trước một phòng KTV.

Cậu cũng mời Lâm Diểu, nói là tiện đường, nên đến đón cô cùng đi luôn.

Hôm nay, Trần Thụ Dư không đi xe nhà, thế nên hai người cùng nhau ra đường đón taxi.

Cậu vừa đi vừa cười nói:

"Chu Đồng Hâm cũng sẽ đến đấy."

"Chắc cậu ấy cũng nói với cậu rồi nhỉ? Tớ nhớ hồi lớp 10, hai người thân nhau lắm, làm gì cũng dính lấy nhau."

Lâm Diểu khẽ rủ mắt, không nói gì.

Đúng lúc này, sau lưng vang lên một giọng nam quen thuộc, mang theo phẫn nộ:

"Này anh Dã, bọn khốn bên trường nghề đúng là quá đáng lắm rồi!

Chúng nó ăn quỵt không trả tiền, còn đập nát quầy hàng của mẹ La Dương!

Bọn em đang kéo qua đó nói chuyện phải trái với chúng nó đây!"

"Anh Dã, anh có rảnh không? Nếu được thì đến một chuyến nhé, ngay con hẻm sau tiệm net Viên Mộng ấy."

"Dù gì cũng là địa bàn của bọn chúng, mà đám khốn ấy đông lắm, toàn đám côn đồ. Được rồi, bọn em qua trước, đợi anh đến!"

Lâm Diểu khựng lại, ngoảnh đầu nhìn.

Ba bóng người đang hùng hổ sải bước, trong đó có hai người cô nhận ra, chính là Bành Nhất Phàm và Lộ Vũ An.

Hai người họ cũng thấy cô, còn vẫy tay chào, sau đó tiếp tục xông thẳng về phía trước, khí thế bừng bừng.

Trần Thụ Dư không ngờ Lâm Diểu lại quen với mấy kẻ này.

Nghĩ đến dáng vẻ văng tục om sòm, gương mặt hùng hổ như sắp đánh nhau của bọn họ ban nãy, cậu cau mày, cảm thấy khó chịu thay cô.

Cậu ta tự cho là mình có ý tốt, khuyên bảo đầy thiện ý:

"Cậu đừng giao du với đám người đó thì hơn."

"Vừa nhìn đã biết là đám lêu lổng không lo học hành."

Lâm Diểu đang suy nghĩ xem có nên ngăn Văn Dã dính vào vụ đánh nhau này không.

Nghe cậu ta nói thế, giọng điệu đầy khinh miệt và sự kiêu ngạo vốn có, cô bỗng thấy khó chịu.

Lặng lẽ suy nghĩ một lúc, cô quyết định:

"Xin lỗi, tối nay tớ không đi nữa."

"Cậu cứ đi một mình đi."

Trần Thụ Dư cảm nhận được thái độ xa cách của cô, khó hiểu vô cùng.

Thấy cô còn định đi theo đám người đó, cậu vội nắm lấy tay cô:

"Mấy chuyện đánh nhau kiểu này, cậu đừng có dính vào."

Hai người đã học chung hơn một năm, nhưng đây là lần đầu tiên có tiếp xúc cơ thể.

Trái tim cậu đập loạn xạ, dứt khoát nói ra lời tỏ tình mà cậu đã bỏ lỡ vào đêm Giáng sinh:

"Lâm Diểu, thật ra từ năm lớp 10, tớ đã thích cậu rồi."

Lâm Diểu sững người một chút, sau đó rút tay khỏi lòng bàn tay cậu:

"Xin lỗi, tớ chưa từng có tình cảm gì vượt quá mức bạn bè với cậu cả."

Cô vẫn thấy không yên tâm, liền chạy theo lén bám đuôi phía sau đám Bành Nhất Phàm, không để bọn họ phát hiện.

Cô bám theo họ suốt quãng đường, cho đến khi đến một con hẻm cách trường hai con phố.

Ở đây, biển hiệu "Tiệm net Viên Mộng" sáng chói mắt, kế bên là một dãy hàng quán bán đồ ăn vặt.

Trước đây Tạ An Kỳ từng dặn dò cô không nên đến khu này.

Vì khu này gần một trường nghề, có nhiều tay côn đồ, trước đó Tạ An Kỳ từng bị chặn xin tiền ngay trong tiệm net này.

Bây giờ, nơi này loạn thành một đống.

Chảo bánh tiêu, bếp gas, chậu rửa mặt, xẻng, cùng đủ loại hũ gia vị bị quăng vương vãi trên mặt đất.

Người phụ nữ chủ quầy đã trung niên, vừa dùng đôi tay lạnh cóng vì rét buốt lau nước mắt, vừa cúi xuống nhặt lại những dụng cụ chưa bị hỏng.

Vây quanh bà là một đám thanh niên tóc nhuộm lòe loẹt, đầy hả hê mà thưởng thức "kiệt tác" của mình.

Bành Nhất Phàm là người xông lên đầu tiên, khí thế hừng hực, nhìn đám người kia mà quát lớn:

"Hôm nay tụi mày không bồi thường, không xin lỗi, thì đừng hòng rời đi!"

"Bồi thường cái con m* mày!"

Một tên nhuộm tóc tím khịt mũi, khinh khỉnh cười.

Hắn nhét hai tay vào túi, đá văng một chai tương cà dưới chân, cười ngang tàng:

"Tao ăn bánh tiêu ở đây mà cắn trúng đá. Không bắt con mụ này bồi thường tiền thuốc men đã là nhân nhượng lắm rồi."

"Mày nói láo!"

Một nam sinh đứng bên trái Bành Nhất Phàm, Lâm Diểu không quen biết, phẫn nộ quát lớn:

"Mẹ tao bán bánh tiêu ở đây bảy tám năm nay, sạch sẽ nhất khu này! Từ trước đến giờ làm gì có chuyện bánh có đá? Rõ ràng mày chỉ đang muốn quỵt tiền thôi!"

"Mày vừa nói ai quỵt tiền hả?!"

Tên tóc vàng tiến lên hai bước, tóm chặt cổ áo cậu ta.

Hai bên lập tức đánh nhau.

Bành Nhất Phàm bọn họ chỉ có ba người, trường nghề bên kia có tận năm, vừa vào trận đã rơi vào thế yếu.

Đúng lúc này, Văn Dã chạy từ đầu hẻm bên kia tới.

Anh một tay nắm lấy cánh tay tên tóc vàng, vặn mạnh quật hắn xuống đất.

Sau đó, một cú đá vào ngực tên tóc tím đang vung nắm đấm về phía Bành Nhất Phàm.

Chỉ trong chớp mắt, đám học sinh trường nghề không còn sức phản kháng.

Nhưng ngay sau đó, tiếng còi xe cảnh sát vang lên từ xa, ngày càng gần.

Hai cảnh sát trẻ bước xuống, quát lớn:

"Dừng tay hết cho tôi!"

Chiếc xe cảnh sát loại trung chở đầy người.

Đám học sinh trường nghề mặt mũi bầm dập, ngay cả Bành Nhất Phàm bọn họ cũng không ai nguyên vẹn, trầy trụa không ít.

Người duy nhất không bị thương, lại chính là Văn Dã.

Nhưng sắc mặt anh lúc này còn khó coi hơn bất cứ ai.

Cằm anh siết chặt, đôi mắt đen kịt, từ đầu đến cuối chỉ quay đầu nhìn chằm chằm ra ngoài cửa xe, thậm chí không dám liếc nhìn cô gái nhỏ bên cạnh mình.

Anh không biết tại sao Lâm Diểu lại có mặt ở đây.

Chuyện anh đánh nhau để cô nhìn thấy đã đủ tệ lắm rồi, bây giờ lại còn liên lụy đến cô phải lên đồn lấy lời khai.

Ai rảnh rỗi lại muốn vào đồn cảnh sát chứ?

Hôm nay còn là đêm Giao thừa.

Cô là một học sinh ngoan, cả đời này chắc chưa từng bước chân vào đồn cảnh sát.

Không biết lát nữa có sợ không.

Văn Dã nghĩ linh tinh đủ thứ, càng nghĩ càng bực bội.

Đột nhiên, mu bàn tay anh bị một thứ gì đó mát lạnh phủ lên.

Mềm mềm.

Rồi nó nhẹ nhàng nắm lấy tay anh.

Trái tim Văn Dã rung lên dữ dội.

Anh không thể tin nổi mà quay đầu lại.

Bắt gặp đôi mắt trong veo, sạch sẽ của cô gái nhỏ.

Giọng cô mềm mại, nhẹ nhàng, mang theo chút ý an ủi.

"Anh đừng lo."

"Em có thể làm chứng cho anh."

"Lúc nãy trốn đi, em đã lén quay lại video."

"Có thể chứng minh bọn họ là người gây chuyện trước, còn anh là người thấy chuyện bất bình mà giúp đỡ."

Nói xong, môi cô khẽ cong, má lúm đồng tiền hiện lên nhàn nhạt.

Giống như một cái bẫy nhỏ.

Khiến anh càng lún sâu vào hơn.

Chương 17: Em có muốn đi cùng không?

Lâm Diểu vốn đã trông rất ngoan, mặc đồng phục chỉnh tề, nhìn qua là biết ngay một học sinh gương mẫu, không biết nói dối.

Lời khai của cô, cộng thêm video quay lại trên điện thoại, đã giúp cảnh sát xác nhận đám thanh niên trường nghề là kẻ gây chuyện.

Họ gọi phụ huynh đến bồi thường, còn mấy tên đó thì bị đưa đi tạm giam hành chính.

Bên trong đồn cảnh sát.

Một cảnh sát lớn tuổi nghiêm mặt, lên lớp Văn Dã và cả nhóm hơn mười phút:

"Các cậu cũng sai! Gặp chuyện như thế này, đáng lẽ phải làm như cô bé kia, lập tức báo cảnh sát! Có gì cứ để chúng tôi xử lý! Sao có thể cứ thế xắn tay áo lao vào được?"

"Nhìn lại mình trong gương xem! Mặt mũi bầm dập như thế, đẹp đẽ lắm chắc?!"

Nói đến đây, ánh mắt ông quét qua Văn Dã, câu tiếp theo đột nhiên nghẹn lại.

Cậu nhóc này mặt mũi lạnh tanh, không dính lấy một vết thương.

Nếu không tận mắt chứng kiến cảnh cậu đá bay tên nhuộm tóc vàng, ông còn chẳng tin thằng nhóc này vừa đánh nhau xong.

Mà công nhận, ra tay quá gọn gàng.

Sau này mà nộp đơn vào trường cảnh sát thì hợp lý phết.

"Thôi được rồi."

"Dù sao mấy đứa cũng là thấy chuyện bất bình mà ra tay giúp đỡ, tôi không gọi phụ huynh hay báo về trường nữa."

"Nhưng mỗi đứa phải viết bản kiểm điểm 500 chữ! Viết xong mới được về!"

"Tôi sẽ đứng đây giám sát, cấm lên mạng tìm bài mẫu!"

Nói xong, ông dọn ra hai bàn làm việc, phát cho mỗi đứa một cây bút và một tờ giấy có in logo đội cảnh sát.

Sau đó bưng cốc trà, vừa đi qua đi lại nhâm nhi, vừa đứng sau lưng canh chừng.

Bành Nhất Phàm và Lộ Vũ An chen nhau trên một cái bàn để viết kiểm điểm.

Hai người này là gương mặt quen thuộc đọc bản kiểm điểm dưới cột cờ mỗi sáng thứ hai.

Từ bé đến giờ, kiểm điểm bọn họ viết đủ để đóng thành nguyên một quyển sách.

Nhưng chưa một bài nào là do chính tay mình viết.

Hai người ngồi vắt óc nửa ngày mà chưa viết nổi hai dòng.

Quay sang nhìn đối phương, phát hiện ra tình hình cũng chẳng khá hơn.

Cả hai gãi đầu bứt tai, cố gắng đảo qua đảo lại một câu vừa viết để chắp vá cho đủ số chữ.

Ngay lúc đó, Văn Dã bất ngờ đứng dậy, đưa bản kiểm điểm đã viết kín một trang cho cảnh sát.

Viên cảnh sát lớn tuổi nhận lấy, liếc qua một cái.

Chữ viết rất đẹp, nét bút dứt khoát, mạnh mẽ, thể hiện sự hối lỗi sâu sắc.

Ông hài lòng gật đầu:

"Được rồi, cậu có thể về."

Bành Nhất Phàm và Lộ Vũ An hoàn toàn không ngờ anh lại viết nhanh như vậy.

Tự dưng cả hai cảm thấy áp lực.

"Cho tao mười lăm phút! Tao thề sẽ viết xong! Không để anh Dã phải đợi lâu!" Bành Nhất Phàm vội nói.

"Tao cũng thế!" Lộ Vũ An tiếp lời, tốc độ viết bỗng tăng vọt.

Văn Dã sắp xếp lại ghế, liếc qua mấy dòng chữ xiêu vẹo của hai thằng kia, rồi lạnh nhạt bảo:

"Không cần vội, cứ từ từ mà viết."

Hai đứa nghe thế mà xúc động muốn khóc.

Giữa đêm Giao thừa lạnh lẽo, vậy mà Văn Dã vẫn sẵn sàng kiên nhẫn ở lại đồn cảnh sát đợi bọn nó!

Tình anh em này, cảm động trời đất luôn ấy chứ!!!

Nhưng ngay khi xúc động vừa trào lên, thì lại nghe thấy giọng nói lười biếng của thiếu niên:

"Tao đi trước đây."

Bành Nhất Phàm và Lộ Vũ An: "..."

Văn Dã vừa bấm số trên điện thoại, vừa sải bước ra khỏi đồn cảnh sát.

Ngay lúc đó, chuông điện thoại chợt vang lên ngay bên tai anh.

Anh lập tức quay đầu, đồng tử co rút lại.

Nửa tiếng trước, sau khi ghi xong lời khai, cô gái nhỏ đã rời khỏi đồn cảnh sát.

Lúc này, cô đang ngồi trên ghế ngay trước cửa.

Dưới ánh đèn đường vàng vọt, bóng lưng cô nhỏ bé, co ro trong cái lạnh.

Nghe tiếng chuông điện thoại vang lên, cô liền lấy điện thoại ra từ chiếc cặp sách đặt trên đùi.

Chưa kịp bấm nhận, trước mắt bỗng tối sầm, cô ngẩng đầu lên.

Ngay lúc đó, đôi mắt đen láy của Văn Dã đập thẳng vào tầm mắt cô.

Khoảng cách gần như vậy, anh nhìn thấy rõ tập bài tập đặt trên đầu gối cô, thấy cả đôi bàn tay và gương mặt đỏ ửng vì lạnh.

Nhiệt độ gần chạm mức không độ, gió lạnh thổi vù vù, cô lại ngồi đây hơn nửa tiếng.

Không bị đông cứng mới lạ đấy!

Giọng anh khàn khàn, cất lên sau một thoáng im lặng:

"Sao em còn chưa về?"

Cô gái nhỏ ngước mặt nhìn anh, đôi mắt trong veo bị gió thổi lâu đến mức phủ một lớp sương mỏng, khiến người ta vừa mềm lòng lại vừa nhói tim.

"Em thấy cảnh sát giữ các anh lại, có chút lo lắng. Không biết cuối cùng họ có xử phạt gì không?"

Cổ họng Văn Dã nghẹn lại, mất vài giây mới tìm lại được giọng mình:

"Không có gì, chỉ bắt viết kiểm điểm thôi."

"Vậy thì tốt rồi!"

Cô thở phào nhẹ nhõm, đôi mắt long lanh ánh lên niềm vui, phản chiếu ánh đèn đường, còn sáng hơn cả dải ngân hà.

Cô cất tập bài tập vào cặp, vừa kéo khóa lại, một bàn tay xương khớp rõ ràng đã vươn tới trước.

Văn Dã xách cặp sách lên, thuận miệng hỏi:

"Tối nay muốn ăn gì? Anh mời."

Anh đi về phía bên phải của cô, đứng chắn gió thổi tới từ hướng đó.

"Em ăn gì cũng được."

"Xem gần đây có tiệm sủi cảo hoặc quán mì không nhé."

Cô chợt nhớ ra gì đó, quay sang hỏi:

"À đúng rồi, còn hai người bạn của anh thì sao? Sao họ vẫn chưa ra?"

Văn Dã lười biếng đáp:

"Bọn họ còn chưa viết xong kiểm điểm, viết xong mới được về."

Bên đường có một quán miến xào, tấm biển hiệu nhỏ đã bị gió mưa bào mòn qua năm tháng, trông cũ kỹ, bạc màu.

Bên trong cũng chật hẹp, đơn sơ, chỉ có vài bộ bàn ghế nhựa đơn giản, ngay cả bếp gas cũng đặt bên ngoài.

Ông chủ đang đảo chảo, lửa lớn bùng lên, hơi nóng cuồn cuộn bốc lên giữa màn đêm, hương thơm lan tỏa khắp nơi.

"Hay là ăn ở đây đi?"

Lâm Diểu đề nghị, bụng cô đã hơi đói rồi.

Văn Dã nghiêng đầu nhìn thoáng qua, nhưng không đồng ý, chỉ dắt cô đi tiếp về phía trước.

Cuối cùng, họ bước vào một tiệm Pizza Hut.

Thời điểm này, thu nhập bình quân đầu người chỉ khoảng hơn hai ngàn một tháng, Pizza Hut được xem là loại hình tiêu dùng cao cấp.

Bình thường không có nhiều khách, nhưng hôm nay là đêm giao thừa, qua lớp kính cũng thấy bên trong đông kín chỗ.

Hầu hết là các gia đình ba người, ngoài ra còn có nhiều cặp đôi.

Đi vào trong, bản nhạc vui tươi vang lên, khắp nơi đều là những gương mặt rạng rỡ, hân hoan.

Văn Dã trước tiên hỏi cô muốn ăn gì.

Lâm Diểu không muốn anh tốn kém, chỉ gọi một phần mì Ý.

Nhưng anh không nghe theo, trực tiếp gọi món:

"Mì Ý và cơm hải sản mỗi thứ một phần, một phần pizza Orléans, thêm một phần tôm phượng hoàng sốt vani, mực chiên giòn, cánh gà nướng..."

Lâm Diểu hết kéo ống tay áo anh lại rồi lại liên tục thì thầm nhắc nhở:

"Đủ rồi, đủ rồi mà!"

Văn Dã vẫn thản nhiên gọi thêm hai ly nước cam, nghĩ ngợi hai giây, lại gọi thêm một phần tiramisu.

Con gái chắc chắn thích đồ ngọt.

Quán quá đông, không tìm được bàn trống, cả hai chỉ có thể ngồi chung bàn với người khác, cạnh nhau trên cùng một dãy ghế.

Lâm Diểu nhìn bàn ăn bày đầy món, nhíu mày ghét bỏ sự lãng phí của anh:

"Em vừa nói đủ rồi mà anh không nghe, gọi nhiều thế này, hai đứa mình ăn sao hết?"

Văn Dã nhìn cô, trong mắt vô thức mang theo ý cười:

"Vậy thì em ăn nhiều chút đi, cũng nên có da có thịt một tí, gầy thế này, gió to chút là bay mất đấy."

"Làm gì mà cường điệu thế chứ."

Lâm Diểu liếc anh một cái đầy trách móc.

Trước đây, lúc còn ở nhà cũ, Pizza Hut không phải thứ gì xa lạ với cô.

Cuối tuần nào bố mẹ cũng đưa cô và Nguyên Nguyên đến ăn.

Nhưng từ khi chuyển đến đây, cô chưa từng quay lại lần nào.

Tuy trong tay vẫn còn một khoản tiền nhỏ, nhưng cô để dành làm sinh hoạt phí, đôi khi trường học cần đóng tài liệu gì cũng phải dùng đến.

Thế nên cô có thói quen tiết kiệm chi tiêu.

Bình thường ở nhà, có gì ngon, Triệu Mỹ Oanh đều ưu tiên cho Văn Lỗi trước.

Có lần làm sườn xào chua ngọt, cô chỉ ăn được vài miếng đã bị nói "Không biết nhường em trai gì cả", thành ra mỗi bữa cơm cô luôn phải chú ý, không dám gắp nhiều.

Vậy nên bữa ăn hôm nay đối với cô mà nói rất đặc biệt.

Cô cũng không muốn lãng phí, thế là ăn nhiều hơn bình thường, ăn hết mì Ý, lại ăn tiếp món tráng miệng và một số món vặt.

Mãi đến khi cô không ăn nổi nữa, Văn Dã mới bắt đầu giải quyết phần còn lại.

Lâm Diểu cầm cốc nước cam, từng ngụm từng ngụm nhỏ chậm rãi hút, thì mơ hồ nghe thấy tiếng chuông điện thoại vang lên từ trong cặp sách.

Cô lấy điện thoại ra xem, màn hình sáng lên, phần ghi chú cuộc gọi đến khiến cô ngẩn người mấy giây.

Là Chu Đồng Hâm gọi.

Chu Đồng Hâm là người bạn thân nhất của Lâm Diểu ở trường cấp ba cũ, hai người quen nhau từ kỳ huấn luyện quân sự, suốt năm lớp 10 làm gì cũng không rời nhau nửa bước.

Nhưng từ kỳ nghỉ hè năm nay, Chu Đồng Hâm bỗng trở nên lạnh nhạt với cô.

Tin nhắn trả lời rất lâu mới hồi đáp, hẹn đi chơi cũng không đồng ý.

Đến khi vào lớp 11, cô ấy bắt đầu chơi với nhóm nữ sinh khác, cùng ăn cơm, đi vệ sinh, làm gì cũng đi với nhau.

Không rõ vì sao, Lâm Diểu bị gạt ra khỏi vòng bạn bè, ngày càng xa cách.

Rồi đến khi cô chuyển nhà, chuyển trường, hai người hoàn toàn mất liên lạc.

Bây giờ, Chu Đồng Hâm hẳn là đang ở buổi họp lớp do Trần Thụ Dư tổ chức.

Lâm Diểu không biết tại sao cô ấy lại gọi cho mình, nhưng vẫn bắt máy.

Xung quanh quá ồn, cô nghe không rõ, đành bật loa ngoài, đưa lại lên tai:

"Cậu tìm tớ có chuyện gì à?"

"Tớ vừa nghe Trần Thụ Dư nói, hôm nay cậu ấy tỏ tình với cậu nhưng bị từ chối rồi. Giờ cậu ấy đang ngồi trong phòng riêng, uống hết ly bia này đến ly khác, trông chán chường, thất vọng lắm."

Đầu dây bên kia, Chu Đồng Hâm nói thẳng vào vấn đề.

Lâm Diểu khẽ sững người, còn chưa kịp đáp lại, Chu Đồng Hâm đã tiếp tục:

"Cậu còn nhớ không? Trước đây tớ từng kể với cậu, từ cấp hai tớ đã thích một người, người đó chính là cậu ấy."

"Trước khi Trần Thụ Dư đi du học, tớ đã hẹn cậu ấy ra ngoài một lần. Nói là tạm biệt, nhưng thực ra là muốn tỏ tình. Cậu ấy đồng ý rồi, tớ vui đến phát điên. Nhưng lúc gặp nhau, cậu ấy chỉ toàn hỏi về cậu, lúc đó tớ mới biết người cậu ấy thích là cậu."

Bên kia truyền đến tiếng hít mũi khe khẽ, sau đó giọng Chu Đồng Hâm mang theo sự chua chát:

"Cậu có biết tại sao tớ không chơi với cậu nữa không? Vì tớ không muốn làm nền cho cậu nữa."

"Cậu học giỏi, xinh đẹp, lại biết nhảy múa, đi đến đâu cũng là tâm điểm. Còn tớ đứng cạnh cậu thì mãi mãi chỉ là cái bóng, chẳng ai chú ý đến tớ cả. Tớ phát ngán với cảm giác đó rồi."

Giọng cô ta chuyển thành mỉa mai:

"Nghe nói cha mẹ nuôi của cậu phá sản rồi, cậu bị gửi về mẹ ruột, còn phải chuyển đến Tam Trung – cái trường rách nát đó. Xem ra, không phải ai cũng được số phận ưu ái mãi đâu..."

Điện thoại trong tay bất ngờ bị người bên cạnh lấy đi.

Lâm Diểu ngước mắt nhìn, thấy khuôn mặt Văn Dã lạnh băng, anh dứt khoát tắt cuộc gọi.

"Nghe con nhỏ ngu ngốc đó lảm nhảm làm gì?"

Hai người ngồi rất gần, lại bật loa ngoài, nên Văn Dã nghe rõ từng câu từng chữ.

Ánh mắt đen nhánh của Văn Dã nhìn cô, khuôn mặt căng cứng ban nãy cũng dịu đi đôi chút. Giọng điệu vừa rồi còn lạnh lùng cứng rắn, giờ lại mang theo chút nghiêm túc và chân thành:

"Giỏi giang đâu phải lỗi của em, được người ta thích lại càng không phải. Em không cần phải cảm thấy áy náy chỉ vì từ chối ai đó, đây vốn dĩ là quyền tự do của em."

"Chứ nếu ai thích em, em cũng cảm thấy có lỗi, vậy với số người thích em nhiều như cá vượt sông, em định sống cả đời trong cảm giác tội lỗi à?"

Lâm Diểu bị anh nói đến mức mặt nóng lên. Cái gì mà nhiều như cá vượt sông chứ, làm gì có chuyện đó!

Văn Dã trả lại điện thoại cho cô, đồng thời thuận tay nhấc lấy chiếc cặp của cô, giọng điệu vô cùng tự nhiên:

"Đi thôi, kéo khóa áo lên, bên ngoài lạnh lắm."

"Ồ." Lâm Diểu ngoan ngoãn làm theo.

Ra khỏi cửa hàng, gió lạnh quét qua, cô co rụt người lại, cúi đầu bước nhanh, hai tay giấu trong túi áo.

Mặc dù đã được Văn Dã an ủi, nhưng nỗi buồn âm ỉ trong lòng vẫn chưa hoàn toàn tan đi. Cô cứ thế cắm cúi bước đi, mãi đến khi nghe thấy giọng nói phía sau, mới chậm lại.

Quay đầu lại, cô thấy Văn Dã tụt lại phía sau vài bước, tay cầm điện thoại sáng màn hình.

Văn Dã vừa đi về phía cô, vừa nói:

"Ban nãy Bành Nhất Phàm nhắn tin, nói có một phòng trốn thoát khỏi mật thất mới mở, rất đáng để thử. Bên bờ sông lúc

hơn mười một giờ còn có trình diễn pháo hoa, hỏi anh có muốn ra ngoài chơi không."

Anh bước đến trước mặt cô, cúi đầu nhìn cô, hỏi thẳng:

"Em có muốn đi cùng không?"

Chương 18: Tấm ảnh

Bành Nhất Phàm và Lộ Vũ An lần đầu viết kiểm điểm không đủ sâu sắc, bị bắt viết lại. Mãi đến hơn bảy giờ tối, hai người mới rời khỏi đồn cảnh sát.

Cả hai đói đến mức ngực dán vào lưng, mắt hoa lên, bèn vào quán miến xào mà Lâm Diểu và Văn Dã vừa đi qua để ăn.

Gió lạnh rít qua khe cửa, quán ăn nhỏ xíu lúc này chỉ có hai người bọn họ ngồi, trông càng thêm phần tiêu điều, lạnh lẽo.

"Lần này anh Dã thật sự chẳng có nghĩa khí gì cả, cứ thế bỏ mặc bọn mình mà đi luôn." Bành Nhất Phàm đang tức tối lẩm bẩm thì điện thoại trên bàn đột nhiên kêu ting ting, có tin nhắn mới gửi đến.

Văn Dã: 【Đêm giao thừa có muốn ra ngoài chơi không, tao mời.】

Lộ Vũ An ghé đầu qua nhìn, cả hai cùng lúc thấy tin nhắn, sự bất mãn vừa nhen nhóm lập tức tiêu tan sạch sẽ. Hu hu hu, anh Dã vẫn nhớ đến bọn họ!

Bọn họ thường chỉ đi quán bi-a hoặc tiệm net để chơi, không có nơi nào khác. Nhưng ngay sau đó, tin nhắn mới của Văn Dã lại tới:

Văn Dã: 【Không đi net hay bi-a, nghĩ xem gần đây còn chỗ nào hay ho không.】

Văn Dã: 【Phải phù hợp để con gái cũng chơi được.】

"Cái này bọn mình biết gì đâu?" Lộ Vũ An vò đầu bứt tóc, khó xử nói.

Bành Nhất Phàm cũng nghĩ nát óc, bỗng nhiên mắt sáng lên:

"Để tao hỏi Bành Tư Gia, chắc chắn con bé biết!"

——

Văn Dã và Lâm Diểu bắt taxi đến đường Tân Giang, điểm đến đầu tiên là phòng mật thất mà Bành Nhất Phàm đề xuất, nằm trên tầng năm của một trung tâm thương mại.

Lần đầu tiên đưa con gái đi chơi, ngoài công viên giải trí, Văn Dã thật sự không biết con gái thích gì. Nhưng công viên lại quá xa, chạy qua đó thì không kịp.

Năm nay, trò thoát khỏi mật thất mới bắt đầu phổ biến. Đến nơi, vừa nhìn qua, khu vực chờ bên ngoài đã gần kín chỗ, toàn là giới trẻ, rất nhiều nữ sinh.

Văn Dã và Lâm Diểu ngồi sát nhau trên sô pha, cùng xem tờ rơi quảng cáo do nhân viên phát. Cô khá hứng thú với trò chơi này, lúc nhỏ học môn Tin học, cô thường chơi trò trốn thoát khỏi mật thất trên trang 4399.

Nhưng phiên bản thực tế lại có nhiều yếu tố kinh dị, chỉ nhìn hình minh họa thôi đã thấy rợn người.

Chẳng bao lâu, Bành Nhất Phàm và Lộ Vũ An cũng đến, đi cùng họ là một nữ sinh mặc đồng phục JK, trông vô cùng tinh nghịch.

Bành Nhất Phàm thấy Lâm Diểu cũng không ngạc nhiên, ngoài cô ra, cậu ta thật sự không nghĩ ra Văn Dã sẽ đi chơi với cô gái nào khác.

"Bành Tư Gia nghe nói bọn em đi chơi phòng mật thất, cứ nằng nặc đòi theo." Cậu ta giải thích, rồi giới thiệu với Lâm Diểu:

"Đây là Bành Tư Gia, em họ anh, cũng học Tam Trung, lớp 10."

Văn Dã cũng quen Bành Tư Gia, nên không để tâm lắm, ngược lại thấy có thêm một cô gái, Lâm Diểu có thể sẽ thoải mái hơn một chút.

Lâm Diểu mỉm cười chào: "Chào em, chị là Lâm Diểu."

"Em biết chị!"

Bành Tư Gia mỉm cười hào phóng:

"Chị rất nổi tiếng ở Tam Trung đấy, vừa xinh đẹp, học lại giỏi, thật sự quá đỉnh luôn!"

Hai cô gái trò chuyện rôm rả, dĩ nhiên không dính dáng gì đến học tập. Điểm này, Bành Tư Gia và anh họ cô đúng là giống nhau, cứ nhìn sách là buồn ngủ. Cô hào hứng chia sẻ với Lâm Diểu những bức ảnh chụp trong các buổi triển lãm anime mà mình đã tham gia.

"Lần sau em rủ chị đi nhé! Chị gầy như vậy, lại có nét đẹp trong sáng, tóc dài đen thẳng, mặc áo bóng rổ cosplay Akagi Haruko chắc chắn hợp lắm luôn!"

Lâm Diểu nhìn ảnh, cảm thấy hứng thú, cười gật đầu: "Được đó!"

Hai chàng trai ngồi bên cạnh, Bành Nhất Phàm và Lộ Vũ An, vô thức tưởng tượng cảnh Lâm Diểu mặc áo bóng rổ không tay và quần short, để lộ đôi chân trắng nõn, thon dài thẳng tắp.

Cái này còn hấp dẫn hơn cả hoạt náo viên bóng rổ, làm gì có thằng con trai nào chịu nổi chứ?!

Cả hai lặng lẽ kích động, nhịn không được quay sang nhìn cô.

Tầm mắt bị ngăn lại giữa không trung.

Văn Dã quay mặt qua, đôi lông mày nhíu chặt, ánh mắt lạnh lẽo nhìn thấu tất cả, giọng trầm trầm vang lên:

"Thu lại mấy cái suy nghĩ bậy bạ của tụi bây đi."

"..."

Lại chờ thêm nửa tiếng nữa, nhân viên bước ra thông báo:

"Hiện tại có một phòng mật thất không có yếu tố kinh dị vừa trống, có ai muốn vào không?"

Bành Tư Gia nhát gan, chỉ muốn chơi phòng này.

Bành Nhất Phàm phản đối ngay lập tức:

"Phòng mật thất thì phải chơi loại có yếu tố kinh dị mới k.ích th.ích chứ! Cái này dành cho con nít tám tuổi mà!"

"Phòng có yếu tố kinh dị chỉ hợp cho mấy cặp đôi đang trong giai đoạn mập mờ thôi!" Bành Tư Gia hếch cằm, lý lẽ đầy thuyết phục. "Vừa vào là nắm tay nhau, gặp chỗ đáng sợ thì ôm luôn. Anh có đối tượng mập mờ nào đâu mà chơi?"

Cô nói xong, chớp mắt nhìn sang Lâm Diểu:

"Diểu Diểu, chị cũng muốn chơi phòng không có yếu tố kinh dị đúng không?"

Lâm Diểu nhớ đến mấy hình ảnh âm u, rùng rợn trên tờ quảng cáo vừa xem, lập tức gật đầu tán thành.

Bành Nhất Phàm và Lộ Vũ An thì kiên quyết chọn phòng kinh dị. Tỉ số 2-2.

Mọi ánh mắt đổ dồn về phía Văn Dã.

Hai chàng trai tự tin nghĩ rằng phần thắng chắc chắn thuộc về phe mình. Dù gì đi nữa, lòng gan dạ của Văn Dã trong nhóm là điều không phải bàn cãi.

Ai ngờ chưa đến một giây sau, cả hai đã bị vả mặt mạnh mẽ.

Chỉ nghe thấy giọng nói lười biếng, kéo dài nhàn nhạt của Văn Dã:

"Chơi phòng không có yếu tố kinh dị đi, tao sợ quá lại nằm mơ thấy ác mộng."

"..."

Bên trong, hai người đang gào thét trong lòng:

Cái quái gì thế này? Một người hồi sáu tuổi xem "Sơn Thôn Lão Thi" mà mặt không đổi sắc lại nói sợ ác mộng?

Văn Dã đi thanh toán tiền. Anh vốn không quan trọng chơi gì, chủ yếu là thấy tâm trạng Lâm Diểu không tốt nên muốn dẫn cô ra ngoài xả hơi.

Bây giờ thấy ánh mắt cô lấp lánh đầy mong chờ, khóe môi anh khẽ nhếch lên mà không ai nhận ra.

Năm người được một nhân viên hóa trang thành giáo viên, tay cầm cây thước chỉ huy, dẫn vào trong một căn phòng.

Chủ đề của căn phòng mật thất này là "Trường Học Uy Long". Vì không có yếu tố kinh dị, toàn bộ không gian bên trong được bố trí y hệt một lớp học bình thường.

Có khoảng mười mấy chiếc bàn ghế, phía trước là bục giảng và bảng đen.

Nhân viên phụ trách hóa thân thành giáo viên. Anh ta đẩy gọng kính đen trên sống mũi, nghiêm mặt nói:

"Tiết học này, các em chép bài Xích Bích Phú trên bảng năm lần. Chép cẩn thận, hiểu nội dung. Để tránh trường hợp trốn tiết, tôi sẽ khóa cửa lớp lại."

Dứt lời, "giáo viên" kia đi ra ngoài từ cửa chính và cẩn thận khóa lại bằng một chiếc ổ khóa nhỏ.

Ở cuối phòng còn một cánh cửa khác, nhưng khi cả nhóm thử mở thì phát hiện đó là khóa mật mã.

Bành Nhất Phàm chống cằm, ra vẻ phân tích nghiêm túc:

"Tôi đoán chúng ta phải tìm những manh mối liên quan đến dãy số."

Bành Tư Gia lập tức phá đám:

"Em thấy chỉ cần có mắt, nhìn vào cái ổ khóa này cũng đưa ra được kết luận như thế."

Bành Nhất Phàm: "..."

Rõ ràng cùng huyết thống, vì sao anh em nhà này lại không thể hòa thuận được như Văn Dã và Lâm Diểu?

Mọi người chia nhau lục soát:

Bục giảng, hộp phấn, ngăn bàn, thùng rác... không bỏ sót bất cứ nơi nào.

Có một số manh mối cần phải giải toán mới có thể tìm ra đáp án, chẳng hạn như bài toán kinh điển gà-thỏ-chung-lồng*.

(*Vừa gà vừa thỏ nhốt chung vào một cái chuồng, người ta đếm được có tất cả 36 cái chân và 13 cái đầu. Hỏi chuồng đó có bao nhiêu con gà và bao nhiêu con thỏ?)

Cuối cùng, sau nửa tiếng đào bới và suy luận, cả nhóm gom được năm con số.

9, 1, 6, 7, 5.

Giờ chỉ còn vấn đề quan trọng nhất:

Sắp xếp chúng theo thứ tự nào để mở khóa?

Lâm Diểu nhanh chóng tính nhẩm trong đầu:

"Năm chữ số, tổng cộng có 120 cách sắp xếp."

Bành Nhất Phàm lạc quan nói:

"Không sao, cứ thử từng cái một, kiểu gì cũng ra."

Sau đó, cậu ta và Lộ Vũ An bắt đầu nhập từng dãy số vào khóa mật mã:

91675, 91657, 91576...

Khi thử đến tổ hợp thứ hai mươi, cả hai hoàn toàn rối loạn.

Bành Nhất Phàm gãi đầu:

"Dãy 96751 tụi mình thử chưa nhỉ?"

Bành Tư Gia không nhịn được châm chọc:

"Thử từng cái như thế này thì đến bao giờ mới mở được? Còn mười phút nữa là hết giờ rồi đó."

Bành Nhất Phàm:

"Giỏi thì em làm đi."

Bành Tư Gia: "..." (Câm nín.)

Lâm Diểu cũng thấy rằng không thể mò mẫm từng tổ hợp một, ánh mắt cô quét khắp lớp học đã bị lục tung, cuối cùng dừng lại trên bảng đen.

Cô bỗng nhớ lại câu nói của nhân viên trước khi rời đi.

Văn Dã cũng đang nhìn bảng đen.

Sau vài giây, Lâm Diểu thử đoán, trong khi Văn Dã khẳng định chắc nịch:

"Gợi ý về thứ tự của các số nằm trong bài Xích Bích Phú trên bảng."

Ba người còn lại đồng loạt quay đầu nhìn bảng đen.

Nhìn một lúc vẫn không hiểu, lại quay sang nhìn hai người kia.

Lâm Diểu bắt đầu phân tích:

"Trước khi rời đi, nhân viên đã bảo chúng ta chép bài Xích Bích Phú và còn nói là phải hiểu nội dung. Đây có thể là gợi ý. Các cậu nhìn câu đầu tiên đi: Nhâm Tuất chi thu, thất nguyệt ký vọng (壬戌之秋，七月既望)— trong đó có con số 7 mà chúng ta tìm được."

"Tớ nhớ trên lớp ngữ văn, cô giáo có nói 'Ký Vọng' cũng là một ngày trong tháng, nhưng tớ không nhớ chính xác là ngày nào."

Bởi vì nội dung này không có trong đề thi, nên lúc nghe giảng, cô chỉ nghe lướt qua rồi quên mất.

"Chuyện này đơn giản, để tớ lật sách ngữ văn xem!" Lộ Vũ An nói, rồi vươn tay lấy cuốn sách trên bàn.

Lúc này, Văn Dã thản nhiên lên tiếng:

"Là ngày 16."

Mọi người sững sờ.

Lộ Vũ An lật đến trang có bài Xích Bích Phú, nhìn kỹ lại, quả nhiên đúng là ngày 16!

Cậu ta sửng sốt thán phục, trợn to mắt:

"Đệt! Anh Dã, sao anh biết vậy?!"

Văn Dã quét mắt nhìn qua mấy gương mặt ngơ ngác, dừng lại ở đôi mắt tròn xoe của Lâm Diểu, rồi giải thích với cô:

"Hồi học bài này, không ngủ gật nên nhớ luôn."

Bành Nhất Phàm tiếp tục thử nhập mật mã:

716, sau đó là 5 và 6.

Không đúng.

Cậu ta đảo ngược thứ tự của 5 và 6 rồi nhập lại.

"Tích!"

Cửa mở ra.

"Yeahhh! Thành công rồi!"

Bành Nhất Phàm kích động suýt nhảy cẫng lên, lập tức đập tay ăn mừng với Lộ Vũ An.

Mọi người phấn khởi bước ra, Lâm Diểu cũng tươi cười theo.

Nhưng trong lòng cô lại thoáng dâng lên cảm giác khó tả.

Chính xác hơn, đó là một chút tiếc nuối.

Xích Bích Phú là bài đã được học từ lớp 10. Đối với Văn Dã, đã gần hai năm trôi qua, anh chỉ nghe qua một lần, vậy mà vẫn nhớ rõ ràng, chính xác đến tận bây giờ.

Nếu như trước đây, không bị chuyện gia đình ảnh hưởng, có lẽ thành tích của anh chắc chắn sẽ rất xuất sắc.

Sau khi thuận lợi vượt ải, mỗi người đều nhận được một phần đồ ăn vặt làm phần thưởng.

Văn Dã không nói không rằng, tiện tay bỏ luôn phần của mình vào chiếc cặp đầy sách của cô gái nhỏ.

Khi vào thang máy xuống tầng, anh để ý thấy cô cụp mắt, nghe Bành Tư Gia nói chuyện, nhưng trên mặt lại lộ ra chút tâm trạng trầm xuống.

Rõ ràng lúc nãy chơi vui lắm mà, cũng thắng được trò chơi nữa, sao đột nhiên lại như thế này?

Văn Dã nhíu mày, nghĩ mãi cũng không ra lý do.

Ra khỏi trung tâm thương mại, cả nhóm đi về phía bờ sông, lát nữa sẽ có bắn pháo hoa.

Đã gần mười giờ, nhưng vì là đêm giao thừa, đường phố càng lúc càng náo nhiệt.

Ven đường là một hàng dài quầy hàng rong, bán quần áo, tất, kẹo hồ lô, rồi cả bánh hamburger trứng.

Đông khách nhất vẫn là sạp bán bong bóng bay.

Mấy quả bóng hình chú lợn hồng đáng yêu, bên trong còn có đèn màu lấp lánh, rất nhiều trẻ con đứng bên quầy nũng nịu đòi bố mẹ mua.

Văn Dã đi qua, chợt nghe thấy giọng Bành Tư Gia vang lên từ phía sau:

"Aaa, quả bóng này dễ thương quá!"

Anh theo bản năng quay lại nhìn thoáng qua.

Mấy con lợn mũi to, anh thật sự không thấy có gì đáng yêu cả.

Nhưng ngay sau đó, từ khóe mắt, anh lại thấy Lâm Diểu nghiêng đầu nhìn chằm chằm vào đám bong bóng ấy.

Nhìn kiểu này... có vẻ là thích.

Thế là, Văn Dã đi đến quầy, hỏi giá xong, rút hai mươi lăm tệ, đưa cho người bán.

Lâm Diểu không khỏi ngạc nhiên, không nghĩ anh sẽ mua cái này.

Thiếu niên vươn tay, ngón tay thon dài giữ lấy sợi dây bóng bay, bước vài bước đến trước mặt cô, cúi đầu, hỏi:

"Muốn không?"

Mua cũng đã mua rồi, mà cô thật sự cũng thấy quả bóng rất dễ thương, thế nên liền gật đầu, đôi mắt to tròn cong cong lên, cười nói:

"Muốn, cảm ơn anh."

Văn Dã thấy cô cười, khóe môi cũng khẽ nhếch lên, đưa sợi dây trong tay cho cô.

Bành Tư Gia nhìn mà ghen tị vô cùng.

Cô ấy còn một lần nữa bị chấn động, đây có phải là tên đại ca cả trường Tam Trung đều không ai dám chọc, lúc nào cũng lạnh

lùng, ngang tàng, không gần gũi với ai mà cô ấy biết không?

Cô ấy quay đầu, ánh mắt chờ mong nhìn về phía Bành Nhất Phàm, hiếm hoi ngọt ngào gọi một tiếng:

"Anh trai ơi, em cũng muốn bóng bay!"

Bành Nhất Phàm rùng mình, xua xua tay, nổi hết cả da gà:

"Cái này đúng là bán siêu lãi, hai mươi lăm tệ là anh có thể mua cả trăm quả bóng rồi!"

Bành Tư Gia tức đến lật trắng mắt, hậm hực:

"Anh keo kiệt chết đi được!"

Cô ấy quay ngoắt sang Lâm Diểu, mè nheo oán trách:

"Cùng là anh trai, mà sao khác nhau một trời một vực thế này! Văn Dã đối với chị tốt quá trời, còn Bành Nhất Phàm thì đúng là tên ngốc keo kiệt."

Lâm Diểu nhìn quả bóng hình chú heo nhỏ đang lơ lửng trong không trung, cũng cảm thấy Văn Dã quả thực đối xử với cô rất đặc biệt.

Giống như là yêu thương cô như em gái ruột, cho cô sự quan tâm ấm áp.

Cũng khiến cô, trong ngôi nhà xa lạ này, nơi mà cô cảm thấy lạc lõng và không thuộc về, bỗng nhiên bớt cô đơn và bất lực hơn.

Đi đến bờ sông, nơi đó cũng đông nghìn nghịt người, bọn họ phải đi sâu vào một đoạn, mới tìm được một chỗ tương đối vắng vẻ.

Màn pháo hoa vẫn chưa bắt đầu, trên cây treo đầy đèn lồng phát sáng, cành cây quấn chặt những chuỗi đèn lấp lánh, trông như

cả cái cây đang phát sáng, đẹp vô cùng.

Bành Tư Gia trước tiên nhờ Bành Nhất Phàm chụp ảnh giúp, nhưng lại ghét bỏ rằng cậu ta chụp xấu quá, liền dứt khoát đưa điện thoại cho Lâm Diểu.

Bành Nhất Phàm vui vẻ thả lỏng, cùng Lộ Vũ An hứng khởi chạy qua quầy trò chơi gần đó, phấn khích gọi Văn Dã:

"Anh Dã, đi chung đi!"

Văn Dã hờ hững rụp mí mắt, một tay cầm bóng bay giúp Lâm Diểu, tay còn lại thì nghịch nghịch điện thoại, giọng uể oải:

"Lười đi."

Bành Nhất Phàm và Lộ Vũ An đi mất, Văn Dã nâng mắt lên, nhìn thấy cô gái nhỏ kiên nhẫn, dịu dàng đứng đó, chăm chú tìm góc đẹp để chụp ảnh giúp Bành Tư Gia.

Ánh mắt anh rơi xuống nơi nào đó trên mặt đất, hơi dừng lại một chút.

Những ngón tay thon dài, khớp xương rõ ràng nhấn vào giao diện camera.

Một tấm ảnh im lặng xuất hiện trong điện thoại anh.

Hai cái bóng trên mặt đất, đứng kề sát nhau.

Anh và Lâm Diểu đứng gần, nên bóng in xuống cũng rất gần.

Coi như đây cũng là tấm ảnh chụp chung của bọn họ.

Chương 19: Em cũng có anh trai em cho

Thời gian nghỉ đông của Tam Trung sớm hơn Lâm Diểu dự đoán. Ngày 7 và 8 tháng 1 thi cuối kỳ, sau đó đến trường hai ngày để chữa bài thi, rồi được nghỉ luôn, cũng không có lớp học bù.

Trong kỳ thi, Lâm Diểu phát huy ổn định, vẫn đứng nhất toàn khối, hơn người đứng thứ hai mấy chục điểm. Khi các giáo viên đọc điểm của cô, ai nấy đều vui vẻ, khóe mắt chứa đầy ý cười không giấu được.

Tiết cuối cùng là sinh hoạt lớp, giáo viên chủ nhiệm dặn dò đủ thứ cần lưu ý trong kỳ nghỉ, phát phiếu cam kết an toàn để ký tên. Các giáo viên bộ môn lần lượt đến giao bài tập Tết, gọi lớp phó học tập và các nam sinh đến văn phòng khiêng đề thi.

Cả lớp mặt mày ủ rũ, than vắn thở dài liên tục. Lâm Diểu thì rất bình thản, bởi trước kia học ở trường quốc tế, kỳ nghỉ đông chỉ bằng một nửa của Tam Trung, nhưng lượng bài tập lại gấp đôi.

Cô chép lại nội dung bài tập trên bảng, nghe Tạ An Kỳ hỏi với giọng điệu nài nỉ:

"Diểu Diểu, cậu làm xong đề có thể chụp lại gửi cho tớ tham khảo được không?"

"Được chứ." Cô vui vẻ đồng ý.

"Cậu tốt quá đi mất!" Tạ An Kỳ vừa chép bài tập vừa trò chuyện với cô: "Tết này tớ về quê nội, sau khi khai giảng sẽ mang hồng

treo gió* siêu ngon ở đó lên cho cậu ăn."

(*Hồng treo gió - tinh hoa ẩm thực của nhiều nền văn hóa, là một loại trái cây phơi khô truyền thống nổi tiếng ở Đông Á. Được gọi là shìbǐng (柿餅) trong tiếng Trung Quốc, hoshigaki (干し柿) trong tiếng Nhật, và gotgam (곶감) trong tiếng Hàn.)

Lâm Diểu mỉm cười nói lời cảm ơn trước. Cô nghĩ về bản thân, không biết năm nay Tết đến có cần theo gia đình đi chúc Tết không.

Sau khi phát bài tập xong, giáo viên chủ nhiệm tuyên bố tan học. Các bạn trực nhật ở lại, những người khác thì chạy ùa ra khỏi lớp, ai cũng nhanh như chớp.

Lâm Diểu giúp Tạ An Kỳ đổ đầy những chai nhựa trong thùng các tông phía sau lớp vào một chiếc túi rác, rồi cả hai cùng nhau xách ra khỏi lớp.

Tạ An Kỳ là lớp phó đời sống, một vị trí vừa cực nhọc vừa phiền phức, chẳng ai trong lớp muốn làm. Việc bán vỏ chai cũng do cô ấy phụ trách, số tiền thu được sẽ dùng làm quỹ lớp cho học kỳ sau.

Chỗ thu mua phế liệu cách trường khá xa. Khi đi ngang qua trạm xe buýt, Tưởng Miểu – người đang đứng chờ xe – nhìn thấy hai cô, liền bước tới.

Cậu ta chủ động đưa tay ra: "Để tớ giúp hai cậu xách nhé."

Ấn tượng sâu nhất của Lâm Diểu về Tưởng Miểu vẫn dừng lại ở lần chơi trò chơi hôm Tết Dương lịch. Khi đó, cậu ta rút phải hình phạt là nhìn thẳng vào mắt Tống Vũ Đình, nhưng Tống Vũ Đình không chịu, cuối cùng Tạ An Kỳ đứng ra giúp cậu ta giải vây.

Sau đó, Tưởng Miểu vẫn ít nói như trước, gần như không có cảm giác tồn tại trong lớp.

Giờ đây, cậu ta chủ động đề nghị giúp đỡ, khiến Lâm Diểu có chút bất ngờ. Chính Tưởng Miểu sau khi nói xong cũng hơi căng thẳng, không tự nhiên đẩy đẩy gọng kính dày cộp trên sống mũi.

"Được thôi, cảm ơn cậu nhé." Tạ An Kỳ chẳng nghĩ ngợi gì mà đồng ý ngay, dù sao con trai cũng có sức hơn. Cô quay sang Lâm Diểu: "Tớ với Tưởng Miểu đi bán chai đây, Diểu Diểu cậu cứ về trước đi, hẹn gặp lại sau kỳ nghỉ nhé!"

Cô cười rạng rỡ vẫy tay, Lâm Diểu cũng vậy, mắt cong cong: "Hẹn gặp lại!"

Về đến nhà là sáu rưỡi.

Bình thường giờ này là lúc ăn cơm, nhưng hôm nay trên bàn không có lấy một bộ bát đũa. Văn Thiên Minh và Triệu Mỹ Oanh không có nhà, Văn Dã cũng chưa về, trong nhà chỉ còn mỗi Văn Lỗi.

Thằng bé lon ton chạy tới trước mặt Lâm Diểu, lần trước bị Văn Dã dạy dỗ nên giờ đã biết điều hơn, gọi một tiếng "Chị" trước, rồi tội nghiệp bày ra vẻ mặt đáng thương:

"Em sắp chết đói rồi..."

Rất hiếm khi cả hai người lớn đều không có nhà mà lại để Văn Lỗi ở lại một mình, Lâm Diểu cảm thấy kỳ lạ, liền hỏi cậu bé mẹ và chú Văn đã đi đâu.

Văn Lỗi nghĩ một lúc rồi nói: "Ba mẹ đi đến chỗ lắc xúc xắc để lĩnh tiền phiếu rồi."

Lâm Diểu ngẩn ra, không hiểu ý cậu nhóc là gì. Nhưng Văn Lỗi lại không ngừng kêu đói, mà cô cũng chưa ăn, thế nên đành đặt cặp sách xuống rồi đi vào bếp.

Dù không thường xuyên nấu ăn, nhưng những kỹ năng sinh hoạt cơ bản như nấu mì thì cô vẫn biết. Vừa hay trong tủ lạnh còn có cà chua, trứng và nửa túi mì sợi.

Cô đổ dầu vào nồi, bật bếp làm nóng, đồng thời dùng đũa khuấy đều hai quả trứng trong bát.

Dầu nóng lên, trong nồi bắt đầu sôi lách tách, nổi lên những bọt nhỏ.

Sợ bị dầu bắn vào người, cô cố gắng đứng cách xa nồi một chút, hai tay cầm bát đưa ra xa, cánh tay duỗi thẳng.

Ngay khi sắp đổ trứng vào nồi rồi rút tay lại thật nhanh, một giọng nói bất ngờ vang lên từ cửa bếp.

"Chưa ăn tối à?"

"Ừm." Cô nghiêng đầu nhìn anh, vừa trả lời xong, Văn Dã đã sải bước đi tới, cầm lấy chiếc bát trong tay cô.

"Anh cũng chưa ăn tối, để anh nấu."

Lời vừa dứt, không đợi cô kịp phản ứng, thiếu niên với đôi tay thon dài đã nghiêng bát, để dòng trứng chảy dọc theo thành nồi, sau đó thành thạo cầm xẻng đảo đều. Đồng thời, anh nói:

"Em vào phòng ngồi đi, khi nào xong anh gọi."

Lâm Diểu ngại ngùng khi cứ ngồi chờ ăn mà không giúp gì, liền chủ động đề nghị: "Vậy để em rửa cà chua nhé."

Đường ống nước của căn nhà cũ không nối với bình nóng lạnh, nước mùa đông lạnh đến mức ngay cả một nam sinh như Văn

Dã cũng thấy buốt. Mà tay cô thì mềm mại như vậy, chỉ cần rửa qua nước lạnh là sẽ đỏ ửng lên mất.

"Không cần."

Anh từ chối rất nhanh. Động tác vặn vòi nước của Lâm Diểu khựng lại, cô ngẩng đầu nhìn anh với ánh mắt khó hiểu. Ánh lửa từ bếp gas chiếu sáng khuôn mặt góc cạnh của thiếu niên, trông anh vô cùng nghiêm túc.

Anh đưa ra lý do: "Anh có thói quen khi nấu ăn, không thích người khác xen vào. Mỗi công đoạn đều phải tự tay làm mới yên tâm."

Cái này chẳng phải là sợ cô rửa không sạch sao?

Lâm Diểu thầm lẩm bẩm trong lòng nhưng vẫn nghe theo, đặt quả cà chua xuống rồi rời khỏi bếp. Cô cũng không lên lầu về phòng mà chỉ ngồi trên ghế sô pha trong phòng khách chờ đợi.

Trên TV đang chiếu một bộ phim hoạt hình, Văn Lỗi xem đến mức thỉnh thoảng bật cười ha hả. Triệu Mỹ Oanh và Văn Thiên Minh vẫn chưa về nhà.

Hơn mười phút sau, Văn Dã bước ra, một tay bưng bát mì trứng cà chua to. Lâm Diểu vào bếp múc cho Văn Lỗi một bát nhỏ, rồi cầm theo ba đôi đũa đi ra.

Không có Triệu Mỹ Oanh trông chừng, Văn Lỗi vẫn ngồi trước sô pha vừa xem hoạt hình vừa ăn. Nhưng vì có Văn Dã ở đó, cậu bé ngoan ngoãn hơn nhiều, còn tự giác vặn nhỏ tiếng TV.

Lâm Diểu và Văn Dã ngồi đối diện nhau ở bàn ăn. Trước mắt cô là một bát mì có màu sắc tươi tắn, bắt mắt. Bên dưới là cà chua, bên trên có trứng, hành lá và cả vài lát xúc xích, trông vô cùng thơm ngon.

Cô nếm thử một miếng, vị chua chua ngọt ngọt, rất ngon.

Văn Dã nhìn cô cúi đầu, ăn liền mấy đũa, khóe môi khẽ cong lên. Đợi đến khi cô gái nhỏ ngẩng đầu lên, ánh mắt lơ đãng tìm kiếm xung quanh, anh liền đưa tay rút một tờ khăn giấy đưa cho cô.

Lâm Diểu lấy một tờ lau miệng, chợt nhớ ra liền khó hiểu hỏi: "Lĩnh tiền 'phiếu' là có ý gì vậy?"

Văn Dã hơi nhíu mày: "Em nghe ai nói?"

"Vừa nãy Văn Lỗi nói đó. Em hỏi thằng bé chú Văn và mẹ đi đâu, nó bảo..." Lâm Diểu cố gắng nhớ lại rồi thuật lại từng chữ: "Bảo là đi đến chỗ lắc xúc xắc để lĩnh tiền 'phiếu'."

Văn Dã hừ lạnh một tiếng, trong mắt toàn là vẻ mỉa mai và khinh thường: "Hai người đó vẫn chưa biết sợ là gì."

Thấy cô không hiểu, trong mắt còn có chút lo lắng mơ hồ, anh thu lại biểu cảm trên mặt, giãn bớt chân mày rồi giải thích cho cô.

"Lắc xúc xắc là kiểu chơi mà chủ sòng sẽ lắc hai con xúc xắc. Trước khi mở bát, mọi người đặt tiền cược xem tổng điểm bên trong là chẵn hay lẻ. Nếu đoán đúng, cược bao nhiêu thì ăn gấp đôi."

"Còn 'phiếu' chính là số tiền mà mấy nơi đó phát cho người ta để kéo thêm khách. Đến giờ, mỗi người sẽ nhận được vài chục tệ. Nhưng đa số những ai nhận tiền 'phiếu' đó, thấy người khác thắng đậm, trong lòng cũng ngứa ngáy, thế là lại ném tiền vào chơi."

Văn Dã mở tiệm xăm nhỏ, khách khứa đủ loại người, tam giáo cửu lưu* đều có, nên anh rất rõ mấy chuyện này.

(*Tam giáo cửu lưu: đủ hạng người trong xã hội, thường ám chỉ những thành phần hỗn tạp, phức tạp.)

Có người thua hết tiền liền vay chủ sòng, lãi mẹ đẻ lãi con, nợ chồng chất không trả nổi, cuối cùng có kẻ phải chặt tay, có kẻ nhảy lầu.

Lâm Diểu nghe mà trong lòng thấp thỏm, không chắc chắn hỏi: "Vậy đây có tính là đánh bạc không?"

"Dĩ nhiên rồi."

Một câu của anh khiến lòng cô chùng xuống.

Văn Dã nghiêng đầu nhìn cô, sắc mặt và giọng điệu đều nghiêm túc hơn vài phần, trông thực sự có dáng vẻ của một người anh: "Em đừng quan tâm đến mấy chuyện này, em có nói họ cũng không nghe đâu. Em chỉ cần học hành thật tốt là được. Trong tay em có một khoản tiền đúng không? Em phải giữ thật chặt, bất kể ai đến hỏi mượn, nói gì cũng đừng cho."

Lâm Diểu sững lại một chút, rồi nghiêm túc gật đầu.

Văn Dã ăn xong trước, nhưng vẫn không rời đi, tựa lưng vào ghế ngồi, lười biếng nghịch điện thoại. Đợi đến khi cô ăn xong tô mì, anh mới đứng dậy, cầm hai cái bát rỗng đi vào bếp.

Lâm Diểu cũng đi vào theo: "Để em rửa bát cho."

"Anh còn có một thói quen nữa." Anh nghiêng đầu nhìn cô, nhướn mày: "Là làm gì cũng phải có đầu có đuôi, đã nấu thì phải dọn."

Lâm Diểu: "....."

Mười giờ tối, Triệu Mỹ Oanh và Văn Thiên Minh mới trở về, cả hai mặt mày rạng rỡ. Không chỉ được phát miễn phí hai mươi tệ

tiền "phiếu", mà mỗi người còn thắng được hai ba trăm tệ.

Suốt hơn một tuần sau đó, sau khi tan làm, Văn Thiên Minh cũng chẳng thấy bóng dáng đâu. Triệu Mỹ Oanh thì vội vàng về nhà nấu mấy món đơn giản, ăn qua loa vài miếng rồi dặn dò Lâm Diểu trông em trai ăn cơm, làm bài tập, sau đó lại vội vàng chạy đi chơi.

Lâm Diểu không thể thực sự làm ngơ, nhìn họ ngày càng lún sâu, cô đã thử khuyên một lần. Cô nói với Triệu Mỹ Oanh rằng đây là đánh bạc, là phạm pháp, rất nhiều người vì thế mà tán gia bại sản, nhà tan cửa nát.

Nhưng đúng như Văn Dã đã nói, Triệu Mỹ Oanh nào chịu nghe. Huống hồ gì, mỗi ngày đến đó đều được phát miễn phí hai mươi tệ, không nhận chẳng phải là kẻ ngốc sao?

Khoảng thời gian này, tuy Triệu Mỹ Oanh có lúc thắng lúc thua, nhưng tổng thể vẫn thắng nhiều hơn, nếm được mùi lợi lộc nên ngày càng ham mê, càng chơi càng muộn mới về nhà.

Lâm Diểu chẳng còn cách nào.

Mãi đến đêm Giao thừa, nơi đó đóng cửa, hai vợ chồng mới chịu ở nhà một ngày.

Buổi tối ăn cơm đoàn viên, hiếm lắm mới thấy Văn Dã cũng có mặt.

Ăn được một nửa, Văn Lỗi ngồi không yên, ồn ào đòi tiền mừng tuổi để mua pháo chơi.

Triệu Mỹ Oanh gần đây thắng không ít, nên hào phóng rút từ trong túi ra một phong bao đỏ đã chuẩn bị sẵn, cười tít mắt đưa cho cậu nhóc. Nhưng bà ta lại hoàn toàn làm ngơ trước Lâm Diểu, người cũng đang ngồi ngay bên cạnh.

Văn Dã đang cầm điện thoại, trả lời tin nhắn hẹn đi chơi của Bành Nhất Phàm, thấy cảnh này liền lập tức sa sầm mặt.

Văn Lỗi xé ngay phong bao tại chỗ: "Wow! Một trăm tệ luôn! Mẹ tốt quá! Con có thể mua thật nhiều pháo và đồ ăn vặt rồi!"

Lâm Diểu rũ mi, tiếp tục lặng lẽ ăn cơm. Thất vọng quá nhiều rồi, dần dần cũng thành quen.

"Xoẹt——"

Tiếng ghế ma sát với mặt sàn vang lên chói tai, phá vỡ bầu không khí "mẹ hiền con thảo" đầy giả tạo.

Văn Dã siết chặt điện thoại, cúi đầu nhắn một câu "không đi", rồi chẳng buồn ngoái lại, đứng dậy bỏ đi.

Cánh cửa bị anh đóng sập mạnh, không một chút lịch sự hay khách khí.

Triệu Mỹ Oanh tức tối, bực bội hừ hừ: "Ai lại chọc vào nó nữa vậy? Cái tính khí chó má gì không biết, chẳng có tí giáo dục nào! Đợi tôi thắng thêm chút tiền rồi sẽ dọn ra khỏi đây."

Ăn xong bữa cơm tất niên, Văn Lỗi cầm tiền lì xì chạy ra ngoài mua pháo chơi.

Triệu Mỹ Oanh và Văn Thiên Minh dạo này ngày nào cũng thức khuya, chẳng còn hơi sức xem chương trình Xuân Vãn nữa, liền sớm kéo nhau về phòng ngủ bù.

Lâm Diểu trước đây năm nào cũng thức đón giao thừa, nhưng giờ một mình ngồi xem cũng chẳng có nghĩa lý gì, nên cô trở về phòng làm bài tập Tết.

Điện thoại liên tục sáng lên, cô cầm lên trả lời tin nhắn chúc Tết của bạn bè.

Ngoài cửa sổ, tiếng pháo kép, pháo ném, tiếng trẻ con chơi đùa cười nói vang lên không dứt.

Ngòi bút trong tay cô dừng lại quá lâu trên tờ bài tập, loang ra một vệt đen. Cô sực tỉnh khỏi mớ suy nghĩ miên man, vội vàng nhấc bút ra.

Bờ vai theo phản xạ rũ xuống, cô khẽ thở dài.

Không gian tĩnh lặng trong phòng bị phá vỡ bởi hai tiếng gõ cửa mạnh mẽ.

Bình thường Triệu Mỹ Oanh có việc tìm cô thì toàn đẩy cửa đi thẳng vào. Lâm Diểu bước tới mở cửa, quả nhiên là Văn Dã—người đã rời khỏi nhà khoảng một tiếng trước.

Ngón tay thon dài của anh móc theo một túi nhựa trắng khá to, có thể thấy bên trong chứa đầy các loại đồ ăn vặt như khoai tây chiên, thạch và bánh kẹo.

"Cũng không cần phải chăm chỉ thế đâu nhỉ? Đêm Giao thừa còn ngồi làm bài tập, em không định chừa chút cơ hội nào cho người xếp thứ hai bắt kịp à?" Anh nhếch môi, giọng điệu trêu chọc.

Lâm Diểu bị anh nói đến mức hơi đỏ mặt, cô chỉ là không biết làm gì nên mới ngồi vào bàn học thôi.

Còn chưa kịp phản bác, đã nghe anh tiếp lời: "Xem một mình chán quá, xuống dưới ngồi cùng anh đi."

Năm phút sau, Lâm Diểu và Văn Dã cùng ngồi trên ghế sô pha trong phòng khách tầng một, vừa ăn đồ ăn vặt anh mua về, vừa xem chương trình ca hát nhảy múa trên tivi.

Văn Dã vặn nắp chai Coca, ngửa đầu uống liền mấy ngụm đã hết sạch.

Tối nay là đêm Giao thừa, không chỉ không tìm được siêu thị hay cửa hàng nào còn mở cửa, mà ngay cả taxi cũng chẳng vẫy được một chiếc. Mấy trạm đường anh đều chạy bộ.

Anh đã không nhớ nổi lần cuối cùng mình xem tivi là khi nào, lại càng chưa từng nghĩ đến chuyện bật một chương trình như Xuân Vãn để xem. Nhưng lúc này, cùng cô xem tiểu phẩm, xem ca múa, lại không thấy chán chút nào, thậm chí còn thấy khá thú vị.

12 giờ đêm, bài hát kinh điển《Khó quên đêm nay》vang lên rồi kết thúc, hai người cùng nhau đón năm mới.

Văn Dã cầm điều khiển tắt tivi, cả phòng khách lập tức chìm vào tĩnh lặng.

Lâm Diểu có chút buồn ngủ, tay còn đang che miệng, ngáp mới được một nửa thì một ngón tay thon dài, khớp xương rõ ràng đã cầm một bao lì xì, đưa đến ngay trước mắt cô.

Cô sững sờ.

"Thằng nhóc Văn Lỗi có mẹ nó cho, em cũng có anh trai em cho." Anh hừ một tiếng đầy bất mãn, thực ra là đang bất bình thay cô.

Rồi anh nhướng mày, khóe môi cong lên, giục cô: "Mau cầm lấy đi, tay anh sắp mỏi rồi đấy. Yên tâm, bao lì xì của anh to hơn của nó."

Lâm Diểu thấy cay cay nơi chóp mũi, nỗi tủi thân vốn được cô chôn giấu, một khi bị người ta nhìn thấu thì như miếng bọt biển gặp nước, lập tức khuếch tán lên gấp mấy lần.

"Không định chọc em khóc đâu." Văn Dã thở dài một tiếng, giữa hàng mày sắc lạnh lại hiện ra chút bất đắc dĩ.

Anh nhét bao lì xì vào túi áo bên cạnh chiếc áo khoác lông vũ của cô, giọng trầm thấp, mang theo một chút dịu dàng vỗ về: "Chỉ là muốn lấy chút may mắn, cầu cho em bình an thôi."

Lâm Diểu cố nén nước mắt, hai tay vòng ra sau cổ mình, hơi chật vật tháo sợi dây đỏ đang đeo.

"Anh đưa tay ra." Vừa kéo sợi dây, cô vừa nói.

Văn Dã làm theo, đưa tay ra, lập tức cảm nhận được miếng ngọc bội mà cô rút từ trước ngực ra rơi xuống lòng bàn tay mình.

Nó mang theo hơi ấm từ cơ thể cô, dường như còn vương chút hương thơm nhàn nhạt trên người cô.

Giây phút ấy, anh bỗng có một cảm giác—như thể chính mình vừa chạm vào cô vậy.

Yết hầu Văn Dã khẽ chuyển động, ánh mắt trong khoảnh khắc trở nên u tối, sâu thẳm.

"Em không có lì xì để tặng anh, vậy thì cái này tặng anh nhé. Miếng ngọc bội này là hồi nhỏ mẹ em lên chùa trên núi xin về, em vẫn luôn đeo từ đó đến giờ."

Đây là thứ quý giá nhất trên người cô, cũng là vật cô trân trọng nhất. Cô không phải kẻ vong ân phụ nghĩa, những điều tốt Văn Dã làm cho cô dạo gần đây, cô đều ghi nhớ trong lòng, chỉ là vẫn chưa có cơ hội để đáp lại.

Cô cong mắt cười, giọng nói mang theo chút âm mũi mềm mại, toát lên vẻ nghiêm túc chân thành: "Chúc mừng năm mới."

Văn Dã siết chặt lòng bàn tay mấy giây, hơi ấm còn sót lại trên miếng ngọc bội vẫn rõ ràng như vậy.

Ngay sau đó, anh bước đến trước mặt cô.

Rồi hơi cúi đầu, cẩn thận buộc lại sợi dây đỏ lên cổ cô. Ngón tay anh căng thẳng đến mức hơi run, dè dặt và cẩn trọng, không để chạm vào làn da trắng nõn nơi cổ cô dù chỉ một chút.

"Em nhìn anh giống kiểu người thích đeo mấy thứ này à?"

Trên đỉnh đầu cô vang lên tiếng cười khẽ của anh.

Lâm Diểu ngẫm nghĩ một lúc, hình như đúng vậy thật. Những món đồ như khuyên tai hay dây chuyền mà đám con trai nổi loạn tuổi dậy thì thích, chưa bao giờ xuất hiện trên người anh.

Không tặng được quà, cô hơi thất vọng, khe khẽ "ồ" một tiếng.

Nhưng rồi cô lại có cảm giác anh đang buộc sợi dây đỏ có vẻ lâu quá, như thể đã thắt mấy lớp nút, thắt cho cô chặt đến mức không thể chặt hơn.

"Em phải đeo cho cẩn thận đấy—"

Nghe anh lại lên tiếng, cô ngẩng hàng mi dài, chạm vào đôi mắt đen như hắc diệu thạch của anh đang nhìn xuống.

Ngoài kia tiếng pháo nổ đùng đoàng, bỗng trở nên xa xăm và mơ hồ.

Chỉ còn giọng anh trầm thấp, nghiêm túc như một lời cầu nguyện, ở ngay gần cô—gần đến mức cô có thể nghe rõ từng chữ một.

"Để chư thiên thần Phật... tiếp tục phù hộ cho em."

Chương 20: Tức giận đến rợn người

Văn Dã mua về quá nhiều đồ ăn vặt, tối nay hai người mới chỉ ăn chưa được một nửa. Chỗ còn lại bị anh nhét vào tay Lâm Diểu, bắt cô mang về phòng.

Suốt kỳ nghỉ Tết, Lâm Diểu không đi chúc Tết ai. Đến chiều mùng mười, cô mới bị Bành Tư Gia gọi ra ngoài đi dạo một hiệu sách mới khai trương.

Bành Tư Gia dùng tiền lì xì mua mấy tập manga Hắc Quản Gia và Ngân Hồn, còn Lâm Diểu thì cầm hai cuốn đề thi 38 Bộ đề Thiên Lợi.

Bước ra khỏi hiệu sách, Bành Tư Gia nhìn túi đồ trên tay cô, bên trong toàn là sách bài tập, không khỏi cảm thán: "Em còn chưa viết được mấy chữ bài tập Tết đây, vậy mà chị còn đi mua thêm tài liệu để làm."

Lâm Diểu khẽ cười, giọng dịu dàng: "Mấy hôm nay chị không đi chúc Tết, ở nhà rảnh quá nên làm xong hết rồi."

Bành Tư Gia định nói ở nhà thì làm gì có chuyện rảnh, xem anime, cày phim, lướt diễn đàn, chơi điện thoại, thức đêm còn không đủ thời gian nữa là.

Nhưng nghĩ lại, có lẽ đây chính là lý do tại sao cô ấy là học bá siêu cấp, còn mình thì mãi là học tra.

Hai người lại dạo một vòng trung tâm thương mại, sau đó xếp hàng dài chờ mua trà sữa ở một tiệm mới khai trương. Mỗi

người cầm một ly trà sữa, rồi tạm biệt nhau, mỗi người một ngả, lên xe buýt về nhà.

Xuống xe, Lâm Diểu cầm ly trà sữa còn chưa uống hết, vừa đi vào con hẻm nhỏ đã tình cờ thấy một bóng dáng quen thuộc phía trước.

Ngay lập tức, cô khẽ chạy bước nhỏ đuổi theo thiếu niên ấy.

Tiếng bước chân gấp gáp nhưng nhẹ nhàng vang lên phía sau khiến Văn Dã khựng lại. Anh xoay người, thấy cô, khóe mày hơi nhướng lên, vẻ mặt có chút bất ngờ.

Sáng hơn mười giờ, Văn Dã đã ra tiệm, thật sự không biết chiều nay cô đi ra ngoài. Từ khi nghỉ Tết đến giờ, cô nhóc này ngày nào cũng ở nhà không bước chân ra khỏi cửa, hôm nay lại hiếm hoi chịu đi chơi.

Chưa đợi anh hỏi, cô nàng đã tự mình líu ríu trước: "Chiều nay em đi nhà sách ở Tân Thiên Địa với Tư Giai. Trung tâm thương mại đó mới mở một tiệm trà sữa dưới tầng một, đông người xếp hàng lắm, bọn em phải đợi gần nửa tiếng mới mua được."

"Lâu vậy à?" Văn Dã khẽ nhếch khóe môi, hỏi: "Ngon không?"

"Ngon lắm." Lâm Diểu cong mắt gật đầu.

"Cho anh nè." Cô thò tay vào túi ni lông đựng hai quyển đề thi, vừa nói vừa mò lấy một thứ đưa ra trước mặt anh.

Văn Dã cúi mắt nhìn, thấy đó là một tuýp kem dưỡng da tay to tướng, màu vàng sáng, trên bao bì có in hình một chú gấu hoạt hình.

Bên tai vẫn vang lên giọng nói mềm mại của cô, miệng còn đang nhai trân châu nên hơi líu lưỡi: "Mấy hôm trước em thấy ngón

tay anh bị nứt một chỗ, hôm nay đi trung tâm thương mại, tiện thể vào Watsons mua cho anh một tuýp kem dưỡng tay."

Khi xăm hình cho khách, Văn Dã luôn đeo găng tay nhựa dùng một lần, có lúc đeo liên tục năm, sáu tiếng đồng hồ. Thứ đó vừa bí bách lại không thoáng khí, cộng thêm trời đông hanh khô, anh lại thường xuyên rửa tay bằng nước lạnh nên da tay bong tróc, nứt nẻ là chuyện quá bình thường.

Anh vốn không để tâm, ngay cả người bạn thân nhất như Bành Nhất Phàm có thấy cũng chẳng bận lòng.

Đàn ông con trai mà, bị xước xát hay thương tích chút cũng chẳng sao, huống hồ lại là anh.

Từ một học sinh ưu tú cả về đạo đức lẫn học vấn, Văn Dã sa sút thành kẻ chuyên gây chuyện thị phi, trên người có thương tích cũng là chuyện thường tình.

Bạn học, thầy cô, hàng xóm láng giềng, ai ai cũng đã quen, không ai rảnh rỗi đi hỏi han một câu: "Có cần xử lý vết thương không?" Dù gì thì đau cũng là do anh tự chuốc lấy, mà với anh, những chuyện như vậy cũng đã quá quen thuộc.

Càng không có ai sẽ để ý đến một vết nứt nhỏ chưa đến một centimet trên tay anh, bé đến mức chẳng đáng nhắc tới.

Thấy anh mãi không nhận, Lâm Diểu nghĩ một lát, cho rằng anh không thích mùi của kem dưỡng. Bình thường trong lớp, hễ có cô gái nào bôi kem dưỡng tay là lại có vài nam sinh cằn nhằn rằng mùi hương nồng nặc khó chịu.

Cô vội vàng giải thích: "Em chọn loại không có mùi, anh có thể yên tâm dùng."

Mặt trời ngả dần về tây, sắc trời tối lại, nhiệt độ cũng theo đó giảm xuống mấy độ, trong không khí thoang thoảng hơi lạnh,

gió rít qua những cành cây khẳng khiu.

Bàn tay trắng trẻo, mềm mại vẫn kiên trì đưa ra trước mặt anh.

Văn Dã nhận lấy, yết hầu khẽ chuyển động: "Cảm ơn."

"Không có gì." Cô nở nụ cười, giọng mềm mại dặn dò: "Anh nhớ bôi sau mỗi lần rửa tay nhé."

Về đến nhà, còn chưa bước vào, bên trong đã vọng ra tiếng cãi vã, mỗi lúc một to hơn.

"Nếu không phải lãnh đạo nhà máy gọi điện cho tôi, tôi còn không biết hôm nay anh trốn việc cả ngày! Sáng sớm đã chạy đến chỗ đó chơi bạc! Chơi thôi thì cũng đành, nhưng lần nào cũng xuống tay cả mấy trăm một ván, một ngày thua hơn năm nghìn tệ!"

"Chẳng qua là lúc đầu tôi thua, muốn gỡ nhanh thôi, ai ngờ vận đen đến thế. Năm nghìn thì có là gì, tôi cược một ván một nghìn, năm ván là gỡ lại ngay."

Cờ bạc mười phần thua chín, Văn Dã chẳng bất ngờ với kết quả này. Bị cãi vã ầm ĩ làm phiền, anh nghiêng đầu nhìn sang cô gái nhỏ bên cạnh, quả nhiên, cái đầu nhỏ đã cúi gằm xuống.

Cơn bực bội trong anh chợt chuyển thành giận dữ. Anh lấy chìa khóa mở cửa, vừa bước vào đã thấy Văn Thiên Minh nằm ườn trên ghế sô pha, râu ria lởm chởm, mặt mày đầy vẻ thờ ơ.

Triệu Mỹ Oanh vừa nghe những lời ông ta nói thì gấp đến mức muốn phát điên: "Anh còn muốn cược một ván một nghìn nữa? Anh muốn đốt sạch tiền tiết kiệm của nhà này có phải không?! Tôi với Tiểu Lỗi thì sao? Đến lúc đó đi uống gió Tây Bắc à?!"

Bà ta vốn tham chút lợi nhỏ, mỗi đêm đến tiệm đánh bạc kiếm vài ba chục đồng, thỉnh thoảng cá cược mười mấy hai mươi một

ván. Mấy ngày trước thua hơn hai nghìn đã thấy xót tiền không dám chơi tiếp.

Nào ngờ Văn Thiên Minh lại dám liều như vậy!

Càng nghĩ càng tức, Triệu Mỹ Oanh cầm túi xách ném thẳng vào người chồng. Văn Thiên Minh vốn nóng tính, bị bà ta làm phiền đến phát bực, gã hất mạnh bà ta ngã xuống đất, gằn giọng chửi thề: "Đ** mẹ mày, mày câm mồm được chưa? Bố mày còn chưa xử lý mày đấy!"

Lâm Diểu vội chạy tới đỡ bà dậy.

Triệu Mỹ Oanh tâm trạng đang kém, đứng lên cũng chẳng thèm nhìn cô lấy một cái, còn hất mạnh tay cô ra như trút giận.

Bà ta định cãi nhau tiếp, nhưng thiếu niên đã sải vài bước tới gần, đôi mắt đen sâu thẳm, lạnh lùng quét qua hai người, mang theo một áp lực đáng sợ.

"Muốn cãi thì cút ra ngoài."

Một câu nói, cả hai đều biết điều im lặng.

Văn Thiên Minh vô tâm vô phế nằm xuống tiếp tục ngủ, còn Triệu Mỹ Oanh tức giận đến mức lồng ng.ực phập phồng, nghẹn một bụng lửa mà đi vào bếp nấu cơm. Tiếng xoong nồi va đập, âm thanh loảng xoảng vang khắp nhà.

Lâm Diểu siết chặt cốc trà sữa trong tay, đã gần nguội lạnh, đứng tại chỗ có chút lúng túng. Những trận cãi vã khó coi và thô bạo trong gia đình như thế này, trước đây cô chưa từng phải đối mặt.

Cho đến khi bờ vai bị Văn Dã khẽ đẩy một cái, giọng nói trầm thấp vang lên: "Đi thôi, lên lầu."

Cô mới giật mình hoàn hồn, bước theo anh lên tầng hai.

Vừa lên đến nơi, người đi phía trước đột ngột dừng bước, cô cũng bất giác khựng lại theo.

Thiếu niên xoay người, cúi đầu nhìn cô.

Sự lạnh lùng trên mặt anh khi nãy đã tan biến, đường nét trở nên dịu đi, nhưng ánh mắt vẫn ẩn chứa sự nghiêm nghị, lời nói như vừa là an ủi, vừa là một lời khuyên răn:

"Đừng để bọn họ ảnh hưởng đến em. Cùng lắm chỉ còn một năm rưỡi nữa thôi, em cứ học hành thật tốt, chắc chắn sẽ rời khỏi cái nơi quỷ quái này."

Kỳ nghỉ đông còn một tuần nữa là kết thúc, Lâm Diểu lại quay về với những ngày vùi đầu vào bài vở.

Triệu Mỹ Oanh cuối cùng cũng tỉnh ngộ, sau khi liên tục thua mấy nghìn tệ, bà ta đã biết sợ mà dừng lại, không còn lui tới sòng bạc nhỏ kia nữa.

Nhưng Văn Thiên Minh thì ngày càng nghiện nặng hơn. Gã bắt đầu trốn làm, sáng đi sớm, chiều thì nghỉ ngang, tối đến lại dính chặt ở sòng bạc cả đêm, hiếm khi thấy bóng dáng ở nhà.

Chiều ngày cuối cùng trước khi khai giảng, Lâm Diểu vẫn đang ngồi trong phòng chăm chú làm bài. Trong nhà chỉ có mình cô.

Tiếng bước chân vang lên ngoài hành lang, cô không để tâm lắm, nhưng khi tiếp tục nghe thấy âm thanh lục lọi, lật tung đồ đạc, cô lập tức cảnh giác.

Không biết là trộm hay có chuyện gì khác, Lâm Diểu không dám tùy tiện ra ngoài, mà vội cầm điện thoại nhắn tin cho Văn Dã.

Giờ này, Văn Dã đang ở tiệm xăm, cách nhà chỉ một con phố.

Tin nhắn vừa gửi đi chưa được vài giây đã có hồi âm. Câu trả lời ngắn gọn, không một dấu chấm câu, có thể thấy anh gõ rất vội vàng:

【Đừng sợ cũng đừng ra ngoài anh về ngay】

Chỉ một câu thôi, nhưng như viên thuốc an thần.

Người đang lục tung đồ đạc trong phòng không ai khác chính là Văn Thiên Minh.

Thua bạc đến phát điên, gã đang cố tìm kiếm sổ tiết kiệm của Triệu Mỹ Oanh, nhưng lật tung tủ quần áo, ngăn kéo cũng chẳng thấy đâu.

"Đm con đàn bà chết tiệt này, rốt cuộc giấu sổ tiết kiệm ở đâu chứ!"

Gã bực bội đá đống quần áo vương vãi dưới đất, đang định rời đi thì đột nhiên nghĩ ra điều gì đó, bèn quay bước về phía phòng của Lâm Diểu.

Vừa mở cửa ra, nhìn thấy cô bé giật mình hoảng hốt, Văn Thiên Minh lập tức nặn ra một nụ cười giả tạo, giọng điệu ra vẻ thân thiện:

"Diểu Diểu à, cháu có tiền không? Cho chú mượn một ít nhé."

Lâm Diểu cảnh giác lắc đầu: "Cháu không có."

"Làm sao có chuyện không có được? Chú biết mẹ cháu mỗi tháng chẳng cho cháu đồng nào. Nếu không có tiền, vậy ở trường cháu ăn uống kiểu gì? Chú chỉ đang túng quẫn nhất thời, mượn chút tiền thôi, đợi có rồi chú sẽ trả ngay."

Ban đầu, gã còn cố tỏ ra hòa nhã, nhưng thấy Lâm Diểu vẫn không nhúc nhích, vẻ tươi cười trên mặt gã hoàn toàn biến mất,

trở nên dữ tợn:

"Cha mẹ ruột của mày không cần mày nữa! Nếu không phải do tao đồng ý, Triệu Mỹ Oanh có mang mày về đây không? Mày đã sớm lang thang đầu đường xó chợ rồi! Con nhãi này, sao một chút biết ơn cũng không có hả?!"

Gã nói xong liền bắt đầu lục lọi hộc tủ, bới tung mọi thứ bên trong. Cuối cùng, gã tìm thấy một tấm thẻ ngân hàng bị đè dưới đáy.

Ánh mắt vừa tham lam vừa dữ tợn nhìn chằm chằm vào cô.

"Mật mã là gì?!"

Lâm Diểu cắn chặt môi, toàn thân run rẩy, không lên tiếng. Bàn tay nắm chặt điện thoại đã toát mồ hôi lạnh.

Văn Thiên Minh hỏi vài lần mà không nhận được câu trả lời, gã mất kiên nhẫn. Cánh tay giơ lên cao, bàn tay thô bạo vung xuống, định tát thẳng vào mặt cô.

Nhưng còn chưa kịp chạm vào, phía sau gáy đã bị một vật cứng đập mạnh.

Cơn đau dữ dội khiến gã sững sờ trong giây lát.

Mãi đến khi dòng máu nóng chảy dọc theo cổ, nhỏ từng giọt tí tách xuống sàn, gã mới kịp phản ứng, vội ôm lấy gáy mình, giận dữ quay phắt lại.

Ngay khi vừa xoay người, thứ đập vào mắt gã là gương mặt lạnh lùng, hung tợn của thiếu niên.

Văn Dã đứng đó, ánh mắt tối sầm, sát khí lan tràn, không cách nào che giấu.

Anh vung tay, ném thẳng chiếc cờ-lê nhuốm máu xuống trước chân Văn Thiên Minh.

Tiếng kim loại nặng nề rơi xuống sàn vang lên "choang" một tiếng chói tai.

Tim Văn Thiên Minh cũng theo đó mà run lên.

Rồi một giọng nói cực kỳ lạnh lẽo, tức giận đến rợn người vang lên:

"Còn dám động vào cô ấy một lần nữa—Mày chết chắc."

Văn Thiên Minh đi rồi, Văn Dã ngồi xuống, nhặt từng tờ đề thi và sách vở rơi vãi trên sàn, xếp lại gọn gàng vào ngăn kéo.

Sau đó, anh cầm cây lau nhà, lau sạch từng vệt máu trên sàn.

Động tác của anh dứt khoát mà trầm ổn. Chẳng bao lâu sau, căn phòng trở về dáng vẻ ban đầu, như thể chuyện vừa rồi chưa từng xảy ra.

Văn Dã bước đến trước mặt cô gái nhỏ, thấy sắc mặt cô vẫn còn tái nhợt vì hoảng sợ.

Giọng nói trầm thấp, chắc chắn, mang theo một lời hứa:

"Có anh ở đây, sau này chuyện như thế này tuyệt đối sẽ không xảy ra nữa."

Anh đưa tay, nhẹ nhàng xoa đầu cô, khóe môi mang theo ý cười trêu chọc, kéo dài giọng hỏi:

"Em có tin anh trai không?"

Lâm Diểu ngước lên, đối diện với đôi mắt đen trầm ổn, kiên định của anh.

Nỗi sợ hãi siết chặt trong lòng dường như cũng theo ánh nhìn đó mà dần dần tan biến.

Cô gật đầu, giọng nói nhẹ nhàng mà tin tưởng:

"Tin."

Thấy sắc mặt cô đã thả lỏng hơn, Văn Dã cong môi cười khẽ.

Anh quay người lấy chiếc áo khoác bông treo trên móc, đưa cho cô:

"Mai là khai giảng rồi nhỉ? Đi thôi, tối nay anh dẫn em đi ăn đồ nướng."

Chương 21: Vị thần hộ mệnh

Ngày thứ hai khai giảng, cũng là lúc bắt đầu học tự học buổi tối.

Tám giờ rưỡi, tiếng chuông tan học vang lên, các bạn cùng lớp háo hức thu dọn cặp sách chuẩn bị ra về.

Những chuyện xảy ra chiều hôm qua vẫn còn in sâu trong tâm trí, Lâm Diểu siết chặt cây bút nước trong tay, nghiêng đầu nói với Tạ An Kỳ:

"Tớ muốn ở lại lớp làm bài tập một lúc, Tiểu Kỳ cậu về trước đi."

Tạ An Kỳ nghe vậy, không hề nghi ngờ:

"Diểu Diểu, cậu chăm học quá đó. Nhưng buổi tối trời lạnh lắm, cậu nhớ về sớm nha."

"Ừ, tớ biết rồi." Lâm Diểu gật đầu.

Trong lớp vẫn còn vài bạn nội trú tiếp tục ở lại tự học. Cô viết xong mấy bài đọc hiểu trong sách bài tập tiếng Anh, ngẩng đầu nhìn đồng hồ treo trên bảng đen.

Chín giờ hai mươi phút.

Trường học trở nên yên tĩnh, ngoài hành lang chỉ còn tiếng bước chân của thầy cô đi tuần và tiếng gió rít qua cửa sổ.

Trong lớp không có máy sưởi, buổi tối lại càng lạnh hơn. Lâm Diểu xoa xoa đôi bàn tay lạnh buốt, rồi lấy ra tập đề ôn thi toán

từ hộc bàn.

Cô vẫn chưa muốn về nhà.

Vừa làm xong mấy câu trắc nghiệm, điện thoại trong cặp bất chợt rung lên.

Lâm Diểu lấy ra xem, thấy là Văn Dã gọi tới, cô lập tức chạy ra ngoài hành lang nghe máy.

"Alo, sao em vẫn chưa về nhà?"

Giọng Văn Dã truyền đến từ đầu dây bên kia, nghe có vẻ hơi sốt ruột.

"Em đang làm bài tập trong lớp." Lâm Diểu vừa nói xong liền nhận ra điều gì đó, ngạc nhiên hỏi: "Anh về nhà rồi à?"

Bình thường, anh không học tự học buổi tối mà đến tiệm xăm, sớm nhất cũng phải hơn mười một giờ mới về.

"Ừ." Văn Dã đáp một tiếng, rồi hỏi: "Em định học đến mấy giờ? Lát nữa gọi cho anh, anh qua đón."

Lâm Diểu không muốn làm phiền anh, buột miệng từ chối: "Không cần đâu."

"Cái gì mà không cần?" Giọng người bên kia rõ ràng không vui. "Trời đông giá rét, giờ này ngoài đường vắng tanh, nếu em về trễ một chút, lỡ như gặp phải đám lưu manh côn đồ thì sao? Em có hét rách cổ họng cũng không ai đến cứu đâu."

"Lỡ mà gặp bọn buôn người, bị chúng nó kéo lên xe, đạp ga một phát là đưa đến vùng núi hẻo lánh bán đi thì sao?" Văn Dã càng nói càng nghiêm trọng, cuối cùng còn mang theo chút trách móc: "Con gái con đứa, sao chẳng có chút ý thức phòng thân nào vậy?"

Thật ra từ trường về nhà chỉ mất mười lăm phút đi bộ, dọc đường cũng có mấy cửa hàng còn sáng đèn. Ban nãy, Lâm Diểu không cảm thấy có gì đáng lo, nhưng bị anh dọa một hồi... lại thấy nguy hiểm rình rập khắp nơi.

"Vậy... vậy bây giờ em về ngay đây."

Trong nhà có Văn Dã, dù Văn Thiên Minh có muốn làm gì, cô cũng không còn sợ nữa. Hơn nữa, về sớm một chút cũng đỡ để anh phải ra ngoài đón mình vào đêm khuya.

Lâm Diểu vào lớp thu dọn cặp sách. So với cái lạnh trong phòng học, bên ngoài như một vùng băng giá thực sự. Gió bấc cắt da cắt thịt quất thẳng vào mặt, trên phố gần như chẳng thấy bóng người.

Cô cúi đầu, rảo bước trong cái rét căm căm. Đi được một nửa quãng đường, rẽ qua một góc phố, trong tầm mắt bỗng xuất hiện một bóng dáng cao gầy.

Dù khoảng cách còn xa, ánh đèn đường lờ mờ phủ lên người đó một lớp sương mỏng, nhưng vì quá mức quen thuộc, cô vẫn nhận ra ngay lập tức.

Lâm Diểu tăng tốc, chạy bước nhỏ về phía anh. Cô còn chưa kịp hỏi, Văn Dã đã hơi nhếch môi, nói trước: "Ra ngoài mua ít đồ, đúng lúc gặp em luôn, trùng hợp quá."

Bên cạnh có một tiệm tạp hóa nhỏ, Lâm Diểu đứng ngoài đợi. Chớp mắt một cái, anh đã bước ra, trong tay cầm chai nước khoáng mới mua.

Mở cửa vào nhà, Văn Thiên Minh đang ngồi trên sô pha xem bóng đá, vẻ mặt uể oải. Những kẻ nghiện cờ bạc, ngoài đánh bạc ra, chẳng còn hứng thú làm gì khác.

Nhưng giờ trong tay gã không còn một xu, muốn đi cũng chẳng được.

Vết thương sau đầu gã vẫn chưa lành, còn quấn băng. Hôm qua vì lục tìm thẻ ngân hàng rồi cãi nhau to với Triệu Mỹ Oanh, trên mặt lại có thêm mấy vết cào mới.

Nghe thấy tiếng mở cửa, Văn Thiên Minh ngoảnh đầu lại.

Nhìn thấy Lâm Diểu, gã chống người ngồi thẳng dậy, môi mấp máy định nói gì đó.

Nhưng ngay giây tiếp theo, gã lại trông thấy thiếu niên đi sau cô.

Một tia sợ hãi lướt qua mắt Văn Thiên Minh, gã lập tức ngậm miệng, không dám hó hé một tiếng, chỉ lặng lẽ ngả người lại lên sô pha.

Lâm Diểu đổi giày rồi lên lầu, vào phòng tiếp tục làm bài. Văn Dã cũng trở về phòng, cả buổi tối, Văn Thiên Minh không dám giở trò gì.

Mấy ngày sau đó, tối nào Lâm Diểu cũng nhận được tin nhắn của Văn Dã, hỏi cô có ở lại lớp làm bài không, nếu về trễ thì anh sẽ đến đón.

Biết anh ở nhà, cô không còn nán lại trường quá lâu.

Ban đầu, cô còn tưởng rằng dạo này anh không có khách nên không ra tiệm.

Mãi đến Chủ nhật, khi cô được nghỉ, Văn Dã vẫn ở nhà, Lâm Diểu mới cảm thấy có gì đó không đúng.

Cô chợt nhớ đến câu nói hôm ấy, khi anh đập Văn Thiên Minh một phát rồi nhìn cô nói:

"Có anh ở đây, sau này chuyện này tuyệt đối sẽ không xảy ra nữa."

Thì ra đó không phải một lời hứa suông. Anh luôn im lặng nhưng lại thực sự làm được, giống như một vị thần hộ mệnh của cô.

Nhận ra điều này, Lâm Diểu lập tức đặt bút xuống, đi đến gõ cửa phòng bên cạnh.

Văn Dã mở cửa, bên trong, trên bàn là một bản phác thảo hình xăm nét đen trắng, dù chưa hoàn thành nhưng có thể thấy nó khá phức tạp, nét vẽ của anh cũng rất chắc tay.

"Có phải vì em nên mấy ngày nay anh không đến tiệm không?" Cô ngước mắt nhìn anh, hỏi thẳng.

"Nghĩ linh tinh gì thế." Văn Dã đẩy lưỡi chống vào cằm, cười lười biếng phủ nhận: "Dạo này ế khách, anh ra đó làm gì."

Lâm Diểu nghe vậy không nói gì, đôi mắt đen nhánh chăm chú nhìn anh, yên lặng nhưng bướng bỉnh, cứ như thể nếu anh không nói thật thì cô sẽ không bỏ qua.

Văn Dã chịu không nổi dáng vẻ này của cô, đành thở dài bất lực: "Văn Thiên Minh đã mặt dày đến mức đó rồi, anh có thể yên tâm để em ở nhà một mình sao?"

Anh nhếch môi, giọng điệu thoải mái: "Với lại, anh cũng đâu thiếu tiền. Ngày nào cũng cầm súng xăm vài tiếng đồng hồ, cổ tay sắp rụng đến nơi rồi, nghỉ ngơi mấy ngày không được à?"

Lâm Diểu biết anh nói vậy là để cô bớt áy náy.

Hàng mi cô khẽ động, chợt nghĩ ra một cách, bèn ngước mắt nhìn anh:

"Vậy... em có thể đến tiệm xăm của anh làm bài tập không?"

——

Chiếc ổ khóa sắt trên cửa tiệm xăm được Văn Dã mở ra. Anh đẩy cửa vào, bật đèn, nhanh chóng thu dọn đống đồ lộn xộn trên bàn, rồi kéo một chiếc ghế nhỏ đến bên cạnh.

"Em ngồi đây làm bài trước đi, anh ra ngoài một lát."

"Ồ, được ạ." Lâm Diểu ngồi xuống, đặt cặp lên đùi, lấy bài tập ra làm.

Cô mới làm được nửa đề thì Văn Dã quay về. Hai tay anh đều xách đồ, dùng khuỷu tay đẩy cửa kính bước vào.

Lâm Diểu thấy anh xách hai chiếc hộp giấy, một hộp ghi tên một thương hiệu máy sưởi mini, hộp còn lại là đèn bàn ba chế độ bảo vệ mắt.

Văn Dã thấy ánh mắt nghi hoặc của cô, vừa mở hộp giấy vừa nói: "Hai cánh cửa này không đóng kín được, gió sẽ lùa vào. Có cái máy sưởi mini bên cạnh, em sẽ ấm hơn."

Nói rồi, anh lục trong ngăn kéo tìm một ổ cắm điện, cắm máy sưởi vào rồi đặt nó bên chân cô. Sau đó, anhđặt đèn bàn lên bàn, chỉnh sang mức sáng nhất.

Vốn dĩ ánh sáng trong tiệm có chút tối, bây giờ sáng hơn nhiều.

Chân và bàn chân Lâm Diểu vốn hơi lạnh, nhưng được máy sưởi hong một lúc thì ấm lên nhanh chóng.

Không bao lâu sau, cửa kính lại bị đẩy ra, một người đàn ông khoảng hai mươi tuổi bước vào. Hắn có thân hình vạm vỡ, hơi béo.

Nghe thấy tiếng động, Lâm Diểu theo phản xạ ngẩng đầu lên.

Bốn mắt chạm nhau, gã béo nhìn gương mặt ngoan ngoãn của cô và tờ bài tập trên bàn, thoáng sững sờ, có vẻ hơi nghi ngờ mình vào nhầm chỗ.

Đến khi Văn Dã bước ra từ sau tấm bình phong, ánh mắt ngơ ngác của hắn mới rời khỏi Lâm Diểu, chuyển sang anh, đầy khó hiểu: "Văn Dã, ai đây?"

Văn Dã: "Em gái tôi."

"Nhìn ngoan quá nhỉ. Ô hô, tờ đề toán này sắp viết kín luôn rồi, giỏi thật." Gã béo cười cười, giọng điệu như đang khen một đứa trẻ.

Hắn còn định nói gì đó với Lâm Diểu, nhưng Văn Dã đã mất kiên nhẫn, túm hắn kéo vào sau tấm bình phong.

Văn Dã đeo khẩu trang, quấn băng chống trơn vào tay cầm của máy xăm, vén áo người đàn ông lên, rồi dùng bông cồn khử trùng vùng lưng mà hắn muốn xăm.

Gã béo vốn là khách quen, vô cùng thản nhiên ngồi trên ghế xăm, chống khuỷu tay lên tựa lưng ghế, thuận miệng nói chuyện với anh: "Dạo này mày làm ăn khấm khá ghê. Tao hẹn từ thứ Hai đến thứ Bảy, mày đều nói không có thời gian."

Bên ngoài tấm bình phong, ngòi bút của Lâm Diểu khựng lại một chút—quả nhiên, là cô làm lỡ công việc của anh.

Từ phía sau, giọng Văn Dã nhàn nhạt vọng ra: "Cắn răng chịu đau vào, đừng có r.ên rỉ trước mặt em gái tao, mất mặt chết đi được."

Ngay sau đó, âm thanh "rè rè" của máy xăm vang lên, xen lẫn tiếng hít khí đầy đau đớn của người đàn ông.

Tiếng động này kéo dài hơn bốn tiếng mà vẫn chưa xăm xong. Đến hơn tám giờ tối, Văn Dã mới cùng gã béo ra ngoài ăn cơm, chắc cũng chỉ tùy tiện ăn chút gì đó ở hàng quán ven đường, vì rất nhanh sau đó anh đã quay lại. Gã béo thì ngồi xổm ngoài cửa, liên tục hút thuốc để xoa dịu cơn đau như muốn lấy mạng trên lưng.

Lâm Diểu lúc này mới thật sự hiểu được lời Văn Dã nói lúc chiều —cầm máy xăm lên là phải giữ suốt mấy tiếng đồng hồ.

Cô đặt bút xuống, chủ động đề nghị: "Để em xoa bóp tay cho anh nhé?"

Văn Dã đang xem điện thoại, nghe vậy liền ngẩng đầu, nhất thời chưa phản ứng kịp: "Gì cơ?"

"Anh cầm máy xăm lâu như thế, cổ tay chắc chắn rất mỏi. Em xoa bóp giúp anh, có thể giảm bớt một chút."

Văn Dã định nói không cần, nhưng khi chạm vào đôi mắt chân thành của cô gái nhỏ, chẳng hiểu sao lại đưa tay phải về phía cô.

Lâm Diểu khẽ cong môi, kéo ghế nhỏ lại gần hơn một chút, đầu ngón tay dùng lực vừa phải xoa bóp khớp cổ tay anh.

Ngón tay cô mềm mại, lại được sưởi ấm nhờ ngồi cạnh máy sưởi đã lâu. Khi ấn lên cổ tay anh, quả thật rất dễ chịu, sự mỏi mệt tích tụ cả buổi chiều như tan biến.

Nhưng đồng thời cũng có một cảm giác kỳ lạ, tê dại như có kiến bò, âm thầm gặm nhấm nơi lồng ng.ực—khó chịu đến mức yết hầu anh lăn lên lăn xuống vài lần.

Gã béo hút xong nửa bao thuốc rồi quay lại, vừa bước vào đã thấy cảnh tượng Lâm Diểu đang xoa bóp cổ tay cho Văn Dã. Cảnh tượng này lập tức khiến hắn cảm thấy cực kỳ bất công, ghen tị đến nỗi trong lòng chua xót không thôi.

"Đệch, tại sao ông đây chỉ có một thằng em trai vừa ngu ngốc vừa phiền phức, còn mày lại có một cô em gái còn chu đáo hơn cả áo bông nhỏ thế này hả?!"

Văn Dã hờ hững nâng mắt, lườm hắn một cái đầy bất mãn: "Nói chuyện cho văn minh, đừng có văng tục."

Sau đó, anh lại khẽ cong môi, nhìn Lâm Diểu nói: "Cảm ơn nhé, cổ tay anh hết mỏi rồi."

——

Lâm Diểu bắt đầu chạy đến tiệm xăm của Văn Dã mỗi ngày sau giờ tan học, đến Chủ nhật thậm chí còn dành cả ngày ở đó. So với ngôi nhà lúc nào cũng ngập trong cãi vã và bầu không khí căng thẳng, cô thà ở lại trong cửa tiệm chưa đến mười mét vuông của anh còn hơn.

Nửa phía trước của tiệm gần như trở thành "khu vực riêng" của cô. Trên bàn là sách vở, đề thi, trên ghế có miếng đệm ngồi do Văn Dã mua cho, còn trong ngăn kéo thì đầy ắp các loại đồ ăn vặt mà anh mang về.

Mùa đông trôi qua, xuân đến. Thoáng chốc đã sang tháng Tư, nhiệt độ dần tăng lên, chiếc lò sưởi nhỏ luôn đặt bên chân cô cuối cùng cũng được cất vào hộp giấy.

Đến mười một giờ đêm, Văn Dã kết thúc công việc, lại ngồi nghịch điện thoại thêm mười mấy phút. Đợi Lâm Diểu viết xong đề thi, anh mới đi tới, xách cặp sách của cô lên, khóa cửa tiệm rồi cùng cô rời đi.

Cơn gió đêm trở nên dịu dàng, thoang thoảng hương hoa hồng từ một góc sân nào đó. Rêu xanh trong các kẽ đá ven đường cũng dần chuyển sang sắc tươi non, có cả tiếng côn trùng kêu râm ran.

Hôm nay quầy khoai lang nướng không mở, nhưng có một quầy bán bánh hamburger trứng và bánh đậu đỏ. Văn Dã móc tiền lẻ ra, hỏi Lâm Diểu muốn ăn gì. Nghe cô chọn xong, anh đi mua hai chiếc hamburger trứng.

Bánh vừa làm xong còn hơi nóng, Lâm Diểu cầm trên tay mà chưa vội ăn. Chợt nhớ đến gì đó, cô quay sang nhìn Văn Dã, hỏi:

"Anh thấy dạo này em có phải mập lên không?"

Ở nhà không có cân để kiểm tra, nhưng cô cảm thấy rất có khả năng mình đã tăng cân rồi.

Dù sao thì cô cũng đã quen với việc cứ hoàn thành một môn bài tập là lại mở ngăn kéo lấy chút đồ ăn vặt. Mỗi tối tan học, cô còn có thêm bữa ăn khuya như thế này.

Văn Dã khẽ cười khinh một tiếng: "Em bị cận thị rồi à? Em có điểm nào dính dáng đến chữ 'mập' sao?"

Anh nhìn cô gái nhỏ dưới ánh trăng, khuôn mặt trắng nõn đang ngước lên nhìn anh, giọng nói có phần không hài lòng:

"Em nhìn xem, mặt em có chút thịt nào không?"

Nói đến đây, dường như thuận tay, anh khẽ véo nhẹ lên má cô.

Cảm giác mềm mại đến khó tin, so với những lần xoa đầu trước đây, hành động này lại mang theo vài phần thân mật hơn.

Văn Dã lập tức rụt tay về, đầu ngón tay bất giác cọ cọ hai cái.

Anh giữ vững vẻ mặt nghiêm túc: "Cứ ăn thoải mái đi, em còn cách béo đến tám vạn dặm đấy."

Lâm Diểu cúi đầu, ngoan ngoãn "Ồ" một tiếng.

Dường như trên gò má vẫn còn đọng lại cảm giác từ đầu ngón tay thô ráp của thiếu niên lướt qua.

Không biết vì sao, có chút hơi nóng.

Chương 22: Anh cũng có thể nuôi em

Tháng Năm, thời tiết dần oi bức, Lâm Diểu lại mặc bộ đồng phục mùa hè đã mua từ chỗ Văn Dã—áo trắng tay ngắn và quần dài màu đen.

Vì chất liệu quần đồng phục không thoáng khí, cô học theo mấy nữ sinh khác, xắn gấu quần lên một đoạn cho mát mẻ. Nhưng cũng vì vậy mà dễ bị muỗi đốt.

Trong tiệm xăm của Văn Dã lại có thêm vài thứ mới: quạt điện nhỏ, nhang muỗi, đèn diệt muỗi, cả nước hoa chống muỗi. Ngoài ra, còn có thêm một chiếc tủ lạnh mini, bên trong chứa đầy kem và que đá.

Tối hôm đó, Bành Nhất Phàm trốn học buổi tối chạy sang, vừa đến nơi đã thấy tiệm xăm có thêm cả một gia tài nhỏ. Cậu ta lập tức mở tủ lạnh, bên trong có mấy que kem sữa rẻ tiền, chỉ còn đúng một cây Magnum duy nhất.

Tất nhiên, Bành Nhất Phàm không chút khách sáo, với tay lấy ngay cây Magnum. Nhưng vừa mới cầm lên, còn chưa kịp xé vỏ, Văn Dã—đang chăm chú vẽ bản phác thảo—bỗng ngẩng đầu nhìn cậu ta.

"Magnum còn đúng một cây, bỏ lại đi. Muốn ăn thì ăn kem sữa."

Bành Nhất Phàm ngơ ngác, không hiểu gì: "Anh không phải ghét đồ ngọt nhất à?"

Văn Dã hờ hững đáp: "Tao không thích, nhưng có người thích."

Bành Nhất Phàm: "?"

Từ nhỏ đến lớn, bọn họ thân nhau đến mức có thể mặc chung quần. Rốt cuộc là ai? Ai lại chen ngang vào giữa hai anh em họ?!

Bành Nhất Phàm đau đớn mở tủ lạnh, đầy oán hận đặt lại cây Magnum duy nhất, rồi nhẫn nhịn gặm que kem sữa rẻ tiền năm mươi xu một cây.

Không lâu sau, Lâm Diểu đeo cặp sách bước vào. Gió hè buổi tối đã mang theo chút oi bức, cô đi từ trường về, đầu mũi đã lấm tấm mồ hôi.

Bành Nhất Phàm tạm ngừng hành vi tức tối gặm kem, nhiệt tình chào cô một tiếng.

Nhưng nụ cười trên mặt cậu ta chưa duy trì được bao lâu, đã tận mắt chứng kiến cảnh vừa thấy Lâm Diểu ngồi xuống, Văn Dã liền buông giấy bút, đứng dậy, mở tủ lạnh lấy ra một cây Magnum và một que kem sữa rẻ tiền.

Sau đó, cây Magnum mà cậu ta không được ăn lại bị Văn Dã đưa cho Lâm Diểu.

Bành Nhất Phàm: "....."

Người khác thì có vợ quên huynh đệ, còn Văn Dã thì có em gái là quên sạch tình nghĩa anh em!

Lâm Diểu nhận lấy que kem, hơi ngại ngùng nói: "Loại này khá đắt, anh đừng mua cho em mãi thế."

Chính anh thì ăn kem sữa năm mươi xu một cây, vậy mà cứ mua loại bảy tám tệ cho cô, chẳng hợp lý chút nào.

Văn Dã mở miệng bịa ngay một lý do lừa con gái: "Bà lão bán sỉ kem kia lớn tuổi, lại chỉ có một mình, anh mua loại đắt một chút

coi như giúp bà ấy buôn bán. Nhưng anh lại không thích ăn đồ quá ngọt."

"Nè, coi như làm việc tốt đi, giúp anh ăn hết nó."

Nói xong, tay anh lại đẩy về phía trước một chút.

Lâm Diểu đành phải nhận lấy, nhỏ giọng cảm ơn anh.

Cô xé bao bì, cắn một miếng, hương vani mát lạnh ngọt ngào lập tức xua tan cái nóng bức trong cơ thể. Khóe môi Lâm Diểu khẽ cong lên, nhưng trong tầm mắt cô lại thoáng thấy một ánh nhìn u oán vẫn luôn rơi trên người mình.

Cô quay đầu lại, nhìn về phía Bành Nhất Phàm: "Anh sao thế?"

Bành Nhất Phàm rất muốn đấm ngực dậm chân mà tố cáo trái tim của Văn Dã đã nghiêng hẳn về rãnh Mariana* giữa Thái Bình Dương rồi! Nhưng khi nhận được ánh mắt cảnh cáo từ một bên của Văn Dã, cuối cùng cậu ta vẫn chọn nhịn nhục chịu đựng.
(*Rãnh Mariana, còn gọi là vực Mariana hay vũng Mariana, là rãnh đại dương sâu nhất đã biết, và điểm sâu nhất của nó là nơi sâu nhất trong lớp vỏ Trái Đất. Nó nằm trên phần đáy của khu vực tây bắc Thái Bình Dương, về phía đông quần đảo Mariana. Đại ý: Văn Dã thiên vị Lâm Diểu đến mức không thể cứu vãn, giống như cách một vật rơi xuống rãnh Mariana – nơi sâu nhất đại dương – và không thể quay trở lại.)

Gặm rộp rộp miếng kem còn sót lại trên que gỗ, Bành Nhất Phàm đứng lên, thở dài thườn thượt:

"Tim đã chết, sẽ không còn yêu nữa. Tôi đi net chơi, tiêu xài quãng thanh xuân cô đơn hiu quạnh của mình đây, chỗ này để lại cho hai người đấy."

Lâm Diểu: "?"

Cô ngơ ngác nhìn Văn Dã, quan tâm hỏi: "Anh ấy sao vậy?"

Văn Dã ngậm que kem trong miệng, cúi người thay một vòng hương muỗi mới, đặt dưới bàn nơi cô viết bài:

"Lên cơn thời kỳ phi chủ lưu*, kệ nó đi."
(*Phi chủ lưu (非主流) nghĩa là khác lạ, không giống với bình thường.)

Nói xong, anh duỗi cánh tay dài, lấy lọ nước hoa chống muỗi trên bàn.

Cổ chân đột nhiên truyền đến cảm giác mát lạnh. Hàng mi dài của Lâm Diểu khẽ rũ xuống, cô thấy Văn Dã đang ngồi xổm bên chân mình, cầm chai nước hoa chống muỗi, xịt một lượt lên phần da lộ ra dưới ống quần đã xắn của cô.

Từ trên nhìn xuống, đốt sống lộ rõ sau gáy thiếu niên, cổ tay gầy guộc với làn da trắng lạnh khẽ gập lại, khuôn mặt ẩn dưới bóng tối mà chiếc bàn phủ xuống, nhưng từng đường nét vẫn sắc sảo và rõ ràng. Đôi mắt đen láy chăm chú nhìn vào mắt cá chân cô.

Anh xịt nước hoa chống muỗi từng chút một, từ trước ra sau, không bỏ sót chỗ nào.

Sau đó mới đứng thẳng dậy, đặt lại chai nước hoa lên bàn, lấy que kem sắp tan trong miệng ra, cắn mấy miếng rồi ăn hết. Rồi anh trở lại chỗ cũ, tiếp tục vẽ bản thiết kế.

Không nói thêm gì cả, cứ như thể hành động vừa rồi chỉ là thuận tay mà làm.

Nhưng Lâm Diểu biết, là vì tối qua trên đường về nhà, cô đã than phiền một câu bâng quơ—nói rằng lũ muỗi bây giờ tiến hóa rồi, ngay cả khi đã đốt hương muỗi và bật đèn diệt côn trùng, chân cô vẫn bị đốt vài nốt.

Nên tối nay, anh mới cố tình xịt thêm nước hoa chống muỗi lên cổ chân cô.

Cô đột nhiên nhớ đến một câu trong sách ngữ văn: "Thất chi đông ngung, thu chi tang du."*
(*Trích "Hậu Hán Thư – Phùng Dị truyện". Dịch nghĩa: Mất ở gốc đông (lúc mặt trời mọc), thu lại góc tây (lúc mặt trời lặn).
Ý nói ban đầu lầm lỡ mất mát, về sau lại đền bù được vậy. Trong vũ trụ này có lý "không mất thì không được", và "thiện ác hữu báo". Đạo Trời vốn công bằng, bạn cho đi bao nhiêu thì ắt sẽ nhận lại được bấy nhiêu vậy.)

Cô mất đi cha mẹ từng yêu thương mình. Nhưng lại có một người anh trai đối xử với cô thật sự rất, rất tốt.

——

Tiệm xăm nhỏ chưa đến mười mét vuông này, đối với Lâm Diểu mà nói, lại trở thành nơi thân thuộc hơn cả nhà.

Còn ngôi nhà ban đầu, bây giờ chỉ đơn thuần là chỗ để về ngủ mỗi tối.

Dù Văn Thiên Minh và Triệu Mỹ Oanh cứ ba ngày cãi nhỏ, năm ngày cãi to, có khi còn ầm ĩ đến mức như muốn lật tung cả mái nhà, cô cũng chẳng bị ảnh hưởng gì—chỉ vùi đầu vào học ở tiệm xăm của Văn Dã.

Vậy nên trong suốt mấy tháng qua, thành tích của cô không hề sa sút, mà còn có xu hướng ngày càng tiến bộ.

Nhưng rồi, một chiếc xe cảnh sát bất ngờ xuất hiện trước cửa nhà, phá vỡ hoàn toàn sự bình lặng vốn có.

Văn Thiên Minh bị đưa đi. Gã ta hết tiền nhưng vẫn muốn cờ bạc, bèn nảy sinh ý đồ xấu, thông đồng với người ngoài để tuồn

một lượng lớn vật liệu thép từ nhà máy ra ngoài bán. Số tiền chiếm đoạt đủ để gã bị phán bảy tám năm tù.

Triệu Mỹ Oanh lập tức nộp đơn ly hôn lên tòa án. Mối quan hệ giữa hai người đã sớm rạn nứt, chỉ vì tranh chấp quyền nuôi con và việc Văn Thiên Minh ép bà ta chia đôi số tiền tiết kiệm mà mãi chưa thể ly hôn.

Bây giờ thì gã ta đã vào tù rồi, bà ta chẳng đời nào làm Vương Bảo Xuyến, còn cam tâm chờ đợi mười tám năm.* Phải tranh thủ lúc mình chưa quá già mà nhanh chóng tìm người đàn ông khác mới được.
(*Vương Bảo Xuyến là con gái tể tướng Vương Doãn, xinh đẹp và thông minh. Cô ném tú cầu chọn chồng, trúng thư sinh nghèo Tiết Bình Quý, nhưng bị cha phản đối. Bất chấp tất cả, cô theo chồng, sống nghèo khổ rồi chờ đợi suốt 18 năm khi Tiết nhập ngũ. Khi Tiết trở về làm quan, họ chỉ đoàn tụ được 18 ngày trước khi Tiết qua đời, để lại cô lẻ loi suốt đời.)

Vì đã ly hôn với Văn Thiên Minh, Triệu Mỹ Oanh cũng không muốn tiếp tục ở lại nhà Văn Dã. Bà ta thật sự có chút kiêng dè thiếu niên này, hơn nữa nếu còn ở đây, thì làm sao thuận tiện tìm "mùa xuân thứ hai" được?

Lúc Lâm Diểu đến căn nhà đó, cô chỉ mang theo một rương hành lý.

Lúc rời đi, hành lý vẫn chỉ vỏn vẹn bấy nhiêu.

Chỉ có duy nhất một thứ tăng thêm—chính là chú gấu bông Gabriel mà Văn Dã đã tặng cô vào đêm Giáng sinh.

Văn Dã gõ cửa bước vào, đập vào mắt anh là căn phòng đã được cô gái nhỏ thu dọn gọn gàng, sạch sẽ nhưng trống trải.

Lòng anh cũng bỗng chốc thấy trống vắng lạ thường.

"Số điện thoại của anh, QQ của anh em đều có cả rồi. Anh chưa bao giờ tắt máy, nên bất kể ngày hay đêm, có chuyện gì cứ gọi thẳng cho anh là được."

Mũi Lâm Diểu chợt cay cay, cô cố nén nước mắt, khẽ gật đầu.

Thấy cô như vậy, lòng Văn Dã càng khó chịu hơn. Anh giơ tay đặt lên đầu cô, nhẹ nhàng xoa mấy cái, khóe môi kéo lên thành một nụ cười, cố ý dùng giọng điệu trêu chọc:

"Cũng đâu phải chuyển đi tận tám vạn dặm, chỉ là qua bên kia cây cầu thôi, ngồi xe cũng chỉ mất nửa tiếng. Chờ em thi xong, nghỉ hè rồi, anh qua tìm em, dẫn em đi ăn ngon, chơi vui."

——

Lâm Diểu theo Triệu Mỹ Oanh chuyển đến căn nhà thuê mới.

Căn hộ hai phòng ngủ, một phòng khách. Cô và Văn Lỗi ngủ chung một phòng, vẫn là chen chúc trên một chiếc giường.

Chuyển đến chưa được hai ngày, đã có đàn ông đến nhà.

Người đàn ông đó tên Quách Hưng Vĩ, làm cùng chỗ với Triệu Mỹ Oanh.

Bà ta phụ trách ghi chép kho hàng, còn gã là tổ trưởng nhóm sửa chữa. Vợ gã đã mất nhiều năm, gã vẫn luôn tăm tia Triệu Mỹ Oanh—dù sao bà ta cũng còn chút nhan sắc.

Nghe tin bà ta ly hôn, gã liền như con mèo hoang đánh hơi thấy mùi tanh, lập tức săn đón nịnh bợ hết mức.

Mà Triệu Mỹ Oanh cũng có ý định nhanh chóng kiếm một người đàn ông khác, thế là hai người thuận lợi đến với nhau.

Khoảng chín giờ tối, Lâm Diểu đi học về, vừa bước đến hành lang đã thấy Triệu Mỹ Oanh đang tiễn Quách Hưng Vĩ xuống

lầu.

Cô cất tiếng gọi:

"Mẹ."

Trong cầu thang ánh sáng lờ mờ, dù đang mặc bộ đồng phục rộng thùng thình, vẻ đẹp rạng rỡ của cô gái vẫn khó mà bị che lấp.

Quách Hưng Vĩ sững người trong chốc lát, sau đó cười cười:

"Tiểu Oanh, đây là con gái em à? Đúng là xinh đẹp y như em vậy."

Dù câu này cũng có kèm theo lời khen dành cho Triệu Mỹ Oanh, nhưng bà ta vẫn thấy khó chịu.

Ánh mắt kinh diễm mà gã đàn ông kia vừa lộ ra quá rõ ràng, đến người mù cũng nhìn ra được.

Đối với Lâm Diểu, Triệu Mỹ Oanh chưa từng có chút tình cảm mẹ con nào.

Bà ta chịu dắt cô theo khi dọn ra ngoài, chẳng qua là vì dù sao con bé cũng lớn rồi, nuôi cũng không tốn bao nhiêu tiền.

Quan trọng hơn, nó xinh đẹp, sau này gả đi chắc chắn sẽ nhận được một khoản sính lễ kha khá, đến lúc đó bà ta còn có thể dựa vào mà dưỡng lão.

Lúc này, nhìn cô gái tuổi xuân phơi phới trước mặt, lòng bà ta lại dâng lên chút đố kỵ chua chát—bản thân sắp già nua tàn phai, còn cô gái này lại thanh xuân rực rỡ.

Nụ cười trên mặt Triệu Mỹ Oanh tắt ngấm, giọng nói cũng trở nên cứng nhắc, khó chịu:

"Tối nay mẹ về muộn, con về nhớ trông Tiểu Lỗi làm bài tập cho xong. Đừng có suốt ngày lang thang bên ngoài tới khuya không chịu về, chẳng biết lại đi lêu lổng ở đâu nữa!"

Lâm Diểu về đến nhà, nói mấy lần mới lôi được Văn Lỗi ra khỏi tivi, bắt nó vào phòng làm bài tập.

Cô cũng ngồi xuống bàn, lấy bài kiểm tra từ trong cặp ra, tiện tay cầm luôn điện thoại đặt bên cạnh.

Trên màn hình hiện lên biểu tượng chim cánh cụt nhỏ, cô mở ra, nhìn thấy tin nhắn Văn Dã gửi từ ba mươi phút trước:

【Bên đó ở thế nào? Đã quen chưa?】

Biết cô có tiền án "báo tin vui, giấu tin buồn", ngay bên dưới còn một tin nhắn khác:

【Nói dối mũi sẽ dài ra】

Lâm Diểu không nhịn được cong mắt cười, nhưng cười xong đôi mắt lại có chút cay cay.

Cô nhẹ nhàng thở ra một hơi, gõ bàn phím trả lời:

【Anh yên tâm đi, em vẫn ổn mà】

Hiện tại, Triệu Mỹ Oanh phải gánh thêm tiền thuê nhà, chỉ dựa vào mức lương ít ỏi hoàn toàn không đủ.

Bà ta nhờ Quách Hưng Vĩ kiếm về hai máy đánh mạt chược cũ, đặt ngay giữa phòng khách, biến nó thành một sòng mạt chược mini.

Mỗi bàn thu 80 đồng phí bàn, khách chơi đa phần là người trong khu chung cư.

Quách Hưng Vĩ muốn lấy lòng bà ta, nên ngày nào cũng rủ anh em đến góp vui.

Mỗi tối đi học về, Lâm Diểu vừa bước vào nhà đã bị khói thuốc xông đến cay xè mắt mũi.

Việc đi vệ sinh hay tắm rửa cũng cực kỳ bất tiện.

Có lần, cô đang tắm trong phòng tắm rõ ràng đã đóng cửa, vậy mà vẫn có một gã đàn ông bên ngoài vặn tay nắm cửa.

May mắn là cô đã khóa trái bên trong.

Sau lần đó, cô đều phải đợi đến tận nửa đêm, khi khách về hết mới dám vào tắm.

Cuối tháng Sáu, Lâm Diểu được nghỉ hè.

Ban ngày ở nhà, cô không chỉ phải nấu cơm, mà còn phục vụ trà nước cho khách đến chơi bài.

Tối Chủ nhật hôm đó, sòng bài đặc biệt đông, ngoài hai bàn mạt chược, còn có thêm một bàn đánh bài.

Triệu Mỹ Oanh bận tối mặt mày, không xoay xở kịp, bèn gọi Lâm Diểu ra giúp.

Lâm Diểu cố nén mùi khói thuốc nồng nặc, cầm bình nước sôi, đi từng bàn rót nước vào ly giấy.

Bàn này ngồi toàn là Quách Vĩ Đào và mấy người bạn của gã, đều là đám đàn ông ngoài ba, bốn mươi tuổi.

Vừa thấy cô, ánh mắt cả bọn như dính chặt vào người cô không rời.

Thiếu nữ môi đỏ da trắng, đẹp đến mê hồn.

Thân hình còn chút non nớt, nhưng đã thấp thoáng đường cong mềm mại.

Khi cô nhấc tay rót nước, cánh tay mảnh khảnh tựa như chỉ cần một cái bóp nhẹ là gãy.

Lâm Diểu cảm nhận rõ ràng những ánh mắt trơ trẽn đang dán chặt lên người mình, khó chịu vô cùng.

Cô chỉ có thể nhanh chóng rót nước cho xong.

Bỗng nhiên, tay cô khẽ run, cổ bình hơi lệch đi, nước sôi đổ tràn ra ngoài.

Triệu Mỹ Oanh bưng đĩa dưa hấu từ trong bếp đi ra, thấy cảnh này lập tức trừng mắt quát:

"Cái gì đây? Con làm gì mà không cẩn thận thế hả?"

Sau đó bà ta vội vàng quay sang gã đàn ông vừa bị nước nóng bắn lên quần, cười cười xin lỗi:

"Ngại quá, con gái tôi nó vụng về lắm!"

Lâm Diểu xấu hổ đến mức mặt đỏ bừng, cảm thấy cực kỳ nhục nhã.

Nhưng cô vẫn run rẩy cắn môi, mở miệng tố cáo:

"Mẹ, ông ta vừa... sờ vào người con."

Người đàn ông giật bắn lên như bị dẫm phải đuôi, gân cổ quát ầm lên để che giấu chột dạ:

"Con ranh này nói bậy gì thế! Tao chỉ vô tình chạm vào một cái thôi!"

Triệu Mỹ Oanh cảm thấy chuyện này cũng chẳng có gì to tát.

Bà ta chỉ muốn cho qua, liền phẩy tay nói:

"Chỉ là hiểu lầm thôi, vào phòng đi!"

Lâm Diểu cảm giác như toàn bộ oxy trong căn phòng này đã bị rút sạch.

Một nỗi ngạt thở chưa từng có ập đến, cô cố gắng hít thở sâu mấy lần, vành mắt đỏ hoe vì ấm ức, nhưng nước mắt thì cố chấp không rơi xuống.

Cô cắn chặt môi, đôi mắt hiếm khi lộ ra sự dữ dằn, trừng trừng nhìn gã đàn ông kia.

Nhưng trong mắt hắn, cô không có chút đáng sợ nào.

Những kẻ khác cũng dừng lại không chơi bài nữa, tỏ vẻ xem kịch vui.

Ngay cả Văn Lỗi đang làm bài trong phòng, cũng ghé mắt qua khe cửa hóng chuyện.

Quách Hưng Vĩ cố gắng hòa giải, Triệu Mỹ Oanh thì cảm thấy mất mặt, đẩy mạnh cô một cái:

"Còn đứng ngây ra đó làm gì? Mau vào phòng đi!"

Lâm Diểu cảm giác tất cả âm thanh xung quanh đều trở nên xa xăm, trong đầu chỉ có một ý nghĩ duy nhất.

Và cô đã làm như thế—

Cô bước thẳng đến trước mặt gã đàn ông, dốc cả bình nước sôi lên bàn tay vừa sờ vào người mình.

"Á Á Á——!!!"

Tiếng gào thét vang lên, mọi người trong phòng đều chết sững, hoàn toàn không ngờ một cô gái nhỏ bé trông có vẻ yếu đuối lại có thể cứng rắn đến vậy.

Triệu Mỹ Oanh sợ rước họa, lao đến tát mạnh vào mặt cô:

"Mày điên rồi à?!"

Lâm Diểu chạy khỏi nhà.

Cô không muốn ở lại nơi này dù chỉ một giây.

Bên ngoài trời đổ mưa.

Cơn mưa rào mùa hạ ập đến vừa nhanh vừa mạnh, chẳng mấy chốc đã xối xả như trút nước.

Người đi đường có ô thì rất ít, đa số chỉ có thể vội vã chạy nhanh.

Lâm Diểu không chỉ không có ô, mà còn đi một đôi dép lê chưa kịp thay.

Cô chạy loạng choạng, không giống những người khác có nơi để về—cô không có chỗ nào để đi.

Cuối cùng, cô đành co ro dưới mái hiên của một cửa hàng kim khí đã đóng cửa, tạm thời tránh mưa.

Cô ôm gối, cuộn mình trong khoảng hiên nhỏ hẹp.

Cả người gần như ướt sũng, nước mưa men theo tóc và má, tí tách rơi xuống.

Gió thốc qua, mang theo những giọt mưa lạnh buốt hắt vào cổ và cánh tay.

Cô lạnh đến mức răng va vào nhau, trông thật đáng thương, giống như một con mèo nhỏ bị bỏ rơi.

Thật ra, cô đúng là một đứa trẻ bị bỏ rơi.

Nếu không bị cha mẹ nuôi vứt bỏ, cô đã không phải lưu lạc đến nơi này.

Không biết đã qua bao lâu, cơn mưa xối xả cuối cùng cũng ngớt.

Nhưng bầu trời vẫn dày đặc mây đen, một tia trăng cũng không lọt qua nổi.

Cô lạnh đến mức cả người tê dại, dần dần không còn cảm thấy lạnh nữa.

Nhưng đầu lại bắt đầu choáng váng, nặng trịch như có một khối sắt đè lên.

Cô buộc phải tựa trán lên cánh tay ôm gối, nhắm mắt lại.

Giữa màn đêm tĩnh lặng, một tiếng bước chân dồn dập, gấp gáp ngày càng tiến lại gần.

Lâm Diểu chớp hàng mi ướt đẫm, ngẩng đầu lên.

Trong tầm mắt đã bị nước mưa làm mờ, xuất hiện một bóng dáng cao gầy.

Cô cứ ngỡ mình đang sốt đến sinh ảo giác, mắt chớp chậm một nhịp.

Bóng dáng ấy vẫn đứng đó, thậm chí còn lên tiếng.

Giọng nói trầm thấp, khàn đặc, đè nén cả tức giận lẫn đau lòng:

"Chẳng phải đã bảo có chuyện gì thì tìm anh sao?"

"Giữa đêm khuya một mình chạy ra đây ngồi, em tưởng trên đời này hết sạch người xấu rồi à?"

Sắc mặt chàng trai u ám, giọng điệu lại xa lạ như lần đầu gặp mặt.

Nhưng cùng lúc đó, anh nhanh chóng cởi áo khoác, choàng lên người cô.

Lâm Diểu cố gắng đứng dậy, nhưng chân tê rần, suýt chút nữa bị trẹo chân.

Văn Dã kịp thời vươn tay, bàn tay to lớn bắt lấy cánh tay cô, giữ chặt.

Lòng bàn tay nóng rực của anh truyền vào da thịt lạnh buốt của cô, rồi thấm sâu vào tận xương tủy.

Lâm Diểu như được hồi sinh, cả người dần lấy lại cảm giác.

Cô ngẩng mắt nhìn anh, cố gắng giữ giọng bình tĩnh để thuật lại sự thật khiến cô đau đớn nhất:

"Bố mẹ trước đây của em không cần em nữa."

"Vì công việc kinh doanh của họ gặp vấn đề lớn."

"Em trai em là con ruột, dù thế nào cũng phải mang theo ra nước ngoài, nhưng em thì không."

Nói đến đây, cổ họng cô nghẹn lại, phải hít sâu một hơi mới có thể nói tiếp:

"Nếu mang theo em nữa, sẽ thêm rất nhiều rắc rối."

"Họ đã đủ quay cuồng vì công việc và đứa em trai mắc chứng tự kỷ rồi, nên họ chọn cách gửi em đi."

Văn Dã lặng người.

Ngay khoảnh khắc vừa chạy đến, nhìn thấy cô, trái tim anh đã bị bóp nghẹt.

Bây giờ nghe cô nói vậy, lại giống như bị nghìn mũi tên xuyên thấu.

Lần đầu tiên trong đời, anh căm ghét tột cùng hai kẻ chưa từng gặp mặt.

Lâm Diểu nhìn chằm chằm vào đường nét căng cứng trên đôi môi thiếu niên, không còn chút sợ hãi nào như lần đầu gặp mặt.

"Từ khi em chuyển đến đây, anh đã chăm sóc em quá nhiều rồi."

"Chúng ta không có quan hệ huyết thống, bây giờ ngay cả danh nghĩa cũng chẳng còn."

"Anh hoàn toàn không có nghĩa vụ phải lo cho đống rắc rối của em."

Cô cúi mắt, giọng nhỏ đi, như thể phải khó khăn lắm mới nói ra được:

"Em cũng không muốn... để anh cảm thấy em là một gánh nặng."

Văn Dã khẽ cười khẩy, giọng căm ghét lẫn khinh miệt:

"Mẹ nó, huyết thống chó má gì chứ."

"Em đã gọi anh một tiếng 'anh trai', vậy thì em chính là em gái anh."

"Anh phải bảo vệ em cả đời."

Lực siết trên cổ tay bỗng chặt hơn vài phần, tựa như khớp xương anh sắp khắc vào da thịt cô.

Lâm Diểu ngẩng đầu, chạm vào ánh mắt đen thẳm hơn cả màn đêm.

Đôi mắt ấy nhìn thẳng vào cô, không rời dù chỉ một giây.

Bên tai vang lên giọng nói của anh—khàn đặc, nghiêm túc, từng chữ kiên định như dao khắc vào đá:

"Dù tất cả bọn họ không cần em nữa—"

"Thì anh cần."

"Đi theo anh."

"Anh cũng có thể nuôi em."

Chương 23: Dọn qua đây

Đã rạng sáng, phải chờ rất lâu mới vẫy được một chiếc taxi.

Cả hai ngồi ở ghế sau, Lâm Diểu sốt cao, đầu óc quay cuồng, khó chịu tựa vào cửa sổ xe, hàng mi đen dài rũ xuống yếu ớt, nửa tỉnh nửa mê.

Văn Dã chỉ nói một câu "Tắt điều hòa đi." với tài xế ngay khi lên xe, sau đó im lặng suốt cả quãng đường, môi mím chặt, gương mặt căng cứng.

Tài xế nhìn qua gương chiếu hậu, bắt gặp ánh mắt u ám, lạnh lẽo như dao của thiếu niên ngồi sau, bất giác rùng mình. Người đàn ông vốn lắm chuyện, lần này không dám hé một lời, thậm chí còn đạp ga hết mức có thể trong giới hạn tốc độ.

Từ lúc gọi điện, nghe Văn Lỗi nói chị bị mẹ tát một cái rồi bỏ chạy, trong lòng Văn Dã đã bốc lên một ngọn lửa giận dữ.

Ngọn lửa ấy cháy suốt ba tiếng, mãi đến khi tìm thấy cô—cô gái nhỏ ướt đẫm từ đầu đến chân, co ro trước cửa hàng kim khí bên đường, lửa giận trong lòng anh lập tức bùng lên đến cực điểm.

Xe dừng lại trước đầu hẻm, Văn Dã thanh toán rồi xuống xe trước, sải vài bước dài vòng sang phía bên kia, mở cửa xe cho Lâm Diểu.

Chân cô vừa chạm đất, đã thấy Văn Dã quỳ xuống trước mặt mình.

Bên tai vang lên giọng nói trầm khàn của anh:

"Lên đi."

Lâm Diểu đầu óc quay cuồng, nhất thời không kịp phản ứng.

Văn Dã vẫn giữ nguyên tư thế quỳ một gối, ngẩng cằm nhìn cô, ánh mắt sâu thẳm như ẩn nhẫn điều gì đó, đôi mắt một mí hơi nhướng lên, nơi đuôi mắt hằn một vệt nhăn sắc nét.

"Mau lên đi, em xem mặt mình nóng bừng lên rồi, anh sợ em đi được nửa đường lại ngất xỉu mất."

Lời thì thúc giục, nhưng giọng nói lại dịu dàng, trong câu chữ còn lộ rõ sự kiên nhẫn và cưng chiều vô hạn.

Từ năm năm hay sáu tuổi, Lâm Diểu đã không còn được ba cõng nữa.

Nhưng có lẽ tối nay đầu óc cô thực sự nóng đến mơ hồ, hoặc cũng có thể do đã chìm đắm trong nỗi cô đơn, vô vọng suốt cả đêm, cô chậm rãi giơ tay lên, vòng qua cổ anh, như một người bám vào khúc gỗ trôi dạt giữa đại dương.

Ngay giây tiếp theo, bàn tay mạnh mẽ của thiếu niên đỡ lấy kheo chân cô, vững vàng cõng cô trên lưng.

Mây đen tan hết, mặt trăng rụt rè nhô ra, đứng từ xa nhìn lại chỉ bé bằng đồng xu, ánh sáng yếu ớt ấy chiếu xuống, làm mặt đường nhựa loang lổ sáng lên.

Lâm Diểu tựa đầu lên vai Văn Dã, đến tận bây giờ mới phản ứng lại, cất giọng hỏi:

"Sao anh biết em chạy ra ngoài?"

Hơi thở ấm nóng của cô phả vào gáy anh khi nói, thậm chí trong khoảnh khắc nào đó, đôi môi khẽ động của cô lướt nhẹ qua da

anh.

"Chín giờ anh gọi cho em, Văn Lỗi nghe máy."

Giọng Văn Dã trầm xuống vài phần:

"Nó nói em bị Triệu Mỹ Oanh tát một cái, rồi chạy ra ngoài."

Sau khi Lâm Diểu lên xe taxi, cô nhìn thoáng qua đồng hồ tính cước phía trước. Lúc đó là 0 giờ 2 phút.

Nói cách khác, anh đã tìm cô suốt ba tiếng đồng hồ mà không có chút manh mối nào.

Đang suy nghĩ, cô chợt nghe thấy anh thấp giọng hỏi:

"Tại sao?"

Là đang hỏi tại sao cô bị đánh.

Lâm Diểu khó mà mở miệng được, cảm giác nhục nhã và uất ức khi nãy lại dâng lên, cô mím môi, thật lâu sau mới rề rà trả lời:

"Bà ấy mở một phòng mạt chược, mỗi tối có rất nhiều người đến nhà chơi."

Chữ "mẹ" này, cô đã không thể nào gọi ra được nữa.

"Tối nay bà ấy bảo em ra ngoài rót trà cho khách. Có một gã đàn ông sờ mông em, còn không chịu nhận, nên em hất hết nước sôi trong tay lên tay gã."

"Sau đó bà ấy tát em một cái."

Giới hạn chịu đựng của Văn Dã một lần nữa bị ả đàn bà đó phá vỡ.

Ngực anh như bị cơn thịnh nộ và sự đau lòng đến tột độ xé rách, cơn bạo ngược sôi trào trong huyết quản, anh chỉ muốn lập tức chặt đứt cái tay bẩn thỉu kia ngay tức khắc.

Lâm Diểu cảm nhận bả vai anh bỗng căng chặt, như thể một con dã thú hung dữ đang trên bờ vực bùng nổ.

Cô hơi bất an, cánh tay ôm lấy cổ anh càng siết chặt hơn:

"Nước em hất rất nóng, em thấy tay gã đỏ hết cả một mảng to rồi."

Văn Dã cảm nhận được đôi tay nhỏ nhắn đang ôm chặt lấy mình, anh ép cơn giận dữ xuống, giọng nói trầm ổn hơn:

"Em làm đúng rồi, phải làm như vậy."

Hơn hai tháng rồi chưa quay lại nơi này, nhưng khi bước vào, Lâm Diểu chẳng cảm thấy có gì thay đổi cả.

Văn Dã tìm một chiếc áo thun sạch và quần đùi thể thao của mình đưa cho cô.

Lúc dọn đi, Lâm Diểu đã mang theo hết quần áo, giờ chỉ có thể tạm mặc đồ của anh. Cô nhận lấy rồi đi vào phòng tắm, tắm một trận nước nóng.

Sau khi sấy tóc xong, mặc chiếc áo rộng thùng thình của Văn Dã bước ra, cô phát hiện ra chiếc giường chỉ còn trơ nệm khi trước, giờ đã được dọn dẹp gọn gàng.

Tấm trải giường, chăn mỏng và cả gối đầu — tất cả đều là màu xám, hiển nhiên là của Văn Dã.

Cửa phòng vẫn mở, Văn Dã bước vào nhưng vẫn quen tay gõ hai cái trước.

Lâm Diểu quay đầu nhìn, thấy anh cầm một cốc nước và một vỉ thuốc hạ sốt.

Anh không bước vào, chỉ đứng trước cửa chờ cô lại gần, rồi đưa nước và thuốc cho cô:

"Uống thuốc trước đi, sáng mai nếu vẫn chưa hạ sốt thì đến bệnh viện."

Lâm Diểu bấm hai viên thuốc ra, nuốt xuống.

Ngay sau đó, lại nghe anh nói:

"Chăn ga trên giường đều đã giặt sạch rồi, gối trước đây là của anh, nhưng anh đã thay vỏ mới."

Lâm Diểu không ngờ anh ngay cả gối cũng nhường cho mình, bèn hỏi:

"Anh đưa cả gối cho em rồi, vậy anh ngủ kiểu gì?"

"Anh lấy quần áo cuộn lại gối tạm là được." Văn Dã thản nhiên đáp.

Chờ Văn Dã đi khỏi, Lâm Diểu nằm xuống giường.

Dù chăn ga gối đệm đều đã được giặt sạch, nhưng vì đã được anh ngủ qua lâu ngày, nên ít nhiều vẫn còn vương lại hương thơm của anh.

Lạnh lẽo mà sạch sẽ, ngửi vào lại khiến cô cảm thấy an tâm.

Cô kéo chăn lên cao hơn một chút. Có lẽ vì vẫn còn sốt nên chẳng mấy chốc đã chìm vào giấc ngủ.

Đêm đó không mơ thấy gì, sáng hôm sau cũng không bị Văn Lỗi làm ầm ĩ đánh thức, hiếm khi ngủ ngon như vậy.

Tỉnh lại, Lâm Diểu cảm thấy cơ thể không còn khó chịu nữa, sờ lên trán thì phát hiện đã hạ sốt.

Bên ngoài hoàn toàn im ắng, không biết Văn Dã đã ra ngoài hay còn chưa dậy.

Cô xuống lầu, ra ban công thu quần áo tối qua phơi, đã khô hoàn toàn.

Sau đó trở lại phòng, thay bộ đồ của mình, rồi cầm lấy chiếc áo thun và quần đùi đã mặc của Văn Dã, đi vào nhà vệ sinh.

Cô tìm một cái thau, xả nước, định giặt cho anh.

Nước trong bồn vừa mới róc rách chảy, Văn Dã vừa mở cửa bước vào, nghe thấy động tĩnh thì lập tức đi tới, g.iữa hai chân mày nhíu chặt lại.

Lâm Diểu vừa định đưa tay vào nước, sau lưng đã vang lên giọng nói không vui:

"Em làm gì vậy? Không phải có máy giặt sao?"

Cô quay đầu giải thích:

"Chỉ có hai món đồ, bỏ vào máy cũng không quay được, vừa tốn nước lại tốn điện."

Chân mày Văn Dã vẫn chưa giãn ra:

"Vậy thì để anh gom thêm mấy món nữa rồi giặt, anh đâu chỉ có hai bộ đồ, không giặt cái này thì không có cái khác để mặc chắc?"

"Bệnh còn chưa khỏi đã lo làm việc, em có thể quan tâm đến cơ thể mình chút được không?"

Lâm Diểu không cảm thấy giặt hai món quần áo là việc gì to tát.

Suốt quãng thời gian dọn đến ở cùng Triệu Mỹ Oanh, việc giặt đồ, rửa chén, mỗi tối sau khi sòng mạt chược tan, quét dọn sàn nhà đầy tàn thuốc và vỏ hạt dưa—tất cả đều do cô làm.

Dù vậy, bà ta vẫn thường xuyên chê bai cô không có mắt nhìn, không biết xem xét tình huống mà làm việc.

Cô bắt bẻ lại câu nói trước đó của Văn Dã:

"Hạ sốt rồi mà, không tin anh sờ thử đi."

Nói xong, cô ngửa đầu lên, để anh kiểm tra nhiệt độ.

Khuôn mặt nhỏ nhắn, ngoan ngoãn hết mức.

Văn Dã đưa tay lên được một nửa rồi lại thả xuống, hầu kết khẽ nhúc nhích:

"Ra ngoài, theo anh đo nhiệt độ trước đã."

Trước đây trong nhà mười mấy năm trời chưa từng có nhiệt kế.

Mãi đến mùa đông năm ngoái, cô bé này sốt suốt một đêm, anh đưa cô đến bệnh viện truyền nước, sau đó mới mua một cái ở tiệm thuốc.

Mua về xong để nguyên, thậm chí đến hộp cũng chưa từng mở ra.

Lúc này, Văn Dã lấy nhiệt kế ra, đưa cho Lâm Diểu, rồi nghiêng người để cô dễ dàng đặt vào nách kẹp lại.

Còn anh thì cúi đầu chăm chú đọc hướng dẫn sử dụng.

Năm phút sau, Lâm Diểu rút nhiệt kế ra, liếc mắt xem trước rồi nói:

"35.7 độ, em đã bảo là hạ sốt rồi mà."

Văn Dã cũng cầm lấy nhiệt kế xem qua, xác nhận không có vấn đề gì mới yên tâm cất lại.

Sau đó, anh xách một túi lớn đồ dùng vệ sinh cá nhân—mua từ sáng sớm—đưa cho cô:

"Rửa mặt xong ra ăn sáng."

Năm phút sau, Lâm Diểu bước ra khỏi nhà vệ sinh.

Trên bàn ăn, bữa sáng đã được dọn sẵn.

Cô ngồi xuống bên cạnh anh, bắt đầu ăn sủi cảo hấp và cháo anh mua về.

Văn Dã cũng ăn chậm lại, hai người gần như cùng lúc ăn xong.

Cô vừa đặt đũa xuống, đã nghe anh mở lời:

"Có muốn dọn qua đây ở trước không?"

Lâm Diểu nghiêng đầu nhìn anh.

Ánh mắt Văn Dã lướt qua một tia chán ghét không che giấu:

"Chỗ đó em đừng về nữa. Trước mắt có thể dọn sang đây, dù sao cũng không thiếu phòng cho em ở. Chờ đến tháng Chín khai giảng, em có thể chọn tiếp tục ở lại hoặc nộp đơn đăng ký ký túc xá trong trường."

Thực ra, Lâm Diểu cũng chẳng muốn quay về đó chút nào.

Cô suy nghĩ một lát rồi quyết định:

"Vậy em trả anh tiền thuê phòng. Tiền điện nước cũng có thể chia đôi."

Văn Dã bị chọc tức đến bật cười.

Anh hếch đuôi mắt liếc cô:

"Nói thật đi, có phải tối qua anh nói gì em cũng quên sạch rồi?"

Thực ra, đêm qua hai người cũng chẳng nói nhiều lời.

Lâm Diểu chớp mắt, trong đầu chợt hiện lên hình ảnh lúc ở trước cửa tiệm kim khí.

Anh túm chặt lấy cánh tay cô, từng khớp xương nổi rõ, giọng nói trầm khàn, kiên định:

"Dù tất cả bọn họ không cần em nữa, thì anh cần."

"Đi theo anh, anh cũng có thể nuôi em."

Giọng nói khàn khàn, nghiêm túc của anh tối qua dường như vẫn còn vang vọng trong tâm trí cô.

Ngực Lâm Diểu khẽ nóng lên.

Cô còn chưa nghĩ ra nên đáp thế nào, đã thấy thiếu niên trước mặt trầm ngâm giây lát, rồi hỏi ngược lại:

"Hay là, em không muốn coi anh là 'anh trai'?"

"Tất nhiên không phải!" Cô lập tức phủ nhận.

"Thế thì xong rồi."

Văn Dã nhìn cô mắt tròn xoe ngỡ ngàng, đầu lưỡi chạm nhẹ vào má, khẽ cong môi cười:

"Phòng bỏ không cũng là bỏ không, em dọn vào còn náo nhiệt chút. Bằng không, mỗi tối anh về nhà đều lạnh tanh, chẳng có chút hơi người nào. Còn tiền nước tiền điện, thêm em cũng chẳng tốn bao nhiêu, tính tới tính lui chỉ thêm phiền."

"Tối nay anh đi cùng em một chuyến, thu dọn đồ đạc."

Anh chốt hạ vấn đề ngay tức khắc.

"Ồ... được thôi."

Cô ngoan ngoãn đáp, cũng quên mất phải hỏi vì sao phải đợi đến tối.

Dù sao... nghe lời anh là đúng rồi.

Buổi sáng chín giờ có khách đặt trước, Văn Dã phải đến cửa tiệm làm việc.

Lâm Diểu cũng theo anh qua đó.

Đã hơn hai tháng rồi cô chưa đến đây làm bài tập.

Những món đồ trước kia của cô—đèn bàn nhỏ trên bàn học, đệm hồng trên ghế, thậm chí chiếc cốc sứ hình gấu nhỏ cô hay dùng—đều còn nguyên chỗ cũ, không thiếu thứ gì.

Ngay cả tủ lạnh, cô vừa kéo ra đã thấy một hàng kem Magnum xếp ngay ngắn.

"Này, cầm lấy chơi đi."

Văn Dã nói bâng quơ, mở khóa điện thoại rồi tiện tay nhét cho cô, chẳng hề bận tâm chút nào đến quyền riêng tư.

"Anh chắc mất khoảng hai tiếng để xong việc, rồi chúng ta đi ăn."

Tối qua, Lâm Diểu chạy ra ngoài chỉ với một đôi dép lê, điện thoại cũng không mang theo.

Thế nên, cô nhận lấy điện thoại của Văn Dã, đeo tai nghe, tìm một bộ phim Mỹ xem, vừa xem vừa cắn dở một que kem.

Gần mười hai giờ, vị khách kia rời đi.

Văn Dã dẫn cô đến một quán ăn nhỏ gần đó để dùng bữa trưa.

Sau khi ăn xong, anh bắt taxi, chở cả hai đến một siêu thị lớn.

Gối, ga giường, chăn mỏng mùa hè, dầu gội, sữa tắm—tất cả những vật dụng cần thiết cho cuộc sống hàng ngày.

Sau một vòng mua sắm, chiếc xe đẩy Văn Dã đang đẩy đã chật kín.

Lâm Diểu giờ chẳng có đồng nào trên người, tất nhiên tất cả đều do Văn Dã thanh toán.

Những túi hàng lớn anh đều giành lấy trước, chỉ chừa lại một chiếc gối bông mềm mại để cô ôm.

Vừa bước ra khỏi siêu thị, cô liền rất tự giác nói:

"Tiền mua đống đồ này, đợi em về lấy thẻ ngân hàng rút tiền rồi trả anh."

Suốt một năm qua, Triệu Mỹ Oanh không hề cho cô một xu.

Tiền sinh hoạt, tài liệu học tập, và các khoản chi tiêu khác—đều từ tiền tiêu vặt cô tích góp từ trước, giờ chỉ còn lại ba bốn nghìn tệ.

Riêng lần mua sắm chiều nay đã tiêu tốn bảy tám trăm.

Từ giờ, chuyện ăn mặc, sinh hoạt... thứ gì cũng cần tiền.

Lâm Diểu âm thầm tính toán trong lòng, định sau này tìm một công việc bán thời gian ở quán trà sữa hoặc cửa hàng tiện lợi, chỉ làm vào Chủ Nhật.

Văn Dã biết rõ tình hình kinh tế của cô, vốn dĩ chẳng hề có ý định lấy tiền.

Lời "không cần trả" còn chưa kịp thốt ra, anh hơi nghiêng đầu, liền thấy cô gái nhỏ hai má hơi ửng hồng, trên mặt viết đầy vẻ ngại ngùng.

Anh đổi giọng:

"Số tiền này đương nhiên em phải trả rồi, nhưng không phải bây giờ."

Lâm Diểu ngẩn người, không hiểu ý anh.

Văn Dã chỉnh lại sắc mặt, nghiêm túc nói:

"Em xem, anh đã tốt nghiệp rồi, cửa tiệm xăm vẫn làm ăn ổn, tiền tiêu hết thì kiếm lại được.
Nhưng em vẫn còn đi học, nhiệm vụ quan trọng nhất bây giờ là học hành, không cần phải vì chuyện tiền bạc mà phân tâm.
Chờ em thi đỗ một trường đại học tốt, tốt nghiệp rồi kiếm được công việc lương cao, lúc đó chắc chắn có rất nhiều tiền.
Đến khi ấy, em hãy lấy tiền lương mà trả anh."

Sợ cô vẫn còn ngại, anh lại bổ sung:

"Sau này, anh coi như đang gửi tiền ở chỗ em vậy, tích lũy dần dần, khỏi lo tiêu hoang."

Lâm Diểu nghe anh dài dòng một hồi, thật sự có chút bị thuyết phục.

Cô mím môi, nghiêm túc cam đoan:

"Vậy thì em sẽ ghi lại từng khoản một. Sau này đi làm kiếm được tiền, em sẽ trả gấp đôi cho anh."

"Được thôi."

Văn Dã nhếch môi cười, lười biếng đáp một tiếng.

Dù sao chuyện sau này, để sau này tính.

Mua đồ về nhà xong, những món như ga giường, vỏ chăn mới mua đều bị Văn Dã vứt vào máy giặt xả qua một lượt.

Lâm Diểu muốn ra phơi, nhưng lại bị anh đuổi về phòng tiếp tục xem TV.

Văn Dã bưng chậu quần áo ra ban công, từng món một giũ ra phơi.

Điện thoại trong túi vang lên một tiếng.

Anh lấy ra xem:【A Dã, là tiểu khu Gia Uyển trên đường Bắc Pha đúng không? Tao với hai thằng nữa sẽ đến đó trong nửa tiếng.】

Văn Dã đặt chiếc chậu rỗng về chỗ cũ, đi đến trước sô pha, nơi Lâm Diểu đang ngồi:

"Anh ra ngoài một chuyến, chắc khoảng một, hai tiếng sẽ về. Tối muốn ăn gì, anh mang về cho."

Lâm Diểu cầm điều khiển, vặn nhỏ tiếng TV, ngẩng mặt lên nhìn anh:

"Trong nhà có đồ ăn không? Em nấu nhé. Mùa hè này em cũng học được vài món rồi."

Cô không muốn lúc nào cũng chỉ biết gây phiền phức cho anh mà chẳng giúp được gì.

Văn Dã nhớ lại trước đây, đến cả chiên trứng mà cô cũng sợ, cầm xẻng đứng từ xa, không khỏi cau mày.

Học được mấy món, chắc chắn cánh tay đã bị dầu nóng bắn không ít lần.

"Trong nhà chẳng còn gì cả, đến cọng hành cũng không có. Mà trời nóng thế này, vào bếp làm gì, không sợ bị nóng đến ngất à? Tối nay ăn cơm gà om nấm, được không?"

Lâm Diểu ngoan ngoãn gật đầu.

Văn Dã khẽ cong khóe môi:

"Chờ anh về, ăn xong rồi qua bên đó thu dọn đồ đạc của em."

Chương 24: Tao cứ muốn nuông chiều đấy

Khi Văn Dã đến nơi, Đỗ Bưu và hai tên đàn em của hắn đã đứng chờ sẵn ở cổng khu chung cư, núp dưới bóng cây vừa hút thuốc vừa tán gẫu.

Ba người cao to lực lưỡng, trên cánh tay trần chi chít hình xăm, trông đầy vẻ giang hồ. Người đi ngang qua đều cố tình giữ khoảng cách, sợ bị bọn họ để mắt đến.

Vừa thấy Văn Dã, cả ba liền bước lại gần.

Văn Dã lấy ra một cây thuốc lá mua trên đường đến đây, đưa cho Đỗ Bưu.

Là Hoàng Hạc Lâu 1916, tám trăm tệ một cây.

Đỗ Bưu lập tức đẩy trở lại, giả vờ nổi giận:

"Mày làm cái gì vậy? Coi tao là người ngoài hả?"

Ra đời kiếm tiền sớm, lại thường xuyên tiếp xúc với dân giang hồ, dù mới mười chín tuổi, nhưng Văn Dã rất rành mấy chuyện xã giao này.

Anh và Đỗ Bưu chỉ có quen biết sơ sơ. Hôm nay mở miệng nhờ vả, đối phương nhận lời là một chuyện, nhưng giúp sơ sài hay giúp tận tâm lại là chuyện khác.

Văn Dã không nói nhiều, lại đưa cây thuốc qua, nhếch môi cười nhạt:

"Giữa trời nóng thế này, anh Bưu chịu chạy giúp em một chuyến, em đã rất cảm kích rồi. Không bày tỏ chút thành ý, trong lòng em không yên."

Cách nói chuyện của anh khách sáo mà chu toàn, khiến Đỗ Bưu nghe xong cũng thấy dễ chịu.

Hắn cầm lấy cây thuốc, tiện tay ném vào chiếc xe tải nhỏ đậu bên cạnh, trên mặt lộ rõ nụ cười hài lòng.

Khu chung cư cũ kỹ, có bảo vệ nhưng cũng chỉ để cho có, chẳng ai quan tâm chuyện ra vào.

Khi đến chân tòa nhà khu ba, Văn Dã báo số phòng cụ thể, Đỗ Bưu và hai tên đàn em liền nghênh ngang bước lên lầu.

Phòng mạt chược của Triệu Mỹ Oanh vẫn đang mở cửa.

Nghe thấy tiếng đập cửa thùm thụp, bà ta lẩm bẩm không biết ai lại đến phá đám, rồi đi ra mở cửa.

Vừa hé ra một khe, đã thấy ba gã đàn ông cao to lực lưỡng đứng ngay trước cửa, trên tay đầy hình xăm, trông hệt như xã hội đen.

Triệu Mỹ Oanh lập tức ngây người.

Chưa kịp phản ứng, Đỗ Bưu đã thô bạo đẩy bà ta qua một bên, sải bước xông vào, giọng gằn đầy dữ tợn:

"Ai cho phép chúng mày mở sòng bạc trong khu dân cư hả? Ngày nào cũng ồn ào như cái chợ, ông đây bị quấy nhiễu đến phát điên rồi!"

Nói dứt câu, hắn vung tay hất tung cả bàn mạt chược, quân bài lả tả rơi xuống đất.

Hai tên đàn em phía sau cũng lập tức làm theo, lật luôn bàn còn lại, mấy chục quân bài rơi xuống va vào nhau lách cách, văng khắp nơi.

Mọi người trong phòng đều khiếp vía, không ai dám hó hé.

Xong việc, ba người ung dung đi xuống lầu.

Vừa thấy Văn Dã vẫn đang đứng đó, Đỗ Bưu tiện miệng hỏi:

"Có về tiệm không? Tao cho mày quá giang một đoạn."

"Không cần, em còn chút chuyện phải xử lý."

Đỗ Bưu không nhiều lời, dẫn theo đàn em rời đi.

Lúc này, trong phòng đã loạn thành một mớ.

Đám người đánh mạt chược thấy vậy cũng không dám chơi nữa, lần lượt tản ra.

Văn Dã lại chờ thêm một chút, không lâu sau, liền nghe thấy tiếng bước chân lộc cộc trong cầu thang vọng xuống.

Ánh mắt anh quét qua từng gương mặt vừa đi xuống, rồi dừng lại trên một gã đàn ông có khuôn mặt hốc hác, cằm nhọn hoắt, bên mép trái có một nốt ruồi ngay phía trên khóe môi.

Quan trọng hơn—

Bàn tay phải của gã được băng bó bằng vải gạc.

Hoàn toàn khớp với đặc điểm mà Lâm Diểu từng mô tả.

Không sai, chính là tên khốn này.

Văn Dã khẽ nhếch môi, tâm trạng có vẻ rất tốt.

Vận may cũng không tệ, chưa cần mất công đi tìm đã gặp ngay.

Trước khi Đỗ Bưu xông vào, Chu Dũng suýt nữa đã ù bài.

Vừa thầm rủa vận đen của mình, hắn ngẩng đầu lên—

Liền thấy một thiếu niên đang đi thẳng về phía mình.

Tóc ngắn, đường nét gương mặt sắc lạnh, ánh mắt tối tăm như ngâm trong hàn băng.

Không nói một lời thừa thãi, Văn Dã vung chân đạp mạnh vào đầu gối hắn.

Chu Dũng hoàn toàn không kịp phản ứng, ngã nhào xuống đất, đau đớn và phẫn nộ đồng loạt ập đến.

"Mẹ kiếp—"

Hắn gắng gượng bò dậy, câu chửi thề còn chưa tuôn xong, đã ăn trọn một cú đấm nặng nề vào mặt.

Những người vẫn chưa rời đi sững sờ đến câm nín.

Có hai kẻ quen biết với Chu Dũng, nhưng bị khí thế hung hiểm của Văn Dã dọa đến mức không dám ra tay, chỉ có thể đứng xem trong do dự.

Chu Dũng bị đánh đến mức mũi miệng đầy máu, co rụt người trên đất, hai tay ôm đầu, liên tục kêu xin tha mạng.

Văn Dã không lên tiếng, chỉ lạnh lùng giáng một cú đá cuối cùng—

Gót giày giẫm thẳng lên bàn tay bọc băng gạc của gã, tàn nhẫn nghiền qua nghiền lại.

"A a a a a——!!"

Chu Dũng thét lên như heo bị chọc tiết, tiếng gào thảm thiết chấn động cả hành lang.

Văn Dã đứng nhìn hắn gào rú, vẻ mặt hờ hững.

Chờ hắn kêu xong, anh cúi người, chậm rãi mở miệng—

"Quản cho tốt cái móng lợn của mày."

"Đừng có chạm vào thứ không nên chạm."

——

Sau khi Văn Dã rời đi, Lâm Diểu xem TV một lúc rồi lên ngủ trưa.

Cô ngủ thẳng đến gần năm giờ chiều.

Dạo gần đây, trong nhà ngày nào cũng có người đánh mạt chược đến tận rạng sáng, thậm chí đôi khi còn thâu đêm, khiến cô không thể nào nghỉ ngơi được.

Tỉnh dậy vì khát, cô xuống lầu rót nước uống, đúng lúc này cửa mở ra.

Văn Dã bước vào, tay xách hai phần gà rim và nửa quả dưa hấu không hạt.

Anh đặt đồ ăn lên bàn, đi rửa tay, sau đó lấy một cái bát và hai cái thìa ra.

Phần ruột dưa ngọt nhất ở chính giữa được anh xúc ra, đầy một bát, đặt xuống bên cạnh cô.

"Phần giữa là ngọt nhất mà, anh đừng nhường hết cho em vậy chứ."

Văn Dã vừa ăn phần còn lại, vừa nói hờ hững:

"Em đâu phải không biết, anh không thích ăn thứ quá ngọt."

Dưa hấu giòn ngọt mọng nước, Lâm Diểu ăn được mấy miếng thì bỏ bát vào tủ lạnh, sau đó bắt đầu ăn phần gà rim.

Ăn xong, trời bên ngoài đã bắt đầu tối, hai người ra khỏi nhà.

Lâm Diểu đề nghị đi xe buýt, vì có tuyến chạy thẳng, tiết kiệm tiền hơn.

Văn Dã cúi đầu liếc mắt xuống—

Thấy ngón chân trắng nõn của cô lộ ra dưới đôi dép lê, ánh mắt thoáng tối lại.

"Giờ là giờ tan tầm cao điểm."

"Em đi dép thế này, lỡ ai giẫm phải thì đau chết luôn đấy."

Lâm Diểu vô thức co ngón chân lại.

Lâm Diểu hoàn toàn không nghĩ đến chuyện này, rõ ràng Văn Dã tinh tế hơn cô nhiều.

Hai người gọi taxi đến nơi, vừa đúng sáu giờ rưỡi.

Văn Dã gõ cửa hai cái.

Triệu Mỹ Oanh từ sau vụ việc hồi chiều, trong lòng vẫn còn sợ hãi, tưởng rằng mấy tên côn đồ lại tìm đến gây chuyện.

Bà ta chỉ hé cửa một khe nhỏ, nhìn thấy Lâm Diểu đứng bên ngoài, liền trút toàn bộ cơn giận đã kìm nén cả buổi chiều lên cô:

"Mày cũng có gan lắm nhỉ? Bị tao tát một cái mà dám bỏ đi cả đêm!"

"Có bản lĩnh thì đừng bao giờ quay về nữa!"

Cánh cửa vẫn chỉ hé ra một khe, rõ ràng không có ý định để cô vào nhà.

Lâm Diểu bình thản đáp:

"Con quay về để thu dọn đồ đạc rồi đi."

Câu nói này khiến Triệu Mỹ Oanh vô cùng bất ngờ.

Bà ta đang định nổi đóa thêm lần nữa, thì Văn Dã từ phía bị cánh cửa che khuất bước ra, không kiên nhẫn nhíu mày:

"Tránh ra, nhanh lên."

Triệu Mỹ Oanh nhận ra con gái mình thực sự nghiêm túc, nhưng lại không muốn để cô đi.

Bà ta gắt lên:

"Không được! Mày là do tao đẻ ra, không có sự cho phép của tao, mày không được đi đâu hết!"

Lâm Diểu không hiểu nổi—bà ta vốn không thích cô, vậy tại sao lại không cho cô rời đi?

Còn Văn Dã, anh biết rất rõ nguyên nhân, thậm chí đã sớm đoán trước được tình huống này.

Có lần, anh nghe Triệu Mỹ Oanh gọi điện thoại với ai đó.

Giọng điệu bà ta đầy đắc ý, khoe khoang rằng không tốn một xu mà có sẵn một đứa con gái, sau này đã có người nuôi dưỡng tuổi già, thậm chí còn có thể kiếm được một khoản sính lễ.

Gương mặt tham lam và đáng ghê tởm.

Văn Dã hừ lạnh một tiếng qua cánh mũi:

"Thủ tục nhận nuôi từ tám trăm năm trước đã hoàn tất rồi. Dù bà có sinh ra cô ấy đi nữa, thì về mặt pháp lý, hai người chẳng có chút quan hệ nào."

"Sau này, cô ấy cũng không có nghĩa vụ phải nuôi dưỡng bà."

"Bây giờ bà đang cố tình ngăn cản không cho cô ấy rời đi, có biết có thể bị kiện tội giam giữ người trái phép không?"

Triệu Mỹ Oanh chỉ học hết tiểu học, hiểu biết về pháp luật cũng có hạn.

Bà ta vẫn luôn nghĩ: Có giấy tờ nhận nuôi thì sao chứ? Máu mủ ruột rà sao mà cắt đứt được?

Còn chưa kịp tiêu hóa hết câu nói của Văn Dã, thì đã thấy thiếu niên lười biếng ngước mắt lên, đáy mắt lạnh lùng, đầy gai nhọn, giọng điệu vừa vô lại vừa nguy hiểm:

"Hay là bà không sợ sau này, ngày nào cũng có người đến đập phá, khiến cái sòng mạt chược này của bà không mở nổi nữa?"

Triệu Mỹ Oanh: "!"

Bà ta đột nhiên hiểu ra.

Chẳng trách—bà đã ở đây hơn hai tháng, trước giờ chưa từng thấy mấy tên côn đồ đó lảng vảng trong khu nhà.

Thì ra là do thằng nhãi này giở trò!

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, bà ta đã nghỉ việc rồi, nếu sòng bạc cũng không còn, chẳng phải bà sẽ đói chết hay sao?

Dù có muốn cắn răng không chịu, bà ta cũng chỉ có thể nuốt giận mà nhượng bộ.

Lâm Diểu vào phòng thu dọn hành lý.

Văn Dã ngồi trên ghế sô pha chờ đợi.

Lát sau, khi cô xách va-li ra, anh nhấc lấy hành lý của cô bằng một tay, tay còn lại nhận lấy chiếc ba lô nặng trĩu toàn sách vở, sau đó "rầm" một tiếng sập cửa, cùng cô gái nhỏ bỏ lại nơi tồi tàn này sau lưng.

Lúc trở về nhà, Lâm Diểu cảm thấy như một chú chim cuối cùng cũng thoát khỏi lồng giam, trong lòng thanh thản và nhẹ nhõm hơn bao giờ hết.

Cô đi đến tủ lạnh, lấy ra bát dưa hấu còn thừa lúc nãy, giờ đã được ướp lạnh, ăn vào lại càng mát ngọt sảng khoái.

Văn Dã vừa về đến nhà liền vào phòng, mãi đến khi Lâm Diểu đi tắm rồi mà anh vẫn chưa ra, không biết đang bận gì.

Chờ cô tắm xong, sấy khô tóc, vừa mới mở va-li ra định sắp xếp đồ đạc, thì Văn Dã bước tới.

Anh còn rất lịch sự gõ cửa hai cái, nhưng vẫn đứng bên ngoài chứ không đi vào.

Lâm Diểu quay đầu nhìn qua, thấy cánh tay rắn chắc của anh đang ôm một chiếc thùng giấy lớn, bên trong đựng đầy đồ đạc của anh.

Văn Dã thản nhiên nói:

"Phòng anh dọn xong rồi, chúng ta đổi phòng đi."

Trong phòng anh, máy lạnh là loại mới mua năm ngoái, làm lạnh hiệu quả hơn nhiều. Quan trọng nhất là có nhà vệ sinh riêng.

Lâm Diểu sững sờ, vội vàng xua tay:

"Anh đã cho em ở nhờ là tốt lắm rồi, nếu còn lấy cả phòng của anh nữa thì chẳng phải giống như chim tu hú chiếm tổ chim khách sao?"

Văn Dã nhướng mày, cười khẽ một tiếng:

"Em biết 'chim tu hú chiếm tổ chim khách', vậy có biết 'tôn trọng người già, yêu thương trẻ nhỏ' không?"

Lâm Diểu tròn mắt ngơ ngác, mặt đầy vẻ hoang mang.

"Già" và "trẻ" liên quan gì đến cô chứ?

Văn Dã mặt dày giải thích:

"Em nhỏ hơn anh, giữa hai chúng ta, em chính là 'trẻ nhỏ', vậy nên đương nhiên anh phải chăm sóc em rồi."

Thiếu niên đẩy lưỡi chống vào bên má, trông có chút ngang ngạnh, nhưng lời nói lại đầy chính khí:

"Đây là truyền thống đạo đức mấy nghìn năm nay đấy, không thể đến đời chúng ta mà dứt gãy được, đúng không?"

Lâm Diểu: "..."

Nhìn cô gái nhỏ há miệng định phản bác, nhưng lại không tìm được lý do, Văn Dã nhếch môi cười, giục:

"Đừng lề mề nữa, anh còn muốn dọn xong sớm để ngủ đây."

Nói xong, anh còn làm bộ làm tịch ngáp một cái:

"Nhanh lên nào, anh buồn ngủ lắm rồi."

Cuối cùng, Lâm Diểu đành phải đổi phòng với anh.

Thực ra, việc đổi phòng đối với cô rất tiện lợi, điểm rõ ràng nhất chính là ban đêm khi thức dậy đi vệ sinh, cô không cần phiền phức mặc lại áo ngực nữa.

Cuối tháng tám, Bành Nhất Phàm và Lộ Vũ An chuẩn bị nhập học cao đẳng. Hai người này đúng là cùng chung cảnh ngộ, điểm thi đại học vẫn giữ vững phong độ, một người 298, một người 299.

Trước khi nhập học, bọn họ tổ chức một bữa tiệc chia tay, nghe thì trịnh trọng, nhưng thực chất chỉ là tìm một quán nướng tụ tập ăn uống lần cuối.

Trước khi đi, Văn Dã hỏi Lâm Diểu có muốn đi cùng không.

Lâm Diểu suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn từ chối:

"Em không đi đâu."

Dù sao ba chàng trai mà chen vào một cô gái như cô, dù nói gì cũng thấy không thoải mái.

Văn Dã cũng không ép:

"Được rồi, vậy anh mang chút đồ ăn về cho em làm bữa khuya nhé. Em muốn ăn gì?"

Lâm Diểu ngước lên nhìn anh, giọng nhẹ nhàng:

"Gì cũng được."

Văn Dã bật cười, trêu chọc:

"Dễ nuôi ghê nhỉ."

Ở quán nhậu vỉa hè mà bọn họ thường hay lui tới, đủ các món mặn, món chay được bày kín bàn. Chưa đầy một tiếng, đồ ăn đã vơi đi hòm hòm, chuyện cũng gần như nói hết.

Bành Nhất Phàm lôi chiếc iPhone 4 mới mua ra, bắt đầu chơi Plants vs. Zombies. Dù chỉ đỗ cao đẳng, nhưng dù sao vẫn có trường để học, cộng thêm nguyên cả mùa hè ở nhà nịnh nọt, lạy lục, cuối cùng cũng thuyết phục được bố mẹ mua cho chiếc điện thoại mới ra mắt chưa lâu này.

Lộ Vũ An thì không được may mắn như vậy. Bố mẹ cậu ta vẫn ấp ủ giấc mộng hão huyền, hy vọng cậu có thể thi đỗ đại học. Nhưng ngay khi giấy báo nhập học cao đẳng vừa đến, giấc mơ đại học của hai ông bà chính thức tan vỡ.

Đừng nói đến điện thoại mới, bây giờ ngay cả mua tai nghe cậu ta cũng không có tư cách, vì vậy vẫn phải tiếp tục dùng chiếc điện thoại gập cũ rích.

Bành Nhất Phàm thấy cậu ta nhìn đến mắt sáng rực vì thèm, hào phóng đưa qua:

"Này, bố cho mày mượn chơi một lát, đừng có xúc động quá đấy."

Vừa ngẩng đầu lên, thấy Văn Dã quay lại, Bành Nhất Phàm thật lòng khuyên nhủ:

"Anh Dã, chẳng phải anh cũng sắp đổi điện thoại rồi à? Đổi sang iPhone đi, cầm sướng lắm, chơi game cũng mượt, chả bao giờ bị lag."

Ba người bọn họ, điều kiện kinh tế tốt nhất chính là Văn Dã. Anh có thể tự kiếm tiền từ sớm, muốn mua gì là mua, thoải mái khỏi bàn.

Văn Dã vừa đi gọi thêm vài món tươi mới cho Lâm Diểu, vừa lười biếng ngồi xuống chiếc ghế nhựa màu đỏ, móc ra chiếc điện thoại đã dùng hai năm của mình.

"Vẫn chưa hỏng, đổi làm gì."

Anh còn định dành dụm tiền để lắp hệ thống sưởi dưới sàn nhà. Dù sau này cô nhóc có ở ký túc xá hay tiếp tục ở lại đây, mùa đông chắc chắn vẫn sẽ về, lắp sưởi sàn rồi, để cô không còn phải cuộn tròn như cái bánh ú* mà vẫn co ro vì lạnh.
(*Bánh ú, còn được gọi là bánh bá trạng là một loại bánh xuất xứ từ Trung Quốc. Vào ngày Tết Đoan ngọ mồng 5 tháng 5 Âm lịch, người Việt có bánh ú tro, còn với người Hoa thì không thể thiếu bánh ú. Một số người Việt Nam còn quen gọi nó là bánh chưng Trung Quốc.)

Tính sơ sơ, tiền vật liệu và công thợ cũng mất mấy nghìn, tiền điện cũng không rẻ.

Nếu căn nhà này vẫn chưa bị giải tỏa trong thời gian tới, anh còn muốn tích cóp để sửa sang lại, chỗ ở không cần quá sang trọng, nhưng anh có thể cố gắng để cô sống thoải mái hơn một chút.

"Đúng rồi," Văn Dã chợt nhớ ra chuyện gì đó, quay sang nói với Bành Nhất Phàm: "Về nhà mày hỏi dì giúp tao, thịt lợn thái sợi xào cá làm thế nào để lên vị chua ngọt ngon nhất?"

Bành Nhất Phàm tưởng mình nghe nhầm, mặt đầy vẻ sốc nặng: "Anh Dã, sao tự dưng lại muốn nghĩ quẩn đi học nấu ăn vậy?"

Văn Dã bình thản đáp: "Lâm Diểu thích món này. Hôm trước tao mua ở quán nhỏ ven đường, em ấy ăn xong bụng không được thoải mái, chắc là đồ ăn không sạch. Nghĩ lại cũng đúng, không thể lúc nào cũng ăn ở mấy cái quán lụp xụp đó được. Tao làm theo công thức trên mạng rồi mà cảm thấy hương vị vẫn chưa chuẩn."

Bành Nhất Phàm và Lộ Vũ An nghe xong, mắt chữ O mồm chữ A.

Hai người bọn họ bình thường ngay cả bước vào bếp cũng lười, bây giờ tưởng tượng cảnh ông anh của mình đứng trong bếp

nấu nướng, quả thực không dám tin vào mắt mình.

Bành Nhất Phàm cố nhắc nhở: "Anh Dã, anh làm anh trai thôi, chứ có phải làm bố đâu?"

Lộ Vũ An cũng đồng tình gật đầu: "Đúng đó, anh Dã, anh nuông chiều thế này hơi quá rồi đấy, mà con bé này còn chẳng có chút quan hệ máu mủ gì với anh nữa."

Văn Dã hờ hững liếc hai người một cái, khẽ cười khẩy. Trong giọng điệu vừa kiêu ngạo vừa đương nhiên:

"Quan hệ máu mủ thì có cái quái gì."

"Em gái của tao, tao cứ muốn nuông chiều đấy."

Chương 25: Ý nghĩ hoang đường đến cực điểm

Tháng Chín, năm học mới bắt đầu, Lâm Diểu chính thức bước vào lớp 12.

Ngay khi khai giảng, cô đã nộp đơn xin vào ký túc xá với giáo viên chủ nhiệm. Nhưng điều kiện của Tam Trung không được tốt lắm, khu ký túc vốn là mấy tầng của khu tập thể giáo viên cũ được trưng dụng. Phòng sáu người đã kín hết chỗ, không còn giường trống.

Cô đành phải về nhà báo lại với Văn Dã.

Anh kìm nén ý cười, khóe môi hơi nhếch lên: "Thế thì cứ ở đây tiếp chứ sao, một mình một phòng chẳng sướng hơn chen chúc sáu người à?"

Thực ra cô xin ở ký túc là vì không muốn làm phiền anh, nhưng khi biết không có chỗ trống, cô lại chẳng cảm thấy thất vọng gì. Trái lại, trong lòng còn có chút niềm vui lặng lẽ, khó nói thành lời.

Cứ thế, cô tiếp tục ở lại, ngày tháng trôi qua giữa lịch học bận rộn, nhịp nhàng mà bình yên.

Văn Dã cực ghét dầu máng xối ở quán ăn ngoài, không muốn mua về cho cô ăn nữa. Anh tự học nấu ăn, ban đầu chỉ có thể làm món thịt lợn thái sợi xào cá, khi thì quá chua, khi lại quá

ngọt. Nhưng chẳng bao lâu sau, cả bàn ăn đã có thể làm ngon lành.

Lâm Diểu bắt đầu mang cơm theo mỗi ngày.

Văn Dã nấu xong đều chia riêng hai phần—một phần để cô ăn sau khi học tối về, phần còn lại đựng trong hộp cơm để sáng hôm sau cô mang theo.

Đến trưa, cô sẽ xếp hàng ở phòng bảo vệ để hâm nóng.

Lớp học dần dần có nhiều bạn mang cơm nhà theo ăn, sau khi hâm nóng xong, ai cũng đem về lớp tranh thủ vừa ăn vừa học. Áp lực học tập ngày càng căng thẳng, phụ huynh cũng muốn con mình ăn uống đủ chất, đảm bảo sức khỏe.

Lâm Diểu mở hộp cơm, mùi thơm hấp dẫn nhanh chóng lan tỏa.

Mấy bạn học đi ngang qua đều vô thức liếc mắt vào hộp cơm của cô, nhìn thấy nào sườn xào chua ngọt, nào đùi gà nhỏ, đồ ăn mặn và rau xanh phối hợp đầy đủ, còn có trứng chiên vàng ươm.

Một người bạn vừa thán phục vừa ghen tị:
"Lâm Diểu, mẹ cậu chuẩn bị cơm trưa cho cậu chu đáo quá luôn ấy!"

"Không phải đâu," Lâm Diểu khẽ cong khóe mắt, nhẹ nhàng nói: "Là anh tớ làm."

Bạn học sững sờ. Cả lớp nghe thấy câu này cũng ngạc nhiên không kém.

Anh của Lâm Diểu... chẳng phải là Văn Dã sao?

Văn Dã biết nấu ăn á?!

Một tên thiếu niên lạnh lùng, ngang tàng, nhìn kiểu gì cũng giống dân anh chị—bảo anh cầm dao chém người thì tin ngay, nhưng cầm dao thái rau, nấu nướng? Không thể nào!

Chắc chắn Lâm Diểu còn có một người anh khác!

Trước khi mùa đông tới, Văn Dã đã lắp sẵn hệ thống sưởi sàn trong phòng ngủ và phòng khách.

Đến khi thời tiết chuyển lạnh, trong nhà không còn cái lạnh ẩm buốt đến tận xương nữa.

Lâm Diểu chỉ cần mặc một chiếc áo dài tay đã thấy đủ ấm, ngồi làm bài tập cũng không còn tình trạng tay chân lạnh cóng nữa.

Chủ nhật hôm đó, Bành Tư Gia viện cớ sang nhà Lâm Diểu học bài, thực chất là lén trốn khỏi nhà.

Vừa bước vào cửa, cô nàng đã kêu ầm lên:
"A a a! So với nhà chị, nhà em đúng là hầm băng luôn ấy!"

Lâm Diểu tìm một đôi dép bông đưa cho cô.

Lúc này, Văn Dã từ phòng khách bưng ra một tô dâu tây đã rửa sạch, đặt lên bàn trà, hất nhẹ mấy giọt nước còn dính trên tay, rồi đi thay giày chuẩn bị ra ngoài.

Thời tiết quá lạnh, buổi sáng tiệm xăm không có khách, anh thường đến tiệm lúc hơn hai giờ chiều, buổi sáng sẽ ở nhà nấu sẵn cơm.

"Dâu tây nhớ ăn đấy. Hôm nay khách đặt hẹn làm hình lớn, tối anh không về ăn cơm. Đói thì tự hâm nóng đồ ăn mà ăn. Ăn xong rồi thì cứ để chén bát đó, đừng đụng vào, đợi anh về rửa."

Câu cuối cùng, giọng anh còn vô cùng kiên quyết.

Lâm Diểu ngoan ngoãn gật đầu đáp.

Bành Tư Gia nghe mà trợn tròn mắt.

Sao những lời này nghe y hệt ông bố đi làm dặn dò con gái ở nhà thế này?

Mà lại còn là kiểu người cha già muộn con, thương con gái như châu báu ấy chứ!

Lâm Diểu bưng tô dâu tây lên, gọi Bành Tư Gia một tiếng.

Cô nàng nhanh chóng hoàn hồn, theo Lâm Diểu lên lầu.

Phòng ngủ nhỏ hơn phòng khách, có sưởi sàn nên lại càng ấm hơn.

Bành Tư Gia vừa vào phòng đã cởi phăng cái áo bông dày cộm, sau đó ào một phát đổ ra cả đống tạp chí ngôn tình rực rỡ sắc màu từ trong cặp.

Cô nằm bò trên giường, vừa ăn dâu tây, vừa đọc tiểu thuyết, tận hưởng một ngày sung sướng tựa thần tiên.

Lâm Diểu làm xong một tờ đề, quay đầu nhìn sang Bành Tư Gia.

Cô nàng vẫn còn đọc say sưa, không biết đang xem đến đoạn nào mà khuôn mặt đỏ bừng lên vì kích động.

Lâm Diểu tốt bụng nhắc nhở:
"Em nói với cô chú là qua đây học, chẳng lẽ lúc về lại không viết được chữ nào sao?"

Bành Tư Gia nghĩ cũng đúng, luyến tiếc đặt cuốn tiểu thuyết tổng tài bá đạo cưỡng ép yêu đang đến đoạn cao trào nhất xuống.

Sau đó, cô bới bới đống sách của mình, lôi ra duy nhất một quyển bài tập toán, rồi ngồi xuống bên cạnh Lâm Diểu làm bài cùng.

Một nửa tự làm, một nửa nhờ Lâm Diểu giảng, cuối cùng cũng hoàn thành xong bài tập toán.

Bành Tư Gia chỉ cất lại quyển bài tập vào cặp, còn mấy quyển tạp chí ngôn tình thì cô nàng xếp ngay ngắn thành một chồng trên bàn học của Lâm Diểu.

Sau đó, cô nàng chắp hai tay cầu khẩn, tha thiết nhìn Lâm Diểu:

"Em có thể gửi tạm mấy quyển này ở chỗ chị không? Từ sau kỳ thi giữa kỳ, ba mẹ em siêu để ý chuyện học hành của em luôn. Em sợ có một ngày họ lật tung gầm giường lên, phát hiện bảo bối quý giá của em rồi ném hết mất."

Lâm Diểu gật đầu: "Được thôi."

Bành Tư Gia cảm động đến suýt rơi nước mắt:

"Hu hu hu, Diểu Diểu đúng là ân nhân cứu mạng của em! Lúc nào chị học chán, có thể lôi ra đọc thử nhé, đảm bảo siêu k.ích th.ích luôn!"

Tối hơn mười giờ, Văn Dã mới về.

Anh xắn tay áo, đi thẳng vào bếp rửa chén trước, sau đó mở tủ lạnh, lấy ra một túi hoành thánh của Wanchai Ferry*, đổ vào nồi đủ phần cho hai người.
(*Wanchai Ferry là một thương hiệu thực phẩm Trung Hoa dạng bữa ăn sẵn thuộc sở hữu của General Mills, một công ty của Mỹ.)

Trong lúc đợi sủi cảo chín, anh thuận tay pha thêm ly sữa nóng.

Anh trước kia sống rất tùy tiện, đói thì ăn, bữa có bữa không cũng chẳng sao, dầu xối máng cũng chẳng ngại.

Nhưng bây giờ thì khác—anh có em gái, mà còn là học sinh lớp 12, mọi thứ đều phải chăm chút cẩn thận.

Bưng hai bát sủi cảo và sữa nóng lên bàn, anh lên lầu gõ cửa phòng.

"Xuống ăn khuya đi."

Lâm Diểu mở cửa, trong tay còn cầm một tờ giấy: "Có một tờ thông báo cần phụ huynh ký, mai em phải nộp lại."

Từ lúc cô dọn sang đây ở, Văn Dã chưa từng bước vào phòng cô lần nào.

Bất kể chuyện gì, đều đứng ngoài cửa nói, chừa cho cô 100% sự riêng tư và cảm giác an toàn.

Lần này bước vào, ánh mắt anh cũng rất nghiêm túc, không tò mò nhìn ngó linh tinh, mà đi thẳng đến bàn học.

Trên bàn đặt một tờ thông báo gửi phụ huynh, anh cầm lên đọc sơ qua.

Nội dung là để nâng cao hiệu quả học tập, nhà trường quyết định tăng thêm một giờ tự học buổi tối sau 8:30, có giáo viên trực để giải đáp thắc mắc.

Chương trình tự nguyện, học sinh có thể chọn ở lại hoặc không.

Văn Dã liếc nhìn ô mà Lâm Diểu đã tích—"Không tham gia"—liền thuận miệng hỏi:

"Sao không ở lại?"

Lâm Diểu trả lời rất thẳng thắn:

"Ở trường hay ở nhà, hiệu suất học tập của em cũng không khác gì nhau. Mà ở nhà thì ấm hơn."

Văn Dã khẽ cong môi, xem ra tiền bỏ ra lắp hệ thống sưởi này rất đáng.

Anh cầm bút lên, "soạt soạt" ký xuống tên mình:

"Thầy cô trường Tam Trung chắc không ai là không biết anh. Giáo viên chủ nhiệm của em mà thấy chữ ký này chắc chắn sẽ gọi em lên nói chuyện ngay."

Anh tự biết rõ tiếng tăm của mình, cô ngoan ngoãn như vậy, thành tích lại tốt, nếu bị kéo vào mối quan hệ với anh, bất cứ giáo viên nào trong trường biết được cũng đều hoảng hốt.

"Em chỉ cần nói anh là anh trai em thôi mà."

Lâm Diểu không hề do dự trả lời.

So với lần đầu tiên cô gọi anh là 'anh trai' trong con hẻm nhỏ, vừa lạ lẫm vừa miễn cưỡng, lúc này cô ngẩng khuôn mặt nhỏ lên nhìn anh, cười ngọt ngào, giọng nói mềm mại đầy thân thiết.

Yết hầu Văn Dã khẽ trượt một cái.

Ánh mắt anh không tự nhiên mà dời khỏi gương mặt ngoan ngoãn của cô, vừa vặn chạm vào chồng tiểu thuyết ngôn tình cao ngất bên cạnh bàn.

Bìa truyện lòe loẹt, tựa đề cũng đầy mùi drama.

Anh nhíu mày: "Em mua cái này đấy à? Hay lắm sao?"

"Là Tư Gia gửi ở chỗ em."

Lâm Diểu giải thích:

"Em ấy sợ ba mẹ em ấy phát hiện, nên để tạm ở đây. Em còn chưa đọc, cũng không biết có hay không."

Văn Dã tùy tiện cầm một quyển lên, lật ra một trang bất kỳ—

Trùng hợp chính là đoạn "bá đạo cưỡng ép yêu" lúc chiều khiến Bành Tư Gia đỏ bừng cả mặt.

Văn Dã lướt qua vài dòng, nào là "bụng dưới siết chặt," "xâm nhập mạnh mẽ," "r.ên rỉ th.ở d.ốc"...

Sắc mặt anh lập tức đen như đáy nồi.

Đ. mẹ, cái thể loại sách báo đồi trụy gì thế này?

Lâm Diểu thấy biểu cảm anh kỳ lạ, tò mò ghé đầu lại muốn xem, nhưng anh lập tức đóng sập cuốn sách lại.

"?"

Văn Dã trầm mặt: "Không được đọc, toàn mấy thứ vớ vẩn. Sau này rảnh thì đọc sách văn học nổi tiếng đi."

Nghĩ lại vẫn thấy không yên tâm, anh dứt khoát ôm cả chồng sách lên: "Mai anh mang trả cho Bành Nhất Phàm."

Bành Nhất Phàm mỗi tuần về nhà một lần vào thứ Sáu, mà sáng thứ Hai không có tiết, thường thì ngủ nướng đến tận trưa, ăn cơm xong mới chậm rãi trở lại trường.

Nhưng hôm nay, chưa đến bảy giờ, cậu ta đang ngủ say thì tiếng chuông điện thoại chói tai vang lên, đánh thức cậu ta dậy.

Còn chưa kịp mở mắt, đã nghe giọng nam trầm thấp từ đầu dây bên kia:

"Xuống lầu, có chuyện tìm mày."

Bành Nhất Phàm nhận ra ngay là ai, không biết Văn Dã tìm mình làm gì, nhưng chắc chắn không phải chuyện nhỏ.

Cậu ta thậm chí còn chưa kịp thay đồ, chỉ quấn nguyên bộ đồ ngủ, vội vàng chạy thẳng xuống nhà.

"Anh Dã, có chuyện gì thế?"

Cậu ta nơm nớp lo sợ hỏi.

Văn Dã đưa túi sách trong tay cho cậu ta, ánh mắt trĩu nặng, lông mày cau chặt, cả người toát ra sự khó chịu vô cùng.

"Của Bành Tư Gia, mày trả lại cho nó. Bảo nó sau này đừng có để mấy quyển tiểu thuyết vớ vẩn này ở chỗ Lâm Diểu nữa. Đừng có làm hư em gái tao."

Nói xong câu đó, anh quay phắt người bỏ đi, bỏ mặc Bành Nhất Phàm đứng đực giữa trời gió rét, mặt đầy mộng bức*.
(*Vẻ mặt mộng bức (一脸懵逼): Vốn từ mộng bức là lời nói ở phía Đông Bắc Trung Quốc, ý là trạng thái bị chuyện gì đó giật sấm (kinh ngạc, chấn động, đứng hình, chết lặng, bốc khói lời) 'ngoài khét trong sống'. Và vẻ mặt mộng bức có thể hiểu là, sau khi bị 'sét đánh' bởi một chuyện nào đó hoặc ai đó, khuôn mặt xuất hiện biểu cảm trợn mắt hốc mồm.)

Gì đây trời???

Bây giờ anh Dã nhà bọn họ không chỉ lo chuyện nấu cơm, mà còn sợ cô bé bị tiểu thuyết không đứng đắn làm hư hỏng?

Lo thế này, chẳng phải vừa làm anh trai, vừa làm bố luôn rồi à?!

Tối hôm đó, Lâm Diểu vừa tan học về nhà, đã bị Văn Dã nhét vào tay hai quyển sách mới tinh.

Một quyển "Sống" của Dư Hoa, một quyển "Hồng Lâu Mộng".

"Có rảnh thì đọc mấy cái này đi."

Lâm Diểu: "..."

Thời gian trôi nhanh, chớp mắt đã sang năm mới.

Đêm Giao thừa, Lâm Diểu và Văn Dã kéo nhau đi siêu thị mua sắm Tết.

Hai người mua một đống đồ ăn và đồ trang trí, về nhà dán câu đối, treo đèn lồng đỏ rực.

Dù trong nhà chỉ có hai người bọn họ, nhưng bầu không khí vẫn đầy ắp sắc xuân.

Tối đến, Bành Nhất Phàm dắt theo Bành Tư Gia, cùng Lộ Vũ An chạy qua nhà Văn Dã đón giao thừa.

Bành Nhất Phàm đề nghị làm chút gì đó k.ích thí.ch—năm nay không xem Gala Xuân Văn nữa, mà coi phim kinh dị.

Cậu ta chỉ đích danh bộ phim nổi tiếng nhất—"Tử Thần Vùng Texas" (The Texas Chain Saw Massacre).

Lộ Vũ An: "Tán thành!"

Bành Tư Gia có hơi sợ, nhưng tò mò nhiều hơn.

Văn Dã ban đầu định phản đối, nhưng thấy mặt Lâm Diểu có vẻ háo hức, anh bất ngờ nhướng mày.

Anh nhớ cô nhóc này nhát lắm.

Lần trước đi chơi một cái phòng mật thất, chỉ mới thấy giới thiệu chủ đề kinh dị thôi mà mặt đã tái mét rồi.

Anh cười hỏi: "Không sợ mấy phim kiểu này à?"

Lâm Diểu kiên định lắc đầu: "Phim kinh dị thì không có ma."

"..."

OK, không sợ sát nhân điên cuồng, chỉ sợ mấy con ma không tồn tại.

Bành Nhất Phàm chạy về nhà lấy đĩa phim, trong khi Lộ Vũ An tắt hết đèn trong phòng khách để tăng hiệu ứng.

Mấy người chen chúc ngồi trên ghế sô pha.

Nhưng từ lúc bắt đầu, điện thoại của Lộ Vũ An đã không ngừng reo.

Thông báo "ting ting" liên tục, không dứt.

Bành Nhất Phàm nghiêng người sang, cố nhòm màn hình—suýt thì nổi da gà toàn thân.

Trên màn hình là cả một đống tin nhắn "Cục cưng", "Anh yêu", "Nhớ anh lắm"—ngọt đến mức phát ớn!

"Yêu đương gì mà dính nhau thế hả?" Bành Nhất Phàm cau mày, "Ăn miếng dâu hơi chua cũng phải báo cáo một tiếng, mày có tập trung xem phim không đấy? Không khí đều bị mày phá hỏng rồi!"

Lộ Vũ An vừa nhanh chóng gõ tin nhắn cho bạn gái:

"Anh đang xem phim với bạn, lát nữa nói chuyện với cục cưng nha~"

Sau đó cười đầy tự hào, quay sang Bành Nhất Phàm:

"Yêu đương là phải thế chứ! Một phút một giây cũng muốn quấn lấy nhau, mày độc thân, đương nhiên không hiểu được."

"Đó là mày thôi! Chứ anh Dã thì tuyệt đối không dính người như mày đâu!" Bành Nhất Phàm phản bác chắc nịch.

"No no no—" Lộ Vũ An giơ một ngón tay lắc lắc, làm ra vẻ hiểu đời:

"Mày đừng thấy anh Dã bây giờ lạnh lùng, cấm dục, không gần nữ sắc, nhưng một khi tình yêu đến, thì trăm lần tôi luyện để được cứng như gang thép cũng hoá thành thanh kiếm mềm mại đến nỗi có thể quấn quanh ngón tay."*
(*Nhiễu Chỉ Nhu Kiếm 繞指柔劍 là thanh kiếm mềm mại đến có thể vòng quanh ngón tay, đó chỉ là tính ước lệ, ý là có thể lấy nhu để thắng cương, lấy mềm để thắng cứng như trong lời của bài thơ "Trùng Tăng Lư Kham 重贈盧諶" của Lưu Côn 劉琨 đời Tây Tấn:
何意百煉剛， Hà ý bách luyện cang,
化為繞指柔。 Hóa vi nhiễu chỉ nhu.
Có nghĩa:
– Là ý gì, khi mà trăm lần tôi luyện để được cứng như gang thép, lai...
– Hóa thành mềm mại đến có thể quấn quanh ngón tay được!)

Cậu ta lại chỉ chỉ về phía Văn Dã:

"Không tin mày nhìn xem, bây giờ đối với Lâm Diểu, chỉ là một cô em gái thôi mà đã chăm lo chu đáo như thế, chứ sau này có bạn gái, chẳng phải sẽ cưng như tâm can bảo bối hay sao?"

Văn Dã hờ hững nâng mí mắt, liếc bọn họ một cái đầy nguy hiểm:

"Hai đứa mày muốn ăn đòn à?"

Bành Nhất Phàm và Lộ Vũ An tự biết điều, lập tức im lặng.

Lâm Diểu vẫn chăm chú nhìn màn hình máy tính, không lên tiếng, nhưng tai thì dựng thẳng, nghe không sót chữ nào.

Đến một ngày nào đó, nếu Văn Dã có bạn gái, anh ấy sẽ giống như Lộ Vũ An nói— muốn từng phút từng giây dính lấy đối

phương, sẽ còn đối xử tốt với cô ấy hơn cả cách anh ấy đối với cô bây giờ.

Tâm trí Lâm Diểu bỗng trôi lơ lửng, trong lòng có chút trống rỗng khó tả, bộ phim trước mắt cũng chẳng còn lọt vào tâm trí nữa.

Bỗng nhiên, một tiếng hét chói tai của Bành Tư Gia vang lên, ngay sau đó là tiếng gào thét của Bành Nhất Phàm:

"Đ* má! Bành Tư Gia, buông tay ra!! Xương anh sắp bị em bóp nát rồi đấy!!!"

Bành Tư Gia ôm chặt lấy cánh tay anh trai, mặt mũi tái mét:

"Huhu... Người ta sợ mà!!"

Lâm Diểu bừng tỉnh, quay lại nhìn màn hình.

Trên đó, một gã đàn ông đeo mặt nạ xấu xí quái dị, tay cầm một chiếc máy cưa khổng lồ, ánh mắt hung ác dữ tợn.

Cô còn chưa kịp phản ứng, trước mắt bỗng xuất hiện một bàn tay lớn, nhẹ nhàng che lại tầm nhìn của cô.

Lâm Diểu ngẩng lên nhìn chủ nhân của bàn tay ấy.

Văn Dã khóe môi khẽ nhếch, giọng mang ý cười:

"Sao thế, bị dọa đến ngốc rồi?"

Rồi anh dịu dàng chìa cánh tay ra trước mặt cô:

"Sợ thì nắm lấy anh này."

Ánh sáng xanh âm u từ màn hình hắt lên gương mặt anh, khiến những đường nét cứng rắn càng thêm sắc sảo.

Đôi mắt đen láy, thấp thoáng ý cười, khóe môi cong lên nhẹ nhàng, làm nhạt đi vẻ lạnh lùng vốn có—trông có chút dịu dàng.

Lâm Diểu chớp chớp hàng mi, trong lòng thực ra không hề sợ hãi, nhưng không hiểu sao, cô lại như bị ma xui quỷ khiến mà nắm lấy bàn tay anh.

Lòng bàn tay cô mềm mại, ấm áp.

Dù đã bị cô nắm tay lần thứ hai, Văn Dã vẫn vô thức cứng người lại một chút, có cảm giác như một luồng điện nhẹ lướt qua, tê tê ngứa ngáy.

Chỉ là vẻ mặt anh vẫn không chút dao động, giọng nói khàn khàn lộ vẻ tùy ý:

"Cứ bóp mạnh cũng được, anh không sợ đau."

Trong bóng tối, hai má Lâm Diểu bỗng nóng lên.

Ngay lúc ấy, một ý nghĩ vừa ngớ ngẩn, vừa quá đỗi ích kỷ chợt nảy lên trong đầu cô.

Cô không muốn Văn Dã đối xử với bất kỳ cô gái nào khác tốt hơn cô.

Chương 26: Ngã vào lòng anh

Mùng Bảy, kỳ nghỉ đông của Lâm Diểu vẫn chưa kết thúc.

Cô ra ngoài mua ít đồ dùng sinh hoạt, thấy mấy chiếc xe tải chở đầy gạch và vôi vữa chạy vào hẻm. Rất nhiều nhà bắt đầu xây dựng, có nhà xây thêm một tầng trên mái, có nhà lại quây thêm một cái sân nhỏ phía trước.

Bụi bặm bay mù mịt, rác thải xây dựng vứt bừa bãi khắp nơi.

Vốn dĩ môi trường ở đây đã không tốt, bây giờ lại càng trở nên lộn xộn.

Tối đến, Văn Dã tan làm ở tiệm xăm, về nhà ăn cơm cùng cô.

Lâm Diểu nhớ đến chuyện lúc chiều, cảm thấy lạ bèn hỏi:

"Sao mọi người lại đột nhiên bắt đầu xây nhà hết vậy?"

Văn Dã đặt bát trứng hấp mềm mịn, rắc hành lá và dầu mè vào trước mặt cô, rồi mới kéo ghế ngồi xuống đối diện:

"Có tin đồn nói khu này sắp bị bán, họ làm vậy là để sau này khi bị giải tỏa, diện tích được tính lớn hơn, có thể nhận được nhiều tiền đền bù hơn."

Lâm Diểu chưa từng tiếp xúc với chuyện này, nhưng vẫn mơ hồ cảm thấy có gì đó sai sai:

"Làm thế có được không?"

"Đương nhiên là không rồi."

Văn Dã hừ nhẹ một tiếng, tiện tay gắp một con tôm đã bóc vỏ bỏ vào bát cô.

"Ban giải tỏa đâu có ngu. Mấy người này ôm tâm lý may mắn, muốn chiếm chút lợi nhỏ, cuối cùng cũng sẽ bị tính là công trình xây dựng trái phép mà phá bỏ hết thôi, bận rộn một trận vô ích."

Tối hôm sau, khoảng hơn tám giờ.

Lâm Diểu đang ngồi trong phòng viết bài tập, chợt nghe thấy tiếng gõ cửa dưới nhà.

Cô bước xuống cầu thang, nhưng không mở cửa ngay lập tức.

Văn Dã đã dặn cô rất nhiều lần, rằng khu dân cư cũ này không có bảo vệ, không có cổng ra vào, ngay cả cướp cũng có thể nghênh ngang đi vào.

Những vụ trộm cắp, phá khóa đột nhập xảy ra như cơm bữa.

Anh bảo cô khi ở nhà một mình, nhất định phải khóa cửa cẩn thận, tuyệt đối không được tùy tiện mở cửa cho người lạ.

Cô đứng sau cánh cửa, hỏi đối phương là ai.

"Chúng tôi là nhân viên phòng cải cách nhà ở của nhà máy, đến đo diện tích nhà từng hộ."

Nghe giọng thì là đàn ông, nhưng để cẩn thận, Lâm Diểu vẫn gọi điện cho Văn Dã, kể lại tình hình cho anh.

Văn Dã nói:

"Em đừng mở cửa vội, anh về ngay đây."

Lâm Diểu đành xin lỗi đối phương, bảo họ cứ qua nhà đối diện thống kê trước.

Mười phút sau, Văn Dã vội vàng chạy về, lúc này cô mới mở cửa, mời một nam một nữ bên ngoài vào trong.

Sợ họ phải chờ lâu, Lâm Diểu hơi áy náy, lập tức rót hai ly nước ấm.

Người đàn ông uống một ngụm, cười đùa một câu:

"Tôi cứ tưởng là con nít cơ, đến mức phải đợi anh trai về mới dám mở cửa."

Bị nói vậy, Lâm Diểu đỏ mặt, có chút xấu hổ.

Nhưng Văn Dã thì hoàn toàn không cảm thấy có gì sai.

Anh nhướng mày, giọng điệu ngạo nghễ thấy rõ:

"Em gái tôi xinh thế này, bên ngoài lại nhiều kẻ xấu, chẳng phải nên cẩn thận chút sao?"

Hai nhân viên nghe vậy, đưa mắt nhìn lại Lâm Diểu.

Nghĩ kỹ thì thấy cũng chẳng thể phản bác.

Thiếu nữ mày ngài mắt hạnh, khí chất sạch sẽ thanh thuần, đúng là một tiểu mỹ nhân.

Dĩ nhiên rồi, chàng trai đứng bên cạnh cô cũng không hề thua kém.

Chỉ là đường nét gương mặt quá mức sắc lạnh, tạo nên một loại cảm giác xa cách, khó chạm vào.

Người phụ nữ không nhịn được mà cảm thán:

"Hai anh em nhà em chẳng giống nhau chút nào, nhưng tình cảm thì đúng là tốt thật."

Hai nhân viên cầm dụng cụ, đo đạc diện tích trong nhà, rồi ghi chép vào bảng đăng ký: 153,72m².

Những lần trước có tin đồn khu này sẽ bị giải tỏa, chỉ toàn lời đồn vô căn cứ, chẳng thấy dấu hiệu gì. Nhưng lần này, có vẻ như đã thực sự có chút động tĩnh rồi.

Trước đây, Văn Dã không quan tâm lắm.

Dù sao ở đâu mà chẳng là ở, cũng chỉ là một nơi để ngủ.

Nhưng bây giờ, anh lại mong nó mau chóng bị phá bỏ.

Một trăm năm mươi mét vuông, tính theo giá nhà hiện tại là tám nghìn tệ một mét, thế nào cũng được hơn một triệu tệ.

Tới lúc đó, mua một căn hai phòng ngủ, một phòng khách chắc không thành vấn đề.

Tốt nhất là loại chung cư có thang máy, môi trường khu dân cư cũng tốt.

Không như chỗ lụp xụp hiện tại: Dây điện cũ kỹ, thỉnh thoảng lại mất điện, mấy lần Lâm Diểu đang tắm thì nước nóng đột nhiên mất tiêu.

Hệ thống thoát nước cũng tệ hại vô cùng, cứ mưa to là ngập lụt, cô đi một vòng về là đôi giày trắng tinh dính đầy bùn đất.

——

Năm nay khai giảng sớm, vừa qua mùng mười Tết, Lâm Diểu đã đi học lại.

Đây là học kỳ cuối cùng của lớp 12.

Trên bảng đen, tấm biển đếm ngược được treo lên, bảng tin phía sau lớp cũng liên tục được cập nhật những câu khẩu hiệu đầy quyết tâm.

Từ "Lấy ước mơ làm chiến mã, đừng phụ thanh xuân" đến "Sinh thời hà tất ngủ lâu, chết rồi sẽ ngủ mãi."

Mỗi khi có bạn nào buồn ngủ trong giờ học, giáo viên liền bắt đứng lên đọc to mười lần.

Thành tích của Lâm Diểu vẫn luôn ổn định, nhưng đến giai đoạn nước rút này, cô cũng không dám lơ là.

Mỗi tối, cô cố gắng học thêm nửa tiếng, đến tận mười hai giờ rưỡi mới đi ngủ.

Trong khi Lâm Diểu bận rộn học hành, Văn Dã cũng không hề rảnh rỗi.

Mỗi ngày, ngoài trông nom tiệm xăm, anh còn tìm sách nấu ăn, học cách nấu các món súp bổ não, tăng cường trí nhớ.

Ngoài ra, anh còn đăng ký tham gia một cuộc thi thiết kế hình xăm.

Anh tham gia chủ yếu vì giải thưởng, mà nếu đạt thứ hạng cao, thì giá xăm sau này có thể tăng lên, lượng khách cũng nhiều hơn.

Muốn cho cô nhóc một cuộc sống tốt hơn, tất nhiên kiếm càng nhiều tiền càng tốt.

Cuộc thi lần này được chia thành năm nhóm: Truyền thống, School, Thủy mặc, Totem*, và Kiểu chữ.
(*Totem/vật tổ: vật thể tự nhiên, nhất là động vật, được người Anh-Điêng ở Bắc Mỹ coi như biểu tượng của một bộ tộc hoặc gia đình.)

Trước tiên, thí sinh phải đăng ký trên diễn đàn xăm, nộp bản thiết kế phác thảo.

Sau khi vượt qua vòng sơ tuyển, họ sẽ tiến vào vòng thi đầu tiên và bán kết.

Vòng đầu tiên diễn ra vào cuối tháng Ba, các thí sinh sẽ thực hiện bản vẽ trên da nhân tạo.

Vòng bán kết diễn ra vào giữa tháng Tư, lần này, hình xăm sẽ được thực hiện trực tiếp trên cơ thể người thật (tình nguyện viên tự nguyện).

Tổng thời gian là sáu tiếng, kết quả được công bố ngay tại chỗ.

Cuối cùng, Văn Dã giành giải nhất nhóm Truyền thống.

Khi kết quả được công bố, giới xăm mình ai nấy đều không khỏi kinh ngạc.

Một phần vì anh là thí sinh trẻ tuổi nhất, phần khác là do anh chẳng hề hoạt động trong giới, tiệm xăm cũng chỉ là một cửa tiệm nhỏ, nằm trong góc khuất, vậy mà từ vô danh tiểu tốt lại bất ngờ giành ngôi quán quân.

Nhưng sau khi nhìn thấy tác phẩm của anh, những kinh ngạc kia lập tức tan biến.

Tác phẩm của Văn Dã là hình xăm con Trệ* (彘) trên lưng người mẫu, một trong những thần thú trong "Sơn Hải Kinh", có hình dạng giống hổ.
(*Trệ - Xếp loại: Nam Sơn Quái thú. Núi Phù Ngọc phía Đông Nam có loại thú tên Trệ, hình dáng như loài hổ mà có đuôi trâu, tiếng kêu như tiếng chó sủa, có thể ăn thịt người.)

Tay nghề vẽ xuất sắc của anh được thể hiện một cách trọn vẹn, cách sử dụng màu sắc tinh tế, các chi tiết sống động như thật.

Quan trọng nhất, khí thế uy nghiêm và sức mạnh của con Trệ cũng được anh thể hiện một cách hoàn hảo.

Sau khi cuộc thi kết thúc, có người đề nghị:

"Hiếm khi tụ tập được nhiều người trong giới như thế này, hay là đi ăn mừng một bữa?"

Hầu hết mọi người đều hào hứng đồng ý, số ít không tham gia thì cũng nói là bận việc, nhưng ít nhất vẫn giữ đủ lễ nghĩa.

Chỉ có duy nhất một người—gã đàn ông có hình xăm Quan Công mở mắt* trên cánh tay, từ lúc công bố kết quả đến giờ, không hề che giấu sự bất mãn trên mặt.
(*Hình xăm Quan Công mở mắt mang ý nghĩa quyền uy, sát khí mạnh mẽ nhưng cũng tiềm ẩn nhiều kiêng kỵ. Theo quan niệm dân gian và phong thủy, đôi mắt mở to thể hiện cơn thịnh nộ, trừng trị kẻ ác, tạo ra năng lượng khó kiểm soát. Người xăm có thể gặp vận xui, bất an, thậm chí "gánh không nổi" sức mạnh này. Vì vậy, nhiều người khuyên nên chọn hình Quan Công nhắm mắt để giữ sự cân bằng, bình an.)

Gã không nói lấy một câu khách sáo, trực tiếp đóng sầm cửa xe Audi rồi rời đi.

Trước khi đi còn liếc Văn Dã một cái đầy khinh miệt.

Văn Dã bắt được ánh mắt đó, nhưng chẳng mấy để tâm.

Anh nhớ gã này chính là người đạt giải nhì trong cùng hạng mục, cũng là một thợ xăm chuyên phong cách truyền thống Trung Hoa.

Hình như tên là Đoạn gì đó.

Lúc này, một người đàn ông có hình xăm cú mèo trên cổ chủ động khoác vai anh:

"Thôi kệ hắn, đi đi đi, tôi muốn bàn với cậu về chuyện đến làm ở chỗ tôi."

Người đàn ông này tên Tống Kha, ở Bình Thành có hai tiệm xăm lớn.

Anh ta cũng chính là quán quân nhóm School trong cuộc thi này.

Thợ xăm trong tiệm của anh ta đa số làm phong cách truyền thống Mỹ hoặc Nhật, bây giờ chỉ còn thiếu một người chuyên về truyền thống Trung Hoa.

Phong cách này không chỉ đòi hỏi tay nghề vẽ vững, mà còn cần hiểu biết nhất định về văn hóa, biết cách kết hợp yếu tố bản địa với phong cách hiện đại.

Trước đây, phần lớn khách hàng ưa chuộng xăm phong cách Nhật hoặc Mỹ, nhưng phong cách truyền thống Trung Hoa chắc chắn sẽ ngày càng phổ biến.

Tống Kha đưa ra mức đãi ngộ rất hậu hĩnh, nhưng Văn Dã suy nghĩ một lúc, rồi vẫn quyết định từ chối.

Văn Dã giành được giải nhất, về sau khách hàng chắc chắn sẽ nhiều hơn, tự mở tiệm vừa chủ động, vừa kiếm được hơn đi làm thuê.

Quan trọng nhất là, anh làm chủ thì thời gian linh hoạt, gần nhà, có chuyện gì cũng kịp thời lo liệu cho cô nhóc.

Làm ăn không thành nhưng vẫn giữ tình cảm, Tống Kha cười hề hề:

"Vậy chúng ta trao đổi phương thức liên lạc đi, sau này nếu không muốn tự làm nữa, cửa tiệm của tôi lúc nào cũng hoan nghênh cậu."

Cả nhóm kéo nhau đến một quán KTV.

Tống Kha hào phóng quẹt thẻ, đặt phòng lớn nhất, rượu trái cây bưng lên từng đợt.

Trong số những người đi thi không chỉ có đàn ông, mà còn hai cô gái là người mẫu xăm.

Một trong số đó là Chương Đồng, cô nàng xinh đẹp, làm nghề người mẫu, tính cách hướng ngoại, dáng người bốc lửa.

Không ngạc nhiên khi cô là trung tâm của đám đông, nhiều thợ xăm tìm cô uống rượu, lắc xúc xắc.

Nhưng Chương Đồng không nhận lời.

Cô cầm ly cocktail, dáng vẻ uyển chuyển, bước đến chỗ Văn Dã.

Cô quen Tống Kha, cười nói vài câu với anh ta.

Tống Kha rất có mắt nhìn, đứng dậy đi hát, nhường lại chỗ ngồi.

Chương Đồng thuận thế ngồi xuống cạnh Văn Dã.

Chiếc váy da vốn đã ngắn, giờ còn trượt lên cao hơn một chút.

Làn da trắng mịn kéo dài đến hình xăm hoa diên vĩ màu tím, từ bắp chân lan lên đến mép váy.

Cả người toát lên vẻ quyến rũ táo bạo.

Cô cong đôi môi đỏ rực, tò mò hỏi:

"Cậu làm thợ xăm mà sao trên người chẳng có lấy một hình xăm nào vậy?"

Vừa nói, cô vừa nghiêng người sát lại.

Theo đó là mùi nước hoa nồng đậm, khiến Văn Dã chóng mặt.

Văn Dã ngả người ra sau, vô hình trung tạo khoảng cách.

Mí mắt rũ xuống, vẫn là gương mặt đẹp trai nhưng lạnh nhạt.

"Trước đây còn đi học, không tiện xăm mình."

Giọng điệu bằng phẳng, ngắn gọn dứt khoát, như thể nói thêm một chữ cũng tốn sức.

Thái độ xa cách cả nghìn dặm.

Chương Đồng không vì sự lạnh nhạt này mà chùn bước.

Đàn ông đẹp trai đến mức này, tỏ vẻ kiêu ngạo chút cũng bình thường.

Biết bao người đàn ông chạy theo cô, nhưng chính kẻ nào càng lơ cô, cô lại càng hứng thú.

Cô vén tóc, chuẩn bị tung chiêu sát thủ thì thấy Văn Dã vươn tay dài, lấy điện thoại trên bàn.

Màn hình vừa sáng lên báo tin nhắn mới, người đàn ông trước đó còn lạnh như băng, thoắt cái ánh mắt lại trở nên dịu dàng.

Biểu cảm thay đổi còn nhanh hơn lật sách.

Không phải con gái, cô thề lộn ngược tên mình!

Chuông cảnh báo vang lên trong đầu Chương Đồng.

Cô còn chưa kịp đoán tiểu yêu tinh nào thủ đoạn giỏi hơn mình, Văn Dã đã đứng dậy.

Anh nói với người duy nhất trò chuyện cùng mình nãy giờ — Tống Kha:

"Tôi đi trước đây."

Tống Kha nhiệt tình giữ lại:

"Đừng mà, hiếm khi tụ tập thế này."

"Hát xong còn có tăng hai nữa đó!"

"Nhà mất điện rồi, chỉ có em gái tôi ở nhà một mình, sợ con bé hoảng."

Giọng Văn Dã vô thức mang theo chút cưng chiều.

Tống Kha nghe lý do này, cũng không thể giữ người lại nữa.

Không lẽ bọn họ thoải mái vui chơi, mà để cô em gái mấy tuổi của Văn Dã một mình trong căn nhà tối đen như mực?

Như vậy quả thật không ra thể thống gì.

"Được rồi, vậy cậu mau về đi."

"Nhưng cậu uống không ít rượu đâu, trên đường cẩn thận một chút."

Lâm Diểu biết Văn Dã đã giành giải nhất.

Anh vừa thi xong đã báo ngay cho cô, còn nói tối nay sẽ ra ngoài tụ tập một chút, về muộn.

Cũng dặn cô nhớ khóa cửa kỹ.

Khoảng hơn mười giờ, cô vừa tắm xong, tất cả đèn trong nhà bỗng tắt phụt.

Chắc lại do hệ thống điện cũ kỹ của khu nhà gặp sự cố.

Sợ Văn Dã về nhà không thấy đường, cô lấy một chiếc đèn pin để sẵn trên giá giày ở lối vào, rồi nhắn tin báo anh biết.

Nhà thường xuyên mất điện, mỗi lần như vậy, Văn Dã luôn sạc đầy đèn pin dự phòng để cô dùng.

Cô bật đèn, ánh sáng trắng không thua gì đèn bàn, vẫn có thể tiếp tục làm bài.

Hơn nửa tiếng sau, cô nghe tiếng mở cửa dưới nhà.

Lâm Diểu đặt bút xuống, cầm đèn bước ra ngoài.

Chưa kịp lại gần Văn Dã, cô đã ngửi thấy trên người anh phảng phất mùi rượu và thuốc lá.

Lẫn trong đó, còn có một mùi nước hoa nồng đậm.

Bước chân cô hơi khựng lại.

Văn Dã đã đi đến trước mặt cô, khóe môi khẽ cong, giọng nói khàn khàn vì bị cồn thiêu đốt, nhưng lại mang theo chút vui vẻ:

"Giải nhất được năm nghìn tệ, đợi em thi khảo sát tháng Tư xong, chúng ta ra ngoài ăn một bữa thật ngon."

Lâm Diểu ủ rũ đáp một tiếng "Ừm", không nói gì thêm.

Chỉ từ một chữ đó, Văn Dã đã nghe ra được chút cảm xúc không vui trong cô.

Anh cúi đầu nhìn, ánh đèn từ chiếc đèn pin trong tay anh và đèn dự phòng cô đang cầm đủ để soi sáng một góc nhỏ nơi hai người đứng.

Anh nhìn thấy đôi mày thanh tú của cô khẽ nhíu lại.

"Sao thế?"

Lâm Diểu muốn hỏi, cô gái cùng anh uống rượu tối nay là ai vậy?

Nhưng lại cảm thấy mình đâu có tư cách để hỏi, cũng không nên xen vào quá nhiều.

Cô mím môi, giọng mơ hồ:

"Trên người anh có mùi khó chịu."

Tối nay trong KTV, không ít người đến chúc rượu anh, anh không tiện từ chối, còn nhận hai điếu thuốc Tống Kha đưa.

Không cần cúi xuống ngửi, anh cũng biết mùi trên người mình không dễ chịu gì.

Biết nguyên nhân là vì chuyện này, anh thầm thở phào nhẹ nhõm, khẽ cười:

"Được rồi, anh đi tắm ngay đây, không để mùi làm em khó chịu nữa."

"Mất điện rồi thì ngủ sớm đi, đừng học nữa, thiếu mấy tiếng này không sao đâu, đừng để hỏng mắt."

Lâm Diểu xuống lầu vào bếp.

Mất điện cũng không ảnh hưởng đến việc sử dụng gas.

Lâm Diểu tìm đường đỏ, kỷ tử, táo đỏ, gừng tươi, nấu một bát canh giải rượu.

Trước đây, lúc còn ở nhà, mỗi khi bố đi tiếp khách về, mẹ cũng đều làm như vậy.

Cô bưng bát canh đến trước cửa phòng Văn Dã, gõ nhẹ vài cái, không có ai đáp lại, chắc anh đã ngủ luôn sau khi tắm.

Sợ anh tỉnh dậy sẽ bị đau đầu, cô đẩy cửa bước vào.

Cô đặt bát canh lên bàn học cạnh giường, nhẹ nhàng đẩy anh.

Đẩy mấy lần, Văn Dã mới mơ màng mở mắt.

Lúc nhìn thấy người bên giường, sự khó chịu trong đáy mắt anh lập tức biến mất.

Ánh sáng trong phòng lờ mờ, tối tăm.

Cô gái nhỏ mặc váy ngủ trắng tinh, ngồi bên giường anh, mái tóc đen dài buông trên vai, có vài lọn rơi xuống chiếc cổ mảnh mai, trắng như tuyết.

Đôi mắt cô trong veo, còn sáng hơn cả ánh trăng ngoài cửa sổ, cả người tựa như phủ một tầng ánh sáng mông lung.

Là hình ảnh chỉ xuất hiện vô số lần trong những giấc mơ của anh.

Anh đương nhiên cũng cho rằng đây là mơ.

Lâm Diểu nhìn thấy yết hầu anh khẽ trượt hai lần.

Tiếp đó, đôi mày anh nhíu chặt, như đang rất khó chịu, giọng nói khàn khàn đầy mơ hồ:

"Sao em lại đến nữa?"

Cô ngẩn người.

Chữ "lại" này là sao?

Rõ ràng đây là lần đầu tiên cô vào phòng anh.

Cô định mở miệng nói "Em mang canh giải rượu cho anh."

Nhưng còn chưa kịp thốt ra một chữ, cổ tay cô đã bị một bàn tay to nắm chặt.

Ngay sau đó, cô bị kéo ngã xuống, đập thẳng vào người chủ mưu.

Chương 27: Còn đưa cả lưỡi vào

Lần đầu tiên mơ thấy cô là khi nào nhỉ?

Chắc là sau mùa đông năm ấy.

Trong giấc mơ, cô gái nhỏ búi mái tóc dài đen nhánh thành kiểu tóc cổ điển, mặc váy dài thuỷ tụ, dáng vẻ thanh tao mềm mại, hệt như một tiểu tiên nữ trong Dao Trì*.
(*Dao Trì là nơi ở của Tây Vương Mẫu trong truyện thần thoại.)

Đẹp đến cực điểm.

Lại mang theo sự thanh cao thoát tục, tựa như không ai có tư cách chạm vào.

Trong mơ, Văn Dã cũng như lúc ban đầu, chỉ có thể đứng từ xa ngắm nhìn.

Mãi đến một buổi sáng bình thường đến không thể bình thường hơn.

Con hẻm nhỏ cũ nát, bẩn thỉu, nơi anh đã đi qua hàng ngàn lần —cô bỗng nhiên xuất hiện.

Giây phút đó, mặt trời chói chang độc ác dường như cũng không còn đáng ghét nữa.

Đêm hôm ấy, giấc mơ không còn thuần khiết.

Càng ngày càng gần gũi, cảnh trong mơ càng trở nên sai trái.

Anh đã cố chống lại những ý nghĩ không trong sạch về cô.

Nhưng lần nào cũng vô ích.

Cuối cùng, anh vẫn cam chịu trước khát khao nguyên thủy trong thân xác mình.

Còn giấc mơ đêm nay, thật đến mức khó tin.

Mũi Văn Dã quấn lấy mùi hương thanh thanh ngọt ngào của hoa cỏ.

Dưới lòng bàn tay anh, cổ tay cô mềm mại rõ ràng.

Hơi thở cô phả trên mặt anh, nhẹ như cánh bướm khẽ lướt qua, mang theo cảm giác ngưa ngứa tê dại.

Từ cơn sốc thoáng qua hoàn hồn lại,

Lâm Diểu nhận ra tư thế giữa hai người lúc này quá đỗi mờ ám.

Tựa như chính cô nhào vào lòng anh.

Dưới váy ngủ, bắp chân trần của cô chạm vào cơ bắp rắn chắc trên đùi thiếu niên.

Cảm giác lạ lẫm khiến cô vô cùng không thoải mái.

Rõ ràng là đêm xuân, thế nhưng trong phòng lại nóng hơn cả những ngày hè oi bức, khiến người ta có cảm giác bức bối đến nghẹt thở.

Lâm Diểu khẽ động, vừa định chống người dậy thì—

Đôi môi nóng bỏng, phảng phất hơi men của Văn Dã áp xuống.

Cô kinh ngạc đến mức mắt trừng lớn, cả người cứng đờ, tim cũng như ngừng đập.

Giữa khe môi, một cảm giác ấm nóng ẩm ướt truyền đến.

Lâm Diểu hoảng hốt đến mức vội mím chặt môi, luống cuống giơ tay đẩy anh ra.

Văn Dã cảm nhận được sự kháng cự của cô gái nhỏ.

Dù đây chỉ là một giấc mơ do chính anh tạo ra, anh cũng không thể ép buộc cô, dù chỉ là trong mơ.

Anh thả lỏng cổ tay trắng mịn trong tay mình, để mặc cô nàng lúng túng bò dậy, cuống quýt chạy đi.

Rời khỏi giấc mơ của anh.

Lâm Diểu chạy một mạch về phòng mình.

Khi ngã xuống giường, mặt cô đã đỏ rực, tim thì đập điên cuồng, cả người rối bời.

Cô biết người say thường mất kiểm soát, có thể làm ra những chuyện hồ đồ.

Nhưng sao anh có thể hôn cô được chứ?!

Còn... còn đưa cả lưỡi vào!

Thế nếu tối nay người anh gặp không phải cô, mà là một cô gái khác, anh cũng sẽ hồ đồ mà hôn bừa sao?!

Lâm Diểu vừa xấu hổ muốn chết, lại vừa giận đến mức đá loạn xạ trong chăn.

Đáng ghét! Anh ta thật quá đáng!

——

Sáng hôm sau, Văn Dã tỉnh dậy, đầu óc váng vất, hai bên thái dương thì đau âm ỉ.

Những chuyện tối qua vẫn có thể mơ hồ nhớ lại, đặc biệt là giấc mơ đó—

Anh nắm lấy cổ tay cô gái nhỏ, kéo cô lên người mình.

Còn hôn một cái.

Nhưng hình như vì cô trong mơ không tình nguyện, nên anh không có tùy tiện làm bậy như mọi lần.

Văn Dã giơ tay chạm vào môi mình, vẫn còn vương chút dư vị của cảm giác chân thực quá mức đêm qua.

Anh vừa nghiêng đầu, đập vào mắt là một bát canh giải rượu để trên tủ đầu giường.

Đã nguội lạnh, chưa hề động đến.

Tim Văn Dã bỗng chốc đập thình thịch.

Điều này chứng tỏ Lâm Diểu thực sự đã vào phòng anh tối qua.

Thế thì... liệu anh có nói linh tinh gì không?

Quan trọng hơn, những hành động lỗ m.ãng trong giấc mơ đó...

Chẳng lẽ không chỉ là mơ?!

Đệt!

Ý nghĩ này vừa lóe lên, cả người Văn Dã run lên, đầu cũng đau như sắp nổ tung, mắt thì giật liên hồi.

Chết tiệt! Tối qua tự dưng uống rượu làm gì không biết!

Anh vớ lấy bát canh giải rượu cô nấu, mấy ngụm uống cạn sạch.

Sau đó, mò tay dưới gối lấy điện thoại, bật nguồn lên sạc pin.

Trên màn hình, một biểu tượng chú chim cánh cụt nhỏ nhảy ra.

Lần đầu tiên trong đời, Văn Dã cảm thấy tim như nhảy lên tận cổ họng, lòng bàn tay cũng mẹ nó đổ đầy mồ hôi.

Cắn răng bấm vào tin nhắn, nhưng người gửi không phải Lâm Diểu, mà là một lời mời kết bạn.

Chú thích là Chương Đồng.

Cô ta gõ một tràng dài, bảo rằng tối qua ở KTV trông thấy anh, muốn làm quen.

Mỗi câu đều đính kèm icon nháy mắt dễ thương.

Văn Dã chẳng có tâm trạng xem, thoát ra ngay lập tức.

Mở khung chat có avatar chú mèo Garfield, nhíu mày gõ chữ rồi lại xóa, gõ xóa, gõ xóa—

Lặp đi lặp lại vài lần, cuối cùng bực bội ném điện thoại đi.

Thôi vậy.

Giờ này cô nhóc vẫn còn đang học trên lớp, đừng làm ảnh hưởng đến việc học của cô ấy.

Buổi tối tan học, Lâm Diểu về nhà.

Chưa đến chín giờ, mở cửa ra, phát hiện đèn trong phòng khách vẫn sáng.

Cô nhìn qua—

Văn Dã dựa lười biếng vào ghế sô pha, chơi điện thoại.

Ngày thường buổi tối anh đều ở tiệm xăm, hôm nay hiếm khi về sớm như thế, cô nghĩ có lẽ do không có khách đặt lịch.

Rồi lại chợt nhớ đến chuyện tối qua.

Khuôn mặt vốn vừa mới hạ nhiệt, phút chốc lại nóng bừng.

Cô bặm môi, cúi xuống đổi dép lê.

Văn Dã đứng ngồi không yên cả ngày trời.

Cảm giác như có một lưỡi dao kề sát cổ, quyết định sống chết của anh.

Cuối cùng, nghe thấy tiếng cửa mở, anh cố nén sự sốt ruột, giả vờ chăm chú chơi điện thoại.

Để trông tự nhiên hơn, anh đổi tư thế ngồi mấy lần.

Mắt thì dán vào màn hình, tay bấm loạn xạ, nhưng khóe mắt thì liếc chằm chằm về phía cửa ra vào.

Chờ cô đi đến gần, thiếu niên khẽ hắng giọng:

"Bát canh giải rượu em nấu, sáng nay anh dậy uống rồi. Mùi vị không tệ."

Nói xong, hơi nâng mí mắt, nhìn chằm chằm vào cô gái nhỏ trước mặt.

Trong lòng căng thẳng đến chết đi được, nhưng bên ngoài vẫn cố làm ra vẻ điềm nhiên, giọng nói có vẻ thờ ơ, như thể chỉ tiện miệng nhắc đến:

"Anh uống nhiều quá, hôm qua... có làm loạn gì không?"

Suốt quãng đường về nhà, Lâm Diểu vẫn còn lo lắng, nếu Văn Dã nhớ ra chuyện tối qua, nhất là còn nhớ đoạn anh hôn cô—thì phải làm sao đây?

Nghe thấy câu hỏi của anh, cô đoán chắc anh không nhớ gì cả.

Thầm thở phào nhẹ nhõm, trên mặt lập tức đổi sang vẻ chân thành nhất:

"Không đâu, tối qua anh ngủ say lắm, gọi kiểu gì cũng không dậy được."

Khoảnh khắc vừa dứt lời, một lớp mồ hôi lạnh bỗng túa ra sau lưng Văn Dã.

Chờ cô nói xong, dây thần kinh căng như dây đàn suốt cả ngày trời của anh, rốt cuộc cũng thả lỏng xuống.

Cảm giác như thoát khỏi tội chết, được miễn xá bất ngờ—

A di đà Phật!

Lão thiên gia phù hộ!

May mà... thật sự chỉ là một giấc mơ!

Anh đứng lên, bước về phía bếp:

"Tối nay ăn hoành thánh hay bánh trôi nước?"

"Em ăn bánh kẹp trứng trong giờ tự học buổi tối rồi."

"Chút xíu đó thì sao mà no? Em ăn ít mấy thứ đó thôi, không nửa đêm lại đói. Anh chưa ăn, tiện thể nấu luôn."

"Vậy em ăn tám cái hoành thánh nhé."

Lâm Diểu đặt cặp lên sô pha, đi theo anh vào bếp, có chút không hài lòng, bĩu môi lầm bầm:

"Sau này anh có thể đừng uống nhiều rượu như vậy nữa được không?"

Tránh cho lại như tối qua, say rồi thì lơ mơ đi hôn người khác.

Văn Dã cả ngày hôm nay đã bị chính mình dằn vặt đến thần kinh suy nhược, sớm đã rút ra bài học xương máu, khẽ cười khẽ:

"Cả đời này anh sẽ không bao giờ uống nhiều như vậy nữa."

Lâm Diểu hài lòng rồi.

Nhưng nhớ đến mùi nước hoa trên người anh tối qua, lông mày lại khẽ cau lại.

"Anh..."

Mới mở miệng, cô lại không biết nên tiếp tục thế nào.

Văn Dã đổ luôn hơn hai mươi cái hoành thánh còn lại trong túi vào nồi nước sôi, quay đầu lại đã thấy khuôn mặt cô gái nhỏ nhíu lại, trông rối rắm đến mức như sắp xoắn thành một cục.

Anh bật cười, hỏi:

"Sao vậy?"

"Thì... ừm... cái đó..."

Lâm Diểu ấp úng, cuối cùng cố lấy hết can đảm hỏi:

"Anh có từng nghĩ đến chuyện... có bạn gái chưa?"

Văn Dã khựng lại một chút, hoàn toàn không kịp phản ứng, tại sao cô lại đột nhiên hỏi vấn đề này?

Lâm Diểu vì muốn che giấu sự chột dạ của mình, mặc dù bản thân cũng không hiểu sao lại thấy chột dạ, nên vội vàng nói luôn một tràng:

"Bạn anh nghỉ đông còn có bạn gái đó thôi, ngày nào cũng khoe ân ái trên trang cá nhân!"

"Còn một người bạn khác của anh nữa, suốt ngày chia sẻ cá Koi cầu thoát ế kìa."

"Anh cũng bằng tuổi bọn họ mà, chẳng lẽ chưa từng nghĩ đến chuyện có bạn gái sao?"

Người đầu tiên mà cô nhắc đến là Lộ Vũ An, người thứ hai là Bành Nhất Phàm.

Còn về những bài đăng trên trang cá nhân mà cô nói, Văn Dã vốn không thích lướt không gian mạng, thật sự cũng chưa từng để ý.

"Không muốn yêu đương."

Anh trả lời ngay không chút nghĩ ngợi, vừa nói vừa lấy điện thoại ra mở không gian cá nhân:

"Có bạn gái thì phải dành thời gian bên cạnh, nếu cô ấy giận lại còn phải dỗ."

"Em thấy anh giống kiểu người có kiên nhẫn vậy sao?"

Lâm Diểu suýt nữa đã gật đầu, muốn nói "Có mà!", anh đối với cô—một người chẳng có chút quan hệ máu mủ gì, còn tốt đến thế, tỉ mỉ lại chu đáo.

Nhưng lời ra đến môi, lại bị cô nuốt trở lại, khóe môi không kiềm được mà nhẹ cong lên một chút.

Văn Dã vừa mở không gian cá nhân ra xem, lướt chưa được mấy bài đã toàn là Lộ Vũ An và bạn gái của cậu ta, đủ kiểu ảnh chụp mặt kề mặt, tay tạo hình trái tim, khoe tình cảm đủ đường.

Ngay sau đó chính là Bành Nhất Phàm, cái gì mà "Chia sẻ bài đăng này, đảm bảo một tuần thoát ế!", rồi lại "Tín nam nguyện ăn chay một tháng, chỉ mong sớm ngày thoát kiếp độc thân."

Cái quái gì thế này?

Không thể đăng mấy bài tích cực, ý nghĩa hơn một chút à?

Văn Dã nhìn mà khó chịu nhíu mày, rồi đưa tay về phía cô:

"Đưa điện thoại em đây."

Lâm Diểu sững người một chút, nhưng vẫn ngoan ngoãn móc điện thoại từ túi áo ra đưa cho anh.

Văn Dã cầm điện thoại của cô, mở Q.Q, lần lượt tìm Lộ Vũ An và Bành Nhất Phàm, vào phần động thái, chọn "Không xem động thái của người này."

"Hai tên đó suốt ngày chỉ đăng mấy thứ yêu đương nhăng nhít, em thì sắp thi đại học rồi. Thời điểm quan trọng, đừng để bị ảnh hưởng."

Anh làm bộ anh trai nghiêm túc, mặt mày tỏ vẻ đứng đắn răn dạy.

"Ồ."

Lâm Diểu chẳng phản đối chút nào, ngoan ngoãn gật đầu, nghe lời đến không chịu được.

Văn Dã rất hài lòng, liền đuổi cô ra ngoài:

"Được rồi, học cả ngày rồi không thấy mệt hả? Đừng đứng đây nữa, ra sô pha nghỉ ngơi đi."

"Chờ anh nấu xong sẽ bưng ra ngoài."

——

Kỳ thi đại học diễn ra đúng vào hai ngày nóng nhất trong năm, nhiệt độ gần bốn mươi độ, đối với học sinh lớp 12 hay phụ huynh, đây đều là hai ngày vô cùng quan trọng.

Có nhà bố đưa đi thi, mẹ ở nhà chuẩn bị cơm nước tươm tất, cũng có nhà thì ngược lại.

Văn Dã thì vừa làm bố, vừa làm mẹ, buổi sáng trước tiên đưa cô đến điểm thi, sau đó về nhà nấu cơm, tính toán thời gian để đến đón cô ngay lúc thi xong môn Ngữ văn buổi sáng.

Buổi trưa, Lâm Diểu ăn xong rồi đi ngủ.

Văn Dã ngồi ở phòng khách dưới tầng, vừa vẽ bản thiết kế vừa đặt ba cái báo thức, dù vậy vẫn không yên tâm, cứ cách một lúc lại mở khóa điện thoại xem giờ.

Buổi trưa, mặt trời gay gắt, chiếu xuống làm mọi thứ nóng bức đến khó chịu.

Nhưng trẻ con thì không biết nóng, vẫn chạy nhảy khắp nơi, chơi trốn tìm, la hét ầm ĩ.

Văn Dã cau mày.

Buổi chiều thi Toán, nếu không nghỉ ngơi đủ, không tập trung được thì xong đời.

Anh sải vài bước định đi ra đuổi người, nhưng nhìn thấy ngoài đó chỉ toàn mấy đứa nhóc con tầm năm, sáu tuổi, bèn kìm lại

cơn nóng nảy, xoay người cầm lấy một nắm sô-cô-la mà cô gái nhỏ nhà anh thích ăn.

Mở cửa, đi thẳng tới chỗ bọn trẻ đang mồ hôi nhễ nhại, chơi đùa điên cuồng.

Thiếu niên mặt mày sắc nét, đường xương hàm lạnh lùng, vốn mang vẻ hơi lạnh nhạt, trong mắt lũ trẻ con, chính là đáng sợ.

Ngay cả tên mập to gan nhất trong đám cũng len lén nhìn anh đầy sợ hãi.

Văn Dã cố gắng hạ giọng, nói năng nhẹ nhàng, dùng thái độ thương lượng:

"Em gái anh sắp thi đại học, hai hôm nay cần nghỉ ngơi, các em đừng chơi ở đây nữa, ồn quá sẽ ảnh hưởng đến chị ấy."

Sau đó, dùng "vũ khí bí mật" dụ dỗ:

"Các em ra chỗ khác chơi đi, nè, chỗ sô-cô-la này cho các em hết."

Dù giọng nói có ôn hòa đến mấy, bọn nhóc vẫn còn e dè sợ sệt, nhưng vì chỗ sô-cô-la trong tay anh, cả đám liếc nhau một cái, rồi nhanh tay nhanh chân mỗi đứa vơ lấy mấy cái, chạy biến đi thật xa.

Xung quanh tức thì yên tĩnh, chỉ còn lại tiếng ù ù của chiếc điều hòa cũ kỹ trên cửa sổ.

Môn thi cuối cùng là tiếng Anh.

Mặt trời vẫn gay gắt như thiêu đốt.

Phụ huynh tụ tập dưới bóng cây, tay phe phẩy quạt giấy in đầy quảng cáo rẻ tiền, vừa quạt mát, vừa trò chuyện về kinh nghiệm nuôi dạy con cái.

Trong đám người, mấy bà mẹ có con gái trò chuyện sôi nổi nhất.

"Nuôi con gái thì phải nuôi cho đầy đủ, không thì lên đại học, chỉ cần mấy câu ngọt ngào với chút quà nhỏ là bị con trai lừa ngay!"

"Đúng đúng! Còn phải dạy sớm về chuyện nam nữ nữa! Nhà hàng xóm của tôi có đứa con gái, vào đại học yêu ngay một gã ngoài xã hội, bố mẹ cũng chẳng để ý, kết quả thì sao? Có bầu! Mà gã kia biến mất không thấy tăm hơi! Nghĩ mà thấy khổ thân con bé!"

"Còn nữa, sau này tuyệt đối không cho con gái yêu mấy đứa con trai kiểu "mẹ bảo sao nghe vậy". Dù có giỏi giang cỡ nào cũng không được!"

"Đúng rồi! Cháu gái tôi lấy đúng loại đó đấy! Ngày nào cũng nói 'Mẹ anh vất vả thế nào', rồi vừa sinh con gái đầu xong đã bị ép đẻ tiếp đứa thứ hai! Không cho sinh mổ bắt buộc phải sinh thường! Suýt chút nữa thì không qua khỏi!"

Người phụ nữ tóc xoăn dài đang cảm thán thở dài, bỗng phát hiện không biết từ khi nào, bên cạnh nhóm họ đã có một chàng trai cao gầy đứng đó.

Gương mặt sắc nét, mí mắt rũ xuống, giữa mi mắt có một nếp gấp hằn sâu, lắng nghe chăm chú hơn bất cứ ai.

Bà ấy ngạc nhiên hỏi:

"Chàng trai này, cháu cũng hứng thú với chủ đề này sao?"

Văn Dã sắc mặt lạnh nhạt, bình tĩnh đáp:

"Cháu có một đứa em gái, sắp lên đại học rồi, cháu cũng muốn học trước một chút."

Người phụ nữ ngỡ ngàng, rồi cảm thán đầy khen ngợi:

"Bây giờ kiếm được người anh trai có trách nhiệm như cháu không dễ đâu!"

Văn Dã không trả lời, cũng không vì lời khen này mà có biểu hiện vui vẻ gì.

Văn Dã còn chưa kịp lo xong chuyện cô nhóc thi có tốt không, có đỗ vào trường đại học mong muốn hay không, thì trong đầu đã bắt đầu lo tiếp: Sau này lên đại học, lỡ bị đám đàn ông xấu lừa gạt thì sao?

Cô gái nhỏ xinh đẹp như vậy, đến lúc đó, đám con trai không phải sẽ như bướm đêm thấy lửa, vẫy cánh ào ào vây lấy cô à?

Chỉ cần nghĩ đến những chuyện xấu đã xảy ra với bao cô gái khác, nếu bất cứ chuyện nào trong số đó xảy ra với em gái mình, thì thằng khốn đó chắc chắn sống không yên với anh!

Dingggg...

Tiếng chuông báo hiệu kết thúc bài thi vang lên.

Lâm Diểu đứng dậy, chờ giáo viên đến thu bài và phiếu trả lời, sau đó thu dọn cặp sách, theo dòng người nườm nượp đi xuống cầu thang, rời khỏi cổng trường.

Tinh thần tập trung cao độ suốt hai ngày, giờ phút này, khi kỳ thi kết thúc, cô cảm thấy có chút mệt mỏi, lại có gì đó trống rỗng không nói thành lời.

Trước cổng trường, nhiều bậc phụ huynh chen chúc đứng chờ, những gương mặt xa lạ nhưng tràn đầy mong đợi.

Ngay khoảnh khắc nhìn thấy cánh tay giơ lên của chàng trai, cùng nụ cười nhếch nhẹ nơi khóe môi, cảm giác trống rỗng

trong lòng cô lập tức được lấp đầy.

Lâm Diểu lập tức chạy nhanh đến, chiếc cặp sách đung đưa sau lưng theo từng bước chân.

Văn Dã dùng những ngón tay thon dài của mình móc lấy ly trà sữa, xuyên sẵn ống hút, đưa đến trước mặt cô.

Ly trà sữa mới mua, trên thành vẫn còn đọng những giọt nước mát lạnh.

Trong khi bản thân anh lại nóng hầm hập, chiếc áo thun ướt đẫm mồ hôi, sống mũi, cổ, trán lấm tấm những hạt mồ hôi nhỏ li ti.

Hình ảnh trưa hôm qua bất chợt ùa về trong tâm trí Lâm Diểu.

Khi đó, cô vẫn chưa hoàn toàn ngủ say, mơ màng nghe thấy tiếng đám trẻ con chơi đùa dưới lầu, cũng nghe thấy giọng anh đi ra ngăn cản.

Chóp mũi cô bỗng cay xè, trong lòng cảm động đan xen những cảm xúc khác, như thể vừa mở một lon nước có gas, vô số bong bóng nhỏ sôi trào dâng lên.

Kết quả là, cơ thể phản ứng nhanh hơn suy nghĩ, cô đâm sầm vào lòng anh, vòng tay ôm chặt lấy anh.

Văn Dã vẫn còn đang giơ tay đưa trà sữa cho cô, động tác cứng đờ giữa không trung.

Hành động đột ngột của cô làm anh hoảng loạn, phản ứng đầu tiên chính là cô có phải thi không tốt hay không. Nhưng tiếng Anh vốn là môn cô giỏi nhất, hay là gặp phải chuyện gì bất trắc?

Chỉ trong vài giây ngắn ngủi, Văn Dã đã nghĩ đến hàng trăm khả năng.

Anh lo đến mức tim thắt lại, cánh tay còn lại nhẹ nhàng ôm cô vào lòng, tay anh nhẹ vỗ lưng cô từng chút một, giọng nói ấm áp xen chút dè dặt:

"Sao thế? Thi không tốt hay gặp chuyện gì à?"

"Không có, thi rất tốt mà."

Lâm Diểu ngẩng mặt ra khỏi lòng anh, đôi mắt long lanh một tầng nước, giọng nói nhẹ nhàng, mềm mại, còn mang theo chút nghèn nghẹn trong mũi.

"Em chỉ là... chỉ là cảm thấy, anh là người anh trai tuyệt nhất trên đời."

Chương 28: Brocon

Văn Dã cuối cùng cũng thả lỏng, khóe môi khẽ nhếch lên, lười biếng cười:

"Trao giải 'anh trai tuyệt nhất' sớm thế này, em có chừa đường cho anh sau này tiến bộ không? Với lại, anh trai đối tốt với em gái chẳng phải là chuyện đương nhiên sao? Có đáng để rơm rớm nước mắt vậy không?"

Lâm Diểu bị anh nói đến đỏ mặt, đôi mắt hạnh trong veo tràn ngập ánh nước, bướng bỉnh phủ nhận:

"Không có khóc."

"Được, được, không khóc, là anh hoa mắt nhìn nhầm."

Văn Dã cười nhẹ, vẻ bất đắc dĩ nhưng cũng đầy nuông chiều, rồi nhét cốc trà sữa đã cầm cả buổi vào tay cô:

"Vị mới ra đó, nhiều người mua lắm, em thử xem."

Trên đường về, Văn Dã mua ít đồ nướng và nước uống. Về đến nhà, anh bật điều hòa, rồi bê đồ nướng ra đĩa, xếp ngay ngắn lên bàn trà, rót cho mỗi người một ly nước dừa.

Lâm Diểu cầm điều khiển mở TV, chọn một chương trình thực tế mà nam nữ cùng vượt chướng ngại vật trên mặt nước. Trường quay tràn ngập tiếng cười vui nhộn, xem ra cũng khá thú vị.

Cô tính vừa ăn vừa xem, nhưng người xưa nay luôn cô xem gì thì xem nấy, lần đầu tiên phản đối:

"Anh muốn coi chương trình khác."

Lâm Diểu ngạc nhiên đưa điều khiển cho anh, nhìn anh bấm chuyển từng kênh, cuối cùng dừng lại ở một chương trình hòa giải mâu thuẫn gia đình – thể loại mà các dì, các bác bốn, năm mươi tuổi rất mê.

Tên chương trình: "Lão Nương Cữu".

Lâm Diểu: "?"

Những lời của các phụ huynh trước cổng trường thi vẫn vang bên tai Văn Dã như tiếng chuông báo động.

Đối diện với ánh mắt đầy nghi hoặc của thiếu nữ, còn lẫn chút phức tạp kiểu "Anh uống nhầm thuốc à?", Văn Dã thản nhiên đặt điều khiển xuống, thản nhiên nói:

"Anh thấy chương trình này có hơi thở cuộc sống hơn."

Lâm Diểu: "....."

Đúng là rất có hơi thở cuộc sống, cả chương trình từ đầu đến cuối toàn là cãi vã.

Gà bay chó sủa, náo loạn vô cùng.

Mở đầu, cô gái nước mắt rưng rưng tố cáo bạn trai thay đổi. Khi tán tỉnh, sáng trưa tối đều gọi điện quan tâm, nửa đêm hai giờ sáng cô than đói trên mạng, anh ta hớn hở mua đồ ăn khuya mang đến tận nhà.

Kết quả, sau khi ở bên nhau, mưa như trút nước cũng không chịu lái xe đón cô tan làm, thà ngồi nhà chơi game.

Anh chàng kia thì cố gắng biện hộ, nói rằng bản thân áp lực lớn, chơi game chỉ để thư giãn.

"Áp lực lớn cái quái gì, nghe hắn ta xạo kìa."

Còn chưa đến lượt đám chuyên gia tư vấn tình cảm trung niên lên tiếng, Văn Dã đã thẳng thắn phán xét.

Lâm Diểu quay đầu nhìn anh, hai má còn phồng phồng vì đang nhai thịt xiên nướng.

Văn Dã hừ một tiếng đầy khinh thường, đôi mắt đen lộ vẻ chán ghét:

"Trước khi cưa cẩm chẳng lẽ hắn không đi làm, không có áp lực công việc? Chỉ có thể chứng minh trước đó hắn cố tình tỏ ra tốt đẹp, đến khi cưa đổ rồi thì lười giả vờ nữa."

Văn Dã khẽ ho một tiếng, tiếp tục mở rộng chủ đề:

"Bây giờ loại đàn ông này nhiều lắm, nên con gái không thể dễ dàng bị sự săn đón ân cần trong thời gian ngắn làm cho cảm động, phải quan sát lâu dài, hiểu chưa?"

Lâm Diểu nghe anh phân tích rành rọt, nuốt miếng thịt xiên trong miệng xuống, nghiêm túc gật đầu.

Văn Dã thấy cô có vẻ đã tiếp thu, khóe môi hơi nhếch lên. Anh phải tiêm phòng cho cô em gái nhỏ từ sớm, không để đám cặn bã bên ngoài có cơ hội ra tay.

Nhưng rồi Lâm Diểu phát hiện, Văn Dã không phải chỉ xem chương trình này vì hứng thú nhất thời, mà có vẻ còn hơi nghiện chương trình tư vấn tình cảm "Lão Nương Cữu" này nữa.

Mỗi tối khi hai người cùng ăn cơm, anh bê đồ ăn đặt lên bàn trà, rồi lập tức cầm điều khiển mở TV, chuyển ngay đến kênh đó.

Mấy ngày nay, cô đã thấy qua bao nhiêu kiểu đàn ông trên đời: đàn ông bám váy mẹ, đàn ông "phượng hoàng"*, đàn ông vũ phu, đàn ông ngoại tình, đàn ông kết hôn để che giấu giới tính, còn có cả loại ngủ xong liền trở mặt không nhận người.
(*Đây là từ lóng người Trung Quốc hay dùng để chỉ những chàng trai xuất thân bần hàn, nhưng sau đó nhờ học hành chăm chỉ, thi đỗ Đại học, rồi ra trường và ở lại thành phố sinh sống và làm việc.)

"Tên đó quá đáng thật, em thấy trên đời này chẳng còn người đàn ông nào tốt nữa rồi."

Xem xong một tập, cô bất bình thay cho cô gái bị lừa, tức tối lên tiếng.

Văn Dã nhận ra, có vẻ liều "vắc-xin" phòng tránh của mình tiêm quá mạnh, có phần hơi quá đà rồi.

Dù rằng trên đời có vô số đàn ông tồi, nhưng không phải không có người tốt.

Cô còn chưa yêu đương gì, mà tâm lý đã bi quan thế này, cũng không ổn.

Văn Dã còn đang nghĩ cách làm sao xoay chuyển cục diện, thì đã nghe cô đổi giọng:

"Ồ, cũng không phải tất cả đều xấu xa. Anh thì rất tốt."

Thiếu nữ mỉm cười đầy tin tưởng, ánh mắt ấy khiến Văn Dã cảm thấy vừa ngọt ngào, vừa xót xa trong lòng.

Anh khẽ nhếch môi:

"Em yêu cầu thấp vậy à? Sau này tìm bạn trai, ít nhất cũng phải chọn người tốt hơn anh gấp trăm lần, nghìn lần, vậy mới xứng với em."

Anh đưa tay xoa xoa mái tóc mềm mại của cô, giọng trầm ấm như lời hứa:

"Nhưng mà, dù có gặp phải thằng khốn nào biết giả vờ đi nữa, cũng đừng sợ. Có anh ở đây, đảm bảo đấm nó đến nỗi cha mẹ cũng không nhận ra luôn."

——

Hai mươi ngày sau, điểm thi được công bố.

Tối đó, Lâm Diểu và Văn Dã thức đến tận nửa đêm.

Máy tính đã mở sẵn, cô nhập số báo danh trên thẻ dự thi, nhưng không ngoài dự đoán, trang web bị sập. Cô thử vài lần vẫn không vào được.

Lâm Diểu thở dài một hơi:

"Thầy nói tối nay khó mà tra điểm được, mai em dậy sớm thử lại."

"Em ngủ trước đi, anh chưa buồn ngủ, anh đợi thêm chút nữa."

Văn Dã cúi đầu, những ngón tay thon dài lại một lần nữa nhập số báo danh của cô. Không cần nhìn thẻ dự thi nữa, anh đã thuộc làu rồi.

Lâm Diểu mang tâm sự trong lòng, giấc ngủ cũng chẳng sâu.

Chỉ hai tiếng gõ cửa nhẹ cũng đủ khiến cô tỉnh lại, chân trần vội vàng chạy ra mở cửa.

"667 điểm."

Văn Dã thẳng thừng thông báo tổng điểm, đôi mắt luôn toát lên vẻ bất cần nay lại sáng rực không giấu nổi niềm vui và phấn khích.

Lâm Diểu vừa mới tỉnh ngủ, đột ngột bị niềm vui ập đến, đầu óc choáng váng, cô mừng đến mức vòng tay ôm lấy cổ anh, nhảy cẫng lên:

"Tuyệt quá rồi!"

Văn Dã cũng bị bất ngờ, phản ứng không kịp, gần như theo bản năng mà ôm chặt lấy cô, hai tay đỡ lấy eo và đùi cô để tránh cô bị ngã.

Nhưng khi cơn phấn khích qua đi, hai người đều chợt nhận ra tình huống hiện tại, bầu không khí trở nên ngại ngùng và bối rối.

So với lần trước, khi cô ôm anh ngay trước cổng trường giữa ban ngày ban mặt, thì lần này là nửa đêm, không biết đã qua một hay hai giờ sáng, hơn nữa địa điểm lại ngay trước cửa phòng cô.

Bốn bề tĩnh lặng, cô chân trần, mặc bộ đồ ngủ mềm mại, nằm gọn trong vòng tay anh.

Quan trọng hơn là... vừa nãy cô vội ra mở cửa nên bên trong còn chưa mặc áo ngực.

Nhận thức được điều này, Lâm Diểu đỏ bừng mặt, xấu hổ đến mức chỉ muốn đào hố chui xuống cho xong.

Chất vải mềm mại và ôm sát, Văn Dã tất nhiên cảm nhận được rất rõ.

Ánh mắt anh trở nên sâu thẳm, gân xanh bên trán giật mạnh một cái.

Anh bước nhanh vài bước đến bên giường, đặt cô xuống, rồi giật tấm chăn mỏng đắp lên người cô.

"Cái thói quen gì đây? Không đi dép, chân trần chạy lung tung, muốn lần tới đến kỳ đau chết đi cho xong à?"

Anh nhíu mày, giọng nói khàn đặc, căng thẳng đến mức không che giấu nổi cảm xúc trong lòng.

Trên giường, cô gái nhỏ bị chăn che kín hơn nửa người, chỉ lộ ra gương mặt đỏ bừng vì xấu hổ, mái tóc đen rối tung xõa ra, chiếc cổ trắng ngần như thiên nga hơi ngẩng lên.

Dáng vẻ e lệ ngượng ngùng này, chỉ cần nhìn một cái thôi cũng khiến người ta chịu không nổi.

Lòng bàn tay anh dường như vẫn còn lưu lại cảm giác mềm mại khi đỡ lấy cô ban nãy.

"Đây là điểm số từng môn của em, mai ra ngoài ăn một bữa ngon nhé, coi như chúc mừng."

Anh đặt một mẩu giấy nhỏ lên tủ đầu giường, dứt lời liền quay người rời đi ngay lập tức, bước chân nhanh như chạy trốn.

Cảm thấy tội lỗi vì có những ý nghĩ xấu xa đã là quá đủ rồi, nếu thật sự làm ra chuyện gì, thì có băm vằm bản thân thành trăm mảnh cũng không đủ chuộc tội.

Đợi cửa phòng đóng lại, Lâm Diểu mới chầm chậm thò tay ra khỏi chăn, cầm lấy tờ giấy nhỏ.

Trong phòng điều hòa mát lạnh, nhưng vẫn không thể hạ bớt độ nóng trên mặt cô.

Cô cắn môi tức tối, tự trách bản thân— sao cứ kích động là ôm người khác vậy chứ?!

Quan trọng hơn là... quên mất chưa mặc áo trong!

Sao có thể bất cẩn đến mức này cơ chứ?!

Càng nghĩ càng giận mình, Lâm Diểu chôn mặt vào trong chăn, tự phạt bản thân đến mức gần như ngạt thở, mãi đến khi không chịu nổi nữa mới ló đầu ra hớp lấy không khí.

Mà trong cơn mơ màng ấy, cô bỗng nghĩ đến một chuyện khác...

Vừa rồi, khi ôm cô, Lâm Diểu dường như cảm nhận được nhịp tim của Văn Dã, mạnh mẽ đến mức như muốn nổ tung.

Trường Tam Trung suốt hơn mười năm nay chưa từng có ai đạt điểm cao như vậy.

Sáng hôm sau, ngay trước cổng trường, một tấm băng rôn đỏ rực được treo lên:

"Nhiệt liệt chúc mừng học sinh Lâm Diểu của trường ta đạt 667 điểm cao chót vót!"

Chữ trên băng rôn to đến mức—đứng bên kia con phố cũng có thể nhìn thấy rõ mồn một.

Văn Dã đi cùng Lâm Diểu đến trường lấy hồ sơ.

Anh rút điện thoại ra chụp một tấm ảnh băng rôn, sau đó lại giục cô đứng dưới đó để chụp thêm một tấm nữa.

Xung quanh có không ít học sinh qua lại, Lâm Diểu cảm thấy có chút ngốc nghếch, nên thế nào cũng không chịu đồng ý.

Cô cùng Tạ An Kỳ tìm được một công việc bán thời gian từ 9 giờ sáng đến 5 giờ chiều tại quán sách, lương 100 tệ một ngày, công việc chủ yếu là sắp xếp và phân loại sách.

Ban đầu, Văn Dã không vui khi cô đi làm.

Khó khăn lắm mới học xong ba năm cấp ba đầy vất vả, đây là lúc cô nên tận hưởng và thư giãn, chứ không phải đi nhận một công việc lao động chân tay cực nhọc như vậy.

Nhưng cô gái nhỏ rất kiên quyết, thế nên anh đích thân đến quán sách xem xét thực tế.

Môi trường khá tốt, không có thành phần phức tạp, hơn nữa còn có bạn cô cùng làm, đảm bảo không có vấn đề gì về an toàn, lúc này anh mới yên tâm để cô đi làm.

Sau khi tan ca ở quán sách, Lâm Diểu liền chạy đến tiệm của Văn Dã, tránh phải ở nhà một mình bật điều hòa lãng phí điện.

Mà thực ra, so với ở nhà, cô càng thích ở bên anh hơn.

Mỗi tối, khi Văn Dã bận xăm hình cho khách phía sau tấm bình phong, Lâm Diểu ngồi ở chiếc bàn nhỏ phía trước, đọc sách và luyện đề thi tiếng Anh cấp bốn trước thời hạn.

Từ sau cuộc thi thiết kế hình xăm lần đó, tên tuổi của Văn Dã trong giới xăm hình ở Bình Thành bắt đầu nổi lên, lượng khách tìm đến ngày càng đông, không ít gương mặt mới lần đầu bước vào tiệm, nhìn thấy cô ngồi đó thì không khỏi ngạc nhiên.

Văn Dã bèn giới thiệu rằng cô là em gái mình.

Đối phương thường sẽ thuận miệng đáp lại một câu:

"Trông còn nhỏ thế này, chắc vẫn đang học cấp ba nhỉ?"

Mỗi lần như vậy, hai má Lâm Diểu lập tức đỏ bừng, bởi vì cô biết ngay sau đó—

Văn Dã sẽ lập tức giống như một ông bố khoe con, kéo dài giọng điệu, cố tỏ ra thờ ơ nhưng thực chất không giấu nổi vẻ tự hào, nói rằng:

"Vừa thi đại học xong, đỗ vào W Đại rồi. À, W Đại chắc anh biết chứ? Chính là ngôi trường tốt nhất ở Bình Thành đó."

Tầm hơn chín giờ tối, Văn Dã đang bận xăm hình cho một vị khách bên trong, Lâm Diểu thì cúi đầu viết bài tập trong cuốn sách luyện thi tiếng Anh cấp bốn mà cô mua từ chợ sách cũ.

Sách chỉ tốn vài đồng, ngoài mấy trang đầu có dấu vết từng làm bài, các trang sau gần như vẫn còn trống.

Lúc này, tiếng chuông gió treo trên cửa kính—thứ mà cô mua về để trang trí—khẽ vang lên leng keng, báo hiệu có người bước vào.

Lâm Diểu ngước mắt lên, trong tầm mắt xuất hiện một cô gái xinh đẹp và cao ráo.

Cô gái ấy mặc một chiếc váy hai dây hoa nhí màu xanh lá, bên ngoài khoác một chiếc cardigan lửng ren móc.

Mái tóc dài uốn xoăn bồng bềnh, trên khuôn mặt trang điểm cầu kỳ với đôi mắt khói sắc sảo.

Trên đôi chân trái trắng nõn của cô ấy, hình xăm một đóa diên vĩ đong đưa trông vô cùng quyến rũ.

Cùng với bước chân của cô gái, một mùi nước hoa nồng nàn xộc vào mũi—mùi hoa hồng.

Lâm Diểu lập tức liên tưởng đến một đêm hơn hai tháng trước—đêm Văn Dã tham gia cuộc thi xăm hình.

Tối hôm đó, trên người anh cũng vương mùi nước hoa này.

Chương Đồng bước đến trước chiếc bàn nhỏ của Lâm Diểu, ánh mắt cô ta dừng lại trên người cô, ban đầu xen lẫn vài phần địch ý, rồi lướt qua từ trên xuống dưới, đánh giá một lượt.

Khuôn mặt này đúng là xinh đẹp, nhưng rõ ràng là kiểu học sinh non nớt, ăn mặc đơn giản, chẳng có chút hấp dẫn nào

thuộc về phụ nữ.

Sau đó, ánh mắt cô ta dời xuống cuốn sách bài tập dưới tay Lâm Diểu, biểu cảm cũng theo đó mà chuyển sang do dự:

"Em là... em gái của Văn Dã?"

Lâm Diểu gật đầu: "Chị tìm Văn Dã à? Anh ấy đang xăm hình cho khách ở trong kia."

Nghe thấy tiếng nói chuyện, Văn Dã tắt tiếng ro ro của súng xăm, vòng qua bình phong bước ra ngoài.

Nói thật thì, với cô gái mà anh chỉ từng gặp thoáng qua ở KTV trong lúc còn lâng lâng men rượu, anh hoàn toàn không có chút ấn tượng nào.

Anh cứ tưởng là khách đến xăm hình, nên chẳng vòng vo, mở miệng thẳng thừng, giọng điệu hoàn toàn công việc:

"Đến xăm hình à? Muốn làm mẫu có sẵn hay cần thiết kế riêng? Bảng giá treo trên tường đấy, có thể xem trước."

Đôi mắt hình phượng dài hẹp của Chương Đồng mở to đầy kinh ngạc, như thể không thể tin vào những gì mình vừa nghe thấy.

Cô ta không dám tự nhận mình đẹp đến mức khuynh nước khuynh thành, nhưng tuyệt đối không thể là kiểu người nhìn một lần rồi quên sạch!

Có bao nhiêu gã đàn ông vì nhan sắc của cô ta mà vừa gặp đã si mê đeo bám không dứt. Vậy mà đến lượt Văn Dã, cô ta lại biến thành một người qua đường chẳng có tí ấn tượng nào?!

"Sau cuộc thi xăm hình, chúng ta chẳng phải còn cùng nhau uống rượu sao? Cậu thực sự không nhớ gì à?"

Cô ta liếc anh một cái, giọng điệu nửa như oán trách, nửa như trêu chọc:

"Cậu làm vậy khiến người ta tổn thương lắm đấy."

Đối diện với câu nói đầy ẩn ý này, Văn Dã chẳng có chút phản ứng nào.

Anh chỉ cúi xuống, thay cho em gái một vòng nhang muỗi đã cháy hết, châm lửa đốt một vòng mới.

Chương Đồng: "..."

Có cảm giác như ném ánh mắt đưa tình vào kẻ mù vậy!

Cô ta cố giữ bình tĩnh, thuận thế nói tiếp:

"Thật ra tôi cũng muốn nhờ cậu thiết kế một mẫu xăm. Sắp đến sinh nhật tôi rồi, tôi muốn xăm một con bướm trên vai phải."

Nói rồi, cô ta lấy điện thoại ra, cười dịu dàng:

"Chúng ta thêm Q.Q đi, sau này tiện trao đổi về bản thiết kế."

Văn Dã nhận lời, thêm liên lạc của cô ta.

Chương Đồng lại đưa cho anh một hộp quà nhỏ mà cô ta vẫn cầm trên tay từ nãy đến giờ:

"Dạo trước tôi đi chơi ở Lộ Thành, đây là bánh dứa của một tiệm lâu đời rất nổi tiếng bên đó, tôi đặc biệt mang về cho cậu."

Ban đầu Văn Dã định từ chối, nhưng chợt nghĩ đến cô nhóc kia thích ăn mấy món ngọt, anh bèn nhận lấy.

Chương Đồng vui mừng chưa được mười giây, điện thoại liền vang lên một tiếng.

Cô ta cúi đầu nhìn, phát hiện số tiền đặt cọc 100 tệ vừa chuyển cho Văn Dã đã bị anh trả lại.

Còn đang sững sờ, đã nghe thấy giọng nói lười biếng nhưng lạnh nhạt của đối phương:

"Vậy cảm ơn nhé, tiền tôi đã chuyển lại cho cô rồi."

Chương Đồng: "..."

Sau khi cô ta rời đi, Văn Dã đặt hộp bánh dứa lên bàn trước mặt Lâm Diểu, ý bảo cô ăn, rồi tự mình quay lại màn chắn tiếp tục xăm hình cho khách.

Hơn một tiếng sau, hoàn thành công việc, anh dọn dẹp dụng cụ rồi bước ra, nhìn thấy hộp bánh dứa vẫn nằm y nguyên chỗ cũ, thậm chí chưa được mở ra.

Anh nhướng mày, có chút khó hiểu:

"Sao không ăn?"

Lâm Diểu cũng không biết nên giải thích thế nào về cảm giác khó chịu trong lòng mình.

Thật ra, chính cô cũng không rõ ràng lắm, chỉ có thể cúi đầu, ủ rũ trả lời:

"Không thích ăn cái này."

Nói xong, cô cảm thấy bản thân thật kỳ quặc, vừa bướng bỉnh vừa vô lý.

"Vậy mai anh gọi Bành Nhất Phàm qua lấy, cho cậu ta."

Văn Dã tắt đèn bàn nhỏ trên bàn cô, khóe môi khẽ nhếch lên, giọng điệu mang theo chút nuông chiều:

"Đi thôi, dẫn em đi ăn món em thích."

Lúc về nhà cũng đã muộn.

Lâm Diểu tắm rửa xong, nằm lên giường, trằn trọc suy nghĩ hồi lâu.

Cuối cùng, cô cầm lấy điện thoại, nhắn tin cho Bành Tư Gia, người cũng có một người anh trai:【Em ngủ chưa?】

Bành Tư Gia trả lời ngay lập tức:【Mới có chưa đến mười hai giờ mà, em sao ngủ sớm thế được. Sao vậy Diểu Diểu?】

Lâm Diểu cân nhắc hồi lâu mới nhắn lại:【Chỉ là... nếu anh em có bạn gái, em có thấy hơi khó chịu không?】

Bành Tư Gia:【Ha ha ha, Bành Nhất Phàm cái tên xấu xí đó mà cũng tìm được bạn gái á? Nhưng mà dù trong trường hợp xui rủi nào đó có cô gái cận thị tám trăm độ thích anh ấy, em cũng chẳng thấy khó chịu đâu. Em đâu có bị "brocon"*.】
(*Brocon (viết tắt của Brother Complex) là một thuật ngữ xuất phát từ văn hóa anime và manga Nhật Bản, dùng để mô tả tình cảm đặc biệt và sâu sắc mà một cô gái dành cho anh trai của mình. Tình cảm này vượt qua mức độ thân thiết thông thường giữa anh em ruột, có thể bao gồm sự quan tâm, yêu thương và chăm sóc quá mức.)

Lâm Diểu chưa từng nghe qua từ này trước đây:【"Brocon" là gì vậy?】

Bành Tư Gia:【Là kiểu người có sự phụ thuộc và chiếm hữu với anh trai một cách bất thường ấy. Không muốn anh trai có bạn gái, sợ bị bạn gái cướp mất, thậm chí còn ghen tị khi anh trai đối xử tốt với người khác. Nhưng mà Bành Nhất Phàm cái tên đáng ghét đó đâu có đẹp trai như Văn Dã, lại còn keo kiệt nữa, em không thể "brocon" nổi. Ngày nào anh ấy có bạn gái, em phải đốt nhang cảm tạ trời đất mới được.】

Lâm Diểu: "..."

Xong rồi.

Cô hình như đúng là brocon một cách bất thường rồi.

Chương 29: Đừng về nhà nữa

Chương Đồng không chỉ tự mình tìm Văn Dã để xăm mà còn giới thiệu cả mấy cô bạn cùng làm người mẫu đến tiệm của anh.

Cô ta thường xuyên ghé qua, đối với Lâm Diểu cũng tỏ ra rất nhiệt tình, mỗi lần đến đều mang theo trà sữa cho cô, thậm chí còn chủ động xin số QQ.

Lâm Diểu không tiện từ chối, nên đã thêm bạn.

Thỉnh thoảng, cô sẽ nhận được tin nhắn từ Chương Đồng, hỏi xem Văn Dã có ở tiệm không, anh thích ăn gì hoặc một vài sở thích, thói quen khác.

Chương Đồng thích Văn Dã, muốn theo đuổi anh, chuyện này rõ ràng đến mức ngay cả một người chưa thực sự hiểu chuyện tình cảm như Lâm Diểu cũng có thể nhìn ra. Đồng thời, từ thái độ lạnh nhạt của Văn Dã, cô cũng nhận ra anh không thích Chương Đồng.

Nhưng liệu sau này anh có thích cô ấy không, thì Lâm Diểu không dám chắc.

Rất nhiều bộ phim thần tượng vẫn hay diễn thế này mà—ban đầu nam chính lạnh lùng như núi băng, chẳng chút hứng thú với nữ chính, nhưng sau một thời gian bị sự kiên trì của cô làm cảm động, cuối cùng lại yêu cô đến sâu đậm.

Lâm Diểu cố gắng không nghĩ đến chuyện giữa Văn Dã và Chương Đồng, bọn họ có thành đôi hay không cũng chẳng liên

quan gì đến cô.

Cô phải điều chỉnh lại tâm lý của mình, không thể giống như lời Bành Tư Gia nói, trở thành một "brocon" bất thường.

Thoáng cái, tháng Chín đã đến, các trường đại học lần lượt khai giảng.

Vì đăng ký vào một trường trong thành phố, Lâm Diểu không cần đi sớm, sáng hôm báo danh vẫn có thể ung dung ăn sáng ở nhà, sau đó cùng Văn Dã lên xe đến trường.

Số tiền mà Lâm Diểu kiếm được từ công việc làm thêm suốt hai tháng hè vừa đủ để đóng học phí.

Sau khi hoàn tất thủ tục nhập học, Văn Dã cùng cô đến ký túc xá.

Hai người họ là những người đến đầu tiên. Giường trong phòng được xếp theo dạng tầng, Văn Dã hỏi cô muốn ngủ ở đâu, Lâm Diểu chọn bừa một chiếc giường dưới gần cửa.

Văn Dã đi ra ban công làm ướt khăn lau, rồi cẩn thận lau sạch từng tấm ván giường, từng chiếc bàn, từng cái ghế, không để sót một hạt bụi nào, sau đó giúp cô trải chăn gối lên.

Trong lúc đó, hai cô bạn cùng phòng lần lượt tới. Một người tóc bob, một người buộc tóc củ tỏi, họ lần lượt giới thiệu mình là Quan Thiến và Tùng Giai Huệ, sau khi chào hỏi đơn giản thì ai nấy đều bắt đầu sắp xếp đồ đạc của mình.

Người cuối cùng đến phòng là một cô gái tóc đen dài thẳng, mặc áo sơ mi voan trắng ngắn tay, trước ngực có hai chiếc nơ bướm, phối với váy dài đen, tất nhún và giày da nhỏ. Trên vai cô ta đeo một chiếc cặp da bò nhỏ, toát lên phong thái tiểu thư kiêu kỳ.

Đi cùng cô ta còn có hai nam sinh mặc áo phông cam, một người kéo vali giúp cô ta, người còn lại xách hộ chậu nước và màn chống muỗi mà cô ta vừa mua dưới lầu.

Cô gái ấy nói giọng ngọt ngào:

"Cảm ơn hai anh nhé, đợi khai giảng rồi em mời hai anh ăn cơm."

Tiễn họ đi rồi, vừa quay đầu nhìn thấy chiếc giường duy nhất còn trống trong phòng, biểu cảm trên mặt Tống Khả Viên lập tức trở nên khó chịu.

Chiếc giường đó nằm gần nhà vệ sinh, lại là giường tầng trên, còn ngay dưới điều hòa nữa.

Ánh mắt cô ta lướt khắp phòng một vòng rồi dừng lại ở giường của Lâm Diểu.

Hơn nữa, vì Lâm Diểu rất xinh, Tống Khả Viên vô thức nảy sinh suy nghĩ muốn chèn ép cô một bậc.

Tống Khả Viên bước đến trước mặt Lâm Diểu, khẽ nâng cằm:

"Tôi cho cậu một nghìn tệ, chúng ta đổi giường đi."

Lâm Diểu khẽ nhíu mày. Nếu đối phương nói chuyện một cách lịch sự, cô đổi cũng chẳng sao. Nhưng vừa mở miệng đã đem tiền ra mua bán, nghe thật khó chịu.

"Tránh ra, đừng chắn đường, ai thèm chút tiền đó của cô."

Văn Dã lạnh lùng chế nhạo một câu, trên tay cầm khung kim loại để lắp màn chống muỗi, vừa đi ngang qua cô ta, thanh thép dài suýt nữa đập vào cánh tay.

Tống Khả Viên giật mình vội vàng lùi lại, cơn giận bốc lên, nhưng vừa nhìn thấy vẻ mặt lạnh lùng, khó dây dưa của chàng

trai, cô ta lại phải kìm nén, quay sang hỏi hai bạn cùng phòng còn lại.

Quan Thiến và Tùng Giai Huệ dù không xuất thân từ gia đình giàu có, nhưng cũng chẳng đến mức vì một nghìn tệ mà phải tỏ ra thấp kém, nên đều lắc đầu từ chối.

Sắc mặt Tống Khả Viên lúc trắng lúc xanh, lúc sắp xếp đồ đạc cố tình tạo ra tiếng động lớn để thể hiện sự bất mãn.

Văn Dã có tay nghề khéo léo, chỉ liếc mấy dòng hướng dẫn, rồi chỉ trong vài phút đã lắp xong màn chống muỗi cho Lâm Diểu.

Quan Thiến và Tùng Giai Huệ thì loay hoay mãi vẫn chưa ráp được khung, đến khi quay sang thấy cô bạn mới ung dung ngồi trên ghế, chẳng cần tốn chút sức lực nào, mà màn đã được lắp xong gọn gàng, chắc chắn, cả hai không khỏi lộ ra ánh mắt ngưỡng mộ.

Quan Thiến nhìn về phía Văn Dã. Thiếu niên này bất kể diện mạo hay khí chất đều mang vẻ lạnh lùng sắc bén, xa cách con người. Cô hít sâu một hơi, lấy hết can đảm cẩn thận mở miệng:

"Xin lỗi đã làm phiền... nhưng mà, hai thanh khung dài này phải lắp thế nào ạ?"

"Đưa đây, tôi lắp giúp." Văn Dã đáp hờ hững.

Quan Thiến tưởng mình nghe nhầm, cho đến khi Văn Dã đưa tay ra trước mặt cô. Cô vội vàng hai tay dâng khung thép lên, liên tục nói cảm ơn.

Chỉ mất bốn, năm phút, Văn Dã đã lắp xong màn chống muỗi cho cô. Sau đó, anh nhìn sang người còn lại:

"Cần tôi lắp giúp không?"

Nghĩ đến việc em gái mình sẽ ở đây lâu dài, giúp một tay chẳng đáng là gì, mà biết đâu có thể giúp cô hòa hợp hơn với bạn cùng phòng.

Tùng Giai Huệ mừng rỡ như nhặt được báu vật:

"Cần cần cần! Cảm ơn anh nhiều lắm!"

Cô và Quan Thiến nhìn Văn Dã thao tác thuần thục, gọn gàng, không nhịn được cảm thán: "Quả nhiên không thể đánh giá con người qua vẻ ngoài!" Thấy anh lạnh lùng, khó gần là thế, ai ngờ lại tốt bụng, nhiệt tình giúp đỡ như vậy.

Tống Khả Viên đứng một bên nhìn trân trân, thấy hai cô bạn mới chẳng có nhan sắc gì đặc biệt mà lại được Văn Dã chủ động đề nghị giúp đỡ, trong khi mình thì chẳng ai quan tâm, cô ta cúi đầu nhìn đống khung thép lộn xộn trước mặt, hoàn toàn không biết bắt đầu từ đâu.

Sau một hồi do dự, cuối cùng cô ta cũng nuốt xuống sự không cam tâm, miễn cưỡng mở miệng:

"...Anh có thể giúp tôi lắp màn chống muỗi không?"

Văn Dã làm như không nghe thấy gì, chẳng thèm liếc mắt lấy một cái.

Anh nhận lấy tờ giấy lau mồ hôi mà cô gái nhỏ đưa cho, tùy tiện lau qua cổ và mặt, sau đó cầm chiếc ô che nắng hoa nhí đang đặt trên bàn.

Bước dài ra cửa, giọng nói lạnh nhạt vốn có bỗng mang theo chút dịu dàng hiếm thấy:

"Đi thôi, đến thử xem đồ ăn ở trường em thế nào."

Hai người ăn trưa ở căng tin gần ký túc xá, sau đó dạo quanh khuôn viên trường.

Nói là đi dạo, thực ra Văn Dã cầm bản đồ hướng dẫn, đưa cô đi nhận diện những nơi quan trọng như thư viện, giảng đường, bệnh viện trường, những nơi mà sau này có thể cô sẽ cần đến.

W Đại nằm ngay trong thành phố, cuối tuần nào cô cũng có thể về nhà, Văn Dã cảm thấy khá yên tâm.

Buổi chiều, nắng gay gắt như thiêu đốt, anh không để cô đi ngoài trời quá lâu, đi một vòng rồi đưa cô trở lại dưới ký túc xá. Như mọi khi, trước khi rời đi, anh không quên dặn dò:

"Có chuyện gì thì gọi cho anh."

Sau khi về phòng, cả ba cô bạn cùng phòng đều có mặt.

Tùng Giai Huệ vẻ mặt mệt mỏi than thở với cô:

"May mà chiều nay cậu ra ngoài đấy! Mình với Thiến Thiến phải đối phó với cả đống đàn anh đàn chị đến chào hàng: báo tiếng Anh, khóa học ngoại ngữ hai, đăng ký bằng lái xe, cả cái gì mà nước tẩy vết bẩn nữa!"

Quan Thiến giọng đầy may mắn:

"Trước đây mình có đọc trên diễn đàn, người ta bảo mấy cái kiểu bán hàng tận cửa này đừng bao giờ tin, toàn là lừa tiền sinh viên mới vào thôi."

Cô xoay ghế lại, mắt sáng rực nhìn Lâm Diểu, tò mò hỏi:

"Sáng nay người đi cùng cậu là bạn trai cậu đúng không? Đối xử với cậu tốt quá trời! Nào là dọn dẹp, nào là trải giường, mọi thứ đều làm hết cho cậu luôn. Mà còn đẹp trai nữa chứ!"

"Không phải, là anh trai mình." Lâm Diểu vội vàng giải thích.

"Hả?" Quan Thiến sửng sốt. Cô cũng có anh trai, nhưng người anh trai đó thà ngồi ở nhà rảnh rỗi đến mức gãi chân còn hơn là đưa cô đến trường nhập học.

Tùng Giai Huệ hào hứng hỏi:

"Anh cậu nhìn trẻ thế, chắc vẫn còn đi học đúng không? Ở trường nào vậy?"

"Không, anh ấy đi làm rồi, mở một tiệm xăm." Lâm Diểu cười đáp lại.

"Wow, ngầu thật đấy!"

Lúc này, Tống Khả Viên đang lướt diễn đàn trường, vừa nghe thấy vậy, ngón tay đính đá lấp lánh đột nhiên khựng lại. Bực bội cả buổi sáng, cuối cùng cũng tìm được chỗ xả giận.

Cô ta làm bộ kinh hãi:

"Trời ạ, anh cậu làm thợ xăm à?!"

Rồi giọng điệu lập tức trở nên mỉa mai:

"Tớ nghe nói chỉ có mấy tên côn đồ, du thủ du thực* mới đi xăm mấy thứ linh tinh lên người thôi. Lâm Diểu, anh cậu suốt ngày tiếp xúc với những thành phần như thế, cậu phải cẩn thận đấy! Gần mực thì đen, coi chừng anh cậu cũng bị ảnh hưởng, rồi dính vào cờ bạc, ma túy thì hỏng đời luôn!"
(*Du thủ du thực: chơi bời lêu lổng, không có nghề nghiệp.)

Lâm Diểu nhíu chặt đôi mày thanh tú, dù tính cách vốn ôn hòa nhưng lúc này cũng không thể kìm được cơn giận. Cô đột ngột đứng bật dậy khỏi ghế, đi thẳng đến trước mặt Tống Khả Viên.

Sự dịu dàng thường ngày biến mất, cô như một con sư tử con giương móng vuốt, toát ra khí thế sắc bén đầy công kích:

"Không biết nói chuyện thì tốt nhất im miệng lại, nếu không sự thiển cận và ngu dốt của cậu sẽ bị phơi bày không sót một chút nào."

"Ai nói chỉ có du côn mới xăm mình? Xăm không chỉ thể hiện cá tính, mà còn có thể dùng để ghi dấu những người hoặc những chuyện quan trọng trong đời. Rất nhiều vận động viên nổi tiếng thế giới đều có hình xăm. Xã hội đang tiến bộ từng ngày, cậu cũng nên cập nhật suy nghĩ của mình đi, đừng sống mãi như một bà cụ non lỗi thời nữa!"

Những lời của cô rành mạch, lý lẽ rõ ràng, khiến Tống Khả Viên lập tức nghẹn họng, không thể phản bác. Khuôn mặt cô ta lúc xanh lúc đỏ, vô cùng khó coi.

Tùng Giai Huệ và Quan Thiến nhìn mà trầm trồ thán phục. Cô bạn cùng phòng của họ nhìn thì ngoan ngoãn mềm mại, nhưng đến lúc cần cũng mạnh mẽ dữ dội thật đấy!

Cả hai lại lo lắng hai người sẽ cãi nhau to, bèn nhanh chóng kéo Lâm Diểu ra ngoài ăn tối.

Trong lúc xếp hàng mua cơm, Tùng Giai Huệ lên tiếng khuyên nhủ:

"Này, Diểu Diểu, cậu đừng chấp nhất với loại người vừa vô duyên vừa không có EQ như cậu ta. Buổi chiều lúc hỏi mình quê ở đâu, sau khi nghe xong cậu ta còn bĩu môi nói 'chưa từng nghe đến cái nơi nhỏ xíu đó' nữa đấy."

Lâm Diểu mím môi, nếu Tống Khả Viên chỉ nói về cô thì không sao, nhưng cô ta lại buông lời khó nghe về Văn Dã, chuyện này sao có thể làm ngơ được?

Cô gọi một bát cơm nướng thịt, lấy thẻ cơm ra quẹt vào máy thanh toán.

"A!" Quan Thiến nhỏ giọng thốt lên kinh ngạc: "Diểu Diểu, cậu nạp vào thẻ cơm nhiều tiền quá rồi đấy!"

Lâm Diểu sững lại, khó hiểu nhìn lên màn hình máy quẹt thẻ. Khi thấy số dư hiển thị, cô cũng không khỏi giật mình.

Thẻ cơm này là do trường phát sau khi đóng học phí, ban đầu trong thẻ có sẵn một trăm tệ, nhưng sau khi cô ăn trưa và vừa quẹt thẻ bữa tối xong, số dư lại không giảm mà còn tăng lên thành 2061 tệ.

Biết không phải do Lâm Diểu tự nạp, Tùng Giai Huệ đoán: "Có khi nào hệ thống của trường bị lỗi không?"

Lâm Diểu nghĩ đến một khả năng khác. Cô lấy điện thoại ra gọi cho Văn Dã:

"Có phải anh nạp tiền vào thẻ cơm cho em không?"

Bên kia hẳn vẫn đang trên xe buýt trở về, cô nghe thấy tiếng phát báo trạm, rồi sau đó là giọng trầm thấp của anh: "Ừ."

Giữa không gian náo nhiệt của căng tin, giọng nói lười biếng mang theo ý cười của anh truyền qua điện thoại, trượt vào tai cô:

"Anh thấy đồ ăn ở căng tin trường các em cũng không tệ. Sắp quân sự rồi đúng không? Mệt như vậy, mỗi ngày nhớ mua nhiều đồ ngon mà ăn, đừng để đến lúc về nhà gầy đến mức anh không nhận ra."

Quân sự sẽ bắt đầu sau hai ngày nữa, kéo dài nửa tháng, sau đó mới chính thức nhập học.

Lâm Diểu có ngoại hình xinh đẹp, tính cách dịu dàng, dễ gần, nên dù là trong lớp mới hay câu lạc bộ, cô đều hòa đồng với mọi người, nhanh chóng kết bạn được nhiều mối quan hệ tốt.

Khi trò chuyện về gia đình, mọi người biết cô có anh trai, liền thuận miệng hỏi anh trai cô làm nghề gì.

Lâm Diểu không hề bị ảnh hưởng bởi những lời của Tống Khả Viên, mà thẳng thắn đáp: "Anh trai mình làm thợ xăm."

Quả thật có một số ít người giống Tống Khả Viên, mang định kiến nặng nề về hình xăm. Nhưng đa số bạn học của Lâm Diểu lại có cái nhìn khá cởi mở, thậm chí có người còn hứng thú, nói rằng sau này sẽ tìm Văn Dã để xăm.

Tối thứ Sáu, Lâm Diểu về nhà. Trong bữa cơm với Văn Dã, cô kể lại chuyện này.

Cô cười tít mắt, có chút tự hào nói: "Anh xem, em còn kéo khách giúp anh nữa đấy."

Văn Dã trầm mặc vài giây, rồi nói: "Sau này em đừng nói với bạn học là anh làm thợ xăm."

"Tại sao chứ?" Lâm Diểu chớp mắt, rõ ràng không hiểu nổi.

Văn Dã nhìn cô bằng đôi mắt đen sâu thẳm, nhẹ giọng giải thích:

"Nhiều người vẫn nghĩ xăm mình là không tốt, từ đó suy ra thợ xăm cũng không phải một công việc đứng đắn. Anh không muốn em vì anh mà bị bạn bè nhìn bằng ánh mắt thành kiến hay xa lánh."

"Anh kiếm tiền bằng chính kỹ năng của mình, sao lại không phải là công việc đứng đắn? Nếu thực sự có ai vì chuyện này mà nhìn em bằng ánh mắt khác lạ, thì điều đó chỉ chứng tỏ họ là những kẻ bảo thủ lỗi thời. Mà loại người như vậy, em cũng chẳng muốn kết giao đâu!"

Cô gái nhỏ tức tối nói xong thì cúi đầu ăn cơm, hai má phồng lên, rõ ràng là vẫn chưa nguôi giận vì lời của anh.

Văn Dã vừa buồn cười vừa thấy lòng mềm nhũn. Anh khẽ cười, dỗ dành: "Anh nói sai rồi, không nên có suy nghĩ như vậy. Vậy phạt anh hôm nay phải rửa hết đống chén bát này nhé?"

Lâm Diểu liếc anh một cái, hừ nhẹ: "Vốn dĩ bát đũa trong nhà vẫn luôn là anh rửa mà."

Cô muốn rửa nhưng anh chưa từng để cô động tay đến lần nào.

Cô gái nhỏ dễ dỗ, nghe vài câu liền nguôi giận.

Văn Dã hỏi điều anh quan tâm hơn cả: "Ở trường có nam sinh nào theo đuổi em không? Có ai em thấy ưng ý không?"

Mới chưa hết kỳ quân sự, đã có không ít nam sinh cùng khoa hoặc từ khoa khác đến ký túc xá tặng trà sữa, tặng hoa cho Lâm Diểu. Đến giờ vẫn chưa ngừng lại.

Chỉ mới hôm qua, còn có một người cô chẳng quen biết lái xe thể thao đến, bảo muốn đưa cô đi làm gia sư. Chuyện hoang đường đến khó hiểu.

Nhắc đến chủ đề này với Văn Dã, cô thấy hơi ngượng, gò má thoáng đỏ, nhưng vẫn thật thà gật đầu: "Có người theo đuổi, nhưng em không thích ai cả, đều từ chối rồi."

Cô nghiêm túc nói tiếp: "Em còn phải học hành chăm chỉ, cố gắng giành học bổng loại một vào cuối kỳ nữa."

Cô gái nhỏ ánh mắt long lanh, như thể hạ quyết tâm mà hứa hẹn với anh: "Đến lúc đó, em sẽ mời anh một bữa thịnh soạn."

Văn Dã cảm thấy vừa nhẹ nhõm, vừa có chút niềm vui nho nhỏ không nên có. Đôi môi khẽ cong lên, anh hoàn toàn tin tưởng

vào cô: "Được, anh chờ bữa ăn thịnh soạn của em."

Thời tiết dần trở lạnh, đến tháng Mười Một lại càng rét hơn.

Tống Giai Huệ mua len về đan khăn quàng mỗi tối trong ký túc, định làm quà tặng bạn trai vào đêm Giáng sinh.

Lâm Diểu nhìn thấy liền động lòng, cũng đi mua len, định đan một chiếc khăn tặng Văn Dã.

Cô xách về ký túc xá hai cuộn len lông cừu được cô chọn kỹ lưỡng, cùng đôi que đan bằng gỗ.

Quan Thiến thấy vậy, bỏ luôn bộ phim Hàn đang xem dở, chạy đến thẩm vấn: "Aaaaa Diểu Diểu, cậu có bạn trai từ bao giờ thế hả?!"

Lâm Diểu bị phản ứng thái quá của cô ấy làm cho ngơ ngác: "Mình đâu có bạn trai đâu."

"Thế mà còn mua len? Mình cứ tưởng cậu giống Huệ Huệ, chuẩn bị đan khăn quàng cho bạn trai chứ!"

"Mình đúng là định đan khăn, nhưng là cho anh trai mình." Lâm Diểu vừa nói, vừa lấy tờ hướng dẫn các bước móc khăn ra xem.

Quan Thiến thốt lên theo bản năng: "Hả? Không phải khăn quàng thường chỉ có bạn gái mới đan cho bạn trai à? Mỗi mũi len đều chứa đựng tình cảm của bạn gái dành cho người yêu. Mình chưa từng nghe ai đan khăn cho anh trai cả."

Ít nhất là bản thân cô ấy chắc chắn sẽ không làm vậy cho anh trai mình!

Ngón tay đang cầm tờ hướng dẫn của Lâm Diểu khựng lại trong chốc lát, rồi cô lặng lẽ gấp nó lại, cùng cuộn len và kim đan cất vào ngăn tủ dưới cùng.

Đêm Giáng sinh rơi vào thứ Sáu.

Chiều hôm đó, Lâm Diểu có hai tiết "Tư tưởng đạo đức và pháp luật".

Gần hết giờ học, cô nhận được tin nhắn từ Chương Đồng.

Chương Đồng:【Diểu Diểu ơi, chị nhờ em một chuyện được không qaq*?】
(*qaq=)

Lâm Diểu:【Chuyện gì thế ạ?】

Chương Đồng:【Hôm nay là đêm Giáng sinh mà, em có thể giúp chị lấy danh nghĩa của em để hẹn anh trai em đến rạp chiếu phim không? Chị muốn xem phim cùng cậu ấy.】

Lâm Diểu cảm thấy lừa Văn Dã như vậy không hay, nên từ chối thẳng thừng yêu cầu của Chương Đồng.

Chương Đồng cũng không nhắn lại nữa. Lâm Diểu đặt điện thoại xuống, tiếp tục ghi chép bài vở.

Một lúc lâu sau, Chương Đồng lại gửi tin nhắn đến:

Chương Đồng:【Thế thì Diểu Diểu ơi, tối nay em có thể ngủ lại ký túc xá, đừng về nhà nữa được không? Chị định mua bánh kem, rượu vang, cầm theo đĩa phim đến nhà cậu ấy. Làm ơn giúp chị nhé Diểu Diểu, chị thực sự thích anh em lắm đó, nhưng cậu ấy khó theo đuổi quá, hu hu hu.】

Chương Đồng:【Em giúp chị tạo một cơ hội để được ở riêng với cậu ấy đi. Em xem anh em lạnh lùng như thế, nếu sau này không có cô gái nào chủ động theo đuổi, thì cẩn thận lại cô đơn cả đời đấy. Em cũng không muốn vậy đúng không?】

Sau đó là một loạt sticker nhõng nhẽo, đáng yêu gửi tới.

Tiếng chuông báo tan học vang lên.

Từ bên cạnh, Tùng Giai Huệ ghé sát lại, khuyên nhủ: "Diểu Diểu, tối nay cậu thực sự đi tụ tập với bộ phận à? Cậu tuần nào cũng về nhà mà, bỏ một tuần cũng không sao đâu. Hiếm khi bộ phận có kinh phí ăn chơi, không đi thì phí lắm!"

Lâm Diểu vẫn đang nhìn chằm chằm vào hộp thoại tin nhắn trên màn hình điện thoại.

Nghe vậy, cô hoàn hồn lại, suy nghĩ một chút rồi gật đầu: "Ừ, vậy tối nay tớ không về nữa."

Chương 30: Thích thiên thần sao?

Bữa tiệc tối nay có sự tham gia của nhiều bộ phận khác nhau. Sau khi ăn uống xong, cả nhóm đông đúc lại kéo nhau đến một khu vui chơi thời thượng đã được đặt trước. Bên trong có đủ mọi trò giải trí: bi-a, boardgame, mạt chược, bắn súng... không thiếu thứ gì.

Lâm Diểu từ chối khéo không ít lời mời từ các nam sinh rủ cô đi chơi trò này trò nọ, chỉ cầm lon nước ngọt ngồi trên ghế sô pha nhấp từng ngụm, xem bộ phim nghệ thuật đang chiếu trên màn hình máy chiếu.

Tùng Giai Huệ chơi bowling xong, quay về ngồi phịch xuống bên cạnh cô, nghiêng đầu nhìn cô chăm chú một lúc lâu.

Lâm Diểu bị nhìn đến mức khó hiểu, bèn hỏi: "Sao thế?"

Tùng Giai Huệ chống cằm quan sát cô, chậm rãi nói: "Mình cảm giác từ lúc tan học môn Tư tưởng Chính trị chiều nay, cậu vẫn luôn không vui."

Lâm Diểu có chút chột dạ, chớp chớp mắt phủ nhận: "Đâu có, mình vẫn bình thường mà."

Tùng Giai Huệ nheo mắt tỏ vẻ nghi ngờ, nhưng thấy cô không muốn nói nhiều thì cũng không ép buộc. Cô nàng kéo tay Lâm Diểu đứng dậy:

"Thôi nào thôi nào, bộ phim này chán òm có gì hay đâu, đi chơi game với mình đi!"

Cô lôi Lâm Diểu qua bàn chơi Ma Sói. Ban đầu ai nấy đều chơi rất vui vẻ, cho đến khi Tống Khả Viên cùng mấy cô gái trong bộ phận của cô ta cũng nhập cuộc.

Từ ngày báo danh đến giờ, sự chanh chua và bệnh công chúa của Tống Khả Viên đã khiến ba người còn lại trong phòng ký túc xá đều khó chịu. Bình thường, các ký túc xá khác đi ăn hay lên lớp đều đi bốn người, chỉ có phòng của họ mãi mãi là nhóm ba.

Tống Khả Viên mắt cao hơn đầu, cũng chẳng thèm chơi cùng bọn họ. Cô ta thân thiết hơn với mấy cô gái trong bộ phận có gia cảnh giàu có giống mình.

Chỉ là, theo lời cô ta kể, những mâu thuẫn như việc không bao giờ dọn dẹp vệ sinh, không đổ rác trong nhà vệ sinh, sáng sớm trang điểm ồn ào đánh thức cả phòng, hay mỗi tối gọi video với bạn trai đến tận khuya... tất cả đều biến thành "ba người bạn cùng phòng ghen ghét người giàu nên cô lập mình."

Trong câu chuyện mà Tống Khả Viên lan truyền, Lâm Diểu chính là kẻ xấu nhất—mang khuôn mặt thanh thuần nhưng thực chất là "bạch liên hoa", giả vờ chối từ nhưng lại thả thính không ít nam sinh, giỏi nhất là mờ ám bày trò hãm hại người khác.

Bị cô ta nhồi nhét những lời này lâu ngày, mấy cô gái trong bộ phận thân thiết với cô ta cũng có ấn tượng cực kỳ xấu về Lâm Diểu.

Lúc chơi Ma Sói, chỉ cần Tống Khả Viên ra hiệu bằng ánh mắt, cả nhóm lập tức nhằm vào Lâm Diểu.

Mấy ván liên tiếp, cô đều bị bỏ phiếu loại sớm nhất. Theo hình phạt, cô phải uống mấy ly rượu.

Nhận ra rõ ràng mình đang bị nhắm đến, Lâm Diểu quyết định không chơi nữa. Tùng Giai Huệ cũng thấy trò này thật mất vui,

cả hai bèn nói với trưởng bộ phận của mình rồi rời đi, định quay về trường sớm.

Đêm Giáng Sinh rất khó bắt taxi. Mấy chiếc xe liên tục chạy ngang qua nhưng đều đã có khách.

Rượu bắt đầu phát tác, gương mặt Lâm Diểu đỏ bừng, đầu óc choáng váng, dạ dày khó chịu, cảm giác buồn nôn dâng lên.

Tùng Giai Huệ lo lắng bảo cô ngồi xuống tạm nghỉ.

Lại chờ thêm vài phút vẫn không bắt được xe, nhưng một chiếc Lamborghini màu vàng chợt dừng ngay trước mặt họ.

Cửa sổ xe hạ xuống, lộ ra gương mặt một chàng trai bình thường nhưng lại toát lên vẻ ngả ngớn và phong lưu.

Từ trên chiếc siêu xe bước xuống là Từ Lạc, cả người khoác đầy hàng hiệu, phong thái ung dung:

"Hôm nay nghỉ lễ, dù các cậu có đứng đây thêm nửa tiếng nữa cũng khó mà bắt được xe. Lên đi, tôi đưa về."

Cậu ta từng chờ dưới ký túc xá của Lâm Diểu, lái siêu xe đến đón cô đi dạy kèm dù cô không hề quen biết cậu ta. Sau đó lại liên tục nhờ người mang hoa đến tặng cô.

Cậu ta cũng là trưởng ban Đối ngoại, chính là người lên kế hoạch cho buổi tụ tập tối nay, mà phần lớn tiền chi trả cũng là từ cậu ta.

Tùng Giai Huệ dĩ nhiên biết cậu ta từng theo đuổi bạn cùng phòng mình, mà xem ra bây giờ cũng chưa chịu bỏ cuộc. Cô ấy nhìn sang Lâm Diểu, hỏi ý cô.

Lâm Diểu vốn không thích cậu ta, cũng không muốn có bất kỳ dây dưa nào với cậu ta.

Cô lắc đầu, giọng trong trẻo lạnh nhạt: "Phía trước có trạm xe buýt, tôi ngồi xe buýt về."

Từ Lạc từng công khai theo đuổi Lâm Diểu, nhưng cô gái mang khuôn mặt ngoan hiền này lại từ chối dứt khoát đến mức không để lại chút cơ hội nào. Bị mất mặt nhiều lần, cậu ta sợ thành trò cười cho cả trường nên mới miễn cưỡng từ bỏ.

Nhưng tối nay vừa gặp lại, nhan sắc xinh đẹp như tranh vẽ của cô lại khiến cậu ta một lần nữa rung động, tâm tư vừa dập tắt lại bùng lên.

"Đừng mà, ngồi xe buýt lắc lư chật chội thế này khó chịu lắm. Cậu đã uống say rồi, cẩn thận nôn ra xe đấy. Tớ lái xe rất êm, đảm bảo đưa cậu về trường thoải mái, an toàn."

Thấy Lâm Diểu định đi, Từ Lạc không muốn bỏ lỡ cơ hội hiếm có này. Trong lúc vội vàng, cậu ta nắm lấy tay cô, còn chưa kịp kéo lên xe thì một bóng người cao gầy đã lao đến.

"Buông ra."

Giọng nói lạnh đến cực điểm, đè nén lửa giận.

Từ Lạc nhìn về phía người vừa lên tiếng.

Văn Dã mặc một chiếc áo khoác đen, mái tóc ngắn gọn gàng, đường nét khuôn mặt sắc sảo như được khắc từ đá. Đôi mắt anh trầm tối, sắc bén như chim ưng, nhìn chằm chằm vào cậu ta. Ngón tay thon dài đã siết chặt thành nắm đấm, mu bàn tay gân xanh nổi lên rõ ràng.

Hành động của anh nói rõ một điều: Nếu không buông ra, thì chuẩn bị lĩnh một cú đấm đi.

Từ Lạc vội vàng thả tay Lâm Diểu ra, nhưng làm xong lại thấy bản thân có chút mất mặt, quá nhát gan.

"Anh là ai?" Cậu ta ngẩng đầu chất vấn.

"Anh cô ấy."

Văn Dã không thèm liếc cậu ta thêm một cái, lạnh lùng nói xong liền bước đến bên Lâm Diểu.

Lâm Diểu vẫn còn chếnh choáng men say, ngẩng gương mặt hồng hồng lên nhìn anh, đôi mắt trong veo như phủ một tầng nước, cong cong cười, giọng nói mềm mại, ngọt ngào:

"Anh ơi."

Văn Dã nhìn dáng vẻ của cô là biết ngay đã uống say. Anh đưa tay nắm lấy tay cô, rồi quay sang Tùng Giai Huệ, người anh đã gặp một lần vào ngày báo danh, nói:

"Tôi đưa em ấy về nhà."

Tùng Giai Huệ cũng nhớ Văn Dã, biết rõ quan hệ giữa hai người họ, nên chẳng có gì phải lo lắng khi giao Lâm Diểu cho anh.

Văn Dã dắt Lâm Diểu đi về phía đầu đường, nơi dễ bắt xe hơn. Cô gái nhỏ bước đi lảo đảo, chân mềm nhũn, tốc độ chậm chạp. Anh sợ cô uống say lại còn bị gió lạnh thổi trúng sẽ càng khó chịu hơn, nên cúi người bế cô lên theo kiểu công chúa.

Lâm Diểu ngoan ngoãn vươn tay ôm lấy cổ anh.

Tùng Giai Huệ đi phía sau hai người, định bắt xe buýt về trường. Nhìn cảnh tượng này, cô bỗng cảm thấy có gì đó... kỳ lạ. Trong đầu chợt vang lên câu thoại kinh điển trong Võ Lâm Ngoại Sử—

Diểu Diểu và anh cậu ấy có quan hệ gì thế? Sao tôi nhìn thấy có gì đó không bình thường vậy?

——

Bắt được xe, Văn Dã đặt Lâm Diểu vào ghế sau, rồi cũng ngồi xuống bên cạnh cô.

Lâm Diểu bây giờ đầu óc không được tỉnh táo lắm, nhưng vẫn biết rằng Văn Dã không nên xuất hiện ở đây. Theo lý mà nói, bây giờ anh phải đang ở nhà xem phim với Chương Đồng mới đúng.

Cô chớp hàng mi dài, ngước đôi mắt mơ màng nhìn anh, giọng nói mang theo chút men say:

"Sao anh lại đến đây?"

Hôm nay là đêm Giáng Sinh. Văn Dã vốn dĩ đã mua rất nhiều món cô thích ăn. Nhưng còn chưa kịp nấu, buổi chiều anh đã nhận được tin nhắn của cô, nói rằng tối nay có tiệc liên hoan của bộ phận, nên sẽ không về nhà.

Lúc đó anh cũng mất hết hứng thú nấu nướng, chỉ tùy tiện lấp đầy bụng một chút rồi thôi.

Đến bảy giờ tối, tiếng gõ cửa vang lên. Anh còn tưởng Lâm Diểu đã về sớm, không mang theo chìa khóa. Nhưng vừa mở cửa, lại thấy Chương Đồng đứng đó, trên tay cầm một chai rượu vang và một chiếc bánh kem, nói muốn cùng anh xem phim đón Giáng Sinh.

Anh không có tâm trạng đó, cũng chẳng để cô ta vào nhà.

Sau đó, anh nhắn tin cho Lâm Diểu, hỏi cô mấy giờ về ký túc xá, dặn khi về đến nơi phải báo với anh một tiếng. Còn nhắc thêm rằng đồ uống mà để ra khỏi tầm mắt thì đừng uống nữa.

Nhắn đủ thứ, nhưng cô lại chẳng trả lời một tin nào.

Nếu là bình thường, chuyện này tuyệt đối không thể xảy ra. Anh cảm thấy lo lắng, nên lập tức đến tìm cô.

Nhưng nhìn cô bây giờ say khướt như vậy, nói nhiều cũng chỉ khiến cô khó chịu thêm. Anh chỉ đơn giản nói:

"Anh nhắn tin mà em không trả lời, sợ em có chuyện."

Lâm Diểu lục lọi trong túi áo lông vũ, chậm rãi lấy điện thoại ra. Ngón tay trắng nõn từ tốn chạm lên màn hình, thấy trên QQ có vài tin nhắn chưa đọc của anh, kèm theo tin nhắn SMS và cuộc gọi nhỡ.

Cô ngước lên nhìn anh, đôi mắt long lanh ánh men say, gương mặt nhỏ nhắn ửng đỏ đầy áy náy:

"Em chơi Ma Sói với mọi người nên không để ý điện thoại, làm anh lo lắng rồi, còn khiến anh mất công chạy một chuyến, xin lỗi anh nha."

Nhưng điều Văn Dã bận tâm không phải chuyện này. Mà là việc cô – một cô gái – lại uống say bên ngoài vào buổi tối, suýt nữa còn bị một gã không biết là ai kéo lên xe. Nghĩ đến đây, cơn giận trong lòng anh lại dâng lên.

Anh nhíu chặt mày, sắc mặt trầm xuống vài phần:

"Em mới bao nhiêu tuổi mà đã uống rượu? Mỗi ngày không soi gương à? Không biết mình xinh đẹp thu hút thế nào sao? Biết bao nhiêu thằng đàn ông nhìn em chằm chằm như sói đói đấy! Lỡ gặp phải kẻ có ý đồ xấu, em có biết chuyện gì sẽ xảy ra không?"

Cả một tràng dài, nhưng vì đầu óc đang bị cồn làm chậm lại, Lâm Diểu chỉ kịp tiếp thu bốn chữ—"xinh đẹp thu hút".

Anh đang khen cô à?

Nghĩ vậy, khóe môi cô bất giác cong lên, trong lòng còn có chút vui vẻ.

Nhìn thấy dáng vẻ không hề hối cải, còn cười híp mắt của cô, Văn Dã giận đến phát điên!

Anh đưa tay, dùng ngón trỏ chọc lên má cô, giọng điệu nghiêm khắc:

"Còn cười? Anh đang dạy dỗ em đấy, biết không?"

"Ồ." Cô lập tức thu lại nụ cười, ngoan ngoãn nghiêm mặt.

"Em đúng là tiêu chuẩn kép. Lần trước còn bảo anh đừng uống nhiều, vậy mà quay đi đã tự mình uống say."

Anh định tìm một hình phạt có tính răn đe cao, nhưng nghĩ nửa ngày cũng chẳng nghĩ ra được gì.

Thật sự là không nỡ.

Cuối cùng, chỉ có thể giả vờ lạnh giọng đe dọa:

"Nếu còn để anh bắt gặp em uống nhiều thế này nữa... thì mỗi bữa anh sẽ bỏ thêm một nắm rau mùi vào đồ ăn của em."

Với một người ghét rau mùi đến tận xương tủy như Lâm Diểu, cô lập tức nhăn mũi, vội vàng mềm giọng giải thích:

"Em sẽ không uống nhiều nữa đâu. Hôm nay chỉ vì chơi trò chơi, ai thua thì phải uống rượu phạt. Với lại chỉ là bia thôi mà."

"Bia cũng không được! Với cái tửu lượng tệ hại này của em, sau này ngay cả rượu nếp cũng phải uống ít lại."

"Hơn nữa, hôm nay em còn hơi buồn. Người ta nói 'mượn rượu giải sầu', em cũng muốn thử xem, nhưng chẳng những không hết sầu, mà còn khó chịu hơn." Cô bĩu môi, giọng ấm ức.

Lời trách mắng của Văn Dã bỗng dưng dừng lại, nét mặt lạnh lùng cứng rắn cũng không giữ nổi nữa. Anh hỏi:

"Sao lại không vui? Kiểm tra không đạt, hay là cãi nhau với bạn cùng lớp?"

Mỗi câu anh nói ra đều giống như đang quan tâm một học sinh trung học. Lâm Diểu nghe mà đột nhiên thấy khó chịu—chẳng lẽ cô không thể có chút phiền não của người trưởng thành sao?

Cô phồng má, bướng bỉnh nói:

"Chóng mặt, không muốn nói chuyện."

"..."

Văn Dã không còn cách nào, không hiểu sao cô lại giận dỗi vô cớ. Anh chỉ có thể để cô tựa vào vai mình nghỉ ngơi.

Hôm nay đường đông, quãng đường vốn chỉ mất hơn bốn mươi phút, bây giờ lại kéo dài hơn một tiếng. Lâm Diểu dựa vào vai anh, dần dần chìm vào giấc ngủ.

Sợ trong xe quá bí, Văn Dã hạ kính cửa sổ xuống một khe nhỏ, lại sợ gió lạnh thổi cô cảm, bèn cởi áo khoác gió của mình đắp lên người cô.

Khi đến con hẻm bên ngoài khu chung cư, chân cô vừa chạm đất, anh liền bế cô lên, ôm về tận nhà, rồi đặt cô xuống giường.

Anh giúp cô cởi áo lông vũ và treo lên giá. Mặc quần bò bó sát mà ngủ chắc chắn sẽ không thoải mái, nhưng bảo anh tự tay cởi thì lại không thể nào.

Văn Dã kéo chăn đắp lên người cô, giọng điệu lạnh nhạt nhưng không cho phép từ chối:

"Tự mình cởi quần ra."

Lâm Diểu ở trong chăn cởi quần bò và quần giữ nhiệt, rồi đá ra ngoài chăn. Văn Dã nhặt lên, gấp gọn đặt lên ghế bên cạnh. Anh

duỗi tay ra:

"Cởi tất ra đưa anh."

Cô lại kéo đôi tất bông hoạt hình trên chân xuống. Văn Dã nhận lấy, đặt ngay ngắn bên cạnh, rồi đứng dậy:

"Đừng ngủ vội, anh đi pha cho em cốc nước mật ong."

Lúc anh bưng cốc nước đi lên, liền thấy cô bé ngoan ngoãn ôm chăn ngồi ở đầu giường, đầu tựa lên đầu gối, rõ ràng đã buồn ngủ lắm rồi nhưng vẫn cố không để mí mắt khép lại. Trông vừa nghe lời, vừa đáng yêu đến không chịu nổi.

Văn Dã khẽ cong môi, ngồi xuống mép giường, đưa cốc nước cho cô, còn dặn dò:

"Uống từ từ thôi."

Lâm Diểu uống vài ngụm, môi vừa rời khỏi miệng cốc, đôi mắt to long lanh vì hơi nước nhìn anh, giọng có chút uất ức:

"Tối nay hai người xem phim gì thế?"

Văn Dã khựng lại, có chút không phản ứng kịp:

"Phim gì cơ?"

Cô cũng hơi sững sờ:

"Chương Đồng nói tối nay mang đĩa phim đến xem với anh mà."

Giọng Văn Dã hờ hững:

"Vậy thì anh càng không biết. Anh đâu có cho cô ta vào cửa."

Lâm Diểu ngẩn ra. Nghĩ lại, thời tiết hôm nay lạnh như vậy, lại còn là lễ Giáng sinh, nếu anh có dù chỉ một chút thích Chương

Đồng, thì sao có thể đến cả cửa cũng không cho cô ấy vào?

Lâm Diểu thấy Chương Đồng xinh đẹp, tính cách cởi mở, dáng người cũng rất chuẩn, mỗi bài đăng của cô ấy trên mạng xã hội đều có vô số chàng trai để lại bình luận, rủ đi chơi hoặc thậm chí tỏ tình thẳng thừng.

Tính ra, Chương Đồng theo đuổi Văn Dã cũng gần nửa năm rồi, vậy mà anh vẫn không động lòng chút nào. Chẳng phải người ta hay nói "con gái theo đuổi con trai dễ như cách một lớp màn" sao?

Vậy tiêu chuẩn của Văn Dã cao đến mức nào chứ? Không lẽ... anh thích thiên thần sao?

Văn Dã thấy cô đảo mắt liên tục, không biết trong đầu đang nghĩ gì, bèn thúc giục:

"Không phải bảo buồn ngủ sao? Uống xong thì ngủ đi."

Lâm Diểu uống nốt phần nước mật ong còn lại. Khi Văn Dã đưa tay ra muốn lấy cốc, cô đưa một nửa rồi đột nhiên rụt lại.

Cô uống say, đầu óc chỉ còn ba phần tỉnh táo, nhưng lại bạo dạn hơn nhiều, chẳng cần e dè gì nữa.

"Vậy... anh thích kiểu con gái như thế nào?"

Cánh tay Văn Dã cứng đờ giữa không trung. Anh cúi mắt nhìn cô, cô gái nhỏ đỏ mặt vì men say, ngẩng khuôn mặt non mềm lên, đôi mắt long lanh nhìn anh chằm chằm, bộ dạng vô cùng tò mò, khao khát câu trả lời.

Anh chăm chú nhìn cô, yết hầu chuyển động, giọng khàn khàn:

"Em say rồi, có nghe cũng không nhớ được đâu."

Chẳng ai uống say mà lại tự nhận mình đang mơ hồ cả. Lâm Diểu cũng không ngoại lệ, cô quả quyết gật đầu, đảm bảo với anh:

"Em rất tỉnh táo! Chắc chắn sẽ nhớ thật kỹ!"

Văn Dã đưa ra một phép toán cộng hai chữ số để kiểm tra:

"Nào, thử xem em có say không."

Lâm Diểu nghe xong, dùng ngón tay viết viết vẽ vẽ lên lòng bàn tay cả buổi, cuối cùng tự tin báo ra một đáp án... hoàn toàn sai.

Văn Dã khẽ nhếch khóe môi, coi như yên tâm, đôi mắt đen láy chăm chú nhìn cô:

"Cô gái anh thích à..."

Anh vô thức cười nhẹ, giọng cũng mềm đi nhiều:

"Cô ấy có một khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần, làn da trắng nõn, một đôi mắt to tròn như hạt hạnh nhân, khi cười thì cong cong như trăng lưỡi liềm. Cô ấy biết nhảy múa, thành tích tốt, học hành chịu khó nỗ lực, tính cách dịu dàng lại lương thiện. Chiều cao không quá cao cũng không quá thấp, khoảng một mét sáu lăm, cân nặng tầm 87 cân*."
(*87 cân khoảng 43.5kg)

Nói đến đây, anh hơi cau mày:

"Hơi gầy quá, nếu cô ấy có thể tăng thêm mười mấy cân thì tốt rồi."

Lâm Diểu tập trung tinh thần nghe xong, nghiêng đầu suy nghĩ:

"Sao em cảm thấy cô gái anh nói... em quen lắm ấy nhỉ? Còn rất thân nữa."

Cô cắn môi, nghĩ mãi nghĩ mãi, đến mức đầu óc cũng mơ hồ, cuối cùng ủ rũ nói:

"Nhưng nghĩ thế nào cũng không ra là ai."

"Nghĩ không ra thì đừng nghĩ nữa."

Văn Dã đặt gối xuống, bảo cô nằm xuống nghỉ ngơi.

Khao khát sâu kín trong lòng không cần phải che giấu nữa. Anh đưa tay, dịu dàng vuốt ve gò má cô, ánh mắt tràn đầy yêu thương và mê luyến.

Lâm Diểu hoàn toàn không hay biết gì.

Văn Dã khẽ cười, giọng khàn khàn, vừa như thì thầm, vừa như dỗ dành:

"Ngoan, ngủ đi."

Ngủ một giấc dậy, tất cả rồi cũng sẽ quên thôi.

Chương 31: Đối tốt với cô cả đời

Bia không có tác dụng quá mạnh, sáng hôm sau Lâm Diểu tỉnh dậy thì đầu óc cũng không còn choáng váng nữa. Chỉ là, cô không nhớ rõ những chuyện xảy ra tối qua, chỉ có một vài hình ảnh mơ hồ.

Hình như lúc chơi trò chơi, cô bị Tống Khả Viên và mấy người bạn của cô ta cố ý nhắm vào, uống mấy ly bia. Sau đó Văn Dã đến tìm cô, rồi đưa cô về nhà.

Nhưng giữa chừng họ đã nói gì, làm gì, cô hoàn toàn không nhớ nổi.

Cô với tay lấy chiếc điện thoại bên gối, do cạn pin nên đã tự động tắt nguồn.

Sau khi cắm sạc, ấn giữ nút nguồn để mở máy, màn hình vừa sáng lên đã hiển thị một đoạn ghi âm kéo dài hơn một tiếng, với hai lựa chọn: Lưu lại hoặc Xóa bỏ.

Cô... từ lúc nào lại ghi âm vậy?

Lâm Diểu cảm thấy khó hiểu, cố gắng nhớ lại. Mơ hồ nhớ ra rằng sau khi về nhà, cô nhận được tin nhắn từ trưởng bộ phận, hỏi cô đã về ký túc xá chưa.

Cô đã cầm điện thoại trả lời tin nhắn, có lẽ trong lúc đó vô tình chạm vào nút ghi âm?

Lâm Diểu chọn lưu lại, cũng tò mò muốn nghe xem mình có nói linh tinh gì khi say rượu trước mặt Văn Dã không.

Cô đặt điện thoại lên tai, nghe thấy giọng Văn Dã vang lên trong đoạn ghi âm.

Khi nghe đến phần Văn Dã nói rằng anh không ở nhà xem phim với Chương Đồng, cô không nhịn được mà có chút vui vẻ.

Ngay sau đó, đoạn ghi âm truyền đến câu hỏi của cô "Anh thích kiểu con gái như thế nào?"

Khoảnh khắc ấy, đầu óc Lâm Diểu trống rỗng, trái tim cũng theo đó mà siết chặt.

Sau một đêm, cô nghe lại câu trả lời của Văn Dã trong điện thoại, tim đập thình thịch từng nhịp theo từng lời anh nói.

Cô cũng nghe thấy chính mình sau đó nói rằng cảm giác hình mẫu cô gái anh thích rất quen thuộc, cảm thấy như mình đã từng gặp.

Tối qua, đầu óc cô mơ màng, nghĩ mãi cũng không ra đó là ai. Nhưng giờ đây, Lâm Diểu bỗng nhiên hiểu ra nguồn cơn của sự quen thuộc ấy.

Bởi vì... phần lớn đặc điểm anh nói đến, cô đều có cả!

Về phần "xinh đẹp tuyệt trần", điều này không có tiêu chuẩn cụ thể, nhưng từ nhỏ đến lớn, cô cũng nghe không ít người khen mình xinh.

Còn lại những đặc điểm khác như da trắng, mắt hạnh to, biết nhảy múa, cô đều có. Điểm duy nhất có chút khác biệt là cân nặng.

Anh nói hy vọng cô gái ấy nặng khoảng chín mươi mấy cân, nặng hơn cô một chút.

Có lẽ anh không thích con gái quá gầy. Nhưng chuyện này cũng không phải vấn đề lớn, cô hoàn toàn có thể tăng cân được mà.

Niềm vui trong lòng cô như một chai soda vừa được mở nắp, bọt khí nhỏ lăn tăn tràn ra, kí.ch th.ích đến tận đáy lòng.

Đợi đến khi những bọt khí ấy tan đi, Lâm Diểu dần bình tĩnh lại, bắt đầu suy nghĩ về lý do khiến cô vui vẻ đến vậy—

Thực ra rất rõ ràng.

Bởi vì cô thích Văn Dã.

Không phải kiểu tình cảm em gái dành cho anh trai, mà là cảm giác rung động giữa hai người khác giới.

Vậy nên, từ rất lâu trước đây, khi nghe Bành Nhất Phàm nói về chuyện sau này Văn Dã có bạn gái, cô đã thấy ghen tị.

Cũng từng vì Chương Đồng mà tâm trạng chùng xuống.

Lại càng vì phát hiện Văn Dã có lẽ thích kiểu con gái như mình mà vui vẻ trở lại.

Thì ra, mọi thứ từ trước đến nay đã có dấu hiệu rõ ràng.

Tiếng gõ cửa vang lên hai cái, ngay sau đó là giọng nói lười biếng, mang theo ý cười của chàng trai bên ngoài:

"Trưa rồi mà còn chưa dậy à?"

Lâm Diểu bừng tỉnh khỏi dòng suy nghĩ: "Em dậy rồi, xuống ngay đây!"

Cô nhanh chóng rửa mặt, rồi đi xuống lầu.

Trên bàn bày đầy món ăn phong phú, toàn là những món hôm qua Văn Dã chưa nấu, hôm nay anh làm bù. Lâm Diểu vào bếp xới hai bát cơm mang ra ngoài.

Vì mỗi lần nấu cơm, rửa bát đều là Văn Dã, cô cảm thấy như vậy không công bằng, nên anh đã phân công nhiệm vụ xới cơm cho cô.

Đang ăn sườn xào chua ngọt, Lâm Diểu nghe thấy Văn Dã hỏi:

"Hôm qua sao lại không vui?"

"Hả?" Cô hơi ngớ ra.

Thấy cô có vẻ hoàn toàn không nhớ, Văn Dã nhắc:

"Hôm qua em nói là có chút không vui, nên muốn thử mượn rượu giải sầu."

"....."

Lâm Diểu không thể nói thẳng là vì Chương Đồng, đành ấp úng viện bừa một lý do để lấp li.ếm.

Cô liế.m vết sốt còn vương trên môi, nhìn anh rồi nhẹ giọng nói:

"Thực ra, hồi trước em từng học múa đấy."

Từ năm tám tuổi, cô đã bắt đầu học múa, kéo dài đến mười sáu tuổi.

Mãi đến khi chuyển đến đây, cô mới không động vào vũ đạo nữa.

Lâm Diểu chưa từng nhắc với Văn Dã về chuyện này. Nhưng sau khi nói xong, cô phát hiện biểu cảm anh chẳng có chút gợn sóng, thậm chí lông mày cũng không động một cái.

"Sao anh bình tĩnh thế? Không ngạc nhiên chút nào à?"

Nghe cô gái nhỏ bất mãn lầm bầm, đũa trong tay Văn Dã khựng lại.

Đối với anh, đây vốn chẳng phải chuyện mới mẻ gì.

Trước cả khi quen biết cô, anh đã nhìn thấy hình bóng cô uyển chuyển khiêu vũ.

Anh khẽ ho một tiếng, nhướng mày, cố tình lộ ra vẻ kinh ngạc: "Em sao lại tài giỏi vậy chứ, ngay cả múa cũng biết."

Lâm Diểu lúc này mới hài lòng.

Mặc dù được khen làm cô hơi ngại, nhưng vẫn đỏ mặt nói:

"Trước đây em múa cũng khá tốt đấy! Chỉ là hai năm rồi chưa tập nên có hơi lụt nghề. Đợi nghỉ đông em luyện lại, rồi múa cho anh xem nhé?"

Đôi mắt cô lấp lánh rạng rỡ, khiến Văn Dã chợt nhớ đến lần đầu tiên gặp cô.

Thiếu nữ mười mấy tuổi mặc bộ y phục dài thuỷ tụ, gương mặt khi đó vẫn còn chút bầu bĩnh. Ngũ quan tuy còn non nớt, nhưng đã mang nét đẹp kinh diễm, khiến anh không thể nào quên.

Bây giờ, cô đã lớn, sở hữu một gương mặt vô cùng xinh đẹp, dáng người mảnh mai nhưng lại thêm vài phần mềm mại, quyến rũ.

Anh không thể tưởng tượng được, nếu bây giờ cô nhảy múa, sẽ là cảnh tượng thế nào.

Cổ họng anh khẽ chuyển động, khóe môi hơi nhếch lên: "Được thôi."

Dù sao cả đời này, anh cũng chưa từng có ý định quên đi khoảnh khắc ấy.

"Chiều nay em dạy gia sư xong, anh đến đón em nhé. Sau đó đi dạo trung tâm thương mại với anh, xem quần áo một chút."

Lâm Diểu mỗi chiều thứ Bảy đều phải dạy kèm tiếng Anh cho một nữ sinh cấp hai, từ 2:30 đến 5:00.

Văn Dã thường đến cổng khu chung cư đón cô sớm một chút, rồi đưa cô đi ăn trước khi vào trung tâm thương mại.

Hôm nay là Giáng Sinh, không khí trong trung tâm thương mại càng thêm náo nhiệt.

Vừa bước vào cửa đã thấy một cây thông Noel khổng lồ, bên cạnh còn đặt một chiếc đàn piano. Một nhân viên hóa trang thành ông già Noel đang ngồi đàn, chơi những bản nhạc vui nhộn.

Xung quanh, đâu đâu cũng là các cặp đôi trẻ tuổi tay trong tay.

Hai người trước tiên vào một nhà hàng Tây để ăn tối, sau đó Lâm Diểu đi theo Văn Dã bước vào một cửa hàng áo lông vũ.

Một nữ nhân viên lập tức tiến lại tiếp đón, đương nhiên cho rằng chàng trai đang đi mua đồ cùng bạn gái.

"Dãy này đều là mẫu mới của mùa này, hôm nay có chương trình khuyến mãi nhân dịp lễ, toàn bộ đều giảm 10%."

Lâm Diểu nhìn lướt qua một hàng áo khoác nữ, định mở miệng nói rằng họ muốn xem đồ nam.

Nhưng chưa kịp nói, Văn Dã đã đi thẳng tới, ngón tay thon dài kéo ra một chiếc áo lông vũ màu hồng nhạt, rồi đưa đến trước mặt cô.

"Thử xem đi."

Lâm Diểu sững sờ: "Em đâu có nói muốn mua quần áo đâu."

"Quà Giáng Sinh chứ gì."

Văn Dã khẽ nhếch môi, giọng điệu đầy lẽ đương nhiên:

"Hôm nay, con gái có bạn trai thì sẽ được bạn trai tặng quà. Em không có bạn trai, tất nhiên anh trai phải tặng rồi."

Áo lông vũ của thương hiệu này không hề rẻ, mỗi chiếc đều có giá trên cả ngàn tệ.

Ban đầu, Lâm Diểu không định nhận, nhưng nghĩ lại, cô vẫn đưa tay đón lấy từ anh.

Cô vào thử, thấy kích cỡ và kiểu dáng đều vừa vặn, sau đó lại hỏi nhân viên xem có màu khác không.

"Màu hồng này em mặc rất đẹp."

Văn Dã đứng bên cạnh, đưa ra ý kiến tham khảo.

Lâm Diểu cũng thích màu hồng, nhưng cô còn cân nhắc đến một vấn đề thực tế hơn:

"Áo lông vũ khó giặt, màu đậm một chút thì đỡ lộ vết bẩn hơn."

Văn Dã không đồng ý, khẽ nhíu mày:

"Em chỉ cần mặc đẹp là được, bẩn thì để anh mang đi giặt khô cho."

Sau một chút do dự, Lâm Diểu vẫn quyết định nghe theo ý thích của mình, chọn chiếc màu hồng nhạt. Cùng lắm sau này mặc cẩn thận hơn là được.

Cô ngẩng lên nhìn anh, bắt chước giọng điệu vừa rồi của anh:

"Vậy thì... các cô gái có bạn trai đều sẽ tặng quà Giáng Sinh cho bạn trai. Anh không có bạn gái, vậy để em tặng anh nhé."

Mấy tháng nay làm thêm, cô đã dành dụm được hơn một hai ngàn tệ.

Văn Dã bật cười, nhẹ giọng hừ một tiếng, rồi gật đầu:

"Học nhanh đấy."

Anh đi tính tiền trước, còn Lâm Diểu hào hứng đi chọn quần áo cho anh.

Cô chọn vài món, nhưng anh đều không ưng ý, thậm chí còn chẳng buồn thử.

"Vậy anh tự chọn đi."

Cô phồng má, trong lòng không khỏi lẩm bẩm: Tiêu chuẩn bạn gái đã cao rồi, chọn một cái áo cũng khó đến thế sao?

Văn Dã chậm rãi bước đến một kệ hàng, rút ra một đôi tất lông cừu giá 18 tệ 9, vẻ mặt cực kỳ hài lòng:

"Này, chọn cái này đi. Giáng Sinh tặng tất, quá hợp luôn."

Thấy cô đứng yên không phản ứng, anh nhướng mày, cười lười biếng, trêu chọc:

"Sao thế? Hối hận rồi à? Keo kiệt quá, không muốn tặng anh quà nữa?"

Lâm Diểu: "..."

"Thế này không công bằng chút nào! Anh tặng em áo lông hơn một ngàn tệ, còn em chỉ tặng anh đôi tất 18 tệ 9?"

Cô nhăn mặt, không nhịn được mà phàn nàn.

Văn Dã nhướn mày phủ nhận ngay:

"Cách nghĩ này sai rồi."

Anh tiếp tục giảng đạo lý:

"Tặng quà quan trọng là ở tấm lòng, sao có thể cân đo bằng tiền bạc? Chẳng lẽ điều quan trọng nhất không phải là anh thích sao? Hơn nữa, ngày nào anh cũng chỉ loanh quanh ở nhà hoặc tiệm xăm, ăn diện đẹp đẽ thì ai ngắm? Chi bằng mua tất vừa ấm vừa thực dụng hơn."

Huống hồ, một nghìn tệ đủ để cô nhóc này ăn bao nhiêu bữa ở căng tin trường rồi.

Anh nói một lèo làm Lâm Diểu không thể phản bác, nhưng vẻ mặt cô vẫn cực kỳ miễn cưỡng.

Thấy vậy, Văn Dã nhượng bộ một chút, lấy thêm sáu đôi nữa:

"Thế này được chưa? Đủ tất để anh dùng cho cả tuần rồi ha. Mau đi tính tiền đi."

Lâm Diểu đành phải đi thanh toán, sau khi giảm giá thì còn hơn một trăm tệ.

Cả hai cùng bước vào thang máy, xuống tầng dưới.

Dù sao cũng là con gái, Lâm Diểu thay áo mới xong, không nhịn được mà soi gương thêm vài lần, khóe môi cũng vô thức cong lên đầy vui vẻ.

Văn Dã lười biếng tựa vào kệ, ánh mắt liếc qua hình ảnh cô trong gương, khóe môi cũng vô thức nhếch lên vài phần.

Người ta yêu đương rồi lại chia tay, cuối cùng có thể ở bên nhau trọn đời thì chẳng được bao nhiêu. Nhưng anh lại có thể lấy danh nghĩa anh trai mà đối tốt với cô cả đời.

——

Chủ nhật, Lâm Diểu vẫn có lớp gia sư. Dạy xong về đến trường thì đúng giờ ăn tối, cô hẹn hai cô bạn cùng phòng xuống căng tin ăn cơm.

Tùng Giai Huệ nhận ra hôm nay cô gọi nhiều hơn một món, lượng cơm cũng nhiều hơn bình thường, bèn thắc mắc:

"Diểu Diểu, hôm nay cậu ăn ngon miệng ghê ha."

"Ừm." Lâm Diểu gật đầu, nghiêm túc đáp: "Dạo này tớ phải ăn nhiều hơn, tranh thủ trong kỳ nghỉ đông tăng thêm vài cân."

Tùng Giai Huệ lập tức biến sắc, giọng nói lạnh lùng:

"Được rồi, từ giờ đến cuối bữa, tớ sẽ không nói với cậu một câu nào nữa."

Lâm Diểu: "?"

Quan Thiến cũng tỏ vẻ đồng tình, phẫn nộ tiếp lời:

"Diểu Diểu, cậu có biết câu nói vừa rồi đã gây tổn thương sâu sắc thế nào cho hai đứa uống nước lọc cũng mập như bọn tớ không hả?!"

Lâm Diểu: "..."

Cô chỉ đơn thuần nghĩ rằng nếu mình tăng cân một chút, thì sẽ càng giống mẫu người mà Văn Dã thích hơn thôi.

Hai cô bạn cùng phòng nói là sẽ chiến tranh lạnh với Lâm Diểu suốt bữa ăn, nhưng thực tế chưa được bao lâu đã nói chuyện lại như bình thường.

Chẳng mấy chốc đã đến tuần ôn tập cuối kỳ. Lâm Diểu không về nhà mà ở lại trường để tập trung học.

Là sinh viên năm nhất, lần đầu tiên cô và bạn cùng phòng cảm nhận được sự đáng sợ của kỳ thi cuối kỳ. Trước đó còn khá vắng vẻ, giờ đây thư viện và phòng tự học đều chật kín người. Sáng mùa đông lạnh giá, mới hơn bảy giờ đã hết chỗ ngồi.

Không còn cách nào khác, cả ba đứa đành thay phiên nhau dậy sớm để đi giữ chỗ. Lâm Diểu ngày nào cũng dậy sớm, học đến khuya, mức độ chăm chỉ không khác gì lúc ôn thi đại học.

Cô vẫn nhớ lời mình từng nói—lấy được học bổng rồi sẽ mời Văn Dã ăn một bữa thật hoành tráng.

Nhưng có lẽ do không nghỉ ngơi đầy đủ, cộng thêm dịch cúm đang hoành hành, trong phòng tự học liên tục vang lên tiếng hắt hơi và xì mũi, mấy ngày trước kỳ thi, cô cũng bị lây bệnh.

Lâm Diểu mượn xe đạp đến phòng y tế của trường khám, lấy một hộp thuốc hạ sốt, nhưng uống xong vẫn không khá hơn. Cơn sốt cứ dai dẳng, tối nào cũng ra mồ hôi đầm đìa, cả người lạnh run.

Sợ lây cho người khác, khi đi thi, cô luôn đeo khẩu trang.

Môn cuối cùng là Nhập môn Truyền thông học, khắp trường đều là tiếng bánh xe vali lăn trên mặt đất, ai nấy đều vui vẻ vì cuối cùng cũng được giải thoát.

Sau khi thi xong, Lâm Diểu quay về ký túc xá, bỏ mấy quyển giáo trình dự định sẽ đọc trong kỳ nghỉ vào vali. Nghĩ một lúc, cô lại nhét thêm hai cuộn len mua từ trước nhưng chưa kịp đan.

Tống Khả Viên đã về từ sớm. Lâm Diểu cùng Quan Thiến và Tùng Giai Huệ dọn dẹp ký túc xá một lượt, rồi khóa cửa sổ ngoài ban công lại.

Điện thoại vừa khéo vang lên, là tin nhắn của Văn Dã, nói rằng anh đã đến dưới ký túc xá.

Cô vội kéo hành lý xuống, vừa đi qua hành lang đã trông thấy bóng dáng quen thuộc.

Văn Dã đứng cạnh một chiếc Geely màu đen, dáng người cao ráo, đôi chân dài nổi bật. Cổ áo hơi trễ xuống, để lộ làn da trắng lạnh. Anh cầm điện thoại trong tay, thản nhiên lướt xem gì đó, bộ dạng nhàn nhã, có chút lười biếng.

Mỗi khi nghe thấy tiếng bước chân, anh đều ngẩng mắt lên nhìn, cho đến khi trông thấy Lâm Diểu đang xách hành lý từ cầu thang đi xuống.

Anh lập tức bước tới, đón lấy vali của cô. Ánh mắt dừng lại trên chiếc khẩu trang che nửa khuôn mặt nhỏ, lông mày chợt nhíu lại:

"Bị ốm à?"

"Bị cúm." Giọng nói của Lâm Diểu phát ra từ sau khẩu trang, nghe hơi nghèn nghẹt.

Văn Dã mở cốp xe, nhấc vali đặt vào trong, rồi nhìn xuống đôi mắt tròn xoe của cô. Anh kéo cửa ghế phụ:

"Lên xe đi, anh mới mua từ mấy hôm trước đấy."

Lâm Diểu ngồi vào, vẫn không giấu nổi vẻ ngạc nhiên. Một chiếc xe hơi đắt như vậy...

Thấy cô đang suy nghĩ, Văn Dã thuận miệng giải thích:

"Hàng second-hand, nhìn còn mới, chưa đến ba vạn là mua được."

Số tiền này gần như là khoản anh tiết kiệm trong nửa năm qua. Có xe rồi, sau này đưa đón cô đi học hay đi đâu cũng tiện hơn.

Anh giơ tay tháo khẩu trang của cô xuống:

"Vốn dĩ đã khó chịu rồi, đeo lâu càng ngột ngạt hơn."

Lâm Diểu "Ei" một tiếng, cố gắng ngăn lại nhưng không kịp. Cô có chút sốt ruột, vội vàng nói:

"Không gian trong xe nhỏ thế này, lỡ em truyền cúm sang anh thì sao?"

Văn Dã gấp khẩu trang của cô lại, nhét vào túi áo mình, nghiêng đầu nhìn cô một cái, khóe môi khẽ cong lên, giọng điệu rõ ràng, hợp tình hợp lý:

"Sức đề kháng của anh tốt lắm, em có thấy anh bị ốm bao giờ chưa?"

Lâm Diểu ngẫm nghĩ một lúc, hình như đúng thật—từ khi quen biết đến nay, anh chưa từng bị cảm lạnh dù chỉ một lần.

Nhưng ngay sau đó, cô chợt nhớ đến chuyện cũ. Hồi mới chuyển đến đây, có một lần cô bị giữ lại văn phòng để chấm bài, đột nhiên trời mưa to, anh đã cầm ô đến đón cô. Khi ấy, anh còn nói gì nhỉ—sợ cô bị ốm rồi truyền bệnh sang anh.

Tim cô khẽ rung động, thì ra từ rất lâu trước đây, anh đã đối xử tốt với cô rồi.

Văn Dã giữ vô lăng, xoay nhẹ một vòng:

"Bị cúm từ khi nào?"

"Chắc khoảng một tuần trước."

Anh khẽ nhíu mày, giọng nghiêm túc hơn:

"Lâu vậy rồi. Chúng ta đến bệnh viện kiểm tra một chút."

"Em đã đến phòng y tế của trường rồi, cũng đã lấy thuốc. Cúm vốn dĩ phải hơn một tuần mới khỏi, không cần đến bệnh viện làm gì đâu, chỉ thêm rắc rối."

Văn Dã không bao giờ xem nhẹ những chuyện liên quan đến sức khỏe của cô. Giọng anh vẫn trầm ấm, nhưng ẩn chứa sự kiên quyết, không chừa chỗ để thương lượng:

"Phòng y tế trong trường đôi khi không đáng tin. Chúng ta cứ đến bệnh viện lớn kiểm tra một lần, như thế mới yên tâm hơn."

Đến bệnh viện, Lâm Diểu được đưa đi chụp CT trước. Kết quả phải đợi hơn hai tiếng mới có, bác sĩ sắp xếp cho cô vào một phòng bệnh ba giường. Hai bệnh nhân cùng phòng vừa xuất viện, nên bây giờ chỉ còn mình cô.

Cô vừa ốm vừa mệt vì kỳ thi liên tục những ngày qua. Trong phòng bệnh nồng nặc mùi thuốc khử trùng, cô vừa đặt đầu xuống gối đã ngủ thiếp đi.

Văn Dã đổi lịch cho vị khách vốn dĩ tối nay đến tiệm xăm, rồi xuống tầng dưới bệnh viện mua chút đồ ăn. Kiểm tra xong xuôi tới giờ, cả hai vẫn chưa ăn bữa tối.

"Diểu Diểu, dậy nào."

Anh gọi mấy tiếng, cô gái nhỏ mới mệt mỏi mở mắt ra.

"Ngồi dậy ăn chút gì rồi ngủ tiếp, không thì bệnh càng lâu khỏi." Anh vừa nói, vừa mở hộp cháo thịt nạc giò heo mới mua ra.

Lâm Diểu người mềm nhũn, không có chút sức lực, từ chối vì không có khẩu vị. Cô không muốn nhúc nhích, cũng không muốn ăn, nhưng vẫn bị anh đỡ ngồi dậy bằng được.

"Không cần cử động." Văn Dã ngồi xuống mép giường, cầm bát cháo lên, lấy chiếc thìa sứ hình dâu tây chuyên dụng của cô, xúc

một thìa đưa đến bên miệng: "Em chỉ cần há miệng ra là được."

Lâm Diểu được anh đút từng thìa cháo, đôi tai đỏ ửng, chớp mắt, khẽ giọng nói:

"Lúc nhỏ, mỗi khi em bị ốm, ba cũng đút cho em ăn như thế này."

Nhưng đó đã là chuyện của nhiều năm trước rồi. Trước khi em trai chào đời, Lâm Khâm Văn thương cô còn hơn cả Thẩm Di, có thể nói rằng coi cô như báu vật trong lòng bàn tay.

"Sao thế?" Văn Dã khẽ nhướng mày, cố ý trêu cô: "Không muốn nhận anh làm anh trai nữa, mà muốn anh làm ba à?"

Mặt Lâm Diểu lập tức nóng bừng. May mà trong phòng không có ai khác, nếu không, nghe thấy câu này chắc xấu hổ chết mất.

Cô trừng mắt với anh: "Anh nói bậy bạ gì thế?"

Người cô muốn anh làm rõ ràng là bạn trai của cô.

Đáng tiếc là dạo này cô đã rất cố gắng ăn nhiều hơn, nhưng cân nặng không tăng mà còn giảm. Cô vẫn chưa có cơ hội múa cho anh xem, cũng chưa tự tay đan xong khăn quàng cổ để tặng anh.

Lâm Diểu né tránh chủ đề này, giọng điệu có chút ủ rũ: "Lúc thi cuối kỳ, em không được khỏe, không biết lần này có thể giành được học bổng không nữa."

Văn Dã xúc thìa cháo cuối cùng đút cho cô, rồi đưa tay xoa nhẹ mái tóc mềm mại:

"Em thi trong lúc bệnh đã rất giỏi rồi. Nếu em giành được học bổng, thì mời anh một bữa thật hoành tráng. Còn nếu không lấy được, thì anh mời em."

Lâm Diểu vẫn mong là mình mời anh hơn.

Bên ngoài trời đã tối đen. Cô phồng má, bất mãn lầm bầm: "Anh nói chỉ đến bệnh viện kiểm tra thôi, vậy mà bây giờ lại phải nhập viện. Em ghét nhất là nằm viện, buổi tối trong phòng chỉ có mỗi mình em nữa."

"Sáng mai phải truyền thuốc, ở bệnh viện sẽ tiện hơn. Tối nay anh ở lại đây ngủ cùng em, sớm chữa khỏi bệnh thì em cũng đỡ khó chịu." Văn Dã kiên nhẫn dỗ dành.

Anh đi tìm quầy dịch vụ mượn một chiếc giường gấp, còn chưa kịp mở ra thì y tá bước vào.

"Lâm Diểu, người nhà của em đâu?"

Văn Dã lập tức đứng thẳng dậy, đi tới: "Tôi đây, tôi là anh trai của em ấy."

"Vậy cậu cầm hai phiếu này đi đóng viện phí." Y tá đưa cho anh hai tờ giấy mới, giọng nói dứt khoát: "Em ấy còn phải lập tức chụp X-quang và làm xét nghiệm tủy xương."

Chương 32: Em gái anh phải sống đến trăm tuổi

Lâm Diểu chỉ nghe thấy phần chụp X-quang, còn phần kiểm tra sau đó cô nhất thời nghe không rõ. Nhưng theo lẽ thường, càng phải làm nhiều xét nghiệm ở bệnh viện thì càng không phải chuyện tốt—điều đó có nghĩa là cơ thể cô có thể đã gặp vấn đề nghiêm trọng.

Văn Dã nhận lấy hai tờ phiếu thu, ánh mắt lướt qua bốn chữ "sinh thiết tủy xương", sắc mặt lập tức trở nên nghiêm trọng. Nhưng chỉ sau một giây, khi anh quay đầu nhìn cô gái nhỏ, toàn bộ sự bất an và lo lắng trong mắt đều bị anh đ.è xu.ống.

"Bây giờ mấy kiểm tra này đều rất phổ biến, em cứ ngồi đây chờ, anh đi đóng tiền rồi quay lại dẫn em đi."

Giọng anh nhẹ nhàng, pha chút trấn an, khiến Lâm Diểu bớt sợ hơn một chút. Cô đi đi đôi ủng tuyết vào, đứng dậy: "Em đi cùng anh nhé, đỡ mất công anh phải chạy qua chạy lại."

Chụp X-quang rất nhanh, nhưng phiền phức nhất là sinh thiết tủy xương. Bác sĩ tiêm thuốc tê cục bộ, sau đó dùng kim sinh thiết chọc vào khe xương bên hông xương chậu, toàn bộ quá trình kéo dài hơn mười phút.

Văn Dã đứng bên ngoài phòng quan sát, cúi đầu liên tục tra cứu các thông tin liên quan về xét nghiệm này. Khi nhìn thấy hình ảnh cây kim chọc tủy vừa dài vừa to trên điện thoại, tim anh nhói lên từng cơn.

Đến khi Lâm Diểu bước ra khỏi phòng kiểm tra, anh lập tức tiến lên đỡ lấy cô, trong đôi mắt đen láy ngập tràn đau lòng, giọng nói khàn khàn hỏi:

"Em có ổn không? Có đau lắm không?"

Lâm Diểu lần đầu tiên bị cây kim dài như thế đâm vào, vẫn chưa hoàn toàn thoát khỏi nỗi sợ hãi, gương mặt có chút tái nhợt. Cô lắc đầu:

"Có tiêm thuốc tê mà, chỉ hơi đau một chút thôi."

Văn Dã lấy thuốc giảm đau đã kê cho cô uống.

Kết quả chụp X-quang có sau hai tiếng, nhưng báo cáo sinh thiết tủy xương phải đợi năm ngày nữa mới có. Lâm Diểu vẫn phải tiếp tục nằm viện, còn Văn Dã vốn định ban ngày cũng ở lại chăm cô, nhưng lại bị cô đuổi đi.

"Em đâu có bệnh đến mức không thể tự lo cho bản thân, ăn cơm thì đi thang máy xuống căng tin là được rồi. Anh ở đây chỉ làm em mất tập trung khi xem phim thôi."

Văn Dã nghĩ đến những bệnh liên quan đến sinh thiết tủy, nào là thiếu máu bất sản*, xơ hóa tủy xương*, bệnh bạch cầu, thậm chí còn có đa u tủy xương*.
(*Thiếu máu bất sản là hiện tượng thiếu máu do rối loạn chức năng tủy xương. Bệnh có thể gây ra nhiều biến chứng như nhiễm trùng, thừa sắt trong máu, suy tim, phát triển ung thư vú thứ phát,... Thiếu máu bất sản nặng có thể dẫn tới tử vong.
*Xơ hóa tủy xương (MF) là một bệnh ung thư tủy xương hiếm gặp, nằm trong nhóm bệnh tăng sinh tủy ác tính (MPN). Bệnh xảy ra khi tế bào xương sinh ra quá nhiều tế bào máu phát triển và hoạt động bất thường.
*Đa u tuỷ xương là một bệnh máu ác tính. Bệnh đặc trưng bởi sự tăng sinh tích luỹ ác tính tế bào dòng plasmo trong tuỷ xương và một số cơ quan khác, dẫn đến tăng sinh các kháng thể đơn

dòng trong máu gây phá huỷ xương, tạo thành nhiều ổ tiêu xương dẫn đến gãy xương bệnh lý, rối loạn chức năng nhiều cơ quan: suy thận, thiếu máu, suy giảm miễn dịch...)

Nếu thực sự là những bệnh đó, chi phí phẫu thuật chắc chắn sẽ là một khoản khổng lồ. Sau khi mua chiếc xe cũ, số tiền tiết kiệm của anh còn lại không đáng bao nhiêu, bây giờ có thể kiếm thêm được chút nào hay chút ấy.

Vậy nên ban ngày anh vẫn đi xăm hình cho khách, tối lại đến bệnh viện ở bên cô.

Nhân lúc anh không ở đây, Lâm Diểu cũng cầm điện thoại tra cứu. Nhưng bệnh nào cũng khó chữa, đều có thể nguy hiểm đến tính mạng.

Cô đặt điện thoại xuống, lấy chăn trùm kín đầu, cắn môi để không phát ra tiếng, nước mắt lặng lẽ chảy đầy mặt.

Ai mà không sợ chết chứ? Cô còn chưa tròn mười chín, cuộc đời chỉ vừa mới bắt đầu. Cô chưa học xong, còn rất nhiều chuyện chưa làm, người cô thích cũng chưa biết rằng cô thích anh.

Tối đến, khi Văn Dã quay lại, Lâm Diểu đã khôi phục dáng vẻ tươi cười như thường ngày.

Cô hào hứng kể cho anh nghe về bộ phim Hàn mình đang xem:

"Nam chính là người ngoài hành tinh, siêu lợi hại luôn! Nữ chính đang lái xe thì suýt lao xuống vách núi, cô ấy hét to tên nam chính, thế là anh ấy từ trên trời đáp xuống, dùng tay không chặn chiếc xe lại ngay mép vực."

Văn Dã ngồi trên ghế cạnh giường bệnh, cầm dao gọt vỏ một quả táo.

Nhắc đến người ngoài hành tinh, trong trí nhớ của anh chỉ có bộ phim "E.T" mà trường từng chiếu hồi tiểu học, trong đó người ngoài hành tinh xấu lạ nhưng cũng khá đáng yêu.

Nghe cô gái nhỏ miêu tả, anh chỉ thấy năng lực này cũng khá hay. Nếu anh cũng có, lỡ như cô gặp nguy hiểm, chỉ cần gọi tên anh một tiếng, anh có thể ngay lập tức xuất hiện che chắn trước cô.

Anh hỏi: "Nam diễn viên Hàn Quốc đóng vai người ngoài hành tinh đó đẹp trai không?"

Anh biết bây giờ nhiều cô gái xem phim là mê luôn nam chính, Bảnh Nhất Phàm nói em gái cậu ta cũng vậy, hôm nay gọi người này là chồng, mai xem phim khác lại đổi chồng mới.

"Đẹp trai lắm!" Lâm Diểu mở điện thoại ra, cho anh xem ảnh nam chính.

Văn Dã liếc qua màn hình, thấy một người đàn ông mắt một mí, gương mặt thanh tú nho nhã, liền hỏi cô: "Em thích kiểu thế này à?"

Lâm Diểu nhìn chằm chằm cậu thiếu niên trước mặt—đường nét góc cạnh rõ ràng, xương hàm sắc sảo, rồi kiên định lắc đầu.

Văn Dã khẽ cong môi cười, đưa quả táo đã gọt vỏ cho cô: "Ăn nhiều trái cây vào, bổ sung vitamin."

Lâm Diểu nhận lấy, nhưng ánh mắt lại vô tình nhìn thấy một vết xước trên lòng bàn tay anh—vết thương còn rất mới, trông khá sâu.

Cô lập tức nhíu mày, lo lắng hỏi: "Tay anh bị sao vậy?"

"Sáng nay lúc vẽ thiết kế, gọt bút chì không cẩn thận nên bị dao rọc giấy cứa trúng thôi, không có gì to tát cả." Văn Dã thản nhiên

nói.

Kết quả kiểm tra chưa có, lòng anh cứ treo lơ lửng, bất an và bồn chồn chiếm trọn suy nghĩ, làm gì cũng không tập trung nổi. Ngay cả lúc thiết kế mẫu xăm cho khách, nét vẽ cũng nguệch ngoạc, lộn xộn, gọt bút chì cũng liên tục mất tập trung, đầu óc chỉ nghĩ đến những căn bệnh có thể xảy ra.

"Dù vậy cũng phải dán băng cá nhân chứ! Anh cứ để thế, lỡ chạm nước nhiễm trùng thì sao?" Lâm Diểu không vui trách móc, rồi bảo anh lấy giúp cô cái ba lô.

Cô cắn một miếng táo, lục tìm một miếng băng cá nhân rồi dán lên tay anh, sau đó lại cắn thêm một miếng nữa, hai bên má phồng lên, giận dỗi trừng mắt nhìn anh: "Anh lúc nào cũng chăm sóc em kỹ càng từng chút một, còn bản thân mình thì chẳng để tâm gì cả!"

Văn Dã thực sự thấy vết thương này chẳng đáng là gì, không phải gãy tay gãy chân, nhưng nhìn vào đôi mắt to tròn như quả hạnh của cô gái nhỏ, anh vẫn kiềm lại nụ cười nơi khóe môi, ngoan ngoãn gật đầu cam đoan: "Biết rồi, sau này anh sẽ chú ý."

Anh cầm phích nước đi xuống phòng đun nước sôi.

Bên giường bệnh cạnh Lâm Diểu, chiều hôm qua có một bác gái mới nhập viện.

Lúc này, bà ấy chủ động vén rèm ngăn cách giữa hai giường lên, tươi cười bắt chuyện với cô: "Cô bé này, bạn trai cháu đối với cháu tốt thật đấy, tối nào cũng đến đây trông chừng. Nhìn mặt mũi thì có vẻ lạnh lùng ít nói, ai ngờ lại biết thương yêu người khác thế này."

Chuyện bị hiểu lầm như thế không phải lần một lần hai, Lâm Diểu sớm đã quen, cô xua tay giải thích: "Không phải đâu ạ, bác hiểu lầm rồi, anh ấy là anh trai cháu."

Bác gái sững lại, có chút ngượng ngùng: "Ôi chao, xin lỗi nhé, bác nhìn nhầm rồi."

Bác cười giải thích: "Chủ yếu là vì hai đứa trông hòa hợp quá, hoàn toàn không giống con trai con gái nhà bác, cứ động tí là cãi nhau, chỉ vì chút chuyện nhỏ cũng có thể làm ầm ĩ cả nhà. Ngược lại, trông hai đứa còn giống một cặp tình nhân đang yêu hơn ấy."

Hàng mi Lâm Diểu khẽ rung, tim đập thình thịch, nhưng rồi nghĩ đến kết quả kiểm tra vẫn chưa có, lòng cô lại lặng xuống trong chớp mắt.

Đêm trong bệnh viện rất yên tĩnh.

Văn Dã nằm trên chiếc giường gấp cạnh giường của Lâm Diểu.

Giường làm bằng vải bạt, nằm xuống là phần giữa lún sâu xuống một khoảng. Với thân hình cao lớn của anh, chiều dài của giường không đủ, phải co chân lại một chút mới nằm được.

Ngủ ở đây vốn không thể nào thoải mái, nhưng sự khó chịu này chẳng đáng gì so với nỗi giày vò trong lòng anh mấy ngày nay.

Những lo lắng, bất an mà ban ngày cố che giấu, đến đêm cuối cùng cũng không thể giấu nổi nữa. Anh cau mày thật chặt, đôi mắt đen nhánh lặng lẽ và lâu thật lâu dừng lại trên cô gái nhỏ đang ngủ say trên giường bệnh.

Cô ngủ rất ngoan, hàng mi dài rậm khẽ rủ xuống.

Từ trước đến nay, trong suy nghĩ của anh, tương lai của cô là một trường đại học danh tiếng, là thành tích xuất sắc, là sau khi tốt nghiệp có thể vào làm ở một công ty nước ngoài, mỗi ngày đều xinh đẹp, rạng rỡ xuất hiện trong những tòa văn phòng sang trọng.

Rồi cô sẽ làm việc hai ba năm, gặp được một người đàn ông ưu tú, xuất sắc, lúc nào cũng nâng niu cô trong lòng bàn tay, sau đó kết hôn, sinh con, cả đời thuận lợi, hạnh phúc viên mãn.

Lâm Diểu lẽ ra không nên có bất kỳ liên quan nào đến những căn bệnh ấy.

Trừ khi ông trời mù lòa, cố tình không chịu chấp nhận sự tồn tại của những điều tốt đẹp trên thế gian này.

Văn Dã gần như thức trắng cả đêm, đôi mắt vẫn mở cho đến khi trời hửng sáng, rồi chờ đến khi ánh nắng rọi sáng khắp nơi, Lâm Diểu cũng tỉnh dậy, lúc ấy anh mới rời giường, rửa mặt qua loa rồi đi mua bữa sáng.

Hôm nay cuối cùng cũng có thể lấy kết quả sinh thiết tủy xương.

Văn Dã đến chỗ máy in tự động lấy báo cáo, sau đó cùng Lâm Diểu đến phòng khám ngay khi bác sĩ vừa bắt đầu làm việc.

Vị bác sĩ chuyên khoa tóc đã hoa râm, mặc áo blouse trắng, gương mặt hiền hòa: "Hai cháu ngồi trước đã."

Ông đeo kính, nhận lấy hai tờ báo cáo từ tay chàng trai, ánh mắt lướt qua từng dòng chữ, gương mặt dần trở nên nghiêm túc.

Văn Dã và Lâm Diểu đều nhìn thấy điều đó, trong lòng có một dự cảm chẳng lành.

Bác sĩ ngước mắt nhìn hai người, trong mắt một người đã ngoài năm mươi như ông, bọn họ vẫn chỉ là những đứa trẻ.

Ông đề nghị: "Hai cháu có thể gọi phụ huynh đến không? Để bố mẹ cùng nghe kết quả."

Sự bất an trong lòng Văn Dã càng thêm mãnh liệt.

Anh cố giữ bình tĩnh, giọng trầm ổn: "Không có bố mẹ, cháu là anh trai em ấy. Cháu có mặt là đủ."

Bác sĩ thoáng thở dài, ánh mắt nhìn họ nhiều thêm vài phần thương cảm, giọng nói chậm rãi:

"Dựa theo kết quả kiểm tra, cô bé mắc bệnh u lympho Hodgkin*, hơn nữa còn thuộc dạng ác tính. Những triệu chứng trước đây như sốt, đổ mồ hôi trộm* không phải do cảm cúm, mà chính là biểu hiện của ung thư hạch bạch huyết."
(*Bệnh u lympho Hodgkin (hay còn gọi là ung thư hạch) là một trong những bệnh ung thư đặc trưng bởi sự tăng sinh tế bào ác tính xảy ra trong một hoặc nhiều hạch bạch huyết. Điển hình là u xuất hiện ở một hạch bạch huyết rồi sau đó lan dần theo thứ tự đến các hạch khác, lách, gan và tủy xương.
*Đổ mồ hôi trộm là những đợt ra mồ hôi vào ban đêm nhiều đến mức làm ướt áo quần và giường ngủ, thường khiến chúng ta nghĩ đến tình trạng bệnh lý tiềm ẩn trong cơ thể.)

Như thể có một tiếng chiêng nặng nề giáng xuống ngay bên tai, Lâm Diểu đột nhiên bị ù tai, sắc mặt tái nhợt trong chớp mắt.

Trái tim Văn Dã thắt chặt dữ dội, yết hầu khó khăn chuyển động, giọng nói khàn khàn, run rẩy: "Vậy... điều trị như thế nào ạ?"

Đầu óc Lâm Diểu trở nên trống rỗng.

Rõ ràng đây là chuyện liên quan trực tiếp đến cô, cô nên tập trung lắng nghe, nhưng mỗi lần cố gắng tập trung, ý thức lại mơ hồ, chỉ nghe loáng thoáng những từ như hóa trị, xạ trị, ghép tủy.

Cuối cùng, là Văn Dã nắm lấy bàn tay lạnh như băng của cô, dắt cô rời khỏi phòng khám.

Phòng chờ khám bệnh đã đông người hơn.

Có người lớn, có trẻ con, có những người đi một mình, cũng có những người được người thân đi cùng. Những tiếng trò chuyện lẫn lộn vang lên bên tai Lâm Diểu, nhưng cô lại cảm thấy bản thân như đang tách biệt với tất cả, rõ ràng đứng giữa đám đông, nhưng lại như lạc lõng bên ngoài thế giới này.

Cô theo chân Văn Dã lấy thuốc, đi thang máy xuống lầu, rồi bước ra khỏi bệnh viện.

Mặt trời đã lên, nhưng không có lấy một chút hơi ấm.

Ánh sáng chói chang nhưng trống rỗng, chiếu lên người cũng chẳng làm cô thấy ấm áp hơn chút nào.

Tay chân cô, cả trái tim cô, đều lạnh lẽo.

Bàn tay lớn đang nắm lấy tay cô, lúc nào cũng nóng ấm, nhưng giờ đây cũng lạnh như băng, không thể truyền chút hơi ấm nào sang cho cô.

Văn Dã ghé vào tiệm ăn sáng ven đường, mua một cốc sữa đậu nành nóng rồi nhét vào tay cô, cố gắng thả lỏng đôi môi căng cứng, giọng điệu nhẹ nhàng:

"Bác sĩ nói rồi, u này là loại dễ chữa nhất trong tất cả các bệnh ung thư. Hơn nữa, em mới ở giai đoạn đầu. Chỉ cần uống thuốc, hóa trị đúng cách, chắc chắn có thể khỏi bệnh."

Lâm Diểu nắm chặt cốc sữa đậu nành, lòng bàn tay dần ấm lên.

Cô ngẩng đầu, đôi mắt ngập tràn nước, cuối cùng không thể kiềm chế, từng giọt nước mắt lớn rơi xuống:

"Hóa trị tốn rất nhiều tiền."

Đây là một vấn đề rất thực tế.

Rất nhiều gia đình vì bệnh nặng mà nợ nần chồng chất, hơn nữa, chăm sóc người bệnh cũng là một việc kiệt quệ cả về thể xác lẫn tinh thần.

Cha mẹ ruột không cần cô, cha mẹ nuôi cũng để cô một mình ở trong nước.

Dựa vào đâu mà Văn Dã—người chẳng có chút quan hệ huyết thống nào với cô—phải gánh vác cô chứ?

Anh cũng chưa đến hai mươi tuổi, cuộc sống vừa mới bắt đầu, tại sao lại phải cõng trên lưng gánh nặng như cô?

Cô đỏ hoe mắt, giọng nghẹn ngào, nước mũi cũng khẽ sụt sịt:

"Cho dù tốn nhiều tiền như thế, cuối cùng cũng có thể không chữa khỏi. Em đã nợ anh quá nhiều rồi, bây giờ lại mắc phải căn bệnh không đáy này... Anh đừng lãng phí vào em nữa."

"Em đang nói linh tinh gì đấy! Còn chưa bắt đầu chữa, sao đã nói là không chữa khỏi?!"

Văn Dã cau chặt mày, lớn tiếng quát.

Giọng điệu rắn rỏi, vẻ mặt lạnh lùng, nhưng khi đưa tay lau nước mắt cho cô, động tác lại cực kỳ nhẹ nhàng.

"Tiền là thứ em không cần lo nhất."

Anh nhướng mày, giọng điệu có chút kiêu ngạo:

"Em có biết 'thâm tàng bất lộ' nghĩa là gì không?"

"Lúc anh đủ tuổi trưởng thành, đã nhận được một khoản bảo hiểm được đóng từ khi còn nhỏ. Đến giờ vẫn chưa động vào xu nào."

"Hơn nữa, trước đây, phòng cải cách nhà máy không phải đã đến nhà mình đăng ký rồi sao? Đợi đến khi nhà cũ giải tỏa, chẳng phải một hai triệu sẽ về tay ngay à?"

Đôi mắt đen sâu thẳm của chàng trai nhìn cô chăm chú.

Ngón tay nhẹ nhàng lau giọt nước mắt còn vương nơi đuôi mắt cô.

Giọng nói trầm thấp, dịu dàng, như một lời cam kết:

"Có anh ở đây, em gái anh phải sống đến trăm tuổi."

Chương 33: Kiếp này cũng đã rất xinh đẹp rồi

Thực ra, làm gì có khoản bảo hiểm nào nhận được khi trưởng thành.

Tin tức giải tỏa nhà máy trước đây cũng từng rầm rộ một thời, nhưng đã gần một năm trôi qua, cuối cùng cũng chẳng thấy động tĩnh gì nữa.

Trên đường lái xe về nhà, trong đầu Văn Dã như có một chiếc máy tính, ngón tay vô hình bấm liên tục, tính toán điên cuồng.

Sau khi mua xe, số tiền còn lại trong thẻ ngân hàng chỉ còn mấy ngàn tệ.

Chiếc xe này mua hết ba vạn, nếu bán lại, nhiều nhất cũng chỉ được hơn một vạn.

Thế thì không bằng giữ lại—sắp tới phải chạy đi bệnh viện không ít lần, có một chiếc xe vẫn thuận tiện hơn nhiều.

Theo lời bác sĩ, hóa trị một tuần một lần, mỗi lần ba ngàn.

Cứ hai liệu trình lại phải làm đánh giá PET*, mỗi lần năm ngàn. (*Chụp PET CT (Positron Emission Tomography and Computed Tomography) hay chụp ghi hình cắt lớp positron là một kỹ thuật chẩn đoán hình ảnh tân tiến ứng dụng các kỹ thuật y học hạt nhân, mang lại những hiệu quả ưu việt hơn phần lớn các kỹ thuật chẩn đoán hình ảnh phổ biến.)

Những khoản này, bảo hiểm y tế chỉ chi trả một phần nhỏ, phần còn lại phải tự thanh toán.

Quan trọng nhất là, nếu hóa trị không có hiệu quả, sau đó phải ghép tủy, ít nhất cũng cần hai ba trăm ngàn.

Kiếm tiền đã trở thành việc cấp bách.

Về đến nhà, Văn Dã đổ toàn bộ túi thuốc ra, phát ra một loạt tiếng loạt soạt.

Rất nhiều hộp.

Anh mở từng cái, từng cái ra, đọc kỹ hướng dẫn sử dụng, rồi cầm bút dạ thô viết lên hộp thuốc: Mỗi ngày mấy lần; Mỗi lần mấy viên.

Sau đó, anh tính toán liều lượng, bóc sẵn thuốc ra, rồi đưa cho Lâm Diểu uống.

Trước đây, cứ mỗi dịp nghỉ đông, Lâm Diểu sẽ dạy kèm cho một nữ sinh lớp 11.

Vì lúc trước tưởng chỉ là cúm, nên cô mới trì hoãn mấy ngày.

Bây giờ đã xuất viện, không thể chậm trễ thêm nữa.

Cô quyết định dành cả buổi chiều hôm nay để chuẩn bị bài giảng thật kỹ.

Chữa bệnh tốn rất nhiều tiền, gánh nặng này không thể để một mình Văn Dã gánh vác.

Cô cũng phải cố gắng đứng dậy.

Văn Dã gõ cửa hai lần.

Lần thứ nhất đưa cốc nước, lần thứ hai bưng đĩa cam đã gọt sẵn.

Nhân lúc đó, anh quan sát cô thật kỹ.

Thấy cô gái nhỏ cảm xúc vẫn ổn định, anh mới tạm thời yên lòng một chút.

Anh lái xe đến nhà máy thép.

Mấy năm trước, vì hiệu quả kinh doanh kém, nhà máy đã bán miếng đất ở trung tâm thành phố, toàn bộ xưởng chuyển ra ngoại ô.

Văn Dã tìm đến phòng cải cách nhà ở.

Bên trong có mấy công nhân đang đọc báo và đan len, trong đó có hai người từng đến nhà anh làm đăng ký, vẫn còn nhớ mặt anh.

Anh đi thẳng vào vấn đề: "Bao giờ khu nhà cũ kia mới giải tỏa?"

Không ai không mong nhà cửa sớm được giải tỏa.

Suốt nửa năm nay, người đến hỏi thăm nối tiếp hết lượt này đến lượt khác.

Một nam nhân viên rất thành thạo, bèn b.ắn ra một tràng lời giải thích quen thuộc: "Nhà đầu tư và chính quyền vẫn chưa đàm phán xong. Quyền sở hữu nhà cửa còn nhiều điểm chưa rõ ràng."

Cuối cùng, anh ta buông câu an ủi quen thuộc: "Dù gì thì cũng sẽ giải tỏa thôi. Nhưng cũng phải đợi mấy vấn đề này được giải quyết hết đã. Cậu đừng sốt ruột quá."

Văn Dã cũng biết, vấn đề lớn nhất vẫn là quyền sở hữu nhà.

Nếu không, anh đã bán từ lâu rồi.

Dù không được nhiều như tiền đền bù giải tỏa, nhưng ít ra có hai mươi mấy vạn cũng còn hơn không.

Văn Dã cau mày suy nghĩ mấy giây, rồi lên tiếng:

"Nếu mọi người đã nói sắp giải tỏa, vậy tôi bán nhà mình cho các anh với giá hai mươi vạn. Không sang tên được, tôi viết giấy cam kết. Các anh có bản thống kê diện tích lúc trước, sau này giải tỏa, ít nhất cũng được bồi thường một trăm năm mươi vạn."

Mấy nhân viên nghe vậy đều sững sờ.

Nhà máy đã dời đi, khu nhà cũ này chắc chắn sẽ bị giải tỏa, chỉ là năm sau hay năm kia, hoặc muộn nhất cũng chỉ trong vòng năm năm.

Nếu mua lại, chỉ trong một thời gian ngắn, hai mươi vạn có thể dễ dàng biến thành một trăm năm mươi vạn.

So với thị trường chứng khoán đang lên, khoản đầu tư này còn sinh lời hơn nhiều.

"Bố mẹ cậu có đồng ý không?" Một nhân viên hỏi.

Văn Dã ánh mắt trầm xuống: "Không có bố mẹ. Nhà tôi, tôi tự quyết."

Nói không động lòng là giả.

Nhưng hai mươi vạn thời đó gần như là toàn bộ tiền tiết kiệm của một gia đình trung bình.

Một tờ giấy cam kết, rốt cuộc không thể đáng tin như sổ đỏ.

Lỡ sau này có tranh chấp, chưa chắc đã nói rõ ràng được.

Mọi người cân nhắc lý trí, không ai dám tùy tiện hốt món hời này.

Nữ nhân viên từng đến nhà anh đăng ký vẫn nhớ cậu thiếu niên và cô em gái của cậu.

Chị ta có chút thiện cảm, liền tốt bụng khuyên: "Nhà không có sổ đỏ thì khó bán lắm. Nếu không quá túng thiếu, tốt nhất cậu cứ đợi thêm một thời gian. Nhỡ đâu sau này giải tỏa thật, lại tiếc thì sao?"

Văn Dã bình tĩnh đáp: "Rất túng thiếu."

Vị tổ trưởng nhấp một ngụm trà, đứng dậy, ánh mắt lướt qua đánh giá Văn Dã từ trên xuống dưới:

"Thể lực trông cũng không tệ. Nếu cậu thực sự thiếu tiền, tôi biết một công việc. Lương rất cao, nhưng không được sợ độ cao. Quan trọng nhất là làm việc phải cực kỳ cẩn thận—chỉ cần sơ suất một chút, nhẹ thì gãy tay gãy chân, nặng thì tan xương nát thịt, mất luôn cái mạng. Cậu muốn làm không?"

Lời vừa dứt, thiếu niên không chút do dự, giọng điệu dứt khoát như chém đinh chặt sắt: "Tôi làm."

——

Mùng Một Tết chính là ngày Lâm Diểu làm hóa trị lần đầu tiên.

Chỉ nghĩ đến ngày đầu năm mới, người khác hoặc đi chơi, hoặc còn cuộn tròn trong chăn ngủ nướng, còn Văn Dã lại phải dậy sớm cùng cô đến bệnh viện tràn ngập mùi thuốc sát trùng, ngồi chờ suốt cả ngày, Lâm Diểu đã cảm thấy khó chịu trong lòng.

Văn Dã lấy khăn quàng cổ và mũ của cô đi tới, vừa thấy cô gái nhỏ mím môi ủ rũ, mắt hơi đỏ, liền nhẹ giọng hỏi: "Sao thế? Sợ à?"

Lâm Diểu lắc đầu, hàng mi rủ xuống, giọng buồn buồn: "Chỉ là... em thấy mình làm anh vất vả quá."

Văn Dã cau mày, tỏ vẻ không vui: "Người thân không phải là để chăm sóc lẫn nhau sao? Chẳng lẽ nếu anh bị bệnh, em sẽ mặc kệ anh?"

Lâm Diểu lập tức lắc đầu, kiên định nói: "Tất nhiên là không!"

Nhưng ngay sau đó, cô lại nhíu mày, trách anh: "Nhưng mà Tết nhất thế này, anh nói linh tinh gì đấy? Không may mắn tí nào! Mau! Phun ba cái!"

Văn Dã cười cười, phối hợp mà "phun" một tiếng.

"Vậy nên, em đừng suy nghĩ linh tinh nữa.
Khóc vào ngày đầu năm mới cũng không may đâu."

Lâm Diểu hít hít mũi, ngoan ngoãn nuốt nước mắt lại.

Cô nghĩ ngợi một chút, rồi nói: "Anh đợi em một chút, em lên phòng lấy đồ."

Nói xong, cô chạy lên cầu thang, "cộp cộp cộp" vài bước rồi nhanh chóng chạy xuống.

Lúc này, trong tay cô là một chiếc khăn quàng cổ màu đen mới đan xong.

"Sáng nay lạnh lắm, anh xem có muốn đeo không?" Cô đưa khăn quàng tới, trong mắt mang theo chút căng thẳng xen lẫn mong đợi.

Văn Dã nhìn cô gái nhỏ đang chớp mắt thấp thỏm, rồi cúi đầu nhìn chiếc khăn quàng màu đen trên tay cô. Anh nhận lấy, tỉ mỉ quan sát một lúc, khóe môi khẽ nhếch lên, cười hỏi: "Mua ở đâu đấy? Lông len mềm mịn, kiểu dáng cũng đẹp."

Lâm Diểu ban đầu còn sợ anh không thích, giờ lại được khen ngợi, trong lòng lập tức vui sướng pha chút tự hào.

Cô hơi ngẩng cằm, cười đến cong cả đôi mắt: "Em tự đan đấy!"

Văn Dã khẽ nhướng mày, giọng điệu kéo dài, bật cười: "Ồ, ghê gớm nha."

Nói xong, anh quàng chiếc khăn độc nhất vô nhị này lên cổ: "Thật ấm."

Trước đây, mỗi lần nghe đến hóa trị, Lâm Diểu cứ nghĩ đó là dùng máy móc chiếu xạ vào người.

Đến khi chính mình phải điều trị, cô mới biết hóa trị thực ra chỉ là truyền dịch, nhưng số lượng thuốc rất nhiều—tận chín chai, mỗi lần truyền cả một ngày trời.

Cô nằm trên giường bệnh, tay trái cắm kim truyền.

Văn Dã sợ cô chán, liền mang theo một hộp cờ caro đến chơi cùng.

Hai người mới chơi được vài ván, y tá đi vào thay thuốc, dặn dò: "Bây giờ truyền chai này là phản ứng mạnh nhất, em cố chịu nhé."

Mới truyền được chưa bao lâu, cơn khó chịu đã ập đến. Bụng dưới đau quặn, thắt lưng cũng đau, thậm chí còn cảm thấy khó thở.

Văn Dã lập tức đặt gối xuống, giúp cô nằm thoải mái hơn. Lâm Diểu nằm nghiêng, thân thể khẽ co lại, sắc mặt bắt đầu tái nhợt, môi cũng cắn chặt, cố nhịn cơn đau.

Văn Dã nhìn cô, lòng cũng thắt lại.

Anh thò tay vào túi quần, móc ra một đồng xu: "Anh biến cho em xem một trò ảo thuật nhé?"

Lâm Diểu khẽ nâng hàng mi dài, yếu ớt nhìn anh.

Chỉ thấy Văn Dã đặt đồng xu vào lòng bàn tay, nắm chặt lại, tay còn lại khẽ lướt phía trên, xoay tròn hai vòng trong không khí, sau đó búng tay một cái.

Chờ đến khi mở tay ra, đồng xu trong lòng bàn tay đã biến mất không dấu vết.

Cô tròn mắt kinh ngạc, tò mò bị khơi dậy: "Anh làm sao được hay vậy?"

"Anh biến lại lần nữa cho em xem, lần này nhớ nhìn thật kỹ nhé."

Văn Dã thấy cô đã bị trò ảo thuật thu hút sự chú ý, bèn lặp lại y hệt lần trước:

"Lần này thấy được chưa?"

"Chưa..."

Lâm Diểu chu môi, nhỏ giọng năn nỉ: "Anh làm chậm thêm chút nữa đi, lần này em chắc chắn sẽ nhìn ra."

Văn Dã lại biến thêm lần nữa, lần này còn cố tình chậm lại.

Kết quả, anh còn chưa kịp nói gì, bên cạnh đã vang lên giọng nói phấn khích của một cậu bé cũng đang hóa trị: "Con nhìn ra rồi! Anh trai giấu đồng xu vào tay áo đúng không? Vừa rồi anh khẽ nới tay, nó rơi vào trong đó luôn!"

Mẹ cậu bé ngại ngùng nhìn sang, mỉm cười xin lỗi.

Văn Dã quay lại nhìn Lâm Diểu, khóe môi khẽ nhếch lên, giọng điệu rõ ràng là trêu chọc, nhưng trong đó lại có mấy phần sủng nịnh: "Nhìn xem, ngay cả nhóc con cũng nhìn ra, thế mà em lại không biết."

Hai má Lâm Diểu thoáng đỏ, nhỏ giọng cãi bướng: "Là do em chưa chuẩn bị thôi! Nếu anh biến trò khác, chắc chắn em sẽ nhìn ra ngay!"

"Được." Văn Dã cười gật đầu, "Vậy lần này em chuẩn bị sẵn sàng chưa?"

Anh biết thời gian hóa trị rất lâu, nên đã đặc biệt học vài trò ảo thuật để chọc cô gái nhỏ vui vẻ.

Sau mấy màn trình diễn liên tiếp, không chỉ Lâm Diểu mà cả cậu bé giường bên cũng say sưa theo dõi, hai người cứ như đang thi xem ai phát hiện ra trước.

Bầu không khí thoải mái, cảm giác khó chịu do hóa trị cũng giảm đi không ít.

Mỗi lần hóa trị cách nhau một tuần, sau lần thứ ba, Lâm Diểu trở lại trường học.

Cô không muốn để bạn cùng phòng biết chuyện mình bị bệnh, nên chưa từng nhắc đến, ngay cả khi uống thuốc cũng luôn lén lút tránh mặt họ.

Nhưng ở cùng phòng ký túc xá, dù cẩn thận đến đâu cũng khó tránh khỏi bị phát hiện.

Hôm đó, từ trong gương, Tống Khả Viên tình cờ nhìn thấy cô đang uống mấy loại thuốc khác nhau, lập tức đi thẳng đến bàn của cô.

"Cyclophosphamide."

Tống Khả Viên cầm lọ thuốc trên bàn, đọc dòng hướng dẫn trên nhãn:

"Dùng để điều trị đa u tủy xương, u lympho ác tính..."

Lâm Diểu bị hành động tùy tiện của cô ta chọc giận.

Chưa đợi Tống Khả Viên đọc hết, cô đã giật lại lọ thuốc từ tay cô ta.

"Không có sự cho phép của tôi, cậu không được tùy tiện chạm vào đồ của tôi."

Cô nhíu mày, giọng nói lạnh băng.

Tống Khả Viên không cảm thấy hành động của mình vừa rồi là bất lịch sự, ngược lại còn rất hùng hồn:

"Cậu lén lút uống mấy loại thuốc kỳ quái như vậy, ai biết có phải mắc bệnh truyền nhiễm gì không? Tôi với cậu ở chung một ký túc, chẳng lẽ không nên làm rõ? Lỡ bị lây cho tôi thì sao?"

Giọng cô ta không nhỏ, Tùng Giai Huệ đang đánh răng ngoài ban công vội chạy vào, Quan Thiến nằm trên giường xem phim cũng leo xuống thang.

Hai người đứng bên cạnh Lâm Diểu, lo lắng hỏi: "Cậu bị bệnh gì vậy?"

Không thể giấu được nữa, Lâm Diểu nói thật: "Ung thư hạch bạch huyết, không có tính truyền nhiễm."

Tùng Giai Huệ và Quan Thiến sững sờ, đôi mắt đỏ hoe: "Sao lại như vậy được..."

Lúc mới chẩn đoán, Lâm Diểu cũng rất khó chấp nhận, nhưng bị Văn Dã ảnh hưởng mãi, tâm trạng cô đã điều chỉnh tốt hơn, ngược lại còn cười trấn an họ:

"Đây là loại may mắn nhất trong các bệnh ung thư, có thể chữa khỏi mà."

Dù vậy, hai người vẫn cảm thấy rất đau lòng.

Ngày hôm sau, Lâm Diểu bắt đầu cảm nhận được sự đối xử đặc biệt.

Tiết học lúc tám giờ sáng, ba người đến căng tin xếp hàng mua bữa sáng.

Vừa vào đến nơi, cô đã bị ấn xuống ghế ngồi.

Tùng Giai Huệ: "Diểu Diểu, cậu muốn ăn gì cứ nói, tớ đi mua."

Quan Thiến: "Tớ đi mua đồ uống, cậu muốn uống sữa đậu nành hay sữa bò?"

Lâm Diểu có chút ngại ngùng, vội nói:

"Các cậu không cần làm vậy đâu, tớ còn chưa đến mức đó mà."

"Cần chứ!"

Hai người đồng thanh, mỗi người giữ chặt một bên vai, đẩy cô ngồi xuống ghế lần nữa.

Nhìn theo bóng lưng hai cô bạn chạy đi như một cơn gió, Lâm Diểu vừa buồn cười vừa cảm thấy ấm áp.

Chỉ chưa đầy một buổi sáng, gần nửa khoa đều biết cô bị bệnh.

Không cần đoán cũng biết Tống Khả Viên đã rêu rao khắp nơi.

Tin đồn lan truyền, đến mức khi Lâm Diểu đi lấy nước trong giờ tự học, vô tình nghe thấy người khác bàn tán:

"Hoa khôi khoa mình chẳng lẽ lại ứng với câu 'hồng nhan bạc mệnh' sao?"

"Tớ thấy cậu ấy đâu giống bị u lympho? Ngày nào cũng lên lớp bình thường mà. Mà hóa trị là phải rụng tóc, cậu nhìn tóc cậu ấy xem, vẫn dày mượt thế, có giống bệnh nhân ung thư đâu?"

Đến tháng Năm, những lời nghi ngờ này đều biến mất.

Sau một đợt hóa trị, dù tóc cô chưa rụng quá nhiều, nhưng tình trạng nôn ói rất nghiêm trọng.

Cô gầy sọp đi, sắc mặt ngày càng tái nhợt, đôi môi mất hẳn sắc huyết.

Đôi mắt hạnh tròn trịa từng có bọng mắt nhẹ, lúc nào cũng trong veo linh động, nhưng giờ đây mỡ trên mặt tiêu biến, khiến hốc mắt trũng sâu.

Bây giờ, cô trông vô cùng tiều tụy, so với trước kia, chẳng khác nào một đóa hoa tươi đẹp đang dần héo úa.

Chiều thứ Sáu không có tiết học, Văn Dã đưa Lâm Diểu đến bệnh viện làm PET để đánh giá tình trạng.

Trước khi đi, cô ghé vào nhà vệ sinh.

Khi đang rửa tay dưới vòi nước, cô vô tình nghe thấy một giọng nói quen thuộc từ phía nhà vệ sinh nam vọng ra.

"Đúng rồi, chiều nay tôi có đến bệnh viện. Còn đụng mặt Lâm Diểu nữa, suýt thì giật mình! Trông cậu ta thay đổi nhiều quá, chẳng khác gì nữ quỷ, không cần hóa trang cũng đủ dọa người rồi."

"Trước đây cậu ta kiêu ngạo cỡ nào chứ? Đúng kiểu mỹ nhân băng giá, chẳng thèm để mắt đến tôi. Bây giờ thì sao? Heh, dù có tự nhào vào tôi cũng chẳng thèm đoái hoài."

Lâm Diểu nhận ra ngay giọng nói này.

Là Từ Lạc—chính tên hồi học kỳ trước lái xe sang đậu trước ký túc xá, nhất quyết đòi đưa cô về.

Cô rút một tờ giấy lau khô tay, rồi bước ra ngoài mà không ngoảnh lại.

Khi cùng Văn Dã rời khỏi bệnh viện, mặt trời đã gần khuất.

Bầu trời bị ánh hoàng hôn nhuộm đỏ rực.

Bên đường, một bà lão trùm khăn vải đang ngồi trên một chiếc ghế gỗ nhỏ, trước mặt bày vài cái rổ tre.

Bên trong xếp đầy hoa dành dành và hoa nhài để bán.

Một số bông hoa nhài còn được kết thành vòng tay bằng sợi kẽm mảnh, có loại nhỏ giá ba tệ, loại lớn năm tệ, còn được thắt thêm ruy băng xanh, trông rất đẹp mắt.

Mấy cô gái trẻ đứng lại chọn mua.

Văn Dã liếc qua, rồi cũng bước đến, mua một chiếc vòng năm tệ.

Anh cúi đầu, cẩn thận quấn vòng hoa nhài quanh cổ tay gầy nhỏ của Lâm Diểu.

Lâm Diểu rất thích.

Lên xe rồi, cô nâng cổ tay lên, đưa đến chóp mũi, khẽ hít một hơi —

Hương hoa nhài thanh mát dễ chịu, len lỏi vào lòng.

Lâm Diểu khóe mắt cong cong, nhìn Văn Dã cười nhẹ:

"Anh đã từng nghe câu này chưa? 'Kiếp này đeo hoa, kiếp sau sẽ xinh đẹp.'"

Văn Dã tất nhiên là chưa nghe qua.

Ngón tay thon dài của anh khẽ tựa lên vô lăng, quay đầu nhìn cô, khóe môi mang theo ý cười:

"Kiếp này cũng đã rất xinh đẹp rồi."

"Không hề đẹp chút nào."

Lâm Diểu cụp mắt, ánh nhìn thoáng ảm đạm.

Môi cô mím thành một đường thẳng, giọng nói nhỏ đi hẳn.

Dù sao cũng là con gái, làm sao có thể hoàn toàn không để ý đến ngoại hình của mình, nhất là khi đứng trước người mình thích.

Văn Dã vừa định đạp ga thì lại thả lỏng chân.

Anh buông tay khỏi vô lăng, tháo dây an toàn, rồi nghiêng người về phía cô.

Đôi mắt đen sâu hun hút khẽ nheo lại, giọng anh thấp trầm, chậm rãi nói:

"Lần đầu tiên anh nhìn thấy em, thật ra không phải là buổi sáng hôm đó, khi Triệu Mỹ Oanh đưa em về nhà."

Lâm Diểu sững sờ.

Cô ngẩng lên, chạm phải ánh mắt sâu thẳm như màn đêm của anh.

Anh tiếp tục, giọng trầm ấm và mang theo từ tính:

"Anh đã thấy em từ sớm hơn nhiều."

"Lúc đó, cách một tấm kính rất lớn, anh nhìn thấy em mặc váy dài thuỷ tụ thướt tha..."

"Lần đầu tiên trong suốt mười mấy năm qua, anh mới thấy một cô gái đẹp đến vậy."

"Làm anh cảm thấy..."

Anh dừng lại một chút, ánh mắt thoáng chút hồi tưởng, giọng nói càng thêm dịu dàng:

"Như một tiểu tiên nữ từ Dao Trì giáng trần."

Tim Lâm Diểu đập thình thịch, cô mở to mắt, không dám tin.

Ánh hoàng hôn màu cam đỏ xuyên qua cửa xe, đổ bóng xuống gương mặt anh, làm nổi bật đường nét ngũ quan sắc sảo đến mức như được điêu khắc.

Anh khẽ cong khóe môi, giọng nói trầm thấp mà mềm mại đến khó tin:

"Cho đến bây giờ, ngay giây phút này—cảm giác ấy vẫn chưa từng thay đổi dù chỉ một chút."

Chương 34: Một cái vỗ giòn giã đáp xuống mông cô

Học kỳ hai năm nhất, Lâm Diểu gần như gắng gượng để hoàn thành.

Sau kỳ thi cuối kỳ, cô đến trường làm thủ tục bảo lưu.

Giai đoạn hóa trị thứ hai sẽ có tần suất cao hơn, cơ thể chịu tổn thương nhiều hơn, phản ứng khó chịu cũng sẽ nặng nề hơn.

Mùa hè này, cô không thể đi làm gia sư nữa. Với dáng vẻ tiều tụy thế này, phụ huynh nào dám giao con mình cho cô chứ?

Cuối cùng, cô tìm được một công việc chỉnh sửa bản thảo online, mỗi ngày chỉ cần ngồi trước máy tính làm việc.

Văn Dã làm việc ở tiệm xăm, gần như mỗi giờ đều gọi cho cô một cuộc, bảo cô nghỉ ngơi một chút, đừng làm việc quá sức.

Sắp đến 12 giờ trưa, điện thoại lại vang lên.

Giọng anh khàn khàn truyền qua loa điện thoại: "Có một khách hàng vẫn chưa làm xong hình xăm, trưa nay anh không về ăn cơm đâu. Em hâm nóng đồ ăn rồi tự ăn trước đi."

"Vậy để em chuẩn bị rồi mang đến cho anh nhé?" Lâm Diểu nghe xong, lập tức nói.

"Không cần đâu, anh ăn tạm gì đó bên ngoài là được rồi. Giờ đang lúc nóng nhất trong ngày, em đừng chạy lung tung, coi

chừng bị say nắng."

Sợ cô vẫn cố chấp muốn mang cơm đến, Văn Dã suy nghĩ một chút rồi nói:

"Mấy hôm trước em nấu chè đậu xanh ngon lắm, nấu thêm một nồi đi, chờ anh về uống."

Ăn trưa xong, Lâm Diểu vo một bát đậu xanh, bỏ vào nồi điện nấu.

Sợ chè bị khê hoặc trào ra ngoài, cô phải ở nhà trông chừng.

Đang cầm muỗng khuấy đều, thì đột nhiên—"Cộc! Cộc! Cộc!"

Tiếng gõ cửa vang lên dồn dập.

Cô vặn nhỏ lửa, đi đến cửa, cách một lớp cửa hỏi: "Ai đấy?"

Bên ngoài, giọng nói vênh váo, hống hách vang lên lớn tiếng: "Là tôi!"

Lâm Diểu nghe ra giọng của Chương Đồng.

Từ sau khi cô nhận ra tình cảm của mình dành cho Văn Dã, Chương Đồng có nhờ vả gì cô cũng không giúp nữa, vì vậy hai người dần dần mất liên lạc.

Lúc này, Chương Đồng khoanh tay đứng bên ngoài, sắc mặt đầy vẻ mỉa mai và tức giận.

Khi cửa vừa mở ra, nhìn thấy dáng vẻ gầy gò, tiều tụy của Lâm Diểu, cô ta sững người một lát.

Nhưng rất nhanh, cơn giận lại bùng lên, cô ta khí thế hùng hổ chất vấn: "Cô coi tôi là trò đùa à? Rất vui đúng không?"

Lâm Diểu không hiểu, cau mày: "Chị nói gì vậy?"

Chương Đồng hừ lạnh một tiếng, giọng đầy châm chọc:

"Từ lúc tôi biết cô và Văn Dã chẳng có chút quan hệ huyết thống nào, tôi đã thấy kỳ lạ rồi. Hóa ra hai người giả vờ là anh em rồi vụng trộm yêu đương à? Thế này có phải thấy kí.ch th.ích lắm không? Có cảm giác lén lút, cấm kỵ đúng không? Cũng chỉ có tôi ngu ngốc, còn nhờ cô giúp tôi theo đuổi Văn Dã. Cô nhìn tôi bận trước bận sau, chạy đông chạy tây mà vẫn chẳng lọt nổi vào mắt cậu ấy, trong lòng cô hẳn là đắc ý lắm nhỉ?"

"Chị đang nói linh tinh gì thế?"

Sắc mặt Lâm Diểu lạnh hẳn xuống, cô tức giận định đóng cửa, nhưng Chương Đồng chưa nói xong, liền túm chặt lấy cổ tay cô, không cho cô nhúc nhích.

Cô ta cười nhạt, châm chọc tiếp:

"Cô còn không chịu nhận? Cô có biết bây giờ Văn Dã đang làm gì không?"

"Tòa nhà Quảng Mậu mới xây ấy, cao hơn bốn mươi tầng. Cậu ấy chỉ dùng một sợi dây thừng, treo mình lơ lửng trên đó để thay kính đấy."

Hôm nay, Chương Đồng đi ăn với bạn ở một nhà hàng gần đó.

Ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, cô ta vô tình thấy một bóng người treo lơ lửng giữa không trung—

Chính là Văn Dã.

Cô ta cảm thấy kỳ lạ.

Trước đó, khi đến tiệm xăm của Văn Dã, cô ta từng gặp Bành Nhất Phàm vài lần và cũng đã kết bạn QQ với cậu ta.

Ban đầu, Bành Nhất Phàm còn ấp úng không muốn nói.

Cô ta nghĩ đủ mọi cách để moi tin, cuối cùng mới biết được—Lâm Diểu mắc u lympho, còn Văn Dã thì đang liều mạng kiếm tiền để chữa bệnh cho cô ấy.

Nghĩ đến những hành động trước đây của Văn Dã đối với Lâm Diểu, càng nghĩ, cô ta càng cảm thấy không đúng.

"Anh trai ruột còn chưa chắc làm được đến mức đó. Văn Dã dựa vào cái gì mà vì một đứa em gái nhận nửa đường, không chung một giọt máu như cô, mà liều mạng như vậy? Nếu nói hai người không có quan hệ mờ ám, ma quỷ cũng chẳng tin!"

"Nhìn thì trong sáng, ngây thơ lắm, thực ra sớm đã lăn giường với Văn Dã rồi đúng không?"

Ánh mắt Chương Đồng đầy khinh thường, lướt qua khuôn mặt gầy guộc, xanh xao của thiếu nữ, giọng nói càng thêm chua ngoa:

"Nhưng giờ cô cũng chẳng còn xinh đẹp nữa. Vậy mà vẫn có thể khiến Văn Dã vì cô mà liều mạng, chẳng lẽ là do kỹ thuật trên giường quá giỏi?"

Phát tiết xong, Chương Đồng mới nghênh ngang bỏ đi.

Lâm Diểu như bị ai đó tát thẳng vào mặt, nóng rát và đau đớn.

Cô cảm thấy nhục nhã đến mức không biết trốn vào đâu.

Nhưng không phải vì những lời cay nghiệt kia—

Mà là vì những gì Văn Dã đã làm vì cô.

Cô tìm đến tòa nhà Quảng Mậu mà Chương Đồng nói.

Giữa trưa hơn hai giờ, mặt trời chói chang như thiêu đốt, hơi nóng cuộn lên từng đợt, mặt đường nhựa như sắp bốc khói.

Gần như chẳng có ai qua lại, xe cộ cũng thưa thớt.

Lâm Diểu đứng giữa con phố vắng lặng, ngẩng đầu nhìn lên cao.

Ánh mặt trời gay gắt khiến mắt cô cay xè, nước mắt tràn ra.

Lâm Diểu đưa mu bàn tay lên lau, cuối cùng cũng nhìn thấy vài bóng người lơ lửng giữa không trung trên tòa nhà cao tầng.

Trong số đó, có một dáng hình mà cô quen thuộc nhất—

Lúc này, anh đang ở độ cao khoảng tầng 46.

Chỉ nghĩ đến việc đứng yên một chỗ, cúi đầu nhìn xuống từ độ cao đó thôi cũng đã khiến chân cô mềm nhũn, tim thắt lại vì sợ hãi.

Vậy mà Văn Dã giờ đây lại bị treo lơ lửng giữa không trung, chỉ được bảo hộ bởi một sợi dây thừng buộc quanh người.

Chỉ cần xảy ra chút sơ suất—

Anh sẽ tan xương nát thịt.

Nước mắt một lần nữa tuôn trào, lần này, cô có lau thế nào cũng không hết.

Cả người Lâm Diểu như lạnh toát, máu huyết như đông cứng lại, trái tim dường như bị ai đó bóp nghẹt, khiến cô nghẹn thở, không sao hít thở được.

Ngay từ đầu, Văn Dã đã lừa cô.

Căn bản không có khoản tiền bảo hiểm kếch xù nào cả.

Mỗi lần hóa trị, mỗi cuộc kiểm tra đắt đỏ—

Đều là anh đánh cược mạng sống của mình để kiếm tiền cho cô.

Cô không thể chịu đựng thêm nữa, quỵ xuống đất, đầu vùi sâu vào đầu gối, khóc nức nở đến không thành tiếng.

Chưa bao giờ cô cảm thấy bản thân mình ích kỷ và vô liêm sỉ đến vậy.

Cô chẳng khác nào một con ma cà rồng, không biết xấu hổ mà bám vào Văn Dã, hút cạn máu anh để tiếp tục sống.

——

Làm công việc này, tiền lương đều được thanh toán ngay.

Văn Dã nhận lấy xấp tiền mặt đưa tới, đếm qua một lượt, xác nhận không có vấn đề gì rồi cuộn lại nhét vào túi quần.

Không phải lúc nào cũng có khách đến xăm hình, lúc rảnh rỗi anh lại làm công việc này. Vì điều kiện làm việc khắc nghiệt, mức độ nguy hiểm cao nên tiền công cũng cao.

Chỉ hai tiếng rưỡi đồng hồ làm việc buổi chiều, anh đã kiếm được hai nghìn tệ—vừa đủ cho một lần hóa trị của cô gái nhỏ.

Văn Dã quay về tiệm xăm trước.

Suốt buổi chiều làm việc trên cao dưới cái nắng gay gắt, cả người anh ướt đẫm mồ hôi, bốc lên mùi khó chịu.

Trong tiệm có để sẵn một bộ quần áo sạch, anh thay đồ rồi mới về nhà.

Trên đường về, thấy một chiếc xe bán dưa hấu, anh dừng lại chọn một quả dưa không hạt loại Kỳ Lân.

Khi về đến nhà, trong phòng khách không một bóng người.

Trên bàn ăn có đặt một chiếc nồi nhỏ, bên trên còn được phủ một tấm nhựa che lại.

Nhân lúc Lâm Diểu còn chưa xuống, Văn Dã tranh thủ vào phòng tắm tắm thêm một lần nữa, sau đó mới gọi cô xuống ăn dưa hấu.

Nhưng mãi không có ai trả lời.

Anh đoán chắc cô vẫn chưa ngủ dậy, bèn đặt dưa hấu vào tủ lạnh trước rồi đi đến bàn ăn định uống hết chỗ chè đậu xanh kia.

Ánh mắt chợt lướt qua một mẩu giấy nhỏ bị đè dưới đáy nồi.

Anh cầm lên xem, nhưng còn chưa kịp đọc hết, nụ cười trên môi đã cứng đờ lại—

Văn Dã lập tức lao thẳng lên lầu.

Trong phòng không có ai.

Vali cùng hầu hết đồ đạc của cô—

Cũng biến mất.

Anh gọi liên tục ba cuộc điện thoại, nhưng tất cả đều báo không thể kết nối.

Thời tiết mùa hè thay đổi thất thường.

Buổi trưa trời vẫn còn nắng gắt, hơi nóng cuồn cuộn bốc lên từ mặt đất.

Chớp mắt một cái, bầu trời đã phủ đầy những đám mây đen dày đặc.

Giọt mưa đầu tiên rơi xuống, "tách" một tiếng.

Vài giây sau, giọt thứ hai rơi theo.

Không ngoài dự đoán, chẳng bao lâu nữa sẽ là một trận mưa xối xả.

Bành Nhất Phàm xách theo một túi kem que mua sỉ, vội vã chạy về nhà.

Vừa đến chỗ rẽ, cậu ta suýt nữa đâm sầm vào một người chạy còn nhanh hơn mình.

"Aiya!" Cậu ta kêu lên một tiếng, ngẩng đầu nhìn, hóa ra là anh Dã!

Nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên cậu ta thấy Văn Dã trong bộ dạng hoang mang luống cuống đến thế.

Đôi mắt đen kịt đầy ắp bất an và lo lắng tột độ, như thể vừa đánh mất một thứ gì đó quan trọng nhất trong đời.

"Có chuyện gì vậy anh Dã?" Bành Nhất Phàm cũng hoảng theo, vội vàng hỏi.

Văn Dã chợt nhớ đến mối quan hệ thân thiết giữa em họ Bành Tư Gia của Bành Nhất Phàm và Lâm Diểu, liền nói ngay:

"Cho tao số của Bành Tư Gia."

Bành Nhất Phàm vẫn còn ngơ ngác, nhưng cũng không hỏi nhiều.

Cậu ta lấy điện thoại ra, lật danh bạ tìm số rồi đưa qua:

"Nè, số này nè."

Văn Dã siết chặt điện thoại, nghe từng tiếng tút dài vọng lại trong loa, lòng như lửa đốt.

Chỉ mười mấy giây mà dài đằng đẵng như cả thế kỷ.

Ngón tay anh run rẩy không thể kiểm soát được.

Cuối cùng cũng có người bắt máy.

Anh lập tức lên tiếng, giọng khàn đặc, mang theo sự cầu khẩn đầy thấp thỏm:

"Anh là Văn Dã. Làm ơn giúp anh liên lạc với Lâm Diểu, hỏi xem em ấy đang ở đâu."

Cúp máy xong, Bành Nhất Phàm mới giật mình nhớ ra điều gì đó, liền "a" một tiếng.

"Anh Dã, anh tìm Lâm Diểu hả? Lúc chiều em có thấy cô ấy kéo vali lên tuyến 573, còn tưởng là về trường... Nhưng mà chẳng phải đang nghỉ hè rồi sao..."

Bành Nhất Phàm còn chưa kịp lẩm bẩm xong, bóng dáng trước mặt đã biến mất không dấu vết.

"Ầm—"

Một tiếng sấm rền vang.

Trận mưa xối xả trút xuống.

Bành Nhất Phàm vội vàng chạy thẳng về nhà.

——

Lâm Diểu ngồi trong phòng chờ của ga tàu hỏa.

Cô đã mua vé đến một thành phố lân cận, bây giờ còn chưa đến hai mươi phút nữa là tàu khởi hành.

Điện thoại trong lòng bàn tay rung lên bần bật.

Cô lật màn hình lên xem, lần này không phải Văn Dã gọi, mà là Bành Tư Gia.

Để tránh phát sinh thêm chuyện ngoài ý muốn, cô cũng không bắt máy.

Sau vài lần chuông đổ, cuối cùng cũng yên tĩnh lại.

Nhưng rất nhanh, một tin nhắn Q.Q được gửi đến:

【Diểu Diểu, chị đang ở đâu vậy? Sao không bắt máy? Lúc nãy Văn Dã nhờ em liên lạc với chị, nghe giọng anh ấy gấp lắm luôn ấy!】

Mũi Lâm Diểu lại cay xè.

Cô không còn cách nào tốt hơn, chỉ có thể lựa chọn rời đi.

Cô sẽ chuyển đến một thành phố khác, đi làm kiếm chút tiền, cố gắng cầm cự cho đến những ngày cuối cùng của cuộc đời.

Dĩ nhiên cô cũng muốn sống tiếp.

Nhưng mạng của cô là mạng, mạng của Văn Dã cũng là mạng.

Dựa vào đâu mà anh phải luôn âm thầm hy sinh vì cô như vậy?

Loa phát thanh vang lên, thông báo chuyến tàu của cô sắp vào ga.

Lâm Diểu hít sâu một hơi, vươn tay định kéo lấy tay cầm vali.

Nhưng còn có một bàn tay khác nhanh hơn cô một giây.

Đó là một bàn tay lạnh lẽo, thon dài, siết chặt lấy tay cầm vali đến mức các khớp ngón tay nổi lên rõ ràng.

Gân xanh chằng chịt hiện lên trên mu bàn tay ấy.

Vẫn còn ướt sũng.

Những giọt nước chậm rãi lăn xuống theo mu bàn tay.

Lâm Diểu siết chặt lòng bàn tay, hàng mi dài run rẩy ngước lên, liền trông thấy Văn Dã toàn thân ướt đẫm, tóc đen rối bời dính trên xương mày, hàm răng siết chặt nơi khớp hàm.

Đôi mắt đen ấy rực cháy một ngọn lửa, muốn kiềm chế nhưng không thể kiềm chế nổi.

"Tháng Chín là bắt đầu đợt hóa trị thứ hai rồi. Em nói đi là đi, vậy bệnh còn chữa thế nào? Không muốn sống nữa hả?"

Giọng nói của chàng trai trầm xuống, lạnh lẽo, thật sự đã tức giận đến cực điểm.

"Đúng, em không muốn chữa nữa."

Mắt Lâm Diểu đỏ hoe, bướng bỉnh ngẩng cao cằm đối diện với anh:

"Chữa cũng chẳng khỏi, mỗi lần hóa trị lại khó chịu đến mức ấy, sống thế này thì có ý nghĩa gì chứ? Sống chết có số, đây là số phận của em, em chấp nhận rồi."

Lời này suýt nữa khiến Văn Dã tức đến đau gan, nói lý với cô chẳng có tác dụng gì, thôi thì cứ đưa người về trước rồi tính.

Lâm Diểu thấy anh buông tay khỏi tay kéo vali, tưởng rằng anh đã thỏa hiệp.

Kết quả, anh khẽ cúi người xuống, cô chưa kịp phản ứng, dưới chân bỗng dưng hẫng đi, trực tiếp bị anh vác lên vai!

Một cánh tay của Văn Dã siết chặt hai chân cô không cho cô giãy giụa, tay còn lại thì kéo hành lý, bước thẳng ra ngoài.

Người trên vai gầy đến mức chỉ còn một nắm xương, nhẹ bẫng đến đáng sợ, lòng anh đau nhói, cơn giận cũng nguội đi quá nửa.

Lâm Diểu sau cơn sững sờ liền giãy giụa, cuống quýt lấy tay đập vào lưng anh:

"Anh thả em xuống! Em không về với anh đâu!"

Văn Dã chẳng hề dao động, bước chân không những không dừng mà còn nhanh hơn.

Một người tốt bụng đi ngang thấy vậy, liền lo lắng tiến đến hỏi Lâm Diểu:

"Cô gái, có cần tôi giúp cô báo cảnh sát không?"

"Không cần, không cần đâu." Lâm Diểu vội vàng từ chối, sao có thể làm ầm lên đến mức vào đồn cảnh sát được chứ?

Nhưng người tốt bụng kia lại nghĩ rằng cô sợ hãi, mà chàng trai này trông cũng dữ dằn thật, nên còn đang chần chừ xem có nên tự mình gọi cảnh sát giúp cô không.

Ngay lúc đó, thiếu niên bên cạnh nghiêng đầu, lạnh lùng liếc qua một cái, giọng điệu đầy ngang tàng:

"Ông đây là anh trai nó. Anh trai quản em gái, đạo lý hiển nhiên, báo cảnh sát cái rắm."

Lâm Diểu nghe câu này, nước mắt lại rơi xuống từng giọt.

Bọn họ nào có chút quan hệ máu mủ gì đâu, đúng như Chương Đồng nói, có mấy người anh ruột lại làm đến mức này? Văn Dã dựa vào cái gì phải bị cô liên lụy như thế chứ?

"Anh không phải anh trai tôi! Chúng ta không có quan hệ gì hết! Tôi không cần anh lo cho tôi!"

Nước mắt cô rơi lộp độp, giọng nghẹn ngào mà thốt ra những lời vong ân bội nghĩa.

Cô giãy giụa mạnh hơn, đôi chân gầy nhỏ không ngừng đạp loạn, suýt nữa thì rớt khỏi vai anh. Văn Dã không chỉ tức đến đau gan, mà lục phủ ngũ tạng đều mẹ nó đau theo.

Anh siết chặt vòng tay hơn, cố định cô thật chặt, sau đó đưa tay lên—

"Bốp!"

Một cái vỗ giòn giã đáp xuống mông cô.

Giọng anh lạnh như băng, cảnh cáo:

"Đừng có mà quậy nữa, rớt xuống thì đau chết em luôn đấy."

Lâm Diểu bị cú vỗ này làm cho đỏ bừng mặt, xấu hổ đến mức không dám cử động nữa.

Chỉ nghe thấy thiếu niên hừ một tiếng từ lồng ng.ực, gằn từng chữ qua kẽ răng, giọng hung dữ độc địa:

"Anh còn sống ngày nào, thì anh lo cho em ngày đó. Muốn anh đừng quản em nữa hả? Chi bằng cầu cho anh chết sớm đi."

Chương 35: Ủ ấm chân cô

Văn Dã chặn một chiếc taxi ngay trước nhà ga. Anh không lái xe đến, bởi với tâm trạng rối bời như vừa rồi, có lẽ anh chỉ biết đạp ga hết cỡ mà lao đi mất.

Anh mở cửa sau, túm lấy cô gái nhỏ trên vai rồi nhét thẳng vào trong, sau đó đặt hành lý vào cốp. Mặc kệ cơn mưa tầm tã, anh cúi người lục hành lý lấy ra một chiếc áo khoác.

Ngay sau đó, anh cũng chui vào ghế sau.

"Rầm!"

Cửa xe bị đóng mạnh một cái, chiếc áo khoác trên tay bị ném sang người Lâm Diểu, giọng nói lạnh lùng:

"Mặc vào."

Từ lúc ra khỏi ga đến khi ngồi vào taxi, Lâm Diểu cũng bị dính chút nước mưa. Cô mím môi, im lặng đón lấy chiếc áo, rồi chui hai cánh tay gầy guộc, nổi đầy da gà, vào trong.

Văn Dã nói địa chỉ cho tài xế, lại bảo ông ta tắt điều hòa, rồi giữ im lặng, không nói thêm lời nào.

Bầu không khí trong xe nặng nề, u ám.

Tài xế nhìn vào gương chiếu hậu, thấy hai người bọn họ ngồi cách nhau cả một khoảng, đủ để chen thêm một người. Cô gái

quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, chàng trai thì mặt lạnh như tiền, mắt dán chặt vào phía trước, chẳng thèm liếc cô lấy một lần.

Nhìn cái dáng vẻ này, ngoài một đôi tình nhân đang cãi nhau thì còn có thể là gì nữa?

Tài xế là người nhiệt tình, bèn định lên tiếng hòa giải giúp.

"Yêu nhau thì làm sao tránh khỏi cãi vã chứ? Đầu giường cãi nhau, cuối giường làm hòa mà. Hai đứa nhường nhau một chút là mọi chuyện qua ngay thôi. Cậu xem bạn gái cậu kìa, mặt mày xanh xao, chắc là đang bệnh đấy. Cậu cũng nên chiều chuộng cô ấy nhiều hơn, cái gì cũng nên nhường cô ấy một chút..."

Văn Dã vốn đã bực bội sẵn, giờ nghe vậy càng thêm khó chịu. Giọng anh trầm lạnh, ngắt lời không chút khách khí:

"Ông hiểu rõ tình huống không mà nói nhảm vậy? Câm miệng."

Tài xế: "..."

Cậu dữ thế, bảo sao bạn gái chẳng thèm để ý!

Lúc xe đến con hẻm nhỏ, cơn mưa lớn đã tạnh. Mặt đất lầy lội, đầy những vũng nước đọng. Văn Dã mở cốp xe, xách hành lý ra, vẫn giữ nguyên vẻ mặt lạnh băng, không chút cảm xúc.

"Tự đi vào hay muốn anh vác em vào?" Anh nghiêng đầu nhìn cô, giọng điệu tùy ý nhưng lại mang theo chút uy hiếp.

Lâm Diểu: "..."

Cô lặng lẽ nhấc chân bước lên trước, đi thẳng đến trước cửa nhà, nhưng lại phải ngượng ngùng đứng đợi Văn Dã—vì trước khi rời đi, cô đã để chìa khóa lại.

Văn Dã mở cửa, kéo vali lên phòng cô, giọng nói nhàn nhạt, không cho phép từ chối:

"Đi tắm nước nóng trước, sấy khô tóc. Một tiếng sau anh đến nói chuyện với em."

Dứt lời, anh xoay người rời đi, cũng vào phòng tắm gội rửa. Chưa đầy mười phút, anh đã sấy khô tóc xong, lại đi ra cửa nhặt đôi giày trắng nhỏ của cô, bị dính đầy bùn đất, mang đi rửa sạch.

Lâm Diểu ngồi trước bàn, cầm máy sấy hong tóc. Vừa sấy gần khô, bên ngoài vang lên hai tiếng gõ cửa.

Cô bước ra mở cửa, thấy thiếu niên đứng đó, mặc áo thun rộng rãi cùng quần thể thao. Đôi tay thon dài, xương khớp rõ ràng, đang cầm một chiếc cốc thủy tinh.

Bên trong là chất lỏng màu nâu, hơi nóng lượn lờ tỏa ra, mờ mịt trong không khí.

Trong không khí thoang thoảng mùi vị hơi đắng của thuốc cảm bản lam căn.

Văn Dã đưa chiếc cốc thủy tinh cho cô. Đợi cô nhận lấy, anh bước vào phòng, co chân ngồi xuống chiếc ghế trước bàn.

Lâm Diểu chỉ có thể ngồi bên mép giường. Cô ngửa đầu, cố nhịn vị đắng của thuốc, uống một hơi cạn sạch. Vừa đặt cốc xuống bàn, Văn Dã liền lấy từ trong túi ra một viên kẹo sữa, nhét vào tay cô.

Cô ngước mắt, nhìn về phía thiếu niên đang ngồi trên ghế.

Đôi mắt anh rũ xuống, khóe môi mím thành một đường thẳng, vẫn còn tức giận, thậm chí còn chưa nguôi cơn giận. Nhưng dù vậy, anh vẫn nhớ cô sợ đắng, vẫn nhớ chuẩn bị một viên kẹo cho cô sau khi uống thuốc.

Sống mũi Lâm Diểu cay xè, trái tim đau nhói như bị kim châm.

Tại sao cô lại mắc phải căn bệnh như một cái hố không đáy, không ngừng nuốt chửng tiền bạc? Tại sao dù cô đã như thế này, anh vẫn kiên trì lo cho cô, vẫn đối xử tốt với cô như vậy?

Bây giờ, làm trong tiệm xăm, mỗi tháng anh có thể kiếm hơn mười ngàn. Chỉ cần giống như cha mẹ ruột hay cha mẹ nuôi của cô, vứt bỏ cô như một gánh nặng, anh hoàn toàn có thể sống thoải mái, nhẹ nhàng.

Văn Dã thực sự đã bị chuyện cô bỏ đi mà không nói một lời làm cho tức điên. Trước khi gõ cửa, anh còn cố tình giữ vẻ mặt lạnh lùng, duy trì đến tận bây giờ.

Ban đầu, anh đã chuẩn bị sẵn tinh thần để dạy dỗ cô một trận.

Nhưng bây giờ, nhìn cô cắn môi, vành mắt hoe đỏ, vừa như muốn khóc vừa cố nhịn, lòng anh bỗng mềm nhũn trong một khoảnh khắc.

"Còn chưa nói em đâu, khóc cái gì?"

Vẻ lạnh lùng trong đôi mắt Văn Dã dịu lại, anh lấy viên kẹo sữa từ bàn tay nhỏ đang nắm chặt của cô, xé lớp vỏ rồi trực tiếp nhét vào miệng cô.

"Chuyện gì đây? Cứ thế mà bỏ đi, còn để lại cho anh cái mẩu giấy rách nát vớ vẩn. Chán làm cô nàng ngoan ngoãn rồi hả? Có phải xem phim nhiều quá, muốn thử làm thiếu nữ nổi loạn một lần cho biết cảm giác không?"

Anh cố ý đùa, dùng giọng điệu nhẹ nhàng để nói, khiến Lâm Diểu đỏ bừng hai má.

Cô hít hít mũi, đôi mắt đỏ hoe nhìn anh: "Mỗi lần hóa trị hơn hai ngàn, chụp PET cứ cách một thời gian lại phải làm, mỗi lần cũng năm ngàn, còn bao nhiêu loại thuốc phải uống hàng ngày. Từ

lúc em phát bệnh đến giờ, chưa đầy nửa năm, anh đã tính xem mình tiêu hết bao nhiêu tiền vì em chưa?"

Văn Dã nhìn gương mặt nhỏ nghiêm túc của cô, tức đến bật cười: "Đây có phải tiền ăn chơi đàn đúm gì đâu, là tiền chữa bệnh. Tiền hết thì có thể kiếm lại, nhưng mạng chỉ có một. Chỉ vì sợ tốn tiền mà không chữa nữa?"

"Em là sinh viên đại học, được ăn học đàng hoàng mà suy nghĩ lại thấp kém thế à? Coi tiền quan trọng hơn mạng sống? Với lại, anh nói rồi, anh có tiền bảo hiểm trong tài khoản ngân hàng."

Lâm Diểu nhìn anh chằm chằm, không chịu bỏ qua: "Vậy là ngân hàng nào? Sáng mai em đi cùng anh kiểm tra xem trong tài khoản còn bao nhiêu."

Văn Dã sững người, đang định tìm cách lấp li.ếm cho qua chuyện, thì giọng cô run run vang lên, mang theo chút nghẹn ngào:

"Buổi trưa hôm nay em có ghé qua tòa nhà Quảng Mậu... Em đã nhìn thấy anh rồi."

Lâm Diểu thở ra một hơi: "Anh đã làm quá nhiều vì em rồi, em không thể tiếp tục ích kỷ như vậy nữa, như một con châu chấu hay ma cà rồng, chỉ biết hút máu anh để sống, để anh phải mạo hiểm tính mạng kiếm tiền chữa bệnh cho em."

"Nói bậy bạ gì đấy!" Văn Dã lập tức quát lên, giọng đầy tức giận. Anh nhíu chặt mày, vẻ mặt rất khó chịu: "Châu chấu, ma cà rồng gì chứ, em có biết nói chuyện không đấy? Tất cả những gì anh làm đều là tự nguyện."

"Hơn nữa cũng không gọi là mạo hiểm tính mạng. Em đứng dưới nhìn lên thì thấy dây an toàn mỏng manh thật, nhưng thực ra nó chịu được cả mấy tấn trọng lượng. Chỉ cần tuân theo quy tắc an toàn thì sẽ không có chuyện gì xảy ra."

Lâm Diểu mím môi, không nói gì.

Văn Dã thở dài bất lực: "Em có biết những công việc làm việc trên cao như vậy, công ty đều mua bảo hiểm tai nạn cho nhân viên không? Ở mục người thụ hưởng, anh đã điền tên em. Có mấy lần khi bị treo lơ lửng trên không, anh đã nghĩ, nếu chẳng may anh rơi xuống, tiền bồi thường sẽ đủ để em dùng thuốc nhập khẩu, được điều trị tốt nhất."

Lâm Diểu nghe mà hoảng sợ đến mức trợn tròn mắt, lắp bắp: "Sao anh có thể có suy nghĩ đó chứ?!"

"Đừng sợ, chỉ là nghĩ vậy thôi, anh không làm thật đâu." Văn Dã vội trấn an: "Vì anh biết, nếu em cầm số tiền bồi thường đó, cho dù có khỏi bệnh cũng sẽ không thể sống yên ổn cả đời."

Anh nhìn đôi mắt ướt đẫm nước của cô, khóe môi cong lên, bật cười khẽ: "Hơn nữa, em vốn là một con mèo nhỏ hay khóc nhè, nếu anh thực sự xảy ra chuyện, em sẽ khóc đến mức nào đây? Đừng đến lúc đó khóc đến mù cả mắt thì khổ lắm đấy."

"Nhưng có một điều em phải hiểu, chỉ khi em sống, anh mới có thể sống tốt."

Văn Dã nhìn cô bằng đôi mắt đen láy, giọng nói trầm thấp: "Anh đã một mình suốt bao năm trời, khó khăn lắm mới có một cô em gái ngoan ngoãn, hiểu chuyện như em. Anh muốn mỗi tối khi về nhà đều có một ngọn đèn sáng chờ anh, cũng muốn khi trời mưa sẽ có người gọi điện hỏi anh có mang ô không. Cảm giác được người khác quan tâm như thế rất tốt, anh không muốn mất đi."

"Vì vậy, hứa với anh, sau này không được làm những chuyện như hôm nay nữa, được không?"

Lâm Diểu cắn chặt môi để không bật khóc, nghẹn ngào gật đầu.

Lúc này Văn Dã mới hài lòng, đứng dậy định đi nấu cơm. Nhưng anh lại sợ cô ở một mình trong phòng sẽ suy nghĩ lung tung, liền cười, đưa tay xoa nhẹ đầu cô: "Đi thôi, xuống dưới giúp anh vo gạo nào."

——

Đợt hóa trị thứ hai có kết quả tốt, trong lòng cả hai đều dấy lên hy vọng. Nghe nói có một loại thuốc nhắm trúng đích* mới rất hiệu quả, Văn Dã quyết định đưa Lâm Diểu đến bệnh viện ung bướu tốt nhất ở Bắc Kinh để làm xét nghiệm gen.
(*Liệu pháp nhắm trúng đích (Targeted therapy) là liệu pháp điều trị ung thư bằng cách sử dụng các thuốc làm hạn chế sự tăng trưởng và lan tràn của bệnh ung thư, thường được áp dụng trên những bệnh nhân ung thư giai đoạn muộn, tiến triển và di căn xa mà các phương pháp điều trị tại chỗ như phẫu thuật, xạ trị không thể thực hiện được.)

Hai người đi tàu cao tốc mất năm, sáu tiếng, đến nơi thì trời đã tối.

Văn Dã bảo tài xế taxi tìm một nhà nghỉ nhỏ gần bệnh viện. Dù sao cũng là thủ đô đắt đỏ, chỗ ở khá cũ kỹ mà giá vẫn mấy trăm tệ một đêm.

Nhân viên lễ tân liếc nhìn họ, theo quy trình hỏi: "Hai người lấy mấy phòng?"

"Một phòng."

"Hai phòng."

Hai giọng nói vang lên cùng lúc, lễ tân có chút kinh ngạc nhìn Lâm Diểu – người vừa lên tiếng chọn một phòng.

Bình thường, khách nữ luôn là người yêu cầu hai phòng, còn nam thì muốn một phòng rồi thề thốt đảm bảo mình sẽ không

làm gì. Cuối cùng, nữ chính nửa đẩy nửa kéo cũng đồng ý.

Lần đầu tiên cô gặp một cô gái chủ động chọn một phòng như thế này.

Lễ tân và Văn Dã đồng thời nhìn Lâm Diểu. Cô hơi đỏ mặt nhưng vẫn kiên trì nói: "Chỉ... chỉ một phòng thôi."

Giá phòng đắt như vậy, mà cô với Văn Dã cũng không phải chưa từng ngủ chung. Trong bệnh viện trước đây, hai người cũng ở cùng một phòng bệnh đấy thôi.

"Khi trả phòng, nếu làm mất thẻ phòng sẽ bị phạt 50 tệ. Đồ trong ngăn kéo nếu đã sử dụng sẽ tính phí theo hộp, 31 tệ một hộp." Trong lúc làm thủ tục, nhân viên lễ tân nhắc nhở theo thường lệ.

Văn Dã nhận thẻ phòng rồi mở cửa.

Phòng rất nhỏ, một chiếc giường đôi đã chiếm gần hết diện tích. Có phòng vệ sinh riêng, anh đi vào xem thử, không biết do chưa kịp dọn dẹp hay vì lý do gì mà trên gạch men sứ còn có mấy sợi tóc dài, túi rác trong thùng cũng chưa đổ, trông khá bừa bộn.

"Em nghỉ ngơi một lát đi, để anh dọn dẹp phòng vệ sinh xong rồi em vào tắm."

Lâm Diểu lục hành lý, lấy quần áo ra thay, giấu đồ lót vào bộ đồ ngủ rồi đặt lên giường.

Nghĩ đến lời lễ tân nói về "đồ dùng mất phí", cô tò mò mở ngăn kéo ra xem thử.

Một hàng Durex hiện ra ngay trước mắt.

Mặt cô lập tức đỏ bừng, vội vàng đẩy mạnh ngăn kéo đóng lại, lúng túng không thôi.

Văn Dã cầm túi rác đi ra ngoài, vừa đi vừa nói: "Em có thể vào tắm được rồi."

"Ồ, được."

Lâm Diểu ôm bộ đồ ngủ bước vào phòng tắm, mặt vẫn còn âm ấm.

Sau khi tắm xong, cô bước ra, nhìn thấy chăn gối đã được trải dưới sàn, liền ngạc nhiên hỏi:

"Anh định ngủ dưới đất à?"

Văn Dã khẽ nhướng mày, ánh mắt khó hiểu nhìn cô.

Lâm Diểu hơi đỏ mặt, nhỏ giọng nói:

"Ý em là... giường này cũng khá lớn, hai chúng ta ngủ chắc không sao đâu. Ngủ dưới sàn lạnh lắm, lại không thoải mái nữa."

Thời tiết ở Bắc Kinh lạnh hơn Bình Thành rất nhiều, nhiệt độ âm hơn mười độ. Dù trong phòng có lò sưởi nhưng vẫn chẳng ấm được bao nhiêu.

Anh đã vất vả chạy đôn chạy đáo vì bệnh tình của cô, sao có thể để cô ngủ thoải mái trên giường còn anh lại nằm co ro trên sàn cứng ngắc được?

Chỉ cần mỗi người nằm một bên, chắc cũng không có vấn đề gì đâu.

"Không được."

Văn Dã từ chối dứt khoát. Ở chung một phòng đã là giới hạn rồi, sao có thể ngủ chung một giường được? Con gái mà chẳng biết giữ khoảng cách nam nữ gì cả!

"Vậy nếu anh không lên giường ngủ, em cũng không ngủ nữa. Em sẽ ngồi đây cả đêm!"

Lâm Diểu bướng bỉnh ngồi xuống mép giường, phồng má lên.

Văn Dã nhíu mày: "Đừng làm loạn."

"Em không có làm loạn!"

Lâm Diểu ngẩng đầu nhìn anh, kiên định đối mặt, hoàn toàn không có chút sợ hãi nào.

Trong căn phòng nhiệt độ không cao, Lâm Diểu vừa tắm xong, nói xong liền hắt hơi một cái. Cô khẽ nhún nhún mũi, cố tình tỏ vẻ đáng thương, làm nũng:

"Nếu anh còn không lên giường ngủ, em cảm lạnh thật đấy."

Văn Dã thực sự sợ cô bị nhiễm lạnh. Cơ thể cô vốn đã yếu, làm sao chịu được thêm một trận cảm nữa?

Hết cách, anh đành ôm chăn đặt lên giường, nằm xuống mép ngoài, nghiêm chỉnh quay lưng về phía cô, không vượt qua ranh giới dù chỉ một chút.

Lâm Diểu cũng quay lưng về phía anh, hai người nằm đối diện hai bên, ít nhất như vậy không đến mức quá ngượng ngùng.

Nhưng cô nhắm mắt hồi lâu vẫn không ngủ được.

Một phần vì có người nằm bên cạnh, cô vẫn chưa quen.

Một phần khác vì... quá lạnh.

Chân cô dù đã rúc trong chăn rất lâu nhưng vẫn lạnh buốt.

Trong bóng tối, giọng nói trầm ấm của Văn Dã bất ngờ vang lên:

"Không ngủ được vì chân lạnh à?"

Lâm Diểu sững sờ, không ngờ anh có thể đoán trúng như vậy. Cô nhỏ giọng đáp:

"Ừm... chân hơi lạnh thật."

"Anh không nghĩ chu đáo, đáng lẽ nên mua cho em một túi chườm nóng." Văn Dã hơi tự trách.

Anh biết cô thuộc tạng người sợ lạnh, trước kia đã rất nhạy cảm với nhiệt độ thấp. Giờ cơ thể yếu hơn, hệ miễn dịch kém đi, lại càng không chịu được cái lạnh.

Anh cứ tưởng trong phòng có lò sưởi thì sẽ đủ ấm, không ngờ vẫn lạnh đến vậy.

Lâm Diểu định nói không sao, môi vừa mấp máy thì đã nghe thấy giọng anh vang lên lần nữa:

"Em đưa chân qua đây, anh ủ ấm cho."

Đầu tai cô bỗng chốc đỏ bừng. Do dự một chút, cuối cùng vẫn xoay người đối diện với anh, rụt rè đưa đôi chân lạnh buốt của mình ra khỏi chăn, chui vào trong chăn của anh.

Chỉ trong giây lát, một bàn tay thô ráp, ấm áp đã bao lấy chân cô, siết chặt, truyền hơi ấm một cách lặng lẽ.

Ngay cả trong bóng tối, Lâm Diểu cũng có thể cảm nhận được lớp chai mỏng nơi lòng bàn tay anh.

Ngoài cửa sổ, gió bắc rít gào, thổi qua khiến cửa kính rung lên bần bật.

Khả năng cách âm không tốt lắm, bên phòng cạnh còn vọng ra tiếng ti vi đang bật.

Nhưng căn phòng của họ lại yên tĩnh đến lạ thường.

Trong bóng tối, hai người lặng lẽ đối diện nhau, không nói gì, chỉ có hơi ấm từ lòng bàn tay anh không ngừng truyền sang cô.

Thật lâu sau, trái tim Lâm Diểu từ nhịp đập gấp gáp dần trở lại nhịp điệu bình thường, cuối cùng an nhiên chìm vào giấc ngủ.

Bàn tay lớn ủ ấm chân cô vẫn chưa buông ra.

Chương 36: Nhẹ nhàng m.ơn trớn đôi môi cô

Do uống thuốc liên tục, gần đây giấc ngủ của Lâm Diểu ngày càng ít đi.

Sáng hôm sau, cô tỉnh dậy khá sớm.

Trong phòng tối om, nhưng chiếc giường bên cạnh lại trống không, không thấy Văn Dã đâu. Ban đầu, cô tưởng anh vào nhà vệ sinh, nhưng nhìn kỹ lại, bên trong cũng tối đen, chẳng có ánh đèn nào bật lên.

Lâm Diểu vội mò lấy điện thoại từ dưới gối, bật sáng màn hình, việc đầu tiên cô nhìn thấy là thời gian—6 giờ 20 phút.

Ngay sau đó, cô thấy tin nhắn Văn Dã gửi từ một tiếng trước:
【Anh đi bệnh viện xếp hàng lấy số trước.】

Cô lập tức gọi cho anh. Điện thoại vừa kết nối, đầu dây bên kia đã vang lên giọng nói mang ý cười của anh: "Ơ, dậy rồi à?"

Trong giọng anh đầy sự vui vẻ, nhưng bên cạnh đó, cô còn nghe rõ tiếng gió rít gào bên tai anh.

Lúc này trời vẫn chưa sáng hẳn, ngoài kia chắc phải lạnh đến âm mười mấy độ, đúng là trời rét cắt da cắt thịt.

Mũi Lâm Diểu bỗng chốc cay cay: "Sao anh đi lấy số sớm thế?"

Nếu anh đặt báo thức, chắc chắn cô sẽ nghe thấy mà thức dậy, nhưng đằng này cô chẳng hay biết gì cả, không biết anh đã dậy

từ lúc nào.

Văn Dã cười cười, giọng nói vẫn nhẹ nhõm như thường:

"Anh có tra trên mạng rồi, giáo sư Thành là người có kinh nghiệm nhất trong việc điều trị u lympho, nhưng số thứ tự của ông ấy rất khó lấy. Sáu giờ sáng bệnh viện mới phát số, chưa đầy ba phút là hết sạch. Chúng ta đã tới tận đây rồi, đương nhiên phải gặp được người giỏi nhất."

Vừa dứt lời, Lâm Diểu nghe thấy dường như Văn Dã khẽ va răng vào nhau vì lạnh, nhưng giọng anh vẫn đầy hào hứng:

"Anh lấy được số khám cho ngày mai rồi. Dù sao cũng đã đến đây, hôm nay chúng ta có thể tranh thủ đi dạo quanh Bắc Kinh một chút. Giờ trời lạnh lắm, em đừng dậy vội, cứ nằm trong chăn thêm một lát. Muốn ăn gì để anh mua về cho?"

Cổ họng Lâm Diểu nghẹn lại: "Anh tiện đường mua gì cũng được."

Nửa tiếng sau, Văn Dã trở về, đầu tóc bị gió Bắc thổi rối bù, ngón tay cầm túi đồ ăn đỏ ửng lên vì lạnh.

Lâm Diểu dậy ngay sau khi cúp máy. Cô đun một ấm nước nóng, vừa nghe thấy tiếng mở cửa liền rót ngay một cốc nước ấm.

Cô đưa cốc nước cho anh: "Anh uống miếng nước nóng cho ấm đi."

Ngón tay cô chạm vào tay anh—lạnh buốt như băng. Trái tim cô như thắt lại, nhưng cô không nói gì, chỉ lặng lẽ quay đi, giả vờ tìm thứ gì đó rồi nhanh chóng đưa tay quệt đi chút ẩm ướt nơi khóe mắt. Cô không muốn lại bị anh trêu là "bé mít ướt" nữa.

Hai người ngồi vào bàn trà nhỏ, cùng nhau ăn sáng.

Văn Dã ăn nhanh hơn, đặt đũa xuống rồi cầm điện thoại lên tìm kiếm những chỗ vui chơi quanh đây.

Lâm Diểu nhìn anh, trong lòng đầy xót xa: "Hôm nay anh dậy sớm vậy rồi, hay là ngủ bù một chút đi?"

Văn Dã nhướng mày, trông vẫn tràn đầy sức sống: "Anh không buồn ngủ."

Dạo này ở Bình Thành, cô cứ quanh quẩn giữa bệnh viện và nhà, chắc cũng thấy ngột ngạt lắm rồi. Hiếm có dịp ra ngoài, đương nhiên anh muốn dẫn cô đi chơi.

Nhưng ngay lúc đó, cô nhẹ nhàng nói:

"Nhưng em dậy cũng sớm lắm, bây giờ lại muốn ngủ thêm một lát."

Thế là Văn Dã ngoan ngoãn đổi ý: "Vậy được, chiều chúng ta đi chơi."

Anh vẫn nhớ đêm qua Lâm Diểu lạnh đến mức không ngủ được. Nhưng sáng sớm thế này, các cửa hàng vẫn chưa mở, không thể mua túi chườm nóng. Anh bèn mua một chai trà xanh loại lớn, đổ hết nước bên trong ra, rồi rót đầy nước nóng vào. Anh vặn nắp thật chặt, lắc đi lắc lại mấy lần để chắc chắn không bị rò rỉ, sau đó mới đặt vào trong chăn của cô.

"Cứ tạm dùng cái này trước đi, có nóng quá không?"

Lâm Diểu áp chân lên chai nước ấm, hơi nóng từ lòng bàn chân lan dần đến tận đáy lòng.

"Không nóng, vừa đủ ấm."

Cô nhắm mắt, giả vờ ngủ. Nhưng chưa đến năm phút, bên tai đã vang lên nhịp thở đều đặn.

Cô cẩn thận, rất khẽ, rất chậm quay người lại.

Chàng trai bên cạnh đã ngủ say.

Sáng dậy sớm như vậy, sao có thể không buồn ngủ chứ?

Trong phòng không bật đèn, chỉ có chút ánh sáng yếu ớt len qua khe rèm cửa. Cô chớp mắt, lặng lẽ nhìn anh.

Bình thường không có cơ hội nhìn lâu như vậy, lại vì ngày nào cũng ở bên nhau, cô chỉ cảm thấy anh có thay đổi, nhưng chưa bao giờ thấy rõ ràng như lúc này.

Gương mặt gầy đi một chút. Vì kiếm tiền, chỉ cần có khách, anh đều không từ chối, sáng dậy sớm, tối thức khuya xăm hình cho người ta.

Bờ vai lộ ra ngoài chăn rộng hơn, cánh tay cũng rắn chắc, mạnh mẽ hơn. Đó là nhờ những lần làm việc trên cao, thay thế những tấm biển quảng cáo nặng nề mà rèn luyện được.

Làn da vốn trắng lạnh của anh đã sạm đi vài phần, vẻ non nớt của thiếu niên dần phai nhạt, thay vào đó là nét chín chắn, hoang dã đầy nam tính.

Mà tất cả những thay đổi này... đều là vì cô.

Thật sự chỉ vì xem cô là em gái sao? Có người anh nào lại lo lắng em gái bị lạnh chân, dùng tay sưởi ấm cho cô suốt cả đêm không?

Mang theo nỗi nghi hoặc ấy, buổi chiều Lâm Diểu cùng Văn Dã ra ngoài dạo chơi.

Điểm đến đầu tiên là Cố Cung. Trên đường đi, anh còn mua cho cô một xiên kẹo hồ lô phủ đường, rắc đầy mè. Cô cầm trong tay, vừa đi vừa ăn, má phồng lên vì nhai liên tục.

Khắp nơi đều là du khách chụp ảnh, trời lạnh cắt da cắt thịt, vậy mà vẫn có những cô gái diện trang phục cung đình nhà Thanh để chụp ảnh nghệ thuật.

Văn Dã liếc nhìn Lâm Diểu, lấy từ túi quần ra một tờ giấy, đưa tay nhẹ nhàng lau đi hạt mè dính bên khóe môi cô, rồi lười biếng nhếch môi, đề nghị: "Muốn ra tường đỏ chụp một tấm không?"

Lâm Diểu gật đầu được một nửa, rồi lại đổi thành lắc đầu: "Không muốn chụp."

Bây giờ cô trông xanh xao, tiều tụy, chẳng có gì đẹp cả.

Văn Dã cũng không ép: "Được thôi, vậy chúng ta tiếp tục đi dạo quanh mấy điện phía trước."

"Ăn không nổi nữa." Cô đưa que kẹo hồ lô còn sót lại một viên cho anh.

Văn Dã nhận lấy, thản nhiên ăn nốt.

Buổi tối, hai người cùng đi ăn vịt quay nổi tiếng ở đây, rồi dạo quanh những con hẻm nhỏ đầy ắp hàng quán bán đồ trang sức và đồ lưu niệm.

Ở một quầy hàng nhỏ, có một hàng dài người ngồi chen chúc, phía trên treo một tấm băng rôn ghi: "Thử thách nhận quà".

Vì tò mò, Lâm Diểu kéo Văn Dã lại gần xem.

Đến nơi mới thấy trên tờ giấy dán trước quầy ghi quy tắc: Hai người trong một cặp đôi lần lượt viết các số từ 1 đến 800, không được sửa sai, không được viết thừa hay thiếu. Nếu hoàn thành thử thách, họ sẽ nhận được một chiếc vòng tay mã não tinh xảo.

Thoạt nhìn có vẻ đơn giản, nhưng thực chất lại đòi hỏi sự tập trung cao độ. Bên cạnh đó, còn có rất nhiều yếu tố gây nhiễu

như tiếng người ồn ào, ánh đèn mờ nhạt dễ khiến mắt hoa, tay run mà viết nhầm.

Không ít cặp đôi đã thử nhưng đều thất bại.

Lâm Diểu ngẩng lên nhìn Văn Dã: "Em cũng muốn thử xem."

Văn Dã liền đi nộp năm tệ, nhận về hai tờ giấy A4 chi chít ô vuông nhỏ cùng hai cây bút.

Hai người ngồi sát bên nhau, cắm cúi tập trung viết.

Văn Dã hoàn thành trước, một phút sau Lâm Diểu cũng viết xong. Anh cầm hai tờ giấy đưa cho chủ quầy kiểm tra.

Không một lỗi sai.

Chủ quầy không cam tâm, soát lại từ đầu đến cuối một lần nữa, nhưng vẫn không tìm ra sai sót nào, đành cố gượng cười nói: "Chúc mừng hai bạn đã vượt qua thử thách! Nhưng để nhận vòng tay mã não trị giá năm trăm tệ này, cô gái phải hôn bạn trai một cái, chứng minh hai người thật sự là một cặp."

Văn Dã cau mày: "Quy tắc đâu có ghi là phải hôn."

Chỉ là một chiếc vòng tay rẻ tiền, vậy mà còn bày ra mấy trò linh tinh này.

Họ đã mượn danh nghĩa người yêu để tham gia, vốn dĩ đã không thích hợp, huống hồ còn... hôn nhau.

Vẻ mặt anh lạnh tanh, khiến ông chủ quầy có chút chột dạ. Nhưng chiếc vòng mã não này cũng không rẻ, nếu có thể tìm lý do không trao quà thì càng tốt.

Ông chủ vẫn giữ nụ cười giả lả, cố chấp nói: "Đúng là trong quy tắc không ghi phải hôn, nhưng có ghi rõ là chỉ dành cho các cặp đôi. Nếu hai người không hôn, làm sao tôi biết được hai người

thật sự là người yêu chứ? Chỉ hôn lên má thôi, đâu có quá đáng gì."

Văn Dã sắp nổi nóng, nhưng lúc này, một bàn tay nhỏ nhắn đeo găng tay lông mềm khẽ kéo lấy ngón tay anh.

Anh thu lại cơn giận trong mắt, cúi xuống nhìn cô.

Gương mặt Lâm Diểu trắng bệch vì lạnh, nhưng hai má lại ửng hồng. Cô cắn chặt môi, do dự mấy giây, rồi buông ra, trên môi để lại một vết trắng nhàn nhạt.

Giọng cô nhỏ đến mức gần như thì thầm: "Em... em rất thích chiếc vòng tay đó."

Nói xong câu này, tim cô đập loạn nhịp, tai cũng đỏ bừng lên, nóng đến mức gần như bốc hơi.

Cô cố gắng lấy hết can đảm, nói tiếp bằng chất giọng nhỏ xíu: "Anh giúp em một chút... phối hợp với em được không?"

Dù chỉ là tiếng thì thầm yếu ớt, nhưng Văn Dã vẫn nghe thấy rõ ràng.

Trong đầu anh như có tiếng nổ vang dội.

Anh nhíu mày thật chặt, có chút bực bội muốn nói với cô rằng nụ hôn của con gái rất quý giá, sao có thể vì một chiếc vòng tay rẻ tiền mà tùy tiện trao đi như vậy?

Nhưng khi ánh mắt anh chạm phải đôi mắt trong veo của cô, long lanh vừa mong đợi vừa thấp thỏm, anh lại không thể nào mở miệng từ chối được.

Và còn có một thứ gì đó sâu trong lòng anh—một sự khao khát xấu xa và ích kỷ—đang thôi thúc anh thỏa hiệp.

Anh nuốt khan một cái, giọng khàn khàn: "Em thực sự thích chiếc vòng tay đó đến vậy sao?"

Lâm Diểu chột dạ gật đầu. Thấy anh dường như không phản đối, cô liền đưa tay bám lấy cánh tay anh để mượn lực, kiễng chân lên.

Nhưng chênh lệch chiều cao quá lớn, dù đã cố hết sức, cô vẫn không thể với tới.

Không còn cách nào khác, cô đành đặt một nụ hôn nhẹ lên cằm anh—rất khẽ, thoáng qua như chuồn chuồn lướt nước.

Toàn bộ dũng khí trong cô cũng theo đó mà cạn kiệt.

Lâm Diểu cảm thấy tim mình như muốn nhảy vọt ra khỏi lồng ng.ực, mặt nóng đến mức không dám nhìn anh thêm một giây nào nữa. Cô vội vàng quay người đi tìm ông chủ.

Lúc này, ông chủ không còn lý do gì để chối cãi, dù không cam tâm cũng đành phải đưa chiếc vòng mã não cho cô.

Lâm Diểu đeo chiếc vòng lên tay.

Suốt quãng đường trở về khách sạn, cô hầu như không nói chuyện với Văn Dã, chỉ chăm chú nhìn chiếc vòng trên cổ tay, xoay tới xoay lui, trông có vẻ cực kỳ trân quý. Gò má vẫn chưa tan hết hơi nóng.

Cô nhớ lại đêm hôm đó khi anh say rượu, không chỉ hôn cô mà còn suýt chút nữa đưa lưỡi vào...

Vậy nên hôm nay, cô chỉ hôn lên mặt anh, chắc cũng không tính là lợi dụng anh quá mức đâu nhỉ...

Văn Dã im lặng suốt đường về, mím môi chặt, lời cũng ít đi hẳn.

Hơi ấm mềm mại, ướt át, phảng phất hương vị ngọt ngào từ nụ hôn của cô như khắc sâu trên da anh, không thể nào phai nhạt.

Cảm giác đó quá mức kỳ diệu.

Kể cả khi anh đã về khách sạn, tắm rửa, lên giường, rồi nhắm mắt lại, dư âm ấy vẫn chưa tan biến.

lồng ng.ực anh tựa như bị lấp đầy bởi dòng dung nham nóng bỏng, chỉ chực chờ bùng nổ.

Lúc này, người bên cạnh đang ngủ say bỗng có động tĩnh, dường như đá văng thứ gì đó trong chăn, rồi trở mình, hai bàn chân lại giống như tối qua, chui vào chăn của anh, áp sát vào chân anh.

Trước khi ngủ, Văn Dã đã để một túi nước nóng vào chăn của Lâm Diểu, nhưng sau mấy tiếng, nó đã nguội lạnh. Trong cơn mơ màng, cô cảm thấy lạnh, vô thức tìm kiếm hơi ấm, đến khi tìm được nguồn nhiệt thì không muốn rời đi nữa.

Toàn bộ cảm giác trên người Văn Dã đều tập trung vào một bên đùi.

Bàn chân nhỏ của cô mềm mại đến mức không tưởng, vô thức cọ nhẹ vào chân anh, còn khiến anh khó chịu hơn cả một cú khiêu khích cố ý.

Cơ thể anh căng cứng như một sợi dây đàn bị kéo đến cực hạn, dù lý trí và tự chủ có mạnh mẽ đến đâu, sợi dây ấy vẫn đứt phựt một tiếng.

lồng ng.ực như có dòng dung nham nóng bỏng trào dâng, cuối cùng cũng bùng nổ.

Anh bật dậy, đi vào phòng tắm xả nước.

Qua cánh cửa khép kín, anh cố tình vặn nhỏ tiếng nước, nhưng Lâm Diểu vẫn bị đánh thức.

Cảm xúc cô cả đêm nay cứ trồi sụt không yên, giấc ngủ vốn đã chẳng sâu, giờ càng trở nên mơ màng.

Cô mở mắt, lắng nghe tiếng nước chảy tí tách trong phòng tắm, ban đầu còn tưởng Văn Dã đang rửa mặt, không hiểu sao anh lại dậy sớm như vậy.

Nhưng tiếng nước kéo dài mãi không dứt.

Chợt, cô bừng tỉnh.

Anh... đang tắm.

Rõ ràng trước khi ngủ, anh đã tắm rồi.

Lâm Diểu không phải sống trong một chiếc lồng kính chân không. Dù có đơn thuần, mơ hồ đến đâu thì cô vẫn hiểu chút ít về những kiến thức si.nh lý cơ bản.

Trước đây học ở trường Quốc Ngữ còn đỡ, nhưng khi vào Tam Trung, đám con trai trong lớp nói chuyện chẳng kiêng kỵ gì.

Thỉnh thoảng vào giờ ra chơi, cô nghe thấy bọn họ tụm năm tụm ba bàn tán đầy hào hứng về chuyện đó.

Rửa quần vào buổi sáng, tắm rửa lúc nửa đêm, đều là do trước khi ngủ đã xem những loại phim kia. Còn có một câu nói vô cùng th.ô t.ục: chỉ cần chạm vào cô gái mình thích, chỗ đó sẽ cứng lên ngay.

Vừa nghĩ đến, mặt cô đã đỏ bừng như sắp bốc hơi.

Nhưng rồi lại có chút nghi hoặc.

Cô chắc chắn trước khi ngủ, Văn Dã không hề xem những bộ phim đó.

Vậy tại sao đang ngủ yên lành, anh bỗng dưng lại phải đi tắm?

Bên trong phòng tắm, Văn Dã cảm thấy vô cùng khó chịu.

Sự đè nén kéo dài quá lâu, đến mức anh không dám tạo ra bất kỳ tiếng động nào, ngay cả hơi thở gấp gáp cũng cố sức kìm nén.

Anh ghê tởm chính mình vì sự dơ bẩn này.

Từ trước đến nay, anh luôn lấy danh nghĩa anh trai để ở bên cô, cũng thật lòng muốn làm một người anh tốt, thậm chí là bằng mọi giá.

Nhưng cái khao khát bản năng, nguyên thủy và xấu xí này, từ giây phút đầu tiên gặp cô, đã khắc sâu vào tận xương tủy.

Dù có dùng mọi cách, anh cũng chẳng thể nhổ bỏ nó ra khỏi máu thịt của mình.

Môi anh mím chặt, trong cơn tự ghê tởm chính mình, cuối cùng cũng giải thoát.

Anh rửa tay hết lần này đến lần khác, cúi đầu chà sạch chiếc quần bẩn, rồi lại dùng nước lạnh vốc lên mặt, ép bản thân dập tắt hoàn toàn dư âm còn sót lại.

Lâm Diểu nghe thấy cửa phòng tắm mở ra, vội vàng nhắm mắt giả vờ ngủ.

Tiếng bước chân càng lúc càng gần, cho đến khi dừng lại bên cạnh giường.

Chăn trên chân cô bị nhẹ nhàng vén lên một góc.

Văn Dã cầm lấy túi chườm nóng đã nguội lạnh.

Chiếc túi mới mua vẫn còn vương mùi nhựa.

Anh lại đi đổ đầy nước nóng, vặn chặt nắp rồi đặt nó xuống bên chân cô.

Lâm Diểu cố gắng tiếp tục giả vờ ngủ.

Nếu để anh biết cô đã nhận ra những gì vừa xảy ra, cả hai chắc chắn sẽ vô cùng lúng túng và xấu hổ.

Chiếc giường bên cạnh trũng xuống, Văn Dã nằm xuống bên cô.

Anh đưa tay kéo chăn lên, đắp kín cho cô, rồi tỉ mỉ ghim mép chăn vào.

Trong bóng tối, cô gái nhỏ vẫn ngủ yên, hàng mi dài khẽ rủ xuống, đôi môi từ sau khi bị bệnh đến giờ vẫn nhợt nhạt.

Vài sợi tóc đen dính vào khóe môi cô.

Văn Dã đưa tay nhẹ nhàng vén những sợi tóc bướng bỉnh ấy sang một bên.

Không rõ là vô tình hay không kiềm chế được, đầu ngón tay anh lướt qua đôi môi cô.

Mềm mại, ấm áp.

Yết hầu Văn Dã khẽ trượt lên xuống, đầu ngón tay thô ráp hơi run rẩy.

Anh cẩn thận, dè dặt, mang theo sự trân quý tột cùng cùng khát vọng không thể che giấu, nhẹ nhàng m.ơn tr.ớn đôi môi cô, lặp đi lặp lại hết lần này đến lần khác.

Bóng đêm đậm đặc giấu đi đôi má đỏ rực như sắp nhỏ máu của Lâm Diểu, còn nhịp tim đập điên cuồng của cô cũng bị lớp chăn dày che khuất.

Bên tai là từng tiếng th.ở dốc ngày càng nặng nề của anh, khiến đầu óc cô trở nên mơ hồ.

Trong cơn choáng váng ấy, một suy đoán bất chợt nảy lên trong đầu—

Văn Dã nửa đêm đi tắm, có phải là... vì cô không?

Chương 37: Khi còn sống hay sau khi chết, đều có hiệu lực

Mãi lâu sau, sự tiếp xúc trên môi cô mới rời đi.

Hai gò má của Lâm Diểu đã nóng ran như bị lửa thiêu đốt. May mà Văn Dã không chạm vào mặt cô, nếu không nhất định sẽ nhận ra cô đang giả vờ ngủ.

Đầu óc vẫn còn hơi mơ màng, cô thầm thở phào nhẹ nhõm, nhưng lại tiếp tục suy nghĩ về suy đoán bất ngờ vừa lóe lên trong đầu mình.

Có vẻ cũng không hẳn là không thể.

Tối qua, vì muốn có chiếc vòng tay đó, cô đã chủ động hôn lên mặt anh, mà Văn Dã cũng không hề né tránh. Nếu như anh thực sự chỉ xem cô là em gái, đáng lẽ phải cảm thấy bài xích mới đúng chứ?

Hơn nữa, trước đây anh từng nói về mẫu người con gái anh thích, nào là thông minh, xinh đẹp, biết nhảy múa, mà trước đây cô cũng hội tụ đủ những điều đó mà.

Càng nghĩ, cô càng cảm thấy chắc chắn, trong lòng như có pháo hoa nổ tung, vừa ngượng ngùng vừa vui sướng.

Sợ cảm xúc của mình bị lộ ra ngoài, cô lập tức cắn chặt môi, nhưng rồi lại nhớ đến cảm giác khi Văn Dã dùng tay nhẹ nhàng vuốt ve môi mình lúc nãy.

Rõ ràng chỉ là một cái chạm bằng đầu ngón tay, nhưng lại còn mờ ám hơn cả nụ hôn cô chủ động đặt lên mặt anh.

Một cảm giác khó nói nên lời, vừa xấu hổ lại vừa lạ lẫm, dâng lên trong lòng.

...

Lâm Diểu giả vờ ngủ mãi cho đến khi thực sự chìm vào giấc mơ.

Lần nữa tỉnh dậy, ngoài cửa sổ đã lờ mờ ánh sáng xanh nhạt của buổi sớm.

Văn Dã đã thức từ lâu. Anh gối đầu lên hai cánh tay khoanh lại, chân mày nhíu chặt, vẫn còn đang tự trách và hối hận vì hành động đường đột của mình tối qua, khi nhân lúc cô gái nhỏ ngủ say mà chạm vào cô.

Nghe thấy động tĩnh bên cạnh, anh nghiêng đầu, bắt gặp đôi mắt mơ màng vừa mới mở của cô, giọng vẫn còn ngái ngủ hỏi: "Mấy giờ rồi?"

Văn Dã cầm điện thoại lên bật sáng màn hình, giọng nói khàn khàn, trầm thấp và dịu dàng: "Mới sáu giờ rưỡi thôi, còn sớm lắm, ngủ thêm chút nữa đi."

Nghe anh nói xong, cô gái nhỏ ngoan ngoãn khép mắt lại, nhưng chỉ vài giây sau lại đột ngột mở ra, khiến Văn Dã có chút ngẩn người: "Sao thế?"

Lâm Diểu nhớ lại tất cả những gì đã xảy ra đêm qua, gò má ửng đỏ, lúng túng nói dối: "Không có gì, chỉ là... không thấy buồn ngủ nữa."

"Vậy để anh dậy đi mua đồ ăn sáng cho em nhé. Em muốn ăn gì?"

Văn Dã vén chăn định ngồi dậy, nhưng Lâm Diểu lại ngăn anh lại, giọng nói mềm mại như nũng nịu: "Em còn chưa đói, buổi sáng trời lạnh như vậy, anh nằm thêm một lát đi, em cũng chưa muốn dậy mà."

"Vậy được, khi nào đói thì nói với anh."

Văn Dã quay sang nhìn cô, rồi lại hỏi: "Chân có lạnh nữa không? Lấy túi chườm ra đây, anh đi đổ nước nóng cho em."

"Không cần đâu." Lâm Diểu không muốn phiền phức như vậy.

"Sao mà không cần? Anh dám cá bây giờ chân em chắc chắn lạnh như đá."

Văn Dã vừa nói vừa mặc thêm một chiếc áo len, chuẩn bị xuống giường.

Lâm Diểu cuống lên, vội vàng duỗi chân ra chui vào chăn của anh, không biết xấu hổ mà lí nhí nói: "Thế... thế anh sưởi ấm giúp em đi, như vậy sẽ không lạnh nữa."

Hai bàn chân nhỏ bé, lạnh buốt của cô lại được đôi bàn tay ấm áp của chàng trai bao bọc lấy, còn dễ chịu hơn cả túi chườm, không quá nóng lúc đầu, cũng không nhanh chóng nguội đi như sau đó.

"Văn Dã, nếu như bệnh của em có thể chữa khỏi..." Cô li.ếm môi, nhẹ giọng nói.

"Không phải 'nếu như'." Văn Dã lập tức cắt ngang, chân mày khẽ nhíu lại, mang theo chút không vui vì cách dùng từ của cô.

Giọng anh chắc chắn và kiên định: "Mà là nhất định sẽ chữa khỏi."

Lâm Diểu ngoan ngoãn sửa lại lời: "Vậy đợi khi em khỏi bệnh, em muốn chuyển sang học ngành y, anh thấy có được không?"

Trước đây, cô học ngành báo chí, một phần vì có chút hứng thú, nhưng phần lớn là do lời khuyên của giáo viên khi chọn ngành, bảo rằng ngành này phù hợp với con gái, dễ tìm việc hơn.

Thế nhưng, suốt một năm nay, cô liên tục ra vào bệnh viện. Nơi từng xa lạ và đáng sợ này lại cho cô cơ hội để tiếp tục sống.

Cô bắt đầu có sự kính trọng sâu sắc hơn đối với nghề y, không chỉ hy vọng mình được cứu, mà còn mong rằng sau này có thể có khả năng chữa bệnh cứu người.

Văn Dã biết học y rất vất vả, trong lòng có chút không nỡ, nhưng vẫn ủng hộ quyết định của cô. Anh khẽ nhếch môi, bật cười: "Sao lại không được chứ? Cụm từ 'thiên thần áo trắng' đặt lên người em là hợp nhất rồi."

"Em còn muốn học nấu ăn nữa, đến lúc đó anh dạy em nhé."

Cô không có năng khiếu nấu ăn lắm, trước đây cũng từng thử làm theo công thức, nhưng thành phẩm ra sao thì... thật khó mà diễn tả nổi.

Văn Dã định nói rằng nấu ăn chẳng phải công việc dễ dàng gì, mùa hè thì nóng, mùa đông thì lạnh, lại còn mệt và ám đầy mùi dầu mỡ.

Nhưng vì đây là một trong những mong ước của cô sau khi khỏi bệnh, anh vẫn đồng ý trước: "Chờ em khỏi bệnh, anh sẽ dạy em tất cả món tủ của anh."

Lâm Diểu vui vẻ cong khoé môi, sau này không cần mỗi bữa ăn đều để Văn Dã nấu nữa, cô cũng có thể phụ giúp một phần rồi.

"Em còn muốn..." Cô nuốt nước bọt, căng thẳng nói: "Muốn tìm một người bạn trai."

Tim Văn Dã khẽ khựng lại, khóe môi đang cong lên cũng dần hạ xuống.

Nhưng ngay sau đó, anh nghĩ lại—bây giờ chẳng phải là độ tuổi đẹp nhất để yêu đương sao? Không thể bắt cô giống như anh, cứ thế cô độc cả đời được.

Anh cắn chặt răng hàm, kìm nén sự bực bội mãnh liệt trong lòng cùng với cơn ghen tuông đối với người đàn ông không biết từ đâu xuất hiện kia. Sau một hồi nghẹn lại nơi cổ họng, cuối cùng vẫn bình tĩnh thốt ra một chữ, giọng điệu nhàn nhạt, không chút dao động: "Được."

Lâm Diểu: "Hừ."

Văn Dã khó hiểu ngẩng đầu, nhìn cô gái nhỏ vừa hừ nhẹ một tiếng.

"Sao anh không hỏi em thích kiểu con trai nào?" Lâm Diểu đỏ mặt, chu môi bất mãn.

Đây đúng là chuyện quan trọng cần hỏi rõ. Suýt chút nữa anh đã bị cơn ghen làm cho mụ mị đầu óc. Văn Dã điều chỉnh lại sắc mặt, nghiêm túc nói: "Vậy em nói anh nghe xem nào."

"Em thích con trai cao ráo, phải cao hơn em một cái đầu. Còn phải đẹp trai nữa, kiểu mà nhìn qua có vẻ lạnh lùng, ngầu ngầu, nhưng thực chất lại rất tinh tế, có trách nhiệm, đáng tin cậy, và đặc biệt là phải đối xử tốt với em."

Cô chớp mắt, bổ sung thêm: "Còn phải có một kỹ năng đặc biệt nữa."

Văn Dã chăm chú lắng nghe. Nghe xong mấy tiêu chuẩn đơn giản của cô, anh chưa kịp nhận ra sự quen thuộc ẩn trong đó, lông mày đã nhíu chặt lại.

Chỉ có bấy nhiêu yêu cầu thôi sao?

"Thế còn học vấn? Gia cảnh?"

Lâm Diểu phồng má: "Đâu phải tuyển nhân viên, sao còn xét đến học vấn với gia cảnh chứ?"

Văn Dã thực sự cảm thấy mấy chương trình tư vấn tình cảm mà trước đây anh cho cô xem đều uổng phí rồi. Sao cô nhóc này vẫn có xu hướng yêu đương cảm tính thế này?

Không xét học vấn hay gia cảnh? Nếu đối phương chỉ tốt nghiệp cấp ba, làm sao có thể mang lại cho cô một cuộc sống tốt?

Lỡ như người đó có một ông bố ham mê cờ bạc, một bà mẹ bệnh nặng, và một đứa em gái còn đang đi học, mà cô thì lại cố chấp thích người ta, vậy sau này chẳng phải sẽ chịu khổ không hết sao?

Văn Dã nghĩ sẵn cả một bài thuyết giảng, chuẩn bị dạy dỗ cô một trận, chỉnh đốn lại suy nghĩ sai lệch này.

Nhưng ngay lúc đó, hàng mi dài của Lâm Diểu khẽ run, cô nhỏ giọng, mềm mại nói: "Ồ, còn một điều rất quan trọng nữa. Người em thích sẽ sẵn sàng sưởi ấm chân cho em vào mùa đông mà không thấy phiền."

Tim Văn Dã chấn động, lòng bàn tay vô thức siết chặt hơn, bao bọc đôi chân nhỏ đã sưởi ấm của cô càng chặt hơn.

Cảm giác quen thuộc mơ hồ khi nãy dần trở nên rõ ràng trong đầu anh. Một cơn sóng cảm xúc cuộn trào trong lòng.

Nói không vui mừng là giả, nhưng nhiều hơn cả là sự ngỡ ngàng không thể tin được.

Ánh mắt hai người chạm nhau trong không trung. Con ngươi đen láy của Văn Dã lặng thinh, nhưng như thể có một ngọn lửa đang âm thầm bùng cháy bên trong.

Lâm Diểu bỗng chột dạ, còn cảm thấy có chút không đúng lúc. Ai lại đi tỏ tình vào sáng sớm ngay trên giường thế này chứ?

Mặt cô đỏ bừng sắp nổ tung, vội chui đầu vào chăn, giọng nói nhỏ xíu, ấp úng nhưng vẫn nghe rõ sự lúng túng bên trong: "Em... em đói rồi, chúng ta đi ăn sáng đi."

Văn Dã hôm qua đã lấy số khám vào lúc mười giờ sáng, hai người ăn sáng xong liền đến bệnh viện.

Ở một bệnh viện lớn tại thủ đô, Lâm Diểu tận mắt chứng kiến cảnh tượng đông đúc thực sự. Sảnh chính, hành lang, thậm chí cả thang máy đều chật kín người, đủ mọi tầng lớp, nhiều người còn là từ các tỉnh khác đến, ăn mặc giản dị, gương mặt lộ vẻ mệt mỏi, nói chuyện mang theo giọng quê.

Có một bác nông dân gánh đòn gánh đứng ở quầy hướng dẫn để hỏi thăm. Hai chiếc sọt lớn trên vai ông nặng trĩu, một sọt đựng hành lý, một sọt khác đặt một đứa bé con.

Bệnh viện là nơi tập trung nhiều nỗi khổ nhất của đời người, nhưng đồng thời cũng là nơi hội tụ nhiều hy vọng nhất.

Văn Dã đã quá quen thuộc với quy trình khám bệnh. Anh cầm chứng minh thư của Lâm Diểu đi đăng ký, sau đó dẫn cô đến khu chờ khám, ngồi đợi đến lượt gọi số.

Chỗ này càng đông người hơn nữa. Có người mệt mỏi tựa vào lưng ghế nghỉ ngơi, có người lo lắng bất an nhìn quanh, cũng có người đang nghịch điện thoại, nhưng vẻ mặt ai nấy đều không giấu được tâm sự nặng nề.

Văn Dã thò tay vào túi quần, móc ra một đồng xu, khóe môi cong lên nhìn cô: "Muốn xem anh biểu diễn ảo thuật không?"

Mắt Lâm Diểu lập tức sáng lên: "Anh còn biết trò mới nữa à?"

Mỗi lần cô hóa trị, anh đều biểu diễn vài trò ảo thuật cho cô xem, giúp cô phân tán sự chú ý, làm dịu đi cơn đau do thuốc truyền vào cơ thể. Anh đã diễn rất nhiều lần rồi.

Văn Dã thò tay vào túi quần, móc ra một đồng xu, cười lười biếng: "Nhìn cho kỹ nhé."

Lâm Diểu tròn xoe mắt, chăm chú dõi theo.

Chỉ thấy bàn tay rộng lớn của anh nắm chặt đồng xu thành nắm đấm, tay còn lại đặt lên mu bàn tay, ấn nhẹ xuống rồi buông ra.

Đồng xu, lẽ ra phải nằm trong lòng bàn tay anh, vậy mà lại xuất hiện trên mu bàn tay một cách thần kỳ.

"Làm sao mà anh làm được vậy?" Lâm Diểu vẫn không nhìn ra sơ hở, giọng đầy kinh ngạc.

"Anh dạy em nhé."

Thời gian chờ đợi hơn một tiếng lẽ ra sẽ rất dài và nhàm chán, nhưng Lâm Diểu học mấy trò ảo thuật với Văn Dã, tự tìm niềm vui, nên cũng không cảm thấy quá khó chịu.

Cuối cùng, số của họ cũng được gọi. Khi bước vào, vị chuyên gia chủ nhiệm đã ngoài sáu mươi hỏi han tình trạng bệnh của Lâm

Diểu, xem xét kỹ chồng hồ sơ dày cộp những kết quả xét nghiệm trước đây mà Văn Dã đưa từ Bệnh viện Nhân dân Bình Thành.

Ông đeo kính, xem từng tờ một cách cẩn thận, sau đó yêu cầu cô chụp một loạt PET-CT mới. Đợi đến lúc nhận được kết quả đã là buổi chiều hai ngày sau.

Khi nhìn những tấm phim chụp, đôi chân mày của vị chủ nhiệm thoáng nhíu lại.

Bầu không khí vốn nhẹ nhõm giữa Lâm Diểu và Văn Dã lập tức bị một tầng mây đen bao phủ.

Ngay sau đó, họ nghe ông nói: "Tôi không khuyến nghị cháu sử dụng thuốc nhắm trúng đích vào thời điểm này. Hiệu quả hóa trị đợt hai của cháu tuy khá tốt, nhưng dựa vào kết quả phim chụp mới nhất, chưa đến ba tháng đã có dấu hiệu tái phát. Vì vậy, nếu muốn chữa khỏi hoàn toàn, tôi khuyên các cháu nên nhanh chóng chuẩn bị cho ca ghép tủy."

Chỉ một câu nói mà với hai người vốn nghĩ rằng bệnh tình đã chuyển biến tốt, chẳng khác nào sấm sét giữa trời quang.

Những hy vọng, những ước mơ tươi đẹp về một tương lai khỏe mạnh mà họ hào hứng bàn luận vào sáng hôm kia, nay bỗng chốc vỡ tan thành ảo ảnh.

So với hóa trị, ghép tủy là một phương pháp điều trị có rủi ro lớn hơn rất nhiều, với khả năng thất bại cao, nguy cơ thải ghép* cũng như nhiễm trùng luôn rình rập.
(*Thải ghép hay còn gọi là thải trừ trong ghép tạng là một quá trình trong đó hệ thống miễn dịch của người nhận cấy ghép từ chối, tấn công phá hủy cơ quan hoặc mô được cấy ghép.)

Họ còn cần tìm được mẫu ghép tủy phù hợp, và tiền là một vấn đề cấp bách trước mắt.

Bước ra khỏi bệnh viện, mặt trời đã lặn hẳn. Trời chiều nhập nhoạng, nhiệt độ giảm sâu, những cành cây trong khuôn viên xanh bị cơn gió bắc gào thét thổi qua, lay động dữ dội như những móng vuốt vươn ra trong đêm tối.

Văn Dã cầm chiếc mũ len trong tay, đội lên đầu cô. Lâm Diểu ngẩng lên nhìn anh, đôi môi vừa hé ra thì lập tức bị bàn tay ấm áp và khô ráo của anh áp lên, chặn lại.

Như có tâm linh tương thông, chàng trai cau mặt, trầm giọng cảnh cáo: "Không được nói những lời bi quan linh tinh."

"....."

Buổi tối, trở lại phòng khách sạn, Lâm Diểu đi tắm trước. Văn Dã ngồi trên giường, cầm điện thoại tra cứu về rủi ro của ghép tủy, chi phí cần thiết, rồi kiểm tra số dư trong tài khoản ngân hàng, thậm chí còn xem cả thông tin về vay nặng lãi.

Đến khi cô tắm xong, anh mới vào nhà tắm, trong đầu vẫn đang suy tính làm sao để thuyết phục Triệu Mỹ Oanh đồng ý đi kiểm tra tủy.

Tắm xong, anh tắt đèn, lên giường nằm xuống.

Cô gái bên cạnh nhắm mắt, tưởng như đã ngủ rồi, bỗng bất ngờ chui vào chăn của anh, hai tay siết chặt lấy anh.

Văn Dã có thể cảm nhận rõ ràng cơ thể gầy gò của cô, đến mức xương sườn cũng lộ ra. Chỉ có một nơi duy nhất còn đầy đặn, là b.ầu ng.ực mềm mại, đang áp chặt vào lồng ng.ực anh qua lớp vải ngủ mỏng manh của hai người.

Cơ thể anh cứng đờ, tưởng rằng cô sợ hãi chuyện ghép tủy. Chính anh cũng đang lo lắng về những rủi ro của ca phẫu thuật.

"Dù ghép tủy có rủi ro, nhưng bác sĩ cũng nói rồi, em còn trẻ, lại phát hiện sớm, tỷ lệ thành công sẽ cao hơn nhiều..."

Văn Dã ôm lấy cô, một tay khẽ xoa đầu cô, giọng nói dịu dàng. Nhưng chưa kịp nói hết câu, cô gái trong lòng đã ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào mắt anh, thẳng thắn đến mức gần như có chút liều lĩnh:

"Anh có phải... thích em không?"

Văn Dã sững người, trong giây lát không biết phải trả lời thế nào. Anh cũng cảm thấy hôm nay cô có gì đó khác lạ.

Sự im lặng lan tỏa trong bóng đêm. Hàng mi dài của Lâm Diểu khẽ run rẩy. Không đợi được anh lên tiếng, cô xem sự im lặng không phản đối này như một sự ngầm thừa nhận.

Cô ngẩng cổ lên, đôi môi nhợt nhạt đặt lên môi anh.

Tất cả sự can đảm và lòng tự tôn của cô chỉ đủ để làm đến đây. Còn lại, cô hoàn toàn không biết phải tiếp tục thế nào.

Môi hai người chạm vào nhau, hơi thở chưa bao giờ gần gũi đến vậy.

Mọi chuyện diễn ra quá bất ngờ. Văn Dã còn chưa kịp phản ứng, chưa kịp suy nghĩ xem đây rốt cuộc là chuyện gì, thì cơ thể anh đã tự động đưa ra phản ứng.

Mọi nơi có sự tiếp xúc giữa hai người đều căng cứng. Càng rõ ràng hơn là thứ đang áp sát vào bên chân cô, từng nhịp đập mạnh mẽ không chút che giấu, như đang lên tiếng bày tỏ khao khát của anh.

Khi nhận thức được chuyện gì vừa xảy ra, Văn Dã gần như phát điên. Anh dùng toàn bộ lý trí và sức kiềm chế để đè nén cả khát

vọng trong tim lẫn phản ứng của cơ thể, buộc bản thân phải rời xa đôi môi mềm mại mà anh đã khao khát từ lâu.

Hít sâu một hơi, anh dứt khoát đẩy thân thể mềm mại, ấm áp trong lòng ra.

Không chần chừ dù chỉ một giây, anh lập tức bật dậy khỏi giường, túm lấy chăn trùm kín người cô gái đầu óc rõ ràng là không bình thường tối nay, rồi sải vài bước dài vào phòng tắm. Vặn vòi nước đến mức lớn nhất, anh hất mấy vốc nước lạnh lên mặt.

Đợi đến khi cơ thể dần bình tĩnh lại, anh túm lấy khăn lau qua loa rồi sải bước trở lại phòng, đứng bên giường, từ trên cao nhìn xuống cô:

"Vừa rồi em phát điên cái gì vậy hả?"

Lâm Diểu ngồi dậy, chăn rơi xuống, cổ áo ngủ hơi xộc xệch, để lộ đôi vai trắng gầy yếu.

Văn Dã lúc này không thể nhìn nổi những thứ đó, lập tức kéo chăn lên, trùm kín cô từ đầu đến chân, chỉ chừa lại khuôn mặt nhỏ nhắn.

"Em không có phát điên." Lâm Diểu nhỏ giọng nói, gương mặt lộ ra bên ngoài đỏ bừng, vừa xấu hổ vừa có chút tủi thân, giọng nói nhỏ đến mức như muỗi kêu.

"Anh không phủ nhận rằng anh thích em, vậy có nghĩa là anh thích em. Mà em cũng thích anh."

Cô cắn môi, ánh mắt trong veo nhìn anh, ngập tràn sự chân thành và cố chấp.

"Em chẳng có gì để cho anh cả, chỉ còn lại chính bản thân em là thứ duy nhất có thể trao cho anh."

Lần đầu tiên của cô, cô chỉ muốn dành cho anh. Đây cũng là thứ duy nhất, cuối cùng mà cô có thể để lại cho anh.

Câu "Em cũng thích anh" rơi xuống như một tấm vé số trúng độc đắc từ trên trời rơi xuống, đánh cho Văn Dã một trận choáng váng. Sau cơn cuồng hỉ là một trận bực bội đến nghẹt thở.

Gân xanh trên thái dương anh giật giật, người trước giờ luôn chú ý lời nói trước mặt cô cũng không nhịn được bật ra một câu chửi thề:

"Cái này mẹ nó có thể tùy tiện cho đi được à?"

Văn Dã nhìn chằm chằm cô, vẫn cảm thấy có gì đó không đúng. Hành động và lời nói của cô tối nay đều quá mức kỳ lạ.

Ánh mắt đen sâu thẳm của anh khóa chặt cô, giọng trầm xuống:

"Em rốt cuộc đang nghĩ cái gì?"

Lâm Diểu cắn môi, cúi đầu im lặng như một đứa trẻ mắc lỗi.

Nhưng ngay giây tiếp theo, cằm cô bị kẹp nhẹ giữa ngón trỏ và ngón cái của Văn Dã, buộc cô phải ngẩng đầu, đối diện với đôi mắt đen láy có thể nhìn thấu tất cả của anh.

Anh cúi người xuống, hạ tầm mắt ngang bằng với cô. Trên mặt anh, từng giọt nước còn đọng lại từ lần rửa mặt lúc nãy chậm rãi nhỏ xuống. Lông mi cũng ướt đẫm, đôi mắt đen dán chặt vào cô, đỏ dần lên:

"Em có biết không—"

Hơi thở anh dồn dập, giọng nói khàn đặc, lộ ra sự bất lực sâu sắc:

"Nếu em lại như lần trước, để lại một tờ giấy chết tiệt rồi lặng lẽ bỏ đi... Anh thật sự sẽ phát điên."

Trái tim Lâm Diểu đau nhói như bị dao cứa, hốc mắt đỏ hoe nhìn anh:

"Ghép tủy ít nhất cũng phải ba trăm ngàn, anh lấy đâu ra số tiền lớn như vậy trong một lúc chứ? Em không muốn vì gom tiền cho ca phẫu thuật của em mà anh phải liều lĩnh đi làm những việc nguy hiểm hơn."

"Hơn nữa, tỷ lệ thành công của ca phẫu thuật rất thấp, chỉ có 50% thôi, chẳng khác nào tung đồng xu."

Khi anh đi tắm, cô đã cầm đồng xu mà anh dạy cô chơi ảo thuật, lặng lẽ tung ba lần, trong lòng thầm mong sẽ ra mặt có hình quốc huy. Nhưng cả ba lần đều ngửa lên mặt có hoa văn.

Rất có thể phẫu thuật của cô cũng vậy. Cô đã bị số mệnh định đoạt. Thần chết nhất định sẽ lấy đi mạng cô, và tất cả những gì Văn Dã làm cho cô cuối cùng cũng sẽ trở thành công cốc.

"Chỉ một đồng xu rách nát, có thể quyết định số phận của hai mạng người sao?" Văn Dã tức đến nghiến răng, giật lấy đồng xu trong tay cô, hận không thể vứt nó đi ngay lập tức.

"Hai mạng người?" Đôi mắt Lâm Diểu ướt sũng, ngơ ngác nhìn anh.

Văn Dã vẫn còn sợ hãi, cơn giận chưa tan, sắc mặt lạnh băng, bực bội hỏi ngược lại:

"Em là cá vàng à? Não nhỏ đến mức quên sạch những gì anh nói với em hôm đó rồi sao?"

Lâm Diểu mím môi, cố gắng nhớ lại. Hôm đó, khi cô trốn đi nhưng bị anh tìm thấy và vác về, anh đã nói rất nhiều. Trong đó có một câu: "Chỉ khi em còn sống, anh mới có thể tiếp tục sống tốt."

"Anh... anh đừng nghĩ như vậy." Cô rưng rưng nước mắt, cố gắng khuyên nhủ anh: "Cho dù em không còn nữa, bên cạnh anh vẫn có bạn bè tốt, cả một đời dài như vậy, dù có đau lòng đến đâu, thời gian cũng sẽ chữa lành."

Anh mới mười chín tuổi, đợi đến hai mươi chín tuổi, mười năm đã trôi qua, đủ để anh quên cô, đủ để anh yêu một cô gái khác.

Văn Dã khẽ cười nhạt, phủ nhận lời cô: "Không thể nào chữa lành được."

Anh cúi mắt nhìn cô, giọng điệu thản nhiên như thể chỉ đang bàn về bữa sáng ngày mai:

"Chỉ cần em không còn nữa, anh sẽ lập tức đi theo em."

Lâm Diểu trợn tròn mắt, bị lời anh làm cho choáng váng, nhất thời không nói nên lời.

Văn Dã bình thản nói tiếp:

"Bằng không, anh chắc chắn sẽ ngày ngày ăn không ngon, ngủ không yên, cứ thấp thỏm lo nghĩ mãi. Nếu lỡ như sau khi chết thực sự có một thế giới khác, em lại nhát gan, hay khóc, người thì gầy gò, sức chẳng bằng ai, một thân một mình không nơi nương tựa bên đó, nhỡ đám cô hồn dã quỷ kéo đến bắt nạt em thì sao?"

"Anh không giống một số người đâu, đã hứa rồi mà còn không giữ lời." Anh nhếch môi, còn không quên châm chọc cô một câu: "Hôm đó từ bến xe trở về, em hứa với anh ngon lành, giờ lại muốn nuốt lời."

"Anh đã nói rồi, em gọi anh một tiếng 'anh trai', thì anh phải bảo vệ em. Câu này, dù là khi còn sống hay sau khi chết, đều có hiệu lực."

"Khi còn sống, anh không thể để em bị kẻ xấu bắt nạt, đến thế giới bên kia cũng không thể để em bị cô hồn dã quỷ ức hiếp."

Chương 38: Phải trói em lại ngủ mới yên tâm

Văn Dã cúi đầu nhìn cô, tiếp tục chậm rãi cất giọng:

"Anh đã nói rồi, chuyện tiền bạc em không cần lo. Anh sẽ đi vay, anh cũng quen biết một số người..."

Lâm Diểu bị giọng nói của anh kéo về thực tại, đôi môi khẽ động muốn nói gì đó, nhưng Văn Dã không cho cô cơ hội, anh nhanh chóng lên tiếng trước:

"Dù lãi suất có cao đến đâu, chỉ cần anh trả được là được."

Suốt đêm nay, Văn Dã đã tính toán chuyện tiền nong rất nhiều lần trong đầu, giờ nói ra với cô cũng vô cùng rành rọt, giọng anh trầm ổn:

"Bây giờ, tiệm xăm của anh mỗi tháng thu nhập không dưới mười lăm nghìn, thỉnh thoảng còn nhận thêm mấy công việc leo trèo trên cao, cũng kiếm thêm được bảy tám nghìn nữa, cộng lại là khoảng hai mươi hai, hai mươi ba nghìn. Ba trăm nghìn tệ, cho dù có thêm hai trăm nghìn tiền lãi, tổng cộng là năm trăm nghìn, trừ đi chi phí ăn mặc sinh hoạt mỗi tháng, em tính xem, chẳng phải nhiều nhất chỉ ba bốn năm là anh trả xong sao?"

Lâm Diểu nhẩm tính trong đầu, nhẹ nhàng gật đầu, nhưng ngay giây tiếp theo, gương mặt cô lại nhăn lại:

"Nhưng dù có làm phẫu thuật thì tỷ lệ thành công cũng rất thấp..."

Cô sợ rằng cuối cùng anh sẽ mất cả người lẫn của, điều tồi tệ hơn nữa là anh lại phải trải qua thêm một lần hy vọng bị dập tắt.

"Làm rồi thì vẫn còn năm mươi phần trăm hy vọng, không làm thì hy vọng bằng không."

Văn Dã cúi thấp người xuống, lưng khom rất sâu, gần như giữ tầm mắt ngang với cô, dáng vẻ như đang cầu xin, giọng nói lại dịu dàng như dỗ dành một đứa trẻ:

"Em dũng cảm thêm một lần nữa có được không? Bất kể thắng thua, sống hay chết, anh cũng sẽ ở bên em."

Lâm Diểu nước mắt giàn giụa, vừa khóc vừa gật đầu:

"Được."

Văn Dã ngồi xuống bên mép giường, lấy giấy lau nước mắt cho cô. Một tờ thấm ướt lại rút thêm một tờ, nhưng cô gái nhỏ càng lau càng khóc dữ dội hơn.

Cuối cùng không còn cách nào khác, anh đành dùng đôi bàn tay to lớn nâng lấy khuôn mặt cô, ngón tay cái nhẹ nhàng lau đi những giọt nước mắt trên má, cố gắng trêu đùa để làm cô vui:

"Em là một nàng tiên cá nhỏ à? Sao lại rơi nhiều giọt lệ trân châu như thế?"

Lâm Diểu ấm ức chun mũi, giọng nói nghẹn ngào:

"Giá mà em là tiên cá thật, nước mắt rơi xuống có thể hóa thành trân châu để đổi lấy tiền thì tốt biết bao."

Như vậy, cô có thể khóc mỗi ngày ở nhà, không cần Văn Dã phải vất vả kiếm tiền chữa bệnh cho mình nữa.

"Dù có đổi được tiền cũng không cho em khóc." Văn Dã không hề thích nguyện vọng này của cô, nghiêm giọng: "Anh có thể dùng

sức lực, mồ hôi và cả máu để đổi lấy tiền, nhưng tuyệt đối không thể là nước mắt của em."

Mãi mới dỗ dành cô ngừng khóc, Văn Dã đứng dậy đi lấy một chậu nước ấm trở về, nhúng khăn mặt vào, vắt khô rồi khẽ nói:

"Nhắm mắt lại."

Lâm Diểu không phí công giơ tay nói để mình tự làm, kinh nghiệm cho cô biết làm vậy cũng vô ích. Cô ngoan ngoãn ngửa mặt lên, nhắm mắt lại.

Văn Dã cầm khăn mặt nhỏ, động tác dịu dàng cẩn thận lau sạch khuôn mặt lấm lem nước mắt của cô, sau đó nói:

"Anh ra ngoài một lát, sẽ về ngay."

Chưa đầy năm phút sau, anh đã quay lại, trên tay cầm một sợi dây len dài, đi đến bên giường, đứng đó hỏi cô:

"Muốn đi vệ sinh không? Nếu muốn thì đi ngay bây giờ đi."

Lâm Diểu đôi mắt vẫn còn đỏ hoe, mờ mịt lắc đầu:

"Không muốn."

"Được." Văn Dã gật đầu, bảo cô đưa tay ra. Khi cô làm theo, anh cúi đầu buộc sợi dây vào cổ tay cô, không quá chặt để tránh làm đau, nhưng cũng không quá lỏng để cô có thể dễ dàng gỡ ra.

Sau khi thắt mấy nút chết chắc chắn, anh buộc đầu dây còn lại vào cổ tay mình, nhướng mày nói:

"Vì em đã không giữ lời hứa mà còn không biết hối cải, nên anh phải trói em lại ngủ mới yên tâm."

Lâm Diểu: "..."

Cô thấy buồn cười, nhưng trái tim lại như được lấp đầy bằng mật ngọt, căng tràn ấm áp.

Ở bệnh viện lâu ngày, cô đã chứng kiến quá nhiều chuyện—con cái bỏ rơi cha mẹ đau ốm, chồng ruồng rẫy người vợ đã vì gia đình mà hy sinh cả đời khi cô mắc bệnh nặng, thậm chí có những bậc cha mẹ sẵn sàng vứt bỏ đứa con mới chào đời chỉ vì em bé có vấn đề về sức khỏe...

Cũng chỉ có Văn Dã, không những không tìm cách rũ bỏ gánh nặng là cô, mà còn sợ cô chạy mất.

Đã chủ động hôn anh rồi, nên Lâm Diểu cũng chẳng có gì phải ngại nữa. Cô nghiêng người về phía anh, Văn Dã cũng quay mặt về phía cô. Tối nay anh không đưa cô túi sưởi nữa, sợ qua vài tiếng lại nguội.

"Chân duỗi qua đây, dán vào chân anh cho ấm." Anh nói.

Lâm Diểu liền ngoan ngoãn đưa chân vào trong chăn của anh, áp lên bên đùi anh. Cổ tay hai người bị sợi dây buộc chặt, ai cũng không thể rời khỏi ai.

Chiều hôm sau, họ về đến Bình Thành. Không kịp nghỉ ngơi dù chỉ một giây, Văn Dã đã phải ra ngoài lo chuyện tiền bạc.

Trước tiên, anh gọi cho Bành Nhất Phàm, bảo cậu ta hỏi xem cô em họ Bành Tư Gia có ở nhà không. Biết cô ấy đang rảnh, anh liền mời cô ấy qua nhà chơi, sau đó ra ngoài mua mấy loại trái cây con gái thích như cherry và dâu tây ở quán ven đường.

Anh mang chúng về rửa sạch, đặt sẵn trên bàn trà.

"Anh ra ngoài có chút việc, Bành Tư Gia sắp tới rồi, hai đứa ở nhà chơi ngoan, tối anh dẫn đi ăn lẩu."

Lâm Diểu ngẩng lên nhìn anh, thừa hiểu ý đồ của anh:

"Anh gọi Bành Tư Gia đến nhà chơi, có phải muốn cô ấy giám sát em không?"

Văn Dã bị vạch trần nhưng cũng không phủ nhận, chỉ nhướn mày:

"Ai bảo em tiền án tiền sự đầy mình, dạy mãi không sửa?"

Nếu lại xảy ra chuyện anh về nhà chỉ thấy căn phòng trống không cùng tờ giấy nhắn ngu ngốc của cô, anh thực sự không chịu nổi nữa.

Lâm Diểu bị nói đến mức áy náy, cúi thấp đầu: "Xin lỗi, em khiến anh phải lo lắng quá nhiều rồi."

Văn Dã cong môi, nghiêm túc nói: "Không sao, trên dưới toàn thân em chỉ có mỗi cái tật thích bỏ đi mà không báo trước này thôi. Chữa được thì hoàn mỹ không chê vào đâu được."

Mặt Lâm Diểu lại đỏ lên.

Sau khi dặn dò thêm mấy câu, Văn Dã mới ra ngoài. Anh còn chưa ra khỏi con hẻm đã đụng mặt Bành Tư Gia và Bành Nhất Phàm đang đi tới.

Bành Nhất Phàm cười hì hì: "Nghe nói tối nay có lẩu ăn nên em đến đây. Em còn mang theo phim bom tấn Mỹ mới ra, đảm bảo em gái Lâm Diểu thích."

Bành Tư Gia thì không giấu nổi vẻ ghét bỏ: "Nghe đến đồ ăn là anh chạy nhanh hơn cả chó."

Văn Dã cũng không keo kiệt: "Vậy tối nay gọi cả Lộ Vũ An đến ăn chung đi, cũng coi như cảm ơn mấy đứa giúp anh kéo khách."

Hai người họ đã giới thiệu không ít bạn học muốn xăm hình đến chỗ anh.

Bành Nhất Phàm gãi đầu, có chút ngại ngùng:

"Ây da, cảm ơn cái gì chứ, anh Dã, anh nói vậy là khách sáo rồi. Ba đứa mình thân thiết thế nào mà!"

Văn Dã chuyến này ra ngoài tìm Đỗ Bưu, một người trước đây từng đến tiệm anh xăm hình. Nhờ Đỗ Bưu làm cầu nối, anh liên hệ được với lão đại của hắn, người có thể cho anh vay mười lăm vạn.

Người đó tên là Độc Nhãn Long, trước đây từng lăn lộn trong giang hồ. Sau khi bị đánh mù một mắt, hắn rửa tay gác kiếm, mở một quán KTV, đồng thời cũng làm thêm nghề cho vay tiền.

Hai người gặp nhau trong căn phòng bao đã hẹn trước. Văn Dã liếc qua tờ giấy vay nợ với mức lãi suất cao cắt cổ, nhưng chẳng chút do dự, cầm bút ký tên, rồi ấn ngón tay cái lên lớp bùn đỏ đóng dấu.

Độc Nhãn Long thấy anh ký tên đóng dấu xong, rõ ràng là muốn kiếm lời nhưng vẫn giả vờ khách sáo, bày tỏ chút tình cảm:

"Tao nghe A Bưu nói em gái mày bệnh nặng, đang cần tiền gấp. Tao cũng cảm thông cho nỗi khổ của người làm anh, nên mới rộng rãi cho mày vay số tiền lớn thế này."

Hắn đổi giọng, giọng nói thô lỗ đầy uy hiếp:

"Nhưng nếu mày giở trò, cầm tiền bỏ trốn, hoặc đến hạn mà không trả, thì dù có chạy đến chân trời góc bể, tao và anh em của tao cũng sẽ tìm ra mày. Đến lúc đó, mày sẽ phải trả giá bằng một cánh tay hoặc một cái chân đấy."

Văn Dã không hề do dự, vươn tay lấy chiếc thẻ ngân hàng trên bàn, nhét vào túi quần.

Anh nhìn thẳng vào gã đàn ông chỉ còn một mắt, khóe môi khẽ nhếch lên, giọng điệu thản nhiên nhưng kiên định:

"Anh Long cứ yên tâm, chuyện anh lo sẽ không xảy ra đâu. Tay chân tôi còn có chỗ cần dùng."

Cánh tay này, là để cõng cô ấy, để ôm cô ấy. Đôi chân này, là để cùng cô ấy đi tiếp đoạn đường phía trước.

Rời khỏi đó, Văn Dã lái xe đến ngân hàng, rút ra mười ngàn tiền mặt, sau đó đến chỗ ở của Triệu Mỹ Oanh.

Việc tìm được tủy phù hợp rất khó, nếu là người xa lạ thì xác suất chỉ là một phần vạn, thậm chí hàng triệu phần mới có một.

Vừa lên đến tầng đó, anh đã nghe thấy bên trong vang lên tiếng xào bài lách cách. Xem ra tiệm bài của bà ta vẫn đang hoạt động.

Anh gõ cửa hai cái.

Người ra mở cửa đúng là Triệu Mỹ Oanh.

Vừa nhìn thấy anh, trong mắt Triệu Mỹ Oanh lóe lên một tia sợ hãi và cảnh giác. Bà ta gắng tỏ ra hung hăng, nhưng giọng điệu lại lộ rõ vẻ chột dạ:

"Mày lại đến làm gì? Con nhóc đó đã đi rồi thì cứ coi như tao chưa từng sinh ra nó. Bây giờ tao với mày nước sông không phạm nước giếng, đừng có mà dây dưa gì với tao!"

Văn Dã từ trước đến nay vốn chẳng ưa gì người đàn bà này. Giả dối, ích kỷ, tham lam, cay nghiệt, thích đặt điều, ức hiếp kẻ yếu —tất cả những thói xấu ấy, bà ta đều có đủ.

Nhưng vì bệnh của Lâm Diểu, đây là lần đầu tiên anh chịu cúi đầu, hạ giọng, cũng là lần đầu tiên gọi bà ta một tiếng "dì Triệu".

"Có chuyện này cháu muốn bàn với dì, có thể ra ngoài nói chuyện một chút không?"

Triệu Mỹ Oanh nheo mắt nhìn anh đầy nghi ngờ. Thằng nhóc này trước giờ chưa từng nói chuyện tử tế với bà ta, hôm nay lại tự dưng khách sáo thế này, không biết đang định giở trò gì. Nghĩ vậy, bà ta khoanh tay trước ngực, đi ra hành lang, hất cằm hỏi:

"Chuyện gì?"

Văn Dã trầm giọng, không vòng vo:

"Lâm Diểu một năm trước bị chẩn đoán mắc u lympho ác tính..."

Anh chưa nói hết câu, Triệu Mỹ Oanh đã vội vã phủi sạch quan hệ, cắt ngang lời anh:

"Mày từng nói rồi đấy nhé! Nó không còn liên quan gì đến tao nữa! Sống hay chết cũng chẳng dính dáng gì đến tao! Mày đừng có mà đổ lên đầu tao! Đừng hòng bắt tao bỏ tiền ra chữa bệnh cho nó! Tao không có tiền!"

Nghe bà ta nói, Văn Dã tức đến ngực phát hỏa. Anh cố nén giận, kiềm chế nói tiếp:

"Không cần dì bỏ ra một đồng nào. Trước đó em ấy đã làm hóa trị, nhưng bệnh lại tái phát. Bác sĩ khuyên nên làm phẫu thuật ghép tủy, tốt nhất là có người thân hiến tặng."

Cấy ghép tủy xương gì chứ, nghe thôi đã thấy đáng sợ! Triệu Mỹ Oanh vừa định từ chối thẳng thừng thì chợt thấy thiếu niên trước mặt mở chiếc phong bì căng phồng trong tay ra.

Một xấp dày những tờ tiền đỏ tươi hiện ra trước mắt.

"Nếu dì đồng ý, số tiền này sẽ là của dì. Coi như phí cảm ơn, dì có thể cầm nó mua đồ bổ dưỡng, bồi bổ cơ thể."

Ánh mắt Triệu Mỹ Oanh dán chặt vào số tiền đó, rõ ràng rất động lòng. Bà ta vừa muốn nhận tiền, vừa lo lắng liệu quá trình hiến tủy có gây tổn hại cho cơ thể mình không. Sắc mặt thoáng chốc do dự, lưỡng lự không quyết.

"Còn phải rút tủy từ trong xương ra à? Như thế chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến sức khỏe của tao! Nhỡ mà có sự cố gì trên bàn phẫu thuật, thì chẳng phải tao mất mạng luôn sao?"

Văn Dã biết bà ta chắc chắn không hiểu rõ về việc ghép tủy. Trước khi đến đây, anh đã in sẵn tài liệu, giờ đưa ra cho bà ta xem:

"Nghe thì là cấy ghép tủy, nhưng thực chất là cấy ghép tế bào gốc tạo máu. Không phải rút tủy từ trong xương ra, mà bác sĩ sẽ tiêm thuốc vào mạch máu, kí.ch th.ích tế bào gốc tạo máu di chuyển từ tủy xương ra máu. Sau đó, chỉ cần rút một ống máu là có thể thu được tế bào gốc này."

"Quá trình này gần như không gây tổn hại gì nghiêm trọng cho cơ thể. Cùng lắm chỉ có chút khó chịu, nhưng về cơ bản sẽ hồi phục hoàn toàn sau đó. Nếu dì không tin tôi, dù sao cũng phải đến bệnh viện làm xét nghiệm tủy, dì có thể hỏi trực tiếp bác sĩ. Đáp án cũng sẽ giống tôi nói thôi."

Triệu Mỹ Oanh nghe anh nói xong, lại nhìn tài liệu có nội dung y hệt, trong lòng an tâm hơn nhiều. Mắt bà ta đảo một vòng rồi nói:

"Dù sao thì cũng là một ca đại phẫu đấy. Tao giờ tuổi tác đã lớn, sức khỏe yếu hơn trước nhiều rồi. Một vạn này thì mua được gì cho bổ? Ít nhất cũng phải nhân sâm, yến sào, đông trùng hạ thảo mới đủ bồi bổ cho tao. Mày phải đưa tao ba vạn mới được."

Văn Dã sớm đoán được bà ta không phải hạng dễ đối phó, chắc chắn sẽ không dễ dàng thỏa mãn. Anh gật đầu:

"Trước tiên làm xét nghiệm tủy đã. Nếu kết quả phù hợp, tôi đưa dì một vạn. Hai vạn còn lại, sau khi phẫu thuật xong sẽ đưa nốt."

Triệu Mỹ Oanh không ngờ anh lại sảng khoái đồng ý như vậy.

Bà ta sững người vài giây, rồi lập tức nảy sinh ý định đòi thêm nữa. Dù sao thì con gái bà ta cũng giỏi lắm cơ mà! Đến một thiếu niên vốn lạnh lùng vô tình như vậy mà còn bị mê hoặc đến mức mất cả lý trí.

Nhưng Văn Dã rất rõ lòng tham của con người—một lần tăng giá có thể chấp nhận, nhưng nhiều hơn sẽ chỉ khiến bà ta càng thêm tham lam vô độ.

Anh híp mắt, khóe môi nhếch lên lạnh lẽo. Ngay giây phút bà ta định mở miệng đòi thêm, giọng anh trầm thấp, âm u vang lên:

"Dì Triệu, chuyện gì cũng nên biết điểm dừng. Chó mà bị dồn ép quá cũng cắn người đấy."

Triệu Mỹ Oanh bị dọa đến mức lập tức ngậm miệng, rụt cổ lại. Nhưng ngay sau đó, vì phản ứng của mình, bà ta lại thấy giận dữ.

Dù gì bà ta cũng là bậc trưởng bối, bao năm nay ở trước mặt một thằng nhóc lại phải nhẫn nhịn cúi đầu. Tên nhãi đó đã từng cho bà ta sắc mặt tốt bao giờ chưa? Cái thái độ khinh thường kia, tưởng bà ta bị mù chắc?!

"Được, ba vạn thì ba vạn."

Triệu Mỹ Oanh quyết định nhân cơ hội này trút ra cơn giận đã kìm nén bao năm. Bà ta ưỡn thẳng lưng, lớn tiếng nói:

"Nhưng trước đây mày từng tìm mấy tên du côn đến chỗ tao gây chuyện, bắt tao phải cắt đứt quan hệ với con bé. Lúc đó khí thế thật đấy, tàn nhẫn lắm cơ mà. Giờ nó bị bệnh, mày lại nhớ ra tao là mẹ nó rồi à? Mày có thấy mình quá đáng lắm không?"

Văn Dã bình tĩnh nhìn bà ta: "Dì muốn thế nào?"

Triệu Mỹ Oanh đắc ý, cằm hất cao:

"Mày quỳ xuống, xin lỗi tao tử tế vào. Tao là bậc trưởng bối, nếu mày chịu nhận sai, tao sẽ rộng lượng không chấp nhặt với mày."

Cửa chống trộm khép hờ, từ trước đã có không ít ánh mắt tò mò nhìn về phía này. Bây giờ bà ta còn lớn tiếng như vậy, bên trong đang đánh mạt chược cũng dừng cả lại, dồn sự chú ý sang đây.

Người đàn ông không tùy tiện quỳ xuống, đây là đạo lý Văn Dã đã nghe từ khi còn rất nhỏ. Anh có cốt khí cứng cỏi, năm xưa dù đánh nhau đến đầu rơi máu chảy cũng không cúi đầu nhận sai.

Nhưng so với ca phẫu thuật của cô gái nhỏ, vàng bạc cũng chẳng là gì. Đừng nói là phải khuỵu chân xuống, ngay cả khi có phải phế đi đôi chân này, anh cũng chẳng ngần ngại.

Hoàng hôn dần buông xuống, ánh tà dương hắt vào hành lang.

"Dì Triệu, trước kia là tôi không hiểu chuyện, mong dì đừng chấp nhặt với tôi."

Dưới ánh mắt đắc ý hả hê của Triệu Mỹ Oanh, cùng những ánh nhìn thích thú chờ xem trò vui xung quanh, Văn Dã siết chặt nắm tay, gân xanh trên mu bàn tay căng lên.

Thế nhưng, anh vẫn chậm rãi khuỵu hai đầu gối xuống, để đầu gối chạm lên nền xi măng phủ đầy bụi. Anh ngẩng đầu, đôi mắt đen láy nhìn thẳng vào người phụ nữ đang sung sướng vì trả được mối hận trong lòng.

"Nói rồi đấy, sáng mai dì đi cùng tôi làm xét nghiệm tủy."

Chương 39: Cơ thể vô thức muốn áp sát anh hơn

Năm rưỡi, Văn Dã về đến nhà. Vừa mở cửa ra, phòng khách trống không, nhưng từ bếp lại vọng ra tiếng ồn ào náo nhiệt.

"Bành Nhất Phàm, anh làm ăn kiểu gì thế? Bảo cắt rau diếp thành lát mà anh cắt thành cả khúc to thế này à?"

"Em giỏi thì em làm đi."

"Trời ạ, dao sắc thế này, lỡ cắt vào tay em thì sao? Hơn nữa, em góp ý để anh cải thiện tay nghề, chứ không phải để anh lúc nào cũng 'em giỏi thì em làm đi' đâu nhé. EQ kém thế bảo sao mãi không có nổi một cô bạn gái!"

Nói xong, Bành Tư Gia bĩu môi, rồi đi sang chỗ Lâm Diểu, cùng cô nghiên cứu cách pha nước chấm sao cho ngon.

Văn Dã tiện tay ném chìa khóa lên tủ giày, bước vào bếp: "Sao lại ăn ở nhà?"

Bành Nhất Phàm hừ một tiếng, oán giận nói: "Con bé Bành Tư Gia này đúng là tiểu thư đỏng đảnh, kêu bên ngoài lạnh quá, lười ra đường lại không muốn xếp hàng chờ bàn, thế là bắt em với lão Lộ hai thằng đàn ông phải rét run ngồi xe buýt hai bến đến siêu thị, rồi lại vác theo hai túi nguyên liệu to tướng hứng gió lạnh đi về. Cả tay cũng sắp đông cứng luôn rồi!"

Bành Tư Gia bị trách móc nhưng vẫn chẳng mảy may áy náy: "Không thì sao nữa? Chẳng lẽ để em với Diểu Diểu, hai cô gái yếu đuối, đi chịu lạnh cùng các anh à? Một chút tinh thần thương hoa tiếc ngọc cũng không có, bảo sao kiếp này anh chẳng kiếm nổi bạn gái!"

Bành Nhất Phàm: "..."

Lại nhằm đúng điểm yếu chí mạng của cậu mà công kích chứ gì!

Lâm Diểu mỗi lần nghe hai anh em họ Bành cãi nhau đều thấy buồn cười, khóe mắt cong lên: "Tư Gia, mau nếm thử nước chấm chị thêm ớt hiểm vào xem có ngon không."

Hiện tại vì vấn đề sức khỏe, cô không thể ăn một chút đồ cay nào.

Văn Dã nghe vậy, liền nhận lấy con dao từ tay Bành Nhất Phàm, thoáng cái đã cắt rau diếp thành từng lát mỏng, bày lên đĩa gọn gàng. Sau đó, anh ra ngoài lấy bếp từ và nồi lẩu đặt lên bàn ăn trong phòng khách.

Mọi người lần lượt bưng từng đĩa nguyên liệu ra, quây quần ngồi quanh bàn, bật bếp đợi nước lẩu vị cà chua sôi lên.

Văn Dã nhìn Lâm Diểu, khóe môi cong lên, thông báo tin vui: "Triệu Mỹ Oanh đồng ý sáng mai đi bệnh viện làm xét nghiệm ghép tủy rồi."

Mọi người sững sờ mất vài giây, Bành Tư Gia mừng rỡ kêu lên, cười đến hớn hở: "Tuyệt quá!"

Lâm Diểu không ngờ anh đã đi tìm Triệu Mỹ Oanh vào buổi chiều. Trước giờ cô chỉ định tìm kiếm nguồn hiến tủy từ ngân hàng công cộng, vì vốn dĩ cô không hề mong đợi gì ở Triệu Mỹ Oanh.

"Sao bà ta lại đồng ý vậy?" Cô nhìn Văn Dã.

Nỗi nhục nhã khi quỳ gối, sự tham lam khi bà ta đòi tăng giá, Văn Dã không hề nhắc tới, chỉ đơn giản nói: "Anh đưa cho bà ta một vạn tệ gọi là phí cảm ơn, thế là bà ta đồng ý."

Bành Nhất Phàm tính tình thẳng thắn, phẫn nộ kêu lên: "Trên đời còn có loại mẹ như vậy sao? Con gái ruột mắc bệnh nặng, đang lúc cần tiền nhất, bà ta thì hay rồi, chẳng những không đau lòng, không lo lắng, mà còn nhân cơ hội đòi tiền!"

Văn Dã liếc qua cậu ta, ánh mắt lạnh lùng: "Cho đĩa sách bò bên cạnh mày vào nồi đi."

Bành Nhất Phàm cầm đũa thả thịt vào nồi, vẫn còn đầy bất bình, định nói thêm gì đó, nhưng bị Bành Tư Gia dùng khuỷu tay huých một cái.

"Anh nói nhiều quá rồi đấy." Cô thật sự cạn lời với ông anh trai này, không biết nhìn tình huống gì cả. Người ngoài như bọn họ đã thấy quá đáng, huống chi Lâm Diểu – người là con gái ruột của bà ta? Còn ở đó mà lắm mồm lắm miệng!

Bành Nhất Phàm lúc này mới nhận ra ánh mắt Lâm Diểu thoáng ảm đạm, vội vàng xin lỗi.

Lâm Diểu khẽ cười, giọng ôn hòa: "Không sao đâu."

Không phải bậc cha mẹ nào cũng yêu thương con cái. Ngay từ khi cô sinh ra, Triệu Mỹ Oanh đã bỏ rơi cô, mười mấy năm chưa từng gặp lại, vốn dĩ chẳng thể có bao nhiêu tình cảm dành cho cô.

Nhưng so với nguồn hiến tủy bên ngoài, người có quan hệ huyết thống như Triệu Mỹ Oanh có khả năng phù hợp cao hơn rất nhiều. Bà ta đồng ý hiến tủy, cô sẽ được phẫu thuật sớm hơn, khả năng chữa khỏi bệnh cũng sẽ cao hơn.

Lộ Vũ An nhanh chóng chuyển sang một chủ đề khác, bầu không khí lại trở nên rộn ràng vui vẻ. Trong nồi, nước lẩu sôi ùng ục, những bọt khí lớn nhỏ không ngừng vỡ ra, hương thơm đậm đà của cà chua lan tỏa khắp không gian.

Bành Tư Gia múc hai viên bò viên vừa chín tới, để một viên vào bát mình, viên còn lại đưa cho Lâm Diểu.

Cô ấy không biết đó là bò viên nhân nước, nên trực tiếp cắn một miếng. Lớp nước súp nóng hổi bên trong bất ngờ bắn ra, bỏng đến mức cô hít sâu một hơi, suýt nữa chảy cả nước mắt vì đau.

Bành Tư Gia lập tức chạy đến bàn trà, nhổ viên bò viên trong miệng vào thùng rác, vừa xuýt xoa vừa quát: "Aaaa! Nóng chết mất! Bành Nhất Phàm, sao anh không nói trước là anh mua bò viên nhân nước hả? Anh cố tình ám sát em đúng không?!"

Bành Nhất Phàm: "..."

Giờ thì cậu ta hoàn toàn hiểu được cảm giác của Đậu Nga rồi.

Gần như cùng lúc đó, Lâm Diểu cũng bị bỏng lưỡi khi cắn viên bò viên của mình. Nhưng cô ngồi tận phía trong cùng của bàn ăn, không tiện chạy ra ngoài.

Cô còn chưa kịp bảo Bành Tư Gia đưa thùng rác lại, một bàn tay đã vươn tới, đưa đến dưới cằm cô.

Là Văn Dã.

"Nhổ vào tay anh."

Văn Dã trầm giọng giục: "Mau lên."

Mắt và mặt Lâm Diểu đều đỏ bừng, nhưng vẫn nghe lời. Cô hé môi, nhè nhẹ nhả viên bò viên ra lòng bàn tay anh.

Văn Dã đứng dậy, đi đến thùng rác ném đi, rồi vào bếp rửa tay qua loa. Trở lại, anh nghiêng người bảo cô: "Há miệng, lè lưỡi ra anh xem nào."

Lâm Diểu xấu hổ đến đỏ cả mặt, nhưng vẫn ngẩng đầu lên, ngoan ngoãn hé môi, chìa ra chiếc lưỡi mềm mại màu hồng nhạt.

Văn Dã nhìn kỹ, thấy không bị phồng rộp mới hơi giãn mày, yên tâm ngồi xuống ăn tiếp.

Là anh trai, nhưng Bành Nhất Phàm tự thấy mình không làm nổi đến mức này. Chuyện này so với chăm con gái ba tuổi còn tỉ mỉ chu đáo hơn! Cậu cảm thán: "Nếu có bình chọn anh trai tốt nhất thế giới, em nhất định bầu một phiếu cho anh Dã!"

Lộ Vũ An hoàn toàn đồng tình: "Chắc chắn luôn, em giơ cả hai tay bầu cho anh!"

Bành Tư Gia, người đã nhìn thấu tất cả: "..."

Cô thực sự hết nói nổi. Cái bầu không khí mập mờ kéo dài giữa Lâm Diểu và Văn Dã mà mấy thằng con trai này không nhìn ra được à? Đôi mắt của bọn họ đúng là chỉ để làm cảnh mà thôi!

Sau khi ăn uống xong, cả nhóm cùng nhau dọn dẹp bàn ghế sạch sẽ. Một số nguyên liệu chưa nấu hết được bỏ lại vào tủ lạnh để lần sau dùng tiếp.

Văn Dã hỏi Bành Nhất Phàm và Lộ Vũ An đã tốn bao nhiêu để mua đống đồ này, rồi lấy ví ra định đưa tiền cho họ. Dù gì bọn họ vẫn là sinh viên, còn đang dựa vào tiền sinh hoạt gia đình chu cấp.

"Không cần không cần!"

Hai người mỗi người xách một túi rác, lủi đi nhanh như chớp.

Bành Tư Gia cũng theo hai người họ ra ngoài. Chưa đi được bao lâu, Lâm Diểu nhận được tin nhắn từ cô ấy, bảo cô vào phòng ngủ kiểm tra dưới gối.

Cô quay về phòng, nhấc gối lên thì thấy một phong bao lì xì nằm ngay ngắn bên dưới. Cùng lúc đó, điện thoại trong lòng bàn tay rung lên—là hai tin nhắn dài của Bành Tư Gia.

Bành Tư Gia:【Diểu Diểu, đây là số tiền em kiếm được từ mấy lần đi cos ở hội chợ truyện tranh. Không nhiều, chỉ được mấy ngàn thôi, em biết so với chi phí phẫu thuật của chị thì như muối bỏ bể, nhưng đây là tấm lòng của em. Chị nhất định phải nhận! Nếu chị từ chối thì chứng tỏ chị không coi em là bạn đâu!!! Em sẽ giận đấy!!! [giận dỗi] [giận dỗi] Năm lớp 12 nếu không có chị giảng bài mỗi tối, còn tốn công sắp xếp ghi chép giúp em, thì em đã chẳng đỗ nổi đại học. Chị có thể nói là công thần của cả nhà em đấy!!!】

Bành Tư Gia:【Diểu Diểu, ca phẫu thuật của chị nhất định sẽ thành công, chị chắc chắn sẽ sớm bình phục!!! Sau này em còn phải nhờ chị chỉ giáo tiếng Anh để thi cấp 4, cấp 6 nữa!!! Đám cưới của em cũng phải có chị làm phù dâu đó!!!】

Lâm Diểu cảm động đến cay xè mắt. Cô trả lời tin nhắn của Bành Tư Gia xong, cầm lấy phong bao lì xì, bước ra ngoài tìm Văn Dã.

Anh đang đứng cạnh ghế sô pha trong phòng khách, cúi đầu xem gì đó trên điện thoại.

Nghe thấy tiếng bước chân, anh ngẩng lên nhìn. Nhìn thấy đôi mắt hoe đỏ của cô, Văn Dã lập tức nhíu mày, lo lắng hỏi:

"Sao thế?"

Lâm Diểu đưa phong bao lì xì trong tay cho Văn Dã xem, giọng nói mang theo chút nghèn nghẹn:

"Tư Gia lén nhét vào dưới gối của em."

"Trùng hợp ghê." Văn Dã bật cười, vén miếng đệm ghế sô pha lên: "Ở đây cũng có hai cái."

Lâm Diểu nhìn thấy hai phong bao lì xì khác, rồi nghe Văn Dã xác nhận suy đoán của mình:

"Là Bành Nhất Phàm và Lộ Vũ An lén để vào."

Vừa nói, anh vừa giơ điện thoại cho cô xem. Trong nhóm chat ba người trên QQ, cô thấy tin nhắn của họ—một người xin tiền bố mẹ, vốn định để dành mua máy tính mới, còn một người thì đã tiết kiệm suốt mấy tháng, trước đây đáng lẽ định mua dây chuyền tặng cô bạn gái vẫn chưa chia tay.

Lâm Diểu cay mắt hơn nữa, trái tim trĩu nặng đầy cảm động.

Văn Dã xoa xoa đỉnh đầu cô, giọng nói mang ý cười dịu dàng:

"Thấy chưa, mọi người đều mong em sống thật tốt."

Cô nghiêm túc gật đầu, quả quyết hứa hẹn:

"Em sẽ cố gắng hết sức, sẽ không phụ lòng mong đợi của mọi người."

Văn Dã khẽ cong môi, ừ một tiếng:

"Mai còn phải đến bệnh viện làm xét nghiệm tủy, tối nay tranh thủ tắm rửa rồi ngủ sớm, sáng mai mới có tinh thần tốt được."

Lâm Diểu về phòng, nhanh chóng tắm xong rồi lên giường. Nằm chưa được bao lâu, cô nghe thấy tiếng gõ cửa. Không biết Văn Dã tìm cô có chuyện gì, cô ngồi dậy, trực tiếp nói:

"Anh vào đi."

Văn Dã đẩy cửa bước vào, ôm chăn gối đi thẳng đến bên giường cô:

"Dịch vào trong một chút, chừa chỗ cho anh."

Lâm Diểu sững người. Ở khách sạn Bắc Kinh, họ cũng đã ngủ chung giường, nhưng khi đó là vì cô muốn tiết kiệm tiền phòng. Bây giờ đang ở nhà, hoàn toàn không có lý do gì để làm vậy cả.

Hơn nữa, chẳng phải anh vừa bảo cô ngủ sớm sao? Cũng đâu thể làm gì được...

Cô suy nghĩ lung tung, mặt dần dần đỏ bừng lên. Đúng lúc này, cô thấy anh thả lỏng bàn tay đang nắm chặt. Trong lòng bàn tay anh có một sợi dây—rất quen thuộc, chính là sợi mà tối qua anh đã buộc lên cổ tay cô!

"Đưa tay đây." Văn Dã nói.

Lâm Diểu trừng mắt nhìn anh, không thể tin nổi, thậm chí có chút bất mãn. Cô phồng má, giọng ấm ức:

"Em đã hứa với anh mấy lần rồi, sao anh vẫn không tin em chứ?"

Lại còn muốn trói cô, sợ cô lén chạy mất.

Chẳng lẽ từ nay về sau, trong lòng anh, cô là người hoàn toàn không có chút tín nhiệm nào sao?

"Anh đương nhiên tin em."

Chàng trai nói vậy, nhưng ngay sau đó, anh cúi xuống, nắm lấy cổ tay cô đang đặt trên chăn, thản nhiên buộc sợi dây lên.

Bằng hành động thực tế, anh cho cô thấy thế nào là "nói một đằng, làm một nẻo."

Sau khi buộc chặt nút thắt, Văn Dã mới ngẩng đầu lên, chạm phải ánh mắt bất mãn của cô gái nhỏ. Anh khẽ nhếch môi, tiếp tục nốt câu nói còn dang dở:

"Nhưng mọi chuyện đều có khả năng xảy ra."

"Dù chỉ là một phần vạn, anh cũng không dám đánh cược."

Trong nhà đã lắp sẵn hệ thống sưởi, giữa đêm đông rét buốt, bên ngoài trời lạnh thấu xương, nhưng trong phòng nhiệt độ vẫn khoảng mười mấy đến hai mươi độ. Vậy mà trong chăn của Văn Dã, lại có hai bàn chân nhỏ không an phận duỗi sang, dán chặt vào đùi anh.

Anh hơi sững lại, cúi đầu nhìn.

"Thì... vẫn lạnh." Lâm Diểu má ửng đỏ, nhỏ giọng nói dối. Cô cũng không rõ tại sao, chỉ là cơ thể vô thức muốn áp sát anh hơn.

Văn Dã nhìn cô gái nhỏ đến vành tai cũng đỏ bừng, khẽ cong môi, kẹp hai chân lại, giữ chặt lấy đôi chân nhỏ vừa duỗi sang:

"Thế này ấm hơn."

Lâm Diểu: "..."

Ấm hơn thật đấy. Ấm đến mức cả người cô bắt đầu nóng lên rồi.

Hôm sau, Lâm Diểu cùng Triệu Mỹ Oanh—người mẹ ruột đã lâu không gặp—đến bệnh viện làm xét nghiệm ghép tủy theo lịch hẹn. Kết quả phải đợi một tuần mới có.

Tính cả 150.000 tệ vay được, 8.000 tệ do ba người bạn gom góp, cộng thêm 15.000 tệ còn lại trong tay, cô vẫn thiếu 127.000 tệ nữa mới đủ tiền phẫu thuật.

Trong tuần chờ đợi kết quả, Văn Dã tất bật chạy vạy khắp nơi, tận dụng mọi mối quan hệ có thể. Anh nói hết lời hay, viết hết tờ vay nợ này đến tờ khác, cuối cùng còn bán luôn chiếc xe cũ mới mua không lâu, rốt cuộc cũng gần như gom đủ số tiền.

Ngày có kết quả, từ sáng sớm, Văn Dã đã đưa Lâm Diểu đến bệnh viện. Nhưng khi đến nơi, họ được báo là bản xét nghiệm vẫn chưa chuyển đến, phải tiếp tục chờ.

Hai người đành ngồi xuống ghế ở khu vực chờ. Khoảnh khắc càng gần kề, sự căng thẳng càng dâng lên. Lâm Diểu cảm giác tim mình đập liên hồi, mí mắt cũng không yên phận mà giật liên tục.

"Mí mắt trái của em cứ giật mãi." Cô nhỏ giọng nói với Văn Dã, mang theo chút lo lắng.

"Mí trái giật là có tiền, em chưa nghe à?" Văn Dã nhếch môi cười, "Đây là điềm lành, kết quả chắc chắn sẽ tốt."

Lâm Diểu được an ủi phần nào, nhưng chưa đầy một phút sau, cô lại nhăn mặt, lo lắng nói:

"Nhưng vừa nãy mí mắt phải của em cũng giật một cái... có phải là điềm xấu không?"

Lần này, Văn Dã làm ra vẻ nghiêm túc: "Điều đó chứng tỏ tối qua em ngủ không đủ giấc."

Lâm Diểu phì cười: "Anh lúc nào cũng có lý lẽ để nói."

Hơn nửa tiếng sau, cuối cùng bản kết quả cũng được gửi tới. Cô lập tức đứng dậy đi lấy, Văn Dã theo sát phía sau, dùng khăn giấy lau sạch vết máu bị cào rách trên đầu ngón tay.

Từng giây từng phút trôi qua, Văn Dã vẫn giữ vẻ bình tĩnh trên gương mặt, nhưng trong lòng lại như có lửa đốt. Sự lo lắng đã

leo lên đến đỉnh điểm, không cách nào trút bỏ, mà anh cũng không dám để lộ, sợ sẽ càng khiến cô gái nhỏ bên cạnh thêm căng thẳng.

Chỉ có thể dùng cơn đau để xoa dịu phần nào.

May mắn là kết quả tốt—phép ghép tủy đã thành công, có thể tiến hành cấy ghép trong thời gian tới.

Bước ra khỏi phòng khám, Lâm Diểu vui vẻ định báo tin mừng này cho Bành Tư Gia trước tiên. Nhưng còn chưa kịp lấy điện thoại ra, chuông đã vang lên trước.

Từ lúc biết kết quả, khóe môi Văn Dã vẫn chưa hạ xuống. Nhưng khi nghe tiếng chuông, anh cũng nhìn sang, thấy trên màn hình nhấp nháy dòng chữ ghi chú: "Ba".

Ý cười trên môi anh lập tức tan biến, sắc mặt cũng không còn dễ coi như trước.

Chắc chắn không phải là người cha ruột đã mất từ lâu của cô, mà chỉ có thể là người cha nuôi năm xưa đã nhẫn tâm bỏ rơi cô, không hề ngó ngàng suốt bao nhiêu năm trời.

Chương 40: Anh phải mau tới nhé

Lâm Diểu nghe điện thoại, Văn Dã nắm lấy tay cô, kéo cô vào thang máy. Đến khi cả hai rời khỏi bệnh viện, cuộc gọi vẫn chưa kết thúc.

Từ đầu đến cuối, hầu như chỉ có Lâm Khâm Văn nói, còn cô chỉ lắng nghe.

Ông kể về quãng thời gian khó khăn khi họ vừa đến Anh, phải bắt đầu lại từ con số không ở một nơi hoàn toàn xa lạ. Vừa gây dựng lại sự nghiệp, vừa chăm sóc Nguyên Nguyên—đứa bé bị tự kỷ—đưa nó đi khắp nơi tìm kiếm phương pháp trị liệu.

Ông kể rằng bây giờ mọi chuyện cuối cùng cũng có tiến triển tốt. Nguyên Nguyên đã có thể giao tiếp đơn giản với những người quen, đã đến trường học, còn công ty của họ thì đã đi vào quỹ đạo ổn định.

"Vài ngày trước, chúng ta vừa trở về Bình Thành, cũng đã thanh toán xong một số khoản nợ cũ."

Đầu dây bên kia, người đàn ông vốn luôn thao thao bất tuyệt bỗng dừng lại một chút, sau đó tiếp tục với giọng điệu có phần thấp thỏm và khẩn thiết:

"Diểu Diểu, con có thể ra ngoài gặp ba và mẹ một lần không? Cùng nhau ăn một bữa cơm thôi."

Lâm Diểu nghe vậy, chần chừ, không lập tức trả lời. Cô không muốn gặp họ trong bộ dạng hiện tại của mình...

Lâm Khâm Văn lại hiểu sự do dự ấy thành sự trách móc, ông thở dài thật sâu, giọng điệu càng thêm khẩn cầu:

"Diểu Diểu, năm đó ba và mẹ con thật sự bất lực, không còn cách nào khác mới phải gửi con đi. Những năm qua, chúng ta lúc nào cũng nhớ con. Nhất là mẹ con, bà ấy thường xuyên lật xem ảnh của con vào ban đêm rồi khóc."

Lâm Diểu không thể nhẫn tâm từ chối thêm.

Cúp máy xong, nghe Văn Dã hỏi cô đã nói gì, cô liền kể lại đại khái nội dung cuộc trò chuyện.

Văn Dã chẳng hề bị những lời đó làm cho lung lay. Anh nghe xong, mí mắt khẽ cụp xuống, che đi sự châm chọc nơi đáy mắt.

Năm đó, dù tình cảnh có khó khăn đến đâu, cả gia đình ba người họ vẫn có thể chọn xuất ngoại, chỉ riêng Lâm Diểu bị bỏ lại. Một cô gái nhỏ, có thể ăn bao nhiêu, tiêu tốn bao nhiêu chứ? Sao lại trở thành gánh nặng mà họ nhất định phải từ bỏ?

Huống hồ, mẹ ruột cô ngay từ khi sinh ra đã vứt bỏ cô. Chỉ cần nghĩ thôi cũng biết, dù có đón cô về, liệu có thể đối xử tốt với cô hay không.

Còn cái gì mà "nửa đêm lật xem ảnh rồi khóc"?

Nếu thực sự nhớ thương cô đến vậy, sao không nghĩ đến chuyện một bé gái xinh đẹp bị gửi đến một gia đình xa lạ, không rõ lai lịch? Nếu chẳng may gặp phải kẻ cặn bã thì sao?

"Em muốn đi gặp ba mẹ, anh có thể đi cùng em không?"

Lâm Diểu nghiêng đầu nhìn Văn Dã, trong mắt mang theo chút thấp thỏm.

Gọi hai chữ "ba mẹ" suốt mười sáu năm, nhưng chỉ cách vài năm không gặp, lại có chút xa lạ.

Ngược lại, chàng trai trước mặt này—qua những tháng ngày sớm tối bên nhau—đã trở thành người gần gũi với cô nhất. Dù gặp phải chuyện gì, cô cũng vô thức muốn dựa vào anh.

"Em hỏi thừa quá đấy."

Văn Dã nhướn mày cười, khẽ siết lấy lòng bàn tay cô, bá đạo tuyên bố: "Trước khi phẫu thuật, em đi đâu, anh cũng phải theo sát từng bước."

Nhìn thấy khóe mắt cong cong của cô gái nhỏ, Văn Dã khựng lại một chút, nhìn cô hỏi: "Em không trách họ vì đã bỏ rơi em sao?"

Lâm Diểu không nghĩ nhiều, liền lắc đầu: "Nếu không có họ nhận nuôi em, có lẽ em đã bị vứt bừa ngoài đường hoặc đưa vào cô nhi viện rồi. Khi đó, em còn sống được hay không cũng chưa chắc, càng không thể có một tuổi thơ 16 năm được lớn lên trong một gia đình ấm áp."

"Còn nữa, trước khi bị gửi đi, em chưa từng hoài nghi mình không phải con ruột. Điều đó chứng tỏ họ thực sự rất tốt với em."

Gầy đi nhiều vì bệnh tật, đôi mắt hạnh to tròn của cô càng thêm rõ nét. Văn Dã nhìn vào ánh mắt trong veo và chân thành ấy, nơi cổ họng bất giác phát ra một tiếng thở dài bất lực.

"Anh đang yên đang lành lại thở dài làm gì vậy?" Lâm Diểu khó hiểu.

Giữa hàng lông mày sắc nét của chàng trai thoáng hiện chút bất lực, giọng nói mang theo sự lo lắng không đâu: "Em lương thiện như vậy, sau này gặp phải kẻ xấu, bị ức hiếp đến mức chẳng còn mảnh nào thì làm sao?"

"Nhưng đa phần những người em gặp đều rất tốt mà." Lâm Diểu không chớp mắt nhìn anh, giọng nói mềm mại, chứa đầy sự tin tưởng: "Hơn nữa, chẳng phải vẫn còn anh sao?"

Văn Dã khẽ nhếch môi, cảm thấy yên tâm phần nào.

Cũng đúng, có anh ở đây, đám yêu ma quỷ quái đừng hòng lại gần cô dù chỉ một chút.

Buổi trưa, Lâm Diểu và Văn Dã đến nhà hàng sớm hơn giờ hẹn một chút, nhưng Lâm Khâm Văn và Thẩm Di đã đến từ trước.

Thẩm Di ngồi đó, khuôn mặt khó giấu được sự xúc động, nóng lòng nhìn xung quanh. Đột nhiên, mắt bà sáng lên: "Diểu Diểu đến rồi! Con bé cao hơn trước rồi! Mà sao bên cạnh còn có một cậu trai nữa vậy? Không phải là bạn trai của con bé đấy chứ?"

Không đợi hai người bước tới, bà đã nở nụ cười rạng rỡ, vội vã đi đến chào đón bọn họ. Lâm Khâm Văn cũng đứng dậy, theo sát bên cạnh.

Ánh đèn trong nhà hàng phương Tây có phần mờ ảo. Chỉ khi đến gần hơn, nhìn rõ gương mặt cô gái, nụ cười của Thẩm Di lập tức cứng lại, ánh mắt lộ ra vẻ không thể tin nổi.

Cô gái trước mặt hoàn toàn khác xa so với hình ảnh trong ký ức của bà.

Khi xưa, Lâm Diểu có khuôn mặt xinh đẹp với làn da trắng hồng và đôi má bầu bĩnh đáng yêu. Nhưng bây giờ, cô gầy đến mức đáng sợ, sắc mặt nhợt nhạt, tiều tụy, hai má hóp lại, chẳng còn chút thịt nào. Mái tóc dài đen mượt ngày nào cũng trở nên khô ráp, xơ xác.

Nước mắt Thẩm Di tức khắc rơi xuống, bà nghẹn ngào, không nói nên lời.

Lâm Khâm Văn cũng đỏ hoe mắt, giọng khàn khàn hỏi: "Diểu Diểu, con bị bệnh sao?"

Cổ họng Lâm Diểu cũng có chút nghèn nghẹn, Văn Dã thay cô trả lời: "Ung thư hạch bạch huyết. Sau khi hóa trị thì tái phát, sắp phải làm ghép tủy."

Lâm Khâm Văn đã quen giao tiếp với người trong giới kinh doanh bao năm, làm sao không nghe ra sự trách móc và bất mãn chẳng hề che giấu trong giọng điệu bình thản của chàng trai này.

Ông ta quả thực cảm thấy áy náy. Năm đó chính ông là người quyết định gửi Lâm Diểu đi, sau này cũng là ông cản vợ không cho bà liên lạc nhiều với con gái.

Ông sợ rằng càng liên lạc, vợ ông càng không nỡ dứt bỏ.

Lúc đó, họ đang gặp khó khăn về kinh tế, sức lực cũng có hạn. Một mặt phải lo cho công việc kinh doanh mới khởi đầu, một mặt phải chăm sóc đứa con trai mắc chứng tự kỷ. Họ lại đang ở nhờ nhà anh trai, thực sự không thể đón Lâm Diểu qua được.

Lâm Khâm Văn ôm lấy vợ, thở dài rồi nhìn sang Lâm Diểu: "Nào, chúng ta qua bàn ngồi xuống nói chuyện đi."

Món ăn lần lượt được bưng lên, nhưng chẳng ai có tâm trạng động đũa.

Đôi mắt Thẩm Di đỏ hoe, giọng nói đầy khó khăn: "Diểu Diểu, con bị bệnh từ khi nào?"

"Tháng Một năm ngoái." Lâm Diểu đáp, rồi rút một tờ giấy đưa cho bà.

Thẩm Di nhận lấy, lau nước mắt: "Chuyện lớn thế này mà con cũng không nói với ba mẹ một tiếng sao?"

Lâm Diểu cúi mắt xuống, khẽ cắn môi, không biết phải trả lời thế nào. Trước đây khi còn khỏe mạnh, cô đã là một gánh nặng phải bị bỏ lại, huống chi bây giờ khi đã mắc bệnh...

Lâm Khâm Văn suy nghĩ cẩn trọng rồi nói: "Diểu Diểu, con gọi mẹ nuôi con ra đây đi. Ghép tủy có rủi ro rất lớn, ba mẹ muốn bàn bạc xem có nhất thiết phải làm không, liệu có cách điều trị nào nhẹ nhàng hơn không."

Nói xong, ông chưa kịp nhận được câu trả lời từ Lâm Diểu thì chàng trai trẻ với vẻ ngoài lạnh lùng bên cạnh cô bật cười khinh miệt một tiếng đầy mỉa mai.

"Các người nghĩ Triệu Mỹ Oanh có chút nào quan tâm đến sự sống chết của cô ấy sao?"

Trước vẻ mặt sửng sốt của hai vợ chồng, Lâm Diểu thẳng thắn nói: "Mùa hè năm lớp 11, con đã dọn ra khỏi nhà bà ta. Khi đó, bà ta mở sòng mạt chược tại nhà, có một gã đàn ông sàm sỡ con. Bà ta không những không can thiệp mà còn tát con một cái."

"Sau đó, con và bà ta cắt đứt liên lạc. Lần gặp gần đây nhất là vì con cần ghép tủy, Văn Dã đã mang một vạn tệ đến tìm bà ta, bà ta mới chịu đồng ý đi xét nghiệm."

Lâm Khâm Văn và Thẩm Di hoàn toàn không thể tin vào những gì mình vừa nghe. Sau cú sốc, Thẩm Di đau lòng đến mức nước mắt lại rơi lã chã: "Diểu Diểu, vậy con đã sống thế nào sau khi dọn ra ngoài?"

Khi đó con bé vẫn chưa đủ tuổi trưởng thành, lại đang học cấp ba, làm sao có cơ hội kiếm tiền nuôi sống bản thân?

Lâm Diểu nhìn về phía chàng trai bên cạnh với ánh mắt vừa cảm kích vừa đầy sự tin cậy.

"Là Văn Dã đã cưu mang con. Sau đó, khi con bị bệnh, cũng là anh ấy lo tiền viện phí, luôn ở bên cạnh đưa con đi hóa trị."

Lâm Khâm Văn và Thẩm Di ban đầu nghĩ chàng trai đi cùng Lâm Diểu là bạn trai đại học của cô, nhưng nghe đến đây, họ cảm thấy có điều gì đó không đúng.

"Quan hệ giữa cháu và Diểu Diểu là...?" Lâm Khâm Văn không chắc chắn, hỏi Văn Dã.

Văn Dã nhìn thẳng vào mắt ông, giọng điệu kiên định: "Anh trai."

Thẩm Di bị nỗi ân hận đè nặng đến mức khó thở, kiên quyết muốn đưa Lâm Diểu về Anh điều trị. Lâm Khâm Văn lần này cũng đồng ý với ý kiến của vợ.

Trước đây, vì hiện thực và lý trí, ông đã quyết định đưa Lâm Diểu trở lại chỗ Triệu Mỹ Oanh, nhưng điều đó không có nghĩa là ông thực sự có thể buông bỏ cô.

Dù sao ông cũng đã nuôi dưỡng Lâm Diểu suốt mười sáu năm, nghe cô gọi mình là "ba" bằng giọng non nớt, chứng kiến cô từng chút một lớn lên, ngày càng xinh đẹp và ngoan ngoãn.

Giờ đây, khi điều kiện kinh tế của họ đã khá hơn, mà Triệu Mỹ Oanh lại hoàn toàn không xứng đáng với danh xưng "mẹ", họ cần phải đón con gái về, bù đắp cho những năm tháng thiếu hụt này.

Cả hai nhìn cô với ánh mắt đầy mong đợi: "Diểu Diểu, về Anh với ba mẹ nhé?"

Trước khi đến gặp họ, Lâm Diểu không nghĩ mọi chuyện lại diễn ra như thế này. Đang lúc sững sờ, không biết phải làm sao, cô chợt nghe thấy giọng nói khàn khàn, trầm ổn của chàng trai bên cạnh.

"Em đi theo họ đi."

Lâm Diểu quay đầu nhìn anh.

Văn Dã đối diện với đôi mắt kinh ngạc và bối rối của cô, ánh nhìn trong veo mang theo sự lưu luyến. Cơn đau quặn thắt nơi lồng ng.ực như bị ai đó bóp chặt, nhưng anh vẫn cố gắng che giấu mọi cảm xúc khỏi khuôn mặt mình.

Sau đó, anh cất giọng lạnh nhạt, điềm tĩnh, như thể đã suy nghĩ kỹ càng: "Bên đó có nền y tế tiên tiến hơn, tỷ lệ thành công của ca phẫu thuật sẽ cao hơn."

Ba mẹ nuôi, Văn Dã—ba người quan trọng nhất trong cuộc đời cô, dù là quá khứ hay hiện tại—đều đã thay cô đưa ra quyết định, mà tất cả đều xuất phát từ mong muốn tốt nhất cho cô. Thành ra, suy nghĩ của bản thân cô dường như chẳng còn quan trọng nữa.

Bệnh tình của cô không thể trì hoãn thêm, điều trị càng sớm càng tốt. Thẩm Di kiểm tra chuyến bay gần nhất, chỉ còn ba tiếng nữa sẽ cất cánh.

Lâm Khâm Văn quay về khách sạn lấy hành lý, Thẩm Di thì theo Lâm Diểu về nhà lấy hộ chiếu. Đó là hộ chiếu được làm từ mấy năm trước khi họ cùng nhau sang Anh du lịch, may mắn là vẫn còn hiệu lực.

Thời gian quá gấp rút, cô chỉ kịp nhét vài bộ quần áo vào vali, chẳng kịp thu dọn gì nhiều, rồi lại vội vàng lên xe đến sân bay.

Chiếc taxi lao đi vun vút trên đường.

Cũng giống như lần trước bị đưa đi đột ngột, lần này cô được đón về bên cha mẹ cũng nhanh đến mức không kịp chuẩn bị tâm lý. Chỉ khác là, lần trước cô không nỡ xa cha mẹ và em trai, còn lần này, người khiến cô lưu luyến là Văn Dã.

Tới nhà ga sân bay, Thẩm Di đi làm thủ tục check-in, Lâm Khâm Văn thì đi ký gửi hành lý.

"Anh sẽ làm hộ chiếu sớm nhất có thể rồi sang tìm em."

Lâm Diểu nghe thấy giọng Văn Dã khàn khàn cam đoan với mình.

Cách nhau cả một Đại Tây Dương, chuyến bay cũng mất hơn mười tiếng đồng hồ. Mà năm nay làm hộ chiếu lại không dễ, còn phải chạy đi chạy lại nhiều nơi, đến nơi xa lạ còn gặp rào cản ngôn ngữ đủ kiểu bất tiện...

Giờ cô không còn một mình, có cha mẹ ở bên, nếu cô hiểu chuyện hơn một chút, thì lẽ ra nên nói rằng không cần đâu.

Nhưng cuối cùng, cô vẫn ích kỷ nhào vào lòng anh, ôm chặt lấy anh.

Cằm cô tựa vào lồng ng.ực rộng lớn của anh, ngửa mặt lên, đôi mắt long lanh đẫm nước, nhìn anh đầy lưu luyến. Giọng cô nghèn nghẹn như sắp khóc: "Vậy anh phải mau tới nhé."

Nói xong, từng giọt nước mắt không kìm được mà lăn dài xuống má.

Tim Văn Dã như bị ai bóp nghẹt, anh hối hận đến mức muốn đánh chính mình—sao không sớm có dự tính, làm hộ chiếu trước đi, thì giờ đã có thể cùng cô sang đó rồi.

"Nhất định." Giọng anh khàn đặc mà trịnh trọng, dùng ngón tay nhẹ nhàng lau đi giọt nước mắt lăn trên má cô.

Lúc này, Thẩm Di và Lâm Khâm Văn đã làm xong thủ tục quay lại.

Thẩm Di nhìn thấy cảnh tượng trước mắt cũng không cảm thấy lạ, vẫn nghĩ Văn Dã là họ hàng bên phía Triệu Mỹ Oanh, hoàn toàn không hay biết anh và Lâm Diểu không hề có quan hệ huyết thống, thậm chí còn cảm thấy hai anh em có tình cảm thật tốt.

Lâm Khâm Văn thì sắc sảo hơn, ánh mắt lộ ra vài phần suy đoán.

"Diểu Diểu, chúng ta phải qua kiểm tra an ninh rồi." Giọng Thẩm Di dịu dàng nhắc nhở.

Lâm Diểu đành phải lưu luyến buông vòng tay ôm chặt eo Văn Dã ra. Thẩm Di quay sang nhìn cậu thanh niên trước mặt, ánh mắt tràn đầy sự biết ơn: "Cảm ơn cháu đã chăm sóc Diểu Diểu suốt thời gian qua."

Lâm Khâm Văn cũng nói với giọng ôn hòa: "Sau này nếu có việc gì cần giúp đỡ, cứ nói với chúng ta, chúng ta nhất định sẽ giúp hết sức."

Văn Dã vẫn luôn có thành kiến với đôi vợ chồng này, nhưng giờ đây, anh buộc phải giao cô gái nhỏ lại cho họ, vì anh không có khả năng đưa cô ra nước ngoài chữa trị.

Anh cúi đầu xuống, đôi mắt đen sâu thẳm, nhìn thẳng vào Lâm Khâm Văn: "Cháu chỉ có một yêu cầu duy nhất—xin hãy chăm sóc em ấy thật tốt."

Giọng anh mềm mỏng hơn rất nhiều, hiếm hoi mang theo sự kính cẩn của bậc hậu bối đối với trưởng bối. Nhưng anh cũng chẳng còn cách nào khác, bởi vì người mà anh quý trọng nhất, trân trọng nhất, giờ đây đã được đặt vào tay họ.

Lâm Diểu vẫy vẫy bàn tay nhỏ với anh.

Cô đi một bước lại quay đầu ba lần, cho đến khi bóng dáng cao lớn, thẳng tắp kia hoàn toàn biến mất khỏi tầm mắt, cô mới vô cùng luyến tiếc thu lại ánh nhìn.

Thẩm Di thấy cô buồn đến vậy, nhẹ nhàng ôm lấy cô an ủi: "Chờ sau khi phẫu thuật xong, chúng ta có thể mời anh trai con sang Anh chơi."

Lâm Diểu khẽ gật đầu, trong lòng như bị khoét mất một mảnh, chỉ có thể mong ngóng anh có thể đến tìm cô sớm một chút, lại sớm một chút.

Chương 41: M.út lấy đôi môi cô

Đến bệnh viện ở Anh, Lâm Diểu lại trải qua một loạt kiểm tra, cuối cùng vẫn nhận được khuyến nghị tiến hành ghép tủy ngay lập tức.

Lâm Khâm Văn vội vàng bay về nước để đón Triệu Mỹ Oanh sang.

Triệu Mỹ Oanh sớm đã nhận một vạn tệ của Văn Dã, theo thỏa thuận, sau khi ca phẫu thuật hoàn thành, anh sẽ đưa thêm hai vạn nữa.

Nhưng bây giờ, biết được cặp cha mẹ nuôi của Lâm Diểu có tiền, bà ta bắt đầu tính toán, ra vẻ khó xử:

"Ôi chao, sao lại phải ra nước ngoài làm phẫu thuật thế này? Vậy thì tiệm mạt chược của tôi phải đóng cửa trong một thời gian dài rồi. Tôi là phụ nữ đơn thân, sống chẳng dễ dàng gì, mỗi ngày chỉ dựa vào chút tiền kiếm được để sinh sống."

Lâm Khâm Văn nhìn gương mặt tham lam, hoàn toàn không có chút quan tâm hay lo lắng nào dành cho Lâm Diểu của bà ta, trong lòng càng thêm chán ghét.

Nhưng vì ca phẫu thuật, ông vẫn đưa cho bà ta một tấm séc năm vạn tệ, xem như khoản bồi thường và cảm ơn.

Ông đưa Triệu Mỹ Oanh đi làm hộ chiếu khẩn cấp, ba ngày sau đã hoàn thành. Sau khi bay sang Anh, bệnh viện tiếp tục tiến

hành xét nghiệm ghép tủy giữa bà ta và Lâm Diểu. Kết quả có sau một tuần, giống hệt trước đó, hai người hoàn toàn phù hợp.

Ghép tủy nghe có vẻ là một ca phẫu thuật lớn, nhưng thực chất chỉ là cấy ghép tế bào gốc tạo máu khỏe mạnh vào cơ thể bệnh nhân. Toàn bộ quá trình yêu cầu bệnh nhân phải ở trong một phòng vô trùng từ hai mươi đến ba mươi ngày, còn gọi là "vào khoang cách ly".

Thời gian Lâm Diểu vào khoang cách ly được sắp xếp vào sáng thứ Sáu.

Những ngày này, Thẩm Di luôn ở bên cạnh cô trong bệnh viện. Một ngày trước phẫu thuật, Lâm Khâm Văn đến trường đón con trai tan học, rồi đưa cậu bé đến thăm chị gái.

Lâm Nguyên bây giờ đã là một cậu bé tám tuổi. Sau quá trình phục hồi dài hạn từ chứng tự kỷ, cậu có thể theo học trường bình thường, chỉ là tính cách vẫn đặc biệt trầm lặng và ít nói, phản ứng cũng chậm hơn so với những đứa trẻ cùng tuổi.

Đối với Lâm Diểu, người chị gái mới được đón về, ban đầu cậu vẫn còn bỡ ngỡ và ngại ngùng, nhưng dù gì hai người cũng đã có tình cảm từ nhỏ, dần dần cậu bé trở nên thân thiết hơn với cô.

Cậu mặc đồng phục học sinh đậm chất Anh quốc, đeo cặp sách nhỏ trên vai, vừa bước vào phòng bệnh đã chạy đến trước giường bệnh của Lâm Diểu:

"Chị, chơi xếp hình bảy mảnh với em đi!"

Lâm Diểu cùng cậu bé chơi bộ xếp hình mà trường phát, nhưng cô không thật sự tập trung, thỉnh thoảng lại liếc mắt ra cửa, rồi lại cầm lấy điện thoại xem.

Thẩm Di nhận ra, liền hỏi cô:

"Sao thế con?"

"Con đang đợi Văn Dã, anh ấy nói hôm nay sẽ đến tìm con." Giọng cô hào hứng, ánh mắt lấp lánh mong chờ.

Thẩm Di và Lâm Khâm Văn nghe vậy thì hơi sững sờ. Lâm Khâm Văn hỏi:

"Máy bay của cậu ấy hạ cánh lúc mấy giờ? Để bố đi đón, kẻo cậu ấy không thông thạo ngôn ngữ, đến đây khó khăn."

"Không cần đâu bố, hai tiếng trước anh ấy đã từ sân bay lên xe đến bệnh viện rồi, chỉ là đường hơi tắc."

Nói vậy nhưng Lâm Diểu vẫn không tránh khỏi lo lắng có sự cố xảy ra trên đường, liền cầm điện thoại nhắn tin hỏi. Tin nhắn vừa gửi đi, ngoài cửa đã vang lên tiếng bước chân.

Mọi người trong phòng cùng nhìn ra cửa, rồi đồng loạt sững sờ.

Lâm Nguyên mở to mắt, là người đầu tiên kinh ngạc thốt lên:

"Anh không có tóc!"

Văn Dã đã cạo trọc đầu.

Sau chuyến bay kéo dài mười một tiếng, khi bật điện thoại, anh liền thấy tin nhắn của cô gái nhỏ trước đó:【Bác sĩ bảo ngày mai trước khi vào khoang cách ly phải cạo trọc đầu, em mà không có tóc chắc chắn sẽ rất xấu TAT】

Bước ra khỏi sân bay, anh bắt taxi đen đặc trưng của London, mở ứng dụng từ điển đã tải về trong điện thoại, tra rồi nói với tài xế rằng muốn đến "barber shop".

Đến nơi, anh lại không thể giao tiếp suôn sẻ với thợ cắt tóc.

Muốn diễn đạt việc cạo trọc đầu bằng tiếng Anh không dễ, anh chỉ có thể lặp đi lặp lại: "Cut more hair" (Cắt nhiều hơn nữa). Đôi mắt xanh của người thợ cắt tóc đầy vẻ bối rối.

Cuối cùng, Văn Dã cũng mất kiên nhẫn, nói một câu "Sorry" rồi trực tiếp cầm lấy tông đơ trong tay đối phương, tự cạo sạch đầu mình trước gương.

Nghe tiếng kinh ngạc của Lâm Nguyên, Văn Dã không hề thấy ngại ngùng, mà thản nhiên bước đến chào hỏi Lâm Khâm Văn và Thẩm Di:

"Chào chú, chào dì."

Sau đó, anh lập tức đi về phía giường bệnh, nhìn cô gái nhỏ mà những ngày qua anh nhớ đến phát điên.

Giọng anh trầm thấp, mang theo ý cười:

"Không phải em nói ngày mai cạo đầu sẽ rất xấu sao? Vậy anh cạo cùng em, để cả hai cùng xấu."

Dưới ánh đèn trắng trong phòng bệnh, đường nét gương mặt thiếu niên sắc sảo, sống mũi cao, mí mắt sâu hẹp, từng góc cạnh rõ ràng rành mạch.

Với khuôn mặt này, dù có cạo trọc đầu cũng không hề xấu, ngược lại còn mang nét đẹp phong trần, lãng tử.

"Anh như vậy không hề xấu." Cô ngẩng mặt lên, đôi mắt hơi cay, nhìn anh với vẻ thành thật và nghiêm túc.

Văn Dã cúi đầu, đôi mắt đen láy chăm chú nhìn cô, khóe môi khẽ nhếch lên:

"Vậy ngày mai anh nhìn em, chắc chắn cũng sẽ nghĩ như thế."

Tối hơn chín giờ, Lâm Khâm Văn phải đưa Lâm Nguyên về nhà. Trước khi đi, cậu bé động viên chị gái:

"Chị đừng sợ, ngày mai ca phẫu thuật chắc chắn sẽ thành công!"

"Ừm." Lâm Diểu đầy tự tin, mỉm cười gật đầu thật mạnh, sau đó nhìn sang Thẩm Di, người vẫn luôn túc trực bên cô:

"Mẹ, mẹ về cùng bố đi, tối nay Văn Dã sẽ ở lại đây với con."

Thẩm Di nhớ lại trước đây con gái luôn phụ thuộc vào mình nhất, liền cười trêu đùa để che giấu cảm giác mất mát trong lòng:

"Có anh trai rồi là không cần mẹ nữa sao?"

Lâm Diểu đỏ bừng mặt, vội vàng phủ nhận, giải thích: "Không có đâu ạ, con chỉ muốn mẹ về nghỉ ngơi cho tốt, mấy hôm nay mẹ ở đây hơn một tuần rồi mà chẳng ngủ ngon được."

Hiếm khi cô tỏ ra thân thiết và làm nũng như vậy, khiến Thẩm Di mềm lòng. Huống hồ, Văn Dã cũng đã vượt đường xa đến tận đây, bà liền gật đầu đồng ý.

Lâm Khâm Văn nhìn con gái và Văn Dã, ánh mắt lướt qua khuôn mặt hai người, dường như có điều muốn nói, nhưng cuối cùng lại im lặng, dẫn vợ và con trai rời đi.

Trong phòng bệnh chỉ còn lại Lâm Diểu và Văn Dã.

Cô thấy anh thò tay vào túi quần, khi rút ra, trong lòng bàn tay đã có thêm một miếng ngọc bội buộc bằng dây đỏ.

"Miếng ngọc bội em đeo trước đây không linh nghiệm, không bảo vệ được em. Anh đã đến chùa xin lại một miếng khác."

Lâm Diểu nhớ đến một đêm giao thừa nọ, cô muốn tặng cho anh miếng ngọc bội mà mình vẫn đeo, nhưng anh không nhận, còn

cẩn thận đeo lại cho cô, bảo rằng hãy để thần Phật tiếp tục phù hộ cho cô.

Cô cười, đôi mắt cong cong, nhẹ nhàng nghiêng cổ về phía anh: "Vậy anh giúp em đeo vào đi."

Văn Dã bước lại gần. Trước đây, khi đeo lại cho cô, anh đã buộc thật chặt mấy nút thắt. Lúc này, anh kiên nhẫn tháo từng nút một, rồi thay vào đó là miếng ngọc bội mà anh đã trèo hơn chín nghìn bậc thang để cầu xin.

Ngày mai là ca phẫu thuật, tối nay phải nghỉ ngơi thật tốt. Chưa đến mười giờ, Văn Dã đã tắt đèn phòng bệnh, nhưng cả hai đều không ngủ được.

Màn đêm buông xuống khiến con người ta không còn che giấu được nỗi sợ hãi. Lâm Diểu cắn môi, gối đầu ướt đẫm nước mắt.

Tờ giấy cam kết rủi ro của ca phẫu thuật đầy những thuật ngữ y học phức tạp mà cô không hiểu hết, nhưng cô biết, chúng đại diện cho những nguy cơ mà cô có thể gặp phải.

Có khả năng cô sẽ không bao giờ tỉnh lại trên bàn mổ. Có khả năng ca ghép tủy thất bại, đe dọa đến tính mạng.

Cô sợ rằng nếu nhắm mắt đêm nay, ngày mai sẽ phải đối diện với năm mươi phần trăm khả năng tồi tệ nhất, sẽ không thể gặp lại ba, mẹ, em trai, và cả... người mà cô không nỡ xa rời nhất—Văn Dã.

Lâm Diểu giơ tay lau nước mắt, cố trấn tĩnh lại, giọng nhỏ nhẹ: "Anh lên đây ngủ cùng em được không? Em muốn nói chuyện với anh."

Nếu đây thực sự là đêm cuối cùng, có những lời cô nhất định phải nói rõ ràng với anh.

Văn Dã nghe ra giọng cô còn vương chút nghẹn ngào, bước tới nhìn thì thấy đôi mắt cô đỏ hoe, chóp mũi cũng ửng đỏ, hàng mi dài ướt sũng, bết lại thành từng sợi.

Trái tim anh co thắt, anh kéo chăn, nằm xuống bên cạnh cô, vòng tay ôm lấy cô, siết chặt vào lòng.

Anh chẳng thể dùng những lời an ủi sáo rỗng để bảo cô đừng sợ, bởi ngay cả chính anh cũng run sợ trước con số năm mươi phần trăm đó.

Lúc quỳ dưới Phật đường cầu xin, anh đã nghĩ—chỉ cần ông trời chịu thương xót, có bắt anh moi tim ra dâng hiến, anh cũng cam lòng.

Nhưng trớ trêu thay, Phật tổ trong chùa vẫn ngồi yên trên đài cao, giữ nụ cười thiền định mà không đáp lời, lặng lẽ nhìn chúng sinh vùng vẫy trong biển khổ.

"Em nói với anh một chuyện, nhưng anh phải hứa trước là nghe xong không được giận." Cô gái ngước gương mặt nhỏ nhắn khỏi lòng anh, đôi mắt đỏ hoe nhìn anh chăm chú.

Cổ họng Văn Dã nghẹn lại, khó khăn nuốt xuống, giọng khàn khàn cất lên một tiếng "Ừ."

"Nếu như ca phẫu thuật của em thất bại..."

Cô vừa nói được một nửa, hàng chân mày Văn Dã đã nhíu chặt, cắt ngang lời cô đầy bực bội: "Ngày mai là phẫu thuật rồi, đừng nói những lời xui xẻo như vậy."

"Anh nói là sẽ không giận mà, sao lại không giữ lời nhanh thế?" Cô lầm bầm, giọng lại mềm xuống, tha thiết cầu xin: "Để em nói hết đi, nếu không ngày mai vào buồng cấy ghép em cũng sẽ không yên tâm."

Văn Dã im lặng, mím môi thật chặt, để mặc cô tiếp tục.

"Nếu như em không qua khỏi," cô hít sâu một hơi, dùng giọng điệu kiên quyết nói: "Em không cần anh ở bên cạnh em."

Lúc trước anh từng nói, nếu cô ra đi, anh sẽ theo ngay sau đó, vì anh chẳng còn gì để vướng bận, cũng sợ cô bị những linh hồn cô độc nơi thế giới kia bắt nạt.

Nhưng đó không phải là điều cô mong muốn.

"Anh cũng không cần lo lắng là có ai đó sẽ bắt nạt em," khóe môi cô nhếch lên thành một nụ cười: "Sau này mỗi năm anh chỉ cần đốt thật nhiều tiền giấy cho em, ở thế giới bên kia em có thể thuê rất nhiều vệ sĩ bảo vệ mình. Anh xem, em có phải rất thông minh không?"

Trái tim Văn Dã như bị người ta giẫm lên, nghiền nát trên một lớp thủy tinh sắc nhọn, đau đến mức máu chảy đầm đìa, một vị tanh ngọt trào lên cổ họng.

"Chính anh đã nói, anh khỏe mạnh, vậy thì đợi đến bảy tám chục năm sau, hãy đến tìm em."

Lâm Diểu thấy lòng mình chua xót, hốc mắt lại cay cay, nhưng vẫn cố gắng dùng giọng điệu nhẹ nhàng nói: "Em vẫn chưa từng ngắm mặt trời mọc trên đỉnh núi, chưa từng ngắm hoàng hôn bên bờ biển, chưa từng trượt tuyết, cũng chưa từng tận mắt thấy cực quang lộng lẫy. Em còn muốn đến Nam Cực xem những chú chim cánh cụt đáng yêu, muốn lặn xuống biển ngắm những rặng san hô rực rỡ sắc màu..."

"Những chuyện em chưa kịp làm, đành phải nhờ anh thay em thực hiện. Đợi đến bảy tám chục năm sau, anh đi tìm em, thì có thể kể cho em nghe từng chuyện một."

Cô nhìn thấy đôi môi mỏng của chàng trai mím chặt đến tái nhợt, bèn giở lại chiêu cũ, dùng lời uy hiếp trước đây nhưng vẫn luôn có hiệu quả: "Anh mau đồng ý với em đi, nếu không tối nay em sẽ không ngủ được, ngày mai vào buồng cấy ghép cũng không có trạng thái tốt, ca phẫu thuật rất có thể sẽ thất bại."

Trong phòng không bật đèn, nơi đất khách quê người, nhưng ánh trăng vẫn là vầng trăng ấy. Dù là ngày nào tháng nào, dù buồn hay vui, hợp hay tan, ánh trăng rọi xuống vẫn trong trẻo và sáng tỏ như vậy.

Lâm Diểu thấy mắt anh đỏ hoe, một giọt nước mắt nóng hổi rơi xuống má cô, hòa lẫn với dòng nước mắt của cô, rồi lại thêm một giọt nữa.

Thật lâu sau, cô nghe được một giọng nói khàn đặc đến không còn ra giọng—

"Được."

"Phải ngoắc tay mới tính."

Cô đưa ngón út nhỏ nhắn ra, ngoắc lấy ngón tay anh đang chậm rãi vươn đến: "Ngoắc tay treo ngược, một trăm năm không được đổi."

"Được rồi, anh không được nuốt lời đâu đấy." Cô cười, nhưng nước mắt lại không ngừng rơi xuống.

Nỗi sợ cái chết cùng những cảm xúc dâng trào không thể kìm nén nữa đan xen vào nhau, Văn Dã cúi đầu xuống, hôn đi những giọt nước mắt lăn dài trên mặt cô.

Từ hàng mi ướt đẫm, đến bờ mi mắt đỏ hoe, rồi đến gò má cô, cuối cùng đôi môi hai người dán chặt vào nhau.

Văn Dã mạnh mẽ mút lấy đôi môi cô, cánh tay nổi đầy gân xanh ôm chặt vòng eo gầy đến lộ rõ từng chiếc xương sườn dưới lớp áo bệnh nhân. Bàn tay còn lại với những khớp ngón thon dài nhưng run rẩy luồn qua mái tóc mềm mại của cô, ấn nhẹ vào sau gáy, khiến hai người càng áp sát hơn.

Lâm Diểu cũng vòng tay ôm lấy anh. Khi đầu lưỡi anh vươn qua, cô ngoan ngoãn và thẹn thùng mở môi đón nhận.

Đều là nụ hôn đầu tiên, vụng về đến mức hai hàm răng còn va vào nhau, nhưng Văn Dã trong lúc thăm dò lại tiếp thu nhanh hơn cô, dần dần bắt đầu dẫn dắt, còn cô thì rất ngoan ngoãn phối hợp, cũng rất chăm chú học theo.

Khi nhận ra cô bắt đầu khó thở, anh hơi dừng lại, nhẹ nhàng vuốt lưng giúp cô điều hòa nhịp thở.

Đợi cô lấy lại hơi, anh lại vội vã quấn lấy môi lưỡi cô, điên cuồng chiếm đoạt, trao đổi hơi thở và mật ngọt của nhau.

Hai người đã ở bên nhau lâu như vậy, thậm chí còn từng nằm chung giường vô số lần, nhưng đây lại là khoảnh khắc gần gũi nhất của họ.

Trái tim đập điên cuồng, hơi thở dồn dập, đầu óc mơ hồ vì thiếu oxy. Không ai muốn dừng lại, cả hai đều mê luyến cảm giác thân mật và mất kiểm soát này.

Như thể thế giới chỉ còn lại hai người họ, như thể ngày mai mãi mãi sẽ không đến, chẳng cần lo nghĩ tương lai sẽ ra sao.

Sau này, họ cũng không nhớ nổi đêm đó đã hôn bao lâu, bao nhiêu lần.

Cuối cùng, cả hai ôm nhau chìm vào giấc ngủ, cơ thể trong mơ cũng vẫn quấn chặt lấy nhau, như hai dây leo trong đêm tối

quấn lấy nhau mà sinh trưởng, hòa vào máu thịt, khắc sâu tận xương tủy.

Chương 42: Anh Dã, anh là em gái xướng, anh trai tùy hả?

Sáng sớm, Lâm Diểu đã phải vào khoang cấy ghép.

Cô đã cạo trọc đầu, khuôn mặt gầy gò tái nhợt vẫn cố gắng nở một nụ cười, vẫy tay chào người nhà và Văn Dã đang đứng ngoài hành lang: "Em vào đây nhé, một tháng sau gặp lại."

Lâm Nguyên không biết ca phẫu thuật này nguy hiểm thế nào, cũng giơ bàn tay nhỏ bé lên vẫy chào chị gái.

Thẩm Di che miệng, nước mắt lặng lẽ rơi xuống. Lâm Khâm Văn vòng tay ôm lấy vợ, hốc mắt cũng hơi hoe đỏ.

Lâm Diểu nhìn Văn Dã lần cuối, giơ ngón út lên làm động tác móc ngoéo, nhắc nhở anh phải nhớ lời hứa tối qua.

Văn Dã hạ thấp mi mắt, trong lòng lặng lẽ nói với cô một tiếng "xin lỗi".

Rốt cuộc, anh vẫn lừa cô.

Anh không thể làm được như lời đã hứa.

Sống lay lắt từng ngày trong một thế giới không có cô đã là một sự trừng phạt, sống lâu trăm tuổi càng là một lời nguyền rủa.

Vậy nên, nếu chẳng may có bất trắc gì xảy ra, anh nhất định sẽ đi tìm cô. Đến lúc đó, dù cô có mắng anh là kẻ lừa đảo hay trách anh không giữ lời, anh cũng không để tâm. Dù sao thì cô cũng là

một cô gái mềm lòng, dễ dỗ dành, anh dỗ ngọt cô một chút, cô nhất định vẫn sẽ tha thứ cho anh thôi.

Lâm Diểu được dẫn đến một khu vực trong khoang để tắm rửa, dùng dung dịch sát khuẩn làm sạch toàn bộ cơ thể, thay bộ áo cardigan cổ thấp theo yêu cầu, sau đó được đưa vào một phòng vô trùng kín.

Một ống dẫn được c.ắm vào tĩnh mạch dưới xương đòn của cô, từ đó bắt đầu quá trình truyền dịch liên tục. Một số loại thuốc khiến cô buồn nôn và nôn mửa, một số khác lại làm cô sốt cao, toàn thân đau nhức.

Người nhà không được vào thăm, mỗi ngày Lâm Diểu chỉ tiếp xúc với y tá và bác sĩ. Điện thoại của cô sau khi được khử trùng đã được gửi vào, có thể dùng để liên lạc với bên ngoài.

Gọi cho bố mẹ, cô không muốn họ lo lắng nên chỉ nói rằng mình chịu đựng được, các y tá chăm sóc cô rất tốt.

Khi gọi cho Văn Dã, cô cũng nói những lời tương tự.

Bên kia im lặng hồi lâu, rồi cô nghe thấy anh thở dài:

"Diểu Diểu, em nói dối chỉ khiến anh lo lắng hơn thôi. Bất cứ điều gì không ổn, bất cứ điều gì khó chịu, em đều phải nói với anh. Đừng tự mình chịu đựng hết thảy."

"Anh không thể thay em gánh chịu nỗi đau, nhưng ít nhất anh có thể là nơi để em trút bỏ những cảm xúc tồi tệ. Trước mặt anh, em không bao giờ cần phải tỏ ra mạnh mẽ."

Tim Lâm Diểu chợt co thắt lại, cảm xúc bị kìm nén bỗng chốc vỡ òa, cô ấm ức kể khổ với anh:

"Em đau khắp người, đau dạ dày, đau bụng, cả xương cũng đau, miệng thì loét, uống nước cũng đau, ăn gì cũng muốn nôn. Mỗi

ngày có quá nhiều thuốc phải uống, cổ họng em nuốt không trôi nữa rồi."

Cô như một đứa trẻ giận dỗi mà than thở:

"Trên đời sao lại có căn bệnh đáng ghét như thế này chứ? Thật là quá tồi tệ, quá đáng ghét mà!"

Nghe cô kể, Văn Dã cảm giác như từng cơ quan trong cơ thể anh cũng đang đau đớn theo, nỗi thống khổ không gì tả xiết.

"Đúng vậy, đây là căn bệnh tồi tệ và đáng ghét nhất, chỉ biết bắt nạt Diểu Diểu của chúng ta." Anh cùng cô căm ghét kẻ thù chung, trái tim đau đớn đến run rẩy.

Sau đó, mỗi ngày khi Lâm Diểu gọi điện cho anh, cô không còn che giấu nữa, mà kể hết mọi khó chịu với anh.

Nỗi đau thể xác vẫn còn đó, nhưng cảm xúc tiêu cực được trút ra, tinh thần cũng bớt nặng nề hơn.

Đến ngày thứ mười, các tế bào gốc được bắt đầu truyền ngược vào cơ thể cô.

Quá trình cấy ghép đầy đau đớn, nhưng kết quả điều trị khá tốt. Đến ngày thứ hai mươi lăm, cô được thông báo có thể rời khỏi khoang.

Hai mươi lăm ngày qua, Văn Dã cũng ăn không ngon, ngủ không yên, mắt đầy tơ máu, hốc mắt trũng sâu, lo lắng đến mức bị loét miệng, viêm họng, trông như thể cũng vừa trải qua một trận trọng bệnh.

Biết được cô có thể rời khoang an toàn, trái tim bị bóp nghẹt của anh mới thả lỏng đôi chút. Nhưng cũng chưa thể hoàn toàn yên tâm, vì đây mới chỉ là một nửa thành công, nửa còn lại phải xem quá trình phục hồi sau đó. Nếu hệ thần kinh trung ương xuất

hiện phản ứng thải ghép nghiêm trọng, tính mạng cô vẫn có thể bị đe dọa bất cứ lúc nào.

Vậy nên, sau ca phẫu thuật, Lâm Diểu vẫn phải nằm viện hơn một tháng để theo dõi sát sao.

May mắn thay, số phận không đến mức tuyệt tình với họ. Phản ứng thải ghép của cô ở mức nhẹ, chỉ có khu vực cấy ghép hơi đau, kèm theo tình trạng sốt nhẹ.

Thẩm Di làm theo hướng dẫn của y tá, dùng nhiều phương pháp để hạ sốt vật lý cho cô. Khoảng một tuần sau, nhiệt độ cơ thể của Lâm Diểu cuối cùng cũng trở lại bình thường.

Lâm Khâm Văn bận bịu công việc kinh doanh, Thẩm Di còn phải chăm sóc Lâm Nguyên, không thể lúc nào cũng túc trực trong phòng bệnh. Ban đầu, bà định thuê hộ lý cho cô, nhưng Lâm Diểu từ chối.

Cô có Văn Dã bên cạnh mà. Anh ở bên cô suốt hai mươi tư giờ, không rời nửa bước.

Sau ca phẫu thuật, từng ngày điều dưỡng trôi qua, các phản ứng thải ghép khác dần dần biến mất, chỉ là khẩu vị của cô vẫn không tốt, ăn chưa được nửa bát cơm bệnh nhân đã không muốn ăn nữa.

Văn Dã cầm lấy chiếc bát cô vừa đặt xuống, múc một muỗng, giọng nói dịu dàng dỗ dành:

"Ngoan, ăn thêm một chút nữa. Bây giờ là lúc em cần bồi bổ sức khỏe nhất."

Lâm Diểu cũng hiểu điều đó, nhưng cảm giác buồn nôn trong dạ dày khiến cô rất khó chịu với thức ăn.

Hơn nữa, cô đã bị anh chiều hư rồi. Trước mặt người khác, cô gái nhỏ có thể ngoan ngoãn bao nhiêu thì ngoan, nhưng trước mặt anh, cô lại có chút bướng bỉnh và làm nũng.

Cô nghiêng đầu sang một bên: Cô nghiêng đầu sang một bên: "Không ngoan, không muốn ăn."

Văn Dã thực ra rất thích nhìn cô làm nũng như vậy, cảm thấy cô vừa sinh động vừa đáng yêu. Anh hơi cong môi, sau đó làm ra vẻ nghiêm túc, nhưng lời nói lại hoàn toàn không có chút khí phách nào: "Vậy anh cầu xin Diểu Diểu, ăn thêm một miếng nhé?"

"..." Lâm Diểu đỏ mặt, bất đắc dĩ há miệng ngậm lấy muỗng cơm anh đưa đến, cố gắng nuốt xuống, rồi nhỏ giọng lẩm bẩm: "Anh sao lại không có chút khí phách nào thế?"

Nói xin là xin ngay được.

"Muốn khí phách làm gì?" Văn Dã nhướng mày, đôi mắt đen thẫm chứa đầy ý cười nhìn cô: "Chỉ cần em ăn thêm một miếng cơm, anh thế nào cũng được. Vậy anh lại cầu xin em, ăn thêm một miếng nữa nhé?"

Khi Thẩm Di đi vào, bà nhìn thấy cảnh Văn Dã đang đút cơm cho con gái mình.

Nếu nói trước đây bà chỉ mơ hồ cảm thấy mối quan hệ giữa hai người có gì đó không bình thường, thì giờ phút này cảm giác đó gần như có thể khẳng định rồi.

Tim Thẩm Di thắt lại, bà sợ rằng giữa hai đứa có thứ tình cảm không đúng đắn.

Nhân lúc Văn Dã ra ngoài, bà liền dò hỏi Lâm Diểu, hỏi cô rằng Văn Dã là cháu trai của Triệu Mỹ Oanh, hay là cháu của cha ruột cô.

Trước đó, ca phẫu thuật của con gái là chuyện quan trọng nhất, những chi tiết nhỏ này bà vẫn chưa kịp hỏi.

"Không phải ai trong hai người đó." Lâm Diểu lắc đầu, kể rõ tình hình.

Biết anh là cháu trai của người chồng thứ hai của Triệu Mỹ Oanh, hoàn toàn không có quan hệ huyết thống với Lâm Diểu, Thẩm Di mới thở phào nhẹ nhõm.

Bà lại hỏi: "Cậu ấy trông cũng không lớn lắm, ở Anh lâu như vậy để chăm sóc con, chẳng lẽ đã bỏ bê việc học?"

Lâm Diểu thành thật trả lời: "Anh ấy học xong cấp ba thì không học nữa, mở một tiệm xăm, kiếm tiền bằng cách xăm hình cho người khác."

Trong mắt những người có tư tưởng truyền thống, xăm mình không phải là một việc tốt, Thẩm Di cũng không ngoại lệ. Trong lòng bà có rất nhiều điều muốn nói, nhưng cuối cùng lại không mở miệng.

Giữa con gái và vợ chồng bà vẫn còn một vết nứt chưa hoàn toàn hàn gắn, bà không thể để vết nứt này trở nên sâu hơn. Huống hồ, Diểu Diểu vẫn còn nhỏ, tình cảm ở độ tuổi này thường không đáng tin cậy.

Khi Văn Dã trở lại, Thẩm Di nói: "Diểu Diểu, chẳng phải con muốn chuyển sang học y sao? Hay là thi vào Đại học Cambridge đi, ngành y của trường này nằm trong top đầu thế giới."

Trước đây, Lâm Diểu chỉ làm thủ tục bảo lưu, chưa từng nghĩ đến việc thôi học hẳn để sang Anh học đại học.

Thẩm Di tiếp tục thuyết phục: "Quá trình hồi phục sau phẫu thuật rất dài, thậm chí trong vòng hai ba năm vẫn có khả năng

tái phát. Nếu con ở lại Anh, nếu có bất kỳ phản ứng thải ghép nào, con có thể lập tức được điều trị."

Bà nhìn cô với ánh mắt yêu thương và không nỡ rời xa: "Chúng ta đã khó khăn lắm mới được đoàn tụ. Bố mẹ và Tiểu Nguyên đều không muốn lại xa con nữa."

Lâm Diểu không hề do dự vì lời nói ấy. Cô có bố mẹ và em trai, nhưng Văn Dã chỉ có một mình cô.

Vào thời điểm khó khăn nhất, anh chưa từng từ bỏ cô, chính anh đã cho cô hy vọng sống. Làm sao cô có thể trở thành một kẻ vô ơn, bội bạc chứ?

Huống hồ, cô cũng không thể rời xa anh.

Cô sắp xếp lại suy nghĩ trong lòng, còn chưa kịp nói ra thì Thẩm Di đã quay sang nhìn Văn Dã: "Tiểu Dã, con nói xem, có phải lời dì nói rất đúng không? Có phải Diểu Diểu nên thi vào Đại học Cambridge?"

Văn Dã sao có thể không hiểu ánh mắt của bà? Anh nhìn về phía cô gái nhỏ trên giường bệnh, vẫn còn rất gầy yếu, rồi gật đầu: "Diểu Diểu, mẹ em nói đúng."

Buổi tối đi ngủ, Lâm Diểu quay lưng về phía anh, để lại cho anh một bóng lưng nhỏ bé im lặng mà giận dỗi.

Giường bệnh đơn rất hẹp.

Văn Dã chen lên giường, vòng tay vừa ôm lấy cô thì đã bị cô dùng khuỷu tay đẩy ra. Anh lại ôm lấy cô, lần này, khi cô định đẩy ra thì anh nắm lấy bàn tay nhỏ của cô, bao bọc chặt trong lòng bàn tay to lớn của mình.

Anh sao có thể không biết vì sao cô lại không vui chứ?

"Mẹ em nói đúng. Vì sức khỏe và tương lai của em, ở lại đây học đại học là lựa chọn tốt nhất." Anh nhẹ nhàng nói với cô: "Anh tin rằng em có khả năng bay cao bay xa hơn. Anh không thể, cũng tuyệt đối không muốn trở thành sợi dây níu kéo em xuống."

Giọng Lâm Diểu nghèn nghẹn: "Nhưng học y phải mất bốn năm đại học, tiếp tục học lên thạc sĩ cũng mất ba năm nữa. Tổng cộng là bảy năm, em không muốn xa anh lâu như vậy."

Nói xong, cô cảm nhận được tấm lưng mình đang tựa vào lồng ng.ực anh khẽ rung lên hai cái, chứng tỏ anh đang cười.

Lâm Diểu: "!!!"

Cô buồn bã như vậy, anh còn cười được sao?!

Cô đang định giận dỗi thì nghe thấy giọng anh lười biếng hỏi lại: "Ai nói phải xa nhau lâu như vậy?"

Lâm Diểu sững sờ, lập tức xoay người, ngẩng mặt lên, vừa không hiểu vừa mong chờ nhìn vào đôi mắt đen láy của anh.

Văn Dã khẽ nhếch môi, cúi đầu nhìn cô, chậm rãi nói: "Anh đến đây đã thấy không ít người Anh có hình xăm trên tay và người, nhiều người còn xăm mấy chữ Trung Quốc kỳ quặc. Đợi anh qua đây, anh sẽ mở một tiệm gần trường em, vừa kiếm tiền của bọn họ, vừa xem có thằng mắt xanh nào không biết sống chết mà dám tán tỉnh em không."

Ở nước ngoài cũng không tệ, sự phân biệt về học vấn và nghề nghiệp không quá nghiêm trọng, chỉ cần chịu khó, một tay nghề tốt có thể kiếm được không ít tiền. Hơn nữa, ở đây, người xăm hình rất đa dạng, thuộc nhiều ngành nghề khác nhau.

Huống hồ, anh đã nghe nói ở nước ngoài, tuổi tác chưa bao giờ là vấn đề khi vào đại học. Đến lúc đó, anh sẽ cố gắng thi vào một trường nào đó để nâng cao học vấn.

Chứ sau này, nếu cô gái nhỏ của anh là cử nhân tốt nghiệp từ một trường danh tiếng, còn anh vẫn chỉ có bằng cấp ba, thì còn ra thể thống gì.

Nghe vậy, Lâm Diểu ngẩn ra một lúc, rồi ngay giây tiếp theo, đôi mắt cô bừng sáng, mở to, giọng nói vừa bất ngờ vừa vui sướng: "Anh nói thật sao?"

"Lừa em làm gì?"

Văn Dã biết Thẩm Di không xem trọng nghề nghiệp và học vấn của anh, nhưng đối với người mẹ đã từng bỏ rơi cô, anh càng không thể yên tâm giao cô lại cho họ.

Tự anh nuôi, tự anh bảo vệ, tự anh chăm sóc, như vậy mới là đáng tin cậy nhất.

Văn Dã hơi nhướng mày, ôm chặt cô gái trong lòng hơn một chút, cười khẽ một tiếng đầy vẻ đương nhiên: "Em xinh đẹp đáng yêu, tính cách lại ngoan ngoãn, đợi đến khi em nhập học, chẳng phải sẽ có một đám trai mắt xanh bu quanh em sao? Nhỡ đâu cô em gái mà anh nuôi bao năm lại bị người khác cướp mất, thì anh biết tìm ai mà đòi lại đây?"

Lâm Diểu bật cười, trừng mắt lườm anh một cái: "Anh nói linh tinh gì đấy, em không có như vậy đâu."

Cô còn ngẩng mặt lên nhìn anh, khẽ li.ếm môi, giọng nói nhẹ nhàng nhưng vô cùng nghiêm túc: "Anh là đẹp trai nhất, em chỉ thích mỗi mình anh thôi."

Yết hầu Văn Dã trượt lên trượt xuống một cách nặng nề, trong bóng tối, đôi mắt anh sáng rực kinh người.

Vừa thổ lộ xong, Lâm Diểu đã tự cảm thấy ngượng ngùng. Cô cúi thấp đầu, đôi má hơi ửng đỏ vùi vào trong lòng anh.

Hơi thở ấm áp mềm mại của cô xuyên qua lớp áo, phả lên lồng ng.ực anh. Trái tim Văn Dã như tan chảy, anh vòng tay ôm cô chặt hơn. Trước đây anh từng thấy những câu chữ sáo rỗng như "cảm giác như có được cả thế giới", nhưng đến giây phút này, anh mới thật sự hiểu được ý nghĩa của nó.

Sau hơn một tháng nằm viện, cuối cùng Lâm Diểu cũng có thể xuất viện. Lúc này, các chức năng cơ thể của cô bắt đầu dần hồi phục, ngoại trừ việc phải đến bệnh viện kiểm tra định kỳ, cô gần như có thể sinh hoạt như một người bình thường.

Cô bắt đầu ôn lại sách giáo khoa cấp ba và lấy lại tinh thần học tập, tham gia kỳ thi AST* vào tháng Mười Hai. Đến mùa xuân năm sau, cô nhận được thông báo trúng tuyển từ Đại học Cambridge.

(*AST, tên đầy đủ là Aptitude Scholastic Test, có tên tiếng Trung là Kỳ thi đánh giá năng lực học thuật, là kỳ thi tuyển sinh đại học tiêu chuẩn hóa quốc tế đầu tiên của Trung Quốc, được thiết kế dựa trên chương trình giáo dục trung học quốc gia Trung Quốc và tham khảo kỳ thi Cao khảo. Kỳ thi này còn được các học sinh Trung Quốc gọi là "Cao khảo quốc tế" của riêng Trung Quốc. AST cũng là công cụ đánh giá quan trọng do Trung tâm tuyển chọn nhân tài Trung Quốc cho các trường đại học danh tiếng thế giới (China Excellence Identification Scheme - CEIS) sử dụng để lựa chọn những học sinh Trung Quốc xuất sắc tham gia phỏng vấn và tuyển sinh vào Đại học Cambridge cùng nhiều trường đại học danh tiếng khác trên thế giới.)

Văn Dã là người đầu tiên biết được tin vui này, anh cũng nhanh chóng gửi cho cô bảng điểm IELTS mới nhất của mình.

Suốt một năm qua, anh bận đến mức không có lúc nào nghỉ ngơi. Anh điên cuồng nhận đơn xăm hình để kiếm tiền, trước tiên là trả hết một phần khoản nợ trước đó. Số tiền đó không

dùng cho ca phẫu thuật, nhưng trong hai tháng ở Anh, cộng thêm những lần sau qua lại, chi phí tiêu tốn cũng không hề ít.

Anh còn phải tiết kiệm tiền, vì chi phí sinh hoạt ở Anh rất cao, muốn mở tiệm bên đó thì trước tiên phải có một khoản vốn.

Bất cứ lúc nào rảnh, anh đều tranh thủ học từ vựng, làm đề thi IELTS. Đối với một người gần như không học tiếng Anh suốt ba năm cấp ba như anh, điểm thi thử IELTS lần đầu chỉ có 3. Lần thứ hai là 4 điểm, rồi sau đó nâng lên 5.5 điểm.

Văn Dã vẫn đang tiếp tục cố gắng, mục tiêu là đạt trên 6 điểm để dễ dàng xin được visa làm việc ở nước ngoài.

Gần đây, Bành Nhất Phàm cũng thường xuyên đến tiệm của anh.

Cậu ta sắp hoàn thành ba năm học cao đẳng, cha mẹ thì ép buộc thi công chức. Ở nhà học không vào, nên cậu ta cầm quyển sách luyện thi trắc nghiệm hành chính đến đây để tìm cảm giác học tập.

"Em gái Diểu đúng là trâu bò thật, nói thi là đậu Cambridge ngay." Bành Nhất Phàm bô bô nói: "Nhưng người ta là phu xướng phụ tùy*, còn anh Dã, anh là em gái xướng, anh trai tùy hả? Em gái đi du học nước ngoài, anh cũng rời quê nhà, lặn lội ngàn dặm theo em gái sang Anh."

(*phu xướng phụ tùy: chồng đề xướng vợ làm theo)

Văn Dã chăm chú làm bài đọc hiểu, đến mí mắt cũng không buồn nhấc lên để đáp lại.

Thấy anh tập trung và nỗ lực như vậy, Bành Nhất Phàm cũng được truyền cảm hứng, hào hứng cầm bút giải tiếp cuốn sách dày cộp đầy câu hỏi kiến thức chung.

"Đệt, đây toàn là mấy câu hỏi kỳ quái gì thế này? Bánh quẩy được phát minh để tưởng nhớ ai? Khuất Nguyên không mang họ Khuất thì họ gì? 'Đề hồ' trong 'Đề hồ quán đỉnh' nghĩa là gì? Tôi đâu phải bách khoa toàn thư, sao có thể biết được chứ?!"

Vừa làm được vài câu, Bành Nhất Phàm đã ném bút xuống, rút điện thoại ra để xoa dịu lòng tự trọng vừa bị tổn thương.

"Hả? Chương Đồng có bạn trai rồi kìa." Cậu ta lướt thấy một bài đăng mới trên trang cá nhân của Chương Đồng.

Văn Dã chẳng thèm quan tâm, anh vẫn chăm chú tra những từ không biết trong bài đọc, sau đó ghi lại vào giấy nhớ, rồi xé ra dán lên bàn để tiện xem lại bất cứ lúc nào.

Bành Nhất Phàm nhấn vào bài đăng, phóng to bức ảnh lên xem, rồi la lớn: "Wow, bạn trai cô ấy cũng ngầu phết nhỉ. Trên tay có một mảng hình xăm rất lớn, họa tiết trông hung dữ ghê, mà sao quen mắt thế nhỉ? Anh Dã, anh là dân trong nghề, xem giúp em coi đây là hình gì đi?"

Cậu ta tò mò giơ điện thoại ra trước mặt Văn Dã.

Bút trên tay Văn Dã khựng lại một chút, anh liếc mắt qua một cái, giọng hờ hững đáp: "Quan Vũ*."

(*Quan Công, còn được biết đến với tên gọi Quan Vũ, là một nhân vật lịch sử có thật trong thời kỳ Tam Quốc của Trung Quốc. Ông nổi tiếng với lòng trung thành tuyệt đối với nhà vua, sự nghĩa khí trong quan hệ với đồng đội và bạn bè, cùng sự dũng mãnh trên chiến trường. Những phẩm chất này khiến ông được nhiều người ngưỡng mộ và ca tụng, trở thành biểu tượng của lòng trung quân và dũng cảm trong lòng dân chúng.)

"Thảo nào em thấy quen mắt." Bành Nhất Phàm lại nhìn kỹ một lúc, rồi lấy làm lạ: "Nhưng sao Quan Vũ trong hình xăm này lại mở mắt?"

"Anh Dã, trước đây anh chẳng nói trong giới xăm có câu tục ngữ gì đó à, kiểu như 'Quan Âm nhắm mắt, Quan Công mở mắt' gì đó ấy?" Cậu ta vừa lẩm bẩm vừa cố nhớ lại.

"Quan Âm nhắm mắt không cứu thế, Quan Công mở mắt sát nhân gian." Văn Dã cau mày, giọng trầm xuống đầy khó chịu: "Tao cảnh cáo lần cuối, còn làm phiền tao nữa thì cút ra ngoài."

Trong giới xăm hình, phần lớn mọi người đều tin vào điều kiêng kỵ này. Họ cho rằng Quan Công mở mắt mang quá nhiều sát khí, có thể đem lại tai ương đẫm máu, vì vậy đa số khách hàng đều tránh xăm hình này.

Nhưng cũng có những kẻ ngông cuồng, không tin vào mấy điều mê tín này mà cố tình xăm. Tuy nhiên, số người như vậy rất ít.

Vì thế, Văn Dã lập tức nhận ra người đàn ông trong bức ảnh là ai. Đó là gã xếp thứ hai trong một cuộc thi xăm hình trước đây, bị anh áp đảo, lúc rời đi còn không cam tâm mà trừng mắt nhìn anh. Hình như họ Đoàn gì đó thì phải.

Chương 43: Ngọt đến mức tim anh co rút từng cơn

Văn Dã xăm hình Tỳ Hưu – loài thần thú trong truyền thuyết mang lại tài lộc – lên cánh tay cho một người đàn ông mở vũ trường. Anh làm từ bảy giờ tối cho đến gần một giờ sáng.

Sau khi khách rời đi, Văn Dã xoa mặt, cố xua đi cơn buồn ngủ, dọn dẹp sơ qua dụng cụ, rồi lấy ổ khóa hình chữ U khóa chặt cửa tiệm.

Tháng Ba, ban ngày trời khá ấm áp nhưng đêm xuống vẫn còn chút se lạnh. Anh khoác áo lên, thò tay vào túi móc điện thoại ra, vừa đi vừa dùng ứng dụng Bách Từ Trảm để ôn từ vựng.

Khi trả lời đúng cả ba mươi từ vựng phổ biến trong bài thi IELTS, màn hình điện thoại hiện lên biểu tượng chiến thắng. Văn Dã nhếch môi cười, chụp lại màn hình rồi gửi cho Lâm Diểu.

Hai nơi chênh nhau hơn bảy tiếng đồng hồ, bên đó chắc khoảng ba giờ chiều. Quả nhiên, chẳng bao lâu sau, anh nhận được tin nhắn hồi đáp.

Lâm Diểu:【Oa, anh giỏi thật!】

Lâm Diểu:【Hôm nay cuối cùng cũng không mưa nữa, còn có cả nắng. Em đưa Jenny và Oscar ra ngoài đá bóng rồi.】

Lâm Diểu:【Hình ảnh】

Còn nửa năm nữa mới khai giảng, Lâm Diểu đã tìm được một công việc làm thêm – trông hai bé sinh đôi nhà hàng xóm và dạy chúng học tiếng Trung.

Học phí ở Cambridge rất đắt đỏ, cô không muốn tiếp tục nhận tiền từ bố mẹ. Cô định đi làm để kiếm chút tiền trước, đến khi nhập học sẽ đăng ký vay vốn từ trường.

Cô còn muốn tiết kiệm đủ tiền để tháng Bảy mua vé máy bay về nước gặp Văn Dã.

Văn Dã đưa tay mở tin nhắn, trên màn hình là một bãi cỏ xanh rộng lớn, dưới ánh nắng rực rỡ, hai bóng dáng nhỏ bé đang đuổi theo quả bóng. Chỉ cần nhìn ảnh thôi cũng có thể cảm nhận được thời tiết bên chỗ cô hôm nay dễ chịu và thoải mái đến nhường nào.

Tâm trạng Văn Dã cũng tốt lên khi nhìn thấy bức ảnh, bao nhiêu mệt mỏi trong ngày dường như tan biến hơn nửa. Anh cúi đầu, những ngón tay thon dài gõ lên màn hình:【Nhìn tụi nó làm gì, anh muốn xem ảnh của em.】

Lâm Diểu:【Không đâu, tóc em còn chưa mọc dài hẳn mà.】

Văn Dã:【Vậy gửi tin nhắn thoại đi, để anh nghe giọng em.】

Anh nắm chặt chiếc điện thoại đang im lặng, khóe môi khẽ nhếch lên, bước tiếp về phía trước, mong chờ tin nhắn thoại sắp gửi đến.

Lúc này đã khuya, các cửa tiệm ven đường đều đóng cửa, suốt dọc đường không thấy bóng dáng ai, cho đến khi rẽ vào một con phố khác, anh mới thấy hai gã đàn ông to con, người nồng nặc mùi rượu, đi từ hướng đối diện tới.

Điện thoại trong tay bất chợt rung lên, Văn Dã dừng bước, vừa mở khóa màn hình định xem thì bờ vai trái bị một trong hai gã

kia cố tình đụng mạnh vào.

"Mày bị sao thế? Đi đứng không nhìn đường à?" Gã đó hằn học, giọng điệu hống hách, nói xong liền vung nắm đấm thẳng về phía anh.

Văn Dã chưa từng thấy hai tên này trong khu vực này trước đây. Bọn chúng rõ ràng có dáng vẻ của dân giang hồ, trên người mang đầy sát khí. Vì vậy, ngay từ cái nhìn đầu tiên, anh đã nảy sinh cảnh giác, dù cúi đầu xem điện thoại, vẫn giữ một phần tỉnh táo.

Cũng vì thế, ngay khoảnh khắc đối phương ra tay, anh có thể nhanh chóng né tránh kịp thời.

Gã đàn ông lực lưỡng không ngờ anh lại dễ dàng né tránh, liếc mắt trao đổi với đồng bọn, cả hai cùng vung tay lao về phía Văn Dã.

Thùng rác ngay bên cạnh, chất đầy vài món đồ cũ chờ người đến thu gom. Văn Dã nhanh chóng cúi xuống nhặt lấy một cây chổi lau sàn, dốc sức vung mạnh vào đối phương, rồi thuận tay chộp lấy một chai rượu, đập thẳng lên đầu tên còn lại.

"Rầm!"

Một tiếng động nặng nề vang lên, mảnh thủy tinh vỡ văng tung tóe, lẫn với vệt máu đỏ thẫm.

Hai gã đàn ông này vốn làm nghề đánh thuê, lần này được Đoàn Tiêu sai đến để dạy dỗ Văn Dã. Chúng uống rượu cũng là để lỡ như bị bắt thì có thể viện cớ là do say xỉn, mất kiểm soát.

Nhưng không ngờ thằng nhóc này lại là một khúc xương khó nhằn, ngược lại chính bọn chúng lại bị anh dạy cho một bài học. Đánh người bao năm, không ngờ có ngày lại bị kẻ khác phản công.

Hai tên côn đồ nuốt không trôi cục tức này, lại thêm men rượu bốc lên đầu, một tên rút ra con dao găm quân dụng từ trong túi áo, hung hãn đâm thẳng về phía Văn Dã.

Ánh sáng lạnh lẽo lóe lên.

Văn Dã lập tức giơ tay trái, kẹp chặt lấy cánh tay thô kệch của đối phương. Nhưng ngay giây tiếp theo, một tia sáng sắc bén khác từ bên phải lao đến với tốc độ chóng mặt, nhắm thẳng vào người anh.

Không kịp né tránh.

Anh chỉ có thể vươn tay phải, nắm lấy lưỡi dao.

Lưỡi dao mỏng sắc bén cắm phập vào da thịt và gân cốt nơi lòng bàn tay anh.

Đêm xuân tràn ngập sức sống, ngoài hương hoa thoang thoảng từ một góc nào đó, còn có một mùi tanh nồng nặc của máu tràn ngập trong không khí.

Văn Dã đau đến mức mồ hôi lạnh túa ra khắp người, môi tức khắc tái nhợt, nhưng anh không thể buông tay. Anh cắn chặt răng, siết chặt con dao không dám thả lỏng chút nào, nếu không, mũi dao sẽ đâm thẳng vào ngực anh.

Cánh tay nổi đầy gân xanh, khớp ngón tay dùng sức đến trắng bệch. Máu không biết đã chảy bao nhiêu, mồ hôi lạnh gần như thấm ướt cả chiếc áo phông bên trong lớp áo khoác. Đúng lúc này, một người đàn ông vừa dọn hàng ở chợ đêm về, vừa đạp chiếc xe ba bánh, vừa ngân nga hát, chậm rãi tiến vào con hẻm.

Hai tên đàn ông lực lưỡng bừng tỉnh, cũng nhận ra chuyện này đi quá giới hạn, lập tức vứt dao xuống rồi bỏ chạy.

Người đàn ông thấy có chuyện không ổn, vội vứt xe ba bánh chạy tới: "Chàng trai, cậu không sao chứ?"

"Làm phiền chú gọi giúp tôi 120, rồi báo cảnh sát."

Giọng Văn Dã khàn đặc, lộ rõ sự suy yếu. Anh khom người, dùng tay trái nhặt lên chiếc điện thoại đã vỡ tan màn hình, không thể khởi động được nữa.

Anh tựa vào cột điện, chậm rãi trượt ngồi xuống, mồ hôi lạnh vẫn không ngừng túa ra. Trước mắt không ngừng xuất hiện những cơn choáng váng dữ dội, đau đến mức không còn chút sức lực nào để cử động, mí mắt nặng trĩu, bất cứ lúc nào cũng có thể ngất đi.

Xe cứu thương đến rất nhanh, chỉ trong vòng mười phút đã tới nơi. Ngay trên xe, nhân viên y tế đã tiến hành cầm máu khẩn cấp cho anh.

Đến bệnh viện, sau khi kiểm tra, kết quả cho thấy gân tay bị đứt bốn sợi, dây thần kinh ở lòng bàn tay cũng bị đứt, kèm theo tổn thương nghiêm trọng ở mô mềm. Anh lập tức được đưa vào phòng phẫu thuật.

Anh được gây tê cục bộ, suốt ba đến bốn tiếng phẫu thuật đều trong trạng thái tỉnh táo.

Khi ca mổ kết thúc, anh li.ếm đôi môi khô khốc, giọng nói khàn khàn, chậm rãi hỏi bác sĩ: "Tay tôi có thể hồi phục bình thường không? Giống như người bình thường?"

"Không dễ đâu." Bác sĩ trả lời khách quan nhưng vẫn khuyên anh đừng mất hy vọng, "Dù sao cũng không có gì là tuyệt đối. Chỉ cần kiên trì tập phục hồi chức năng sau phẫu thuật, tình trạng có thể dần cải thiện."

Văn Dã không nói thêm gì nữa.

Anh vốn đã chẳng có điều kiện tốt, chỉ học đến cấp ba, gia cảnh lại rối ren. Thứ duy nhất có thể dựa vào chính là tay nghề xăm hình. Chăm chỉ một chút, vẫn có thể kiếm được tiền.

Nhưng bây giờ, lại cứ là tay phải—anh hoàn toàn trở thành kẻ vô dụng, thậm chí là một kẻ tàn phế.

Sau khi thuốc tê hết tác dụng, y tá tiêm thuốc giảm đau cho anh. Thuốc có thành phần an thần và gây ngủ mạnh khiến anh ngủ rất lâu. Đến khi mở mắt ra lần nữa, đã là chiều ngày hôm sau.

Mu bàn tay trái của anh cắm kim truyền, đang truyền đạm albumin.

Chai dịch gần truyền xong, y tá bước đến giúp anh rút kim, biết tình trạng tay anh không tiện cử động, cô tốt bụng nói: "Tôi giúp anh ấn bông cầm máu nhé."

Văn Dã cảm thấy nực cười trong lòng. Giờ đây, anh vô dụng đến mức ngay cả một chiếc tăm bông cũng không thể tự mình giữ chặt.

Anh cầm lấy chiếc điện thoại đã vỡ nát, đứng dậy, vừa đi ra ngoài vừa nói: "Cảnh sát đã ghi lại thông tin của tôi, tôi về lấy tiền để thanh toán viện phí."

Tìm được một tiệm sửa điện thoại gần bệnh viện, Văn Dã bước vào, đặt chiếc điện thoại màn hình vỡ nát lên quầy kính.

Ông chủ tiệm liếc nhìn rồi nói: "Điện thoại của cậu hỏng nặng quá, không thể sửa ngay được. Tôi còn mấy cái khác cần sửa trước, cậu cứ để đây, sáng mai quay lại lấy."

Văn Dã nói: "Tôi trả thêm tiền, bạn gái tôi còn đang đợi tôi trả lời tin nhắn."

Lần đầu tiên anh để cô chờ lâu như vậy, cô gái nhỏ chắc chắn đang lo lắng phát hoảng.

"Được thôi." Ông chủ tiệm đặt công việc đang làm xuống, cầm lấy điện thoại của anh, nhìn thấy tay phải bị quấn chặt bằng băng gạc liền cảm thán: "Chà, tay cậu bị thương thế này mà vẫn nhớ trả lời tin nhắn bạn gái, làm người yêu như cậu thật không dễ kiếm."

Văn Dã mím môi, không đáp lời, lặng lẽ dùng chân kéo một chiếc ghế nhựa ngồi xuống.

Chờ đợi hơn một tiếng đồng hồ, cuối cùng điện thoại cũng mở được nguồn.

Văn Dã dùng ngón cái của tay trái để mở khóa, hàng loạt tin nhắn chưa đọc và cuộc gọi nhỡ đồng loạt hiện lên trên màn hình.

Anh bấm vào ảnh đại diện hình Garfield kia, nhấn vào đoạn tin nhắn thoại dài hơn mười giây, rồi áp điện thoại sát vào tai.

"Anh đột nhiên bảo em nói gì đó, em cũng không biết nói gì nữa... Ừm, chỉ là... em nhớ anh lắm, mỗi ngày đều mong thời gian trôi qua nhanh một chút, để có thể sớm gặp lại anh."

Đến cuối câu, giọng cô rõ ràng nhỏ lại vì ngượng ngùng, tốc độ nói cũng nhanh hơn. Văn Dã có thể tưởng tượng ra cảnh cô nói xong liền cắn môi, đôi má ửng hồng, vừa đáng yêu vừa duyên dáng.

Anh không nỡ rời điện thoại khỏi tai, lại tiếp tục xem từng tin nhắn cô đã gửi cho mình.

Ngay dưới tin nhắn thoại là một dòng tin nhắn văn bản:【Bên anh chắc hơn một giờ sáng rồi, ngủ sớm đi, đừng thức khuya nữa, ngủ ngon~】

Sau đó, cách mười mấy tin nhắn, là những tin cô gửi vào sáng hôm sau.

Diểu Diểu:【Hôm nay em dậy rất sớm, mí mắt phải cứ giật liên tục. Em nhớ hình như mí mắt phải giật là điềm xấu. Mẹ bảo em dán một tờ giấy trắng lên, nói như vậy thì chỉ là "giật chơi" thôi.】

Diểu Diểu:【Tóc anh chắc dài ra rồi nhỉ? Chụp một tấm gửi em xem nào, để em xem giờ anh để kiểu tóc gì.】

Diểu Diểu:【Em qua dạy hai đứa nhóc nhà hàng xóm nhận mặt chữ rồi nè.】

Diểu Diểu:【Chúng nó muốn em dạy chơi cờ tướng. Thực ra trình độ em cũng tệ lắm qaq】

Diểu Diểu:【Hôm nay anh bận lắm hả? Sao mãi không xem tin nhắn vậy?】

Diểu Diểu:【Anh thấy tin thì mau trả lời em đi nhé. Mí mắt phải của em lại giật nữa rồi, em thấy bất an quá.】

Văn Dã cầm điện thoại bằng tay trái, chỉ còn lại ngón cái bên trái có thể cử động, gõ chữ chậm chưa từng thấy.

Anh trả lời từng tin nhắn một.

Văn Dã:【Sáng nay lỡ tay làm rơi điện thoại hỏng mất, giờ mới có thời gian mang đi sửa.】

Văn Dã:【Khi nào em lại mê tín thế này?/cười trộm】

Văn Dã:【Trước đây lúc chúng ta đi lấy kết quả xét nghiệm cấy ghép, mí mắt phải của em cũng giật đấy thôi, mà kết quả vẫn tốt mà?】

Anh ấn tắt màn hình, trên lớp kính đen phản chiếu khuôn mặt bị băng bó, khóe miệng còn vết bầm tím.

Lại bật điện thoại lên, tiếp tục chậm rãi gõ tin nhắn chỉ bằng ngón cái trái.

Văn Dã:【Dạo này nóng trong, khóe miệng bị nổi mụn, trông không đẹp, đợi nó lặn rồi anh gửi ảnh cho em.】

——

Tháng Bảy, Lâm Diểu về nước. Máy bay hạ cánh lúc hơn sáu giờ chiều, cô đẩy hành lý bước ra, ngay lập tức thấy Văn Dã, người cao ráo nổi bật giữa đám đông.

Cô phấn khích vẫy tay thật mạnh, mắt cong cong chạy về phía anh.

Văn Dã sải mấy bước lớn đến gần, đưa tay trái nắm lấy cần kéo vali của cô.

Bỗng nhiên có một hơi ấm mềm mại ôm lấy anh.

Cô gái nhỏ ôm chặt eo anh, cằm tựa lên ngực, ngước mắt nhìn.

Ánh hoàng hôn xuyên qua cửa sổ kính sát đất, từng sợi tóc của cô dường như đang phát sáng. Đôi mắt to tròn lấp lánh, chăm chú nhìn anh.

"Mấy ngày nay em kích động đến mất ngủ, em nhớ anh lắm." Giọng cô ngọt ngào, mang theo chút ngại ngùng của một cô gái trẻ.

Tim Văn Dã như bị ai đó bóp chặt. Anh vừa muốn ôm chặt cô vào lòng, vừa muốn xoa nhẹ lên mái tóc cô, nhưng bàn tay còn lại duy nhất của anh thậm chí không thể làm cả hai việc cùng lúc.

Lâm Diểu vừa nói xong, cánh mũi cô khẽ động, ngửi thấy một mùi thuốc Đông y thoang thoảng. Cô tò mò cúi đầu nhìn xuống, phát hiện lòng bàn tay phải buông thõng của anh dán một miếng cao dán lớn.

"Tay anh sao thế?" Cô lo lắng hỏi.

"Cầm súng xăm quá lâu mỗi ngày nên bị viêm gân bao, không có gì nghiêm trọng đâu, nghỉ ngơi vài hôm là ổn." Anh nói với giọng nhẹ tênh.

"Em đã bảo anh đừng làm việc quá sức rồi mà, mỗi lần anh đều đồng ý ngon lành, hóa ra toàn lừa em." Lâm Diểu không vui, phồng má lên.

"Sau này sẽ không thế nữa." Văn Dã dịu dàng hứa với cô.

Ngồi trên taxi về nhà, Lâm Diểu nghiêng người về phía anh, hai tay ôm lấy cánh tay anh, đầu tựa lên vai anh: "Em dậy sớm để bắt chuyến bay, buồn ngủ quá, em dựa vào anh ngủ một lát nhé."

Giọng cô mềm mại, mang theo chút làm nũng, khiến tim Văn Dã cũng như muốn tan chảy thành nước.

Lâm Diểu nhanh chóng chìm vào giấc ngủ. Bây giờ cô cần giữ sức, trong vali có một chiếc váy dài mà trước đây cô từng mặc để múa cổ điển. Cô đã tìm thấy nó ở nhà, chỉnh sửa một chút là vẫn có thể mặc vừa.

Dạo gần đây, tối nào trước khi đi ngủ, cô cũng luyện tập, ôn lại những gì đã từng học. Cô đã nói từ lâu rằng sẽ múa cho anh xem, và tối nay cuối cùng cũng có thể thực hiện lời hứa đó.

Giờ cao điểm tan tầm, đường phố tắc nghẽn, chiếc taxi dừng lại trên cầu vượt mãi mà không nhúc nhích. Trong lòng Văn Dã thầm mong con đường này kẹt xe lâu thêm một chút.

Cô gái nhỏ đang tựa vào vai anh, ngủ rất say.

Anh cúi đầu, lặng lẽ ngắm nhìn cô thật lâu, vừa tham luyến vừa tuyệt vọng hít lấy hương thơm trên mái tóc, trên chiếc cổ trắng nõn của cô.

Xe đến gần khu nhà, ngang qua quán nướng mà hai người thường đến.

Văn Dã gọi mấy món cô thích, vừa dặn chủ quán bỏ ít cay, điện thoại trong túi vang lên. Anh lấy ra nhìn, là một dãy số không lưu tên nhưng anh nhận ra ngay.

Anh quay sang dặn dò: "Anh ra ngoài nghe điện thoại một lát."

Lâm Diểu gật đầu.

Cuộc gọi là từ đồn cảnh sát. Họ thông báo rằng hai tên côn đồ cùng Đoàn Tiêu đã bị bắt. Qua thẩm vấn, Đoàn Tiêu đã thú nhận.

Hắn cay cú vì sau cuộc thi xăm, Văn Dã đã giành mất nhiều khách hàng của hắn. Hơn nữa, bạn gái mới của hắn, Chương Đồng, lại trách anh trước đây luôn bắt cá nhiều tay, lừa dối cô ta.

Vì thế, hắn muốn nhân cơ hội này dạy cho Văn Dã một bài học, nhưng không ngờ sự việc lại nghiêm trọng đến mức này.

Đêm hè vẫn oi bức, cơn gió thổi qua cũng mang theo hơi nóng bức bối, nhưng trái tim Văn Dã lại như có tuyết lớn đè nặng, bao trùm một mảnh lạnh lẽo.

"Đoàn Tiêu đã thuê luật sư, muốn thương lượng với cậu về vấn đề bồi thường để hòa giải."

"Không thể hòa giải." Anh không chút do dự, giọng nói lạnh lùng.

"Nếu cậu quyết định tiếp tục truy cứu trách nhiệm pháp lý, chúng tôi cần tiến hành điều tra thêm. Cậu có thể đến đồn cảnh sát một chuyến không?"

"Tối nay tôi có chuyện rất quan trọng, mai tôi sẽ đến."

Ánh hoàng hôn cuối cùng nơi chân trời bị bóng tối nuốt chửng. Văn Dã vẫn nắm chặt chiếc điện thoại đã cúp máy, xuyên qua cửa kính quán nướng, nhìn thấy cô gái nhỏ đang ngồi ở một chiếc bàn trống, hai tay chống cằm.

Tóc cô đã dài gần đến cằm, cắt kiểu đầu búp bê ngoan ngoãn, một bên được vén ra sau tai, để lộ dái tai trắng trẻo nhỏ nhắn, đẹp đến mức hoàn toàn không ăn nhập với khung cảnh chật hẹp, cũ kỹ của quán nướng.

Bên cạnh có mấy nam sinh cấp ba mặc đồng phục, không biết đã lén nhìn cô bao nhiêu lần. Tưởng rằng che giấu rất tốt, nhưng cổ họ đã đỏ bừng từ lâu.

Khoảnh khắc ấy, như thể thời gian quay ngược. Văn Dã nhớ đến một ngày đông lạnh buốt năm nào, anh chật vật, người đầy máu, đứng bên ngoài cửa sổ lớn của phòng tập múa, len lén dõi theo một điều đẹp đẽ mà anh mãi không xứng để chạm vào.

Lâm Diểu đợi hồi lâu vẫn chưa thấy Văn Dã quay lại, bèn nhìn ra phía cửa. Anh vẫn đang gọi điện à? Đúng lúc đó, ánh mắt hai người chạm nhau. Cô khẽ cong mắt cười với anh.

Ngọt quá.

Ngọt đến mức tim anh co rút từng cơn, thậm chí còn đau hơn đêm đó, khi lưỡi dao xuyên qua lòng bàn tay, rạch sâu vào cả da lẫn thịt.

Chương 44: Há miệng, cách lớp áo cắn mạnh vào vai anh

Về đến nhà, Lâm Diểu đặt mấy túi đồ nướng lên bàn ăn, rồi cùng Văn Dã vào bếp lấy đĩa ra bày thức ăn.

Tay anh không tiện, ngay cả mở nắp chai cũng là cô làm giúp. Cô rót đầy hai cốc nước ngọt, sau đó không chờ được nữa mà bắt đầu ăn ngay.

Văn Dã nhìn cô tay cầm miếng bò nướng, tay kia cầm lát khoai tây, ăn ngon lành, đến mức trên khuôn mặt trắng nõn sạch sẽ còn bị dính chút dầu mỡ mà cô cũng không hay biết.

Anh rút một tờ khăn giấy, đưa tay qua lau giúp cô, giọng mang ý cười: "Sao bây giờ lại tham ăn thế này?"

"Nhà hàng bên London chẳng có chỗ nào ăn ngon cả." Lâm Diểu ăn xong xiên khoai tây, có chút bất mãn than thở: "Ngày nào em cũng nhớ mấy món nướng, lẩu và xiên que ở đây. Nhưng nhớ nhất vẫn là những món anh nấu—bò sốt cà chua, sườn xào chua ngọt, cánh gà coca, thịt lợn thái sợi xào cá với cà tím sốt tỏi."

Đôi mắt hạnh sáng rực, cô hào hứng nói: "Em có thể ở lại đến tháng Chín mới nhập học, từ ngày mai anh dạy em nấu ăn nhé! Trước đây anh đã hứa rồi mà, đợi khi em khỏe lại, anh sẽ dạy em hết mấy món sở trường của anh."

Văn Dã nhìn vào đôi mắt tràn ngập mong chờ của cô, cổ họng như bị nhét đầy bông, rất lâu sau mới khẽ cụp mắt xuống:

"Được."

Lâm Diểu ăn rất vui vẻ, nhưng hết lần này đến lần khác lại cảm nhận được ánh mắt anh nhìn sang, khiến cô có chút không tự nhiên. Cô lấy khăn giấy lau miệng sạch sẽ, ngẩng đầu nhìn Văn Dã với vẻ nghi hoặc.

"Sao anh không ăn mà cứ nhìn em mãi vậy?"

Văn Dã đưa ra lý do hoàn hảo không chê vào đâu được: "Trưa anh ăn no quá rồi, giờ không ăn nổi nữa. Lâu rồi không gặp, muốn nhìn em nhiều hơn một chút."

Lâm Diểu không hề nghi ngờ, chớp mắt có chút ngại ngùng, hai gò má cũng hơi ửng đỏ: "Vậy anh đợi em ăn xong rồi hãy nhìn, giờ anh cứ nhìn thế này, em thấy ngại không ăn nổi."

"Được, không nhìn em nữa, em cứ từ từ ăn đi." Văn Dã lưu luyến thu ánh mắt về, hàng mi đen rũ xuống, phủ một tầng bóng tối dưới mắt.

Ăn xong, Lâm Diểu cầm bát đũa định mang vào bếp rửa, thấy Văn Dã còn định cản mình, cô trợn tròn đôi mắt hạnh: "Tay phải anh còn đang dán cao dán đấy, sao còn muốn rửa bát? Viêm gân cơ còn muốn khỏi hay không hả?"

Cô khí thế đầy mình mà đe dọa: "Hai tháng tới em ở đây, việc nhà cứ giao hết cho em, nếu còn thấy anh làm việc nhà thêm lần nào nữa, em mặc kệ anh luôn!"

"Anh không rửa, anh chỉ định mang bát đĩa vào bếp thôi." Văn Dã ngoan ngoãn đáp, đôi mắt đen thẫm nhìn cô: "Ga giường với vỏ gối sáng nay anh giặt, phơi khô rồi, phiền em giúp anh thay được không?"

"Đương nhiên là không thành vấn đề!"

Lâm Diểu vui vẻ đồng ý, xỏ dép lê, lộp cộp chạy ra ban công, cầm cây phơi đồ lấy xuống bộ ga giường và vỏ gối màu xám đã phơi khô.

Cô ôm chăn ga gối nệm đi lên lầu, giữa chừng còn không quên quay đầu cảnh cáo, trông vừa đáng yêu vừa hung dữ: "Anh không được nhân lúc em không có ở đây mà rửa bát đấy!"

"Ừ." Văn Dã cong môi đáp, đầu lưỡi lan ra một vị đắng chát.

Nhìn bóng dáng cô khuất dần ở góc cầu thang, Văn Dã bưng đống bát đĩa đầy dầu mỡ vào bếp. Một tay trái, mỗi lần chỉ cầm được một cái, cứ thế đi đi lại lại mấy lượt.

Lúc này, anh cũng đang cần kiểu vận động lặp đi lặp lại này, nếu không, chỉ ngồi yên một chỗ, cảm giác như đang từng giây từng phút chờ tuyên án tử hình, còn khó chịu hơn cả cái chết thật sự.

Lâm Diểu đẩy cửa bước vào phòng Văn Dã, ôm chăn gối đi vào.

Bố trí trong phòng vẫn y như cũ, thay đổi lớn nhất là trên bàn làm việc, ngoài những bản thảo hình xăm, còn có thêm vô số sách luyện thi IELTS, "900 Câu Giao Tiếp Hằng Ngày Khi Du Học", và quyển từ vựng bìa xanh của New Oriental.

Cô đi tới, tiện tay lật một trang, có thể cảm nhận được sự nghiêm túc của anh khi làm bài. Những nét bút đỏ chỉnh sửa dày đặc, có chỗ chưa đủ, anh còn dán thêm giấy ghi chú.

Thông qua những trang ghi chép này, cô như thấy được cảnh anh bận rộn cả ngày trong tiệm, tối đến vẫn ngồi trước bàn miệt mài giải đề.

Lâm Diểu thấy xúc động trong lòng. Anh vốn không cần phải vất vả mệt mỏi thế này, cũng chẳng cần phải bôn ba ngàn dặm đến một đất nước hoàn toàn xa lạ, tất cả chỉ vì cô.

Đang nghĩ vậy, ánh mắt cô vô tình lướt qua ngăn kéo đang mở toang, rồi bỗng sững lại.

Đôi mắt Lâm Diểu bất giác mở lớn hơn.

Cô chớp mắt chậm rãi, nhìn lại lần nữa để chắc chắn rằng chiếc hộp vuông vức bên trong kia thực sự là... Durex.

Hơn nữa, còn là hộp đã được mở ra và sử dụng rồi.

Ý nghĩ đầu tiên hiện lên trong đầu cô là—Văn Dã muốn tiến thêm một bước với cô. Còn lý do vì sao hộp lại bị mở sẵn? Chắc chắn là do anh đã chuẩn bị trước, học cách sử dụng.

Phản ứng của anh hôm nay vốn dĩ có chút kỳ lạ. Không lẽ... chính là tối nay sao?

Nghĩ đến đây, Lâm Diểu cắn môi, hơi nóng trên gương mặt càng lúc càng dâng cao, tim đập thình thịch như trống trận, vừa nhanh vừa gấp gáp.

Thật ra... cũng không phải không thể...

Nhưng sao anh chẳng nói gì với cô trước chứ? Nếu biết trước thì cô đã có tâm lý chuẩn bị rồi. Bộ đồ lót cô đang mặc còn toàn mấy hình ngộ nghĩnh, đáng yêu, chẳng liên quan gì đến quyến rũ hay nữ tính cả.

Lâm Diểu phồng má lên, có chút trách móc trong lòng, nhưng lại vừa ngại ngùng vừa nghĩ linh tinh đủ thứ. Gương mặt cô giờ thật sự đỏ bừng như một chiếc ấm nước sôi, nóng đến mức sắp bốc hơi.

Cô đưa tay áp lên mặt, cố gắng giảm bớt nhiệt độ, nhưng rồi phát hiện cả lòng bàn tay cũng bắt đầu nóng lên. Trong lòng cô lúc này đan xen giữa sự lo lắng về điều chưa biết và một chút tò mò đầy mới mẻ.

Hít sâu mấy hơi liền, cô đẩy ngăn kéo lại, không nhìn thấy thì lòng sẽ không loạn, sau đó ngồi xuống mép giường làm chuyện đứng đắn.

Lâm Diểu đưa tay lấy ruột gối định thay vỏ gối.

Hàng mi cụp xuống bỗng nhiên phát hiện một sợi tóc màu nâu đỏ, dài và xoăn tít, mắc vào dây kéo của ruột gối.

Nhịp tim cô vốn đang đập thình thịch như thể sắp nhảy khỏi lồng ng.ực, bỗng chốc lặng đi.

Lâm Diểu quay đầu, ánh mắt cẩn thận đến mức gần như đang thẩm tra, quét qua chiếc giường này.

Cô phát hiện không chỉ có một sợi tóc. Ở khe hở giữa đệm và đầu giường dường như còn có một thứ gì đó lấp lánh.

Cô bước tới, thò tay vào khe hở móc ra.

Thì ra là một chiếc khuyên tai đính kim cương.

Văn Dã đã mang đống bát đũa bẩn vào bếp, chẳng còn việc gì để làm nữa. Anh đứng tựa vào mép bàn ăn, chân trái chống xuống, tay trái chống lên bàn, như thể phải mượn chút lực mới có thể đứng vững.

Tiếng bước chân lộc cộc lại vang lên.

Anh khẽ nhắm mắt, cố nuốt xuống cảm giác chua chát đang cuộn trào, đến khi mở mắt ra, cô gái nhỏ đã đứng trước mặt anh.

Lòng bàn tay cô hướng lên, chìa ra trước mặt anh.

Văn Dã nhìn thấy trong lòng bàn tay trắng nõn của cô có mấy sợi tóc xoăn màu nâu đỏ, còn có một chiếc khuyên tai kim cương.

Bên tai anh vang lên giọng nói mơ hồ, uất ức của cô: "Tại sao trên giường anh lại có những thứ này?"

Dừng lại vài giây, giọng cô lại vang lên, vừa mong chờ vừa căng thẳng: "Anh... có cho cô gái khác ngủ nhờ trong phòng mình không?"

Đồng tử đen nhánh của Văn Dã chậm rãi nâng lên, đối diện với đôi mắt đỏ hoe, long lanh ánh nước của cô.

Anh cắn vào phần thịt mềm trong khoang miệng, hương vị tanh nồng của máu lan ra. Những từ ngữ thốt ra từ miệng anh giống như từng cây kim thép sắc nhọn, không chút thương tiếc đâm thủng hy vọng ngây thơ và sự tự lừa dối của cô.

"Xin lỗi, Diểu Diểu."

Giọng anh khàn đặc: "Đêm đó anh uống say... hoàn toàn không tỉnh táo chút nào."

Văn Dã chờ cô tát mình một cái. Sau khi cô tát xong, anh có thể tự tay đưa dao cho cô, muốn đâm thế nào vào người anh cũng được.

Chỉ cần cô có thể nguôi giận, chỉ cần cô đừng khóc.

Nhưng Lâm Diểu không ra tay, cũng không khóc, chỉ nhìn anh chằm chằm, đôi mắt đỏ hơn một vòng, ánh mắt trở nên mơ hồ hơn.

Những lời này, cô đã từng nghe trước đây. Đó là những gì cha cô đã nói với mẹ cô, trong một trong những lần tranh cãi hiếm hoi nhưng dữ dội của họ.

Lúc đó cô còn nhỏ, chưa hiểu ý nghĩa của câu nói đó, chỉ biết rằng mẹ khóc rất đau lòng. Cô cố vươn tay lên, không ngừng lau

nước mắt cho mẹ. Mãi đến sau này khi lớn lên, cô mới hiểu được lý do mẹ khóc.

Ba yêu mẹ như thế, trong mỗi dịp lễ đều chuẩn bị quà cẩn thận cho mẹ, lúc mẹ ốm đau cũng chăm sóc chu đáo từng chút một. Trong mắt người ngoài, ông là một người chồng tốt.

Nhưng cũng có lúc, chỉ vì một lần say rượu, ông đã làm ra chuyện có lỗi với mẹ.

Văn Dã thích cô, thích đến mức hận không thể móc tim ra đưa cho cô. Vì kiếm tiền chữa trị cho cô, giữa tháng Bảy nắng nóng hơn bốn mươi độ, anh sẵn sàng liều mạng, chỉ nhờ một sợi dây thừng treo lơ lửng trên tầng cao mấy chục mét.

Anh cùng cô cạo trọc đầu, vì cô mà học lại từ đầu, thức khuya ôn từ vựng, làm bài thi. Anh còn hứa hẹn sẽ sống chết có nhau.

Sự tốt đẹp của anh dành cho cô, từng việc từng chuyện, khiến cô tin tưởng không chút nghi ngờ rằng trên đời này không ai có thể đối xử với cô tốt hơn anh.

"Có phải tất cả đàn ông đều như vậy không? Khi say rượu rồi, cơ thể liền mất kiểm soát, chỉ muốn làm chuyện đó sao?" Hàng mi cô khẽ run, vẫn nhìn anh, giọng nhỏ như đang thì thầm với chính mình.

Giống như đêm đó khi cô còn học cấp ba, anh uống say, ý thức mơ màng, đến cả cô là ai cũng không nhìn rõ, liền kéo cô lên giường, còn muốn hôn cô.

"Tất nhiên là không phải." Văn Dã cảm giác tim mình như bị xé nát, kiên quyết phủ nhận.

Giọng anh khàn đặc, như dây đàn cũ kỹ sắp đứt đến nơi: "Là do anh quá tệ hại... Xin lỗi em, Diểu Diểu."

Chiếc vali đặt ngay bên cạnh ghế sô pha trong phòng khách, Lâm Diểu xách lên rồi đi thẳng ra ngoài.

Mẹ cô đã đau khổ một thời gian dài nhưng rồi vẫn tha thứ cho bố, sau đó họ lại yêu thương nhau như trước.

Nhưng cô thì không thể.

Cô bước rất nhanh, bánh xe va vào những ổ gà trên đường, phát ra những tiếng "lạch cạch" liên tục.

Văn Dã cũng đi theo ngay phía sau.

Lâm Diểu đứng bên lề đường vẫy một chiếc taxi, Văn Dã lập tức xách hành lý của cô đặt vào cốp xe, rồi cũng bước lên.

"Buổi tối không an toàn, anh đưa em ra sân bay." Giọng anh khàn khàn, xen lẫn sự cầu xin.

Lâm Diểu không ngăn cản, cũng không còn sức để tranh cãi với anh. Sau khi lên xe, cô tựa đầu vào cửa kính, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Cô không thể giống như trong những bộ phim truyền hình, khóc lóc thảm thiết hay gào thét điên cuồng, vì cô vẫn chưa thực sự cảm thấy tức giận.

Cô chỉ thấy mọi thứ quá đỗi hoang đường, mơ hồ như một giấc mơ không có thật.

Có lẽ tất cả chỉ là một giấc mơ. Có lẽ cô chỉ chợp mắt một lát trên máy bay, cô thậm chí còn chưa gặp Văn Dã.

Khi đến sảnh sân bay, đã hơn mười giờ tối. Gió đêm mùa hạ trở nên mát mẻ, không khí trong lành vì cách xa trung tâm thành phố. Ngẩng đầu lên, Lâm Diểu còn có thể thấy mấy ngôi sao lấp lánh.

Cô càng chắc chắn rằng mình đang mơ. Trong phim ảnh, những cuộc gặp gỡ thế này thường đi kèm với một cơn mưa xối xả, khiến hai người ướt sũng. Sao có thể có một đêm đẹp trời như thế này chứ?

Cô đi mua vé, chuyến bay tiếp theo đến London sẽ khởi hành vào rạng sáng một giờ, ba tiếng sau.

Lâm Diểu lặng lẽ ngồi chờ, không động đậy, cũng không nói gì. Cô đã đi hết chặng đường trong giấc mơ rồi, chắc chắn rất nhanh sẽ tỉnh dậy thôi.

Mãi đến khi giọng thông báo lên máy bay vang lên, cô vẫn ngồi yên, không chịu nhúc nhích.

Văn Dã nhìn cô, buộc phải lên tiếng nhắc nhở. Giọng anh khàn đặc, như thể cổ họng bị thiêu đốt và ăn mòn: "Diểu Diểu, máy bay sắp cất cánh rồi."

Cuối cùng, nước mắt của Lâm Diểu cũng trào ra.

Như dòng nước lũ vỡ đê, như chuỗi ngọc bị đứt dây.

Dù có cố gắng lừa mình thêm một chút nữa, cô cũng không thể.

Sân bay vốn là nơi tràn ngập những cuộc chia ly và nước mắt. Những hành khách qua lại nhìn sang, nhưng cũng chẳng lấy làm lạ, đã quá quen thuộc với cảnh tượng này rồi.

Điều duy nhất khiến người ta cảm thấy bất thường chính là—cô gái xinh đẹp ấy đã khóc thương tâm đến vậy, nhưng người bạn trai đứng bên cạnh cô lại chỉ lạnh lùng buông thõng hai tay, thờ ơ đứng đó, chẳng hề an ủi lấy một câu.

Nghĩ vậy, ánh mắt xung quanh nhìn về phía họ lại thêm vài phần khinh miệt.

Văn Dã chẳng để tâm đến bất cứ thứ gì xung quanh. Trong đôi đồng tử đen láy của anh, chỉ có hình bóng cô gái trước mặt, chỉ thấy hốc mắt cô đỏ hoe, gương mặt đẫm nước mắt.

Từng tiếng nức nở bi thương như muốn lấy mạng người vang lên bên tai, khiến tim anh như bị nghiền thành tro bụi. Cánh tay buông thõng bên người mấy lần muốn giơ lên, nhưng lại bị anh cưỡng ép ghìm chặt, đến mức gân xanh siết chặt muốn nứt ra.

Anh còn có tư cách gì để lau nước mắt cho cô nữa chứ? Trên đời này, kẻ đáng hận nhất, kẻ đáng chết nhất, chính là anh.

Thông báo lên máy bay lại một lần nữa vang lên.

Lâm Diểu dùng tay lau nước mắt một cách lộn xộn, rồi lục lọi trong chiếc ba lô nhỏ, lấy ra một chiếc thẻ ngân hàng, đưa về phía chàng trai trước mặt.

"Mật khẩu là ngày sinh của em. Anh cứ cầm trước đi, đợi sau này em kiếm được tiền, sẽ trả lại anh toàn bộ số tiền chữa bệnh những năm qua."

Trái tim Văn Dã co rút dữ dội. Anh đưa tay nhận lấy, nhưng đầu ngón tay cô chẳng dừng lại dù chỉ một giây, buông ra thật nhanh.

Như thể, mọi dây dưa, mọi ràng buộc giữa họ, từ giây phút này đều bị cắt đứt trong vô hình.

Lâm Diểu kéo vali bước về phía khu kiểm tra an ninh. Đi được vài bước, cô vẫn không cam lòng mà quay đầu lại, nhìn bóng dáng đứng yên bất động nơi đó.

Làm sao có thể cam tâm chứ?

Cô và anh mới chỉ dừng lại ở nụ hôn, cái cảm giác bàn tay anh in sâu vào eo cô, lưỡi quấn lấy nhau, nước bọt trao đổi, như thể

muốn nuốt trọn cô—chỉ vậy thôi cô đã cảm thấy quá mức thân mật rồi.

Vậy mà anh lại cùng một cô gái khác, làm những chuyện còn thân mật hơn thế.

Lâm Diểu vứt vali xuống, chạy ào về phía anh, lao vào ôm chặt lấy anh, giọng nghẹn ngào đầy căm hận: "Văn Dã, em ghét anh, ghét anh nhất trên đời!"

Cô kiễng chân, há miệng, cách lớp áo cắn mạnh vào vai anh như trút hết nỗi uất ức, nước mắt lại lã chã rơi xuống.

Văn Dã không hề phát ra một tiếng rên đau, thậm chí chẳng cảm thấy gì. Anh còn cúi thấp người xuống, để cô có thể cắn dễ dàng hơn.

Anh chỉ mong cô có thể cắn mạnh hơn nữa, xả hết nỗi tức giận trong lòng, dù có cắn rách da rách thịt anh cũng không sao cả.

Thật lâu sau cô mới chịu buông ra, lại vùi mặt vào vai anh mà khóc, đến khi nước mắt dường như đã cạn khô, cuối cùng giọng khàn đặc, nức nở nói ra lời dứt khoát:

"Từ giờ trở đi... em sẽ không bao giờ quay về nữa, em không muốn gặp lại anh nữa."

Lục phủ ngũ tạng của Văn Dã như bị một mũi khoan sắc nhọn tàn nhẫn khuấy nát, giữa cơn lạnh lẽo tột cùng là một cơn đau dữ dội, còn khó chịu hơn cả cái chết.

Ngay cả việc mở miệng cũng trở nên khó khăn, cuối cùng anh chỉ có thể thốt ra một chữ—

"Được."

Chương 45: Những điều tốt đẹp về anh lại hiện lên rõ ràng và sâu sắc...

Lâm Diểu học y đến năm hai, tính ra đã ba năm kể từ ca ghép tủy của cô.

Tháng ba, cô đến bệnh viện tái khám đúng hạn, cơ thể không có bất kỳ dấu hiệu bất thường nào, cuối cùng cũng coi như chính thức vượt qua giai đoạn nguy hiểm sau phẫu thuật.

Ban đầu, cô vẫn dùng số điện thoại trong nước, nhưng sau đó quên đóng tiền mấy tháng, số liền tự động bị hủy.

Ở Anh, Lâm Diểu chủ yếu dùng Instagram để trao đổi với bạn bè và giáo sư. QQ thì thỉnh thoảng mới đăng nhập, lướt Qzone xem tin tức từ bạn học cũ hoặc bạn bè.

Chỉ là, cô chưa bao giờ thấy Văn Dã đăng gì.

Dấu vết của anh trong cuộc sống của cô ngày càng ít, chỉ còn duy nhất một chút liên lạc—mỗi cuối tháng, cô đều chuyển một nửa số tiền làm thêm vào chiếc thẻ ngân hàng mà cô đưa cho anh.

Anh không động đến số tiền đó, nhưng cô vẫn tiếp tục chuyển.

Anh chưa từng nhắc đến, cũng không từ chối.

Anh cũng chưa từng tìm cô.

Mùa hè ở Anh mưa rất nhiều.

Lâm Diểu ngồi ở quán cà phê, chọn một chỗ cạnh cửa sổ. Ngoài trời, mưa rơi lách tách không dứt, ánh sáng âm u, mờ xám, khiến tâm trạng con người cũng bị ảnh hưởng, trở nên trầm lặng.

Cô nhìn chằm chằm vào bài paper cuối kỳ còn viết dở trên màn hình, hồi lâu không gõ thêm một chữ nào.

Ngón tay cô dừng trên chuột, thoát khỏi Word, chợt nhớ đến một góc nhỏ sắp phủ bụi trong máy tính—biểu tượng chim cánh cụt nhỏ.

Chim cánh cụt nhỏ lắc lư đầu khi đăng nhập, ngay sau đó là âm thanh tí tách của tin nhắn đến.

Một avatar hình Thủy Băng Nguyệt nhấp nháy sáng lên.

Bành Tư Gia:【Diểu Diểu, kết quả tái khám của chị thế nào rồi? Cơ thể hồi phục hoàn toàn chưa?】

Bành Tư Gia:【Mèo con mong chờ.jpg】

Tin nhắn được gửi từ hai tuần trước, Lâm Diểu lập tức gõ chữ trả lời:【Đã hoàn toàn khỏe rồi.】

Bành Tư Gia:【A a a a a tuyệt quá!!!】

Bành Tư Gia:【Bây giờ chị có rảnh không? Em muốn gọi video với chị, nhớ chị chết mất hu hu hu.】

Lâm Diểu:【Được chứ, chị cũng rất nhớ em~】

Bành Tư Gia:【Vậy chị đợi chút nhé, webcam của máy tính nhà em bị hỏng rồi, em ra quán net gần đây đã.】

Chờ khoảng hơn mười phút, yêu cầu gọi video của Bành Tư Gia gửi tới. Lâm Diểu bấm đồng ý, cắm tai nghe rồi đeo lên.

Trên màn hình máy tính hiện lên gương mặt rạng rỡ của Bành Tư Gia, mái tóc cắt kiểu hime cut, nhuộm hồng rực rỡ.

Lâm Diểu không kìm được mà "wow" một tiếng: "Màu tóc của em đẹp quá!"

"Hì hì, tháng trước em mới nhuộm đó." Bành Tư Gia hào hứng nói: "Cuối cùng cũng thực hiện được giấc mơ từ hồi cấp ba. Bây giờ đi trên đường, ai cũng ngoái lại nhìn em. Mặc lolita chụp ảnh cũng cực kỳ hợp luôn, chỉ là ông bố cổ hủ nhà em tức đến nỗi mấy tuần liền không thèm nói chuyện với em."

Cô nàng lại hỏi về tình hình học tập và cuộc sống của Lâm Diểu bên này. Nghe cô sắp thi xong học kỳ rồi được nghỉ, không nhịn được mà hỏi: "Lâu như vậy rồi, Diểu Diểu, chị không về Bình Thành chơi một chuyến à?"

Lâm Diểu khẽ động hàng mi, câu nói ấy giống như một sợi chỉ thừa lộ ra ngoài lớp vải. Chỉ cần nhẹ nhàng kéo một cái, cả sợi chỉ ẩn bên trong liền tuột ra hết.

Cô chợt nhớ đến đêm hôm đó, khi cô cắn mạnh vào vai Văn Dã. Giờ đây, dường như cô vẫn còn cảm nhận được vị tanh ngọt của máu vương trên răng.

Câu nói của cô khi đó vừa quyết tuyệt vừa đầy thách thức, mà anh cũng khàn giọng đáp lại một tiếng "được". Đó là lời cuối cùng họ nói với nhau trong đêm hôm ấy.

"Chị không về đâu. Mùa hè này chị phải theo giáo sư làm thí nghiệm, còn có vài công việc làm thêm nữa."

Cô vừa nói xong, một bàn tay thon dài, sạch sẽ bỗng đặt một đĩa tiramisu xuống bàn trước mặt cô. Lâm Diểu khựng lại, quay đầu nhìn, bắt gặp nụ cười của Trần Thụ Dư.

"Cảm ơn cậu đã giúp tớ làm bảng khảo sát lần trước, còn viết cẩn thận như thế. Miếng bánh này coi như phí cảm ơn nhé." Cậu ta cười nói, rồi chỉ vào ghế trống đối diện cô: "Tớ ngồi đây được không?"

Lâm Diểu gật đầu, rồi lại nhìn về màn hình.

Bành Tư Gia ngồi đối diện cũng vừa thấy Trần Thụ Dư đột nhiên xuất hiện. Ánh mắt cô ấy vô thức liếc nhanh về một nơi ngoài phạm vi ống kính có thể nhìn thấy, vẻ mặt thoáng chần chừ, do dự. Cuối cùng, cô ấy cắn răng hỏi:

"Diểu Diểu, anh chàng vừa nãy... là bạn trai chị à?"

"Không phải đâu." Lâm Diểu vội phủ nhận, có chút ngại ngùng liếc nhìn Trần Thụ Dư, người đã ngồi xuống đối diện cô và lấy sách y khoa ra ôn tập.

May mà cô đang đeo tai nghe, cậu ta chắc chắn không nghe thấy câu hỏi vừa rồi của Bành Tư Gia. Cô hạ giọng giải thích: "Cậu ấy là đàn anh của chị."

Trần Thụ Dư trước đây thi thẳng vào đại học ở Anh, sau đó theo học ngành y tại Cambridge. Lâm Diểu nhập học chưa lâu thì tình cờ gặp cậu ta. Cậu hơn cô hai khoá.

Nhưng vì cùng là người một nước, lại học chung chuyên ngành, nên khó tránh khỏi những lần chạm mặt và làm việc cùng nhau.

Chuyện cậu ta từng tỏ tình với cô nhưng bị từ chối đã là chuyện của bốn, năm năm trước. Khi đó cả hai còn nhỏ, sau này khi tiếp xúc, cậu ta cũng chưa bao giờ nhắc lại. Lâm Diểu cũng coi như đã quên mất chuyện đó, không cố ý né tránh cậu ta, chỉ đơn thuần xem cậu như một người bạn học bình thường.

"Ồ, hoá ra chỉ là đàn anh thôi à." Bành Tư Gia cố ý nhấn mạnh câu nói của cô.

Hai người tiếp tục trò chuyện thêm một chút rồi mới tạm biệt nhau.

Lâm Diểu thở hắt ra, vai khẽ rũ xuống. Câu hỏi "Dạo này Văn Dã thế nào rồi?" mấy lần định thốt ra, cuối cùng vẫn bị cô nuốt ngược vào trong họng.

Chắc cũng không đến nỗi tệ đâu. Anh ấy có tay nghề xăm hình, hai năm trước đã kiếm được khá nhiều tiền rồi, lại thêm gương mặt điển trai rất thu hút con gái. Nếu anh ấy muốn, tìm bạn gái dễ như trở bàn tay.

Mãi đến khi cửa sổ video call biến mất, phía sau Bành Tư Gia mới vang lên giọng nói khàn khàn của thiếu niên: "Cảm ơn, em muốn uống trà sữa gì, anh đi mua."

"Ây dô, không cần đâu, không cần đâu." Bành Tư Gia vội vàng xua tay, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy tiếc nuối.

Bành Tư Gia cũng từng yêu đương, cũng thấy bạn bè xung quanh yêu nhau, đa phần cũng chỉ đến thế mà thôi.

Ở bên nhau vì cảm giác mới mẻ nhất thời, vì buồn chán tìm thú vui, hoặc chỉ đơn giản là muốn chứng tỏ mình đã trưởng thành, muốn thử trải nghiệm của người lớn. Những mối tình như thế không cần trải qua bao nhiêu sóng gió, chỉ cần cãi nhau vài lần là có thể đường ai nấy đi.

Đến thời điểm hiện tại, người duy nhất khiến cô nhìn thấy dáng vẻ của một người thật sự yêu là Văn Dã. Là kiểu dù từng kiêu ngạo thế nào cũng có thể cúi đầu vì đối phương, dùng tất cả những gì mình có để đối xử tốt với người đó, mà chẳng hề mong nhận lại điều gì.

Thế nên cô mới chọn đến tiệm net nơi Văn Dã làm quản lý để gọi video với Lâm Diểu.

Quả nhiên, chỉ cần nhắc đến cái tên Lâm Diểu, ánh mắt thiếu niên vốn sâu thẳm như đáy vực lập tức bừng lên một ngọn lửa, sáng rực trong màn đêm tĩnh lặng.

Cô không biết giữa họ đã xảy ra chuyện gì, vì sao lại đến mức không qua lại với nhau nữa. Nhưng dù chỉ là một người ngoài cuộc, cô cũng cảm thấy chuyện này không nên kết thúc như vậy.

Nếu ngay cả tình yêu như thế này cũng chỉ có thể kết thúc một cách qua loa, vậy sau này cô còn yêu đương làm gì nữa chứ?!

"Nếu anh còn thích Diểu Diểu, thì hãy đi tìm chị ấy đi! Bất kể gặp phải chuyện gì, chỉ cần có tình yêu thì chẳng có gì là không thể vượt qua." Bành Tư Gia rắc cho anh một bát canh gà* đầy sến súa: "Anh chưa nghe câu nói đang hot dạo gần đây à? 'Người yêu nhau cách nhau núi và biển, nhưng núi và biển đều có thể san bằng'."
(*撒鸡汤 (să jītāng) nghĩa đen là "rắc canh gà", nhưng trong ngôn ngữ mạng Trung Quốc, cụm từ này có nghĩa bóng là nói những lời lẽ mang tính động viên, an ủi hoặc truyền cảm hứng.
Cụm từ này bắt nguồn từ khái niệm "鸡汤文" (jītāng wén) – những bài viết truyền động lực, thường có nội dung lạc quan, cổ vũ con người vượt qua khó khăn, nhưng đôi khi lại bị cho là sáo rỗng hoặc thiếu thực tế.)

Văn Dã mím môi không nói gì.

Lúc này, ngoài phòng vang lên tiếng kêu bực bội: "Quản lý đâu rồi? Tôi đang chơi ngon lành, sao cái máy này tự dưng đen thui thế hả?"

"Anh ra ngoài xem chút."

Anh để lại một câu rồi bước ra ngoài, tìm thấy thanh niên tóc đỏ vừa kêu ca, kiểm tra máy tính của cậu ta. Anh ngồi xổm xuống, cắm lại sợi dây kết nối bị lỏng rồi chờ máy khởi động lại.

Bên cạnh là bạn gái của thanh niên tóc đỏ, cô ta đang dùng máy tính để xem phim.

Tai nghe cô ta dùng chất lượng kém, âm thanh rò rỉ nghiêm trọng. Văn Dã nghe được đoạn nam chính cầu hôn, giọng đầy đam mê và nhiệt huyết:

"Dù anh không có xe, không có tiền, không có kim cương, nhưng anh có một trái tim mãi mãi yêu em và luôn bên em đến già."

Nữ chính trong phim và cô gái trước màn hình máy tính đều khóc nức nở.

Văn Dã khẽ cười khẩy, nghiêng đầu nhìn về chiếc máy tính vừa khởi động lại, lạnh nhạt nói một câu "Xong rồi," rồi quay về quầy thu ngân ngồi xuống, bỏ mặc tiếng phàn nàn không dứt của tên tóc đỏ: "Cái quán net chết tiệt gì vậy, máy móc lúc nào cũng có vấn đề!"

Có một trái tim cuồng nhiệt thì sao chứ? Có ích gì đâu?

Bây giờ anh chỉ là một kẻ tàn phế với bàn tay phải đã hỏng, chẳng thể nào cầm lại máy xăm. Làm tài xế thuê cũng không được, thậm chí đi bưng bê trong quán ăn, người ta cũng chẳng buồn nhận.

Chỉ có thể co rúm lại như một kẻ vô dụng trong tiệm net tồi tàn, ám đầy khói thuốc này, làm một nhân viên trông máy quèn, mỗi tháng kiếm ba bốn ngàn, còn thường xuyên bị gọi bảo thế này thế nọ.

Anh chẳng thể cho cô bất cứ thứ gì nữa. Một người chỉ có một tay, ngay cả chăm sóc bản thân còn khó, sao có thể chăm sóc tốt

cho cô? Chẳng lẽ chỉ dựa vào một câu "Anh yêu em" viển vông mà trói buộc cô cả đời hay sao?

Chàng trai vừa lướt qua trong video, Văn Dã vẫn còn ấn tượng rất rõ.

Đêm Giáng Sinh năm Lâm Diểu học lớp 11, cậu ta từng đến tìm cô. Chỉ cần nhìn ánh mắt cậu ta nhìn cô, bất kể là năm đó hay vừa rồi, Văn Dã có thể chắc chắn 100% rằng cậu ta vẫn còn thích cô.

Tính ra cũng đã bốn, năm năm trôi qua rồi. Xem như là một kẻ si tình đi. Mà lúc nãy cô gái nhỏ còn bảo cậu ta giờ là đàn anh của cô, chứng tỏ không chỉ gia cảnh cậu ta tốt, mà bản thân cũng rất ưu tú.

Sau này nếu Lâm Diểu quen cậu con trai đó cũng tốt, ít nhất sẽ không bị người khác cười nhạo hay coi thường khi nhắc đến bạn trai mình.

Văn Dã lấy điện thoại ra, bây giờ anh đã quen dùng ngón cái tay trái để gõ chữ, nhưng tối nay, chỉ một tin nhắn hơn hai mươi chữ, anh lại gõ mất gần nửa tiếng.

Cuối cùng, anh gửi tin nhắn đến tài khoản có ảnh đại diện con mèo Garfield:【Em đã chuyển cho anh tổng cộng hai trăm ngàn, số tiền em nợ anh đã trả xong, không cần gửi nữa.】

Cô không còn nợ anh điều gì nữa.

Từ nay, cô có thể thuần túy hận anh, ghét anh, hoặc dứt khoát quên anh đi.

Thế nào cũng được, chỉ cần cô có thể bắt đầu một cuộc sống mới mà không bị vướng bận.

——

Bốn năm đại học trôi qua, Lâm Diểu tiếp tục học thạc sĩ. Cô cùng một bạn học người Trung Quốc và một cô gái gốc Hoa đến từ Singapore sống chung trong một ký túc xá.

Một ngày nọ, cô gái Singapore nảy ra ý định muốn đi xăm hình, nhưng lại không dám đi một mình, nên nài nỉ Lâm Diểu và cô bạn còn lại đi cùng.

Họ tìm đến một tiệm xăm của người Hoa. Sau khi thống nhất giá cả và hình xăm, cô gái Singapore theo thợ xăm đi vào phía sau tấm bình phong, còn Lâm Diểu và cô bạn kia ngồi ngoài đợi.

Tiếng máy xăm kêu "rè rè", cô bạn run rẩy ôm tay:

"Cái âm thanh này nghe đáng sợ quá trời!"

Nói rồi, cô nhìn sang Lâm Diểu:

"Ơ? Diểu Diểu, mắt cậu sao đỏ thế?"

"Hình như có sợi lông mi rơi vào mắt." Lâm Diểu đưa tay lên dụi nhẹ mắt.

Âm thanh xèo xèo bên tai lập tức đưa cô trở về mùa hè sau kỳ thi đại học. Khi đó, mỗi tối cô đều đến tiệm xăm của Văn Dã, anh làm việc sau tấm bình phong, còn cô ngồi ở chiếc bàn nhỏ bên ngoài đọc sách, làm bài tập, chơi điện thoại.

Đến mười một, mười hai giờ đêm, anh khóa cửa, hai người cùng nhau về nhà. Trên đường đi có rất nhiều quán ăn vỉa hè, anh luôn hỏi cô có muốn ăn cái này, ăn cái kia không.

Có lúc là một xiên dứa, có khi là vài xiên mực nướng. Mỗi lần cô ăn không hết, anh đều ăn nốt phần còn lại mà chẳng hề bận tâm.

Cô nhớ những ngày tháng đó, nhưng càng nhớ hơn... là anh.

Năm năm trôi qua, dù lòng có oán trách sâu đến đâu cũng bị thời gian dần dần gột rửa, những điều tốt đẹp về anh lại hiện lên rõ ràng và sâu sắc trong tâm trí cô.

Năm Lâm Diểu học cao học năm hai, cô được giáo sư giới thiệu đến thực tập tại một bệnh viện rất tốt.

Mỗi sáng, cô cùng một nhóm đàn anh, đàn chị theo giáo sư đi kiểm tra các phòng bệnh. Vị giáo sư này là một ông lão nghiêm khắc, mỗi lần thăm khám đều đưa ra rất nhiều câu hỏi để kiểm tra họ.

Hôm nay cũng vậy. Khi họ đến một phòng bệnh, trên giường bên cạnh là một bé gái khoảng sáu tuổi, sắp bị y tá lấy máu xét nghiệm. Cô bé sợ đến mức khóc thút thít, hai cánh tay nhỏ giấu chặt ra sau lưng, dù bố mẹ và y tá có dỗ dành thế nào cũng không chịu đưa tay ra.

Lâm Diểu thò tay vào túi áo blouse trắng, tình cờ chạm phải một đồng một bảng. Cô nghĩ ngợi một chút, rồi bước đến bên giường bệnh, dịu dàng nói bằng tiếng Anh lưu loát với cô bé:

"Đừng khóc nữa nhé, chị sẽ làm ảo thuật cho em xem."

Cô bé mở to đôi mắt xanh biếc còn vương nước mắt, tò mò nhìn cô.

Lâm Diểu biểu diễn một trò ảo thuật làm đồng xu biến mất trong lòng bàn tay. Đôi mắt cô bé tròn xoe kinh ngạc, thốt lên một tiếng "Amazing!" rồi háo hức hỏi cô làm cách nào.

"Nếu em ngoan ngoãn để y tá lấy một chút máu, chị sẽ dạy em trò này, được không?" Cô mỉm cười, giọng điệu nhẹ nhàng như đang thương lượng.

Cô bé do dự một lúc, rồi từ từ đưa bàn tay nhỏ giấu sau lưng ra.

Bố mẹ cô bé thở phào nhẹ nhõm, vui vẻ cảm ơn Lâm Diểu. Ngay cả vị giáo sư luôn nghiêm nghị cũng giơ ngón tay cái lên tán thưởng.

Sau khi hoàn thành việc kiểm tra phòng bệnh, Lâm Diểu đến quầy tự phục vụ xếp hàng mua cà phê.

Trong lòng bàn tay cô vẫn nắm chặt đồng xu, ký ức chợt ùa về— một bàn tay thon dài với những khớp ngón tay rõ ràng, dùng một đồng xu hoặc một tờ giấy để làm đủ loại ảo thuật, chỉ để giúp cô quên đi cơn đau đớn trong những lần hóa trị.

"Diểu Diểu, đến lượt cậu rồi."

Tiếng Trần Thụ Dư vang lên từ phía sau. Cậu ta đã làm việc trong bệnh viện này được hai năm, hiện vẫn đang học tiến sĩ.

Lâm Diểu hoàn hồn, thả đồng xu vào máy rồi lấy một cốc cà phê Americano nóng. Trần Thụ Dư đứng sau cũng mua một cốc cùng vị, hai người cùng nhau đi thang máy lên trên.

"Giáo sư Wolf rất đánh giá cao cậu. Sau khi tốt nghiệp thạc sĩ, cậu có thể chọn ở lại bệnh viện này. Khi đó, việc xin làm nghiên cứu sinh của ông ấy cũng sẽ dễ dàng hơn."

Trong thang máy chỉ có hai người, Trần Thụ Dư đưa ra lời đề nghị, trong đó ẩn chứa một chút tư lợi và mong đợi của bản thân.

Lâm Diểu mím môi, mười mấy giây sau mới ngước mắt lên nhìn cậu ta, giọng nói lộ ra sự nhẹ nhõm như cuối cùng cũng buông bỏ được gánh nặng: "Tớ đã quyết định rồi, năm nay tốt nghiệp thạc sĩ xong, tớ sẽ về nước."

Những ngày tháng cô và Văn Dã ở bên nhau, từng chút từng chút, dù đã bảy năm trôi qua, cô vẫn nhớ rõ như in. Cô không

nỡ, cũng không cam lòng để Văn Dã cứ thế biến mất khỏi cuộc đời mình.

Có biết bao cặp đôi chia tay rồi vẫn có thể làm bạn.

Cô và Văn Dã, trước là anh em, sau mới là người yêu. Tính ra, thời gian họ làm anh em còn dài hơn cả lúc làm người yêu.

Trước khi thích anh, cô luôn coi anh là anh trai.

Vậy bây giờ, nếu đã không thể làm người yêu, liệu họ có thể lùi một bước, quay lại làm anh em được không?

Chương 46: Một Giờ Rưỡi

Lâm Diểu quyết định muốn về nước, người phản đối đầu tiên chính là Thẩm Di.

Cả gia đình bốn người đang sống ổn định ở Anh, tại sao đột nhiên lại muốn quay về Bình Thành? Chắc chắn là vì cậu thiếu niên tên Văn Dã kia.

Huống hồ, ngay từ đầu bà đã không hài lòng với nghề nghiệp của Văn Dã. Còn có chuyện bảy năm trước, Diểu Diểu hào hứng ngồi máy bay hơn mười tiếng về nước, vậy mà hôm sau đã hồn bay phách lạc trở lại.

Chẳng phải là do cậu thiếu niên đó đã làm gì tổn thương con bé sao?

Hôm đó đúng lúc được nghỉ, Lâm Diểu dậy sớm, làm sữa đậu nành, lại nấu bốn bát mì om trứng chiên và giăm bông, chờ bố mẹ cùng em trai xuống ăn sáng.

Người hiểu con gái nhất vẫn là mẹ. Thẩm Di nhìn bữa sáng phong phú như vậy, liền biết con bé đang có ý định gì, lập tức từ chối thẳng thừng mà không có chút ý muốn thương lượng nào:

"Nếu con lại muốn nói chuyện về nước, thì mẹ chắc chắn sẽ không đồng ý. Diểu Diểu, mẹ không nỡ để con đi."

Lâm Diểu thất vọng cúi đầu, còn chưa kịp nghĩ xem nên nói gì tiếp, Lâm Khâm Văn đã lên tiếng:

"Nếu con thực sự muốn về, thì cứ đi đi."

Lâm Diểu ngạc nhiên xen lẫn vui mừng, lập tức ngẩng đầu lên.

Thẩm Di không dám tin, trừng mắt nhìn chồng mình—người đột nhiên "phản bội"—tức đến mức ngay cả bữa sáng cũng không muốn ăn nữa, trực tiếp lên lầu.

"Diểu Diểu, con và Nguyên Nguyên cứ ăn trước đi, bố lên nói chuyện với mẹ con." Lâm Khâm Văn cũng theo vợ lên lầu.

Thẩm Di tức giận nói: "Anh quên lúc trước nó làm Diểu Diểu đau lòng thế nào rồi à? Hơn nữa, bao nhiêu năm trôi qua, trong lòng nó chắc chắn sớm đã quên con bé rồi. Chỉ có con gái chúng ta là ngốc nghếch, nhớ mãi không quên nó."

"Thằng nhóc đó sẽ không quên đâu." Lâm Khâm Văn thở dài, giọng chắc nịch.

Thẩm Di nghi hoặc nhìn ông: "Sao anh biết?"

Lâm Khâm Văn từng gặp lại Văn Dã một lần, chuyện đó xảy ra cách đây bốn năm.

Hôm đó, ông bận giải quyết công việc gấp của công ty, đến tận mười một giờ đêm mới lái xe về nhà.

Khi xe rẽ vào, ánh đèn pha chiếu sáng một bóng người cao gầy, rắn rỏi. Ông càng lái gần, người đó vẫn đứng yên không rời. Không còn cách nào khác, Lâm Khâm Văn đành phải dừng xe.

Người đó bước tới.

Ban đầu, Lâm Khâm Văn tưởng là một kẻ lang thang đến xin tiền, liền rút một tờ tiền trong ví định nhanh chóng đuổi đi. Nhưng rồi ông nghe thấy người đó gọi mình một tiếng: "Chú Lâm."

Lúc này, ông mới nhìn kỹ.

Cậu thanh niên ngoài cửa xe cắt tóc húi cua, tóc mai ngắn, đường nét lông mày sắc nét, ngũ quan góc cạnh rõ ràng, lạnh lùng mà sắc sảo.

Đây không phải một gương mặt dễ quên.

Lâm Khâm Văn lập tức nhớ ra cậu là ai, cũng nhớ lại khoảng thời gian dài sau khi con gái ông bất ngờ trở về, lúc nào cũng ủ rũ, buồn bã.

Hôm đó trời đã đổ mưa, nhưng sáu giờ tối thì tạnh. Lâm Khâm Văn từng ra ngoài một chuyến, nên nhớ rất rõ chuyện này.

Lúc này, chiếc áo hoodie đen trên người chàng trai đã ướt sũng, sắc mặt tái nhợt, đôi môi mỏng cũng khẽ run lên vì lạnh.

Rõ ràng cậu đã đến đây từ trước sáu giờ tối, đứng chờ suốt trong cơn gió lạnh đến tận bây giờ, mà nhiệt độ thấp nhất hôm nay chỉ có bốn, năm độ.

Lâm Khâm Văn dùng tư duy của một doanh nhân để suy đoán, cho rằng cậu không quản đường xa bay đến đây chắc chắn là để tìm Diểu Diểu quay lại. Trước tiên tìm đến ông, hẳn cũng là muốn ông nói vài lời tốt đẹp giúp cậu trước mặt con bé.

Cố ý khiến bản thân trông thảm hại thế này, chẳng qua chỉ để gây chút thương cảm mà thôi.

Lâm Khâm Văn nhíu mày, cảm thấy vừa buồn cười vừa khó hiểu. Trước đây ông vốn đã không mấy coi trọng cậu ta, làm sao có thể...

Suy nghĩ còn chưa dứt, chàng trai đã lên tiếng cắt ngang, giọng nói căng thẳng: "Diểu Diểu đã đi tái khám chưa? Kết quả thế nào?"

Tuần trước con gái ông vừa mới tái khám. Lâm Khâm Văn thoáng sững sờ, rồi đáp: "Rất tốt, bác sĩ nói con bé đã hoàn toàn khỏi hẳn rồi."

Đôi mày chàng trai lập tức giãn ra, vẻ mặt nhẹ nhõm thấy rõ. Sau đó, cậu nói lời cảm ơn rồi đưa một thứ gì đó cho ông.

Lâm Khâm Văn nghi hoặc nhận lấy, vừa chạm vào đã phát hiện đó là một tấm thẻ ngân hàng.

"Chiếc thẻ này là Diểu Diểu đưa cho cháu. Hai năm qua, cô ấy vẫn luôn chuyển tiền vào đây để trả lại chi phí điều trị năm đó. Trong tài khoản có ba trăm ngàn tệ.

Cháu nghe bạn cô ấy nói dạo gần đây Diểu Diểu đang học lái xe, phiền chú dùng số tiền này mua cho cô ấy một chiếc xe làm phương tiện đi lại."

Cậu ta nói xong liền quay người rời đi, bóng dáng lặng lẽ biến mất trong màn đêm mịt mù, y hệt như khi cậu ta đến.

Sau đó suốt nhiều ngày, thậm chí mấy tháng liền, Lâm Khâm Văn không hề gặp lại cậu ta. Mãi đến lúc này, ông mới thực sự chắc chắn—cậu ta đã bay nửa vòng trái đất đến Anh, dầm mưa chịu lạnh đợi suốt một đêm, chỉ để đưa ông ba trăm ngàn tệ, rồi nghe một câu rằng Diểu Diểu đã bình phục.

Lâm Khâm Văn tự hỏi, dù là thời niên thiếu khi còn bồng bột, ông cũng chưa từng làm chuyện gì điên rồ như vậy. Còn những người đàn ông xung quanh ông, chẳng ai có thể làm được điều đó.

Tình cảm sâu đậm đến khắc cốt ghi tâm thế này, cả đời khó mà có được một lần. Mà một khi đã có, thì sẽ khắc sâu suốt kiếp, khó lòng bị thời gian bào mòn.

Lâm Diểu không biết ba đã nói gì với mẹ, nhưng cuối cùng mẹ cũng đã đồng ý. Tháng Bảy, cô nhận bằng tốt nghiệp, trước đó đã nộp đơn vào bệnh viện tốt nhất ở Bình Thành.

Cả bậc cử nhân lẫn cao học, cô đều học tại Cambridge, hơn nữa còn luôn giành học bổng cao nhất. Bởi vậy, cô nhanh chóng nhận được thư mời làm việc.

Cô nán lại đến cuối tháng Bảy, cùng bố mẹ và em trai đón sinh nhật tuổi hai mươi sáu của mình, rồi lên máy bay về nước ngay trong đêm.

Khi đến Bình Thành là hơn chín giờ sáng. Cô đẩy hành lý ra khỏi cửa sân bay, nhanh chóng nhìn thấy Bành Tư Gia—người bạn duy nhất mà cô vẫn giữ liên lạc suốt những năm qua.

Bành Tư Gia có mái tóc xoăn dài màu rượu vang, trên tay còn cầm một tấm bảng đèn neon lấp lánh, vẫy vẫy chào cô.

Lâm Diểu tăng tốc chạy bước nhỏ về phía cô ấy, mắt cong lên cười: "Em làm như đang đón sao hạng A ấy."

Bành Tư Gia kích động đến mức rưng rưng, nhào tới ôm chầm lấy cô: "Diểu Diểu, với khuôn mặt này của chị, nếu muốn vào showbiz thì chẳng phải chuyện trong chớp mắt sao!"

Bành Tư Gia lái xe đến, một chiếc xe điện nhỏ màu hồng, cửa xe còn dán hình Hello Kitty dễ thương. Cô ấy gập hàng ghế sau lại, đặt vali của Lâm Diểu vào trong.

"Trưa nay chị muốn ăn gì?" Bành Tư Gia xoay vô lăng bằng những ngón tay đính đầy đá lấp lánh, quay đầu hỏi.

"Gì cũng được." Lâm Diểu cười nói: "Dù sao thì chị ở Anh lâu như vậy, giờ ngay cả cơm trên máy bay cũng thấy ngon rồi."

Bành Tư Gia từng nhận được ảnh đồ ăn trong căng tin mà Lâm Diểu gửi qua, chỉ nhìn thôi cô đã nuốt không trôi, đừng nói đến việc ăn. Nghe vậy, cô lập tức tỏ ra đồng cảm sâu sắc: "Trời ơi, mấy năm qua thật tội cho Diểu Diểu của chúng ta phải chịu khổ rồi. Đi thôi, trưa nay chúng ta đi ăn Haidilao, chiều ăn sườn xào chua ngọt, tối đến quán vỉa hè làm hẳn hai nồi tôm hùm sốt cay!"

Cô khí thế hùng hồn tuyên bố, nhưng chưa được bao lâu, bảng điều khiển xe đã hiển thị áp suất lốp trái giảm.

"Chết tiệt, chẳng lẽ mình xui đến mức lại cán phải đinh nữa à?" Bành Tư Gia xuống xe kiểm tra một lượt, quả nhiên bề mặt lốp có một chỗ bị thủng.

Lâm Diểu cũng xuống xe nhìn theo: "Hay là chúng ta gọi điện cho công ty bảo hiểm đi?"

"Ba lần dịch vụ kéo xe miễn phí của em đã dùng hết rồi. Em vừa xem qua, lốp xe xì hơi không nghiêm trọng lắm. Tiệm sửa xe của Bành Nhất Phàm ở gần đây, em lái qua đó nhờ anh ấy sửa luôn."

Cả hai lại ngồi lên xe. Lâm Diểu có chút bất ngờ: "Chị nhớ anh em trước đây đâu có học ngành sửa chữa, sao bây giờ lại mở tiệm sửa xe rồi?"

Sau này cô lướt không thấy bài đăng nào của Bành Nhất Phàm trên trang cá nhân nữa, còn đặc biệt nhấn vào ảnh đại diện của cậu ta, hy vọng tìm được thông tin liên quan đến Văn Dã. Kết quả, cô phát hiện mình đã bị xóa khỏi danh sách bạn bè.

"Ngành học của anh em kiếm việc còn khó hơn lên trời, chỉ có mỗi con đường thi công chức. Nhưng với cái đầu của anh ấy, thi ba năm còn chưa lọt qua nổi vòng phỏng vấn lần nào, ha ha."

Bành Tư Gia cười nhạo anh trai mình không chút khách sáo: "Sau đó, cô em hết cách, bắt anh ấy đi học nghề sửa xe. Sau này

khu bọn em ở bị giải tỏa, có được ít tiền, cô em bèn giúp anh ấy mở một tiệm sửa xe nhỏ."

Vừa nói chuyện, Bành Tư Gia vừa tấp xe vào lề. Lâm Diểu nhìn ra ngoài cửa sổ, ngay đối diện là một tiệm sửa xe treo biển "Nhất Phàm Auto Repair."

Buổi sáng không có nhiều việc, Bành Nhất Phàm thoải mái tựa lưng vào ghế trước cửa tiệm, vừa chơi game vừa cãi nhau nảy lửa với ai đó trong trò chơi.

"Anh trai thân yêu nhất của em, em tới rồi đây!" Bành Tư Gia ngọt ngào gọi một tiếng rồi bước tới.

Bành Nhất Phàm run tay, kỹ năng trong game xả lệch hẳn hướng, liên tiếp buột miệng chửi mấy câu, rồi bất lực nói: "Đã bảo đừng mua cái xe điện nhỏ vừa đẹp mã nhưng chẳng ra gì đó nữa, lại có trục trặc gì à?"

Cậu ta cam chịu ngẩng đầu lên, nhưng ngay giây tiếp theo, mắt bỗng trợn to không thể tin nổi—mình chơi game đến hoa mắt rồi sao?!

Bành Nhất Phàm dụi mắt thật mạnh mấy cái, rồi nhìn lại lần nữa. Không, cậu ta không nhìn nhầm! Lâm Diểu, người đã rời đi suốt bảy năm trời, thật sự đã quay về!!!

"Em lại vô tình cán phải đinh, lát nữa anh vá xe giúp em nhé. Giờ em phải đi ăn Haidilao với Diểu Diểu, anh đưa bọn em qua đó đi. Dù gì anh cũng đang rảnh mà, với lại trưa nay anh cũng có đồ ăn miễn phí rồi còn gì."

Bành Nhất Phàm khó chịu liếc nhìn Lâm Diểu, giữ vững khí tiết mà đáp: "Không đi, anh gọi đồ ăn ngoài cũng được, không thiếu miếng nào của mấy người đâu."

"Nếu anh không chở bọn em đi, em sẽ méc cô rằng lý do anh thất bại trong lần xem mắt trước là vì chễm chệ vác cái đầu đầy dầu ba ngày chưa gội tới, lúc ăn còn cố tình rung đùi, nhóp nhép nhai nhồm nhoàm nữa cơ." Bành Tư Gia cười tủm tỉm đe dọa.

Bành Nhất Phàm: "..."

Đây đâu phải em họ cậu, rõ ràng là chủ nợ từ kiếp trước mà!

Bành Nhất Phàm tiu nghỉu lái xe đến.

Trên đường, Lâm Diểu trò chuyện với Bành Nhất Phàm, nhưng cậu ta chỉ đáp qua loa mấy tiếng "ừ ừ, à à", trông chẳng tình nguyện gì mấy.

Lâm Diểu chắc chắn rằng tài khoản QQ trước đây của cô không phải bị cậu ta lỡ tay xóa nhầm, mà là cậu ta cố tình xóa cô.

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, cô vẫn không hiểu mình đã đắc tội với cậu ta ở đâu.

Lên đến tầng năm trung tâm thương mại, vào nhà hàng lẩu Haidilao, vì là buổi trưa ngày thường nên không đông người, vừa đến đã có chỗ ngồi ngay.

Ba người được nhân viên phục vụ dẫn vào trong.

Bành Nhất Phàm kéo lê bước chân đi sau cùng, cúi đầu bấm điện thoại lạch cạch, liên tục gửi tin nhắn cho Văn Dã.

Bành Nhất Phàm:【A a a a a Anh Dã!!!!!】

Bành Nhất Phàm:【Anh dậy chưa???】

Bành Nhất Phàm:【Ảnh mèo thò đầu.jpg】

Văn Dã:【Bị mày làm ồn tỉnh rồi.】

Bành Nhất Phàm:【Chuyện là thế này..., em không biết có nên nói với anh không nữa.】

Cậu ta vừa hồi hộp vừa do dự gõ dòng này xong, định rào trước đón sau một chút, kết quả mới đợi có ba giây, đã thấy Văn Dã lạnh lùng đáp cụt lủn:

Văn Dã:【Vậy thì đừng nói.】

Bành Nhất Phàm:【...】

Anh Dã chắc là đã dốc hết chút kiên nhẫn và dịu dàng cả đời này để dành cho Lâm Diểu rồi, những người khác đến một giọt cũng chẳng có phần.

Thế mà cái con bé vô lương tâm đó lại là một kẻ vong ơn bội nghĩa!

Bành Nhất Phàm hậm hực ngồi xuống, Lâm Diểu chọn vài món xong thì đưa máy tính bảng cho Bành Tư Gia, rồi đứng dậy đi vào nhà vệ sinh.

Đi được nửa đường, Lâm Diểu chợt nhớ ra khăn giấy vẫn để trong chiếc áo khoác đã cởi ra, liền quay lại lấy.

Tại khu ghế băng, Bành Tư Gia đang duỗi ngón tay ra, mạnh mẽ chọc vào trán Bành Nhất Phàm: "Anh bị làm sao thế? Lâm Diểu chọc giận anh chắc? Mà anh bày ra cái bộ mặt khó chịu đó cho ai xem?!"

Bành Nhất Phàm cũng không phục, bực bội hét lên: "Chẳng lẽ em không thấy trước đây anh Dã đối xử với cô ta tốt đến mức nào sao? Cô ta bị bệnh, anh Dã ngày đêm không ngủ mà nhận đơn xăm hình, còn liều mạng làm việc trên cao nguy hiểm chết người, chỉ để gom tiền cho cô ta hóa trị. Sau đó, để cô ta có thể phẫu thuật, anh ấy còn đi vay nặng lãi! Anh Dã đối xử với cô ta còn hơn cả em ruột!"

"Thế mà cô ta thì sao? Có cha mẹ giàu có đến nhận lại rồi, cô ta chẳng thèm ngoái đầu lại, lập tức chạy về Anh luôn! Tay phải của anh Dã đã tàn phế rồi, vậy mà cô ta còn chẳng buồn quay về thăm lấy một lần! Em nói xem, có ai vô ơn như thế không?"

Bành Tư Gia cũng cạn lời.

Đến giờ, Bành Nhất Phàm vẫn cho rằng quan hệ giữa Văn Dã và Lâm Diểu chỉ đơn thuần là tình anh em. Với cái đầu óc và ánh mắt này, ba năm rồi chưa thi đỗ công chức cũng không oan uổng gì.

Bành Tư Gia không biết phải giải thích thế nào cho ông anh trai chậm hiểu này. Cô hoàn toàn đứng về phía Lâm Diểu: "Anh lo thân mình cho tốt là được rồi, đừng xen vào chuyện của người khác. Tất cả những gì Văn Dã làm đều là tự nguyện."

"Thế anh không được phép thay anh Dã bất bình chắc?!" Bành Nhất Phàm cứng cổ phản bác.

Đúng lúc này, cậu ta ngẩng lên, trông thấy Lâm Diểu đã quay lại.

Lâm Diểu hoàn toàn sững sờ, trong lòng chỉ mong mình vừa nghe nhầm. Hàng mi dài của cô khẽ run rẩy, giọng nói cũng mang theo sự run rẩy không thể kìm nén:

"Anh ấy bị thương ở tay khi nào? Chuyện gì đã xảy ra?"

Đối diện với đôi mắt hoe đỏ của cô, khí thế hùng hổ lúc nãy của Bành Nhất Phàm bỗng chốc tiêu tan quá nửa, cậu ta rụt cổ lại, lúng túng đáp:

"Thì... khoảng tháng tám, bảy năm trước. Ban đêm anh Dã ra ngoài gặp phải hai tên cướp, trên người chúng còn có dao. Lúc đánh nhau với chúng, anh ấy bị đâm vào tay phải."

Trái tim Lâm Diểu như bị ai bóp nghẹt, đau đớn đến mức co rút lại.

Tháng tám bảy năm trước, chính là một tháng sau khi cô và anh chia xa.

Ký ức như bị một mắt xích kích hoạt, giống mặt hồ yên ả bỗng dưng bị ném xuống một viên đá nhỏ, những hình ảnh cô cố ý lãng quên, đã mờ nhạt theo thời gian, giờ đây lại từng chút một hiện lên rõ ràng.

Cô nhớ lại lần cuối cùng gặp anh, lòng bàn tay phải của anh dán một miếng cao dán rất lớn.

Anh nói đó là do cầm máy xăm lâu nên bị viêm gân.

Cô mơ hồ cảm thấy có gì đó không đúng.

"Vậy anh ấy không thể xăm hình nữa, mấy năm nay vẫn luôn làm gì?" Đầu mũi cô cay xè, giọng nói cũng trở nên nghèn nghẹn.

Bành Nhất Phàm nhắc đến chuyện này thì lại hăng say, đắc ý nói: "Anh Dã mấy năm trước cầm tiền đền bù giải tỏa mua lại một quán bar sắp đóng cửa, bây giờ làm ăn phát đạt lắm, ngày nào cũng kín chỗ. Một nửa khách nữ đến đấy đều vì anh ấy cả. Trước đây có ai đó quay được video anh ấy pha chế rượu bằng một tay rồi đăng lên mạng, không biết thế nào mà lượt chia sẻ lên đến mười mấy vạn, bình luận thì toàn mấy câu kiểu như 'kẻ đốt cháy trái tim', 'muốn gả' các thứ."

"Thế... quán bar đó tên là gì?"

"Một Giờ Rưỡi."

Chương 47: Anh chẳng phải đang ở đây sao?

Lúc 10 giờ tối, đường Tân Giang vẫn náo nhiệt tưng bừng. Đèn neon chớp nháy rực rỡ, xe phân khối lớn gầm rú trên phố, trước cửa tiệm tôm hùm nhỏ treo đầy lồng đèn, một đám nam nữ ngồi lướt điện thoại, kiên nhẫn chờ đến lượt gọi món.

Lâm Diểu tìm đến quán bar nằm ở góc phố, nơi treo tấm biển đồng cổ có tên "Một Giờ Rưỡi".

Quán làm ăn rất phát đạt, khách ra vào tấp nập, đa số là những người trẻ tuổi, ăn mặc thời thượng, trông vô cùng sành điệu.

So với bọn họ, Lâm Diểu với khuôn mặt thanh tú mộc mạc, chỉ mặc áo sơ mi trắng cùng quần jeans, tóc cột đuôi ngựa như thời còn đi học, trông có vẻ hơi lạc lõng.

Cô còn chưa kịp bước vào thì đã bị bảo vệ chặn lại kiểm tra chứng minh thư.

Quán bar mang phong cách trang trí công nghiệp. Vừa đặt chân vào, cô lập tức bị cuốn vào bầu không khí sôi động đến ngất ngây.

Ánh đèn đỏ rực chớp tắt liên tục, hòa quyện cùng những tia sáng lập lòe, quét qua lại khắp sàn nhảy. Nhạc điện tử dồn dập và cuồng nhiệt khiến màng nhĩ cô rung lên ong ong. Một nhóm nam nữ trẻ tuổi đắm chìm trong điệu nhảy, giơ tay đong đưa theo nhịp trống, tận hưởng niềm vui một cách thả mình và cuồng nhiệt.

Lâm Diểu vòng qua sàn nhảy, tìm đến một ghế lô gần quầy bar rồi ngồi xuống.

Cô liếc nhìn về phía quầy, thấy có hai nam hai nữ đang tất bật pha chế, nhưng lại không thấy bóng dáng Văn Dã đâu.

Rất nhanh sau đó, có nhân viên phục vụ đến tiếp đón cô, hỏi cô muốn uống gì.

Lâm Diểu tửu lượng kém không phải chuyện đùa, không dám gọi bừa, nên chỉ gọi một ly sữa trước.

Cô lại hỏi nhân viên phục vụ: "Không phải nói rằng vào tối thứ bảy lúc mười giờ, ông chủ của các anh sẽ đích thân pha chế sao?"

Do đoạn video lan truyền trên mạng, dạo gần đây không ít cô gái đến đây chỉ để gặp ông chủ của họ, thậm chí còn có cả đàn ông. Tiểu Thụy đã quá quen với chuyện này.

Điều duy nhất khiến cậu ta hơi ngạc nhiên là cô gái trước mặt lại xinh đẹp như vậy, ngoan ngoãn đến mức còn không biết uống rượu, vậy mà cũng tìm đến quán bar chỉ để gặp ông chủ của họ. Anh Dã quả nhiên có sức hút vô tận!

"Gần đây ông chủ quá nổi tiếng, nên có thể sẽ không đến đúng giờ được. Cô cứ đợi một chút, tôi sẽ mang sữa đến ngay."

Tiểu Thụy vừa nói xong, vừa quay đi thì từ dãy ghế băng phía sau vang lên một tiếng cười khẽ: "Đến quán bar mà gọi sữa, đúng là biết giả vờ thanh thuần ghê."

"Đúng thế." Một cô gái khác cười cười phụ họa: "Học sinh thì cứ lo mà học hành đi, bắt chước người lớn đến quán bar tán trai làm gì chứ."

Lâm Diểu nghe ra hai cô gái này đang châm chọc mình, nhưng thay vì tức giận, cô chỉ thấy khó hiểu, cũng chẳng muốn đôi co

với họ.

Cô đưa mắt quan sát khắp quán bar, sau lưng vẫn không ngừng vang lên những lời bàn tán.

"Không chỉ gương mặt anh ấy đẹp muốn chết, mà đôi tay cũng hoàn hảo, như bước ra từ truyện tranh vậy. Đốt ngón tay rõ ràng, thon dài, còn nổi cả đường gân, thật sự quá mức gợi cảm. Tôi là một con nghiện tay, hoàn toàn không cưỡng lại được!"

"Nhưng tôi nghe nói ông chủ này hình như bị tàn tật ở tay phải đấy."

"Một tay bị tàn thì có sao đâu, chỉ cần chỗ đó không 'xìu' là được. Cậu không nghe người ta nói à, đàn ông mà ngón áp út dài hơn hẳn ngón trỏ thì chuyện ấy rất lợi hại. Cậu nhìn video kia xem, tay anh ta có phải dài nhất cậu từng thấy không?"

"Ối, đúng là vậy thật! Vậy trên giường chắc chắn rất đỉnh rồi!"

Lâm Diểu nghe mà tai đỏ bừng lên, vừa thấy khó chịu khi họ bàn tán về tay Văn Dã, vừa không thoải mái với những lời tưởng tượng th.ô t.ục đó.

"Ê, anh ta tới kìa! Mau qua đó đi!"

Tim Lâm Diểu đập nhanh hơn. Cô cũng ngẩng lên nhìn về phía quầy bar.

Dưới ánh đèn mờ ảo, có một bóng dáng cao ráo xuất hiện sau quầy. Vai rộng, cơ bắp lưng và cổ phát triển như giá treo áo, khiến một chiếc áo thun trắng đơn giản cũng trở nên đẹp mắt, vừa vặn.

Ánh sáng đan xen chiếu lên khuôn mặt anh, khiến đường nét càng thêm sắc sảo, góc cạnh. Không còn chút non nớt của thiếu niên ngày trước, giờ đây anh đã hoàn toàn trưởng thành—một

người đàn ông thực thụ, lại còn là kiểu đàn ông mà người khác nhìn vào là thấy tràn đầy sức hút nam tính.

Lúc này, anh hơi cúi đầu một cách lười biếng, đôi mắt khẽ rủ xuống, không mấy để tâm. Những ngón tay thon dài, khớp xương rõ ràng kẹp lấy cái kẹp đá, bỏ vài viên đá vào bình lắc.

Sau đó, tay trái nắm lấy thân chai, khuỷu tay co lại, động tác lắc bình thuần thục đến mức gần như tạo ra ảo ảnh. Dưới ánh đèn, từng đường cơ bắp săn chắc, dẻo dai trên cánh tay trắng lạnh của anh hiện ra rõ nét.

Lắc bình shaker hàng chục lần, Văn Dã đột ngột hất ngược nó lên không trung. Khi tất cả còn chưa kịp phản ứng, chiếc bình đã rơi xuống và được anh bắt gọn trong lòng bàn tay một cách chuẩn xác. Anh lặp lại vài lần liên tiếp, khiến đám con gái xung quanh trầm trồ phát ra những tiếng "wow" đầy phấn khích.

Vẫn dùng tay trái, Văn Dã vặn nắp bình shaker, rót thứ chất lỏng màu cam nhạt vào ly Margarita rồi đưa cho vị khách vừa gọi món.

Lâm Diểu nhìn thấy hai cô gái vừa nãy còn đứng sau lưng cô mỉa mai giờ đã bước đến quầy bar. Một người mặc chiếc váy dây bó sát lấp lánh màu đen, người còn lại mặc áo hai dây phối với chân váy siêu ngắn. Nhìn từ phía sau, cả hai đều có thân hình quyến rũ với mái tóc dài xoăn nhẹ, toát lên vẻ phong tình và gợi cảm.

Cô không nghe rõ họ nói gì, chỉ thấy Văn Dã lại bắt đầu lắc bình shaker, liền đứng dậy tiến đến gần.

Văn Dã đặt hai ly Ramos Gin Fizz màu trắng, phía trên phủ một lớp bọt sữa mịn màng lên quầy, giọng điệu lười biếng và thản nhiên: "Mời dùng."

Cô gái mặc váy dây bó sát đưa bàn tay thon dài, móng sơn màu mắt rồng lấp lánh cầm lấy ly cocktail, nhấp một ngụm rồi ngọt ngào lên tiếng: "Hương vị pha chế thật tuyệt. Ông chủ, mình kết bạn WeChat nhé? Sau này em sẽ rủ các chị em đến ủng hộ quán anh thường xuyên."

Dạo gần đây bị xin WeChat quá nhiều, Văn Dã cảm thấy có chút phiền, nhíu mày một cách không kiên nhẫn. Anh lạnh nhạt từ chối mà không hề do dự: "Xin lỗi, tôi không có thói quen kết bạn với người lạ."

Cô gái dường như không bất ngờ trước sự lạnh lùng của anh. Trước khi đến đây, cô đã đọc được trên mạng rằng ông chủ quán bar này sở hữu một khuôn mặt vừa quyến rũ vừa gợi cảm, tràn đầy sức hút giới tính, nhưng thực chất lại là người vô cùng lãnh đạm, không gần gũi phụ nữ, thậm chí còn bị đồn là mắc chứng lãnh cảm*.

(*Lãnh cảm là tình trạng suy giảm h.am mu.ốn tì.nh d.ục, biểu hiện từ việc né tránh đụng chạm x.ác th.ịt cho đến mất hoàn toàn kh.oái c.ảm tì.nh d.ục.)

Nhưng ai cũng nghĩ mình có thể là ngoại lệ, đặc biệt là trong thời đại này—một chàng trai vừa đẹp trai vừa cấm dục, không tùy tiện dây dưa với ai, chẳng phải càng khiến người ta mê mẩn hơn sao?

Cô gái kia nũng nịu gọi một tiếng, giọng điệu càng thêm mềm mại, như thể có thể chảy ra nước: "Ai ban đầu chẳng là người xa lạ chứ? Thêm WeChat, nói chuyện vài câu là thân quen ngay thôi mà."

Văn Dã vẫn thờ ơ, gương mặt điển trai hoàn toàn không chút biểu cảm: "Không có hứng."

Cô gái: "..."

Cô ta cắn môi, còn đang nghĩ cách làm sao để thể hiện sức hút của mình thì bên tai bỗng vang lên một giọng nữ. Giọng nói ấy chẳng dịu dàng cũng không nũng nịu, thậm chí còn có vài phần xa lạ và cứng nhắc:

"Chúng ta... thêm WeChat đi."

Đồng tử Văn Dã đột ngột co lại, vẻ lười biếng và thiếu kiên nhẫn trên gương mặt lập tức biến mất hoàn toàn. Cả người anh cứng đờ, từ cổ đến tứ chi đều như bị đông cứng lại, thậm chí không dám lập tức ngẩng đầu lên, sợ rằng đó chỉ là ảo giác do anh nhớ nhung đến phát điên mà thôi.

Trong mắt cô gái vừa bị từ chối thẳng thừng, biểu hiện này của Văn Dã chẳng khác gì sau khi nghe thấy lời "tán tỉnh" của Lâm Diểu, anh đứng im bất động, thậm chí còn lười nhấc mí mắt lên nhìn một cái.

Khóe môi cô ta khẽ nhếch lên, trong lòng càng thấy buồn cười. Chỉ bằng chút thủ đoạn này mà cũng muốn quyến rũ đàn ông sao?

Cô ta liếc mắt sang, nhìn thấy khuôn mặt thuần khiết và cực kỳ xinh đẹp của Lâm Diểu, vẻ châm chọc trên mặt có chút không giữ được.

Nhưng rất nhanh, cô ta tự điều chỉnh lại tâm lý——

Dù có xinh đẹp thật, nhưng trông quá ngoan ngoãn, quá nhạt nhòa, nhìn cứ như một sinh viên chưa tốt nghiệp vậy. Mấy cậu trai thời đi học mới thích kiểu ngoan ngoãn thế này, còn đàn ông trưởng thành mà quen kiểu này thì chán biết mấy——

Đang nghĩ vậy thì thấy người đàn ông vẫn im lặng từ nãy giờ lấy điện thoại ra, giọng trầm khàn cất lên một cách chủ động: "Để tôi quét cô."

Cô gái: "???"

Tối nay về cô ta nhất định sẽ duỗi thẳng mái tóc xoăn sóng lớn của mình!

Lâm Diểu vừa mới đăng ký WeChat vào chiều nay. Bành Tư Gia nói bây giờ trong nước hầu như không ai dùng QQ nữa, thế nên cô cũng đăng ký rồi mới chỉ kết bạn với một mình cô ấy.

Giờ phút này, ngón tay cô lơ lửng trên màn hình, bỗng dưng quên mất mã QR ở đâu.

Dường như nhận ra sự lúng túng này của cô, Văn Dã hơi nghiêng người về phía cô. Hơi thở nóng bỏng và gấp gáp của anh lướt qua đỉnh đầu cô, khiến ngón tay đang cầm điện thoại của Lâm Diểu siết chặt lại.

Anh cũng ngửi thấy mùi hương thanh ngọt, lâu rồi không gặp, thoang thoảng trên mái tóc cô. Cổ họng chợt thấy ngứa ngáy khó chịu, yết hầu nhô cao của anh trượt lên trượt xuống vài lần.

Ánh mắt cụp xuống của Lâm Diểu bỗng thấy một ngón tay thon dài, lành lạnh đưa tới, gõ nhẹ hai cái lên màn hình điện thoại cô đang cầm, làm hiện ra một mã QR.

Văn Dã lập tức rút lại người vừa hơi nghiêng về phía cô, đứng thẳng lại một cách ngay ngắn, cầm điện thoại quét mã của cô, rồi gửi yêu cầu kết bạn.

Rất nhanh sau đó, điện thoại của Lâm Diểu vang lên. Cô nhấn xác nhận thêm vào danh bạ.

Toàn bộ quá trình chỉ kéo dài hơn chục giây, cả hai đều im lặng, nhưng đúng vào khoảnh khắc ấy, họ đồng thời ngẩng đầu nhìn nhau.

"Em về nước chơi mấy hôm à?"

"Tay phải của anh bị sao vậy?"

Cả hai cùng sững lại.

Lâm Diểu là người trả lời trước: "Em về làm việc, ở Bệnh viện Nhân dân số 1 thành phố. Thứ Hai bắt đầu đi làm chính thức."

Cô thấy trong đôi mắt đen của người đàn ông lóe lên sự kinh ngạc mạnh mẽ, nhưng vẫn lặp lại câu hỏi ban nãy: "Tay phải của anh bị sao vậy?"

"Trước đây bị mấy tên côn đồ trên đường chặn cướp, lúc giằng co bị dao của chúng cứa trúng."

"Khi nào xảy ra chuyện đó?" Cô lại hỏi, ánh mắt gắt gao dán chặt vào anh, không rời dù chỉ một giây.

Văn Dã đối diện với đôi mắt trong veo của cô gái nhỏ, cổ họng như nghẹn lại. Anh khẽ hắng giọng: "Tháng Tám, bảy năm trước."

Thời gian trùng khớp với những gì Bành Nhất Phàm nói, đúng một tháng sau khi họ chia xa. Nhưng Lâm Diểu vẫn thấy có gì đó kỳ lạ, sao lại trùng hợp đến vậy?

Cô mím môi, khẽ nói: "Tối nay anh về gửi em kết quả chẩn đoán và phim chụp khi đó, em nhờ bác sĩ quen xem giúp."

"Được." Văn Dã gật đầu, đáy mắt dày đặc cảm xúc phức tạp, khó lường.

Nhân viên phục vụ Tiểu Thụy mang ly sữa mà Lâm Diểu gọi trước đó đến bàn, nhưng không thấy cô đâu. Cậu ta đảo mắt tìm kiếm một vòng, quả nhiên phát hiện cô đang đứng cạnh quầy bar, chỗ anh Dã.

Cậu bước tới, đưa ly sữa cho cô.

Lâm Diểu nhận lấy, nhẹ nhàng nói cảm ơn rồi trở lại chỗ ngồi ban nãy.

Bình thường, dù nhìn Văn Dã có vẻ lạnh lùng, nhưng anh chưa bao giờ tỏ ra hống hách với nhân viên. Vì vậy, Tiểu Thụy bây giờ cũng có gan vừa nửa đùa nửa thật mà khuyên nhủ: "Anh Dã à, cô gái lúc nãy còn xinh hơn mấy người trước đây đến xin WeChat của anh. Đẹp như tiên nữ hạ phàm ấy, anh đừng lạnh lùng quá, lỡ vụt mất rồi thì cả đời khó gặp lại đấy."

Đôi mắt đen láy của Văn Dã khẽ dao động, ánh nhìn dời khỏi ảnh đại diện WeChat mà anh vẫn chăm chú ngắm nãy giờ. Anh ngước lên: "Tối nay giúp tôi một chuyện."

Tiểu Thụy bất ngờ đến mức suýt ngẩn người: "Ây dà, anh Dã, anh nói gì vậy, có việc thì cứ việc sai bảo em!"

Văn Dã nói: "Cậu giúp tôi trông chừng cô ấy. Nếu cô ấy đi vệ sinh, cậu đi theo, đừng để mấy kẻ không đứng đắn quấy rối. Khi cô ấy rời đi, cũng đi theo ra ngoài, cho đến khi cô ấy lên taxi. Nhớ chụp lại biển số xe gửi cho tôi."

Tiểu Thụy: "??????"

Chuyện gì đây? Mới gặp lần đầu mà đã nhất kiến chung tình, còn nâng niu như báu vật luôn rồi??!!

Lâm Diểu uống hết ly sữa, đầu lưỡi vẫn còn vương chút vị đắng. Cô nhìn thấy người phục vụ ban nãy lượn lờ quanh mình, liền hỏi cậu ta xem có loại rượu nào nhẹ hơn không.

A Thụy bèn mang đến cho cô một ly "Tequila Sunrise".

Loại rượu này có màu cam đỏ rực rỡ, giống như tên gọi của nó. Lâm Diểu nhấp thử một ngụm, vị thiên về ngọt, giống nước trái cây, gần như không có mùi cồn. Cô uống từng ngụm một, chẳng mấy chốc đã uống cạn ly.

Cô cầm túi xách lên đi về phía nhà vệ sinh, A Thụy nhớ kỹ lời dặn của Văn Dã, vội vàng lẽo đẽo theo sau.

Lâm Diểu lau nước trên tay bước ra, rõ ràng lúc uống không cảm nhận thấy mùi cồn rõ rệt, vậy mà bây giờ đầu cô lại có chút choáng váng, tim đập nhanh hơn, phải cố lắm mới giữ được thăng bằng khi bước đi.

Đột nhiên, có một người đàn ông đi tới, chắn ngay trước mặt cô như một bức tường.

"Cô em say rồi phải không? Để anh đưa em ra ngoài hóng gió cho tỉnh rượu nào."

Gã đàn ông mập mạp, mặt đầy thịt, nheo mắt cười với cô.

Lâm Diểu cau mày, nói một câu "Không cần" rồi định lách qua, nhưng cánh tay thô kệch đầy vòng chuỗi hạt của gã lại giơ ra chặn đường.

Tiểu Thụy, người đang đứng chờ ở góc hành lang theo lệnh của Văn Dã, vừa thầm bội phục anh Dã của mình quả thực liệu sự như thần, vừa lập tức xông lên làm anh hùng cứu mỹ nhân.

Thế nhưng, trong lòng cậu ta có ngàn vạn hào hùng khí thế, mà chiều cao chỉ hơn 1m7, còn đối phương cao hơn 1m8, lại có dáng người to lớn như một chiếc xe tăng—hoàn toàn không cùng một hạng cân.

Gã đàn ông chỉ cần vung tay một cái, Tiểu Thụy đã bị đẩy lảo đảo lùi mấy bước, suýt nữa thì ngã sõng soài.

Gã này đã để mắt đến Lâm Diểu từ lúc cô bước vào. Khuôn mặt ấy, đẹp không thể tả, lại còn toát lên vẻ ngây thơ ngoan ngoãn từ tận trong cốt tủy—làm gì có gã đàn ông nào không muốn chơi đùa với một cô gái như thế?

Hắn đã quan sát từ lâu, chắc chắn rằng cô đi một mình, giờ lại còn uống say, chẳng phải là thời cơ hoàn hảo để ra tay hay sao!

Hắn vươn tay định kéo cô lại, nhưng còn chưa chạm vào, một giọng nói trầm thấp, thấm đẫm sát khí, từng chữ lạnh lẽo như dao cắt vang lên:

"Chạm vào cô ấy một cái, tao chặt tay mày."

Gã đàn ông vừa nghe giọng nói này đã đoán được là ai, ngẩng đầu lên liền bắt gặp đôi mắt đen thẫm đầy giận dữ của Văn Dã và khuôn mặt lạnh lùng đến đáng sợ.

Thịt trên cánh tay gã cũng run lên, cả người nổi da gà, vội vàng rụt tay lại.

Người thường xuyên lảng vảng ở con phố này ai cũng biết ông chủ của "Một Giờ Rưỡi" là một kẻ liều lĩnh và tàn nhẫn, tay phải đã phế, nhưng chỉ cần một tay trái cũng đủ để đấm người kêu cha gọi mẹ.

"Tôi... tôi chỉ đùa chút thôi mà." Gã đàn ông cười gượng rồi chuồn đi.

Văn Dã thu lại vẻ giận dữ trên mặt, bước về phía Lâm Diểu. Vừa rồi anh nhờ Tiểu Thụy trông chừng cô, nhưng vẫn không thể yên tâm hoàn toàn. Chỉ cần cô rời khỏi tầm mắt, anh lập tức đi theo.

Nhìn gương mặt trắng trẻo ửng đỏ của cô gái nhỏ, Văn Dã cau mày, cổ họng khẽ động: "Con gái đừng tùy tiện uống say bên ngoài, rất nguy hiểm."

Lâm Diểu ngẩng mặt lên nhìn anh, giọng nói chậm rãi, hơi líu lưỡi: "Em cố tình chọn loại có nồng độ rất thấp mà... với lại... cũng không phải uống say bừa bãi bên ngoài."

Hàng mi dài của cô chớp chớp, đôi mắt hạnh trong veo ánh nước nhìn anh, giọng điệu hiển nhiên: "Anh chẳng phải đang ở đây sao? Chẳng lẽ anh sẽ để em gặp nguy hiểm à?"

Chương 48: Đến chỗ anh trước

Đêm càng khuya, nhưng sự náo nhiệt trên con phố này vẫn không hề thuyên giảm, thậm chí còn có nhiều người vừa mới bắt đầu cuộc sống về đêm của mình. Nam nữ trẻ tuổi đổ về quán bar "Một Giờ Rưỡi" ngày một đông hơn.

Đi được một đoạn, Văn Dã hơi cúi mắt, nhìn cô gái bên cạnh đang chếnh choáng men say: "Bây giờ em ở đâu? Khách sạn à?"

Anh đoán chắc cô mới về nước không lâu, chưa kịp thuê nhà, nên hỏi xong liền thấy cô gái nhỏ gật đầu. Anh lại hỏi khách sạn tên gì, ở đâu.

Ly cocktail mà Lâm Diểu uống trước đó chỉ hơn mười độ, cơn choáng váng cô cảm thấy là do chưa có kinh nghiệm, uống quá nhanh nên men rượu dâng lên đầu, nhưng chưa đến mức say mèm không biết gì.

Cô cắn môi, đôi mắt hạnh tròn long lanh đầy vẻ vô tội: "Không nhớ nữa."

Văn Dã: "..."

Trong lòng anh bỗng dâng lên một thứ cảm giác vừa hèn hạ vừa khó kiềm chế—một niềm vui thầm kín.

Sau đêm nay, anh không biết cô có quay lại không, mà bản thân cũng chẳng có mặt mũi đi tìm cô.

Nỗi nhớ nhung cứ thế lặp đi lặp lại, từng ngày từng năm, ngứa ngáy đến tận xương tủy, đau đớn đến xé lòng. Được ở cạnh cô thêm một đêm, dù chỉ vài giờ, với anh mà nói cũng đã là một ân huệ.

Yết hầu Văn Dã khẽ chuyển động, anh thử dò hỏi, cẩn trọng đưa ra đề nghị, đồng thời cũng căng thẳng đến mức tim treo lơ lửng: "Vậy tối nay đến chỗ anh trước nhé? Không xa, ở gần đây thôi."

Dưới màn đêm, vẻ ung dung, thong dong khi ở quán bar của người đàn ông hoàn toàn biến mất. Tim anh đập dồn dập, những ngón tay buông thõng bên người siết chặt rồi lại thả lỏng, mãi đến khi cô gái trước mặt khẽ gật đầu một lần nữa.

Lâm Diểu gật đầu xong lại nói một tiếng "Được".

Dây thần kinh căng thẳng của Văn Dã cuối cùng cũng thả lỏng. Chiếc xe đang đỗ bên lề đường, anh bấm chìa khóa mở cửa một chiếc SUV màu đen.

Anh chống tay lên mép cửa, đợi Lâm Diểu ngồi vào rồi mới vòng qua bên kia, cũng cúi người cài dây an toàn cho cô trước, sau đó mới cài dây của mình.

Tay trái anh đặt trên vô lăng, thỉnh thoảng lại liếc nhìn ghế phụ qua gương chiếu hậu. Cô gái nhỏ nhíu mày, trông có vẻ khó chịu.

"Nếu muốn nôn thì nói với anh ngay, đừng cố chịu đựng."

Lâm Diểu khẽ "ừm" một tiếng. Thực ra cô không buồn nôn lắm, chỉ là đầu đau như búa bổ, cơ thể mềm nhũn vô lực, ý thức lúc tỉnh lúc mê, giống hệt cảm giác khó chịu sau lần say rượu hồi năm nhất đại học.

Thế nhưng nếu không để bản thân say, khi đầu óc hoàn toàn tỉnh táo, cô không biết phải đối diện với Văn Dã thế nào, nên nói

gì, nên làm gì.

Dù sao thì bây giờ cô đã say rồi, bất kể nói gì, làm gì, đều có thể đổ lỗi cho rượu. Nói dối cũng trở nên dễ dàng hơn.

Hồi đó, Văn Dã cầm tiền bồi thường giải tỏa trước tiên mua lại quán bar kia, đợi khi việc kinh doanh ổn định, trong tay có chút tiền dư mới đặt cọc mua một căn hộ trong khu chung cư mới mở bán gần quán bar.

Cũng khá gần, lái xe chỉ mất khoảng mười lăm phút. Anh dừng xe ở một khu chung cư cũ bên cạnh.

Anh mua nhà trước, đợi khi quán bar kiếm được chút tiền rồi mới mua xe. Lúc đó, bãi đỗ xe của chung cư đã hết chỗ trống, nên anh cũng giống nhiều cư dân khác, gửi xe trong khu chung cư bên cạnh. Dù sao cũng phải đóng phí đỗ xe, ban quản lý ở đó tự nhiên cũng vui vẻ nhận.

Văn Dã xuống xe trước, vòng sang bên kia mở cửa. Cô gái nhỏ đang cúi đầu, ngón tay trắng nõn vẫn còn loay hoay với dây an toàn.

Anh cúi người xuống, "cạch" một tiếng, giúp cô tháo ra.

Sau đó, anh xoay lưng lại, ngồi xổm xuống trước mặt cô: "Về nhà còn phải đi một đoạn nữa, lên đi, anh cõng em, không thì em sẽ mệt đấy."

Lâm Diểu vô thức bước xuống hai bậc, chợt nghĩ đến điều gì đó, liền khựng lại: "Nhưng tay anh..."

"Em có bao nhiêu cân chứ? Một tay là đủ cõng rồi, về nhà vẫn còn phải đi một đoạn nữa."

Lâm Diểu nhớ lại lần trước, khi cô định lén rời đi, ở ga tàu cao tốc, anh đã đuổi theo, chỉ dùng một tay mà vác cô lên vai.

Do dự vài giây, cô vẫn bước tới, hai cánh tay vòng qua vai anh, chậm rãi ôm lấy cổ anh, giống như mỗi lần trước đây khi cô hóa trị xong, người khó chịu không còn chút sức lực nào, chính anh đã cõng cô về nhà hết lần này đến lần khác.

Đôi tay mềm mại, hơi lạnh của thiếu nữ quấn lên, Văn Dã thoáng sững sờ, có cảm giác vô cùng không chân thực.

Anh dùng tay trái đỡ lấy khoeo chân cô, chậm rãi đứng lên, chỉ với một tay mà vẫn ôm cô vững vàng.

Tương phản mạnh mẽ với động tác vững chãi và có lực là giọng nói của anh, khàn khàn, còn hơi run rẩy. Cả buổi tối kìm nén, cuối cùng vẫn không nhịn được mà hỏi: "Vẫn chưa quen với cuộc sống bên Anh à?"

Bằng không thì cha mẹ và em trai đều ở bên đó, sao cô lại chọn một mình trở về.

"Đúng vậy." Cô nằm sấp trên lưng anh, từng chút một liệt kê đủ loại bất tiện: "Đồ ăn bên đó không ngon, cứ động tí là mưa, ra ngoài lúc nào cũng phải mang theo ô, có khi mấy tuần liền không thấy mặt trời. Còn có nhiều loại côn trùng cứ hễ trời ẩm là bò ra. Nước cũng không tốt, gội đầu xong rất dễ bết dính, không khí cũng kém, thường xuyên có sương mù, tín hiệu điện thoại thì yếu."

Văn Dã nghe mà càng nhíu mày chặt hơn. Không phải quốc gia phát triển lâu đời sao? Sao cái này cũng không tốt, cái kia cũng không xong thế?

"Còn có một điều nữa không quen nhất."

Cô hít hít mũi, cố nén lại cảm giác muốn bật khóc, nhưng giọng nói vẫn không kiềm chế được mà mang theo chút nghẹn ngào:

"Bên đó... không có ai nhớ hết mọi sở thích và kiêng kỵ của em, không có ai vì em hắt hơi một cái mà lo lắng đến mức không yên, cũng không có ai luôn đào phần giữa của miếng dưa hấu ra để nhường cho em..."

"Anh trai."

Giọng cô run rẩy, gọi lên một danh xưng đã trở nên xa vời đối với cả hai.

Trái tim trong lồng ng.ực Văn Dã như ngừng đập trong thoáng chốc, rồi ngay sau đó lại đập loạn nhịp, nhanh đến mức khiến anh khó mà kiểm soát.

So với việc mỗi người một ngả, trở thành người xa lạ không còn liên hệ gì nữa, thì ít nhất, làm anh trai, anh vẫn có thể thỉnh thoảng gặp cô, vẫn có thể bày tỏ sự quan tâm và chăm sóc trong giới hạn cho phép.

Cửa thang máy mở ra, anh cõng cô bước vào, ấn nút lên tầng 14—con số mà nhiều người kiêng kỵ, nhưng anh lại cố ý chọn tầng này.

Bởi vì lần đầu tiên họ gặp nhau là vào ngày 14 tháng 2, một giờ rưỡi chiều.

Đúng vào ngày Lễ Tình Nhân.

Cũng vào ngày đó, anh đã nhất kiến chung tình. Cả đời không đổi.

Thang máy chậm rãi đi lên, cuối cùng anh khó khăn mở miệng:

"Vậy... em còn muốn người anh trai này không?"

Người anh trai đã từng khiến em đau lòng đến tột cùng, khóc đến xé ruột xé gan.

Lâm Diểu nghẹn ngào bật ra một tiếng "ừm", cánh tay ôm lấy cổ anh càng siết chặt hơn:

"Muốn."

Văn Dã khẽ cười.

Vậy là đủ rồi.

Anh nên thỏa mãn rồi.

Anh cõng cô gái nhỏ đến trước cửa, nhưng đến đây thì không thể không đặt cô xuống. Nhìn bề ngoài thì chẳng có gì khác người bình thường, nhưng thực tế, chỉ có một tay là còn hoạt động được, tay phải chẳng khác nào một món đồ trang trí.

Anh dùng tay trái đỡ cô, nên không thể tự mở cửa.

Văn Dã lấy chìa khóa ra mở cửa, rồi từ tủ giày trong lối vào lấy một đôi dép lê đặt xuống trước chân cô.

Lâm Diểu cúi đầu, nhìn xuống đôi dép lê màu tím nhạt, trên đó còn có hình một con thỏ hoạt hình. Rõ ràng đã có người từng đi, trông hơi cũ. Điều này khiến cô không vui chút nào, nhưng đồng thời lại có cảm giác gì đó quen thuộc.

Thế nhưng, đầu óc cô lúc này đang chếnh choáng vì men say, không nhớ ra nổi đã từng thấy ở đâu. Cô buồn bực cởi giày vải, bàn chân còn đi tất len lặng lẽ xỏ vào dép lê. Kỳ lạ là nó vừa khít.

Cô bước theo Văn Dã vào phòng, vẫn cúi đầu nhìn chằm chằm vào đôi dép lê trên chân mình.

Cho đến khi đi đến cửa phòng, cô mới giật mình nhớ ra—đây rõ ràng là đôi dép của cô từ bảy năm trước!

Sau khi cô từng nói những lời tuyệt tình rằng sẽ không bao giờ quay lại đây nữa, vậy mà khi chuyển nhà, Văn Dã vẫn không

quên mang theo đôi dép này của cô.

"Đêm nay em ngủ ở đây đi. Trong phòng tắm có cốc đánh răng, để anh lấy bàn chải và khăn mặt cho em."

Lâm Diểu bị giọng nói của anh kéo trở về thực tại, ngẩng mắt nhìn vào trong phòng, hoàn toàn sững sờ, chớp mắt mấy lần thật mạnh, vẫn không dám tin vào những gì mình đang thấy.

Chiếc giường trong phòng chính là chiếc giường cô từng ngủ bảy năm trước, bàn học cũng là chiếc bàn cô từng dùng bảy năm trước. Cả ga trải giường, gối, ghế, rèm cửa, tất cả đều y nguyên như cũ, không hề thay đổi chút nào.

Bên cạnh giường vẫn đặt con gấu bông của cô, trên bàn chồng chất sách vở thời đại học, ngay cả chiếc cốc sứ cô dùng để uống nước cũng được đặt ngay ngắn ở góc trái phía trên bàn, đúng như thói quen của cô.

Lâm Diểu bỗng có cảm giác thời gian bị đảo lộn, như thể họ chưa từng xa nhau suốt bảy năm qua, vẫn luôn sống cùng nhau.

Văn Dã đưa cho cô bàn chải và khăn mặt mới, kiên nhẫn dặn dò từng thứ một: "Trong tủ quần áo có mấy bộ đồ cũ của em, chắc vẫn còn mặc vừa. Hôm nay đừng tắm nữa, để sáng mai hẵng tắm, uống rượu xong mà tắm dễ bị chóng mặt lắm."

Đợi anh rời đi, Lâm Diểu kéo cửa tủ quần áo ra, quả nhiên bên trong treo đủ cả quần áo xuân hạ thu đông trước đây của cô, thậm chí ngay cả đồng phục trường Tam Trung cũng còn ở đó. Cô không còn ngạc nhiên nữa, nhưng trái tim vẫn run lên dữ dội.

Cô lấy ra một chiếc váy ngủ, thay vào rồi vào phòng tắm rửa mặt, sau đó nằm xuống giường.

Những tấm ga giường, chăn gối này đều là của cô từ bảy năm trước, vậy mà vẫn sạch sẽ đến mức không có chút bụi nào, ngược lại còn phảng phất mùi của nước giặt và ánh nắng.

Cô kéo tấm chăn mỏng lên người, rõ ràng tinh thần rất mệt mỏi, nhưng thế nào cũng không ngủ được.

Trong đầu cứ lặp đi lặp lại hình ảnh ngày họ chia xa bảy năm trước, cố gắng nhớ cho thật rõ ràng, càng rõ ràng càng tốt.

Hôm sau khi mở mắt tỉnh dậy, Lâm Diểu ngơ ngác nhìn cách bài trí trong phòng, sững sờ một lúc lâu mới nhận ra hôm nay là ngày nào.

Cô tìm trong tủ quần áo một chiếc váy bò tay ngắn, cầm theo đi tắm, sau đó thay vào, thấy vẫn rất vừa vặn, chỉ là khi nhìn vào gương lại cảm thấy hơi lạ.

Đây là kiểu dáng mà bây giờ cô sẽ không chọn, có chút trẻ con, nhưng lại khiến cô như xuyên qua quãng thời gian dài dằng dặc, một lần nữa nhìn thấy chính mình của bảy năm trước.

Lâm Diểu bước ra khỏi phòng, đúng lúc cửa ra vào cũng mở ra, Văn Dã xách theo mấy túi đồ ăn sáng trở về.

Từ khi mở quán bar, đồng hồ sinh học của Văn Dã đã thành ngày ngủ đêm thức, chưa có ngày nào không ngủ đến tận mười hai giờ mới dậy, vậy mà sáng nay lại dậy sớm hơn cả mặt trời.

Anh vẫn luôn ngồi trong phòng khách, sợ rằng mọi chuyện đêm qua chỉ là một giấc mơ, mãi đến khi nghe thấy tiếng bước chân vọng ra từ phòng ngủ chính, mới như nuốt xuống một viên thuốc an thần, yên tâm ra ngoài mua bữa sáng.

Vừa bước vào, nhìn thấy cô gái nhỏ mặc váy bò, Văn Dã cũng sững người. Cảm giác thời gian trôi qua làm tim anh nhói lên, nhớ nhung khôn xiết.

Lâm Diểu đi đến bàn ăn, nhìn đống đồ anh đặt xuống: hoành thánh, bún gạo, bánh bao hấp, há cảo, dầu cháo quẩy và sữa đậu nành, đủ loại bày la liệt, như thể anh đã mua hết tất cả quán ăn sáng gần đó.

"Sao anh lại mua nhiều đồ ăn sáng thế?" Cô khó hiểu hỏi, hai người họ làm sao ăn hết ngần này chứ.

"Đêm qua không phải em nói đồ ăn bên Anh khó nuốt à? Hiếm khi về đây, phải ăn cho đã chứ." Người đàn ông kéo nhẹ khóe môi, cười nói: "Đừng lo ăn không hết, còn thừa thì trưa anh ăn."

Lâm Diểu vẫn nhớ lờ mờ cuộc trò chuyện ít ỏi giữa hai người tối qua. Về đồ ăn, đó chỉ là một trong vô số lời than phiền của cô, người bình thường nghe qua cũng chẳng để tâm.

Cô ngẩng mắt nhìn anh: "Tiện em ở đây rồi, anh đưa phim chụp và giấy chẩn đoán lúc trước cho em đi."

Văn Dã ngừng lại một chút: "Được."

Lâm Diểu đứng chờ hơn nửa phút, Văn Dã đã cầm một túi hồ sơ màu nâu từ phòng ngủ đi ra. Anh đưa cho cô, cô lập tức mở ra xem.

"Sao chỉ có hồ sơ tái khám tháng Mười Một, còn báo cáo chẩn đoán ban đầu đâu?" Cô khẽ nhíu mày hỏi.

"Chuyển nhà mấy lần, không cẩn thận làm mất rồi." Văn Dã vừa nói vừa cúi mắt mở nốt túi còn lại, sau đó xoay người vào bếp lấy đũa đưa cho cô: "Mau ăn đi."

Lâm Diểu đành phải cất lại những tấm phim vào túi giấy kraft, tạm đặt lên bàn trà. Cô ngồi xuống bên cạnh anh, nhìn anh dùng tay trái cầm đũa. Dù anh đã sử dụng rất thuần thục, cô vẫn thấy xót xa và đau lòng.

Văn Dã nghiêng đầu nhìn cô: "Em vào khoa nào?"

"Khoa ung bướu." Cô nâng mắt, chạm vào ánh nhìn của anh: "Hình như từ chỗ anh đến bệnh viện chỉ mấy trạm xe, anh có biết gần đây có nhà cho thuê không?"

Môi Văn Dã khẽ động, nhưng lời định nói lại nghẹn lại trong cổ họng.

Không còn là hồi bé nữa, bây giờ họ đều đã là người trưởng thành, nam nữ khác biệt, không hề có quan hệ huyết thống, sống chung với nhau sẽ bị người ngoài bàn tán. Huống hồ, dù có là anh em ruột, sau khi trưởng thành cũng hiếm khi ở cùng nhau.

Quan trọng hơn là sau này cô sẽ có bạn trai. Đàn ông mà có bạn gái sống chung với một người khác giới, e rằng khó ai không để tâm.

"Anh sẽ hỏi giúp em." Anh nói.

Lâm Diểu: "..."

Ăn cơm xong, cô không còn lý do gì để nói rằng "quên mất khách sạn mình ở đâu" nữa. Một cô gái như cô lại càng không thể mở miệng bảo muốn ở chung như trước kia. Cô chỉ đành cầm túi giấy kraft lên, chuẩn bị rời đi.

Văn Dã lái xe đưa cô đến khách sạn.

Tới dưới tòa nhà khách sạn, anh vẫn không yên tâm dặn dò: "Nếu em tìm trung gian để xem nhà, đừng đi một mình, gọi anh theo. Số điện thoại anh vẫn như cũ, không đổi."

Sự chu đáo của anh khiến người ta vừa cảm động vừa bực bội, Lâm Diểu phồng má đáp một tiếng "Được", rồi xách túi vải bố xuống xe đi thẳng.

Khi đang đi thang máy lên phòng khách sạn, điện thoại trong túi reo lên. Lâm Diểu lấy ra xem, là Bành Tư Gia gửi một đường link qua WeChat—

【Nữ sinh thuê nhà một mình bị đàn ông lạ theo dõi đến tận cửa, nửa đêm cạy khóa xông vào】

Bành Tư Gia:【Vừa thấy tin này, còn đáng sợ hơn cả phim ma!! Cô gái kia nửa đêm tỉnh dậy, vừa mở mắt đã thấy một người đàn ông lạ cũng đang nhìn chằm chằm mình. May mà cô ấy là huấn luyện viên quyền anh, cuối cùng đã khống chế được tên đó và báo cảnh sát!】

Bành Tư Gia:【Diểu Diểu, chẳng phải chị cũng sắp thuê nhà sao? Nhất định phải thuê trong khu có bảo vệ nghiêm ngặt, tốt nhất là lắp thêm camera trước cửa nữa. Con gái ở một mình bây giờ nguy hiểm lắm!】

Lâm Diểu:【Ừ ừ! Chị sẽ chú ý, cảm ơn em đã nhắc nhở~】

Thang máy đến tầng phòng cô, Lâm Diểu bước ra, quẹt thẻ mở cửa, ngồi xuống mép giường, rồi mở lại đường link mà Bành Tư Gia vừa gửi.

Cô chụp màn hình tiêu đề bài báo "Nữ sinh thuê nhà một mình bị đàn ông lạ theo dõi đến tận cửa, nửa đêm cạy khóa xông vào" cùng một đoạn nội dung tóm tắt.

Vốn định đăng lên không gian QQ, nhưng lại nhớ Bành Tư Gia từng nói bây giờ mọi người không còn đăng trạng thái ở đó nữa, mà chủ yếu lướt WeChat Moments.

Thế là cô mở WeChat, lần mò tìm chức năng đăng bài lên Moments, đăng kèm bức ảnh chụp màn hình, chú thích một câu:

"Sợ quá đi mất."

Chương 49: Ảnh chụp chung trong khung ảnh

Tối qua, Văn Dã ngủ không ngon. Anh không dám ngủ sâu, cứ cách một lúc lại tỉnh dậy, lo lắng rằng khi sáng ra, cô gái nhỏ ở phòng bên cạnh sẽ lại biến mất không dấu vết.

Anh tiễn Lâm Diểu xuống sảnh khách sạn, nhìn cô đi vào rồi mới quay về nhà. Cơn buồn ngủ ập đến dữ dội, anh xoa mặt, lái xe về định tranh thủ ngủ bù một giấc.

Trước khi ngủ, sợ cô gọi điện mà mình không nghe thấy, Văn Dã đặc biệt bật chuông điện thoại, chỉnh âm lượng lên mức cao nhất, đặt ngay bên gối. Nhắm mắt cố gắng ngủ một chút.

Chưa đầy một tiếng sau, tiếng chuông inh ỏi đột ngột vang lên, kéo anh ra khỏi giấc ngủ sâu.

Cơn buồn ngủ chưa tan, đầu óc vẫn còn mơ màng, nhưng Văn Dã không chần chừ dù chỉ một giây, lập tức cầm điện thoại lên. Thế nhưng, khi nhìn thấy tên hiển thị trên màn hình, khóe môi đang nhếch lên của anh liền sụp xuống ngay lập tức.

Giọng anh lạnh lùng, thẳng thừng: "Tốt nhất là mày có chuyện gì to bằng trời để nói với tao."

Đầu dây bên kia, Bành Nhất Phàm: "..."

Dù không nhìn thấy, cậu ta cũng có thể cảm nhận được lửa giận đang bốc lên từ đối phương.

Bị quát đến mức hơi tủi thân, Bành Nhất Phàm lí nhí: "Em cố tình đợi đến tận mười hai giờ rưỡi mới gọi mà, bình thường giờ này chẳng phải anh đều dậy rồi sao? Nghĩ đi nghĩ lại, em vẫn thấy nên nói với anh một tiếng... Chuyện là... Hôm qua, Lâm Diểu trở về rồi."

Cậu ta ấp a ấp úng nói xong, chỉ nghe thấy Văn Dã bên kia điện thoại ừ một tiếng: "Tao biết rồi."

Bành Nhất Phàm kinh ngạc—chỉ thế thôi á??!! Phản ứng này cũng lạnh nhạt, bình tĩnh quá đi mất!!!

Nhưng nghĩ lại, cậu ta lại chợt hiểu ra. Xem ra anh Dã thực sự đã bị tổn thương nặng nề khi Lâm Diểu rời đi suốt bảy năm trời. Cậu ta đang định nghĩ cách an ủi đôi câu thì bên kia đã lạnh nhạt nói: "Không có chuyện gì, tao cúp máy đây." Rồi dứt khoát ngắt máy luôn.

Bành Nhất Phàm: "....."

Văn Dã muốn ngủ tiếp nhưng chẳng cách nào ngủ nổi. Anh ngồi dậy, bước sang phòng bên cạnh.

Căn phòng hầu như không có gì thay đổi, ngoài tấm ga giường và chiếc gối vốn luôn phẳng phiu giờ hơi nhăn một chút, để lại dấu vết cô gái nhỏ đã ngủ ở đây đêm qua.

Anh đứng bên giường một lúc rồi mới quay ra, lấy mấy chiếc bánh bao hấp và sủi cảo còn lại từ sáng cho vào lò vi sóng hâm nóng, qua loa giải quyết bữa trưa.

Ăn xong cũng chẳng có việc gì làm, Văn Dã bèn đến "Một Giờ Rưỡi".

Buổi chiều quán bar vẫn chưa có khách, hoàn toàn đối lập với sự huyên náo, ánh đèn rực rỡ và đám đông điên cuồng vào buổi tối.

Giờ này trong quán chỉ có mấy ngọn đèn huỳnh quang trắng bật lên, yên tĩnh hơn cả quán cà phê.

Mọi người ai làm việc nấy. Nhân viên vệ sinh đẩy cây lau nhà lau sàn, phục vụ dùng khăn lau ly rượu, còn pha chế thì rảnh rang nhất, tùy tiện cuộn mình trong một góc ghế lười, nhàn nhã lướt điện thoại.

Văn Dã thuộc kiểu người nhàn nhã, đôi chân dài của anh không thể duỗi thẳng giữa ghế sô pha và bàn trà, chỉ có thể hơi co lại. Anh cúi đầu, tay trái cầm điện thoại, bốn ngón tay thon dài giữ chặt, còn ngón cái thì gõ bàn phím cực nhanh.

Anh đang liên hệ với ban quản lý khu chung cư, hỏi xem có chủ hộ nào muốn cho thuê nhà không. Nếu là cùng tòa nhà với anh thì càng tốt, anh sẵn sàng thuê với giá gấp đôi thị trường.

Đối phương nói sẽ hỏi thăm giúp anh và sớm phản hồi.

Văn Dã thoát khỏi khung trò chuyện, rồi bấm vào biểu tượng đầu mèo Melody. Giao diện vẫn dừng ở tin nhắn tối qua: Bạn đã thêm đối phương, bây giờ có thể bắt đầu trò chuyện.

Nên nói gì đây?

Hỏi cô ấy đang làm gì ư? Câu hỏi ngớ ngẩn quá. Hay rủ cô ấy tối nay đi ăn? Nhưng sáng nay họ vừa ăn chung rồi.

Ngón cái của anh lơ lửng trên màn hình hơn chục phút, vẫn chẳng gõ ra được chữ nào. Cuối cùng, anh lại nhấn vào ảnh đại diện của cô.

Cũng không kỳ vọng gì nhiều, vì trước giờ cô gái nhỏ không hay đăng trạng thái. Nhưng lần này, trang cá nhân mà anh đã xem đến cả trăm lần tối qua đột nhiên xuất hiện một bài đăng mới.

Anh nhấn vào xem, vừa thấy ảnh chụp màn hình, lông mày lập tức nhíu lại, lòng tràn đầy lo lắng.

Cho dù Lâm Diểu sống cùng một khu chung cư với anh, thậm chí cùng một tòa nhà, hay thậm chí là căn hộ đối diện, nếu thực sự có một kẻ biến thái bám theo cô, nửa đêm cạy khóa lẻn vào, rồi bịt chặt miệng cô lại, thì anh cũng hoàn toàn không hay biết gì.

"Anh Dã, anh Dã?" Hà Văn gọi liền mấy tiếng mới kéo được sự chú ý của Văn Dã trở lại.

Văn Dã ngẩng đầu lên, giữa mày vẫn còn nhíu lại: "Sao thế?"

Hà Văn là bartender ở đây, đến làm tại "Một Giờ Rưỡi" vào năm thứ hai quán khai trương, tính ra cũng đã làm việc ở đây hơn ba năm rồi.

Lúc này, cô nở nụ cười lấy lòng đặc trưng của dân làm thuê khi đối diện với ông chủ: "Anh Dã, em muốn bàn với anh một chuyện, tối ngày kia em có thể xin nghỉ phép không ạ?"

Văn Dã còn chưa lên tiếng, Tiểu Thụy đang lau ly bên cạnh tốt bụng nhắc nhở: "Chị Tiểu Văn, ngày kia là Thất Tịch đó, anh Dã sẽ phát lì xì to cho mọi người mà."

Văn Dã rất hào phóng với nhân viên. Những dịp như Thất Tịch hay Giáng Sinh, quán luôn chật cứng khách. Để nhân viên có thêm động lực làm việc, anh đều trích toàn bộ thu nhập tối hôm đó để chia lì xì cho mọi người.

Hà Văn đau lòng nói: "Em biết, nhưng em với bạn trai yêu xa, hiếm lắm anh ấy mới qua thăm em vào hôm đó."

Những ngày lễ như thế này, quán bar đông khách đến mức nổ tung, từ chiều đã có người đến tiêu xài. Nếu cô xin nghỉ, nhân

lực sẽ không đủ, chắc chắn Văn Dã phải ra mặt trấn giữ quầy bar.

Cô chắp hai tay, ánh mắt đầy mong chờ nhìn Văn Dã: "Vậy nên hôm đó anh có thể giúp em đỡ một chút không? Dù sao bây giờ cũng có rất nhiều cô gái đến quán bar chỉ vì anh."

Ngừng một chút, cô yếu ớt nói thêm: "Hơn nữa, anh Dã, anh đâu có bạn gái, cũng chẳng cần phải đón Lễ Thất tịch. Một mình ở nhà chẳng phải rất cô đơn sao? Chi bằng đến quán bar cho vui."

Hà Văn đầy kỳ vọng nhìn Văn Dã, nhưng lại nghe anh hỏi một câu chẳng liên quan gì: "Tôi nhớ là cô thuê nhà chung với một nam sinh đúng không?"

Hà Văn ngẩn ra: "Hả? Đúng vậy, sao thế ạ?"

Văn Dã lại hỏi: "Bạn trai cô không để ý à?"

Hà Văn có hơi bất ngờ vì ông chủ lại quan tâm đến chuyện tình cảm của mình, trong lòng còn thấy cảm động: "Chuyện này thì có gì mà để ý đâu ạ? Bây giờ nam nữ thuê chung cũng phổ biến mà. Chỉ là thuê chung một căn hộ, đâu phải chung một cái giường. Chỉ cần đối phương đáng tin thì so với sống một mình còn an toàn hơn nhiều."

Nhắc đến chuyện này, cô có cả đống chuyện để kể: "Trước đây em sống một mình, tối nào tan làm về nhà cũng phải quay đầu nhìn mấy lần, sợ có kẻ biến thái bám theo. Vừa vào nhà là em khóa trái cửa ngay, còn không dám cho shipper giao đồ ăn lên tận cửa, sợ người ta biết em sống một mình. Ảnh đại diện là hình của bố em, còn đặt biệt danh là 'Con sói cô độc nơi sa mạc' nữa cơ."

"Có lần, em đang ngủ ngon lành giữa đêm thì bỗng có người gõ cửa. Em sợ chết khiếp, phải cầm dao mới dám lại gần mở. Kết quả là nhà vệ sinh bị rò rỉ nước, làm ngập cả căn hộ tầng dưới."

Nói một tràng xong, Hà Văn liền thấy người đàn ông đang ngồi trên sô pha bỗng nhiên đứng dậy, cầm điện thoại đi ra phía hành lang. Đi được nửa đường, dường như mới nhớ đến lời nhờ vả của cô, anh tiện miệng để lại một câu: "Hôm đó nghỉ phép, tôi đồng ý."

Hà Văn: "!!!"

A a a! Hạnh phúc đến quá bất ngờ rồi!

Văn Dã đi ra hành lang, trước tiên liếc nhìn thời gian trên điện thoại—ba giờ năm mươi phút. Nếu cô gái nhỏ có ngủ trưa thì giờ cũng nên tỉnh rồi. Ngón tay anh di chuyển mấy cái, màn hình hiển thị dòng chữ "Đang chờ đối phương chấp nhận lời mời."

Vài giây sau, giọng nói quen thuộc vang lên bên tai: "Alo."

Văn Dã khẽ ho một tiếng: "Anh vừa thấy bài đăng trên trang cá nhân của em rồi, đúng là đáng sợ thật. Quán bar của anh có một nữ pha chế, cô ấy trước đây cũng từng thuê nhà ở một mình. Cô ấy nói con gái sống một mình rất nguy hiểm, bất tiện đủ đường, đến cả đặt đồ ăn cũng không dám để người ta giao lên tận cửa."

Lâm Diểu vẫn đang ở trong phòng khách sạn, nghe anh vòng vo một hồi, chỉ "Ồ" một tiếng, chờ anh đi vào trọng điểm.

Văn Dã li.ếm nhẹ khóe môi: "Anh còn một phòng trống đấy, hay là em dọn qua đây ở đi? Ừm... Em cũng biết anh rồi đấy, không có thói quen xấu, ở nhà không hút thuốc, không uống rượu, cũng khá là sạch sẽ nữa."

Anh cố gắng lục lọi những ưu điểm của bản thân, như thể đang tiếp thị chính mình như một người bạn cùng phòng lý tưởng.

"Đương nhiên," yết hầu anh khô khốc: "Sau này nếu em có bạn trai, muốn đưa cậu ta về nhà, anh có thể tránh đi, sẽ không làm phiền..."

Chưa kịp nói hết câu, đầu dây bên kia, cô gái nhỏ đã cắt ngang: "Được."

Văn Dã sững người, rồi lập tức mừng rỡ tột độ: "Vậy anh lái xe qua đón em nhé?"

Sau vài giây im lặng, anh nghe thấy giọng cô: "Không cần đâu, anh gửi địa chỉ cho em, ba tiếng nữa em về đến nhà."

Văn Dã lại lái xe đến trung tâm thương mại, tìm một nhà hàng Trung Hoa được đánh giá cao nhất ở tầng ba khu ẩm thực. Vừa bước vào, anh nói ngay với nhân viên phục vụ: "Sườn xào chua ngọt, bò sốt cà chua, thịt lợn thái sợi xào cá và cà tím sốt tỏi, đóng hộp mang về."

Đây đều là những món cô từng thích nhất.

Thật ra, anh học nấu ăn cũng vì cô. Kể từ khi cô rời đi bảy năm trước, anh chưa từng vào bếp lại. Một mình, anh chỉ tùy tiện ăn mì gói hoặc ghé vào quán ăn vỉa hè, chẳng bận tâm chuyện vệ sinh hay dầu bẩn. Tay nghề đã mai một từ lâu, hơn nữa, giờ anh chỉ còn một tay trái có thể sử dụng.

Xách theo túi đồ ăn đã đóng hộp về nhà, Văn Dã ngồi trên ghế sô pha trong phòng khách chờ đợi. Đảo mắt nhìn quanh, bỗng cảm thấy chỗ nào cũng không vừa ý.

Khi mua căn hộ này, anh giao toàn bộ cho công ty thiết kế nội thất xử lý, chỉ yêu cầu nhanh gọn và đơn giản. Dù sao, đối với anh, nơi này cũng chỉ là chốn ngủ qua đêm mà thôi.

Bây giờ nhìn lại, rèm cửa xám xịt, sàn đá cẩm thạch đen xám lạnh lẽo. Nếu là Lâm Diểu, chắc chắn cô ấy sẽ thích những tấm sàn gỗ ấm áp hơn. Trong phòng khách thậm chí còn không có cái TV nào, vậy cô ấy làm sao vừa ăn cơm vừa xem phim được?

Anh lấy điện thoại ra, nhập vào ô tìm kiếm "rèm cửa" và "con gái thích", nghiên cứu cả buổi, cuối cùng chọn một bộ rèm ren kiểu Pháp màu kem sữa. Sàn nhà thì nhất thời chưa thể thay, anh lại cẩn thận chọn thêm mấy tấm thảm rồi đặt hàng.

Khi vừa thanh toán xong một chiếc TV 65 inch, chuông cửa vang lên. Văn Dã lập tức đứng dậy ra mở cửa.

Chiếc vali trong tay Lâm Diểu bị anh đón lấy. Cô cúi xuống lấy đôi dép cũ của mình từ tủ giày, thay xong liền tháo túi vải đeo vai xuống, đưa tay vào lấy ra một chiếc hộp vuông nhỏ tinh xảo.

"Em biết nếu đưa tiền thuê nhà anh cũng không nhận, cái này coi như tiền thuê một năm của em." Cô đưa cánh tay trắng nõn về phía anh.

Văn Dã nhận lấy, mở ra xem thử. Đó là một chiếc đồng hồ Omega, mặt số xanh ánh sao, dây đeo da cá sấu màu đen, thiết kế đơn giản nhưng tinh tế, nhìn qua đã biết giá không hề rẻ.

Anh cau mày, "cạch" một tiếng đóng hộp lại: "Anh lúc nào nói là sẽ thu tiền thuê nhà của em? Em..."

Nửa câu sau vốn định nói "mang đi trả lại đi", nhưng nghĩ đến đây là quà cô tặng, trong lòng lại không nỡ, thế nên anh đổi lời: "Bao nhiêu tiền, anh chuyển khoản lại cho em."

Lâm Diểu chớp chớp mắt, giọng trong veo nói: "Năm trăm tệ."

Văn Dã nghẹn lời, bật cười vì tức: "Được thôi, vậy em đưa hóa đơn ra cho anh xem nào."

"Hóa đơn vứt rồi, không tin anh cứ lục soát đi." Cô ngửa cằm nhìn anh, hai tay dang rộng, làm động tác như thể sẵn sàng cho anh kiểm tra.

Văn Dã tất nhiên không thể thực sự lục soát người cô, anh cầm điện thoại lên định chuyển ngay ba vạn tệ qua, nhưng màn hình lại bị một bàn tay trắng nõn đ.è xu.ống.

Cô bĩu môi, đôi mắt đen láy nhìn anh, giọng nói mềm mại mang theo chút cầu khẩn, như thể chạm thẳng vào tim anh: "Anh cứ nhận đi mà, bao năm nay em chỉ mới tặng anh một chiếc khăn quàng cổ, cũng đến lúc tặng anh một món quà ra hồn rồi."

Văn Dã hoàn toàn không thể chống đỡ nổi dáng vẻ này của cô, anh đặt điện thoại xuống, nói: "Em đi rửa tay đi, anh hâm nóng đồ ăn mới mua."

Anh quay người vào phòng, tiện tay đặt cả hộp lẫn đồng hồ vào ngăn kéo.

Lúc ăn cơm, Lâm Diểu nghe thấy anh hỏi khi nào cô được nghỉ. Cô nuốt miếng cơm trong miệng xuống: "Em vẫn chưa biết lịch ra sao, sao vậy?"

"Hôm nào em nghỉ, chúng ta đi dạo phố xem đồ nội thất." Văn Dã nghiêng đầu nhìn cô, nhướn mày: "Anh đã nhận một khoản tiền thuê nhà lớn thế này, với tư cách là chủ nhà, anh phải có trách nhiệm chứ. Đồ đạc trong phòng em đều là từ mười mấy năm trước rồi, chắc chắn phải thay mới hết."

Trước đây, anh đã chuyển những thứ này từ căn nhà cũ bị giải tỏa đến nhà thuê, rồi lại từng món một mang đến nhà mới. Tất cả chỉ vì muốn giữ lại dấu vết cuộc sống của cô, đôi khi còn tự lừa mình dối người rằng cô gái nhỏ chưa từng rời đi.

Giờ cô đã trở về, anh không muốn cô có dù chỉ một chút cảm giác không thoải mái khi ở đây.

"Không cần đổi đâu, mấy món đồ đó vẫn còn rất tốt mà." Khóe môi Lâm Diểu cong lên, giọng nói mang theo chút hoài niệm: "Hơn nữa, nhìn chúng em còn thấy thân thuộc nữa."

Sau bữa ăn, Văn Dã vẫn như trước đây, không để cô động tay vào bất cứ việc gì, một mình thu dọn bàn ăn. Chỉ là cách nói của anh có chút thay đổi—trước đây anh bảo tay cô là để cầm bút, làm bài thi vào trường đại học tốt.

Bây giờ, anh càng có lý lẽ vững vàng hơn: "Tay của em sau này là để cầm dao phẫu thuật cứu người. Nếu ở nhà anh mà vì làm việc nhà mà bị thương, anh biết lấy đâu ra một bác sĩ xuất sắc như em để bù lại cho xã hội đây?"

Lâm Diểu: "..."

Dọn dẹp xong xuôi, Văn Dã rửa sạch tay rồi bước ra từ nhà bếp: "Có muốn đi siêu thị mua ít đồ dùng không?"

Lâm Diểu đáp: "Tư Gia bảo em tải mấy cái app, trên đó có đủ thứ đồ gia dụng, đặt hàng xong chưa đến nửa tiếng là giao tận nhà."

Bảy năm không về nước, nhiều thay đổi cô không biết, may mà hôm qua Bành Tư Gia đã dạy cho cô tất cả—cách dùng điện thoại gọi xe, quẹt thẻ xe buýt qua Alipay, v.v.

"Vậy được rồi." Văn Dã gật đầu, lấy chìa khóa cửa đưa cô: "Anh đi 'Một Giờ Rưỡi' đây, có chuyện gì thì gọi anh."

Nói rồi anh đi đến cửa, đang định đổi giày thì sau lưng truyền đến giọng nói của cô gái nhỏ: "Đợi đã."

Anh quay người lại, thấy cô mang dép lê đi tới, khuôn mặt nhỏ nhắn ngước lên với vẻ hơi mất mát: "Chiếc đồng hồ đó, anh không thích à?"

"Đương nhiên là thích." Văn Dã không chút do dự đáp.

"Thế sao anh không đeo?" Cô không tin hỏi lại. Nếu cô có quần áo mới mà thích, nhất định sẽ mặc ngay khi ra ngoài.

Văn Dã khẽ cười: "Quán bar là nơi thế nào chứ? Người đông lại ồn ào, anh còn phải lắc rượu nữa, sợ không cẩn thận lại làm trầy nó."

"Đâu có phải làm bằng thủy tinh, sao dễ hư vậy chứ." Lâm Diểu bĩu môi, "Em muốn thấy anh đeo, cho dù có bị trầy thật cũng không sao, dù gì cũng chỉ bằng một năm tiền thuê nhà thôi. Sang năm em lại mua cho anh cái khác."

Nói xong với dáng vẻ giàu có, cô lặng lẽ tính toán tiền lương của mình, ừm, một năm chắc cũng đủ mua cái nữa.

Tim Văn Dã bỗng đập nhanh hơn, không phải vì chiếc đồng hồ, mà vì hai chữ "sang năm" cô vừa nói. Ồ, cô không chỉ ở đây một năm thôi đâu nhỉ.

Anh bước vào phòng, mở ngăn kéo lấy ra hộp đựng đồng hồ.

Sau lưng vang lên tiếng bước chân. Ánh mắt anh liếc qua khung ảnh đặt trên đầu giường, vội vàng úp mặt nó xuống.

Đã nói là quay về mối quan hệ anh em, vậy thì việc anh để ảnh chụp chung với "em gái" trên đầu giường cũng có chút kỳ lạ.

Phòng không bật đèn, động tác của anh lại quá nhanh, nên khi Lâm Diểu bước vào, cô không kịp nhìn rõ bức ảnh trong khung.

Nhưng... giữa họ vốn dĩ không có bức ảnh chụp chung nào.

Trước đây, khi cô bị bệnh, vì cảm thấy mình gầy yếu đến khó coi nên không cho anh chụp ảnh. Sau đó, khi phẫu thuật, đầu tóc cô bị cạo trọc, dù anh có năn nỉ thế nào cô cũng không chịu gửi ảnh cho anh.

Thế nên, phản ứng đầu tiên của Lâm Diểu chính là—bức ảnh trong khung chắc chắn là ảnh của anh với bạn gái cũ.

Còn việc anh luống cuống đến vậy, có lẽ là sợ cô—một "cô em gái" kiêm "người yêu cũ"—sẽ để ý.

Cô mím môi, kìm nén cảm giác khó chịu trong lòng, rồi lên tiếng: "Để em đeo đồng hồ cho anh."

Văn Dã bật đèn bàn, duỗi tay trái ra trước mặt cô. Mãi đến lúc này, anh mới nhận ra mình đúng là có chút chột dạ quá đáng.

Bức ảnh đó, trong khung chỉ có hai bóng người mờ nhạt, dù cô có soi bằng kính lúp cũng không thể nhìn ra là ai.

Anh cúi đầu nhìn đồng hồ trên cổ tay, khóe môi cong lên, cười nói: "Đeo trên tay trông đẹp hơn, mắt nhìn của em gái anh đúng là không tệ."

Lâm Diểu miễn cưỡng kéo kéo khóe môi, coi như đáp lại lời khen của anh.

Chờ Văn Dã ra ngoài, cô cầm điện thoại ngồi trên sô pha trong phòng khách, chọn mua đồ dùng sinh hoạt, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy bức bối, thỉnh thoảng ánh mắt lại không nhịn được mà liếc về phía phòng ngủ của anh.

Sau khi lén nhìn sang lần thứ mười mấy, cô đột ngột đứng dậy, cầm lấy điện thoại và chìa khóa, thay giày rồi ra khỏi cửa.

Không khí trong phòng khách quá ngột ngạt, cô cần ra ngoài hít thở một chút, hơn nữa nếu cứ tiếp tục thế này, cô thật sự sợ mình không kiềm chế được mà làm chuyện xâm phạm đến sự riêng tư của anh.

Bảy giờ rưỡi tối, trên bầu trời vẫn còn vài vệt mây hồng. Lâm Diểu lững thững đi đến một cửa hàng tiện lợi gần khu chung cư, xách theo một giỏ hàng rồi bỏ vào đó sữa tắm, dầu gội cùng một số vật dụng cần dùng ngay trong tối nay.

Đến quầy thu ngân để thanh toán, nhân viên thu ngân quét từng món một rồi hỏi cô có cần túi không.

"Cho tôi một túi, cảm ơn." Cô nói xong, vừa định lấy ví ra trả tiền thì bên cạnh bỗng vang lên một giọng nói đầy kinh ngạc.

"Diểu Diểu?! Cậu từ Anh về rồi sao?"

Lâm Diểu nghe thấy tiếng liền quay đầu nhìn, cô gái nãy giờ vẫn cúi đầu xem điện thoại giờ đã ngẩng lên. Nhìn có chút quen mắt, khi cô còn đang sững sờ suy nghĩ, đối phương đã cười nhắc nhở: "Cậu không nhớ mình sao? Mình là Tạ An Kỳ đây."

Lâm Diểu lại ngẩn ra lần nữa.

Tạ An Kỳ là bạn cùng bàn của cô khi chuyển đến trường Tam Trung, hồi cấp ba hai người rất thân thiết, sau kỳ thi đại học còn cùng nhau làm thêm vào kỳ nghỉ hè.

Nhưng dù quan hệ có thân thiết đến đâu, theo thời gian và khoảng cách, tình cảm cũng sẽ phai nhạt.

Năm đó, cô đỗ vào Đại học W ở Bình Thành, còn Tạ An Kỳ thì học đại học ở tỉnh khác. Lúc đầu, hai người vẫn còn liên lạc thường xuyên, nhưng dần dà số lần trò chuyện ngày càng ít đi. Đến khi cô sang Anh, gần như đã cắt đứt liên lạc.

Trong ký ức của cô, Tạ An Kỳ có dáng người hơi mũm mĩm, khuôn mặt tròn trịa, tóc xoăn tự nhiên, trên mặt còn có vài đốm tàn nhang nhỏ.

Nhưng giờ đây, cô gái trước mặt có dáng người cao gầy, mái tóc dài đen nhánh buông xuống tận eo, cằm nhọn thanh thoát, làn da mịn màng không còn chút dấu vết của những đốm tàn nhang ngày trước, gương mặt còn được trang điểm tinh tế.

Khác hoàn toàn so với hình ảnh trong trí nhớ của Lâm Diểu.

Lâm Diểu thanh toán xong, thực lòng mừng cho cô ấy, cười nói: "Cậu trở nên xinh đẹp quá, lúc nãy mình còn không nhận ra."

Nghe vậy, Tạ An Kỳ cũng mỉm cười, chỉ là trong nụ cười ấy xen lẫn chút ngậm ngùi: "Khó khăn lắm mới trở nên xinh đẹp, rồi mới nhận ra rằng đôi khi xinh đẹp cũng không phải là vạn năng."

Lâm Diểu vẫn chưa hiểu ý cô ấy, ánh mắt Tạ An Kỳ lướt qua túi đồ dùng sinh hoạt mà cô đang xách trên tay: "Diểu Diểu, cậu chuyển đến đây ở rồi à?"

"Ừ." Lâm Diểu gật đầu.

Hai người trao đổi WeChat, kể cho nhau nghe về tình hình gần đây, nhưng vì đã mất liên lạc quá lâu, nên sau khi nói hết chuyện thì cũng chẳng biết nói gì thêm.

Lúc này, lò vi sóng vang lên một tiếng "đinh", nhân viên thu ngân đưa cho Tạ An Kỳ phần ức gà đóng hộp vừa được hâm nóng. Lâm Diểu mỉm cười: "Vậy cậu ăn trước đi, tớ không làm phiền nữa."

Cô xách túi lớn túi nhỏ rời khỏi cửa hàng tiện lợi, mới đi được mấy bước thì Tạ An Kỳ đột nhiên đuổi theo, trên tay vẫn cầm hộp cơm nhựa chưa mở nắp.

Tạ An Kỳ do dự nhìn cô, mím môi, dường như cuối cùng cũng lấy hết can đảm hỏi: "Diểu Diểu, cậu và Văn Dã đang ở bên nhau à?"

Chương 50: Hối hận vì đã giận dỗi suốt từng ấy năm

Biết chuyện Lâm Diểu và Văn Dã từng ở bên nhau rồi lại chia xa, chỉ có Bành Tư Gia. Hiển nhiên, Tạ An Kỳ cũng không hay biết gì.

Nhưng chỉ dựa vào câu hỏi của cô ấy thôi cũng đủ khiến Lâm Diểu kinh ngạc, bởi ngay cả Bành Nhất Phàm – người thân thiết với Văn Dã nhất – cũng chưa từng nhận ra giữa họ đã có gì đó, vẫn luôn cho rằng họ chỉ đơn thuần là anh em không cùng huyết thống.

Thấy sự ngạc nhiên trong mắt Lâm Diểu, Tạ An Kỳ khẽ cười, rồi giải thích: "Sau kỳ thi đại học, tớ từng đến nhà cậu chơi vài lần mà, có lần Văn Dã cũng ở đó. Chỉ cần nhìn ánh mắt anh ấy dành cho cậu, tớ đã biết chắc chắn anh ấy thích cậu rồi."

Cô ấy ngừng lại một chút, rồi thẳng thắn thừa nhận: "Vì tớ cũng từng thích thầm một chàng trai suốt nhiều năm, nên tớ biết ánh mắt khi nhìn người mình thích là như thế nào. Khi anh ấy nhìn cậu, trong mắt chỉ có cậu. Dù không nhìn thẳng, ánh mắt vẫn luôn dõi theo cậu từng chút một."

Mùa hè sau kỳ thi đại học, Lâm Diểu chưa từng nhận ra tình cảm của mình dành cho Văn Dã, vẫn luôn nghĩ bản thân chỉ là một người cuồng anh trai một cách bất thường. Lại càng không thể nhận thấy rằng, Văn Dã đã thích cô từ rất lâu rồi.

Thì ra... anh đã thích cô từ khi ấy.

Nhìn vẻ mặt đầy bất ngờ của Lâm Diểu, Tạ An Kỳ chợt thấy vô cùng ngưỡng mộ, và còn một chút... ghen tị mà cô không nên có.

Cô điều chỉnh lại nét mặt, rồi kéo câu chuyện trở về chủ đề chính: "Cậu còn nhớ hồi cấp ba tớ từng kể với cậu không? Lần đó tớ bị mấy tên du côn trong tiệm net đe dọa, là Văn Dã ra tay giúp tớ. Nhưng không chỉ có lần đó đâu."

"Hồi cấp hai tớ học cùng trường với anh ấy. Khi đó, thành tích của anh ấy cực kỳ xuất sắc, lần nào cũng đứng nhất khối, lại còn đẹp trai, đúng chuẩn nhân vật phong vân của trường. Còn tớ, thành tích bình thường, tóc xoăn tự nhiên lúc nào cũng rối bù, mặt thì có tàn nhang, suốt ngày bị mấy đứa con gái trong lớp chế giễu, bắt nạt.

Có một hôm trong giờ tự học, bọn họ rảnh rỗi không có gì làm, liền vẽ một bức tranh biếm họa còn xấu xí hơn tớ lên bảng, bên cạnh còn viết to chữ cái đầu trong tên tớ.

Lúc đó cả lớp đều cười phá lên. Văn Dã vừa từ văn phòng giáo viên trở về, trong tay cầm một cuốn đề thi Olympic, chỉ liếc qua bảng một cái, liền lập tức cầm giẻ lau xóa sạch. Sau đó, anh ấy ném thẳng cái giẻ đầy bụi phấn vào đứa con gái cười lớn nhất, cũng chính là kẻ cầm đầu."

"Khi đó tớ và anh ấy chưa từng nói chuyện với nhau được mấy câu, vậy mà anh ấy vẫn đứng ra giúp tớ. Sau này, cộng thêm lần ở quán net hồi cấp ba, tổng cộng anh ấy đã giúp tớ hai lần. Vì thế, trong lòng tớ luôn rất biết ơn anh ấy."

Tạ An Kỳ nhẹ nhàng thở ra: "Vừa rồi tớ hỏi cậu có ở bên Văn Dã hay không, là vì muốn biết sau ngần ấy năm, anh ấy có đạt được điều mình mong muốn hay chưa. Bởi vì bảy năm qua, anh ấy thực sự đã sống rất vất vả."

Lâm Diểu vẫn nhớ hồi cấp ba, Tạ An Kỳ còn ngại không dám nói chuyện với Văn Dã, một câu cảm ơn cũng phải nhờ cô nói hộ. Giờ nghe cô ấy kể, dường như hai người họ lại khá thân thiết.

Lâm Diểu hỏi: "Những năm qua, anh ấy đã sống thế nào?"

Tạ An Kỳ hồi tưởng lại rồi nói: "Năm năm trước, sau khi tốt nghiệp đại học, tớ chạy vạy khắp nơi tìm việc. Một lần, tớ cần chỉnh sửa gấp bản CV nên đã vào một quán net, không ngờ lại gặp Văn Dã ở đó. Lúc ấy, anh ấy đang làm quản lý quán net."

"Tớ biết anh ấy rất giỏi xăm hình, cửa tiệm làm ăn cũng tốt, nhưng thế nào cũng không thể hiểu nổi tại sao anh ấy lại đi làm cái công việc vô vọng, lãng phí tài năng như vậy. Sau khi chỉnh sửa xong CV, tớ không kìm được mà đi tìm anh ấy. Quả nhiên, anh ấy vẫn như hồi cấp ba, hoàn toàn không có chút ấn tượng nào về tớ."

Trong mắt Tạ An Kỳ lóe lên một tia u ám, nhưng rất nhanh đã che giấu đi: "Sau đó, tớ nói với anh ấy rằng tớ là bạn cùng bàn cấp ba của cậu, anh ấy mới nhớ ra tớ là ai. Câu đầu tiên anh ấy hỏi là có liên lạc với cậu không. Tớ nói không, rồi anh ấy im lặng. Tớ lấy hết can đảm hỏi anh ấy tại sao không mở tiệm xăm nữa, anh ấy chỉ thản nhiên đáp một câu: 'Tay phải phế rồi, không cầm nổi máy xăm nữa.'"

"Khoảng thời gian đó, tớ thường xuyên phải đến quán net để tăng ca chỉnh sửa dự án. Mỗi lần đều thấy anh ấy buổi tối chỉ ăn một bát mì gói, mà còn ăn được vài miếng đã bị gián đoạn, bị gọi đi làm cái này cái kia."

"Hai năm sau, tớ nhảy việc sang công ty khác, thỉnh thoảng phải đi tiếp khách. Có lần quán bar mà chúng tớ đến bàn chuyện chính là 'Một Giờ Rưỡi'. Khi đó chắc là anh ấy vừa mua lại quán, chỉ có một mình anh ấy làm bartender. Anh ấy dùng duy nhất bàn tay trái, lắc bình không ngừng suốt cả đêm, đến mức viêm gân bao hoạt dịch tái phát, cổ tay quấn chằng chịt băng gạc."

Lâm Diểu siết chặt túi đồ trên tay. Túi nặng trĩu, nhưng không nặng bằng thứ đang đè nặng trên lồng ng.ực cô. Sự đau lòng như từng mũi kim nhỏ, từng chút một đâm vào tim.

Tạ An Kỳ lại mỉm cười, nói tiếp: "May mà anh ấy có năng lực. Quán bar trong tay anh ấy ngày càng phát triển, về sau tớ có đến cùng khách hàng, thấy làm ăn rất phát đạt. Anh ấy cũng đã thuê thêm mấy bartender, không còn phải tự mình đứng quầy suốt nữa."

"Chỉ là... hình như anh ấy cũng chẳng vì thế mà vui vẻ hơn." Tạ An Kỳ buông thõng vai, thở dài một hơi: "Tớ đến quán bar bao nhiêu lần, chưa từng thấy anh ấy cười lấy một lần. Sau này nghĩ lại, từ hồi cấp hai anh ấy đã luôn có vẻ ngầu ngầu, lạnh lùng. Lên cấp ba, sự lạnh lùng ấy càng rõ rệt hơn. Chỉ khi đứng trước cậu, giọng điệu lẫn biểu cảm mới trở nên dịu dàng."

Lâm Diểu nhớ đến khung ảnh trên tủ đầu giường trong phòng anh tối nay. Cô nghĩ, bức ảnh trong đó rất có thể là của bạn gái cũ anh. Khi ấy, lòng cô thấy khó chịu vô cùng.

Nhưng giờ đây, sau khi nghe những lời của Tạ An Kỳ, cô lại mâu thuẫn hy vọng bức ảnh đó thật sự là của bạn gái cũ anh.

Ít nhất, trong ngần ấy năm, anh không phải cô độc đến vậy, vẫn có một người anh yêu thương ở bên cạnh.

"Vậy..." Lâm Diểu khẽ siết tay, giọng nói khô khốc, hơi run rẩy: "Những năm qua... anh ấy chưa từng có bạn gái sao?"

"Sao có thể chứ?" Tạ An Kỳ trừng lớn mắt, quá đỗi kinh ngạc đến mức trong phút chốc quên mất cả kỹ năng quản lý biểu cảm mà cô đã rèn luyện suốt những năm đi làm.

"Diểu Diểu, cậu biết mà, hồi cấp ba Văn Dã đã rất được con gái yêu thích. Sau này, ngay cả khi chỉ làm quản lý ở quán net, cũng có không ít cô gái muốn làm quen với anh ấy. Sau này anh ấy mở

quán bar, số người đến bắt chuyện với anh ấy lại càng nhiều. Lần nào tớ đến cũng có thể nhìn thấy cảnh đó."

"Nhưng bất kể có bao nhiêu cô gái xinh đẹp chủ động xin WeChat của anh ấy, anh ấy chưa bao giờ cho, lúc nào cũng giữ bộ mặt lạnh tanh vô cảm. Thậm chí, đồng nghiệp hay đi cùng tớ tiếp khách còn dám cá với tớ rằng, nhìn thì có vẻ rất đàn ông, nhưng chắc chắn là một 'thâm quỹ*'."
(*Thâm quỹ (深柜): chỉ người đồng tính sợ come out. Đồng tính nam có xu hướng "thâm quỹ" hơn đồng tính nữ.)

Tạ An Kỳ nói đến đây thì bật cười, chỉ là khóe môi cong lên mang theo chút chua xót. May mà đêm tối mịt mờ, không dễ nhận ra.

"Lần duy nhất tớ thấy biểu cảm trên mặt anh ấy thay đổi là một buổi tối nọ. Hôm đó tan làm, tớ đi đến quán bar một mình để thư giãn, ngồi ở quầy gọi đồ uống. Khi ấy, tớ nghe thấy một giọng nữ rất giống cậu đang nói chuyện lớn tiếng với bạn bên cạnh. Văn Dã lúc đó đang cầm dùi đục băng, đột nhiên lệch tay, đâm thẳng vào ngón tay mình, rạch một vết sâu. Nhưng anh ấy như thể chẳng cảm nhận được đau đớn, trên mặt xuất hiện một biểu cảm chưa từng có—vừa kinh ngạc, hoảng loạn, lại vừa thấp thoáng chút mong chờ."

"Sau đó, anh ấy đi vào con hẻm nhỏ phía sau quán bar. Tay thì chẳng buồn xử lý vết thương, chỉ ngồi xổm ở góc tường hút thuốc. Anh ấy rũ mắt xuống, uể oải mà vô hồn, hết điếu này đến điếu khác."

"Trạng thái ấy, làm tớ cảm thấy rằng, anh ấy không phải đang sống, mà chỉ là chưa chết mà thôi."

"Vậy nên tớ chắc chắn một điều, cả đời này, ngoài cậu ra, anh ấy sẽ chẳng thể nào yêu thêm bất kỳ ai khác nữa."

Đèn đường bên cạnh bỗng chốc bật sáng, những con bướm đêm xòe cánh bay lượn dưới ánh đèn. Trong màn đêm, gương mặt hai người trở nên rõ ràng hơn, nhưng cả hai đều lặng im, không nói thêm lời nào.

Lòng bàn tay Lâm Diểu đã bị quai túi nhựa siết chặt đến mức hằn đỏ, nhưng cô lại như chẳng hề cảm thấy đau. Cô có cảm giác như vừa ngửa cổ uống một hớp rượu mạnh, từ cổ họng đến tim phổi đều nóng rát, bỏng cháy đến đau đớn.

Mãi một lúc lâu sau, cô mới tìm lại được giọng nói của mình. Cổ họng nghẹn ứ, cô cảm kích nói: "Cảm ơn cậu đã nói với tớ những điều này."

Chú ý đến hộp cơm trên tay Tạ An Kỳ, lại thấy áy náy: "Tớ làm lỡ giờ ăn tối của cậu rồi."

"Không sao, vốn dĩ tớ cũng không đói lắm." Tạ An Kỳ khoát tay: "Tớ chỉ cảm thấy trước đây, cách cậu và Văn Dã đối xử với nhau thực sự rất khác anh em bình thường. Tớ nghĩ... thật ra cậu cũng thích anh ấy. Vậy nên tớ cảm thấy những điều này cậu nên biết."

Tạ An Kỳ nhìn cô bạn thân nhất thời cấp ba của mình. Những cảm xúc mơ hồ từng có—sự ngỡ ngàng, ghen tị, không cam tâm, thậm chí là chút đố kỵ—đều tan biến, thay vào đó là nụ cười chân thành chúc phúc.

"Tớ hy vọng Văn Dã có thể khổ tận cam lai*, đạt được điều anh ấy mong muốn. Cũng hy vọng cậu đừng bỏ lỡ một người yêu cậu nhiều đến thế."
(*Khổ tận cam lai có nghĩa là hết khổ đến sướng, thời kỳ gian khổ đã qua, giờ đã đến lúc "hưởng sung sướng". Câu này cũng có ý nghĩa tương tự câu: "Qua cơn bĩ cực đến hồi thái lai")

Lâm Diểu về đến nhà, đặt túi đồ to đùng trên bàn trà, sau đó bước đến trước cửa phòng ngủ của Văn Dã.

Cửa mở hờ.

Cô do dự vài giây, cuối cùng vẫn quyết định phá vỡ nguyên tắc đạo đức bấy lâu nay của mình, rón rén bước vào trong.

Bật đèn bàn lên, Lâm Diểu hít sâu vài hơi, đưa tay cầm lấy khung ảnh đang úp mặt xuống tủ đầu giường, rồi sững người—bức ảnh này chỉ có hai cái bóng.

Cô cầm khung ảnh đi đến cửa, bật đèn lớn trong phòng ngủ. Dưới ánh sáng đầy đủ, cô cẩn thận quan sát lại một lần nữa. Cái bóng cao hơn đang cầm một thứ tròn tròn trong tay, có lẽ là một quả bóng bay bơm khí heli.

Còn về gương mặt của hai người trong ảnh, Lâm Diểu lại không thể nhận ra chút nào. Cô đoán cái bóng cao kia là Văn Dã, dù sao cũng chẳng ai lại đặt ảnh của một người không liên quan trên đầu giường mình cả.

Nhưng người còn lại là ai, cô hoàn toàn không biết được.

Lâm Diểu đặt khung ảnh úp xuống vị trí cũ, vì chột dạ, cô chỉnh góc độ mấy lần liền, đến khi thấy nó trông như chưa từng bị động vào mới thôi.

Cô quay lại phòng khách, xách túi đồ vừa mua về phòng mình. Sau khi tắm xong, cô nằm lên giường, nhưng những lời của Tạ An Kỳ cứ vang vọng mãi trong đầu, khiến cô không thể nào chợp mắt.

Cô ngày càng cảm thấy chuyện bảy năm trước không đơn giản như những gì mình đã thấy, cũng càng lúc càng hối hận vì đã giận dỗi Văn Dã suốt từng ấy năm.

Đêm đó, mãi đến một, hai giờ sáng Lâm Diểu mới ngủ được.

Sáng hôm sau, hơn sáu giờ, cô bị chuông báo thức đánh thức—hôm nay là thứ Hai, cô phải đến bệnh viện để làm thủ tục nhận việc.

Ngủ thêm vài phút nữa, Lâm Diểu bò dậy khỏi giường, đi vào phòng tắm rửa mặt. Cô đang đánh răng thì nghe thấy tiếng mở cửa. Bàn chải vẫn còn trong miệng, cô liền lê dép ra ngoài.

Văn Dã đang cúi xuống ở huyền quan* để thay giày.
(*Trong phong thủy học, huyền quan là một khu vực sảnh trống ở gần cửa ra vào và kết nối với phòng khách, có thể coi là khoảng đệm của phòng khách.)

Lâm Diểu rút bàn chải ra khỏi miệng, miệng vẫn đầy bọt kem đánh răng, giọng nói lúng búng không rõ, đôi mắt tràn đầy ngạc nhiên xen lẫn xót xa: "Anh bận suốt đến sáng luôn à?"

Cô cứ tưởng quán bar đông khách lắm cũng chỉ đến tầm hai giờ sáng, anh có thể về sớm nghỉ ngơi rồi.

Văn Dã vốn đang mệt mỏi, nhưng khi nhìn thấy cô, anh lại cảm thấy có chút sức lực. Anh nhếch môi cười nhạt: "Chỉ cuối tuần mới bận đến giờ này thôi, ngày thường khoảng hai giờ anh đã về rồi. Không sao, ban ngày anh có thời gian ngủ bù mà."

Cuối tuần khách đông, đến rạng sáng vẫn có từng nhóm người nối tiếp nhau kéo đến. Mỗi lần như vậy, anh đều để hai nữ bartender về trước, còn mình thì ở lại với một nam bartender khác trông quán cho đến lúc đóng cửa.

Sau khi thay dép, Văn Dã đứng thẳng dậy, tay trái xách mấy túi đồ ăn đặt trên tủ giày rồi mang vào bàn ăn trong phòng khách: "Trên đường về anh tiện thể mua ít đồ ăn sáng. Em ăn trước đi, còn dư anh ngủ dậy rồi ăn sau."

Nhìn quầng thâm dưới mắt anh, Lâm Diểu có rất nhiều điều muốn nói, nhưng cuối cùng lại nuốt xuống. Cô chỉ nhẹ giọng

bảo: "Vậy anh mau đi nghỉ ngơi đi."

Cô nhẹ nhàng kéo ghế ra ngồi xuống, ăn hơn nửa số bánh bao nhỏ và há cảo tôm mà anh mua về, sau đó uống hết ly sữa đậu nành. Phần còn lại, cô lấy một tấm lồng bàn trong bếp đậy lên.

Trước khi rời đi, cô lại liếc nhìn vào phòng anh. Cửa vẫn chưa đóng, chỉ có rèm cửa được kéo lại, tạo nên một không gian lờ mờ nửa sáng nửa tối. Anh đã ngủ rồi.

Từ khu chung cư đi bộ năm phút là đến ga tàu điện ngầm. Lâm Diểu lên tàu, tìm được một chỗ trống rồi ngồi xuống. Bên cạnh cô là mấy nữ sinh mặc đồng phục trung học, đang ríu rít than phiền về những quy định khắc nghiệt của trường và sự nghiêm khắc của giáo viên chủ nhiệm mới.

Nghe vậy, khóe mắt cô nhẹ nhàng cong lên, trong lòng dâng lên một chút hoài niệm.

"Mấy ngày nữa là Thất Tịch rồi, tan học tối xong tụi mình ra bờ sông chơi đi?" Một cô gái đề nghị.

Một cô gái khác hưởng ứng ngay: "Hay đó hay đó! Hôm đó chắc có bắn pháo hoa, tớ sẽ mang theo máy ảnh lấy liền chụp cho các cậu những bức hình thật đẹp."

Lâm Diểu nghe vậy, chợt nhớ đến lần mình cũng từng đi xem pháo hoa bên bờ sông. Đó là chuyện của rất lâu trước đây, khi cô còn đi cùng Văn Dã, Bành Tư Gia và mấy người khác.

Những ký ức bị chôn vùi dần dần trỗi dậy trong khoang tàu đông đúc.

Hình như đó là năm đầu tiên cô chuyển đến đây. Đêm giao thừa hôm ấy, trước khi đi ngắm pháo hoa, họ còn rủ nhau chơi phòng mật thất – trò chơi vừa mới nổi lên lúc bấy giờ.

Trên đường đi, Văn Dã còn mua cho cô một quả bóng bay khí heli hình con heo nhỏ.

Lâm Diểu bỗng sững người, chợt nhớ ra tấm ảnh mà tối qua cô nhìn mãi cũng không nhận ra.

Thì ra là cô.

Thật sự là cô.

Anh đã luôn đặt một bức ảnh chung, nhưng chỉ có bóng dáng cô, ở đầu giường suốt bấy lâu nay.

Thì ra Văn Dã thích cô, còn sớm hơn cả khoảng thời gian mà Tạ An Kỳ đã nói—mùa hè sau kỳ thi đại học. Còn sớm hơn cả đêm mưa hôm đó, khi anh đón cô về nhà, miệng nói mãi rằng anh chính là anh trai cô.

Vậy mà suốt hơn hai năm sau đó, anh chưa từng để lộ chút tình cảm nào, đè nén tất cả mọi rung động. Chỉ dùng danh nghĩa "anh trai" mà đối xử với cô thật tốt, tốt đến mức khiến người ta không thể nào kháng cự.

Chương 51: Đây là Trần Thụ Dư sao?

Lâm Diểu đến khoa trước giờ làm việc mười lăm phút, cửa vẫn chưa mở. Cô đứng chờ một lúc thì thấy một nam bác sĩ mặc áo blouse trắng, tay cầm bánh bao, tay xách sữa đậu nành, bước đến.

Tô Viễn Châu tưởng cô là con gái của bệnh nhân nào đó đến tìm bác sĩ, liền lên tiếng: "Hôm nay là thứ Hai, chúng tôi có buổi họp sáng, họp xong rồi mới đi thăm bệnh nhân được nhé."

Lâm Diểu bị anh ta nói làm cho sững sờ, sau khi phản ứng lại, cô giải thích: "Tôi là bác sĩ mới đến nhận việc, bên nhân sự bảo tôi đến dự buổi họp sáng nay."

Tô Viễn Châu nghe vậy thì sửng sốt, rồi anh ta bật cười đầy ngại ngùng: "Tôi có nghe nói hôm nay khoa chúng ta sẽ có bác sĩ mới, nhưng không ngờ lại là cô."

Lý do anh ta bất ngờ chủ yếu vì cô gái trước mặt quá xinh đẹp!

Mặt mộc nhưng da trắng như tuyết, ngũ quan tinh tế lại thanh thuần. Với nhan sắc này, nếu vào giới giải trí làm minh tinh cũng đủ để thu về vô số fan sắc đẹp, ai mà ngờ cô lại chọn cái ngành "khuyên người học y trời đánh thánh vật" này chứ.

Tô Viễn Châu đang nghĩ đến đây thì chợt nhớ đến cậu bạn thân xa tận nước Anh của mình—đẹp trai cực phẩm, gia tài bạc triệu—vậy mà cũng từ bỏ việc kế thừa gia nghiệp, cắm đầu khổ luyện từ cử nhân lên thạc sĩ rồi đến tiến sĩ.

Lâm Diểu mỉm cười, tự giới thiệu với anh ta: "Chào anh, tôi là Lâm Diểu, sau này mong anh chỉ giáo nhiều hơn."

Tô Viễn Châu bị giọng nói của cô kéo về thực tại, khuôn mặt tràn đầy nụ cười: "Tôi là Tô Viễn Châu, sau này nếu trong khoa có gì không hiểu, cứ việc hỏi tôi."

Nói xong, anh định bắt tay chính thức với Lâm Diểu, nhưng nhận ra cả hai tay mình đều không rảnh. Anh vội vàng ném cả ly sữa đậu nành lẫn nửa chiếc bánh bao vào thùng rác, rồi mới chìa tay ra bắt tay cô.

Anh lấy chìa khóa từ túi áo blouse trắng ra mở cửa. Chẳng bao lâu sau, các bác sĩ, y tá và dược sĩ khác cũng lần lượt tới, tò mò nhìn về phía Lâm Diểu.

Tô Viễn Châu rất nhiệt tình giới thiệu cô với mọi người, phần nào giúp cô bớt đi sự ngại ngùng khi đứng trước một nhóm toàn người lạ trong một môi trường hoàn toàn xa lạ.

Lâm Diểu thầm cảm kích trong lòng, mỉm cười chào hỏi từng người một.

Cô có ngoại hình rất xinh đẹp nhưng hoàn toàn không hề tỏ ra kiêu kỳ. Giọng nói mềm mại, mỗi khi cười, hai lúm đồng tiền hiện lên ngọt ngào đến mức khiến người khác dễ dàng cảm thấy gần gũi và yêu mến.

"Chúng ta kết bạn WeChat đi, tôi kéo cô vào nhóm của khoa luôn." Một nam bác sĩ cầm điện thoại lên, nói với cô.

"Cái gì mà kéo vào nhóm chứ? Tôi thấy bác sĩ Từ chỉ muốn xin WeChat của người ta thôi thì có!" Một nữ bác sĩ khác trêu chọc.

Cả phòng rộ lên tiếng cười nói đùa giỡn, cho đến khi hai phó chủ nhiệm cùng chủ nhiệm khoa bước vào, mọi người lập tức nhét

điện thoại vào túi áo, nghiêm chỉnh ngồi vào bàn họp với vẻ mặt đầy nghiêm túc.

Chủ nhiệm Đặng trước tiên tổng kết và phân tích những ca bệnh khó trong các ca phẫu thuật lớn diễn ra vào tuần trước. Sau đó, từng người lần lượt báo cáo tình hình tiếp nhận và điều trị bệnh nhân trong tuần, bao gồm số lượng ca phẫu thuật và kết quả đạt được.

Cuối cùng đến lượt Lâm Diểu. Cô cắm chiếc USB đã chuẩn bị sẵn vào màn hình lớn treo trên tường, sử dụng PowerPoint để giới thiệu chính thức về quá trình học tập suốt bảy năm qua cũng như một số bài luận khoa học đã từng công bố trên các tạp chí y khoa.

Chủ nhiệm Đặng lộ vẻ hài lòng, khích lệ cô vài câu, rồi chỉ định Phó chủ nhiệm Vạn dẫn dắt cô.

Sau khi cuộc họp giao ban sáng kéo dài một giờ kết thúc, Phó chủ nhiệm Vạn nói với một nữ bác sĩ trẻ khác: "Bác sĩ Tiểu Khương, cô hãy hướng dẫn bác sĩ Tiểu Lâm sử dụng hệ thống y lệnh* của bệnh viện trước đi."
(*Y lệnh: là một chỉ định, một lệnh bằng văn bản được ghi trong bệnh án và các giấy tờ y tế khác tự nó mang tính pháp lý (người ra y lệnh phải chịu trách nhiệm chuyên môn và pháp lý), đôi khi phía chấp hành y lệnh cũng bị ràng buộc bằng luật lệ liên quan.)

Khương Tư Duyệt cũng chỉ mới vào bệnh viện tháng trước, vốn đã vui khi có thêm một đồng nghiệp mới. Hơn nữa, cô là người cực kỳ yêu cái đẹp, mà Lâm Diểu lại vừa xinh đẹp vừa dịu dàng, khiến cô càng thêm yêu thích. Sau vài câu trò chuyện, cô đã thân thiết gọi thẳng tên thân mật của Lâm Diểu: "Diểu Diểu."

"Diểu Diểu, để tôi nói cho cô nghe, trong khoa chúng ta có một thứ mà cô nhất định phải giữ thật kỹ, tuyệt đối không được rời mắt khỏi nó."

Trong lúc hướng dẫn Lâm Diểu sử dụng hệ thống máy tính, Khương Tư Duyệt thần bí ghé sát lại, truyền đạt kinh nghiệm của mình.

Lâm Diểu đang di chuột thì dừng lại, tò mò dựng thẳng tai lên: "Thứ gì vậy?"

"Bút đấy!"

"Chỉ cần rời khỏi tầm mắt cô là chắc chắn sẽ biến mất không dấu vết. Trước đây tôi có một cây bút nước phiên bản hợp tác với Pikachu, dễ thương lắm, mấy chục tệ một cây đấy. Tôi để trên bàn, chỉ đi vệ sinh một lát mà đã không thấy đâu nữa. Sau đó, tôi lại thấy nó xuất hiện trong tay Phó chủ nhiệm Vạn, rồi vài ngày sau lại nằm trong túi áo của Chủ nhiệm Đặng. Ban đầu tôi còn lấy hết dũng khí định đi đòi lại, nhưng vừa nhìn thấy gương mặt nghiêm nghị của Chủ nhiệm Đặng, tôi sợ đến mức chẳng dám hó hé gì nữa, hu hu hu..."

Khương Tư Duyệt ấm ức than phiền, khiến Lâm Diểu bật cười, ghi nhớ bài học sâu sắc: "Được, sau này tôi nhất định sẽ trông chừng bút của mình thật kỹ."

Buổi trưa, Lâm Diểu cùng Khương Tư Duyệt đến căng tin bệnh viện ăn cơm. Khi đang xếp hàng lấy cơm, điện thoại trong túi áo blouse trắng rung lên. Cô lấy ra xem.

Văn Dã:【Ăn trưa chưa?】

Văn Dã:【Ngày đầu tiên đến bệnh viện có quen không? Đồng nghiệp có dễ chịu không? Không gặp bệnh nhân nào khó đối phó chứ?】

Khóe môi Lâm Diểu cong lên, cô đứng sang một bên, giơ điện thoại chụp một bức ảnh quầy cơm rồi gửi qua.

Lâm Diểu:【Sắp ăn rồi.】

Lâm Diểu:【Đồng nghiệp đều rất tốt, hôm nay em chỉ làm quen với hệ thống bệnh viện, chưa khám bệnh cho ai cả.】

Lâm Diểu:【Sao anh không ngủ thêm một lát?】

Sáu rưỡi cô dậy thì anh mới vừa về đến nhà, đến giờ tính ra cũng chỉ ngủ được năm tiếng rưỡi.

Văn Dã:【Quen rồi, không ngủ lâu được.】

Lâm Diểu nghĩ đến những năm tháng gian nan mà anh đã trải qua, lại cảm thấy đau lòng. Đúng lúc đó, điện thoại trong lòng bàn tay cô rung lên lần nữa, vẫn là tin nhắn từ anh:【Tối nay mấy giờ tan làm?】

Cô chỉ biết thời gian quy định là năm giờ, nhưng không chắc có phải tăng ca không. Dù hôm nay cô không phải đi khám bệnh, cũng không thể vừa đến ngày đầu tiên đã là người đầu tiên rời đi.

Đúng lúc đó, Khương Tư Duyệt bưng một bát mì gạo nóng hổi trở về. Lâm Diểu hỏi cô ấy rồi mới nhắn lại cho Văn Dã:【Hôm nay thứ Hai, bệnh nhân đông, có thể sẽ phải làm thêm một chút. Chắc khoảng sáu giờ em về.】

Văn Dã:【Anh đợi em về ăn cơm.】

Nhìn thấy dòng tin nhắn này, Lâm Diểu bỗng có cảm giác như quay lại năm nhất đại học. Mỗi thứ Sáu, anh cũng hỏi cô mấy giờ về, và mỗi lần cô về đến nhà, chờ đón cô luôn là một bàn thức ăn phong phú cùng chàng trai ngồi đó đợi cô ăn cơm.

"Cười vui thế kia, đang nhắn tin với bạn trai à?" Khương Tư Duyệt tò mò hỏi.

Lâm Diểu: "...Không phải."

Khương Tư Duyệt nhướng mày, tỏ vẻ "tôi hiểu mà": "Vậy chắc chắn là crush của cô rồi."

Môi Lâm Diểu mấp máy, định phủ nhận nhưng mãi vẫn không nói ra được.

Đúng như dự đoán, sáu giờ tối Lâm Diểu về đến nhà. Cô cầm chìa khóa mở cửa, vừa thay giày ở huyền quan đã ngửi thấy mùi thức ăn thơm nức.

Bước vào trong, cô lập tức nhìn thấy trên tường treo một chiếc TV LCD—thứ mà sáng nay trước khi ra ngoài vẫn chưa có, vậy mà giờ đã xuất hiện như thể từ trên trời rơi xuống.

Văn Dã vừa lúc bưng ra hai bát cơm nóng hổi, thấy cô còn ngơ ngác nhìn chằm chằm vào chiếc TV, khóe môi anh khẽ cong lên: "Sao thế? Làm cả ngày chưa thấy đói à? Mau đi rửa tay rồi ăn cơm đi."

Lâm Diểu "ồ" một tiếng, kéo lê đôi dép đi vào nhà tắm rửa tay, sau đó ngồi xuống ghế sô pha bên cạnh Văn Dã. Nhìn thấy chiếc túi đựng thức ăn đặt bên cạnh bàn trà, cô hơi ngạc nhiên: "Vẫn là nhà hàng hôm qua à?"

"Ừm, chẳng phải em nói đồ ăn ở đó cũng ngon sao? Bao giờ ăn chán thì bảo anh, anh đổi chỗ khác."

Chiều nay Văn Dã có mua nguyên liệu về, định thử tự nấu món thịt bò sốt cà chua mà cô thích. Nhưng khi cầm dao bằng tay trái, đến cả việc giữ chặt một quả cà chua tròn vo cũng là cả một vấn đề.

Trên thớt, nước cà chua chảy lênh láng, cảnh tượng bừa bộn nhắc nhở anh một sự thật—anh đúng là vô dụng.

Thế là, anh dứt khoát đổ hết mọi thứ vào thùng rác, rửa sạch thớt, lấy điện thoại đặt đồ ăn từ nhà hàng hôm qua.

Văn Dã cầm điều khiển từ xa bằng tay trái: "Muốn xem gì?"

Lâm Diểu nghĩ một lát, rồi nói tên một bộ phim mà mấy ngày trước Bành Tư Gia đã nhiệt liệt đề cử, còn suốt ngày gào thét gọi nam chính trong phim là "chồng yêu".

Văn Dã tìm được bộ phim đó, lại hỏi cô muốn xem từ tập nào, rồi điều chỉnh về tập đầu tiên.

Hai người vừa ăn vừa xem, còn trò chuyện với nhau. Chủ yếu là Lâm Diểu nói, kể về những chuyện cô đã làm và những gì đã học được cả ngày ở bệnh viện.

Đều là những chuyện khá khô khan và tẻ nhạt, nhưng mỗi khi cô nói, Văn Dã liền dừng đũa, đôi mắt đen nhánh nhìn cô, nghe rất chăm chú, khóe môi còn nhẹ nhàng cong lên.

Ánh mắt ấy, vẫn giống hệt như anh năm mười tám tuổi nhìn cô năm mười bảy tuổi.

Khi đó cô vẫn còn ngây ngô, nhưng bây giờ Lâm Diểu đã hiểu— đây chính là thích, hơn nữa là thích rất nhiều, rất nhiều.

Tim cô đập nhanh hơn, nhưng ngay giây sau lại im lặng cúi đầu tiếp tục ăn cơm.

Ăn tối xong, Văn Dã dọn dẹp bàn trà, mang bát đĩa bẩn bỏ vào máy rửa chén. Khi quay ra, liền thấy trên bàn trà đặt một chậu nước ấm, Lâm Diểu cầm khăn mặt, ngồi trên ghế sô pha với dáng vẻ nghiêm túc như đã sẵn sàng chờ anh.

"Làm gì đấy?" Anh đi tới, nhướng mày cười khẽ.

Lâm Diểu nghiêm túc nói: "Tối qua anh lắc rượu cả đêm, cổ tay chắc chắn rất mỏi, lâu dài còn dễ bị viêm bao gân. Em giúp anh chườm nóng rồi xoa bóp một chút, có thể giảm bớt cơn đau."

Cô gái nhỏ đã đi làm cả ngày, vốn dĩ cũng thấy mệt. Văn Dã không muốn cô càng thêm vất vả, nhưng trong đầu bỗng hiện lên hình ảnh từ rất lâu trước đây—trong tiệm xăm nhỏ của anh, cô cúi đầu, đôi tay nhỏ bé nhẹ nhàng xoa bóp cổ tay anh.

Thế nên anh đi đến và ngồi xuống.

Lâm Diểu giúp anh tháo đồng hồ trên cổ tay, dùng nước nóng làm ướt khăn rồi đắp lên phần xương cổ tay. Lo sợ khăn không dán chặt vào da mà mất tác dụng, cô dùng tay áp chặt lên trên.

Qua lớp khăn nóng hổi bốc hơi, dường như cô đang nắm lấy cổ tay anh. Cô ngước mắt lên hỏi: "Có nóng không?"

"Không nóng, rất dễ chịu." Văn Dã lắc đầu, đôi mắt đen sâu thẳm dừng lại trên người cô.

Hai người ngồi gần nhau, hơi thở thoáng chạm vào nhau trong chốc lát. Lâm Diểu hơi nghiêng đầu, chuyển ánh mắt sang chiếc TV đang phát một chương trình nào đó mà cô cũng chẳng rõ nội dung.

Mười lăm phút sau, cô lại theo dọc đường cơ bắp mà xoa bóp cho anh, chỉ là lần này suốt cả quá trình, cô đều cúi đầu.

Chỉ hai ba phút sau, Văn Dã đã nói "đủ rồi", rút cổ tay ra khỏi những ngón tay mềm mại của cô. Anh không nỡ để cô mỏi tay.

Lâm Diểu giúp anh đeo lại chiếc đồng hồ. Văn Dã đi đổ nước trong chậu, treo khăn lên trong nhà tắm, rồi lại chuẩn bị ra quán bar.

Trước khi ra khỏi cửa, anh mở tủ lạnh lấy ra một bát dưa hấu đã được múc sẵn, rồi cầm thêm một chiếc thìa nhỏ trong bếp, đặt cả hai lên bàn trà trước mặt cô. Anh còn không quên dặn dò: "Vừa lấy ra còn hơi lạnh, đợi một lát hãy ăn."

Lâm Diểu ngoan ngoãn gật đầu, mở máy tính lên gõ bản tóm tắt công việc hôm nay. Gõ xong, cô mới vươn tay cầm lấy bát, rất rõ ràng, anh đã chọn phần giữa—vừa ngọt vừa giòn.

Ăn xong, cô đặt bát trở lại bàn trà, vẫn ngồi khoanh chân, không nhúc nhích. Vừa rảnh rỗi một chút, cô lại chìm vào mớ cảm xúc mâu thuẫn và giằng co trong lòng.

Cán cân trong tâm trí cô ngày càng nghiêng về hướng Văn Dã đã lừa cô, nhưng cô không dám hỏi. Lỡ như chuyện đó thực sự đã xảy ra vào cái đêm anh say rượu, dù đã lâu như vậy, cô cũng không thể nào coi như không có gì.

Chủ đề này giống như một lằn ranh giữa hai người. Nếu cô bước qua, cô sợ rằng mối quan hệ hiện tại giữa họ cũng không thể duy trì được nữa.

Nhưng cô cũng hiểu rõ, chuyện này cô phải làm sáng tỏ, không thể cứ mãi trốn tránh như một con đà điểu vùi đầu trong cát.

Lâm Diểu khoanh chân ngồi đó, chống cằm suy nghĩ cả buổi mà vẫn không tìm ra cách nào tự nhiên để mở lời hỏi chuyện này.

Lúc này, chiếc điện thoại vốn im lìm bỗng vang lên từng hồi thông báo.

Cô cầm lên xem, thì thấy nhóm chat mà Tô Viễn Châu đã kéo cô vào—một nhóm không có Chủ nhiệm và Phó chủ nhiệm—liên tục nhảy tin nhắn.

Tô Viễn Châu:【Mai là lễ Thất Tịch, tan làm xong đồng bào độc thân có muốn ra ngoài quẩy không? Đi thì bấm 1, không đi thì bấm 1382949302939.】

Ngay sau đó là một tin nhắn khác, trong đó anh ta tag cả một dãy tên thật dài, rồi lại đặc biệt tag riêng Lâm Diểu:【Bác sĩ Tiểu Lâm, hiện tại có bạn trai chưa đấy?】

Lâm Diểu mím môi, thành thật trả lời rằng cô vẫn chưa có kế hoạch gì.

Tô Viễn Châu:【Vậy thì cùng đi chơi đi, đúng lúc có cơ hội làm quen hơn, kéo gần khoảng cách đồng nghiệp, tăng cường tinh thần đoàn kết trong nhóm!】

Lâm Diểu cảm thấy anh ta nói có lý, liền nhấn một số 1 vào nhóm. Sau đó, các tin nhắn 1 nối tiếp nhau xuất hiện, mà toàn bộ đều là từ những đồng nghiệp nam.

Tô Viễn Châu:【Mẹ nó, các cậu có cần thực tế đến mức này không? Biết Lâm Diểu đi mà từng người từng người chạy theo như cún con ấy!】

Tô Viễn Châu:【Nhưng mà mai tôi cũng dẫn bạn thân tôi theo, một tinh anh du học về, cao 1m85, vừa giàu vừa đẹp trai, không thua kém gì mấy nam thần các cô mê đâu! Các bác sĩ và y tá muốn làm quen thì đừng bỏ lỡ cơ hội này!】

Khương Tư Duyệt:【Bác sĩ Tô, thật không đấy? /Mắt lấp lánh.jpg】

Vu Vi:【Nghe cậu ta chém gió thôi.】

Tô Viễn Châu:【Tôi có ảnh làm bằng chứng đàng hoàng nhé!】

Lâm Diểu vốn định tắt màn hình để đi tắm, nhưng trước khi cô kịp bấm nút khóa màn hình, ảnh Tô Viễn Châu gửi đã bật ra.

Cô sững người trong giây lát.

Ơ, chẳng phải đây là Trần Thụ Dư sao?

Chương 52: Có phải anh đã lừa em không?

Vì là lễ Thất Tịch, mới hơn bảy giờ, quán bar "Một Giờ Rưỡi" đã đông nghịt người.

Bầu không khí cũng sớm sôi động hẳn lên, tiếng nhạc vang dội, từng nhóm người đổ vào sàn nhảy. Văn Dã cùng hai bartender khác đứng trước quầy pha chế rượu.

Tiểu Thụy bước đến bưng rượu, vừa quay người liền ngạc nhiên hỏi: "Chị Tiểu Văn, chẳng phải hôm nay chị xin nghỉ để đi chơi lễ với bạn trai sao? Sao lại đến đây rồi?"

Một bartender khác thấy cô ăn diện xinh đẹp mà mặt mày lại đầy tức giận, bèn chớp mắt dò hỏi: "Cãi nhau với bạn trai à?"

"Hừ! Tôi vừa đăng nhập vào tài khoản game của hắn thì thấy ngày nào cũng ghép trận với một cô gái, miệng gọi 'em gái' ngọt xớt, thân thiết đến mức phát bực! Tôi tức quá liền chia tay ngay tại chỗ!"

Hà Văn xoay xoay người, có chút ngại ngùng nhưng lại mong chờ nhìn anh: "Anh Dã, vậy hôm nay đơn xin nghỉ của em có thể hủy không?"

Cô vẫn muốn nhận bao lì xì đỏ đêm nay, tình trường đã thất bại rồi, chẳng lẽ lại để ví tiền cũng tổn thương theo?

Văn Dã vẫn luôn dễ nói chuyện với nhân viên: "Được."

Hà Văn vui vẻ chen đến bên cạnh anh: "Anh Dã, anh đang pha loại rượu gì thế? Để em làm cho."

"Băng Đảo." Văn Dã đưa bình lắc trên tay cho cô, thấy nhân sự đã đủ, anh liền ngồi xuống một ghế trống cạnh quầy bar, lấy điện thoại từ trong túi ra.

Sáng nay trước khi ra ngoài, Lâm Diểu đã nói với anh rằng buổi tối sẽ đi tụ tập với đồng nghiệp trong khoa.

Văn Dã mở khung chat của cô, định nhắn hỏi cô đi đâu, mấy giờ về.

Anh nheo mắt, nhìn dòng tin nhắn đã gõ sẵn, lại cảm thấy không ổn, nhíu mày bấm dấu "X" xóa hết.

Cô gái nhỏ không còn là cô sinh viên mới vào đại học chưa đủ tuổi trưởng thành nữa, bây giờ cô đã là một người lớn thực sự. Nếu anh hỏi kỹ quá, liệu cô có cảm thấy anh can thiệp quá mức vào đời tư của cô hay không?

Đến bố ruột cũng chẳng quản chặt đến thế, huống hồ gì anh chỉ là... anh trai trên danh nghĩa.

Lúc này, màn hình điện thoại đột nhiên sáng lên, hiện ra một tin nhắn mới từ một cái tên quá đỗi quen thuộc:

Lâm Diểu:【Anh đang ở quán bar à?】

Lông mày Văn Dã giãn ra ngay lập tức:

Văn Dã:【Ừ, sao thế?】

Lâm Diểu:【Em và đồng nghiệp vừa ăn xong, họ muốn qua "Một Giờ Rưỡi" chơi, em hỏi xem anh có ở đó không.】

Văn Dã:【Mấy người? Anh để lại một phòng cho các em.】

Nhà hàng tụ tập và quán bar đều nằm trên cùng một con phố.

Nhóm đồng nghiệp vừa ăn xong ở quán tôm hùm cay nổi tiếng—quán mà nửa đêm vẫn có người xếp hàng—xong liền rủ nhau đi về phía quán bar "Một Giờ Rưỡi".

Khương Tư Duyệt cảm thấy Lâm Diểu vừa mới về nước, lại ngoan ngoãn như vậy, chắc chắn chưa từng đến quán bar. Cô hào hứng giới thiệu:

"Để tôi nói cho cô nghe, Diểu Diểu, ông chủ quán bar mà chúng ta sắp đến ấy, đẹp trai cực kỳ luôn! Không hề thua kém mấy idol debut nhờ nhan sắc đâu."

Nói đến đây, cô bỗng nhớ ra gì đó, cau mày:

"Chỉ có điều tính cách lạnh lùng quá, lúc nào cũng trông như kiểu chảnh chọe ấy. Trước đây có một video anh ta biểu diễn pha chế rượu bằng một tay lan truyền rầm rộ trên mạng, cái mặt đó, đôi tay đó, còn cả đường gân xanh nổi lên trên cánh tay nữa, đúng chuẩn gu của một người bạn tôi. Cô ấy nằng nặc đòi tôi đi cùng đến quán bar này."

"Bạn tôi phải nói thật sự rất xinh, từ bé đến lớn toàn là hoa khôi trường thôi. Kết quả, cô ấy chạy đến xin WeChat của anh ta, anh ta nói không có. Xin QQ, anh ta bảo cũng không có. Rồi hỏi số điện thoại, anh ta lại bảo điện thoại hỏng rồi. Quan trọng là, vừa nói xong, điện thoại để trên quầy bar của anh ta liền đổ chuông ngay."

"Bạn tôi từ nhỏ đến giờ toàn được con trai vây quanh nâng niu, tính cách kiêu kỳ, lúc đó lại uống chút rượu nữa, tức quá liền xông lên chất vấn anh ta."

Khương Tư Duyệt hạ giọng, cố gắng bắt chước khẩu khí hung hăng của bạn mình lúc đó:

"Mắt anh mù à? Lão nương đây không xinh chắc? Từ nhỏ đến lớn người theo đuổi tôi nhiều không đếm xuể, có thể xếp thành một vòng quanh sân vận động rồi đấy! Anh chảnh cái quái gì mà chảnh?"

"Nói xong, ông chủ quán bar ngước mắt lên nhìn bạn tôi một cái. Cô đoán xem anh ta nói gì?"

Lâm Diểu lắc đầu, tò mò bị khơi dậy: "Nói gì cơ?"

"Anh ta nói mắt mình không mù, nhưng đã nhìn thấy thứ đẹp nhất rồi. Những người khác đẹp hay không, chẳng liên quan gì đến anh ta cả."

Khương Tư Duyệt tức tối kể lại: "Bạn tôi nghe xong tức đến mức suýt nổ phổi, Diểu Diểu, cô nói xem anh ta có quá đáng không?"

"..." Lâm Diểu phối hợp gật đầu, nhưng tim lại đập nhanh hơn một cách kỳ lạ.

Cả nhóm bước vào quán bar.

"Diểu Diểu, cô nhìn đi, cái người ngồi trong ghế băng bên cạnh quầy bar chính là ông chủ chảnh chọe đó." Khương Tư Duyệt lướt mắt tìm kiếm một vòng rồi ra hiệu cho Lâm Diểu nhìn theo.

Cô ấy vừa nói xong, đã thấy Văn Dã đứng dậy khỏi ghế sô pha, đi thẳng về phía bọn họ.

Khương Tư Duyệt kinh hãi: "Đừng nói là anh ta có tai thần gió đấy nhé! Tôi mới nói ở ngoài quán bar mà anh ta cũng nghe được, giờ đến tính sổ với tôi à?"

Lâm Diểu: "Chắc là không."

Khương Tư Duyệt vừa thở phào một hơi, đã nghe thấy nửa câu sau của cô: "Chắc là đến tìm tôi."

Khương Tư Duyệt: "???!!!"

Trong lúc hai người nói chuyện, Văn Dã đã đi đến trước mặt, đầu tiên nhìn Lâm Diểu, sau đó đảo mắt qua nhóm đồng nghiệp đi cùng cô. Anh nhếch môi, rồi nói với cô: "Phòng riêng đã chuẩn bị xong, anh dẫn em qua đó."

Các đồng nghiệp khác đều tưởng rằng Lâm Diểu đã đặt phòng trước, nhưng Khương Tư Duyệt lại thấy kỳ lạ. Cô đi cùng Lâm Diểu suốt cả buổi mà hoàn toàn không nghe thấy cô ấy gọi điện đặt phòng.

Hơn nữa, ông chủ lúc nào cũng có vẻ lạnh lùng xa cách này, từ khi nào mà giọng nói lại dịu dàng đến vậy, còn cười với bọn họ nữa chứ!

Càng nghĩ càng thấy không hợp lý. Cho đến khi bước vào phòng riêng, cô nghe thấy Văn Dã nói: "Tối nay rượu thoải mái uống, tôi mời. Em gái tôi mới vào khoa, nhờ mọi người chiếu cố nhiều hơn."

Mọi người đều sững sờ, bất ngờ nhìn Lâm Diểu, rồi lại nhìn Văn Dã.

Hai người trông chẳng giống nhau chút nào. Một người thì ngoan ngoãn, người kia thì sắc nét, lạnh lùng, dù lúc này đang khách sáo nói chuyện bằng giọng điệu ôn hòa, nhưng cũng không che giấu được khí chất hoang dã, bất kham trên người.

Điểm chung duy nhất giữa họ, có lẽ chính là gương mặt đủ để bước chân vào giới giải trí mà không gặp bất cứ vấn đề gì.

Tô Viễn Châu là người hoàn hồn nhanh nhất. Anh ta lại có tính cách hòa đồng, lập tức bắt chuyện với Văn Dã. Biết được anh là chủ quán bar này, từ chối cũng không tiện, bèn nhiệt tình mời: "Vậy tối nay anh có bận gì không? Nếu không thì cùng bọn tôi chơi đi."

Văn Dã nhìn sang Lâm Diểu trước. Trong đôi mắt cô gái nhỏ đang chớp nhẹ lộ ra vài phần mong chờ. Dù gì cũng đều là đồng nghiệp, nhưng chơi trò chơi thua chắc chắn sẽ phải uống rượu, anh ở lại trông chừng sẽ yên tâm hơn.

"Được." Anh gật đầu.

Tô Viễn Châu cũng được coi là dân chơi bar lão luyện, liền đề xuất một trò chơi uống rượu nhiều người mà anh ta vừa mới thử gần đây: "Chúng ta chơi Titanic đi."

Đúng lúc này, nhân viên phục vụ mang vào một két bia. Anh ta cầm lấy một chiếc cốc rỗng, rót vào nửa cốc bia, rồi đặt nắp chai vừa bật ra úp ngược vào trong.

"Lát nữa, chúng ta lần lượt rót thêm bia vào nắp chai đó. Ai khiến cái nắp này chìm xuống, y như con tàu Titanic, thì coi như thua. Người đó phải chấp nhận hình phạt: hoặc là làm theo thử thách của người tiếp theo trong trò Truth or Dare, hoặc là uống rượu—con gái uống bia, con trai uống Bomb shot*." (*Bomb shot, depth charge, hoặc drop shot (ở Canada) là một loại cocktail pha trộn. Một loại đồ uống trong ly nhỏ (thường là ly shot) được thả vào một ly lớn hơn chứa một loại đồ uống khác. Loại cocktail này thường được uống càng nhanh càng tốt (uống cạn một hơi).)

So với mấy trò đoán xúc xắc nhàm chán, trò này vừa mới lạ vừa dễ chơi, khiến mọi người đều hào hứng.

Mấy nam đồng nghiệp nhanh chóng ghép hai chiếc bàn lại, rồi xếp ghế sô pha thành một vòng tròn.

Khương Tư Duyệt kéo tay Lâm Diểu, chu môi hỏi: "Diểu Diểu, sao cô không nói sớm với tôi anh ấy là anh trai cô hả?"

Cô nàng cứ thế buôn chuyện suốt dọc đường, nào là nói anh trai người ta trông thật kiêu căng lạnh lùng, giờ nghĩ lại đúng là xấu

hổ muốn chết.

Lâm Diểu cũng thấy mình hơi có lỗi. Chủ yếu là mối quan hệ giữa cô và Văn Dã bây giờ, nói là anh em ruột thì cũng không hẳn đúng. Cô xin lỗi xong lại nghĩ ngợi, rồi nói thêm: "Trưởng khoa Đặng lấy mất cây bút phiên bản giới hạn của cô, để tôi tặng cô một hộp bút, cô đừng giận tôi nữa nhé?"

Khương Tư Duyệt lập tức được dỗ dành đến mức cười tít mắt.

Vu Vi còn nhớ tối qua Tô Viễn Châu đã gửi ảnh trong nhóm, liền nghi ngờ hỏi: "Bác sĩ Tô, cái anh bạn tinh anh du học, cao 1m85, vừa đẹp trai vừa giàu của cậu sao vẫn chưa tới vậy? Không phải cậu lấy đại một tấm ảnh trên mạng lừa bọn tôi đấy chứ?"

"Cậu ta bị hoãn chuyến bay, sắp đến rồi. Nếu tối nay cậu ta không tới, tôi uống hết số rượu còn lại trong phòng này." Tô Viễn Châu mạnh miệng tuyên bố, xắn tay áo lên, là người đầu tiên đổ rượu lên nắp chai.

Điểm thú vị của trò chơi này là nếu cố tình chơi xấu người khác bằng cách đổ thêm nhiều rượu vào nắp chai, rất có thể sẽ phản tác dụng, khiến nắp chìm ngay trên tay mình.

Một nam đồng nghiệp trước Vu Vi chính là ví dụ điển hình. Định chơi xấu người khác nhưng cuối cùng lại trở thành người chịu phạt.

Vu Vi không thể bỏ lỡ cơ hội trả đũa. Cô đảo mắt một vòng, tinh quái nói: "Chọn thử thách đi, mở ứng dụng xem video của anh ra, cho bọn tôi xem danh sách video đã lưu!"

Lâm Diểu cảm thấy hình phạt này cũng khá đơn giản. Danh sách lưu của cô toàn là mấy video mèo cún đáng yêu. Nhưng phản ứng của mọi người lại rất dữ dội.

"Haha, chiêu này quá độc ác rồi!"

"Đây đúng là muốn bác sĩ Trịnh của chúng ta mất mặt ngay tại chỗ luôn!"

Bác sĩ Trịnh, bình thường trông nhã nhặn nghiêm túc, liếc nhìn Lâm Diểu một cái. Ngày mai anh còn có ca sáng, nếu uống Bomb shot này xong rồi ngủ đến trưa thì chắc chắn không dậy nổi. Không còn cách nào khác, anh đành miễn cưỡng lấy điện thoại ra, mở mục yêu thích.

Mọi người đều xúm lại xem, rồi phá lên cười. Tô Viễn Châu không chừa chút thể diện nào mà trêu chọc: "Trịnh Dịch, bình thường cậu nghiêm túc lắm mà, hóa ra sở thích thầm kín lại là nữ hầu gái phong cách mèo à?"

Lâm Diểu không để ý rằng bác sĩ Trịnh lại liếc nhìn cô một cái, nhưng Văn Dã ngồi bên cạnh thì lại thấy rõ ràng.

Sắc mặt Văn Dã trầm xuống, hừ lạnh một tiếng.

Xem mấy video nhạy cảm suốt ngày còn dám thích em gái anh à? Đừng nói là cửa, ngay cả cửa sổ anh cũng hàn kín cho xem!

Trò chơi tiếp tục. Đến lượt Văn Dã thì nắp chai trong cốc rượu gần như đã đầy, lung lay sắp chìm xuống bất cứ lúc nào.

Trò này chẳng hề làm khó được anh, ngay cả tay trái cũng đổ rất chuẩn. Nhưng sau anh là lượt của Lâm Diểu, cô gái nhỏ rõ ràng đã căng thẳng từ trước, mắt mở to không chớp, thậm chí còn nín thở.

Thế là Văn Dã cố tình "chơi gian", rót nhiều hơn một chút. Chiếc nắp chai cuối cùng cũng không chịu nổi, nghiêng xuống giống như tàu Titanic đâm vào băng sơn mà chìm hẳn.

Anh phải chấp nhận hình phạt: nói thật hoặc mạo hiểm.

"Bác sĩ Tiểu Lâm," Tô Viễn Châu cười híp mắt nói: "Em không thể vì anh ấy là anh trai mình mà xử phạt nhẹ được đâu, như thế là gian lận đấy."

Lâm Diểu vốn cũng có ý đó: "..."

Cô còn đang suy nghĩ thì cửa phòng bao bị đẩy ra. Mọi người theo phản xạ nhìn về phía đó, Tô Viễn Châu là người đầu tiên đứng dậy đón chào: "Cậu cuối cùng cũng đến rồi."

Tô Viễn Châu dẫn theo Trần Thụ Dư, người đến muộn, bước đến trước mặt mọi người, sau đó đắc ý nhướng mày với Vu Vi: "Một mét tám lăm chính hiệu, khuôn mặt đẹp trai y hệt trong ảnh của tôi, sao nào, tôi đâu có lừa cậu chứ?"

Các nữ bác sĩ và y tá trong phòng đều sáng mắt lên.

Trần Thụ Dư nở nụ cười ôn hòa, chào hỏi mọi người, sau đó quay sang nhìn Lâm Diểu, nụ cười trên mặt càng thêm rạng rỡ: "Lâu rồi không gặp, Diểu Diểu."

Nhìn kiểu gì cũng thấy có gì đó mờ ám! Ánh mắt mọi người không ngừng di chuyển qua lại giữa Lâm Diểu và Trần Thụ Dư.

Tô Viễn Châu lần này phản ứng hơi chậm, có chút mơ hồ trước màn này của bạn thân: "Khoan đã, chuyện gì thế này? A Dư, cậu quen bác sĩ Tiểu Lâm của khoa bọn tôi à?"

Trần Thụ Dư cười nhẹ, gật đầu: "Bạn cùng lớp cấp ba, sau đó lại học chung ngành y ở Cambridge."

"Khỉ thật, thảo nào dạo này cậu rảnh rỗi vô cớ cứ kiếm chuyện nói chuyện với tôi, còn hỏi xem năm nay khoa có người mới vào không, hóa ra chẳng phải nhớ tôi gì cả!" Tô Viễn Châu bỗng vỡ lẽ, trên mặt lộ vẻ tổn thương sâu sắc.

Lời này vừa thốt ra, mọi người còn gì không hiểu nữa.

Mấy nam bác sĩ trước đó có ý với Lâm Diểu đều thất vọng, mặt mày ủ rũ. Nhìn ngoại hình, khí chất, học vấn của đối phương, thêm cả chiếc chìa khóa xe Bentley trong tay, so sánh nữa cũng chỉ càng thấy tự ti mà thôi.

Mấy nữ bác sĩ và y tá trước đó có chút để ý đến Trần Thụ Dư cũng đành tiếc nuối mà dập tắt suy nghĩ. Chỉ là ánh mắt nhìn Lâm Diểu và Trần Thụ Dư càng thêm mập mờ, phải nói là trai tài gái sắc, đẹp đôi không gì sánh bằng.

Một nhân viên phục vụ bước vào, trên tay cầm khay trái cây và đồ ăn vặt, có chút bất ngờ: "Anh Dã, hóa ra anh ở đây à? Ông chủ Chu vừa gửi đến một lô rượu rum* và vodka, đang đợi anh qua thanh toán kìa."
(*Rum (hay còn gọi Rhum, Ron) là loại rượu mạnh được chưng cất từ nước ép mía (sugar cane) hoặc rỉ đường (molasses) đã lên men.)

Văn Dã thu lại ánh nhìn đang dừng trên người Trần Thụ Dư, cụp mắt nói với Lâm Diểu một câu: "Anh ra ngoài một lát."

Đứng dậy bước ra khỏi phòng, lúc khép cửa lại, anh lại liếc vào bên trong một cái—Trần Thụ Dư đã bước qua và ngồi xuống cạnh cô gái nhỏ.

Trò chơi bị gián đoạn tiếp tục từ chỗ của Lâm Diểu. Qua mấy vòng vẫn chưa thấy Văn Dã quay lại, nhưng cô vẫn may mắn chưa để nắp chai chìm xuống. Đến một lượt nữa, cuối cùng Tô Viễn Châu cũng thua cuộc.

Phía sau anh ta là một cô y tá trẻ trung xinh đẹp, bình thường vẫn hay trêu đùa với anh, biết anh là kiểu người thoải mái, không câu nệ nên cũng chẳng vòng vo, nháy mắt một cái rồi hỏi một câu mang đầy sắc thái người lớn:

"Ai cũng biết bác sĩ Tô của chúng ta là 'hoàng tử hộp đêm' của khoa, vậy đã bao giờ xảy ra chuyện say rượu rồi làm loạn gì đó,

kiểu 419* chưa?"
(*419: tình một đêm)

Tim Lâm Diểu đột nhiên khựng lại, ngón tay đang cầm nĩa nhựa định xiên miếng trái cây cũng khựng theo.

"Tất nhiên là không rồi." Tô Viễn Châu chẳng hề chột dạ, thậm chí còn rất nhiệt tình phổ cập kiến thức: "Đám con gái các cô đừng có tin vào mấy lời nói nhảm kiểu đàn ông say rượu mất kiểm soát nhé. Trong tình trạng hoàn toàn say mèm, mất ý thức, đàn ông căn bản chẳng thể nào có phản ứng nổi đâu."

Thấy họ vẫn còn tỏ vẻ hoài nghi, Tô Viễn Châu bổ sung: "Không tin thì cứ hỏi bác sĩ Chu đi."

Một nam bác sĩ khác cười cười, gật đầu xác nhận: "Đúng là như thế thật, bác sĩ Tô không nói dối đâu."

Trần Thụ Dư nhận thấy sắc mặt Lâm Diểu có gì đó không ổn, quan tâm hỏi cô: "Cậu sao vậy?"

"Mình... mình muốn đi vệ sinh một chút." Lâm Diểu ném chiếc nĩa nhựa trong tay vào thùng rác, đứng dậy rời khỏi phòng riêng.

Bên ngoài, các dãy ghế trong khu vực ghế băng gần như đã kín chỗ. Cô phóng tầm mắt quét qua một vòng, nhưng vẫn không tìm thấy bóng dáng Văn Dã đâu cả.

Vừa hay gặp một nhân viên phục vụ vừa đưa rượu cho khách xong, Lâm Diểu liền hỏi thăm: "Xin hỏi anh có biết ông chủ của các anh đi đâu rồi không?"

Tiểu Thụy vẫn nhớ cô rất rõ, vì không lâu trước đây cô từng đến quán một lần, ngay lập tức khiến anh Dã của bọn họ vừa gặp đã trúng tiếng sét ái tình. Khi đó, anh Dã còn nhờ cậu để ý, đừng để cô bị mấy kẻ không đứng đắn quấy rối.

"Anh Dã đang ở phòng nghỉ, để tôi dẫn cô qua đó." Tiểu Thụy tinh ý, nhiệt tình đi trước dẫn đường.

Tiếng ồn ào phía sau dần lắng xuống. Đến trước cửa phòng nghỉ, Lâm Diểu nghe thấy âm thanh từ trò chơi vọng ra bên trong, lớn đến mức có chút ầm ĩ.

Tiểu Thụy đẩy cửa ra, nhường đường cho cô bước vào.

Trong phòng nghỉ lúc này chỉ có một mình Văn Dã. Anh ngồi trên ghế, đôi chân dài duỗi thẳng phía trước, thân thể tựa vào tường, đầu và cổ hơi cúi thấp. Điện thoại đặt trên đùi, ngón tay trái di chuyển nhanh chóng trên màn hình thao tác.

Cô đã bước vào nhưng Văn Dã vẫn chưa nhận ra, dường như anh đang toàn tâm tập trung vào trò chơi. Thế nhưng, giọng nói của Bành Nhất Phàm vang lên rõ mồn một qua loa ngoài:

"A a a! Anh Dã, vừa rồi anh mất tập trung hả? Rõ ràng đối phương tấn công lộ liễu thế mà sao anh không né đi?!!!"

Hương thơm quen thuộc phảng phất nơi chóp mũi, động tác ngón tay của Văn Dã đột nhiên khựng lại. Anh ngẩng đầu lên, quả nhiên là cô.

Lâm Diểu chớp mắt một cái, lên tiếng hỏi: "Sao anh lại ngồi đây chơi game một mình, không vào phòng bao chơi cùng bọn họ à?"

Văn Dã thu lại cảm xúc, khóe môi vốn luôn căng thẳng khẽ nhếch lên: "Trò đó chẳng có gì hay ho cả."

Dù sao thì Trần Thụ Dư cũng có mặt, có cậu ta ở đó, chắc chắn sẽ không để cô chịu thiệt. Nếu anh tiếp tục ở lại thì chỉ thêm vướng víu mà thôi.

Đôi mắt đen láy của anh nhìn cô, bật cười một tiếng rồi hỏi: "Tìm anh có chuyện gì sao?"

Lâm Diểu khẽ mím môi, nói: "Trò chơi lúc nãy, anh thua rồi, vẫn chưa nhận hình phạt đâu đấy."

Văn Dã nhận ra có điều gì đó khác thường. Cô không thể nào chỉ vì một trò chơi mà bám riết không tha tìm tới đây như vậy. Còn chưa kịp lên tiếng, cô đã nói tiếp: "Em muốn anh trả lời thật lòng."

Lâm Diểu lấy hết dũng khí hỏi: "Chuyện đó của bảy năm trước, có phải anh đã lừa em không?"

Câu hỏi làm tâm trí Văn Dã chấn động mạnh. Cái "chuyện đó" mà cô nhắc đến, cả hai đều hiểu rõ là chuyện gì.

Yết hầu anh chuyển động khó khăn. Còn chưa kịp nghĩ ra lời nói dối để gạt cô một lần nữa, anh đã thấy cô nhẹ nhàng kéo sợi dây đỏ đang đeo trên cổ.

Cuối sợi dây đỏ là một miếng ngọc bội khắc hình Quan Âm với gương mặt từ bi. Văn Dã tất nhiên nhận ra—đây chính là món đồ anh đã cầu xin cho cô năm đó.

"Miếng ngọc này là anh đeo cho em vào đêm trước khi phẫu thuật. Bồ Tát quả thực rất linh thiêng, đã phù hộ để ca phẫu thuật của em thành công."

"Bây giờ anh phải trả lời trước mặt Bồ Tát——"

Cô bướng bỉnh ngẩng cao đầu, nhìn chằm chằm vào mắt anh: "Nếu anh dám nói dối trước mặt Bồ Tát, ngài nhất định sẽ không vui, biết đâu lại thu hồi sự bảo hộ dành cho em đấy."

Chương 53: Thời gian ba ngày để suy nghĩ

Lâm Diểu biết rõ điều anh quan tâm nhất, còn muốn tiếp tục dùng lời lẽ kí.ch th.ích anh, nhưng bị anh trầm giọng ngắt lời.

"Diểu Diểu——"

Văn Dã căn bản không dám để cô nói hết câu, đường nét trên gương mặt căng chặt, chân mày nhíu sâu thể hiện rõ sự bực bội: "Có những lời không thể nói bừa!"

Lâm Diểu ngửa cổ lên, không chớp mắt nhìn vào đôi mắt đen láy của anh, giọng điệu cố chấp: "Lời đã nói ra như bát nước hắt đi, dù gì Bồ Tát cũng đã nghe thấy rồi. Nếu anh không muốn làm Bồ Tát phật ý, thì hãy nói thật với em."

"Câu hỏi này có gì khó trả lời đâu, anh chỉ cần nói có hoặc không là được."

Văn Dã như con rắn bị siết chặt vào điểm yếu, tiến cũng không được, lùi cũng không xong. Liên quan đến sức khỏe của cô, dù chỉ là mê tín, anh cũng không dám đánh cược.

Anh khó khăn mấp máy môi, cuối cùng, chữ đó chậm rãi, ngập ngừng bật ra khỏi cổ họng:

"...Có."

Lâm Diểu bỗng nghẹn thở, mọi chuyện lập tức trở nên rõ ràng. Tay phải của anh chắc chắn đã bị thương trước khi cô đến tìm anh, vì vậy anh mới cố ý diễn trò trước mặt cô.

Mắt cô đỏ lên: "Sao anh có thể lừa em như vậy?! Đồ tồi, đồ khốn, đồ đáng ghét! Anh quá đáng lắm! Anh có biết lúc đó em đã đau lòng đến mức nào không?!"

Giọng cô nghẹn ngào, dùng hết vốn từ của mình để mắng anh, ra sức đấm vào lồng ng.ực anh.

Văn Dã đứng yên để cô trút giận, nhìn cô khóc, đôi mắt đỏ hoe, tim anh như bị một sợi dây thép mảnh siết chặt. Anh muốn ôm cô vào lòng nhưng lại không dám.

Sau khi đấm anh hàng chục cái, Lâm Diểu lại òa khóc, lao vào lòng anh, hai tay ôm chặt lấy anh.

Sao có thể không giận cho được? Đêm đó, rồi rất nhiều đêm sau nữa, cô đều chìm trong nước mắt. Nhưng ngoài cơn giận dữ tột cùng, cô còn đau lòng cho anh—bảy năm qua, anh một mình gánh vác tất cả.

Những việc anh làm thật hoang đường và quá đáng, nhưng cô cũng từng trải qua cảm giác ấy, nên không phải là không thể hiểu được.

Giống như trước đây, khi cô bị bệnh, không muốn trở thành gánh nặng cho anh, cô cũng từng nhiều lần có ý định lặng lẽ bỏ đi.

Chiếc áo trước ngực Văn Dã bị nước mắt cô thấm ướt, hơi ấm lan dần qua lớp vải, chảy vào tim anh.

Anh cứng đờ nâng cánh tay lên, bàn tay to nhẹ nhàng xoa đầu cô, giống như mọi lần dỗ dành trước đây. Nhưng vì đã xa cách quá lâu, động tác ấy có phần lóng ngóng.

Giọng anh khàn đặc, tràn đầy bối rối, không biết nói gì khác, chỉ có thể liên tục lặp lại những lời xin lỗi vụng về và bất lực:

"Xin lỗi... là lỗi của anh... là anh không tốt... Diểu Diểu, đừng khóc nữa, được không?"

Lâm Diểu lại thút thít một lúc lâu mới dần ngừng khóc. Cô ngẩng khuôn mặt lấm lem, nhòe nhoẹt nước mắt lên khỏi lồng ng.ực rắn chắc của anh. Đôi mắt và chóp mũi đều đỏ bừng, hàng mi dài và dày vì ướt nước mà dính lại thành từng sợi nhỏ.

Đôi mắt to long lanh nước của cô nhìn anh đầy day dứt: "Ngày hôm đó rõ ràng anh có rất nhiều điểm bất thường, nếu em chú ý hơn một chút, có lẽ đã nhận ra rồi."

Anh vốn ghét nhất những thứ có mùi nồng, làm sao có thể dán một miếng cao dán nồng mùi thuốc Đông y như vậy? Nếu lúc đó cô gỡ ra xem, chắc chắn sẽ thấy vết thương trên lòng bàn tay anh vẫn chưa lành.

Nghe giọng điệu đầy hối tiếc của cô, tim Văn Dã đau đến thắt lại. Trên đời làm gì có cô gái nào vừa tốt bụng lại vừa ngốc nghếch như vậy chứ.

Anh giơ ngón tay lên, nhẹ nhàng lau đi giọt lệ còn đọng trên hàng mi của cô, giọng khàn hơn hẳn: "Diểu Diểu không có gì sai cả, tất cả là lỗi của anh."

Lúc này, điện thoại vang lên. Lâm Diểu lấy ra nghe máy, đầu dây bên kia truyền đến giọng Khương Tư Duyệt: "Diểu Diểu, cô đi vệ sinh gì mà lâu thế, vẫn chưa về à? Cô không sao chứ?"

Lâm Diểu đáp rằng không sao, rồi lại nghe thấy cô ấy nói: "Vậy cô mau quay lại đi, bọn tôi sắp bắt đầu chơi Ma Sói rồi."

Cúp máy xong, cô lại ngước mắt nhìn anh: "Đồng nghiệp rủ em chơi Ma Sói, em chẳng biết chơi gì cả. Anh đi cùng em nhé?"

Đôi mắt long lanh phủ hơi nước của cô gái nhỏ dưới ánh đèn càng sáng hơn, như điểm xuyết những vì sao nhỏ lấp lánh.

Giọng nói vẫn còn vương chút nghẹn ngào, mềm mại đến mức khiến người ta không thể nào từ chối.

Văn Dã: "Được."

Cô lại bật cười, đôi mắt ướt át cong lên, dễ dỗ dành đến mức khiến người ta bó tay.

Văn Dã cầm lấy một chai nước khoáng, chỉ dùng một tay nên mở nắp cũng thấy phiền phức.

Anh kẹp chai nước bằng khuỷu tay phải, dùng tay trái vặn nắp ra, rồi rút mấy tờ khăn giấy, đổ nước lên làm ướt.

Lâm Diểu thấy rõ anh định làm gì, chưa đợi anh lên tiếng đã ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn, vừa đẫm nước mắt vừa nở nụ cười về phía anh.

Bộ dạng ngoan ngoãn đến mức khiến người ta xót xa. Văn Dã nuốt khan, cầm khăn giấy ướt, nhẹ nhàng lau sạch vệt nước mắt trên gương mặt cô.

Anh ném giấy đã dùng vào thùng rác: "Đi thôi, chúng ta qua đó."

Vừa nói xong, anh định cất bước thì cảm giác được bàn tay nhỏ bé mềm mại nắm lấy tay trái đang thả bên người. Anh sững lại, bước chân cũng khựng theo.

Hai má Lâm Diểu bỗng nhiên hơi đỏ. Rõ ràng trước đây còn từng hôn nhau, vậy mà bây giờ chỉ mới nắm tay thôi lại thấy ngại ngùng.

"Còn đứng đó làm gì, mau qua đi, đừng để họ đợi lâu." Cô cúi đầu, nói nhanh như đang che giấu điều gì.

Lực kéo của cô nhỏ đến mức Văn Dã dễ dàng có thể rút tay ra, nhưng rõ ràng tay trái của anh vẫn lành lặn, vậy mà lại như

không thể dùng chút sức nào.

Mãi đến khi đi tới cửa phòng bao, Văn Dã dừng bước, đối diện với ánh mắt vừa khó hiểu vừa không hài lòng của cô gái nhỏ, anh nhắc nhở: "Lúc mới vào, anh nói mình là anh trai em."

Lâm Diểu chợt nhớ ra, vội buông tay. Nếu không, để người khác nhìn thấy lại phải giải thích một hồi.

Trong phòng ánh sáng mờ mờ, đôi mắt cô vẫn còn hơi đỏ, nhưng không ai phát hiện. Cô cùng Văn Dã ngồi xuống, nghe Tô Viễn Châu giải thích luật chơi cho cô và mấy đồng nghiệp chưa biết chơi. Mọi người lại tiếp tục vui vẻ suốt hơn hai tiếng, mãi đến mười hai giờ mới tan cuộc.

Cả nhóm ra đến cửa quán bar mới phát hiện trời đổ mưa xối xả từ lúc nào. Một số người bán hàng rong nhân cơ hội này tranh thủ bày bán những chiếc ô nhựa chất lượng kém nhưng có giá tận ba mươi tệ một chiếc.

Không còn cách nào khác, ai nấy đều phải quét mã thanh toán để mua. Các đồng nghiệp nam phần lớn đều lái xe đến, họ bung ô ra, lần lượt lái xe tới trước cửa, tiện thể đưa một đồng nghiệp nữ nào đó có cùng đường về.

Văn Dã lấy điện thoại gọi xe. Xe của anh đậu ngay bên lề đường, nhưng trời mưa lớn như vậy, đường lại trơn, lái xe một tay rất dễ xảy ra tai nạn.

Hơn nữa, vì trời mưa, nhu cầu đặt xe qua Didi tăng cao, nên mãi mà vẫn chưa có tài xế nào nhận chuyến.

Một chiếc Bentley màu đen chầm chậm tiến lại, Trần Thụ Dư che ô bước xuống xe, nhìn ba người đang đứng đợi xe: "Để tôi đưa các cậu về đi."

Lâm Diểu cảm ơn rồi lắc đầu: "Không cần đâu, Văn Dã đã gọi xe rồi."

"Giờ này rồi, trời lại đang mưa lớn như vậy, chờ thêm nửa tiếng nữa cũng chưa chắc gọi được xe." Trần Thụ Dư mỉm cười: "Chỉ là chuyện đạp chân ga thôi mà, chúng ta đã là bạn học nhiều năm rồi, sao cậu cứ khách sáo mãi thế?"

Câu này khiến Lâm Diểu hơi ngại nếu từ chối thêm. Khương Tư Duyệt lén kéo tay cô, nhỏ giọng khuyên: "Hay là chúng ta nhận lời cậu ấy đi."

Lâm Diểu không đồng ý, tất nhiên Khương Tư Duyệt cũng không dám mặt dày leo lên xe. Hơn nữa, đây là Bentley đấy, cả đời cô còn chưa từng ngồi thử!

Lâm Diểu lại quay sang hỏi ý kiến Văn Dã. Văn Dã cất điện thoại, ánh mắt đen láy nhìn Trần Thụ Dư: "Cảm ơn."

Không cần để cô gái nhỏ đứng dầm gió lâu như vậy, ngày mai cô còn phải đi làm, về trễ quá sẽ không nghỉ ngơi tốt được.

Anh ngồi vào ghế phụ, Lâm Diểu và Khương Tư Duyệt ngồi phía sau.

Vừa đặt lưng xuống, Khương Tư Duyệt đã không kiềm chế được mà trầm trồ đầy ngưỡng mộ: "Quả nhiên là Bentley, ngay cả đệm ngồi cũng là cái thoải mái nhất tôi từng thấy!"

Lâm Diểu và Văn Dã không nói gì.

Khương Tư Duyệt lại tiếp tục trò chuyện với Trần Thụ Dư. Khi biết cậu chỉ còn một năm nữa là hoàn thành chương trình sau tiến sĩ tại Cambridge, cô lập tức bày tỏ sự ngưỡng mộ đến mức cúi rạp cả người, không tiếc lời tung hô đầy chân thành.

Chủ đề theo dòng chảy tự nhiên mà tiếp tục, cô lại hỏi về dự định tương lai của cậu: "Vậy sau này bác sĩ Trần sẽ tiếp tục ở lại Anh, hay sẽ chọn về nước?"

"Có lẽ sẽ về nước." Trần Thụ Dư dừng lại một chút, ánh mắt khẽ nâng lên, qua gương chiếu hậu nhìn về ghế sau, cũng vừa vặn chạm vào đôi mắt đen thẳm của người đàn ông ở ghế phụ.

Cậu ta khẽ cười, tiếp tục nói: "Hơn nữa, cô gái mà tôi đã thích suốt nhiều năm cũng đang ở trong nước."

Lời này vừa thốt ra, bầu không khí trong xe lập tức trở nên khác hẳn. Khương Tư Duyệt nhanh chóng hiểu ra, lập tức trêu chọc một tiếng đầy ám muội, ánh mắt tràn ngập sự tinh nghịch nhìn chằm chằm vào mặt Lâm Diểu.

Lâm Diểu dù có chậm hiểu đến đâu thì lúc này cũng nghe ra được ẩn ý trong lời cậu ta nói, cô khẽ nhíu mày, có chút không vui.

Trước giờ hai người vẫn duy trì mối quan hệ như những người bạn bình thường, ranh giới luôn rõ ràng như nước với lửa. Cô vốn nghĩ cậu ta đã sớm buông bỏ tình cảm đó từ lâu.

Bây giờ cậu ta lại bất ngờ nói ra những lời này, quan trọng hơn là—Văn Dã cũng đang ở đây.

Thế nhưng, cậu ta không nói thẳng tên cô ra, mà cô cũng không thể tự mình lao vào xác nhận rằng cô chính là cô gái mà cậu ta thích. Ngay cả cơ hội để từ chối rõ ràng cũng không có, điều này khiến cô cảm thấy rất phiền lòng.

Trời mưa, xe chạy chậm, phải mất hai mươi phút mới đến chỗ ở của Văn Dã. Dù gì cũng đã làm phiền cậu ta, trước khi xuống xe, Lâm Diểu vẫn lễ phép nói lời cảm ơn.

Văn Dã giương chiếc ô nhựa trong suốt, nhưng chưa đi được mấy bước, cô gái nhỏ dưới ô đã đẩy cán ô về phía anh, giọng điệu có chút bất mãn, phụng phịu nói: "Anh cầm cho đàng hoàng vào."

Chiếc ô vốn nghiêng về phía cô nay được chỉnh lại ngay ngắn, che chắn cho cả hai người.

Cô chủ động khoác lấy cánh tay anh, tựa sát vào, đôi mắt cong cong, nở nụ cười dịu dàng: "Như vậy thì cả hai chúng ta đều không bị ướt."

Lâm Diểu không biết Văn Dã có hiểu được ẩn ý trong lời nói của Trần Thụ Dư hay không. Từ lúc xuống xe đến khi vào thang máy, cô vẫn luôn suy nghĩ, cuối cùng quyết định nói rõ với anh.

Cô không muốn giữa hai người còn tồn tại bất kỳ hiểu lầm nào.

"Lúc nãy, khi Trần Thụ Dư lái xe, cậu ta nhắc đến một cô gái. Em nghĩ... rất có thể người đó là em."

Câu này nghe có vẻ hơi tự luyến, khiến Lâm Diểu có chút ngượng ngùng. Khi chạm phải đôi mắt đen láy của người đàn ông, hai má cô lập tức nóng bừng.

"Nhưng từ đầu đến cuối, em chưa từng có ý gì với cậu ta cả. Em sẽ tìm cơ hội nói rõ ràng với cậu ta sớm nhất có thể."

May mà vừa dứt lời, thang máy cũng đến nơi, chấm dứt luôn chủ đề đầy lúng túng này. Lâm Diểu thở phào nhẹ nhõm, đi ra trước, lấy chìa khóa mở cửa.

Cô vào phòng tắm trước, còn Văn Dã cũng tắm qua trong nhà vệ sinh ngoài phòng khách. Đương nhiên, anh tắm xong trước, nhưng chưa được bao lâu, cửa phòng đã vang lên hai tiếng gõ nhẹ.

Lâm Diểu ôm chiếc gối của mình đứng trước cửa. Vừa thấy cửa mở ra, cô lập tức nói ra lý do đã chuẩn bị từ trước, không để Văn Dã có cơ hội thắc mắc: "Em vừa thấy một con gián trong phòng, em không dám ngủ ở đó nữa."

Vì nói dối nên cô có chút chột dạ, tốc độ nói nhanh hơn bình thường, ánh mắt cũng lảng tránh vài lần. Nhưng như vậy còn đỡ hơn là thẳng thừng nói "Em muốn ngủ với anh."

Như thế thì quá không biết giữ kẽ rồi.

Mặc dù... trước đây họ cũng từng ngủ chung không ít lần, nhưng dù gì cũng đã xa nhau bảy năm rồi mà.

Văn Dã nhìn cô bằng đôi mắt đen láy: "Mai anh đi mua thuốc diệt côn trùng xịt phòng em. Tối nay, em cứ ngủ ở đây trước đã."

Đạt được điều mình mong muốn, Lâm Diểu hài lòng đi theo anh vào phòng. Nhưng vừa đặt chiếc gối trong lòng xuống giường anh, cô đã thấy Văn Dã nhấc gối và chăn của mình lên, đi ra phòng khách, đặt xuống ghế sô pha rồi cũng định nằm xuống đó.

"Anh có ý gì đây?" Cô đi dép lê lộp cộp chạy đến trước ghế sô pha, vừa tức vừa tủi thân cắn môi.

Văn Dã đứng dậy, ngoài ban công sấm chớp rền vang.

Anh nhìn cô gái nhỏ đang phồng má tức giận, cổ họng khẽ động, giọng nói khô khốc: "Diểu Diểu, anh nghĩ chúng ta vẫn nên giống như trước... tiếp tục làm anh em thì hơn."

Lâm Diểu như nghe được chuyện hoang đường nhất thế gian, đôi mắt mở tròn kinh ngạc. Lại thấy anh thực sự nghiêm túc bày ra dáng vẻ một người anh trai, còn chân thành đưa ra lời khuyên về chuyện chọn bạn đời của cô.

"Trần Thụ Dư... thật ra cũng rất tốt." Giọng anh khàn khàn, ngữ điệu nghiêm túc, "Học vị tiến sĩ của Cambridge, cha là doanh nhân có danh tiếng mà ngay cả anh cũng từng nghe qua, mẹ là nghệ sĩ biểu diễn tài năng và đức độ. Cậu ấy chọn trở về nước phát triển vì người bà đã già yếu, chứng tỏ là người có hiếu, nhân phẩm chắc chắn không có vấn đề gì."

Tất cả điều kiện bên ngoài của cậu ta đều tốt hơn anh cả trăm, cả ngàn lần.

Còn anh, ngay cả một người bình thường lành lặn cũng không phải. Một tay không đủ sức mở nắp chai nước khoáng, cứ đến ngày mưa là không thể lái xe, còn có vô số bất tiện trong cuộc sống...

Cô ấy vẫn còn nhỏ, mới bước ra khỏi tháp ngà*, có những chuyện thực tế vẫn chưa nhìn thấu. Nhưng những năm qua, anh đã sớm trải qua thời kỳ tuổi trẻ nhiệt huyết trong quá trình bươn chải giữa xã hội.
(*Tháp ngà là tháp làm bằng ngà; ví cái thế giới cao siêu, xa vời của những tri thức sách vở và ý nghĩ chủ quan, nơi mà trong đó người trí thức, văn nghệ sĩ náu mình, thoát li thực tế đời sống.)

Những điều nghe có vẻ tầm thường và thực dụng kia, thực ra lại vô cùng quan trọng trong hôn nhân. Bởi vì 90% vấn đề trong cuộc sống đều có thể giải quyết bằng tiền, hoặc nói đúng hơn là bằng đủ nhiều tiền.

Ví dụ như lần cô ấy bị bệnh, nếu anh có nhiều tiền, có nhiều mối quan hệ, thì ngay từ đầu anh đã có thể đưa cô ấy ra nước ngoài, tìm bác sĩ giỏi nhất để phẫu thuật.

Chứ không phải như khi đến thủ đô, vì lo lắng chuyện tiền bạc mà hai người phải chen chúc trong một khách sạn nhỏ hẹp với hệ thống sưởi gần như vô dụng, nửa đêm cô còn bị lạnh đến mức chân tê cóng.

Những cảnh ngộ tương tự như thế, anh không muốn để cô phải trải qua thêm một lần nào nữa.

Văn Dã khàn giọng, khó khăn nói: "Cậu ấy còn thích em nhiều năm như vậy, chứng tỏ cũng là người si tình."

Lâm Diểu nghe anh tiếp tục viện lý do, tức đến mức bật cười.

Cô hếch cằm lên, tức giận lật lại chuyện cũ: "Mới vài tiếng trước chúng ta còn ôm nhau, còn nắm tay nữa đấy. Anh nói xem, có anh trai em gái nào lớn rồi mà còn làm mấy chuyện như vậy không?"

Văn Dã sững người, kìm nén mọi cảm xúc, rồi nghiêm túc hứa với cô: "Sau này anh sẽ chú ý, sẽ không làm những chuyện vượt quá giới hạn nữa."

Lâm Diểu thật sự muốn cắn anh thêm một cái nữa.

Cô trừng mắt nhìn anh, dứt khoát buông lời tuyệt tình: "Hoặc là anh làm bạn trai em, hoặc là từ nay chúng ta chính là người xa lạ, đến Tết cũng không nhắn tin hỏi thăm. Cho anh ba ngày suy nghĩ cho kỹ."

Cô còn cố ý nghiêm mặt nhấn mạnh: "Lần này em nói được làm được, tuyệt đối không thất hứa như trước nữa."

Trước khi đi, vẫn thấy không cam lòng, Lâm Diểu giẫm mạnh lên chân anh hai cái rồi mới quay phắt người vào phòng ngủ của anh, đóng cửa cái rầm.

Cô chính là muốn chiếm tổ chim khách!

Ai bảo anh có giường êm không ngủ, lại cứ chọn nằm cái ghế sô pha cứng ngắc kia chứ!

Văn Dã nằm trên sô pha, mắt mở trừng trừng nhìn cơn mưa ngoài ban công trút xuống ào ào, trong lòng đầy tự trách và áy náy. Sao anh lại đáng ghét đến thế, hết làm cô khóc lại khiến cô tức giận.

Đến hơn ba giờ sáng, cơn mưa cuối cùng cũng tạnh, màn đêm tĩnh lặng trở lại. Trong phòng ngủ cũng yên ắng, chắc cô nhóc đã ngủ say rồi.

Anh vẫn không chợp mắt được.

Lựa chọn này... thực sự quá khó khăn.

Anh không nỡ biến cô thành người xa lạ, nhưng cũng không nỡ để cô đến năm ba mươi, bốn mươi tuổi rồi hối hận như nhiều người phụ nữ đã kết hôn lâu năm. Hối hận rằng nếu năm xưa không bị tình yêu làm mờ mắt, mà chọn một người có điều kiện tốt hơn thì đã tốt biết bao...

Ở nơi họ từng sống trước đây—khu vực đã bị dỡ bỏ—anh đã chứng kiến và nghe thấy quá nhiều những lời oán trách như vậy.

Văn Dã gối đầu lên cánh tay trái, thở dài, trong đầu bắt đầu tính toán số tiền trong tài khoản ngân hàng, lợi nhuận hàng tháng của quán bar, giá trị căn nhà này trên thị trường hiện nay, và số tiền có thể thu về nếu sang nhượng quán bar...

Năm rưỡi sáng, bầu trời ngoài kia mới chỉ lộ ra một chút ánh sáng xanh xám của bình minh. Văn Dã nhẹ nhàng vào phòng tắm, rửa mặt qua loa, cầm theo điện thoại rồi ra ngoài, bắt một chiếc taxi đến khu phố họ từng sống trước đây.

Ở đó có một tiệm bánh bao lâu đời mà cô gái nhỏ từng rất thích ăn.

Anh mua thêm vài món khác, về đến nhà lúc sáu rưỡi. Nghe thấy tiếng nước chảy trong phòng tắm, Văn Dã đặt bữa sáng lên bàn ăn, sắp xếp gọn gàng rồi ngồi xuống chờ Lâm Diểu ra ăn.

Lâm Diểu nhanh chóng chỉnh trang lại mình, buộc tóc đuôi ngựa thấp trước gương, nhét điện thoại vào chiếc túi vải rồi khoác lên vai, bước ra khỏi phòng.

Vừa ra đến nơi, cô lập tức ngửi thấy mùi bánh bao quen thuộc và hấp dẫn, chóp mũi khẽ động, nhưng vẫn không hề liếc mắt, chỉ lặng lẽ đi đến cửa, đổi giày.

Văn Dã bước tới, nhẹ giọng dỗ dành: "Diểu Diểu, ăn sáng trước rồi hãy đi làm."

Lâm Diểu giữ nguyên khuôn mặt lạnh lùng, không ngẩng đầu lên mà tiếp tục đi giày: "Trước khi anh suy nghĩ rõ ràng, chúng ta chỉ là những người xa lạ sống chung dưới một mái nhà."

Cô hừ một tiếng, mạnh miệng nói: "Tôi không tùy tiện ăn đồ của người lạ."

Chương 54: Mang lại cho người ta cảm giác an toàn tuyệt đối

Khoảng bốn giờ chiều, Văn Dã hẹn Chu Hưng Vĩ, người chuyên cung cấp rượu cho quán bar của anh, ra ngoài gặp mặt.

Hai người ngồi trong một phòng riêng của quán "Một Giờ Rưỡi", uống vài ly rượu, rồi Văn Dã đi thẳng vào vấn đề:

"Tôi muốn sang nhượng lại quán bar này." Anh nâng đôi mắt đen mang ý cười lên nhìn đối phương. "Không biết ông chủ Chu có hứng thú không?"

Chu Hưng Vĩ dĩ nhiên có hứng thú. Anh ta có nguồn cung cấp rượu đủ loại, nếu tự mở quán bar thì có thể cắt giảm chi phí xuống mức thấp nhất. Dạo gần đây, anh ta cũng đang tìm mặt bằng phù hợp để mở quán.

Văn Dã hẳn đã nghe ngóng được tin tức này nên mới chủ động tìm tới. So với việc thuê một cửa hàng rồi phải sửa sang lại, hoặc mua lại một quán bar sắp phá sản để làm lại từ đầu, thì tiếp quản "Một Giờ Rưỡi" là lựa chọn tốt hơn nhiều.

Dù sao, trong khu vực này, quán bar của Văn Dã luôn làm ăn phát đạt nhất.

Nhưng cũng chính vì quán kinh doanh quá tốt, Chu Hưng Vĩ lại tỏ ra do dự. Anh ta cười cười, thăm dò:

"Quán bar này của cậu không nói là mỗi ngày hốt bạc, nhưng ít nhất mỗi tháng cũng kiếm được ngần này đấy nhỉ?"

Nói rồi, anh ta giơ tay ra hiệu một con số.

Văn Dã trầm ngâm một lúc, không giấu giếm: "Còn nhiều hơn thế một chút."

Chu Hưng Vĩ sững lại, càng khó hiểu hơn: "Vậy tại sao cậu vẫn muốn sang nhượng?"

Văn Dã nhấp một ngụm rượu, khóe môi hơi nhếch lên, chậm rãi đáp:

"Vì tôi thấy, kiếm thế này vẫn chưa đủ."

Anh cầm bản hợp đồng đặt trên bàn trà lên, đưa cho Chu Hưng Vĩ: "Mức giá chuyển nhượng này, ông chủ Chu xem có được không? Nếu không, tôi sẽ mang đi cho ông chủ Từ xem thử."

Sau khi ký hợp đồng, Văn Dã tiễn Chu Hưng Vĩ ra về, rồi lấy điện thoại ra nhìn giờ. Gần đến giờ tan làm của Lâm Diểu rồi. Cô gái nhỏ đã nói là làm, tối nay chắc chắn sẽ không chịu ăn cơm cùng một "người xa lạ" như anh.

Thế nên, anh không ghé qua nhà hàng, mà rẽ vào một tiệm hoa, mua một bó hoa lan Nam Phi thơm nhất, tiện thể mua thêm một chiếc bình hoa.

Về đến nhà, Văn Dã cắm hoa vào bình, đặt lên bàn ăn trong phòng khách.

Một mùi hương dịu nhẹ, thanh tao lan tỏa khắp căn phòng.

Cô gái nhỏ không chịu ăn đồ ăn do một "người xa lạ" như anh mua, nhưng chắc không thể từ chối ngửi hoa mà anh mang về.

Anh hy vọng những bông hoa xinh đẹp cùng hương thơm ngọt ngào này có thể giúp cô thấy dễ chịu hơn một chút.

Buổi tối, anh không kịp ăn cơm, phải lập tức lên tàu cao tốc đến thành phố lân cận. Ở đó có một người bạn anh quen từ vài năm trước, gia đình làm trong ngành thang máy.

Lâm Diểu chỉ cho anh ba ngày để suy nghĩ, mà hơn nửa thời gian đã trôi qua rồi.

Trước khi ra ngoài, anh bật điều hòa lên, chỉnh nhiệt độ về mức 27 độ mà cô thấy thoải mái nhất.

Tối nay, Lâm Diểu tan làm xong không về nhà ngay. Trần Thụ Dư hẹn cô đi ăn tối, cô cũng muốn nhân dịp này nói rõ ràng với cậu ta, nên đã đồng ý.

Trần Thụ Dư lái xe đến đón cô. Cậu ta nói tên một nhà hàng phương Tây, hỏi cô có muốn ăn không. Lâm Diểu không muốn làm bầu không khí trở nên mập mờ, nên nói muốn ăn đồ nướng.

Đến một quán nướng gần bệnh viện, khách quá đông, bên trong đã chật kín chỗ, ngay cả bên ngoài cũng kê thêm nhiều bàn.

Lâm Diểu và Trần Thụ Dư đợi một lúc mới có chỗ ngồi bên ngoài.

"Ở Anh lâu như vậy, đột nhiên về nước, có quen không?" Trần Thụ Dư mỉm cười hỏi cô.

Mỗi năm cậu ta về nước ít nhất hai lần để thăm bà ngoại, nhưng Lâm Diểu thì khác, bảy năm rồi đây mới là lần đầu tiên cô trở về.

"Phần lớn thì vẫn ổn." Lâm Diểu suy nghĩ một chút rồi đáp: "Chỉ là có nhiều ứng dụng nhỏ tôi chưa biết cách dùng, với lại tôi quen mang theo tiền mặt và thẻ khi ra ngoài, nhưng bây giờ

ngay cả quán ăn sáng ven đường cũng phải quét mã thanh toán rồi."

Hai người tiếp tục trò chuyện, vừa ăn vừa nói về những chủ đề nhẹ nhàng như vậy.

Mãi đến khi sắp ăn xong, Trần Thụ Dư mới mỉm cười mời cô đi xem phim vào buổi tối.

Lâm Diểu lắc đầu: "Không tiện lắm."

Nụ cười trên mặt Trần Thụ Dư vẫn không thay đổi: "Vậy tối mai thì sao?"

"Ngày mai cũng không được, tối mai tôi có ca đêm." Lâm Diểu thẳng thắn nói rõ ràng: "Quan trọng hơn là tôi đã có người mình thích rồi, nếu còn đi xem phim riêng với người con trai khác thì không thích hợp lắm."

Nụ cười trên mặt Trần Thụ Dư khựng lại, gần như có thể chắc chắn mà hỏi: "Người cậu thích là Văn Dã?"

Lâm Diểu gật đầu: "Cậu cũng biết đấy, tôi và Văn Dã không phải anh em ruột, giữa chúng tôi không có chút quan hệ huyết thống nào. Trước khi sang Anh du học, tôi đã thích anh ấy rồi. Sau đó vì hiểu lầm mà chúng tôi chia xa, nhưng suốt bảy năm qua tôi chưa từng quên anh ấy, vẫn rất thích anh ấy. Tôi muốn tiếp tục ở bên anh ấy."

Trần Thụ Dư nhìn cô gái đang nghiêm túc nói ra những lời này.

Gió hè buổi tối thổi qua, mái tóc dài của cô khẽ bay lên. Trên mặt cô không trang điểm, đôi hàng lông mày tự nhiên hài hòa, đôi mắt hạnh tròn trịa vẫn đen láy tinh khiết như hồi cấp ba, không chút tạp chất.

Trần Thụ Dư chợt nhớ lại ngày đầu tiên huấn luyện quân sự năm lớp mười. Hôm đó tất cả bọn họ bị đưa đến một căn cứ quân sự xa xôi, nam nữ chia ra huấn luyện riêng, ai nấy đều mồ hôi đầm đìa sau một ngày tập luyện. Đến tối, cả đám túa vào nhà tắm công cộng tắm rửa.

Bọn con trai nhanh chóng làm quen, một ngày trôi qua đã có thể nói chuyện không ngừng. Sau khi tắm xong, Trần Thụ Dư cùng mấy người bạn bưng chậu trở về ký túc xá, bên cạnh ai nấy đều bàn tán về cô gái tên Lâm Diểu lớp một.

Người thì nói cô ấy xinh đẹp như tiên nữ, người thì rủ nhau sau buổi huấn luyện tối sẽ đi mua kem cho cô ấy, còn bàn xem có nên xin số QQ của cô ấy hay không.

Trần Thụ Dư nghe mấy lời bàn tán một cách thờ ơ, chẳng mấy hứng thú. Từ nhỏ, cậu ta đã là một thiên chi kiêu tử, bắt đầu từ cấp hai đã không nhớ nổi bao nhiêu lần bị nữ sinh tỏ tình trước mặt hay lén lút nhét thư tình vào cặp sách.

Cậu ta còn thấy phiền, chứ đừng nói đến chuyện chủ động làm quen với cô gái nào.

Tiếng ríu rít bên cạnh đột nhiên im bặt, Trần Thụ Dư tò mò ngẩng đầu, thấy mấy nữ sinh vừa mới tắm xong đang đi tới. Nhưng chính xác hơn, là cậu ta nhìn thấy Lâm Diểu.

Cô mặc bộ quân phục huấn luyện màu xanh, áo sơ vin trong quần, chiếc thắt lưng siết chặt ở nấc cuối cùng làm tôn lên vòng eo mảnh mai. Cánh tay ôm chậu nước cũng gầy yếu đến mức đáng sợ, lại còn trắng đến chói mắt.

Mái tóc dài vừa sấy khô buông xõa một nửa, khuôn mặt nhỏ nhắn như búp bê, hàng mi cong như vẽ, đôi mắt hạnh trong veo, gò má trắng hồng như tuyết, chỉ dùng từ "xinh đẹp" thôi thì không đủ, cả người cô mang một vẻ tinh khiết như tiên giáng trần.

Gió nóng hổi của buổi hoàng hôn giữa mùa hè thổi tung những sợi tóc mai, như thể cũng cào nhẹ qua tim cậu, mang theo một cảm giác xa lạ, ngưa ngứa, rất khó nói thành lời.

Đến buổi dạ hội tân sinh viên, Trần Thụ Dư nhìn thấy cô lên sân khấu khiêu vũ, cả người tựa như phát sáng.

Cậu ta hoàn toàn đồng ý với những lời bàn tán của đám nam sinh kia—cô ấy thực sự giống một nàng tiên.

Sau đó, cậu ta nói với mẹ mình rằng không quen với giọng Anh-Mỹ của giáo viên tiếng Anh lớp mình. Vì nhà có cổ phần trong trường, chỉ vài ngày sau, cậu ta dễ dàng chuyển sang lớp của Lâm Diểu.

Từ lúc mới biết rung động đến bây giờ, Trần Thụ Dư cảm thấy mình đúng là si tình đến đáng nể.

Cậu ta vẫn nhớ Văn Dã.

Nhiều năm trước, vào đêm Giáng Sinh, khi đưa Lâm Diểu về nhà, cậu ta đã nhìn thấy một thiếu niên mang dáng vẻ hoang dã đứng trong khu ổ chuột tồi tàn. Khi ấy, Trần Thụ Dư cảm thấy người đó rất hợp với nơi xập xệ này.

Bây giờ, đối phương cũng không đến mức trượt dài vào con đường phạm tội, thậm chí còn mở được một quán bar.

Nhưng trong mắt Trần Thụ Dư, Văn Dã vẫn chẳng đáng để bận tâm, quan trọng là hình như tay phải của anh ta còn bị tàn tật.

Trần Thụ Dư cảm thấy có chút thất bại, nhưng nhiều hơn cả là nỗi nghi hoặc đầy ứ trong lòng: "Cậu có thể nói cho tớ biết, rốt cuộc Văn Dã có gì hơn tớ không?"

Bất kể là gia thế, nền tảng học vấn, cậu ta tự tin rằng mình đều vượt trội so với Văn Dã. Ngay cả ngoại hình, cậu ta cũng chẳng

cho rằng mình thua kém đối phương.

Lâm Diểu nhíu mày, không hài lòng với cách hỏi của cậu ta: "Tôi chưa bao giờ đem Văn Dã ra so sánh với cậu. Thích một người đâu phải là mua đồ, phải đem ra cân đo đong đếm. Tôi thích anh ấy, thì trong lòng tôi, anh ấy là người tuyệt nhất trên thế gian, chẳng ai có thể so bì."

Cô không để Trần Thụ Dư đưa về, tự mình bắt xe về nhà.

Vừa bước vào cửa, cô lập tức cảm nhận được hơi lạnh dễ chịu của điều hòa, cùng với một mùi hương ngọt thanh thoảng trong không khí. Cô còn tưởng Văn Dã đang ở nhà, liền điều chỉnh sắc mặt trở nên vô cảm như khi đối diện với "người lạ".

Đi vào trong, cô ngay lập tức trông thấy một bó hoa lan dạ hương màu hồng nhạt rất lớn đặt trên bàn.

Cửa phòng tắm và phòng ngủ của Văn Dã đều mở. Cô lặng lẽ ngó vào, nhưng không thấy bóng dáng anh đâu cả.

Thì ra không có ở nhà.

Lâm Diểu thả lỏng khóe môi đang mím lại, chạy đến bàn ăn, nghiêng người hít hà mùi hoa. Thơm hơn cả nước hoa, ngửi vào thấy lòng khoan khoái dễ chịu.

Hơn mười giờ tối, cô tắm xong, lên giường cầm điện thoại thì thấy Văn Dã nhắn tin WeChat cho mình:

【Anh đã đến thành phố bên cạnh rồi, có việc cần xử lý, chắc tối mai sẽ về.】

Ai thèm quan tâm một người xa lạ lúc nào về chứ! Cô hừ một tiếng, đặt điện thoại xuống, cầm máy sấy lên sấy tóc. Nhưng chỉ vài phút sau, cô lại cầm điện thoại lên lần nữa.

Lạnh nhạt nhắn lại một dấu chấm câu.

Văn Dã đến thành phố bên cạnh đã là mười giờ tối. Anh tìm một quán ăn đêm, gọi bạn ra nói chuyện.

Người kia đến rất nhanh, nhìn thấy anh thì ngạc nhiên: "Không phải cậu thất tình đấy chứ? Nửa đêm chạy sang thành phố khác tìm tôi uống rượu? Ờ mà khoan, cậu có bạn gái đâu mà thất tình?"

Văn Dã không đùa cợt với cậu ta: "Nhà cậu làm thang máy đúng không? Tôi có một vụ hợp tác muốn bàn với cậu."

Đối phương càng mơ hồ: "Quán bar của cậu có mỗi một tầng, cần lắp thang máy làm gì?"

Văn Dã nói ra suy nghĩ của mình. Anh muốn mở một công ty xây dựng, chuyên nhận dự án cải tạo chung cư cũ.

Hai năm trước là giai đoạn vàng của ngành kinh doanh quán bar, nhưng bây giờ thị trường gần như đã bão hòa. Các quán rượu nhỏ, bar nhẹ ngày càng nhiều, các loại câu lạc bộ giải trí cũng mọc lên không ngừng. Dù "Một Giờ Rưỡi" hiện tại vẫn chưa bị ảnh hưởng nhiều, nhưng Văn Dã đã lường trước rằng trong tương lai, khách hàng chắc chắn sẽ bị phân tán.

Vậy nên, nếu muốn kiếm nhiều tiền hơn, việc mở thêm chi nhánh rõ ràng không phải một lựa chọn hay.

Dạo trước, khi đến tiệm sửa xe của Bành Nhất Phàm, Văn Dã tình cờ nghe thấy một ông chủ công trình đang ngồi đợi vá lốp gọi điện thoại. Ông ta nói mình chỉ nhận một số công việc như xây tường ngoài, lát gạch nền, sửa chữa đường ống nước cho một khu chung cư cũ mà một tháng đã kiếm được sáu mươi ngàn tệ.

Nghe vậy, Văn Dã lập tức nảy ra suy nghĩ. Hiện tượng giải tỏa hàng loạt đã giảm đi rõ rệt, việc cải tạo khu chung cư cũ chắc chắn sẽ là một dự án hái ra tiền trong thời gian tới, lại còn có chính sách hỗ trợ của nhà nước.

Tuy nhiên, ý tưởng đó khi ấy chỉ thoáng qua trong đầu, vì anh lười tính toán. Lúc đó, thu nhập từ quán bar đã đủ cho anh tiêu xài, nên chẳng cần thiết phải mạo hiểm thêm.

Nhưng bây giờ thì khác. Anh muốn kiếm thật nhiều tiền, càng nhiều càng tốt.

Nghe xong, Đỗ Qua cảm thấy kế hoạch này quả thực có triển vọng, nhưng lại ngại ngùng gãi đầu: "Cậu cũng biết mà, ở xưởng nhà tôi, tôi chỉ là cái tên cho có, mọi chuyện vẫn phải do ba tôi quyết định."

Văn Dã bật cười, cầm ly rượu đã rót sẵn trên bàn, ngửa đầu uống cạn, không để sót một giọt: "Tôi biết. Vậy nên ngày mai, phiền cậu dẫn tôi đến gặp ba cậu, tôi sẽ tự nói chuyện với ông ấy."

Đến khi bàn bạc gần xong và gần như đã chốt lại, cũng đã hơn bốn giờ chiều ngày hôm sau. Đỗ Qua muốn giữ Văn Dã ở lại ăn bữa tối, nhưng anh nói để lần sau, nhất quyết rời đi, rồi đón chuyến tàu cao tốc gần nhất trở về.

Về đến nhà đã hơn mười giờ rưỡi, nhưng không thấy bóng dáng Lâm Diểu đâu.

Anh chờ một lúc vẫn chưa thấy cô về, liền nhắn tin hỏi. Một lát sau mới nhận được tin nhắn hồi đáp vỏn vẹn hai chữ:【Ca đêm】.

Văn Dã yên tâm, thay nước cho hoa, rồi đi đổ rác trong phòng khách. Khi nhìn thấy một hộp thuốc đã mở nằm trong túi rác, anh khựng lại.

Cầm lên xem, thì đó là một hộp Ibuprofen*, loại thuốc mà trước đây tháng nào cô cũng phải dự trữ sẵn.
(*Ibuprofen thuộc nhóm thuốc kháng viêm không steroid (NSAID), có tác dụng chính là chống viêm, hạ sốt, giảm đau và chống ngưng kết tiểu cầu.
Thuốc có tác dụng điều trị các loại đau nhức cơ, đau lưng, đau răng,... ibuprofen còn giúp giảm các phản ứng viêm như viêm khớp, bong gân,... và hạ sốt.)

Anh nhớ rất rõ ngày kinh nguyệt của cô là vào đầu tháng, nhưng thời gian trôi qua lâu như vậy, có thay đổi cũng không có gì lạ.

Văn Dã xuống siêu thị dưới tầng mua một túi đường đỏ, thêm cả gừng, táo đỏ, nhãn khô và kỷ tử. Trước đây, mỗi lần đến tháng, dù uống Ibuprofen, cô vẫn rất đau. Anh làm theo công thức này nấu cho cô một bát, ít ra cũng giúp cô dễ chịu hơn phần nào.

——

Khoa ung bướu trực đêm không quá bận rộn.

Tô Viễn Châu vừa xử lý xong một bệnh nhân bị sốt và nôn mửa, quay về phòng trực, liền thấy sắc mặt tái nhợt của Lâm Diểu. Sau đó, anh lại để ý đến vỉ Ibuprofen đặt bên cạnh cô, lập tức hiểu ra vấn đề.

Anh cầm ấm nước nóng lên, rót đầy cốc nước gần cạn của cô.

Lâm Diểu vội vàng cảm ơn với vẻ biết ơn.

"Chỉ là tiện tay thôi, cảm ơn cái gì chứ." Tô Viễn Châu cười rồi quay lại chỗ ngồi của mình, lấy điện thoại ra nhắn tin cho Trần Thụ Dư trên WeChat:【Tối nay tôi trực đêm, sắp chết đói rồi đây, mang cho tôi chút đồ ăn khuya đi!!】

Trần Thụ Dư đang bực bội, khó chịu trong lòng, lập tức trả lời gọn lỏn:【Nằm mơ.】

Tô Viễn Châu:【Trực đêm với tôi còn có Lâm Diểu nữa, hình như cô ấy bị đau bụng kinh, mặt trắng bệch ra rồi. Nếu cậu tiện thể mang cho cô ấy một bát nước đường đỏ nóng hổi, đảm bảo độ hảo cảm với cậu tăng vùn vụt đấy. Cơ hội tốt thế này mà không nắm lấy thì thôi vậy ha.】

Trần Thụ Dư không hề kể với cậu ta chuyện mình bị từ chối, nhưng cậu vẫn không cam tâm. Nhìn chằm chằm vào tin nhắn đó một lúc lâu, cuối cùng cậu đứng dậy ra khỏi phòng, gõ cửa phòng dì Tống – người đang chăm sóc bà ngoại cậu.

"Dì Tống, cháu có một người bạn đang đến kỳ, bị đau bụng, phiền dì nấu giúp cháu một bát tổ yến đường đỏ được không ạ?"

Tối gần mười hai giờ, Khương Tư Duyệt – người trực cùng ca – cảm thấy đói bụng. Cô định gọi đồ ăn ngoài và hỏi Lâm Diểu với Tô Viễn Châu có muốn gọi thêm gì không.

Tô Viễn Châu tự tin nói: "Không cần gọi đâu, lát nữa sẽ có người mang đồ ăn khuya đến, đảm bảo ngon."

Vừa nói dứt lời, Trần Thụ Dư đã bước vào, một tay xách hộp đựng thức ăn đóng gói từ một nhà hàng Nhật cao cấp, tay kia cầm theo một bình giữ nhiệt.

Cậu đi thẳng đến bàn của Tô Viễn Châu: "Không phải cậu kêu đói sắp chết sao? Ăn đi."

Tô Viễn Châu cười cười, vẫy tay ra hiệu cho Khương Tư Duyệt lại gần: "Lại đây, cùng ăn đi."

Khương Tư Duyệt lập tức bước tới, mắt sáng rực lên: "Oa! Đây chính là nhà hàng Nhật mà tôi muốn ăn từ lâu nhưng tiếc tiền

không dám đi nè! Người ta nói mỗi suất ăn ở đó đều lên đến hàng ngàn tệ lận!"

Hai người kia cũng được hưởng ké nhờ Lâm Diểu, ăn sushi từng miếng một.

Trần Thụ Dư bước đến trước mặt Lâm Diểu, trên gương mặt thanh tú có chút ngượng ngùng: "Tô Viễn Châu nói cậu bị đau bụng, tớ tiện thể ghé qua, nhờ dì trong nhà nấu cho cậu một bát tổ yến đường đỏ."

Lâm Diểu nhíu mày, nếu chỉ là bạn bè bình thường, hành động này tất nhiên rất chu đáo. Nhưng cô biết cậu ta có tình cảm khác với mình, nên việc làm này đã vượt quá giới hạn.

Cô cảm thấy tối qua mình đã nói rất rõ ràng rồi, đang định mở miệng từ chối thì đột nhiên một người đàn ông ngoài bốn mươi tuổi xông vào từ cửa.

Một tia sáng lạnh lẽo lướt qua trước mắt Lâm Diểu, lúc này cô mới nhận ra người đàn ông đó đang cầm một con dao trong tay.

Người đàn ông đảo mắt quanh phòng khám, không tìm thấy người mình muốn, liền chĩa mũi dao về phía Lâm Diểu đang đứng gần nhất. Vẻ mặt ông ta gần như điên loạn: "Tất cả đứng yên!"

"Mau gọi cái thằng bác sĩ họ Vạn kia ra đây cho tao! Nếu không phải tại nó, con trai tao đã không chết!"

Người đàn ông gào lên giận dữ, đôi mắt đỏ ngầu, mũi dao lại dí sát hơn về phía Lâm Diểu.

Nửa đêm, bệnh viện vốn yên tĩnh, đột nhiên có chuyện lớn như vậy khiến mấy bác sĩ ở khoa bên cạnh chạy qua xem. Vừa nhìn thấy cảnh tượng đó, ai nấy đều hoảng sợ.

Mũi dao sắc bén chỉ cách lồng ng.ực Lâm Diểu vài centimet. Cả người cô lạnh toát, không dám nhúc nhích.

Khương Tư Duyệt sợ đến mức run rẩy, gần như bật khóc. Cô đã nghe nói về những vụ gây rối trong bệnh viện, nhưng đây là lần đầu tiên chính bản thân cô trải qua—một kẻ điên thật sự, còn cầm dao định đâm người!

Tô Viễn Châu cố gắng giữ bình tĩnh, cầm điện thoại gọi cho viện trưởng, báo cáo tình hình, sau đó vội vàng trấn an người đàn ông kia: "Anh đừng kích động, đừng manh động! Tôi đã nói với viện trưởng rồi, Chủ nhiệm Vạn sẽ lập tức đến ngay."

Trần Thụ Dư đứng gần người đàn ông nhất. Anh đã học qua Taekwondo, nếu đối phương tay không, hạ gục hắn hoàn toàn không thành vấn đề. Nhưng lúc này, trong tay hắn có dao.

Trong lúc giằng co, không tránh khỏi bị thương. Nếu bị thương ở bộ phận khác trên cơ thể thì còn đỡ, nhưng nếu là tay... thì sự nghiệp bác sĩ ngoại khoa của cậu ta coi như chấm dứt.

Chỉ trong mười mấy giây cậu ta lý trí cân nhắc lựa chọn tối ưu, một bóng dáng cao lớn xuất hiện ở cửa.

Trần Thụ Dư nhìn thấy Văn Dã.

Không có một giây do dự, Văn Dã vung chiếc bình giữ nhiệt trong tay, đập mạnh vào sau gáy người đàn ông, đồng thời lao thẳng tới, quật ngã hắn trước khi hắn kịp phản ứng.

Hai người vật lộn với nhau.

Tim Lâm Diểu như bị treo lơ lửng nơi cổ họng. Cô không hề cảm thấy nhẹ nhõm hơn so với lúc bị người đàn ông cầm dao dí sát khi nãy. Mồ hôi lạnh thấm đẫm sau lưng cô.

Khi nhìn thấy người đàn ông vung dao đâm về phía Văn Dã, còn anh thì dùng tay trái nắm chặt lưỡi dao, đầu óc Lâm Diểu như nổ tung một tiếng "ầm", tim cô như ngừng đập, thậm chí quên cả cách thở.

Nhóm bảo vệ cuối cùng cũng tìm được thời cơ thích hợp, lập tức lao đến khống chế người đàn ông. Nhưng Lâm Diểu không hề cảm thấy may mắn vì vừa thoát nạn, cả người cô như kiệt sức, đôi chân mềm nhũn, loạng choạng bước về phía anh.

Giữa cảnh hỗn loạn, Văn Dã cũng ngay lập tức đi về phía cô, khóe môi cong lên như đang trấn an, giọng nói trầm thấp mang theo ý dỗ dành: "Đừng sợ, con dao đó không có lưỡi sắc đâu."

Vừa nói, anh vừa mở rộng bàn tay trái vừa nắm chặt dao ban nãy cho cô xem. Lòng bàn tay rộng, thô ráp chỉ có một vết hằn đỏ sâu, nhưng không hề có một giọt máu nào.

Tim Lâm Diểu lúc này mới thực sự hạ xuống, bắt đầu đập chậm rãi trở lại. Cô như không tin vào mắt mình, ngón tay khẽ chạm vào lòng bàn tay anh, một mảng khô ráo, đúng là không có vết thương hay máu chảy.

"Thật sự không sao mà." Văn Dã khẽ cười, "Chốc nữa em kiểm tra lại, vết hằn đỏ này cũng sẽ biến mất thôi."

Những người xung quanh cũng thở phào nhẹ nhõm. Một cô y tá tiến đến gần Văn Dã, nói: "Khuỷu tay anh bị trầy xước rồi, để tôi dẫn anh đi xử lý vết thương nhé."

Khi nói, trong mắt cô y tá lóe lên ánh nhìn ngưỡng mộ, giống như đang nhìn một người anh hùng. Bởi trước đó, ai mà biết được con dao kia không có lưỡi sắc chứ? Chỉ có anh dám lao lên, đúng là quá dũng cảm, quá đàn ông!

Văn Dã xoay khuỷu tay lại nhìn, thấy một mảng bầm tím, chắc là do va đập trong lúc giằng co vừa rồi. Nhưng cũng không quá

đau, chẳng đáng bận tâm.

"Đợi đã."

Văn Dã nói với nữ y tá một câu, rồi cúi xuống nhặt cái bình giữ nhiệt mà mình vừa ném ra khi nãy. Thân bình inox bị móp một chỗ, nhưng nắp vẫn vặn chặt, không hề bị rò rỉ.

Anh xách bình giữ nhiệt lên, đưa đến trước mặt Lâm Diểu. Đôi mày sắc nét thoáng giãn ra, anh mỉm cười, giọng trầm ổn, mang lại cho người ta cảm giác an toàn tuyệt đối.

"Anh đi xử lý vết thương một chút, còn đây là kỷ tử đường đỏ anh nấu cho em, cầm lấy uống đi."

Chương 55: Diểu Diểu, anh yêu em

Viện trưởng và phó viện trưởng đều gấp rút đến bệnh viện để xử lý chuyện này, cảnh sát cũng đã tới và tiến hành lấy lời khai của Lâm Diểu trước.

Những người khác bị mời ra ngoài, chỉ còn lại Lâm Diểu và hai cảnh sát trong phòng. Nữ cảnh sát liền bước tới đóng cửa lại.

Trần Thụ Dư nhìn Lâm Diểu qua khe cửa sắp khép.

Cô vẫn chưa hoàn toàn hoàn hồn sau cơn hoảng sợ, sắc mặt còn rất tái, trong tay ôm một chiếc bình giữ nhiệt đã bị rơi đến móp méo, từng ngụm từng ngụm chậm rãi uống trà đường đỏ kỷ tử.

Hơi nóng bốc lên phủ một lớp sương mờ trên khuôn mặt nhỏ nhắn, dường như dần dần lấy lại chút sắc hồng.

Trần Thụ Dư xoay người rời đi, sự không cam lòng và ganh tị trong lòng cậu ta cũng theo đó tan biến.

Cậu ta thích Lâm Diểu, bao nhiêu năm nay vẫn luôn thích. Vậy nên lúc nãy, sau khi lý trí cân nhắc và suy xét, rất có thể cậu ta cũng sẽ lao lên.

Thế nhưng, ngay từ giây phút cậu ta còn cân nhắc trong lòng, dường như đã thua Văn Dã – người không hề do dự dù chỉ một giây.

Sau khi lấy xong lời khai, Lâm Diểu bước ra khỏi phòng, rất nhiều đồng nghiệp vẫn chờ bên ngoài để an ủi cô. Từ những câu

nói vụn vặt của mọi người, cô dần hiểu được nguyên do của chuyện này.

Người đàn ông kia không phải lần đầu tiên đến bệnh viện quậy phá. Con trai ông ta vài năm trước từng được bác sĩ Vạn phẫu thuật. Khi đó, khối u đã được cắt bỏ hoàn toàn mà không gây tổn thương đến mô khỏe xung quanh. Vì vậy, ngay khi bước ra khỏi phòng mổ, bác sĩ Vạn đã nói với ông ta rằng ca phẫu thuật rất thành công.

Tuy nhiên, con trai ông ta vốn có hệ miễn dịch yếu, ca phẫu thuật lớn này khiến chức năng nội tạng suy giảm, chẳng bao lâu sau vẫn không may qua đời.

Sau nhiều lần bệnh viện giải thích, cuối cùng gia đình người đàn ông cũng hiểu ra, nhưng tính cách ông ta cố chấp, vẫn luôn đổ lỗi cái chết của con trai lên bác sĩ chính phụ trách ca mổ. Ông ta cho rằng câu nói "phẫu thuật thành công" của Chủ nhiệm Vạn là một sự lừa dối, tư tưởng và hành vi ngày càng trở nên cực đoan.

Người nhà sợ ông ta gây chuyện lớn, đến cả dao làm bếp dùng xong cũng phải khóa lại, bình thường luôn để mắt trông chừng. Tối nay, ông ta nhân lúc gia đình ngủ say, lén lấy con dao thủ công trong nhà chạy ra ngoài, chỉ là không biết đó là một con dao chưa từng được mài sắc.

Khương Tư Duyệt nói với giọng cảm thông: "Diểu Diểu, viện trưởng vừa bảo tối nay cô đã bị kinh hãi quá độ, cho cô nghỉ ngơi ba ngày rồi hãy quay lại làm."

Lâm Diểu gật đầu, cảm ơn sự quan tâm của đồng nghiệp, rồi xách cốc giữ nhiệt đã uống hết nước, đi thang máy xuống dưới.

Vết trầy trên cánh tay Văn Dã không nghiêm trọng, chỉ cần bôi thuốc là sẽ nhanh chóng lành. Cô cầm điện thoại, mở danh bạ

tìm số anh, vừa ra khỏi thang máy liền gọi ngay. Tiếng tút chưa vang được một giây đã có người nhấc máy.

"Alo, em về chưa?"

"Chưa nữa."

Giọng anh vang lên bên tai, đúng lúc Lâm Diểu bước qua góc hành lang, lập tức trông thấy bóng dáng người đàn ông mặc áo thun đen, thân hình cao lớn, đang đứng trong sảnh.

Cô chạy về phía anh, Văn Dã đang cầm điện thoại cũng ngẩng đầu lên nhìn theo tiếng động, sải vài bước lớn tiến về phía cô gái nhỏ.

"Anh đợi em à?" Lâm Diểu chớp mắt hỏi.

"Ừ." Văn Dã gật đầu.

Vừa trải qua một phen kinh hồn bạt vía như vậy, cấp trên chắc chắn sẽ cho cô về nhà nghỉ ngơi. Vì thế, anh hỏi cô được nghỉ mấy ngày. Nghe cô nói chỉ có ba ngày, anh cau mày tỏ vẻ không hài lòng.

Nghỉ thế này cũng quá keo kiệt rồi, ngay cả một tuần cũng không cho. Cô gái nhỏ vừa trải qua cú sốc lớn như vậy, ba ngày liệu có đủ để cô hồi phục tinh thần không?

Anh đưa tay lấy chiếc cốc giữ nhiệt mà cô đang móc ngón tay vào, cảm giác rõ ràng nhẹ hơn một phần: "Bụng đỡ hơn chút nào chưa?"

Lâm Diểu gật đầu. Cô vẫn còn sợ hãi sau những gì đã xảy ra, nhìn thấy cánh tay anh bôi đầy thuốc mỡ, giọng vừa đau lòng vừa trách móc: "Lúc đó sao anh lại liều lĩnh lao lên như thế chứ? May mà con dao đó chưa được mài sắc, nếu là dao sắc thì sao?

Anh tưởng mình là tường đồng vách sắt, thân thể kim cương bất hoại à?"

Văn Dã không phản bác, lặng lẽ để cô mắng.

Nếu con dao đó thực sự sắc bén, anh lại càng phải lao lên. Anh hiểu rõ cảm giác bị dao đâm vào người đau đớn thế nào, và càng không thể để cô chịu đựng dù chỉ một chút tổn thương.

Hai người rời khỏi bệnh viện, bắt một chiếc taxi. Lúc này đã là một giờ sáng, đường phố thông thoáng không có chút cản trở, rất nhanh đã về đến cổng khu chung cư.

Khu chung cư vào đêm khuya vô cùng yên tĩnh, bóng cây lay động dưới ánh đèn đường, ngay cả tiếng ve kêu cũng đã lặng đi. Sự tĩnh mịch ấy kéo dài cho đến khi về đến nhà. Văn Dã lấy đôi dép của cô từ tủ giày ra trước, cúi người đặt xuống bên chân cô, rồi giúp cô cởi dây giày.

Lâm Diểu vịn vào anh, lần lượt đá chiếc giày vải ra, xỏ chân vào dép, nhưng bàn tay đang nắm lấy cánh tay anh lại không buông ra.

Cô ngẩng mặt lên nhìn anh: "Anh vẫn chưa suy nghĩ xong sao?"

Dù cho ba ngày mà cô cho anh vẫn chưa đến hạn, nhưng ai mà ngờ được chỉ là một ca trực đêm bình thường, suýt chút nữa lại thành một lần sinh tử cận kề. Cô nóng lòng muốn biết câu trả lời của anh ngay lập tức.

Sợ anh lại nói ra những lời linh tinh, vừa thấy yết hầu anh khẽ chuyển động, Lâm Diểu đã vội nói trước:

"Từ cấp hai, đã có con trai thích em rồi. Lên cấp ba, đại học, thậm chí đến lúc học nghiên cứu sinh, trừ cái năm em bị bệnh, em vẫn thường xuyên được tỏ tình. Họ nói họ rất thích em, thậm chí là yêu em."

"Nhưng em biết, những tình cảm đó đều rất hời hợt, đến nhanh mà đi cũng nhanh."

"Bao nhiêu năm qua, em chỉ gặp được một người thực sự yêu em. Dù... dù anh chưa từng nói một câu 'anh yêu em', nhưng em biết, trên đời này, anh là người yêu em nhất. Anh sẽ không vì em bị bệnh mà trở nên xấu xí rồi chê bai em, gặp nguy hiểm cũng sẵn sàng liều mạng để bảo vệ em."

"Hai hôm trước anh nói gia thế và học vấn rất quan trọng, nhưng có biết bao nhiêu kẻ giàu có, khi vợ già nhan sắc tàn phai liền tìm kiếm niềm vui mới? Ngay cả những giáo sư đức cao vọng trọng, em cũng từng nghe nói không ít người phản bội hôn nhân của mình chỉ để chạy theo những nữ sinh trẻ đẹp."

"Chẳng lẽ anh nỡ nhìn em gặp phải kẻ không ra gì, rồi đến bốn, năm mươi tuổi, khi đã già đi, không còn xinh đẹp nữa, chồng em lại lén lút tìm một cô gái trẻ đẹp khác, còn đuổi em ra khỏi nhà sao?"

Giọng cô gái nhỏ mang theo chút nghẹn ngào và ấm ức, nói cứ như thể chuyện đó thật sự sẽ xảy ra vậy. Văn Dã dù chỉ mới nghe một giả thuyết như thế thôi cũng đã chịu không nổi, trong đầu bùng lên ý nghĩ muốn giết chết cái tên khốn nạn không biết là ai kia.

Thật ra, không cần nói đến chuyện xa vời như thế, chỉ riêng cảnh tượng tối nay thôi cũng đã đủ khiến Văn Dã khó chịu.

Cái tên Trần Thụ Dư đó, nhìn thì có vẻ si tình, yêu sâu đậm, thế mà khi cô gái nhỏ bị dao kề cận người, cậu ta lại đứng trơ ra như một khúc gỗ.

Nếu là anh, chỉ cần có thể bảo vệ cô không bị tổn thương, dù có phải phế một cánh tay, thậm chí mất mạng, anh cũng chẳng tiếc.

Nghĩ đến đây, anh thật sự không thể yên tâm giao cô cho bất kỳ ai khác ngoài chính mình.

Những năm qua, Văn Dã luôn là người làm nhiều hơn nói. Mỗi một việc anh làm, dù nhỏ bé hay lớn lao, đều là những lời tỏ tình trầm lặng mà sâu sắc nhất.

Tối nay, vào khoảnh khắc này, anh cúi mắt nhìn cô, cuối cùng chậm rãi, từng chữ một, nói ra câu đã chôn giấu trong lòng từ lâu:

"Diểu Diểu, anh yêu em."

Yết hầu anh khẽ trượt lên xuống: "Cảm ơn em vì đã chịu tha thứ cho anh. Từ nay về sau, anh sẽ biểu hiện thật tốt, sẽ không để em phải buồn hay đau lòng dù chỉ một chút."

Khóe mắt Lâm Diểu cong lên thành hình trăng khuyết.

Nghĩ một lúc, cô lại bổ sung: "Chúng ta phải đặt ra ba điều giao ước."

Văn Dã nhìn gương mặt nhỏ nhắn bỗng trở nên nghiêm túc của cô: "Đặt một trăm điều cũng không thành vấn đề."

"Điều thứ nhất," cô nghiêm túc nói, "sau này anh không được lừa em nữa."

"Được." Anh cũng trang trọng đáp lại.

Lâm Diểu tiếp tục nghĩ đến điều thứ hai, nhưng dù suy nghĩ thế nào cũng không nghĩ ra được gì. Ngoài chuyện đó ra, anh cái gì cũng rất tốt, hình như cô chẳng có yêu cầu gì thêm để đặt ra cho anh cả.

Văn Dã thấy cô cau mày, trầm tư suy nghĩ một lúc lâu, liền nhắc nhở: "Diểu Diểu, bây giờ em chưa nghĩ ra cũng không sao, sau

này nghĩ được thì tiếp tục đặt ra điều thứ hai, thứ ba."

Lâm Diểu cảm thấy vậy cũng được, bèn buông bàn tay đang níu lấy cánh tay anh, vui vẻ chạy về phòng tắm rửa.

Vừa mới tắm xong, nằm lên giường chưa được bao lâu, cửa phòng liền vang lên hai tiếng gõ. Cô bảo anh vào, Văn Dã đẩy cửa bước vào, ôm theo chăn gối đi đến bên giường cô.

"Máy điều hòa trong phòng anh hình như không mát lắm," Văn Dã ngừng lại một chút, rồi nói tiếp, "tối nay anh ngủ phòng em được không?"

Lâm Diểu đâu có mất trí nhớ, cô vẫn nhớ rõ chuyện tối hôm trước cô ôm chăn sang tìm anh, kết quả là anh trực tiếp ra sô pha phòng khách ngủ.

Cô cố ý nói: "Phòng khách cũng có điều hòa mà, anh cứ ngủ sô pha đi, dù sao anh cũng thích ngủ đó mà."

Văn Dã nhìn ra cô gái nhỏ không thực sự từ chối, mà chỉ đang giận dỗi.

Trong phòng ngủ chỉ bật một chiếc đèn bàn nhỏ, ánh sáng dịu nhẹ vẽ nên đường nét khuôn mặt góc cạnh, lạnh lùng của người đàn ông. Đường viền hàm sắc nét, kiểu tóc húi cua càng khiến anh có thêm vẻ cứng rắn. Thế nhưng lời nói thốt ra lại chẳng có chút khí phách nào.

"Trước đây là anh sai, Diểu Diểu đại nhân đừng chấp kẻ tiểu nhân, tha thứ cho anh một lần được không?"

Lâm Diểu: "..."

Cô lặng lẽ dịch người qua bên cạnh một chút. Ngay lập tức, Văn Dã đã chen vào khoảng trống vừa được nhường, rồi luồn tay vào trong chăn cô: "Anh xoa bụng cho em."

Anh vẫn giống hệt trước đây, cách một lớp áo ngủ của cô, bàn tay to chỉ đặt ngay ngắn trên bụng nhỏ, không chiếm thêm chút lợi nào.

Lâm Diểu được anh xoa đến mức thoải mái, nhắm mắt hưởng thụ, thì nghe thấy anh nói: "Anh sắp bán 'Một Giờ Rưỡi' rồi."

Lâm Diểu kinh ngạc mở tròn mắt, lo lắng hỏi: "Tại sao vậy?"

"Đừng lo." Văn Dã nhìn ra cảm xúc trong đáy mắt cô, khẽ cười, tay vẫn nhẹ nhàng xoa bụng cô, giải thích: "Dạo này các quán KTV cứ lần lượt đóng cửa, anh nghĩ những địa điểm giải trí như quán bar sau này cũng sẽ xuống dốc. Ngược lại, việc cải tạo khu dân cư cũ tuy trông có vẻ không đáng chú ý, nhưng vốn đầu tư ít, chu kỳ ngắn, lợi nhuận lại cao."

Lâm Diểu trước giờ không để tâm đến những chuyện này, nhưng cô rất tin tưởng vào mắt nhìn và khả năng của anh. Trước đây dù mở tiệm xăm hay quán bar, anh đều làm ăn phát đạt.

"Em ủng hộ anh." Đôi mắt cô sáng rực, đầy tin tưởng.

Văn Dã nhìn mà mềm lòng đến cực điểm, giọng càng thêm áy náy: "Nhưng sau khi sang nhượng quán bar, tiền vẫn còn thiếu một ít, anh định bán luôn căn nhà hiện tại. Trước mắt, anh sẽ thuê một căn hộ gần bệnh viện của em, như vậy mỗi ngày em đi làm cũng thuận tiện hơn."

"Chỉ là sẽ làm em chịu thiệt, phải theo anh thuê nhà một thời gian." Đôi mắt đen láy của anh tràn đầy áy náy.

"Chuyện này có gì mà thiệt thòi chứ." Lâm Diểu chẳng bận tâm chút nào: "Trong tay em còn mấy chục nghìn, em biết là không nhiều, nhưng muỗi dù nhỏ cũng là thịt mà. Anh cứ lấy dùng đi."

Văn Dã không biết bản thân có tài đức gì mà lại có được một cô gái tốt như vậy, giống như một món quà mà số phận ban tặng. Những gian nan anh từng trải qua, so với món quà quý giá này, đều trở nên chẳng đáng kể.

"Không cần." Vừa dứt lời, thấy cô không vui mà bĩu môi, anh lập tức đổi giọng: "Tiền cứ để em giữ trước, khi nào anh thiếu sẽ đến lấy."

Lâm Diểu lúc này mới lộ ra vẻ hài lòng đôi chút.

Văn Dã nhìn mà buồn cười: "Không sợ anh tiêu xài linh tinh, đến cuối cùng một xu cũng không còn, lại phải để em nuôi à?"

"Em sẵn lòng nuôi anh mà." Lâm Diểu buột miệng.

Giống như trước đây, khi cô còn học cấp ba và suốt năm đầu đại học, đều là anh chăm lo cho cô, mà còn chăm sóc rất chu đáo.

Mỗi ngày anh đều nấu những món ngon cho cô, thẻ ăn của cô chưa bao giờ hết tiền. Anh còn thường xuyên dụ dỗ cô ra trung tâm thương mại, mua đủ loại quần áo theo mùa cho cô.

Chưa kể suốt hơn một năm cô bị bệnh, anh đã chăm sóc cô tỉ mỉ đến nhường nào.

Đôi mắt hạnh của cô nhìn anh đầy nghiêm túc: "Bây giờ lương của em có thể chưa cao lắm, nhưng đợi em chuyển sang chính thức, có thể lên bàn mổ làm phẫu thuật rồi, thì sẽ cao hơn nhiều. Nuôi anh không thành vấn đề."

Văn Dã im lặng một thoáng, sau đó nghiêm túc nói: "Xem ra từ mai anh phải bắt đầu tập thể hình rồi."

"Ế?" Lâm Diểu chớp mắt khó hiểu.

Văn Dã khẽ cong môi: "Dù sao sau này anh cũng phải dùng sắc để hầu hạ Diểu Diểu, ít nhất cũng phải có chút nhan sắc chứ."

Lâm Diểu bị anh chọc đến nóng bừng mặt, trừng mắt lườm anh: "Anh nói linh tinh gì thế."

Ngày mai cô không phải đi làm, Văn Dã nhắc nhở: "Mai em không phải làm đúng không? Tắt báo thức đi."

Lâm Diểu lúc này mới nhớ ra cái báo thức sáu giờ rưỡi sáng mỗi ngày của mình, vội vàng với lấy điện thoại bên gối, may mà có Văn Dã nhắc, nếu không mai cô lại bị đánh thức sớm mất.

Tối nay cô đã trải qua quá nhiều kinh ngạc, lại hoàn thành được chuyện lớn canh cánh trong lòng đã lâu, cả người rơi vào trạng thái vừa mệt mỏi vừa thả lỏng, chẳng mấy chốc cơn buồn ngủ ập đến.

Khi cô sắp chìm vào giấc ngủ, bên tai vang lên giọng nói trầm khàn của anh: "Diểu Diểu, cho anh 867 ngày."

Lâm Diểu ý thức đã mơ hồ, không mở mắt, thuận miệng hỏi: "Sao lại là 867 ngày?"

Văn Dã duỗi tay, cách lớp chăn mỏng ôm cô sát lại gần: "Bởi vì 867 ngày nữa, chính là sinh nhật 29 tuổi của em."

Cô gái nhỏ trong lòng khẽ "ồ" một tiếng, rồi không đáp gì nữa, ngủ rất ngon lành, hơi thở nhẹ nhàng và đều đặn.

Văn Dã cúi đầu, đặt một nụ hôn nhẹ nhàng và trân quý lên đ.ỉnh đầu cô, giọng nói trầm thấp gần như thì thầm bên tai:

"Chờ em hai mươi chín tuổi, anh sẽ cưới em."

Trước khi điều đó thành hiện thực, anh sẽ dốc hết sức mình, không chỉ mang đến cho cô một đám cưới lộng lẫy như giấc mơ,

mà cả những thứ trần tục nhưng khiến người đời ngưỡng mộ, anh cũng muốn dâng lên tận tay cô.

Sáng hôm sau, cả hai vẫn bị chuông điện thoại đánh thức. Văn Dã mở mắt trước, duỗi cánh tay dài với lấy chiếc điện thoại đặt bên gối của cô. Màn hình sáng lên, hiển thị một cái tên tiếng Anh.

Anh vuốt nhẹ màn hình để nhận cuộc gọi, cầm điện thoại áp vào tai Lâm Diểu.

Chỉ nghe thấy cô gái nhỏ ngái ngủ khẽ "alo" một tiếng. Không biết đầu dây bên kia nói gì, nhưng ánh mắt ngái ngủ của cô lập tức biến mất, cô nhanh chóng cầm lấy điện thoại từ tay anh, tinh thần phấn chấn ngồi bật dậy.

Sau đó, cô chăm chú nghe đối phương nói một lúc lâu, liên tục nói lời cảm ơn, trên mặt tràn đầy ý cười rồi mới cúp máy.

"Ai vậy?" Văn Dã cũng ngồi dậy, có chút khó chịu hỏi. Cái tên tiếng Anh kia vừa nhìn là biết đàn ông.

"Một người bạn cùng lớp với em hồi học thạc sĩ ở Cambridge." Lâm Diểu rạng rỡ, nụ cười trên môi càng tươi hơn: "Trước đây, em đã gửi phim chụp bàn tay phải của anh cho cậu ấy, nhờ cậu ấy hỏi giúp giáo sư xem có hy vọng phẫu thuật chữa khỏi không."

Đôi mắt cô sáng rực như được đính đầy sao, nếu không phải đang ngồi trên giường, e rằng cô đã nhảy cẫng lên rồi. Giọng nói không giấu nổi sự phấn khích—

"Mấy ngày trước, cậu ấy cùng giáo sư hướng dẫn đi Đức tham dự một hội thảo học thuật. Cậu ấy lại mang phim chụp của em đưa cho một giáo sư ngoại thần kinh xem. Đối phương nói rằng với công nghệ mới nhất hiện nay, tuy không thể chữa khỏi hoàn toàn, nhưng có thể hồi phục được bảy tám phần!"

Chương 56: Sẽ không làm Diểu Diểu đau đâu

Đúng lúc Lâm Diểu còn ba ngày nghỉ, cô liền tra thông tin chuyến bay. Chuyến bay quốc tế gần nhất khởi hành lúc mười hai giờ trưa. Cô lập tức bật dậy thu dọn hành lý.

Trước giờ cất cánh nửa tiếng, hai người đã lên máy bay. Văn Dã lấy ra một đôi dép từ vali đưa cho Lâm Diểu thay, rồi nhét vào tay cô một chiếc tai nghe Bluetooth, sau đó mở máy tính bảng, cùng cô xem bộ phim đã tải sẵn từ trước.

Xem được một nửa, Lâm Diểu bắt đầu thấy buồn ngủ. Vừa ngáp một cái, Văn Dã đã lấy ra một chiếc chăn mỏng và gối chữ U đưa cho cô: "Ngủ một lát đi."

Lâm Diểu thu dọn hành lý rất vội, chỉ kịp nhét quần áo thay đổi và dây sạc điện thoại vào vali, nhất thời cũng không nghĩ ra còn cần mang theo gì khác. So với cô, Văn Dã chuẩn bị đầy đủ hơn rất nhiều.

Có chăn và gối, dù đang ở trên chiếc máy bay ồn ào, cô vẫn ngủ thiếp đi.

Trong cơn mơ màng, Lâm Diểu nghe thấy một nữ tiếp viên nước ngoài đến gần, nhờ Văn Dã làm một bài khảo sát về mức độ hài lòng.

Toàn bộ cuộc trò chuyện diễn ra bằng tiếng Anh, tốc độ nói còn khá nhanh. Cô đang định mở mắt giúp anh phiên dịch thì đã nghe thấy giọng nói trầm ấm của Văn Dã trả lời toàn bộ câu hỏi, phát âm lưu loát đến bất ngờ.

Bảy năm trước, vì muốn sang Anh, anh từng học IELTS một thời gian, nhưng đã lâu như vậy rồi mà không những không quên, trình độ tiếng Anh của anh còn tiến bộ hơn trước rất nhiều.

Sự nghi hoặc lóe lên trong đầu nhưng nhanh chóng bị cơn buồn ngủ đ.è xu.ống. Lâm Diểu lại tiếp tục chìm vào giấc ngủ, đến khi gần đến giờ phát suất ăn trên máy bay mới tỉnh dậy. Văn Dã liền mở nắp bình giữ nhiệt mang theo, rót cho cô một cốc nước ấm.

Lâm Diểu uống mấy ngụm nước, chợt nhớ ra điều gì đó liền hỏi anh.

Văn Dã suy nghĩ một lát rồi đáp: "Có lẽ là vì ngày nào anh cũng lên mạng đọc tin tức về Cambridge. Lâu dần, tiếng Anh cũng tốt lên thôi."

Nhìn thấy ánh mắt ngơ ngác của cô, anh thở dài, thẳng thắn nói: "Nhớ em quá, mà lại không biết mỗi ngày em đã làm gì. Chỉ có thể xem thử thời tiết ở thành phố nơi em đang sống, xem nơi đó đã xảy ra chuyện gì. Nếu hôm ấy trời mưa, anh sẽ hy vọng em đã mang ô. Nếu hôm ấy nắng đẹp, anh cũng mong tâm trạng em cũng rực rỡ như thế."

Chóp mũi Lâm Diểu bỗng cay xè, lại có cảm giác muốn rơi nước mắt.

Gò má phải của cô bị véo nhẹ một cái. Cô chạm phải đôi mắt đen thẫm sâu hun hút của anh.

Văn Dã lại cười, trêu chọc: "Đừng vì anh mà buồn, tất cả đều do anh tự chuốc lấy, là anh đáng đời."

Chuyến bay kéo dài mười lăm tiếng, khi máy bay hạ cánh thì đã là hơn bốn giờ sáng. Hai người tìm một khách sạn nghỉ ngơi vài tiếng rồi cùng nhau đi gặp người bạn vẫn còn ở lại đây để tham dự hội thảo.

Nhờ người bạn đó giới thiệu, Lâm Diểu tìm được một vị giáo sư có tiếng trong lĩnh vực thần kinh học. Hội thảo còn kéo dài hai ngày nữa, giáo sư đồng ý sẽ thực hiện ca phẫu thuật cho Văn Dã vào sáng ngày thứ ba.

Lâm Diểu giải thích tình hình với Chủ nhiệm bệnh viện, xin nghỉ thêm hai ngày.

Trước khi Văn Dã được đẩy vào phòng phẫu thuật, cô tháo mặt dây chuyền ngọc bội từng bảo vệ cô, thành kính đeo nó lên cổ anh.

Lúc trước là cô ở trong khoang cấy ghép, Văn Dã ở bên ngoài chờ đợi. Giờ đây, người đứng ngoài phòng phẫu thuật đợi lại là cô.

Cảm giác này chẳng dễ chịu hơn chút nào, cô chờ đợi trong lo lắng và bất an. Chỉ mới hơn bốn tiếng mà cô đã thấy dài đằng đẵng, không tưởng tượng nổi khi trước cô nằm trong khoang cấy ghép suốt hai mươi lăm ngày, Văn Dã đã phải chịu đựng thế nào.

Cuối cùng, đèn báo Phẫu thuật đang tiến hành cũng tắt. Nhìn thấy giáo sư mỉm cười bước ra, trái tim đang bị siết chặt của Lâm Diểu mới thả lỏng được một nửa. Cô vội vàng trao đổi với ông bằng tiếng Anh, rồi lập tức chạy vào gặp Văn Dã.

Phẫu thuật chỉ gây tê nửa người, nên Văn Dã vẫn tỉnh táo. Cô nở nụ cười cong mắt: "Ca phẫu thuật rất thành công. Sau này tay phải của anh chỉ cần tránh dùng lực quá mạnh, còn lại vẫn có thể sử dụng bình thường."

Văn Dã nhìn biểu cảm thả lỏng của bác sĩ y tá là đã đoán được kết quả không tệ. Giờ nghe cô nói vậy, khóe môi hắn nhếch lên.

"Vị Bồ Tát này thật linh thiêng. Sau này có tiền, nhất định phải dâng hương thật nhiều."

——

Bành Nhất Phàm và mấy người khác cũng đã nghe tin vui này. Ngay tối hôm bọn họ về nước, cả đám đã hẹn nhau ở một quán nướng ven đường.

Ba người bọn họ đến trước, ngồi bên chiếc bàn nhỏ dựng ngoài vỉa hè, đã khui bia uống từ trước.

"Diểu Diểu, bọn em ở đây!" Bành Tư Gia nhìn thấy Lâm Diểu và Văn Dã đi tới, liền cười tươi, giơ tay vẫy mạnh về phía họ.

Bành Nhất Phàm và Lộ Vũ An theo hướng đó nhìn qua.

Bành Nhất Phàm thắc mắc lẩm bẩm: "Chẳng phải tôi mới uống có nửa lon bia thôi sao, sao lại hoa mắt thế này? Sao anh Dã với Lâm Diểu lại đang nắm tay nhau vậy?"

Mà còn là kiểu đan mười ngón tay vào nhau ấy chứ?!

Lộ Vũ An cũng đầy vẻ khó hiểu: "Cái này trông có giống chút nào với cái dáng vẻ anh Dã bị Diểu muội làm tổn thương đến tan nát cõi lòng như cậu nói đâu?"

Ngược lại, cậu ta còn thấy có chút kỳ lạ, giống như đang ngọt ngào đến phát ngấy vậy.

Bành Tư Gia nhìn hai tên ngốc này phản ứng chậm chạp mà cạn lời.

Lâm Diểu và Văn Dã đi đến bàn của bọn họ, lúc này mới buông tay nhau ra.

Văn Dã kéo qua hai chiếc ghế nhựa, thấy trên mặt ghế có chút nước, liền lấy khăn giấy ra lau sạch, sau đó mới đặt ghế ra sau lưng cô.

Sau khi ngồi xuống, Lâm Diểu cúi đầu lấy một chiếc túi nhỏ màu hồng từ trong túi xách ra, đưa cho Bành Tư Gia, cười nói: "Trước đây em có nói muốn mua màu son này nhưng hết hàng rồi mà, chị thấy có ở cửa hàng miễn thuế trong sân bay nên mua cho em luôn nè."

Trong túi còn có một hộp sô-cô-la và một gói bánh quy được gói trong bao bì tinh xảo, đáng yêu. Bành Tư Gia nhìn mà cảm động muốn khóc: "Hu hu hu, cảm ơn Diểu Diểu, chị tốt quá đi mất!"

Lâm Diểu đối xử công bằng với tất cả, lại lấy từ trong túi ra hai chiếc túi giống hệt nhau, bên trong đựng sữa rửa mặt nam và sô-cô-la.

Cô nâng cánh tay lên, đưa về phía trước, mỉm cười với Bành Nhất Phàm và Lộ Vũ An: "Cho các anh này."

Hai người họ vẫn đang trong trạng thái ngơ ngác, lặng thinh nhận lấy túi quà. Văn Dã híp mắt tỏ vẻ không hài lòng: "Không biết nói lời cảm ơn à?"

"A, cảm ơn Diểu muội nhé!" Hai người kia chậm nửa nhịp mới hoàn hồn.

Bành Nhất Phàm chần chừ hồi lâu, cuối cùng vẫn không nhịn được mà hỏi: "Anh Dã, rốt cuộc anh với Diểu muội là thế nào đây?"

Văn Dã liếc họ một cái, ghét bỏ vì mắt nhìn của họ quá kém: "Rõ rành rành thế còn không thấy?"

Anh kéo dài giọng, như thể muốn tỏ vẻ thản nhiên, nhưng khóe môi lại chẳng giấu nổi ý cười, trong giọng nói còn tràn đầy vui sướng và khoe khoang sắp tràn ra ngoài: "Quay lại với nhau rồi đấy."

Bành Nhất Phàm và Lộ Vũ An: "???!!!"

Ở bên nhau rồi á???

Quan trọng hơn là quay lại á??? Sao bọn họ chẳng nhận ra gì cả?!

Phải mất một lúc lâu, Bành Nhất Phàm mới hoàn hồn từ cơn chấn động. Cậu ta bừng tỉnh đại ngộ, vỗ đùi đánh chát một cái: "Đậu má! Em đã bảo mà, hồi trước anh Dã đối xử với Diểu muội tốt quá mức, nào có giống nuôi em gái đâu, rõ ràng là nuôi vợ tương lai ấy chứ!"

Vành tai Lâm Diểu nóng bừng, bị chữ "vợ" làm đỏ bừng cả mặt.

"Đừng nói linh tinh." Văn Dã phủ nhận, vẻ mặt vô cùng ngay thẳng: "Lúc đó tao không có mấy suy nghĩ quanh co đó."

Chỉ đơn giản là muốn đối tốt với cô, dốc hết khả năng của mình để cô có thể sống tốt hơn một chút trong cái nơi rách nát ấy.

Rất nhiều đĩa đồ nướng lần lượt được bưng lên, bày kín cả bàn.

Lâm Diểu và Bành Tư Gia vừa ăn vừa trò chuyện về những chủ đề của con gái, ba người đàn ông bên cạnh cũng uống bia tán gẫu.

Văn Dã ít nói, phần lớn thời gian đều nghe Bành Nhất Phàm và Lộ Vũ An trò chuyện, thỉnh thoảng lại nhìn sang cô gái bên cạnh. Nước trong cốc cô uống hết, anh liền rót đầy, tay cô bị dính dầu mỡ, anh lập tức đưa giấy lau cho cô.

Cứ ăn uống trò chuyện như vậy suốt hơn hai tiếng, Văn Dã đứng dậy đi thanh toán, vì quán quá đông khách nên trước anh còn xếp mấy người.

Bành Tư Gia cười hì hì nhìn Bành Nhất Phàm: "Em nói anh ngốc mà anh không chịu nhận, giữa Diểu Diểu và Văn Dã rõ ràng thế còn gì, vậy mà anh vẫn ngốc nghếch nghĩ bọn họ chỉ là anh em thuần túy."

Bành Nhất Phàm uống say rồi, cái gì cũng dám nói, còn bày ra vẻ mặt oan ức: "Đó là vì từ lâu trong lòng anh Dã đã có một bạch nguyệt quang rồi. Sau đó Diểu muội chuyển đến một thời gian dài, anh hỏi anh ấy có còn thích bạch nguyệt quang đó không, anh ấy còn rất chắc chắn nói là vẫn thích, thích cả đời này. Làm sao anh biết được là sau này anh Dã lại động lòng với Diểu muội chứ!"

Bành Tư Gia: "!!!"

Bành Tư Gia nghe vậy thì hoảng hốt, vội liếc nhìn Lâm Diểu. Chỉ thấy cô mím môi, vẻ mặt không vui. Đương nhiên rồi, ai mà vui nổi khi nghe thấy bạn trai mình từng nói sẽ thích một "bạch nguyệt quang" nào đó cả đời chứ? Nếu đổi lại là cô, không làm ầm lên một trận ngay tại chỗ thì cũng coi như là tu dưỡng tốt lắm rồi!

A a a! Hai người ta vất vả lắm mới gương vỡ lại lành, sao tự nhiên lại để cô và cái tên ngu ngốc Bành Nhất Phàm này khơi ra một vết nứt nữa chứ!

Cô trừng mắt nhìn Bành Nhất Phàm: "Cái đầu cá vàng của anh thì nhớ được cái gì chứ! Đừng có uống say rồi nói linh tinh mà đặt điều cho Văn Dã, coi chừng anh ấy đánh anh đấy."

"Anh đâu có nói bừa." Bành Nhất Phàm ưỡn cổ, không phục cãi lại: "Anh nhớ rõ ràng mà. À đúng rồi, lúc đó lão Lộ cũng có mặt, anh Dã có nói thích bạch nguyệt quang đó cả đời hay không?"

Lộ Vũ An cũng uống đến đỏ mặt tía tai, gật đầu mạnh một cách ngớ ngẩn: "Đúng rồi, anh Dã lúc đó nói y hệt vậy mà!"

Bành Tư Gia: "..."

Bành Tư Gia lúng túng nhìn Lâm Diểu, cố gắng trấn an: "Diểu Diểu, chị đừng để bụng, con trai mười mấy tuổi nói gì thì sao mà tính là thật được."

Lâm Diểu nhẹ nhàng gật đầu.

Lúc này, Văn Dã thanh toán xong, quay lại một cách tự nhiên, nắm lấy tay Lâm Diểu: "Bọn anh đi trước đây."

Bắt một chiếc taxi, Lâm Diểu ngồi vào ghế sau trước, Văn Dã theo sau, ngồi sát bên cô. Anh lại muốn nắm lấy bàn tay nhỏ của cô để chơi, nhưng vừa mới cầm được, lòng bàn tay mềm mại kia đã nhanh chóng rút ra.

Lâm Diểu quay mặt sang hướng khác: "Trên người anh có mùi rượu."

Văn Dã mới làm phẫu thuật xong, tối nay đến nửa lon bia cũng chưa uống hết. Nhưng nghĩ đến việc cô nhóc này có khứu giác nhạy bén, anh bật cười, tự giác ngồi cách cô xa ra một chút.

Dù sao thì lát nữa về nhà, sau khi tắm xong, không chỉ có thể nắm tay, mà còn có thể ôm, thậm chí... hôn.

Về đến nhà, Văn Dã lập tức muốn đi tắm. Anh vừa cầm quần áo sạch, còn chưa kịp bước vào phòng tắm thì đã bị cô nhóc gọi lại.

Lâm Diểu cầm theo một túi ni lông và cuộn băng keo trong đi tới: "Tay anh vẫn còn băng gạc, để em dùng túi ni lông bọc lại, đừng để dính nước."

Cô bảo Văn Dã đưa tay phải vào trong túi, trước tiên thắt một nút ở cổ tay, sau đó dùng băng keo trong quấn chặt từng vòng một. Như vậy, dù có bị vòi sen xối nước lên cũng không dễ bị ướt.

Văn Dã cúi mắt nhìn động tác nghiêm túc và tỉ mỉ của cô, khóe môi khẽ cong lên: "Diểu Diểu thật tốt."

Lâm Diểu không lên tiếng, cầm kéo và băng keo đã dùng xong rời đi.

Không ai quy định rằng cả đời chỉ có thể thích một người. Chẳng qua trước khi thích cô, anh đã có một mối tình khắc cốt ghi tâm mà thôi. Chẳng qua là anh từng nói sẽ thích người đó cả đời mà thôi.

Cô không giận, một chút cũng không giận.

Đến lúc này, Văn Dã vẫn chưa nhận ra sự bất thường của cô gái nhỏ. Anh nhanh chóng gội đầu, tắm rửa, còn cố ý dùng thêm một chút sữa tắm và dầu gội. Trước khi mặc quần áo, anh giơ cánh tay lên ngửi thử.

Ừ, rất tốt, chẳng còn chút mùi rượu nào.

Vì căn hộ năm ngày nay không có ai ở, chắc chắn sẽ bám bụi, nên Văn Dã cầm giẻ lau đi vào phòng của Lâm Diểu để dọn dẹp.

Cửa phòng tắm vẫn đóng, tấm kính phủ một lớp hơi nước mờ mịt, tiếng nước chảy tí tách, lờ mờ có thể thấy bóng dáng một người bên trong.

Yết hầu Văn Dã khẽ trượt lên xuống. Sau khi lau dọn xong, anh rửa tay, rồi lấy từ trong tủ lạnh ra một chai nước đá, ngửa cổ uống nửa chai. Sau đó, anh ngồi xuống sô pha trả lời tin nhắn của ông chủ Chu.

Quán bar đã được chuyển nhượng cho Chu Hưng Vĩ. Bên kia có vẻ đang dò hỏi anh có kế hoạch gì tiếp theo, liệu có con đường kiếm tiền nào mới hay không.

Tiếng nước trong phòng tắm dừng lại. Văn Dã ném điện thoại sang một bên rồi bước vào trong phòng, lấy máy sấy tóc từ kệ, cắm điện.

Cửa phòng tắm bật mở, hơi nóng ùa ra.

Văn Dã nghiêng đầu nhìn sang, hơi nín thở.

Cô gái nhỏ mặc một chiếc váy ngủ tay bồng màu vàng nhạt viền ren, trên đó còn có hình hoa tulip và thỏ con hoạt hình.

Kiểu dáng rộng rãi, đáng yêu, nhưng vì vừa mới tắm xong, mái tóc dài còn ướt rũ xuống vai, hai cánh tay trắng nõn lộ ra ngoài ống tay áo ánh lên sắc hồng ẩm ướt, gương mặt cũng ửng hồng, đôi mắt đọng lại một tầng hơi nước.

Vừa mềm mại, vừa quyến rũ.

Giọng Văn Dã khàn đi: "Lại đây, anh sấy tóc cho em."

Lâm Diểu không quá tình nguyện nhưng vẫn đi tới, ngồi xuống ghế trước bàn.

Đây không phải lần đầu tiên anh sấy tóc cho cô.

Mùa hè sau kỳ thi đại học của Lâm Diểu, hai người đã sống cùng nhau hơn một năm. Cô đã quen với việc ở chung với anh, thường xuyên tắm xong liền mặc đồ ngủ ngồi trên sô pha phòng khách, vừa xem tivi vừa ôm nửa quả dưa hấu ăn.

Sau đó, Văn Dã phát hiện cô có một thói quen rất không tốt— mỗi lần chỉ chịu sấy tóc đến khi còn hơi ẩm, rồi lý sự rằng thời tiết nóng, tóc sẽ tự khô thôi.

Thế là anh lấy một ổ cắm nối dài, cắm máy sấy vào, rồi ấn đầu cô xuống, ép cô để anh sấy lại cho khô hẳn.

Thế nhưng mùa hè năm đó, Văn Dã hoàn toàn không dám vượt quá giới hạn. Anh cầm máy sấy tóc giúp cô sấy khô mái tóc ướt, mắt nhìn thẳng vào bộ phim truyền hình cô đang xem, không dám liếc đi chỗ khác dù chỉ một chút.

Còn lúc này, khi cúi mắt xuống, anh nhìn thấy giọt nước trượt theo lọn tóc, rơi xuống xương quai xanh trắng nõn của cô, rồi

chầm chậm lăn xuống dưới. Cổ áo váy ngủ bị thấm ướt một chút, phập phồng khẽ nhô lên, lộ ra một điểm gồ ghề tinh tế.

Văn Dã nhìn đến nóng cả người, nhưng vẫn nhẫn nhịn, tiếp tục sấy tóc cho cô đến khi khô hẳn. Anh đưa tay luồn vào mái tóc mềm mại, vuốt mấy lần để chắc chắn đã khô hoàn toàn, sau đó mới cuộn dây máy sấy lại và đặt về chỗ cũ.

Lâm Diểu định nằm xuống giường đi ngủ, nhưng bóng dáng cao lớn của anh đứng chặn trước mặt. Một cánh tay rắn rỏi ôm lấy eo cô, đôi mắt đen thẫm mang theo ý cười, khóe môi khẽ nhếch lên, từng chút từng chút cúi xuống gần cô hơn.

Nhưng đôi môi mềm mại anh mong mỏi suốt cả buổi tối không hề chạm tới, bởi cô đã nghiêng đầu sang một bên, chỉ để lại cho anh gò má mịn màng.

"Anh tắm sạch rồi, không còn chút mùi rượu nào nữa." Văn Dã nghĩ cô vẫn còn để ý đến chuyện đó.

Lâm Diểu nhìn anh, nhịn cả buổi tối, cuối cùng cũng không nhịn được nữa, giọng nói chua lè: "Em không có ghen đâu nhé, chỉ là tiện thể hỏi một chút thôi. Cái người được gọi là bạch nguyệt quang của anh... có phải là bạn học cấp hai không?"

Văn Dã sững sờ, hoàn toàn không hiểu nổi "bạch nguyệt quang" mà cô nói là ai.

Lâm Diểu thấy anh như vậy, tưởng anh muốn chối, liền phồng má, có lý có chứng mà nói: "Bành Nhất Phàm và Lộ Vũ An đều nói, anh đã thích một cô gái từ rất lâu rồi. Sau khi em chuyển đến ở được một thời gian dài, bọn họ hỏi anh, anh vẫn nói thích cô gái đó, còn nói..."

Cô nhăn mũi, giọng điệu vô thức trở nên chua chát: "Sẽ thích cô ấy cả đời."

Văn Dã nghe cô nói vậy, lập tức hiểu ra. Anh làm bộ như chợt nhớ đến điều gì đó, kéo dài giọng "Ồ" một tiếng: "Anh đúng là có một bạch nguyệt quang trong lòng, cũng từng nói sẽ thích cô ấy cả đời."

"Cô ấy à, không phải bạn học cấp hai của anh, mà là người anh gặp ở bên ngoài. Vừa xinh đẹp, vừa thông minh đáng yêu, lại còn có tấm lòng lương thiện, tính cách dịu dàng. Tất cả những từ ngữ tốt đẹp nhất trên đời đặt lên người cô ấy cũng không quá chút nào."

Lâm Diểu giữ nguyên vẻ mặt vô cảm, nghe anh không ngừng khen ngợi "bạch nguyệt quang" của anh đến tận trời xanh. Trong lòng cô tự nhủ không được tức giận, nhưng lại thấy anh nhếch khóe môi, bổ sung thêm một câu:

"Hơn nữa, cô ấy còn rất giỏi múa."

Một cảm giác quen thuộc mãnh liệt đột nhiên trào dâng trong lòng Lâm Diểu. Câu nói này, hình như trước đây anh cũng đã từng nói. Lúc đó, cô còn vui mừng vì bản thân vừa khéo hợp với sở thích của anh.

Bạch nguyệt quang của anh, có lẽ đã không còn nữa. Nếu không, với tính cách của anh, chắc chắn anh vẫn sẽ kiên trì thích cô ấy đến cùng.

Lúc cô mới chuyển đến, anh đã tìm đủ mọi cách để đối xử tốt với cô, chắc chắn là vì nhìn thấy bóng dáng của "bạch nguyệt quang" trong cô.

Văn Dã cảm thấy mình đã tỏ tình rõ ràng lắm rồi, vậy mà lại thấy cô nhóc phồng má lên như một con cá vàng nhỏ, vành mắt cũng đỏ hoe.

Còn chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra, đã nghe thấy cô hít mũi một cái, giọng nói đầy ấm ức: "Lúc ban đầu anh thích em, có phải là

vì coi em như thế thân của bạch nguyệt quang kia không?"

Văn Dã hoàn toàn sững sờ. Trước khi cô bật khóc vì tủi thân, não bộ anh nhanh chóng vận hành, cuối cùng cũng hiểu ra vấn đề.

Trong đôi mắt đen của anh ánh lên sự bất lực xen lẫn buồn cười: "Diểu Diểu, sao em không nghĩ rằng bạch nguyệt quang của anh, từ đầu đến cuối vẫn luôn là em?"

"Không thể nào." Lâm Diểu lắc đầu, rất kiên định và lý trí phủ nhận: "Bành Nhất Phàm nói rất rõ ràng, trước khi em chuyển đến, anh đã thích bạch nguyệt quang kia rồi."

Văn Dã thở dài: "Vậy anh có nói với em chưa? Trước khi em chuyển đến, anh đã từng gặp em rồi. Anh nhìn thấy em múa qua tấm kính lớn của trung tâm vũ đạo ấy."

Lần này, người sững sờ lại là Lâm Diểu. Bao nhiêu ấm ức trong lòng bị cảm xúc khó tin nuốt chửng.

Cô cảm thấy nhận thức của mình liên tục bị đảo lộn. Ban đầu, sau khi nhìn thấy tấm ảnh chụp cái bóng đặt ở đầu giường anh, cô cứ tưởng rằng anh thích cô là chuyện xảy ra sau khi cô chuyển đến không bao lâu.

Cô tưởng rằng như thế đã là sớm lắm rồi, nhưng không ngờ đối với anh, hóa ra lại là... yêu từ cái nhìn đầu tiên.

"Em có biết tại sao quán bar lại tên là 'Một Giờ Rưỡi' không?" Văn Dã lên tiếng xác nhận suy đoán của cô: "Bởi vì ngày đó anh gặp em chính là vào buổi chiều ngày 14 tháng 2, lúc một giờ ba mươi."

"Anh đã bị vẻ đẹp đó cuốn hút ngay từ ánh nhìn đầu tiên, rất lâu cũng không thể thoát ra được. Sau này, khi em chuyển đến ở cạnh, anh lại càng không thoát ra nổi. Anh nghĩ rằng cả đời này anh sẽ thích em."

"Nhưng bây giờ," anh bật cười, "anh cảm thấy suy nghĩ đó không chính xác lắm. Cả đời sao mà đủ chứ? Kiếp sau, rồi kiếp sau nữa, anh vẫn muốn thích em."

Trong đôi mắt dài hẹp của anh chất chứa tình ý sâu đậm. Anh cúi đầu, hơi thở nóng bỏng phả lên má cô. Lâm Diểu không còn né tránh nữa mà chủ động ngẩng mặt lên, chiếc cổ trắng nõn kéo dài thành một đường cong đẹp mắt.

Nụ hôn sâu dần.

Người đàn ông càng lúc càng thành thạo, đầu lưỡi cô bị mút đến tê dại, cảm giác như thiếu oxy, không còn cách nào khác ngoài vòng tay qua cổ anh để giữ vững bản thân. Nhưng đôi chân cô vẫn mềm nhũn, dần dần không đứng vững nổi.

Văn Dã dứt khoát vòng tay bế ngang cô lên, chuyển địa điểm. Anh ngồi xuống mép giường, còn cô thì trực tiếp ngồi lên đùi anh.

Lâm Diểu tạm thời mới có được một khoảnh khắc để hít thở, nhưng hoàn toàn không đủ để cô lấy lại bình tĩnh. Ngay giây tiếp theo, môi lưỡi lại bị cạy mở, hơi thở nóng rực của anh quấn lấy, nụ hôn này còn ngang ngược và bá đạo hơn lúc trước.

Trong căn phòng, ngoài tiếng điều hòa vận hành, dần dần lại xuất hiện thêm những âm thanh ướt át vang vọng.

Thực ra, trong năm ngày ở Đức, hai người cũng đã hôn nhau. Hôm nay vừa về nhà, cũng đã hôn xong mới đi dự bữa tiệc. Nhưng dù thế vẫn chẳng thể nào thỏa mãn.

Nụ hôn kéo dài rất lâu, Văn Dã ước chừng lần này còn lâu hơn cả giới hạn lần trước của cô gái nhỏ, mãi mới miễn cưỡng rời khỏi đôi môi mềm mại ấy.

Lâm Diểu như bị luồng điện chạy qua người, lại như đang ngâm trong nước ấm, toàn thân vừa tê dại vừa mềm nhũn. Cô tựa cằm lên vai anh, chậm rãi điều hòa nhịp thở.

Văn Dã dùng bàn tay to lớn nhẹ nhàng vuốt dọc lưng cô, từng chút một giúp cô bình ổn hơi thở. Động tác dịu dàng đến không thể dịu dàng hơn, nhưng chính anh thì lại chẳng ổn chút nào. Những đường gân xanh nổi rõ trên cánh tay rắn rỏi và cần cổ đã tố cáo sự kìm nén khó chịu của anh.

Cô gái nhỏ đang ngồi trên đùi anh, vạt váy ngủ mỏng manh rủ xuống hai bên chân, làn da mềm mại áp sát vào anh. Giữa họ chỉ cách một lớp vải cotton mỏng manh.

Cảm giác thật khác biệt, thậm chí còn có chút ẩm ướt.

Lâm Diểu phải mất một lúc lâu mới khiến nhịp tim hỗn loạn bình ổn lại, hơi thở vẫn chưa đều, cô khẽ ngẩng khuôn mặt ửng đỏ khỏi vai anh. Đôi mắt long lanh sóng sánh nước, lặng lẽ nhìn anh.

Cô hơi cựa quậy, sự ma sát nhẹ ấy khiến cảm giác tiếp xúc trở nên rõ ràng hơn. Cơ bắp Văn Dã căng cứng, sợi dây trong lòng căng chặt hơn nữa.

"Lần đầu tiên anh gặp em, có phải là ở trung tâm dạy múa trên đường Nam Lăng không?"

Trước đây cô từng nghe anh nhắc qua, chỉ cho rằng đó là một lần tình cờ gặp gỡ nên không hỏi thêm. Nhưng bây giờ biết đó chính là ngày anh trúng tiếng sét ái tình với cô, cô liền muốn hiểu rõ hơn.

"Không phải." Văn Dã giọng khàn khàn phủ nhận, "Là ở đường Tương Bắc."

Trước khi học lớp 9, Lâm Diểu từng theo học ở một trung tâm trên đường Tương Bắc, sau này khi gia đình chuyển đến đường Nam Lăng, cô cũng chuyển sang một trung tâm gần nhà hơn.

"Lúc đó em mới có mười bốn tuổi thôi mà." Cô đỏ mặt lẩm bẩm, vẫn còn nhỏ như thế cơ đấy.

Văn Dã cười khẽ, giọng trầm khàn, khẽ "ừ" một tiếng thừa nhận: "Em vẫn còn là một cô nhóc, vậy mà anh đã biến thái đến mức để mắt đến em rồi."

Ngừng lại một chút, anh nhìn cô chăm chú, yết hầu khẽ chuyển động: "Bây giờ anh còn muốn làm vài chuyện biến thái hơn nữa, được không?"

Lâm Diểu chớp mắt đầy nghi hoặc, còn chưa kịp suy nghĩ ra điều gì, hành động của anh đã cho cô câu trả lời trực tiếp nhất.

Ngón tay không đeo nhẫn, thô ráp của người đàn ông mang theo nhiệt độ bỏng rát, chậm rãi vén lên một góc mép vải cotton. Chỉ một cái chạm nhẹ, cả người cô liền run lên bần bật.

"Anh vừa mới rửa tay, rất sạch."

Giọng anh trầm thấp, mang theo sự dụ dỗ và mê hoặc, cam đoan: "Anh cũng sẽ rất cẩn thận, sẽ không làm Diểu Diểu đau đâu."

Chương 57: Bổ sung năng lượng

Phòng ngủ trở nên tĩnh lặng, chỉ còn lại tiếng điều hòa đang vận hành rõ ràng hơn trong không khí. Nhưng dường như cũng vô ích, chẳng thể xua tan đi nhiệt độ đang ngày một tăng cao trong căn phòng.

Ngón tay Văn Dã không tiếp tục cử động nữa, nhưng cũng không rút ra, cứ để nguyên như vậy—không tiến cũng không lùi. Điều này càng chứng thực cảm giác ẩm ướt mà anh vừa chạm đến không hề là ảo giác.

Lồng ng.ực anh khẽ rung lên, khóe môi thấp thoáng một nụ cười vui vẻ.

Lâm Diểu đỏ mặt đến mức có thể nhỏ ra máu, tứ chi cứng đờ như một con búp bê, không dám động đậy chút nào. Cô và anh lặng lẽ nhìn nhau, trong đôi mắt đen láy của anh phản chiếu bóng dáng nhỏ bé của cô, cùng với thứ khát vọng cuộn trào mà anh không cách nào che giấu.

Cảm giác này, nói thẳng ra thì vô cùng đáng xấu hổ.

Nhưng nếu họ đi theo trình tự yêu đương bình thường, nếu không có bảy năm xa cách kia, lẽ ra những chuyện này đã nên xảy ra từ lâu rồi.

Cô cắn môi, khuôn mặt ửng đỏ vùi vào bờ vai anh, khẽ phát ra một tiếng ậm ừ nhỏ đến mức gần như không thể nghe thấy.

Văn Dã nhận được sự đồng ý của cô, bàn tay còn quấn băng nhẹ nhàng ôm lấy eo cô, còn bàn tay kia thì tiếp tục thăm dò, chậm rãi nhưng đầy cẩn trọng mà tiến sâu hơn.

Ánh đèn trong phòng ngủ quá mức sáng rõ, khiến Lâm Diểu cảm thấy xấu hổ với những gì họ đang làm. Cô bèn nhắm mắt lại, nhưng vừa không nhìn thấy gì, dường như mọi cảm giác lại càng tập trung vào một nơi nào đó.

Một cách khó hiểu, Lâm Diểu chợt nhớ đến lần đầu tiên cô đến quán bar "Một Giờ Rưỡi" và nghe hai cô gái bàn tán về việc xin WeChat của Văn Dã. Họ nói rằng ngón áp út của anh đặc biệt dài, thon dài và các khớp xương rõ ràng.

Giờ đây, cô đã có nhận thức thực tế hơn về điều đó—không chỉ là chiều dài, mà ngay cả khớp ngón tay và lớp chai mỏng trên đầu ngón cũng cảm nhận được một cách rõ ràng.

Nhận ra sự căng thẳng trong cơ thể cô, Văn Dã nuốt khan, giọng trầm khàn: "Hôm đầu tiên anh gặp em, em và bạn cùng đi mua trà sữa. Khi đó, có một thiếu niên mình đầy thương tích, trên người còn có vết máu, đang dựa vào cột điện nhìn em. Thiếu niên đó chính là anh."

"Bạn em có chút sợ hãi, lập tức kéo em rời đi. Nhưng trước khi đi, em đã chạy vào quán, nhờ nhân viên đưa cho anh một cốc trà sữa."

Lâm Diểu nghe anh nói, từng ký ức theo đó mà trỗi dậy trong tâm trí cô.

Sự chú ý vừa chuyển hướng, cơ thể cũng theo đó mà thả lỏng. Ngón áp út của Văn Dã nhân cơ hội lấn vào thêm một tấc, khiến thân thể Lâm Diểu không kiểm soát được mà khẽ run lên. Trong đầu cô vẫn cố gắng hồi tưởng lại chuyện mà anh vừa nhắc đến.

Thế nhưng, khoảng cách thời gian đã quá xa, hơn nữa, với cô lúc đó mà nói, đó chỉ là một ngày không mấy quan trọng, hoàn toàn không để lại chút ấn tượng nào.

"Xin lỗi, em không nhớ nữa." Giọng cô mềm mại, run rẩy, trong mắt thoáng hiện một tia áy náy.

"Chuyện này có gì mà phải xin lỗi chứ." Văn Dã khẽ cười nhạt một tiếng, dường như đã sớm đoán được. Anh hoàn toàn không cảm thấy thất vọng, bởi đó chắc chắn chỉ là một trong vô số việc thiện mà cô gái nhỏ lương thiện đã làm một cách tùy ý.

Nhưng đối với anh, cô lại là một tia sáng bất ngờ chiếu rọi vào cuộc đời anh.

Ngón tay anh tiếp tục tiến sâu vào bên trong, thăm dò nơi sâu thẳm chưa được khám phá, nơi ngay cả Lâm Diểu cũng chưa từng chạm đến. Cô theo bản năng rụt người lại, khiến người đàn ông bật ra tiếng cười khẽ trêu chọc: "Diểu Diểu, em kẹp chặt quá đấy."

Lâm Diểu: "..."

Cô cắn chặt môi, cố gắng không phát ra âm thanh kỳ lạ.

Bên tai, giọng nói trầm khàn của người đàn ông vẫn tiếp tục:

"Về sau, hầu như mỗi cuối tuần, anh đều đến đường Nam Lăng, trèo tường vào trung tâm dạy múa đó, đứng bên ngoài cửa sổ sát đất để nhìn em múa ở bên trong. Tình cờ nhìn thấy một tiệm xăm gần đó dán thông báo tuyển học việc, đúng lúc anh cũng có nền tảng vẽ, thế là được nhận vào học."

"Lúc đó anh nghèo lắm, thường xuyên bữa đói bữa no, mà lại chưa đủ mười sáu tuổi, rất nhiều công việc làm thêm không được nhận. May mà vào đó học việc, cuối cùng cũng có chút

tiền, không đến mức phải nhịn đói nữa. Bây giờ nghĩ lại, gặp được em có lẽ chính là khởi đầu may mắn của anh."

Anh nói những lời đó với nụ cười trên môi, nhưng Lâm Diểu lại nghe mà cảm thấy xót xa trong lòng.

"Về sau, có một buổi chiều trời đột ngột đổ mưa lớn, rất nhiều người đi đường không mang ô, phải ôm đầu chạy vội về phía trạm xe buýt. Anh không biết em có mang ô không, liền mượn một chiếc ô cũ của chủ tiệm, sau đó lại chạy đến siêu thị mua thêm một cái mới. Đợi gần đến giờ tan học của em, anh cầm ô đến, nhưng phát hiện ra mình hoàn toàn là thừa thãi."

"Bạn học của em phần lớn đều có phụ huynh lái xe đến đón, em cũng vậy. Khi đó là mẹ em đến đón, em che một chiếc ô màu hồng có thắt nơ tinh xảo mà bà ấy mang đến, đi mấy bước đã chui vào chiếc Mercedes màu đen, một giọt mưa cũng chẳng dính vào người."

"Lúc đó anh cảm thấy bản thân thật nực cười. Sau đó, suốt mấy tuần liền, anh không còn đến trung tâm dạy múa nữa. Kết quả là, đến khi anh quay lại, đã không còn nhìn thấy em đâu. Có lẽ đó là lần đầu tiên trong đời anh nếm trải cảm giác hối hận."

Cô gái nhỏ đang nằm trên vai anh ngẩng đầu lên, đôi mắt đỏ hoe.

Văn Dã vốn định nói rằng cô không cần đau lòng thay anh, rằng anh đã đạt được mong muốn của mình, số phận đối với anh đã đủ nhân từ rồi. Nhưng nghĩ đến việc cả hai đang làm lúc này, lời ra đến miệng lại hóa thành: "Diểu Diểu đang xót anh à?"

Lâm Diểu mạnh mẽ gật đầu.

Văn Dã cúi mắt, ánh nhìn đầy ẩn ý dừng lại trên gương mặt cô, khóe môi khẽ cong lên, như đang sắp đặt trước cho mình một

chút lợi ích trong tương lai: "Vậy thì sau này Diểu Diểu nhớ phải đối tốt với anh một chút nhé."

Lâm Diểu không nhận ra ẩn ý trong lời nói của anh, chẳng chút do dự mà gật đầu ngay: "Đương nhiên rồi, sau này em nhất định sẽ đối xử tốt với anh."

Nụ cười bên môi Văn Dã càng sâu hơn: "Tay phải của anh còn đang băng bó, tay kia thì lại đang ở bên trong Diểu Diểu, nên không thể nào móc ngoéo được. Nhưng anh tin là em nói được thì làm được, đúng không?"

Lâm Diểu vì nửa câu kia của anh mà đỏ mặt xấu hổ, nhưng vẫn rất nghiêm túc đảm bảo: "Em nhất định sẽ giữ lời mà!"

Nói xong, cô không còn tâm trí để suy nghĩ bất cứ điều gì khác. Ngón tay đang ở bên trong kia bắt đầu cử động, đầu óc cô bị những lần ra vào liên tục của anh làm cho rối tung lên.

Từ trong phòng vang lên những tiếng nước chảy lách tách, cả hai đều hiểu rõ âm thanh đó từ đâu phát ra.

Môi Lâm Diểu bị cắn đến hằn sâu vết răng, nhưng khi anh chạm đến một điểm nào đó, cả người cô như bị điện giật, khẽ run lên.

Âm thanh r.ên rỉ bị kìm nén trong cổ họng bấy lâu cuối cùng cũng tràn ra.

Cô xấu hổ đến mức không còn chỗ dung thân, giống như một chiếc ấm nước sôi sùng sục, từng lỗ chân lông trên người đều tỏa ra hơi nóng. Nhưng âm thanh ấy lọt vào tai Văn Dã lại êm tai vô cùng, tựa như thiên âm tuyệt mỹ.

Anh biết làm thế nào để lại được nghe nó một lần nữa, vì vậy liền gia tăng lực đạo.

Lâm Diểu đột nhiên mở to mắt, giọng mang theo tiếng khóc nức nở cầu xin đừng chạm vào chỗ đó, nhưng hoàn toàn vô ích. Ngược lại, đầu ngón tay anh càng tăng tốc, tệ hại đến mức không thể tưởng tượng.

Cuối cùng, cô run rẩy như cánh hoa trong gió, đầu óc trống rỗng, chẳng còn nghe thấy hay nhìn thấy gì nữa. Toàn bộ sức lực trong người như bị rút cạn, mềm nhũn nằm trên người anh.

Trận tắm trước đó xem như công cốc, cô lại ôm quần áo sạch chạy vào phòng tắm. Văn Dã thì đứng dậy đi vào nhà vệ sinh ngoài phòng khách.

Anh rửa tay qua, sau đó lấy khăn lau sạch vệt nước đọng trên đùi.

Lâm Diểu tắm xong, từ trong ra ngoài đều thay đồ mới. Trước đó cô mặc váy ngủ, nhưng giờ đã đổi thành bộ đồ ngủ kín đáo hơn. Văn Dã nhìn thấy liền hiểu ngay, cầm ly nước ấm mới rót trên bàn đưa cho cô, giọng trầm thấp mang theo ý cười: "Diểu Diểu, uống chút đi, làm dịu cổ họng, cũng coi như bổ sung nước nữa."

Lâm Diểu lúc này rất nhạy cảm, luôn có cảm giác lời anh nói, cả câu "làm dịu cổ họng" lẫn "bổ sung nước" đều đang ám chỉ, trêu chọc cô.

Nhưng đúng là cô cũng khát thật, nên vẫn nhận lấy ly nước, uống hơn một nửa.

Nửa đêm quậy đến mức chẳng còn chút xấu hổ nào thế này, nhưng lại có một tác dụng thần kỳ—Lâm Diểu không còn cần cố gắng điều chỉnh múi giờ nữa. Được Văn Dã ôm vào lòng chưa bao lâu, cô đã chìm vào giấc ngủ.

Hôm sau, Văn Dã lái xe đưa Lâm Diểu đi làm trước, rồi đến một trung tâm môi giới bất động sản gần đó, đăng tin bán căn hộ của

mình lên mạng. Sau đó, anh đi cùng môi giới xem qua mấy căn hộ cho thuê gần bệnh viện.

Anh chụp ảnh từng căn, kèm theo phần giới thiệu chi tiết, đợi đến trưa khi Lâm Diểu nghỉ giữa giờ thì gửi hết qua cho cô. Chờ cô chọn xong căn ưng ý, anh sẽ lập tức thanh toán và ký hợp đồng với bên môi giới.

Xong xuôi, anh lái chiếc SUV của mình đến tiệm sửa xe của Bành Nhất Phàm.

"Mày có nhiều nhóm xe hơi đúng không? Giúp tao một việc, đăng tin bán chiếc xe này lên đó."

Thực ra, tiền từ việc bán nhà, sang nhượng quán bar, cộng với toàn bộ số tiền tiết kiệm của anh vốn dĩ đã đủ. Nhưng chi phí phẫu thuật ở Đức mất mấy trăm nghìn, khoản thiếu hụt này chỉ có thể bù vào bằng cách bán xe.

"Anh Dã, anh sắp mở công ty rồi, chắc chắn phải đi lại nhiều để lo công việc, bán xe đi thì bất tiện lắm." Bành Nhất Phàm gãi đầu, ngập ngừng một lát rồi nói đầy chân thành: "Thực ra em cũng muốn theo anh làm, dù em không có học vấn cao, cũng chẳng giỏi giang như anh, nhưng em đảm bảo trung thành tuyệt đối, chăm chỉ hết mình. Anh còn thiếu bao nhiêu, em có thể gom góp một ít giúp anh."

Văn Dã bật cười, hỏi lại: "Thế mày định bỏ tiệm sửa xe này à?"

Nhắc đến chuyện đó, Bành Nhất Phàm lập tức bực bội than thở: "Trời ạ, em sớm đã chẳng muốn làm nữa rồi! Ngày nào cũng gặp một đám khách trời ơi đất hỡi, nói hẹn hai ngày sau lấy xe, vậy mà hôm sau đã lò dò đến đòi. Còn cả lũ chỉ biết nhìn vào giá linh kiện rẻ hay đắt mà chẳng thèm tính đến tiền thuê mặt bằng, tiền điện nước, rồi máy móc thiết bị cũng tốn một đống. Ngày nào cũng bực hết cả mình!"

Văn Dã trầm ngâm vài giây, cẩn trọng nói: "Cũng chưa chắc việc tao đang làm sẽ kiếm được tiền."

"Em đương nhiên tin anh Dã rồi! Hơn nữa, đời người chẳng phải là một canh bạc sao? Cố gắng một phen, liều một trận, xe đạp mới có thể hóa thành mô tô. Cứ nằm không như cá ướp muối ở cái tiệm sửa xe nát này, em thấy cả đời mình như đã bị nhìn thấu trước mắt rồi." Bành Nhất Phàm vừa nói vừa siết chặt nắm tay, đầy khí thế: "Huynh đệ đồng lòng, lợi hại vô song!"

Văn Dã khẽ cong môi: "Ừ."

Văn Dã khá may mắn, căn nhà anh mua lúc đầu với giá hai triệu, gần đây có quy hoạch mới, sắp xây một trường tiểu học gần đó, coi như thành khu có tiềm năng học tập, giá nhà tăng lên mấy phần. Vừa đăng tin lên mạng đã có không ít người muốn xem.

Cuối cùng căn nhà bán được với giá 2,7 triệu, quán bar sang nhượng được 1 triệu, cộng thêm 200 nghìn của Bành Nhất Phàm, tổng cộng có 3,9 triệu. Anh đến cục công thương đăng ký, thành lập công ty kiến trúc Diểu Quang.

Ban đầu, công ty chỉ thuê một phòng nhỏ trong tòa nhà văn phòng, chỉ có anh và Bành Nhất Phàm.

Văn Dã phải tự tay làm hết mọi việc. Anh mua từng cuốn sách về đọc, còn đăng ký mấy lớp cấp tốc, học cách tính toán chi phí công trình, viết phương án cải tạo và hồ sơ đấu thầu.

Bành Nhất Phàm thì tận dụng triệt để khả năng miệng lưỡi của mình, đi khắp các khu nhà cũ xuống cấp, chỉ cần dúi cho bảo vệ vài điếu thuốc là có thể tán gẫu cả buổi chiều, gần như nắm rõ mọi tình hình của khu đó, thậm chí còn lấy được cả thông tin liên hệ của ban quản lý bất động sản.

Văn Dã đi đàm phán với người ta cũng chẳng dễ dàng gì. Thứ nhất, công ty của họ mới khởi nghiệp, thứ hai, nơi nào có lợi ích

là nơi đó có thị phi. Dù chỉ là một khu dân cư cũ kỹ với vài trăm hộ dân, nhưng cũng liên quan đến lợi ích của nhiều bên.

Khó khăn lắm mới chốt được một dự án, Văn Dã lại phải đi tìm nguồn cung vật liệu xây dựng, thuê công nhân thi công. Hiện tại, ngành bất động sản đang có dấu hiệu suy thoái, nhiều công nhân xây dựng thất nghiệp, nên tìm người không khó. Nhưng anh cũng không tuyển bừa, ngay cả một thợ xây trát tường cũng phải gặp mặt trực tiếp, xác nhận đó là người thật thà, không gian dối lười biếng thì mới ký hợp đồng.

Anh không có ý định làm ăn chụp giật. Chỉ khi gây dựng được danh tiếng, về sau mới có thể có cơ hội liên tục kéo đến.

Dự án cải tạo khu dân cư cũ lần này không liên quan đến hệ thống điện nước, chỉ cần lát lại gạch nền, sơn sửa tường bên ngoài và lắp đặt thêm thang máy. Thời gian thi công dự kiến một tháng là hoàn thành.

Khoản thanh toán cuối cùng được chi trả đúng hạn. Sau khi trừ đi chi phí và tiền công cho công nhân, anh kiếm được mười vạn. Không phải con số lớn, nhưng là một khởi đầu đầy triển vọng.

Văn Dã không giữ lại đồng nào trong số tiền này. Một nửa đưa cho Bành Nhất Phàm, nửa còn lại chia thành bao lì xì phát cho các công nhân.

Anh chưa bao giờ là người thiển cận. Trước đây khi mở quán bar, anh cũng không hề keo kiệt chuyện tiền bạc. Anh hiểu rõ, lời nói hay ho không bằng những lợi ích thực tế. Nếu muốn người khác một lòng một dạ theo mình, thì phải cho họ thấy được những giá trị thực sự bằng vàng thật bạc thật.

Vạn sự khởi đầu nan, nhưng chỉ cần khởi đầu suôn sẻ, những bước tiếp theo cũng dễ dàng hơn. Việc cải tạo các khu dân cư cũ trong làng đô thị vốn là vấn đề cấp bách với khối lượng công việc lớn. Sau khi hoàn thành dự án đầu tiên thuận lợi, Văn Dã

lần lượt nhận thêm năm công trình cải tạo khác. Khối lượng công việc lớn hơn, nhưng lợi nhuận cũng cao hơn nhiều so với dự án trước.

Nhóm công nhân từng làm với anh biết anh tuy yêu cầu nghiêm ngặt nhưng trả lương sòng phẳng, nên rất sẵn lòng theo anh làm tiếp. Họ thậm chí còn giới thiệu những đồng nghiệp đáng tin cậy của mình.

Văn Dã càng bận rộn hơn. Dù có Bành Nhất Phàm trông coi, anh vẫn phải đến tận nơi kiểm tra tiến độ mỗi ngày. Hơn nữa, việc thi công tất yếu gây ra bất tiện tạm thời cho cư dân, dẫn đến không ít mâu thuẫn và tranh chấp. Anh phải kiên nhẫn giải quyết, chẳng khác gì một "bác tổ trưởng dân phố".

May mà tự mở công ty, thời gian cũng chủ động hơn. Chiều anh đi kiểm tra hai khu dân cư, đến khoảng bốn giờ thì ghé chợ mua đồ nấu ăn, về nhà chuẩn bị cơm tối. Đến năm giờ rưỡi, khi Lâm Diểu tan làm về, là vừa kịp có bữa cơm nóng hổi.

Tay phải của anh hồi phục khá tốt, chỉ cần không khuân vác đồ nặng thì việc dùng dao thái rau hay nấu nướng hoàn toàn không có vấn đề gì.

Lâm Diểu tan làm hơn năm giờ một chút. Vì nhà thuê ở gần, chỉ cần đi hai trạm xe buýt là tới. Vừa mở cửa, cô đã ngửi thấy mùi thơm từ bếp truyền ra. Cô thay dép, bước chân lộp cộp chạy vào trong.

Người đàn ông đang đứng trước bếp gas để lửa nhỏ, trước mặt là một nồi canh bồ câu vàng ươm, hầm cùng hoài sơn, kỷ tử và táo đỏ. Anh cầm muôi, từ tốn hớt đi lớp váng mỡ nổi trên mặt nước.

Nghe thấy tiếng bước chân, Văn Dã nghiêng đầu nhìn cô: "Tối nay ăn muộn một chút nhé. Các món khác anh đã nấu xong rồi, chỉ còn nồi canh bồ câu này phải hầm thêm một lát nữa cho thịt

mềm nhừ. Tuần này em đã trực đêm hai ngày rồi, lát nữa nhớ uống nhiều canh một chút để bồi bổ."

"Nếu em đói thì trên bàn trà trong phòng khách có mấy cái bánh ngọt anh vừa mua, ra ăn chút lót dạ trước đi."

Thấy cô vẫn đứng yên không nhúc nhích, Văn Dã khẽ nhếch môi: "Ra phòng khách ngồi nghỉ đi, làm việc cả ngày rồi, đứng mãi ở đây không mệt à?"

Lâm Diểu đi làm đúng là mệt, nhưng cô cảm thấy Văn Dã còn cực nhọc hơn.

Mùa hè vẫn chưa qua, mấy ngày nay nhiệt độ cao nhất lên tới ba mươi bảy, ba mươi tám độ. Cô làm việc trong phòng có điều hòa, còn Văn Dã thì phải chạy ngoài trời nắng gắt suốt cả ngày, da dẻ cũng sạm đi hẳn một vòng. Không chỉ vậy, anh còn vội vã về nhà nấu cơm cho cô, buổi tối lại phải đi kiểm tra mấy khu dân cư.

"Thực ra em gọi đại đồ ăn ngoài cũng được mà." Cô xót xa nhìn anh, lần này trong giọng nói mang theo vài phần kiên quyết: "Anh làm việc đã đủ bận, đủ vất vả rồi, đừng ngày nào cũng phải về nhà nấu cơm cho em nữa."

Văn Dã hớt gần hết lớp dầu nổi trên mặt nước, đặt muôi xuống rồi đậy nắp nồi lại.

Anh bước đến trước mặt cô, cúi đầu nhìn cô chăm chú: "Bây giờ anh nỗ lực làm việc là để sau này cho em một cuộc sống tốt hơn. Còn nấu cơm là để em ăn uống đầy đủ, dinh dưỡng hơn. Trong mắt anh, hai chuyện này quan trọng như nhau và hoàn toàn có thể làm cùng một lúc."

"Về phần em nói vất vả, chắc cũng có một chút đấy." Anh vươn tay kéo cô vào lòng, ôm chặt lấy, khóe môi cong lên, giọng trầm thấp mang theo ý cười: "Nhưng thế này đã giảm đi một nửa rồi."

Lâm Diểu bị lời không hẳn là tán tỉnh nhưng lại khiến tim đập loạn này làm cho mặt đỏ bừng, tim đập thình thịch. Cô ngước đôi mắt đen láy trong veo lên, thuận theo mà hỏi: "Vậy nửa còn lại, làm sao mới giảm được?"

Văn Dã bế cô ngồi lên kệ bếp màu xám, đôi dép lê trên chân cô lần lượt rơi xuống đất. Anh cúi người, hôn cô.

Ánh chiều tà màu cam đỏ rực rỡ hắt vào phòng bếp, trong nồi canh bồ câu sôi lăn tăn, tỏa ra hương thơm ngào ngạt.

Nụ hôn này tỉ mỉ, kéo dài, dịu dàng mà triền miên.

Đến khi tách ra, môi cả hai đều đỏ lên, còn vương ánh nước ướt át. Văn Dã liế.m môi, ngồi xổm xuống, nhặt đôi dép trên sàn lên rồi từng chiếc một đeo vào chân cô.

Ngước đầu lên, từ góc nhìn thấp, anh nhìn cô gái nhỏ vẫn còn ngồi trên kệ bếp, nhướng mày, đôi mắt đen láy, nụ cười vừa ngông cuồng vừa bất cần.

"Lần sau nếu Diểu Diểu thấy anh mệt, cứ dùng cách này để bổ sung năng lượng cho anh nhé."

Chương 58: Đều muốn dành cho em

Quả nhiên, dự đoán của Văn Dã không sai. So với việc phát triển các căn hộ mới, cải tạo khu dân cư cũ ngày càng có thị trường, các chính sách liên quan cũng dần nghiêng về phía này.

Chưa đầy nửa năm, công ty kiến trúc Diểu Quang từ một văn phòng nhỏ trong tòa nhà văn phòng đã dần mở rộng thành cả một tầng. Ngoài việc cải tạo, nâng cấp các khu dân cư cũ, anh còn nhận các dự án khác, chẳng hạn như cải tạo những khu phố cũ nhưng giàu bản sắc để biến chúng thành phố du lịch văn hóa.

Số lượng nhân viên của công ty ngày một tăng, từ kỹ sư xây dựng, kỹ sư dự toán đến kế toán, lễ tân, hành chính. Mọi thứ đang đi vào quỹ đạo, ngày càng bài bản hơn.

Nhân sự đông hơn, Văn Dã cũng không cần đích thân xử lý mọi việc, công việc không còn bận rộn như trước. Anh thường đi kiểm tra các công trình đang thi công vào buổi sáng, đến trưa là có thể quay về công ty.

Thỉnh thoảng, Văn Dã cũng mang cơm theo. Mỗi tối sau khi nấu xong bữa tối, anh sẽ chuẩn bị trước hộp cơm cho Lâm Diểu mang ngày mai. Nếu nấu nhiều, hai người ăn không hết, anh cũng tiện thể đóng một hộp mang đến công ty.

Công ty có một khu vực nhỏ dành cho nhân viên ăn trưa, cũng có sẵn lò vi sóng. Nhưng ngoài mấy cô gái làm hành chính và kế toán thỉnh thoảng mang cơm từ nhà đi, thì đám đàn ông làm công trình vẫn hay gọi đồ ăn ngoài cho từng bữa.

Văn Dã mở nắp hộp cơm vừa mới hâm nóng xong, bên trong có tôm om dầu, ớt xanh xào giăm bông, cánh gà sốt mật ong, thêm cả cải thìa xanh mướt, món mặn món nhạt đủ cả, trông vừa sạch sẽ vừa ngon miệng.

Bàn bên cạnh, Vu Dương thò đầu qua nhìn, thấy hộp cơm phong phú của Văn Dã, rồi lại cúi đầu nhìn hộp cơm nhựa rẻ tiền của mình với mấy món ăn chế biến sẵn bóng nhẫy dầu, không nhịn được than thở: "Mỗi lần thấy cơm hộp của anh Dã, tôi lại càng khao khát có bạn gái."

Vu Dương là nghiên cứu sinh ngành xây dựng, được tuyển vào đợt trước. Ban đầu cậu ta vẫn một mực gọi Văn Dã là "sếp", nhưng dần dà phát hiện vị sếp này trông thì có vẻ lạnh lùng nhưng thực ra chẳng hề tỏ vẻ, cũng không quan liêu hay hình thức chủ nghĩa, lại có năng lực và hào phóng. Vì thế, cậu ta cũng học theo quản lý Bành mà gọi anh là "anh Dã".

Văn Dã ngước mắt nhìn cậu ta, những người khác trong phòng cũng đổ dồn ánh mắt về phía Vu Dương.

Vu Dương tấm tắc đầy ngưỡng mộ: "Mọi người nhìn mà xem, bạn gái anh Dã thật đảm đang, hộp cơm này chẳng kém gì đầu bếp nhà hàng làm ra."

Chuyện Văn Dã có bạn gái đã không còn là bí mật trong công ty. Trên bàn làm việc của anh có đặt một chiếc cốc nhỏ hình chú chó màu xanh lam, vừa nhìn đã biết là cốc đôi.

Hơn nữa, theo lời quản lý Bành kể lại, bạn gái của anh Dã xinh đẹp như hoa, đặc biệt, đặc biệt xinh!

Những người xung quanh cũng chẳng thấy câu nói của Vu Dương có gì bất thường. Từ trước đến nay, mọi người vẫn mặc định rằng con gái giỏi nấu ăn hơn. Chính bản thân họ, nếu có thời gian rảnh, thà chơi mấy ván game còn hơn là vào bếp, chứ đừng nói gì đến Văn Dã.

Nghe nói bạn gái của Văn Dã không chỉ xinh đẹp mà còn hiền dịu, nấu ăn giỏi, đám nhân viên nam trong công ty đều nhìn anh với ánh mắt đầy ngưỡng mộ.

"Hahaha." Bành Nhất Phàm ôm bụng cười: "Các anh nhầm to rồi! Ở nhà đừng nói đến chuyện nấu ăn, ngay cả rửa bát anh Dã cũng không nỡ để bạn gái động tay. Ngày nào cũng là anh ấy thay đổi đủ kiểu món ăn để nấu cho cô ấy."

Mọi người nghe vậy đều sững sờ, cảm giác như vừa nghe một chuyện hoang đường, không thể tin nổi. Lại quay sang nhìn Văn Dã, anh chỉ cụp mắt, chậm rãi ăn cơm, không hề phản bác.

Năm tháng mài giũa khiến khí chất người đàn ông này ngày càng trầm ổn, nhưng thỉnh thoảng, một cử chỉ hay hành động vô tình vẫn để lộ ra chút ngông cuồng, kiêu hãnh của tuổi trẻ.

Dù thế nào, vẫn không thể liên tưởng đến hình ảnh "rửa tay nấu canh" được.

Trong bộ phận hành chính có một cô gái tên Vệ Điềm, từ khi vào công ty đã thầm thích Văn Dã. Cô rất mê kiểu đàn ông lạnh lùng, điển trai như anh, lại có bản lĩnh và gan dạ, chỉ trong chưa đầy nửa năm đã gây dựng công ty phát triển rực rỡ.

Giám đốc Bành lúc nào cũng tâng bốc bạn gái của sếp Văn như tiên nữ giáng trần, ai biết trong đó có bao nhiêu phần là nịnh nọt? Hơn nữa, cô cũng đâu có kém cạnh. Thời đại học, chỉ cần lên sân khấu nhảy một bài trong buổi dạ hội là có ngay cả đống chàng trai xin WeChat.

Lúc này, Vệ Điềm đang ngồi ngay bàn bên cạnh Văn Dã. Cô ta chớp đúng thời cơ, nhẹ nhàng "ai da" một tiếng, giọng nói dịu dàng mềm mại: "Tổng giám đốc Văn, ngày nào anh cũng bận rộn lo toan đủ thứ việc trong công ty, vất vả như vậy, sao còn nỡ để anh phải nấu cơm mỗi ngày chứ? Phải có người chuẩn bị sẵn

sàng đợi anh về mới đúng, đó mới là dáng vẻ của một người vợ hiền đảm đang."

Thần sắc lười nhác trên mặt Văn Dã lập tức phai nhạt, anh khẽ nâng mí mắt, ánh mắt lạnh lùng quét về phía phát ra giọng nói.

Vệ Điềm bị ánh mắt ấy làm cho nụ cười có phần cứng lại, biểu cảm cũng trở nên ngượng ngập.

Văn Dã chỉ nhớ cô ta thuộc bộ phận hành chính, nhưng không có ấn tượng gì nhiều. Anh thu lại ánh mắt, đầu lưỡi khẽ chống vào má, bật ra một tiếng cười đầy kiêu hãnh: "Bạn gái tôi học y tại Cambridge, từ lúc còn đi học đã nhận được học bổng đến mức mỏi tay, bây giờ là một bác sĩ vô cùng xuất sắc."

"Nếu nói về 'người vợ hiền', thì cũng là tôi làm vợ hiền cho cô ấy, ngày nào cũng ở nhà hầu hạ cô ấy."

Anh dừng lại một chút, khóe môi hơi nhếch lên, thần sắc lộ rõ vẻ kiêu ngạo và niềm tự hào tràn đầy: "Hơn nữa, bạn gái tôi chỉ thích ăn cơm tôi nấu, người khác làm, cô ấy chẳng thấy ngon."

Mọi người có mặt ở đó còn chưa kịp hoàn hồn sau khoảnh khắc sững sờ ban nãy, thì lại rơi vào một vòng chấn động mới.

Đó là Cambridge đấy! Phải giỏi cỡ nào mới có thể thi đậu vào chứ?!

Giữa những tiếng trầm trồ "Thật lợi hại", Vệ Điềm mím chặt môi, không cam tâm chịu thua.

Học vấn có cao đến đâu thì sao chứ? Ban đầu, đàn ông có thể cảm thấy có một người như vậy bên cạnh thật nở mày nở mặt, nhưng lâu dần, có ai muốn cả ngày phải cúi đầu nhún nhường, hầu hạ đối phương như tổ tông chứ? Khi cảm giác mới mẻ qua đi, rồi cũng sẽ thấy nhàm chán thôi.

Ngày hôm sau, Vệ Điềm mang cơm đến, hai hộp đựng đầy thức ăn, trong đó một hộp chứa toàn món ăn ướp gia vị kho lâu. Khi hâm nóng lên, vừa mở nắp ra, mùi thơm hấp dẫn lập tức thu hút ánh nhìn của các đồng nghiệp xung quanh.

"Những món này thơm quá! Vệ Điềm, cô mua ở đâu vậy?" Một đồng nghiệp tò mò hỏi.

Vệ Điềm dịu dàng đáp: "Tôi tự làm ở nhà đấy."

"Trời ạ, cô cũng quá đảm đang rồi!" Đồng nghiệp giơ ngón tay cái khen ngợi.

Vệ Điềm mỉm cười có phần kiêu hãnh: "Tối qua tôi cố ý làm nhiều hơn một chút, chính là để mang tới cho mọi người nếm thử."

Một nhóm đồng nghiệp nam ngoài miệng thì khách sáo bảo rằng "ngại quá", nhưng tay thì ai cũng nhanh hơn ai, sợ chậm một bước sẽ không còn phần.

Bành Nhất Phàm tự mình nếm thử, không quên gắp thêm một miếng thịt bò kho cho Văn Dã: "Anh Dã, cái này ngon thật đấy!"

Vệ Điềm nhìn Văn Dã với ánh mắt vừa mong đợi vừa căng thẳng, chỉ thấy anh nhíu mày một chút, nhưng rồi vẫn gắp thức ăn bỏ vào miệng, lông mày khẽ nhướn, sau đó bỏ đũa xuống và đi về phía cô.

"Nếu công thức này không cần giữ bí mật, có thể cho tôi biết được không?"

"Chắc chắn rồi!" Vệ Điềm giấu đi niềm vui, thử hỏi: "Vậy, Văn tổng, em có thể thêm WeChat của anh không? Em sẽ gửi công thức và cách làm cho anh."

Văn Dã suy nghĩ một chút rồi gật đầu, lấy điện thoại ra: "Tôi quét mã của cô."

Vệ Điềm vui mừng đến mức không thể che giấu, vội vàng mở mã QR để anh quét, rồi nhanh chóng chấp nhận yêu cầu kết bạn. Câu nói cũ quả không sai, muốn chiếm được trái tim của một người đàn ông, trước hết phải chiếm được dạ dày của anh ta.

"Thực ra, làm những món này khá rắc rối, Văn tổng nếu muốn ăn, cứ nói với em, em sẽ làm xong rồi mang đến cho anh." Vệ Điềm hiền thục nói.

"Không cần." Văn Dã từ chối ngay lập tức, không suy nghĩ nhiều, phát cho cô ta một bao lì xì đỏ, giọng điệu mang tính chất công việc: "Tôi chỉ trả lương hành chính cho cô, công việc ngoài này cô không cần làm."

Bành Nhất Phàm biết Văn Dã vốn không cầu kỳ về đồ ăn, nếu là anh ấy, một bát cơm chiên trứng để qua đêm cũng có thể làm bữa ăn cho xong.

Bành Nhất Phàm tự tin nói với Vệ Điềm: "Cô hiểu nhầm rồi, anh Dã tuyệt đối không phải muốn ăn đâu, chắc chắn là anh ấy đang học làm để mang về cho bạn gái."

Lại không khỏi lắc đầu tán thưởng: "Mọi người đều nói, yêu chiều bạn gái đến mức coi như con gái nuôi là đỉnh cao, Văn Dã anh mà đứng thứ hai, chẳng ai dám nhận thứ nhất đâu."

Vệ Điềm: "....."

Chỉ một năm đã trôi qua, công ty của Văn Dã giờ có hơn 40 người, và cũng phải tổ chức một buổi tiệc tất niên. Bành Nhất Phàm phụ trách việc này, cậu ta rất hứng thú với mấy chuyện này, cầm bản đăng ký in sẵn đi động viên mọi người tham gia các tiết mục.

Vệ Điềm thấy cơ hội lại đến, cô là người đầu tiên đăng ký, mỉm cười nói: "Quản lý Bành, tôi đã học múa từ hồi tiểu học, tôi có thể biểu diễn một đoạn ballet, chỉ là lâu rồi không nhảy, hơi rụt rè, mấy ngày nay có thể cho tôi về sớm một giờ để luyện tập không?"

Mấy người bạn đều nói cô mặc váy trắng múa trông rất thần tiên, cô không tin mình kém cạnh bạn gái của Văn Dã, người chỉ có trong truyền thuyết là xinh đẹp, cô chắc chắn sẽ đẹp đến mức làm Văn Dã ngẩn ngơ trong buổi tiệc năm nay. Cô còn biết trên bàn làm việc của Văn Dã có một quả cầu thủy tinh, bên trong là một cô gái đang múa ballet.

Bành Nhất Phàm không biết những suy nghĩ nhỏ nhặt của cô, liền gật đầu đồng ý ngay: "Được, mọi người hãy học hỏi từ Vệ Điềm đi, mọi người thấy cô ấy tích cực tham gia hoạt động công ty thế nào."

Ngày hôm trước buổi tiệc tất niên của công ty Văn Dã, Lâm Diểu trực ca đêm ở bệnh viện, hôm sau cô ngủ đến khi trời sáng, rèm cửa được kéo kín mít, cả phòng tối om, tạo nên một môi trường ngủ tuyệt vời.

Cô bật đèn bàn, mang dép lê và đi ra khỏi phòng ngủ. Văn Dã đang ngồi trên ghế sô pha trong phòng khách, nghe thấy tiếng bước chân, anh đặt chiếc máy tính đang để trên đùi xuống bàn trà, đứng dậy: "Để anh đi hâm nóng đồ ăn."

Lâm Diểu liếc nhìn đồng hồ treo tường, đã gần một giờ rồi, những món ăn anh làm trước đó đã nguội lạnh.

Cô cũng cầm một đĩa và đi theo anh vào bếp: "Anh làm xong thì gọi em dậy, sao lại để anh đói bụng chờ em thế?"

Văn Dã đặt đĩa thức ăn vào lò vi sóng, chỉnh thời gian 5 phút: "Anh không đói đâu, tối qua em thức suốt đêm, ngủ thêm chút nữa, hôm nay mới có sức."

Anh lại nhìn cô: "Chiều nay chúng ta đi xem nhà, rồi qua khách sạn hội nghị."

"Xem nhà?" Lâm Diểu nhất thời chưa phản ứng kịp.

Văn Dã cười nhẹ, giải thích: "Nửa năm qua anh đã kiếm được một ít tiền, vừa lúc gần đây có một khu nhà mới mở gần bệnh viện em làm việc, chúng ta đi xem thử xem có căn nào phù hợp không."

Ăn xong, Lâm Diểu đi gội đầu và tắm, còn Văn Dã chuyển nơi làm việc từ phòng khách sang phòng ngủ. Khi cô tắm xong đi ra, anh lấy máy sấy tóc để sấy khô tóc cho cô.

Lâm Diểu ngồi chơi điện thoại một lúc, khi tiếng ồn ào từ máy sấy biến mất, cô quay đầu nhìn về phía Văn Dã: "Hôm nay em muốn uốn tóc một chút."

Dù sao tối nay cô còn phải tham gia buổi tiệc của công ty anh, lần đầu gặp nhiều người lạ như vậy, cô chỉ muốn trang điểm thật đẹp một chút.

Chỉ có điều cây kẹp tóc xoăn mà cô mua gần đây, lần đầu sử dụng đã vô tình làm bỏng ngón tay, Văn Dã nói gì mà không cho cô đụng vào cái đó nữa, ngược lại anh tự cầm sách hướng dẫn nghiên cứu, thử làm cho cô, kết quả lại xoăn được rất đẹp.

Văn Dã cắm điện cho cây kẹp tóc, đợi nóng lên, rồi cười nhẹ hỏi: "Em muốn xoăn lớn hay xoăn nhỏ?"

"Em muốn kiểu hôm chủ nhật tuần trước, lần chúng ta đi xem phim ấy, anh làm cho em kiểu đấy."

Văn Dã nhớ lại một chút, rồi dùng cách đó làm cho cô kiểu tóc giống như lần trước, còn rất chuyên nghiệp như thợ cắt tóc Tony, vừa dùng tay chỉnh lại những lọn tóc xoăn vừa hỏi: "Thế này hài lòng chưa?"

"Ừ, em cho anh năm sao." Lâm Diểu nhìn vào gương, mắt sáng lên nói.

"Vậy tối nay tiền boa," Văn Dã cười nâng mày, giọng điệu không nghiêm túc: "Diểu Diểu, nhớ phải hào phóng, đưa nhiều một chút."

Lâm Diểu nhớ lại tiền boa lần trước cô đưa cho anh, mặt không khỏi nóng lên, đẩy anh ra khỏi phòng: "Anh ra ngoài đi, em phải thay đồ."

Trước đây khi Lâm Diểu cùng Bành Tư Gia đi mua sắm, cô đã mua một chiếc áo khoác màu tím nhạt, nhưng vừa mới mua xong thì nhiệt độ giảm mạnh, cô không có cơ hội mặc. Hôm nay thực tế nhiệt độ cũng rất thấp, nhưng trong khách sạn có hệ thống sưởi, chỉ cần ra ngoài một chút là lạnh, Lâm Diểu nghĩ mình có thể chịu được.

Cô mặc một chiếc áo len cashmere màu hồng nhạt bên trong, lại mặc chiếc quần legging mà Bành Tư Gia giới thiệu cho cô, làm cho đôi chân trông thon dài, kết hợp với một chiếc váy nhỏ, trang điểm nhẹ nhàng, chuẩn bị xong cũng chỉ mất khoảng một tiếng đồng hồ.

Lâm Diểu mở cửa bước ra ngoài, hiếm khi cô trang điểm, đây cũng là lần đầu tiên cô mặc bộ đồ này trước mặt Văn Dã. Cô mỉm cười, đôi mắt sáng lên nhìn về phía anh: "Trông có đẹp không?"

Đương nhiên là rất đẹp, Văn Dã nhìn một lúc, có chút ngẩn người, rồi gật đầu nhưng cũng nhíu mày nhắc nhở: "Diểu Diểu, hôm nay nhiệt độ thấp nhất chỉ có 0 độ."

"Em đã dán miếng giữ nhiệt rồi, không lạnh chút nào." Cô nói một cách không thành thật.

"Không lạnh cái quái gì." Văn Dã không tin chút nào, cười nhạt rồi vạch trần: "Em mặc như vậy ra ngoài, mới đi chưa được một

phút, em sẽ hắt xì ba cái, muốn bị cảm rồi anh phải cho em uống thuốc đắng à? Đợi trời ấm lên, cái áo khoác này muốn mặc thế nào thì mặc."

"Còn nữa, em cần nhận thức rõ về vẻ ngoài của mình." Anh với vẻ mặt nghiêm túc nói: "Em đâu chỉ đẹp với cái áo khoác này, khuôn mặt của em, cho dù mặc bao tải cũng như tiên nữ."

Lâm Diểu bị anh ôm và dỗ dành, trở lại phòng ngủ, thay lại chiếc áo lông vũ và quần bò dày mà cô vẫn mặc hàng ngày. Đôi giày cao gót chuẩn bị sẵn không còn phù hợp nữa, cô chỉ có thể xỏ chân vào đôi ủng tuyết lông xù mà Văn Dã đưa cho cô.

Trước khi ra ngoài, anh còn đội mũ cho cô, quấn khăn choàng quanh người, chỉ để lộ đôi mắt đen láy, nhìn cô bây giờ chẳng còn chút gì là phong cách trưởng thành hay trí thức.

Nhưng Văn Dã nói cũng đúng, ngay khi bước ra khỏi nhà có điều hòa, Lâm Diểu lập tức cảm nhận được cái lạnh khắc nghiệt của thời tiết bên ngoài. Mặc dù cô đã mặc rất dày rồi, nhưng gió lạnh từ cửa sổ hành lang vẫn thổi vào, khiến cô rùng mình một cái.

Văn Dã đóng cửa đi ra ngoài, theo thói quen nắm lấy tay cô, bàn tay ấm áp của anh bao lấy tay cô chặt chẽ.

Lâm Diểu vẫn nhớ lúc trước mình nói không lạnh, không muốn bị anh trêu, cô nhăn mũi, cố gắng nói: "Không cần đâu, tay em không lạnh."

Văn Dã cười nhẹ, ừ một tiếng, rồi nắm tay cô bỏ vào túi áo của mình: "Là anh lạnh, Diểu Diểu, em phải sưởi ấm cho anh."

Căn nhà mà họ đi xem gần hơn so với nơi họ đang thuê hiện tại, nó ở ngay cạnh bệnh viện, chỉ cần đi bộ năm phút là đến nơi. Căn hộ là loại một tầng một hộ, đã được trang trí đẹp, mỗi tòa đều có quản lý tòa nhà riêng, môi trường xung quanh khu

chung cư cũng tốt hơn rất nhiều so với nơi họ đang thuê trước đó.

Cộng thêm vị trí tốt, căn hộ hơn tám mươi mét vuông này giá gần ba triệu.

Môi giới dẫn họ tham quan một vòng, liệt kê đủ loại ưu điểm, rồi vào bếp bảo sẽ đun nước cho họ, thực ra là để tạo không gian cho hai người bàn bạc.

"Diểu Diểu cảm thấy thế nào?" Văn Dã hỏi cô.

Lâm Diểu khá hài lòng, nếu có một điều duy nhất cô cảm thấy không hợp thì chính là căn hộ này chỉ có một phòng ngủ và một phòng khách.

Hiện tại thì sống hai người không thành vấn đề, nhưng nếu sau này kết hôn có con, thì không đủ chỗ ở rồi.

Cô có chút ngạc nhiên, Văn Dã là người tinh tế trong cuộc sống đến mức cô còn không thể nào nghĩ ra điều này.

Môi giới vẫn đang ở trong bếp đợi nước sôi, chỉ còn lại hai người trong phòng khách, mặt cô hơi đỏ, nhỏ giọng nói ra sự lo lắng của mình.

Cô lại chớp mắt, nghĩ đến một khả năng: "Anh có phải là không muốn có con không?"

Văn Dã thực ra không muốn có con, nhưng anh biết Diểu Diểu chắc chắn thích trẻ con. Anh liền chia sẻ suy nghĩ của mình với cô: "Căn hộ này chỉ là mua để chúng ta ở tạm, gần bệnh viện của em, đi làm sẽ thuận tiện hơn nhiều, buổi trưa em còn có thể về ngủ một giấc. Sau này chúng ta kết hôn rồi, chắc chắn sẽ mua nhà lớn hơn."

Người đàn ông nói câu này với giọng điệu tự tin, công ty phát triển thịnh vượng, số tiền kiếm được trong hơn nửa năm qua đủ để anh mua căn nhà này mà không cần vay mượn. Chỉ cần thêm một năm nữa, anh có thể mua được căn hộ view nhìn ra sông rộng rãi.

Lâm Diểu cảm thấy việc họ kết hôn không còn xa nữa.

Cô suy nghĩ một chút, rồi thành tâm đưa ra lời đề nghị: "Vậy chúng ta đợi kết hôn rồi mua luôn đi, giờ vẫn ở căn nhà thuê đó, không thì sau này lại phải bán đi, thủ tục rất phiền phức."

"Sau này cũng không bán." Văn Dã kiên quyết nói, "Đây là ngôi nhà đầu tiên của chúng ta, những chiếc đĩa ăn trong giỏ mua sắm của em, cùng với các đồ trang trí khác, em có thể mua về để trang trí ngôi nhà của chúng ta. Không cần phải lo lắng về việc di chuyển, cứ để nó ở đó."

Lâm Diểu ngẩn ra một chút, không ngờ ngay cả suy nghĩ nhỏ bé của mình mà anh cũng nhận ra.

Ngay sau đó, cô lại nghe anh nói: "Sau này khi chúng ta chuyển vào căn nhà mới, em vẫn có thể đến đây ngủ trưa, nếu không thì cái ghế gấp nhỏ của em có thể ngủ thoải mái sao, có mấy lần đi muộn rồi chẳng còn chỗ mà ngủ."

Cô mở to mắt, đây là lần đầu tiên cô nghe nói vì muốn có nơi ngủ trưa mà phải mua thêm một căn nhà.

Nhân viên môi giới mang hai cốc nước nóng đến, cười tươi hỏi: "Hai vị thấy sao?"

Văn Dã gật đầu: "Tôi sẽ đặt cọc trước, vài ngày nữa đợi bạn gái tôi nghỉ ngơi, chúng tôi sẽ đi làm thủ tục chuyển nhượng."

Nhân viên môi giới ngay lập tức lấy hợp đồng dự thảo từ trong cặp ra cho anh ký, rồi tiễn hai người ra ngoài, suốt dọc đường cứ

khen anh trẻ tuổi tài giỏi. Người đàn ông vẫn giữ vẻ mặt lãnh đạm, sau đó lại khen họ thật xứng đôi, trai tài gái sắc, có nét giống vợ chồng, lúc này khóe miệng Văn Dã mới nhếch lên.

Trời dần tối, gió Bắc lạnh lẽo thổi qua, mùi hương của hạt dẻ nướng bay trong không khí, xe đẩy bán hàng nằm ngay góc phố phía trước.

Văn Dã bảo Lâm Diểu vào xe trước, còn anh thì đi qua, đợi một lúc rồi mang về một túi hạt dẻ nướng nóng hổi.

Mùi thơm ngào ngạt, Lâm Diểu lột vỏ ăn một hạt, vừa ngọt vừa dẻo, lại lột thêm một hạt đưa lên miệng Văn Dã.

Văn Dã cong môi cúi đầu ăn, sau đó nhập địa chỉ khách sạn mà Bành Nhất Phàm đã đặt cho buổi tiệc tất niên vào trong định vị, trên đường lái xe còn nhận được vài cuộc gọi về các dự án.

Lâm Diểu chỉ cần nghe những cuộc gọi này cũng có thể cảm nhận được anh bận rộn đến mức nào, cô tất nhiên hiểu anh vất vả như vậy là vì lý do gì.

Xe đi lên cầu, phía trước có một hàng xe đang tắc nghẽn, Văn Dã tắt điện thoại, lấy hạt dẻ từ trong túi giấy cô để trong lòng ra, lột vỏ cho cô ăn.

Ánh đèn trong xe mờ mờ, những đường nét góc cạnh trên khuôn mặt điển trai mạnh mẽ của người đàn ông được bao phủ một lớp ánh sáng nhẹ nhàng.

Lâm Diểu ngước dài mi nhìn anh, nghiêm túc nói: "Em không chỉ vui khi có nhà to, anh mua hạt dẻ cho em ăn, em cũng thấy rất vui."

Cô không muốn anh phải vất vả như vậy, chịu quá nhiều áp lực.

"Ừ, anh biết rồi." Văn Dã dùng những ngón tay dài và thon gọn của mình lột lớp vỏ mỏng bám trên quả hạt dẻ, rồi mới đưa vào miệng cô.

"Nhưng anh muốn tất cả đều dành cho em." Ánh mắt của anh đen như mực, lời nói không phải là những câu từ hoa mỹ, nhưng lại ấm áp và chân thành hơn bất kỳ lời tình yêu nào.

"Hạt dẻ anh muốn dành cho em, ngôi nhà lớn cũng muốn dành cho em. Tất cả những gì anh có, anh đều muốn dành cho em, những gì anh chưa có, anh cũng sẽ cố gắng kiếm ra để dành cho em. Anh muốn em theo anh, suốt đời này không cần phải ngưỡng mộ ai nữa."

Chương 59: Nếm cả hai bên

Bành Nhất Phàm hoàn toàn chịu trách nhiệm cho buổi tiệc cuối năm. Cậu ta thuê một sảnh tiệc ở khách sạn, tổng cộng có tám bàn, bao gồm nhân viên và một số người thân đi kèm.

Buổi tiệc bắt đầu vào lúc sáu giờ rưỡi tối, mọi người hầu hết đều đến sớm. Vệ Điềm được bao quanh bởi đám đông như một ngôi sao, tai cô ta vang lên toàn những lời khen "Ôi, đẹp quá, xinh quá."

Cả ngày hôm đó cô ta không có thời gian rảnh, sáng mới làm móng, rồi đến tiệm tóc để làm tóc, thậm chí còn trang điểm kỹ lưỡng mất hai tiếng đồng hồ. Để chuẩn bị cho màn biểu diễn sắp tới, cô ta mặc một chiếc váy liền màu trắng có tua rua lông vũ dưới áo khoác, thậm chí chân cũng không mang gì cả.

Dù khách sạn đã mở điều hòa, nhưng vẫn rất lạnh, nhưng vì muốn tạo ấn tượng mạnh với Tổng Giám đốc Văn tối nay, cô ta đành nhẫn nhịn chịu đựng.

"Chị Linh, em sẽ gửi cho chị đôi hoa tai mà chị yêu cầu ngay." Vệ Điềm mỉm cười với một đồng nghiệp nữ, cúi đầu tìm kiếm trong lịch sử mua sắm trên điện thoại, thì nghe thấy tiếng quản lý Bành đang gọi điện thoại.

"Alo, anh Dã, anh đến rồi à? Không ở phòng Tùng Nguyệt hả, em vừa gửi tin nhắn cho anh rồi, hệ thống âm thanh ở Tùng Nguyệt hỏng rồi, bên khách sạn đã chuyển chúng ta sang phòng Cẩm Vận bên cạnh."

Vu Dương vội vàng hỏi ngay khi Bành Nhất Phàm cúp điện thoại: "Anh Bành, anh Dã tối nay có đưa bạn gái theo không?"

Bành Nhất Phàm đáp: "Dĩ nhiên rồi!"

Vu Dương không khỏi lộ vẻ mong đợi và hào hứng, và không ít đồng nghiệp cũng có phản ứng giống như vậy.

Trước đây, luôn nghe quản lý Bành nói bạn gái của ông chủ đẹp như tiên nữ, các đồng nghiệp nam đều tò mò muốn xem thử diện mạo thực sự của cô ấy, trong khi các đồng nghiệp nữ lại muốn nhìn cho rõ xem bạn gái của Tổng Giám đốc Văn này làm sao mà khiến ông chủ lạnh lùng, vô cảm như vậy bị cô ta nắm chặt trong tay.

Vệ Điềm tìm ra liên kết và gửi cho các đồng nghiệp, mắt liếc nhìn về phía cửa ra vào. Trong lòng cô ta khinh bỉ, cảm thấy nếu đã được thổi phồng như vậy, khả năng bị vả mặt càng cao.

Khi mọi người đang háo hức chờ đợi, cuối cùng phía cửa cũng xuất hiện hai bóng dáng, từ xa không nhìn rõ được, chỉ có thể thấy cô gái bên cạnh Tổng Giám đốc Văn mặc bộ đồ như thế nào.

Áo khoác lông dày và đôi ủng tuyết, không hề sexy cũng không có chút nữ tính nào, hoàn toàn không nổi bật như bộ đồ của Vệ Điềm.

Môi cô ta vừa mới hơi nhếch lên đầy tự mãn, thì nhìn thấy hai người tay trong tay đi đến gần, nụ cười trên môi cô ta lập tức cứng lại, bên cạnh có đồng nghiệp không nhịn được thốt lên vài tiếng khen ngợi "Wow", như thể một cái tát mạnh giáng vào mặt cô ta.

Dù mặc bộ đồ vừa không sexy vừa không có chút nữ tính nào, nhưng vẻ đẹp của cô ấy không thể che giấu. Cô ấy có khuôn mặt hình trái trứng cực kỳ đặc trưng, đường nét hoàn hảo, làn da trắng mịn, không trang điểm mascara nhưng lông mi dài, dày

và cong tự nhiên, đôi môi hơi cong lên tạo cảm giác ngọt ngào, dễ gần.

Kiểu người như Vệ Điềm, có kỹ thuật trang điểm điêu luyện, chỉ cần nhìn một cái là cô ta nhận ra Lâm Diểu gần như không trang điểm, chỉ tô một chút lông mày, thoa son môi, nhưng chính vì thế mà càng làm nổi bật vẻ đẹp tự nhiên của cô ấy, đẹp mà không tốn sức.

Vệ Điềm trước đó đã âm thầm so sánh mình với Lâm Diểu, ban đầu còn rất tự tin rằng mình nổi bật hơn, nhưng lúc này cô ta cảm thấy cực kỳ không thoải mái.

Những bộ đồ và trang phục mà cô ta tự hào cách đây một phút, giờ chỉ cảm thấy thừa thãi và kỳ quái. Vệ Điềm ngượng ngùng lùi lại vài bước, rời khỏi đám đông đang quan sát.

Lâm Diểu đối diện với vô số ánh mắt nhìn mình, khóe môi khẽ cong lên, nở nụ cười cười chào mọi người.

Mọi người vẫn đang chú ý vào khuôn mặt cô, sau khi bị gọi lại mới vội vàng cười đáp lại. Vu Dương thẳng thắn nói: "Anh Bành lúc nào cũng bảo bạn gái của anh Dã đẹp lắm, em còn tưởng anh ấy hơi nói quá, không ngờ lại đúng thật, chị đẹp như tiên vậy!"

Lâm Diểu mặt hơi đỏ, có chút xấu hổ.

Mà người đàn ông đang nắm tay cô lại "thêm dầu vào lửa", Văn Dã nhướng mày không vui, nhưng giọng nói lại không che giấu được sự kiêu hãnh và tự hào: "Bạn gái tôi không chỉ đẹp thôi đâu."

"Ôi ôi!" Mọi người được nhắc nhở, lập tức đáp lại: "Chúng em biết rồi, chị ấy còn là một học bá siêu đỉnh nữa mà!"

Lâm Diểu: "..."

Lâm Diểu cảm thấy tai mình nóng lên, cái cảm giác xấu hổ trong lòng ngay lập tức tăng lên rất nhiều, thì bỗng nhiên có cái gì đó quấn lấy chân cô. Cô cúi xuống, nhìn thấy một cậu bé chừng ba bốn tuổi.

Hai cánh tay ngắn ngủn của cậu bé ôm chặt lấy chân cô, khuôn mặt mũm mĩm ngẩng lên, cười tươi với cô, giọng non nớt nói: "Chị, ôm một cái."

Lâm Diểu bị sự dễ thương này làm mềm lòng.

Mọi người cũng thấy cảnh này, có một đồng nghiệp nam liền lên tiếng với giọng điệu đùa cợt: "Liêu Bình, con trai anh quá đáng rồi, lúc trước tôi ôm con anh là nó khóc ầm lên, bây giờ nhìn thấy bạn gái sếp đến lại chủ động nhảy vào lòng ôm, có phải có sự phân biệt đối xử không vậy?"

Liêu Bình là trưởng phòng dự án của công ty, vợ anh ta gần đây đi công tác, nên đã dẫn theo con trai tới tham gia tiệc cuối năm. Anh ta tính tình hiền lành, ngại ngùng gãi đầu, giọng hơi bất đắc dĩ: "Con trai tôi không biết giống ai, từ nhỏ đã thích nhìn mặt, mới sinh đã nhìn thấy y tá xinh đẹp là thôi khóc, bây giờ đi mẫu giáo cũng chỉ thích chơi với những cô bé xinh xắn."

Mọi người cười ầm lên, Lâm Diểu rút tay đang bị Văn Dã nắm, cúi người bế cậu bé lên, cô trước đây cũng bế em trai nên biết cách bế trẻ con.

Khuôn mặt cậu bé lộ ra nụ cười mãn nguyện, đưa cánh tay nhỏ lại quấn lấy cổ cô.

Liêu Bình cũng không muốn để Lâm Diểu bế lâu, liền bảo con trai xuống, nhưng cậu bé vẫn không chịu, cứ giữ chặt tay ôm cổ cô không chịu buông: "Còn muốn ôm nữa."

Chị gái này đẹp như tiên nữ trong Tây du ký, lại còn thơm nữa, cậu bé chỉ muốn được ôm thêm một chút.

"Không sao đâu." Lâm Diểu mỉm cười, "Tôi ôm thêm một lát nữa."

Mãi đến khi buổi tiệc gần bắt đầu, cậu bé mới chịu tuột khỏi người Lâm Diểu, khi được ba dẫn đi sang bàn khác vẫn nhìn về phía cô, mắt cứ luyến tiếc, quay lại ba bước một lần.

Lâm Diểu cười khẽ, những người khác cũng bị dáng vẻ lưu luyến của cậu bé làm cho bật cười, duy chỉ có Văn Dã là cả buổi không hề mỉm cười.

Ngồi xuống, Văn Dã kéo tay cô, xoa xoa. Lâm Diểu bật cười: "Anh đừng làm quá vậy, em không mệt mà."

"Một đứa trẻ bốn tuổi nặng ít nhất hai mươi cân, sao mà không mệt." Văn Dã nhìn thấy cô cũng thích cậu bé đó, nên mới không ép bản thân phải bế lên, nhưng mà sau này nếu có con, anh chắc chắn sẽ không để cô ôm lâu như vậy đâu.

Nghĩ đến chuyện con cái, Văn Dã nhíu mày: "Diểu Diểu."

Lâm Diểu nghi hoặc lên tiếng, nhìn về phía anh, thấy gương mặt nghiêm túc và suy tư của anh, càng tò mò hơn: "Sao vậy?"

Anh nghiêm túc nói: "Chúng ta sau này sinh con sau được không?"

Những đứa trẻ này thật sự quá quấn người rồi, anh còn chưa được quấn đủ đâu!

Lâm Diểu: "?"

Hai người ở gần nhau, lúc này mọi người đều đang trò chuyện, những gì họ nói không ai nghe thấy, nhưng khuôn mặt của cô vẫn ửng đỏ.

Họ chưa làm gì liên quan đến chuyện có con, sao giờ lại bắt đầu thảo luận về việc sinh con rồi?

Văn Dã suy nghĩ vài giây rồi tiếp tục hỏi ý kiến cô: "Sau này chúng ta sinh con gái đi, anh thấy con trai hơi nghịch, con gái thì ngoan ngoãn, dịu dàng hơn."

Lâm Diểu mặt càng đỏ hơn, cảm giác có chút vô lý, cô nhỏ giọng nói: "Giới tính của con đâu phải con người có thể quyết định được."

Văn Dã đã có sẵn kế sách: "Anh thấy chuỗi Phật hộ mệnh mà em đeo ở cổ rất linh nghiệm, đến lúc đó chúng ta lại cầu Phật, xin Phật cho chúng ta một đứa con gái."

Lâm Diểu: "....."

Cô rút tay khỏi tay anh, không muốn nói chuyện nữa, nếu không anh sẽ càng nói xa xôi hơn.

Bành Nhất Phàm cầm micro lên sân khấu làm MC, anh ta rất thích hợp với công việc này, không mấy câu đã làm không khí trở nên sôi động.

Người đầu tiên lên sân khấu là hai đồng nghiệp nam, họ song ca bài "Khách quan không thể được", vì phần thưởng tiền mặt của giải nhất, cả hai rất cố gắng, trên sân khấu vừa hát vừa kéo nhau, người đàn ông giả gái một mét tám, thân hình mạnh mẽ, nỗ lực làm giọng cao, tạo ra hiệu ứng đối lập rất mạnh.

Mọi người dưới sân khấu đều sắp cười đến chết, Lâm Diểu vừa ăn hạt điều mà Văn Dã lột cho cô nãy giờ, vừa nhìn thấy cảnh tượng đó cũng cảm thấy rất vui vẻ.

Chương trình thứ hai là tiết mục múa ballet của Vệ Điềm. Cô ta cởi áo khoác ngoài ra, chiếc váy lông vũ trắng và tua rua của cô

ta vẫn rất nổi bật, khiến đám đồng nghiệp nam không ngừng phát ra những tiếng "ô ô".

Tuy nhiên, Vệ Điềm lại không vui cho lắm. Kể từ khi Lâm Diểu xuất hiện, cô ta đã từ bỏ ý định chiếm ưu thế về sắc đẹp của mình, lúc này lại đặc biệt lén lút quan sát Văn Dã.

Người đàn ông nhìn cô ta trong bộ trang phục này không khác gì khi anh nhìn cô ta mỗi ngày, trong đôi mắt sâu thẳm và đen nhánh của anh không hề có chút thay đổi nào.

Vệ Điềm cảm thấy nản lòng, bước lên sân khấu, khi âm nhạc vang lên, cô ta đã thực hiện một điệu múa ballet cổ điển từ vở "Hồ Thiên Nga".

Sau khi Vệ Điềm kết thúc tiết mục, trong tiếng vỗ tay, Bành Nhất Phàm lên sân khấu để giới thiệu tiết mục tiếp theo. Cô ta ngồi ở bàn phía sau Lâm Diểu, khi đi qua, Lâm Diểu nhỏ giọng gọi cô ta lại.

Vệ Điềm hoảng hốt trong lòng, tưởng rằng tâm tư nhỏ của mình đã bị phát hiện, nhưng Lâm Diểu từ trong túi xách lấy ra hai miếng gói lót nhiệt, đưa cho cô ta, mỉm cười nói: "Em múa rất tốt, nhưng em mặc ít thế này chắc là rất lạnh phải không? Cầm lấy, dán vào sẽ ấm hơn."

Vệ Điềm: "..."

Xinh đẹp, dịu dàng, tốt bụng, ngay cả cô cũng không thể ghét nổi cô ấy, cô ta thua tâm phục khẩu phục.

Sau khi các tiết mục nhỏ trong buổi tiệc kết thúc, Bành Nhất Phàm đã bỏ phiếu để chọn ra tiết mục xuất sắc nhất trong tối nay, rồi gửi qua WeChat cho anh. Sau khi tổng hợp lại, anh sẽ thông báo giải thưởng.

Văn Dã đưa điện thoại cho Lâm Diểu để cô bỏ phiếu. Ngay từ ngày đầu tiên sử dụng điện thoại, anh đã nhập dấu vân tay của cô. Lâm Diểu bấm vào mở khóa điện thoại, vào WeChat của anh, tìm số của Bành Nhất Phàm, suy nghĩ một chút rồi bỏ phiếu cho tiết mục "Hồ Thiên Nga".

Bàn này còn có vài nữ đồng nghiệp khác, thấy cảnh này cứ như đang xem một bộ phim khoa học viễn tưởng. Sau khi bỏ phiếu, họ lần lượt mở các nhóm chat nhỏ của nhân viên.

【Trời ơi!! Mật khẩu điện thoại của tổng giám đốc chính là dấu vân tay của bạn gái anh ấy!! Khi bỏ phiếu, anh ấy trực tiếp đưa điện thoại cho bạn gái bỏ phiếu!! Chắc hẳn trong lòng anh ấy rất thoải mái mới dám làm vậy!!】

【Haha, nếu bạn trai tôi bất ngờ ngất xỉu, tôi nắm tay anh ấy để mở khóa, chắc chắn anh ấy sẽ tỉnh lại ngay lập tức.】

【Trên mạng không phải có câu nói "Không có người phụ nữ nào có thể mỉm cười bước ra khỏi điện thoại của bạn trai mình", đây chính là phản ví dụ sống động!】

【Nhìn mà tôi ghen tị quá, người đàn ông vừa đẹp trai, tài giỏi, lại kiếm được tiền và vô cùng chung thủy, không lang chạ bên ngoài, hóa ra thật sự tồn tại, chỉ là tôi không gặp được thôi, huhu.】

Trong nhóm chat nhỏ, mọi người đang bàn tán sôi nổi. Bành Nhất Phàm cũng nhanh chóng thống kê kết quả, phần biểu diễn ballet của Vệ Điềm và hai đồng nghiệp nam trình diễn "Khách quan không thể được" đồng hạng nhất, vì vậy số tiền thưởng một nghìn tệ sẽ chia đều cho ba người.

Tiếp theo là một buổi quay số trúng thưởng và giành bao lì xì trong nhóm, sau đó thức ăn cũng được mang lên bàn. Văn Dã lấy từ trong túi áo khoác ra một sợi dây chun mà anh đã lấy vội

trước khi ra ngoài, giúp cô gái nhỏ bên cạnh cột tóc dài đang xõa ra lại, vì nếu không, cô sẽ không thể ăn được.

Mỗi lần đi chơi, anh đều làm như vậy. Lâm Diểu đã quen với sự chu đáo và tỉ mỉ của anh.

Những đồng nghiệp nữ ngồi quanh bàn nhìn cảnh này, chỉ thấy như một bộ phim khoa học viễn tưởng vừa ra mắt. Anh không chỉ đẹp trai, giỏi giang, kiếm tiền giỏi mà còn cực kỳ chung thủy, lại còn thêm một ưu điểm nữa: cực kỳ tỉ mỉ và chu đáo!

Sau đó, họ lại thấy ông chủ lạnh lùng bình thường, trước là gắp thức ăn cho bạn gái, rồi bóc tôm, khi múc canh xong còn dùng thìa gạt lớp hành trên bề mặt cho cô.

Đồng nghiệp nữ: "..."

Bó tay, họ cảm thấy ghen tị đến phát điên, một người đàn ông tuyệt vời như ông chủ của họ lại chỉ có một khuyết điểm duy nhất, đó là không thể sản xuất hàng loạt!

Khi bữa ăn dần kết thúc, cấp dưới bắt đầu đến chúc rượu với Văn Dã, Lâm Diểu cũng uống một ít, cô uống rượu đỏ, nhưng vì từ trước đến nay khả năng uống rượu của cô không tốt, vẫn cảm thấy hơi choáng váng.

Kết thúc tiệc, cô bị Văn Dã nắm tay dắt ra khỏi khách sạn, đầu óc đã mơ hồ, đôi chân mềm nhũn.

Khi đến bãi đỗ xe trong khu chung cư, cô liền được Văn Dã bế thẳng về nhà. Anh đặt cô lên giường, cúi người tháo giày và tất cho cô, rồi đi vào phòng tắm lấy một chiếc băng đô hình gấu bông từ trên giá xuống, nhẹ nhàng đeo lên đầu cô.

Văn Dã biết hôm nay cô có trang điểm một chút, anh lại lấy vài chai lọ và bông tẩy trang từ trong phòng tắm ra, trước đây anh

đã từng thấy cô tẩy trang một lần, chỉ cần chú ý là có thể nhớ kỹ các bước.

Lâm Diểu nhắm mắt suốt, không cần phải động tay, cô đã được anh giúp tẩy trang, rửa mặt và thoa kem dưỡng mà cô thường dùng.

Lâm Diểu nhớ lại tối nay có một đồng nghiệp nữ nhìn cô với ánh mắt ghen tị, nói rằng Văn Dã đối xử với cô rất tốt, các đồng nghiệp nữ khác cũng đồng loạt gật đầu tán thành.

Cô đương nhiên cũng cảm thấy như vậy.

Cô cũng từng thấy bạn bè, đồng nghiệp, và các bạn học yêu đương, rất ít người có thể làm được như Văn Dã.

Ban đầu cô còn cảm thấy hơi ngại, nhưng giống như việc luộc ếch trong nước ấm, dần dần cô lại quen với sự quan tâm tỉ mỉ của anh. Nhưng suy nghĩ lại, cô nhận ra những điều cô làm cho anh thực sự rất ít.

Mãi đến giờ này, vẫn là anh luôn là người hy sinh cho cô.

Văn Dã vừa lấy quần áo cho Lâm Diểu thay khi tắm xong, quay lại thì thấy cô gái nhỏ đang ngồi yên, bỗng nhiên nhíu mày và môi cũng chu lại.

"Em sao vậy?" Anh lập tức ngồi xuống bên giường cô.

Lâm Diểu nhíu mày rồi kể cho anh nghe suy nghĩ lúc nãy của mình.

Văn Dã hiểu được nguyên nhân, thở phào nhẹ nhõm: "Ngày xưa, lúc học cấp một cấp hai, mỗi năm đều phải điền vào sổ bạn học, trong đó có mục sở thích, lúc ấy anh điền toàn là vẽ tranh. Nhưng sau này gia đình có chút chuyện, anh không vẽ nữa, lâu rồi anh cũng không có sở thích gì cả."

Lâm Diểu nghe anh nhắc tới một chuyện mà anh không muốn nói, sự chú ý của cô bị lôi kéo đi, trong lòng có chút đau lòng.

Văn Dã cong môi cười: "Nhưng sau khi em chuyển đến đây, anh lại có một sở thích, đó là chăm sóc cho cô em gái từ trên trời rơi xuống này."

"Anh nói bậy, chăm sóc người khác sao có thể là sở thích được?" Lâm Diểu hoài nghi hỏi.

"Sao lại không?" Văn Dã cười phản bác: "Sở thích không phải là những chuyện mang lại niềm vui sao, chăm sóc em khiến anh cảm thấy rất vui và thỏa mãn, ngày nào em không để anh chăm sóc, anh cũng không chịu nổi đâu."

"Còn nữa, ai nói là em không làm gì cho anh? Mỗi ngày khi anh mở mắt ra nhìn thấy em, anh cảm giác như đã sở hữu cả thế giới, đi làm kiếm tiền cũng có động lực, không còn thấy cuộc sống dài và nhàm chán như trước, mà lại cảm thấy cuộc đời quá ngắn."

Lâm Diểu đã đỏ mặt vì say, giờ lại càng đỏ hơn, anh, sao anh lại có thể nói được như vậy.

"Diểu Diểu, em còn nhớ chiều nay anh quấn tóc cho em không, em đã hứa sẽ trả tiền boa cho anh." Văn Dã nhìn cô, đột nhiên nhắc lại.

Lâm Diểu suy nghĩ một chút, rồi gật đầu thừa nhận.

Văn Dã nuốt nước miếng, nhìn cô một cách dịu dàng nhưng không thể che giấu sự hồi hộp, thử hỏi: "Vậy tối nay anh tắm cho em được không?"

Rồi anh tiếp tục dụ dỗ: "Bây giờ em không có sức, không muốn động đậy, để anh giúp em, cũng đừng ngại ngùng, anh sẽ tắt đèn trong phòng tắm."

Anh vừa nói xong thì nhìn thấy cô nhíu mũi một chút, tưởng cô vẫn chưa chịu, nhưng chỉ nghe cô bằng giọng mệt mỏi nói: "Nhưng mà anh đã nhận tiền boa khi quấn tóc cho em rồi, nếu giờ anh tắm cho em thì không phải em lại nợ anh một lần nữa sao? Em vẫn chưa trả xong."

Văn Dã ngẩn người một lúc mới hiểu cô hiểu theo cách nào, anh ép trái tim đang đập loạn của mình xuống, tay vẫn mạnh mẽ vòng qua chân cô, ôm cô dậy, giả vờ thoải mái nói: "Tối nay có thể trả cả hai lần tiền boa luôn."

Lâm Diểu bị anh ôm đi về phía phòng tắm, cằm tựa lên vai anh: "Làm sao trả tiền đây?"

Văn Dã trước tiên trải một chiếc khăn tắm lên trên bồn rửa, để cô không ngồi bị lạnh, sau đó mới nhẹ nhàng đặt cô vào đó.

Anh cởi quần jean và quần giữ nhiệt lót lông của cô, rồi lại cởi áo len trên người cô.

Đèn phòng tắm không bật, ánh sáng từ phòng ngủ hắt vào, làn da trắng nõn nà kia vẫn lóa mắt trong bóng tối, hai điểm đỏ tươi như mỏ chim bồ câu trắng, run rẩy, vểnh lên, đẹp mắt lại đáng yêu.

Ánh mắt sâu thẳm của người đàn ông dán chặt vào đó, một lúc lâu sau, anh mới khàn giọng trả lời câu hỏi vừa rồi của cô.

"Lần trước Diểu Diểu chỉ cho anh nếm bên trái, lần này là tiền boa của hai lần, chẳng phải Diểu Diểu nên cho anh nếm cả hai bên sao?"

Chương 60: Ngon thật

Lâm Diểu theo câu hỏi của anh suy nghĩ một lúc, cảm thấy có chút hợp lý, nhưng đầu óc còn mơ màng nhớ lại cảnh anh nhận tiền boa của cô lần trước, cô ngả đầu sang một bên, tránh ánh mắt đang nhìn vào mình.

Cô chỉ nhẹ nhàng ừ một tiếng.

Văn Dã khó khăn lắm mới kiềm chế không bật cười, vì tiền boa sắp tới, lúc này anh làm rất chu đáo.

Dù sao thì phục vụ tốt mới có thể nhận tiền boa sau.

Trước khi ra ngoài vào buổi chiều, Lâm Diểu mới vừa gội đầu, tối nay Văn Dã không gội cho cô nữa, anh cầm vòi hoa sen rửa sạch bọt trên người cô, rồi lấy một chiếc khăn tắm lau khắp người cô, sau đó mặc cho cô chiếc váy ngủ.

Lâm Diểu không chạm đất, chỉ cần hơi nâng tay lên, cơ thể đã được anh giúp tắm sạch sẽ, thơm ngát.

Văn Dã đưa tay ôm cô lên, đi vào phòng ngủ.

Không có bữa trưa nào là miễn phí, Lâm Diểu biết ngay lúc này cô sẽ phải trả tiền boa cho anh, mặt cô hơi đỏ lên, vùi mặt vào hõm cổ anh, nhỏ giọng yêu cầu: "Cũng phải tắt đèn trong phòng."

Văn Dã dừng bước, ôm cô đi đến cửa phòng, giơ tay ấn công tắc, một tiếng "phập", cả phòng lập tức chìm trong bóng tối.

Anh lại kéo rèm cửa ra một chút, ánh trăng trắng muốt chiếu vào, ánh sáng mờ mờ xuất hiện, mọi thứ không còn rõ ràng, nhưng cũng đủ để nhìn thấy.

Anh ngồi xuống mép giường, cô ngồi lên đùi anh, đôi bàn chân nhỏ nhắn trắng nõn tinh xảo của cô gái nhỏ bên ngoài chiếc váy ngủ lơ lửng, làn da trắng sứ mịn màng, mái tóc dài đen nhánh còn vương vài lọn xoăn, xõa tung như rong biển, môi đỏ răng trắng, đôi mắt hạnh đen láy ướt át, trong suốt hơn cả lưu ly.

Tựa như một con yêu quái vừa mới thành hình, ngây thơ mờ mịt, lại mang theo bản năng câu dẫn trời sinh.

Yết hầu Văn Dã trượt lên xuống, giọng nói trầm khàn được nước lấn tới: "Diểu Diểu không vén váy ngủ lên, anh làm sao lấy tiền boa đây?"

Lâm Diểu hơi mở to mắt, lần trước anh đã ăn cô qua lớp áo ngủ, mức độ đó đã khiến cô cảm thấy rất kỳ lạ rồi, tối nay sao anh còn muốn quá đáng hơn nữa?

"Nếu không lát nữa chiếc váy ngủ mới thay này lại phải cởi ra giặt lại, em không thấy phiền phức sao?" Người đàn ông lý lẽ hùng hồn biện minh, "Không chỉ lãng phí thời gian, còn rất lãng phí nước."

Anh nhướn mày, chính là ỷ vào cô gái nhỏ lúc này chỉ còn năm phần tỉnh táo, mặt không đổi sắc vô sỉ đến cực điểm nói: "Hơn nữa trước đây em dùng tay giúp anh, chẳng lẽ còn cách một lớp quần sao, anh đã hào phóng cho em chạm trực tiếp rồi, Diểu Diểu sao còn keo kiệt với anh như vậy?"

Lâm Diểu bị lời nói của anh làm cho rối rắm, nghiêng đầu suy nghĩ, dường như chuyện mà anh nói đúng là như thế thật.

Hai bàn tay nhỏ bé của cô do dự nắm lấy góc váy ngủ, chậm rãi làm theo lời anh nói.

Hơi thở của người đàn ông phả vào cổ cô, từng chút một trượt xuống dưới, cổ cô không chịu nổi mà ngửa ra sau, kéo theo một đường cong mảnh khảnh mềm mại.

Lần trước cách một lớp váy ngủ, dù thế nào cũng như gãi ngứa ngoài giày, lúc này Văn Dã mới thực sự ăn được, vừa chạm vào, anh đã không nhịn được phát ra một tiếng thở dài thỏa mãn: "Diểu Diểu ngọt quá, như một cây kem vị sữa."

Tai Lâm Diểu nóng bừng lên, miệng người này lại không rảnh rỗi, ăn thì cứ ăn, sao còn bình phẩm nữa.

"Anh, anh không được nói chuyện nữa." Cô lẩm bẩm với giọng điệu run rẩy.

"Được, anh tập trung ăn, không nói chuyện nữa." Văn Dã khẽ cười đáp ứng, sau đó là chuyên tâm vùi đầu thưởng thức.

Ngoài cửa sổ nổi gió và mưa, nhiệt độ vốn đã thấp lại giảm thêm vài độ, phòng ngủ của hai người có sưởi sàn, không hề bị ảnh hưởng, Lâm Diểu lúc này lại vô cùng hy vọng gió lạnh bên ngoài có thể thổi vào một chút.

Nóng quá, cô cảm thấy mình thực sự giống như biến thành một que kem, bị anh làm cho sắp tan chảy từng chút một.

"Còn chưa xong sao?" Má Lâm Diểu nóng đến không chịu nổi, tay vén váy ngủ cũng có chút mỏi rồi, hơn nữa đã qua lâu như vậy, hai bên đều đã cho anh nếm rồi mà.

Văn Dã không ngẩng đầu lên một cái, ngay cả động tác cũng không hề dừng lại, trong miệng có đồ ăn, giọng nói khàn khàn trở nên mơ hồ, nhưng ngữ khí lại đương nhiên: "Diểu Diểu, đồ ngon phải từ từ thưởng thức."

Lâm Diểu: "..."

Anh đâu còn là trẻ con trong thời kỳ an ủi nữa, sao lại thích ăn cái này vậy?

Qua một lúc rất lâu, cuối cùng cô cũng trả xong tiền boa cho hai lần này, Văn Dã thỏa nguyện buông tha, đôi mắt đen nhánh sáng ngời, còn li.ếm li.ếm khóe môi: "Ngon thật."

Lâm Diểu: "..."

Má Lâm Diểu đỏ bừng, giả vờ ngáp một cái: "Em buồn ngủ quá, muốn ngủ rồi."

Văn Dã cong môi, giọng điệu khẳng định: "Anh thấy Diểu Diểu bây giờ chắc là không ngủ được đâu."

Ánh mắt đầy ẩn ý của anh nhìn xuống dưới, Lâm Diểu theo đó cúi đầu nhìn, anh sau khi về đã thay một chiếc quần ngủ màu xám mặc ở nhà, bây giờ trên đó có một chỗ thấm nước, màu sắc đậm hơn nhiều.

Lâm Diểu chớp mắt, phản ứng lại đó là cái gì, cô lập tức chột dạ biện minh: "Là nước anh vừa tắm cho em dính vào đấy."

"Vậy sao." Văn Dã cười một tiếng không phủ nhận, ngón tay thon dài có khớp xương vuốt ve chỗ thấm nước trên quần, đưa vào miệng kiểm chứng, giọng nói kéo dài phản bác: "Hình như không phải thì phải."

Lâm Diểu cả người đều ngây ra, kinh ngạc trợn tròn mắt, hoàn toàn không dám tin vào những gì mình nhìn thấy, sao anh lại có thể như vậy?!

Cái này cũng nếm được sao?!!!

"Anh..." Cô nghẹn họng hồi lâu, đến lời trách móc anh cũng không biết nói gì.

"Có gì mà ngại chứ." Văn Dã bật cười, "Em là bác sĩ mà, chắc chắn hiểu rõ hơn anh đây là phản ứng si.nh lý rất bình thường. Anh vừa chạm vào em như vậy, nếu em không có chút phản ứng nào thì anh sẽ rất buồn đấy, có lẽ còn không nhịn được mà nghi ngờ Diểu Diểu có thích anh không nữa."

Anh dùng đầu lưỡi đẩy nhẹ hàm dưới, không hề có chút dáng vẻ trầm ổn chín chắn như trong buổi tiệc cuối năm tối nay, ngược lại lộ ra vài phần ngỗ nghịch của thời niên thiếu, vẻ mặt thản nhiên không chút xấu hổ: "Nếu không thì em nhìn anh đi, quần phồng lên thành cái dạng gì rồi này."

Lâm Diểu vừa nãy đã thấy rồi, vì thực sự quá rõ ràng, cô biết con trai như vậy sẽ rất khó chịu, trước đây Văn Dã luôn đi tắm nước lạnh, sau này trời lạnh rồi, cô không nỡ để anh làm vậy, chủ động đề nghị giúp anh.

Lần này cũng vậy, cô khẽ nói: "Em dùng tay giúp anh nhé."

Văn Dã dùng giọng điệu thấu hiểu nói: "Lần trước em không phải nói dùng tay mệt sao, thực ra ngoài tay ra, còn có những cách khác nữa."

Lâm Diểu ngẩn người, còn chưa kịp hỏi, anh lại cười: "Không sao, anh có thể đợi, phải để em thoải mái trước đã."

Bàn chân Lâm Diểu lơ lửng giữa không trung căng thẳng rồi lại co rút khó chịu, cảm giác căng trướng ấy không hề xa lạ, nhưng lúc này lại mãnh liệt hơn bao giờ hết.

Mắt cô mở to hơn một chút, muộn màng nhận ra lần này anh đã cho thêm một ngón tay vào.

Văn Dã cảm nhận rõ nhất sự căng thẳng của cô, ngón tay dừng lại, giọng nói trầm khàn dỗ dành cô: "Diểu Diểu, em phải học cách thích ứng, nếu không sau này chúng ta sẽ rất khó xử."

Giữa hai người có chênh lệch chiều cao hơn hai mươi centimet, đương nhiên cũng có sự khác biệt về thể hình, Văn Dã vẫn luôn nhẫn nại không làm đến bước đó, một là hy vọng vào một thời khắc trang trọng hơn, hai là sợ đột ngột làm cô đau, khiến cô có trải nghiệm không tốt.

Lâm Diểu cũng nhớ lại lần trước dùng tay giúp anh mà suýt nữa không nắm nổi, cô ôm lấy anh, nhẹ nhàng thở ra để từ từ thả lỏng bản thân.

Còn nhận được một câu khen ngợi, giống như khen ngợi một đứa trẻ có tiến bộ trong bài tập về nhà: "Diểu Diểu giỏi lắm."

Lâm Diểu: "..."

Càng xấu hổ hơn.

——

Hai người chuyển vào căn nhà mới mà họ đã xem tuần trước, cảm giác khác biệt giữa việc thuê và mua nhà thật sự rất rõ rệt. Lâm Diểu vô cùng phấn khích khi trang trí, giỏ hàng đầy những đĩa ăn và các món đồ trang trí yêu thích, cô đều đặt hết.

Văn Dã mỗi tối đều kéo một chiếc xe đẩy nhỏ đến bưu điện, mỗi lần lấy là cả chục gói hàng.

Khi họ đang đi thang máy, Văn Dã gặp một người đàn ông tầm tuổi mình.

Văn Dã không có ấn tượng gì về anh ta, nhưng người đàn ông lại nhớ rất rõ Văn Dã. Mấy lần trước, anh ta đã thấy Văn Dã nắm tay bạn gái đi thang máy, cô bạn gái của anh ta thật sự rất xinh đẹp, đến cả đàn ông nhìn vào cũng phải ghen tỵ.

Lúc này, người đàn ông thấy chiếc xe đẩy của Văn Dã đầy ắp các gói hàng, sự ghen tỵ trong lòng anh ta giảm đi một nửa.

Ở trên cùng của vài chiếc hộp có tên sản phẩm, như là kem dưỡng Helena Black Bandage, bộ mỹ phẩm La Mer, những mỹ phẩm cao cấp mà ngay cả một người đàn ông như anh ta cũng nhận ra. Chỉ riêng hai món này cộng lại đã hơn chục nghìn rồi.

Trong lòng người đàn ông ngay lập tức cảm thấy cân bằng hơn. Thì ra, tìm một cô bạn gái xinh đẹp cũng chẳng dễ dàng gì, ví của anh ta cũng chịu đủ đau khổ rồi.

Bạn gái anh ta, tuy ngoại hình không nổi bật lắm, nhưng ít nhất cũng không tiêu tiền như nước, có thể cùng anh ta sống một cuộc sống ổn định.

Người đàn ông nhìn Văn Dã rồi lộ ra một biểu cảm đầy tự mãn, giống như kiểu "hiểu nhau giữa đàn ông với nhau": "Bạn gái cậu thật sự rất biết tiêu tiền nhỉ?"

Văn Dã bị người đàn ông kia đột nhiên bắt chuyện một cách kỳ quặc, sắc mặt lập tức lạnh xuống, khó chịu nhíu mày, ánh mắt nhìn hắn ta như nhìn thằng ngu, lời nói cũng chẳng nể nang chút nào: "Tiêu tiền của mày chắc? Dựa vào đâu mà đứng đây lải nhải với tao? Đồ ngu."

Trời mới biết anh đã tốn bao nhiêu công sức mới khiến cô nhóc mở Thanh toán thân mật*, mỗi lần nhận được tin nhắn thông báo trừ tiền, anh lại thấy sảng khoái đến mức nào.
(*Thanh toán thân mật (亲密付): Một tính năng trên Alipay của Trung Quốc, cho phép người dùng cài đặt một tài khoản liên kết để thanh toán mà không cần nhập mật khẩu, thường được dùng giữa các thành viên trong gia đình hoặc giữa các cặp đôi.)

Cửa thang máy mở ra, Văn Dã chẳng buồn nhìn gã đàn ông kia đang tức đến xanh mặt, kéo xe đẩy bước ra ngoài, quẹt vân tay mở cửa.

Lâm Diểu nghe thấy tiếng động, ôm nửa quả dưa hấu chạy ra đón.

Cô múc một thìa dưa đưa đến bên miệng anh, đôi mắt cười cong cong: "Cảm ơn anh giúp em lấy hàng nha."

"Chỉ có mấy bước chân thôi, có gì mà cực." Văn Dã cúi đầu ăn miếng dưa cô đưa tới, ngọt hơn loại hôm qua mua, mai lại đến đó mua tiếp.

Thấy cô cầm kéo định mở gói hàng, anh đưa tay nhận lấy: "Em cứ ăn đi, để anh mở cho."

Lâm Diểu ngồi trên ghế sô pha, ôm quả dưa hấu vừa ăn vừa nhìn anh tháo hộp. Nhìn thấy một hộp kem dưỡng da bên trong, cô ngạc nhiên "Ơ, em đâu có mua loại này? Anh có lấy nhầm không đấy?"

Da cô vốn rất đẹp, nên từ trước đến nay chỉ dùng những loại mỹ phẩm bình thường.

"Là anh mua đó." Văn Dã đặt một chai nhỏ đã được mở lên bàn trà: "Anh nghe nói hai thương hiệu này là tốt nhất trong các sản phẩm dưỡng da, nên muốn mua về cho em thử. Nếu hợp, sau này sẽ đổi sang dùng cái này."

Cô gái của anh xứng đáng được dùng những thứ tốt nhất, và cũng nên như vậy.

Anh tiếp tục mở các kiện hàng khác, đặt bộ bát đĩa sứ tinh xảo vào tủ, lắp ngay tấm rèm lụa nhẹ nhàng, còn mấy món như móc treo nhỏ hay hộp đựng chìa khóa, anh cũng sắp xếp theo ý thích của cô.

Trước Tết, họ còn đi vài chuyến đến IKEA và cửa hàng nội thất, thay hết bàn ghế, sô pha thành những kiểu dáng mà Lâm Diểu thích.

Tết năm nay, Lâm Diểu có năm ngày nghỉ, Văn Dã cùng cô về Anh một chuyến. Thẩm Di và Lâm Khâm Văn đã sớm biết từ con

gái rằng hai người họ quay lại với nhau. Con gái họ yêu thích cậu ấy như vậy, hơn nữa giờ đây Văn Dã cũng đã có một sự nghiệp phát triển rất tốt, nên vợ chồng họ đương nhiên không còn phản đối nữa.

Bước sang năm mới, số lần Văn Dã đi công tác ngày càng nhiều, vì công ty không chỉ nhận các dự án trong Bình Thành mà còn mở rộng sang nhiều nơi khác.

Mỗi tháng anh ít nhất phải đi công tác hai lần, ngắn thì ba đến năm ngày, dài thì hơn một tuần. Vì vậy, anh cảm thấy áy náy với Lâm Diểu, nghĩ rằng mình thường xuyên không ở bên cạnh cô, làm bạn trai mà lại ít dành thời gian cho cô quá.

Nhưng Lâm Diểu rất hiểu anh. Cô biết anh bận rộn vì công việc chính đáng, quan trọng hơn là cô chưa từng có cảm giác bị anh bỏ bê dù chỉ một chút.

Dù có đi công tác, anh vẫn nhắn tin cho cô từ sáng đến tối, ngày nào cũng kiên trì gọi video ít nhất một tiếng đồng hồ. Những lúc cả hai đều bận, máy tính bảng cứ để mở, đặt ở một bên—cô gõ luận văn, anh xem xét hồ sơ phê duyệt dự án. Không ai nói gì, nhưng mỗi khi nhớ đến đối phương, họ lại ăn ý ngẩng đầu lên, ánh mắt vô tình chạm nhau.

Văn Dã thuê một cô giúp việc nấu ăn. Khi anh đi công tác, cô giúp việc lo chuyện bếp núc, nhưng hễ anh có nhà, anh vẫn tự tay vào bếp. Cô gái nhỏ đã quen với hương vị món ăn anh nấu, mà anh cũng thích tự tay chăm sóc cô, nhìn cô ăn no.

Anh thường đặt trà sữa hay đồ ăn vặt cho Lâm Diểu, mỗi lần đặt là cả một phòng ban cùng được hưởng.

Lâm Diểu đang ngồi trước máy tính kê đơn thuốc cho bệnh nhân thì điện thoại giao hàng gọi đến. Khương Tư Duyệt lúc này không có bệnh nhân, bèn xung phong xuống lấy giúp cô.

Xách lên là hai túi lớn, đồng nghiệp trong khoa lập tức xúm lại.

"Wow! Là vị dâu mới ra mắt kìa!"

"Diểu Diểu à, bạn trai cô lần nào cũng đặt trà sữa cũng mua kèm cho tụi tôi nữa, làm bọn tôi ngại quá đi mất!"

Tối đó, khi gọi video với Văn Dã—người vẫn đang đi công tác—Lâm Diểu thay đồng nghiệp truyền đạt lời cảm ơn: "Mọi người đều nói cảm ơn anh đấy."

Chút tiền này với Văn Dã chẳng đáng là bao, mà anh cũng không phải dư thời gian đến mức rảnh rỗi. Chỉ là người trưởng thành ai cũng hiểu đạo lý "ăn của người thì mềm lòng". Một chút quà vặt nho nhỏ, đổi lấy sự quan tâm chăm sóc của đồng nghiệp dành cho cô gái nhỏ trong công việc hằng ngày—rất đáng.

Hơn nữa, anh còn có một chút tư tâm, đó là dùng hành động này để nhắc nhở những người xung quanh Lâm Diểu rằng cô đã có bạn trai, đừng hòng có ý định đào góc tường của anh!

Chớp mắt đã đến tháng bảy, Lâm Diểu trở về nước gần một năm, cũng đã làm việc ở bệnh viện được gần một năm. Năm nay, bệnh viện tuyển vào một lứa thực tập sinh trong chương trình quản lý.

Trong số đó, có một chàng trai tên Lâm Dược, ngoại hình nổi bật nhất. Trước đây, khi còn đi học, cậu ta cũng từng là một nhân vật có tiếng tăm. Ngay ngày đầu tiên vào bệnh viện, khi vừa nhìn thấy Lâm Diểu, cậu ta lập tức hiểu được cảm giác rung động là gì.

Hay thật, sau này đến chuyện con cái mang họ ai cũng chẳng cần phải lo nghĩ nữa.

Lâm Dược và Khương Tư Duyệt từng học cùng trường, có mối quan hệ này nên nhanh chóng thân thiết hơn. Nhân lúc nghỉ

trưa, cậu ta kéo Khương Tư Duyệt ra khu cầu thang.

"Đàn chị, em hỏi chị một chuyện được không?"

Khương Tư Duyệt có thiện cảm với cậu em đẹp trai này, liền sảng khoái đáp: "Cứ hỏi đi, chị biết gì sẽ nói hết."

Lâm Dược dò hỏi: "Bác sĩ Lâm chắc là chưa có bạn trai đâu nhỉ?"

Khương Tư Duyệt cau mày, lập tức nhận ra câu hỏi này không đơn giản. Rõ ràng là có ý định với Diểu Diểu rồi đây!

Hôm qua cô vừa mới uống trà chiều do bạn trai của Lâm Diểu mua, suốt một năm qua cũng không biết đã uống bao nhiêu ly trà sữa do anh ấy mời.

Làm người phải có lương tâm, phải biết báo đáp ân tình, nếu không thì có khác gì kẻ vong ân bội nghĩa đâu!

Lâm Dược vừa mới hỏi một câu, còn đang mong chờ câu trả lời, thì liền thấy đàn chị vừa rồi còn dịu dàng với mình, bỗng dưng thu lại nụ cười, khoanh tay trước ngực, bày ra vẻ mặt lạnh lùng đầy chính nghĩa—

"Cậu đừng có mà có ý đồ với bác sĩ Lâm, người ta không chỉ có bạn trai rồi, mà còn yêu thương mặn nồng, tình cảm bền chặt, vợ chồng hòa hợp! Ai dám phá hoại tình cảm của họ thì đúng là tổn đức tám đời!"

Lâm Dược: "..."

Chương 61: Anh chỉ quản được cô gái nhà anh thôi

Lâm Diểu biết công ty của Văn Dã kiếm được không ít tiền. Không lâu trước, cô còn thấy Bành Nhất Phàm khoe ảnh trong vòng bạn bè—một tấm hình chụp lúc nhận xe Maybach, cậu ta chống một tay lên nắp capô*, tạo dáng thật ngầu.
(*Nắp capô (còn được gọi là nắp đầu xe) là một phần của ô tô được đặt ở mặt trước, che phủ phần đầu xe và bảo vệ động cơ. Nó thường là một tấm nắp dùng để mở và đóng, cho phép truy cập vào khoang động cơ và các bộ phận khác bên trong.)

Dưới bài đăng là bình luận của Bành Tư Gia: "Tỉnh lại đi, dù có mua xe tiêu chuẩn của tổng tài thì anh cũng chẳng có khí chất tổng tài đâu."

Bành Nhất Phàm: "Ồ, vốn định cuối tuần này lái xe chở em đi du lịch tự lái cơ đấy."

Bành Tư Gia: "Sao tự nhiên em lại thấy một anh đẹp trai ngời ngời trên vòng bạn bè thế này? Ai đây nhỉ? Nhấn vào xem mới biết là anh trai mình, hu hu hu, đúng là chuẩn phong cách tổng tài bá đạo mà!"

Lúc đó, Lâm Diểu vừa buồn cười vừa thích thú, còn nhấn like một cái.

Ngay cả Bành Nhất Phàm, người đi theo Văn Dã làm việc, còn kiếm được từng đó tiền, thì Văn Dã chắc chắn không cần bàn cãi.

Thế nhưng, khi một ngày nọ Văn Dã đến đón cô tan làm, sau khi hai người ăn tối xong, anh nói muốn đi xem nhà ở Ngự Cảnh Loan, cô vẫn không khỏi ngạc nhiên.

Trùng hợp thay, Lâm Diểu đã từng nghe qua khu dân cư này. Một beauty blogger con nhà giàu mà Khương Tư Duyệt theo dõi cũng sống ở đó. Cô ấy từng kể rằng đây là khu căn hộ duplex* đắt đỏ nhất ở Bình Thành.
(*Duplex là căn hộ chung cư có ít nhất 2 tầng, được thiết kế thông tầng và thường nằm ở những tầng cao của toà nhà nhưng không phải nằm tại tầng cao nhất.)

Dù giá nhà đất ở Bình Thành không cao lắm, nhưng giá nhà ở Ngự Cảnh Loan thì ngang ngửa Bắc Kinh, Thượng Hải, Thâm Quyến—15 vạn tệ một mét vuông. Một căn hộ ở đó ít nhất cũng phải 50 triệu tệ.

Khi ấy, Khương Tư Duyệt còn nghiêm túc tính toán: "Với mức lương hiện tại của tôi, nếu không ăn không uống, tiết kiệm toàn bộ mỗi tháng, thì chỉ cần 270 năm là có thể sở hữu một căn hộ ở Ngự Cảnh Loan. Nghĩ vậy thấy cuộc đời vẫn tràn đầy hy vọng đấy chứ!"

Lâm Diểu thực ra không có ý định mua nhà ở đây. Đối với cô, căn hộ hiện tại mà cô và Văn Dã đang ở đã rất ấm áp và thoải mái rồi.

Hơn nữa, chỉ mới một năm rưỡi kể từ khi anh mở công ty mà đã có thể mua được một căn nhà trị giá hơn năm mươi triệu tệ, tốc độ kiếm tiền này là cái gì vậy chứ?!

Văn Dã dĩ nhiên không chỉ kiếm tiền từ công ty. Anh luôn dùng tiền để đầu tư. Khi còn nghèo, kiếm tiền rất khó, nhưng một khi đã có vốn, chỉ cần có tầm nhìn chuẩn xác và đủ bản lĩnh, thì việc kiếm tiền ngược lại trở nên dễ dàng.

Mà hai điều này, Văn Dã đều có. Quan trọng hơn là anh còn có vận may trong kinh doanh, rất giỏi trong việc dùng tiền để sinh ra tiền. Dù đầu tư bao nhiêu, anh cũng luôn thu về lợi nhuận.

Trước đó, anh từng đầu tư vào một bộ phim hoạt hình mà giới trong ngành không mấy đánh giá cao, nhưng anh lại thấy nó rất có tiềm năng. Không nhiều, chỉ khoảng một triệu tệ thôi. Mấy hôm trước, bộ phim ấy ra mắt, doanh thu phòng vé bùng nổ, chỉ riêng tiền chia lợi nhuận đã giúp anh thu về hơn hai mươi triệu tệ.

Văn Dã nhìn phản ứng của cô gái nhỏ, vừa buồn cười vừa có chút bất đắc dĩ: "Diểu Diểu, anh vẫn luôn để thẻ ngân hàng ở chỗ em mà, sao em lại không quan tâm chút nào đến tình hình tài chính của nhà mình vậy?"

Lâm Diểu bị nói đến mức có chút ngại ngùng. Nhưng chủ yếu là vì lương của cô mỗi tháng tiêu không hết, hơn nữa Văn Dã đã sớm mở tính năng Thanh toán thân mật cho cô, nên cô hoàn toàn không có nhu cầu động đến số tiền trong thẻ, và thế là cô cũng quên béng đi mất không kiểm tra xem trong đó có bao nhiêu tiền.

Khi xe chạy đến cổng khu chung cư, nữ nhân viên bán nhà trong bộ trang phục công sở đã đợi sẵn ở đó, sau đó dẫn họ vào xem nhà.

Giá nhà cao đến mức khiến người ta líu lưỡi, Lâm Diểu tự nhiên không thể tìm ra điểm nào không hài lòng. Sau khi hỏi ý kiến cô, Văn Dã liền nói với nhân viên bán hàng: "Lấy căn này đi, ký hợp đồng, thanh toán toàn bộ."

Sự dứt khoát của anh khiến nhân viên bán hàng vốn đã chuẩn bị sẵn một bụng lời giới thiệu lại phải nuốt ngược trở vào. Hình nền Thần Tài mà cô mới thay quả nhiên rất linh nghiệm!

Nghĩ đến khoản hoa hồng béo bở sắp tới tay, nụ cười chuyên nghiệp của cô lập tức trở nên chân thành: "Xin hỏi anh có mang theo chứng minh thư không ạ? Tôi sẽ đăng ký ngay để bắt đầu làm thủ tục."

Văn Dã đã chuẩn bị sẵn trước khi ra ngoài, liền đưa ra. Nhân viên bán hàng nhận lấy, thấy đó là chứng minh thư của cô gái, hơi ngạc nhiên một chút rồi tiếp tục đưa tay ra: "Còn chứng minh thư của anh đâu ạ?"

Lâm Diểu lúc này mới phát hiện Văn Dã vừa đưa cho người ta là chứng minh thư của cô. Anh thản nhiên nói: "Ghi tên bạn gái tôi."

Một câu nói khiến nhân viên bán hàng sững sờ hai lần. Hóa ra họ còn chưa kết hôn, vậy mà đã đứng tên mỗi cô ấy? Đây là yêu đến mức nào chứ??

Căn hộ này có giá tận 58 triệu tệ! Vậy mà cô gái kia khi nghe xong câu này, chỉ hơi sững lại một giây, không hề có vẻ quá đỗi kinh ngạc hay xúc động, cũng không giả vờ khách sáo từ chối.

Điều này cho thấy những gì người đàn ông này dành cho cô, từ lâu đã vượt xa giá trị của căn hộ này rồi.

Nhân viên bán nhà đã gặp đủ kiểu tranh cãi về việc ghi tên ai khi mua nhà, thậm chí có đôi còn cãi nhau đến mức chia tay ngay tại chỗ. Nhưng lần đầu tiên cô gặp trường hợp như thế này.

Vừa cầm chứng minh thư của Lâm Diểu để đăng ký, trong lòng cô vừa lặng lẽ suy nghĩ—

Bây giờ cô đổi hình nền điện thoại từ Thần Tài sang Nguyệt Lão, liệu có thể giúp cô cũng tìm được một người đàn ông hoàn mỹ thế này không?

Không lâu sau đó, trước một cuộc họp, Khương Tư Duyệt vô tình biết chuyện Lâm Diểu chuyển nhà, cô thắc mắc: "Diểu Diểu, nơi cô ở trước kia tốt thế cơ mà, đi bộ đến bệnh viện chỉ mất vài phút, trưa nào cũng có thể về ngủ một giấc, sao lại chuyển đi vậy?"

Lâm Diểu nhỏ giọng giải thích: "Vì nhà cũ chỉ có một phòng ngủ một phòng khách, sau này kết hôn rồi thì không đủ chỗ ở."

Hẹn hò đã một năm rưỡi, cô cảm thấy Văn Dã chắc cũng sắp cầu hôn rồi. Hơn nữa, theo lời anh nói trước đó, căn hộ cũ vẫn giữ lại, mỗi trưa cô vẫn có thể quay về ngủ trưa.

"Ồ—" Khương Tư Duyệt kéo dài giọng, cười đầy gian xảo: "Thì ra là mua nhà tân hôn rồi à?"

Giọng cô không nhỏ, cả phòng họp lập tức kinh ngạc nhìn sang.

"Diểu Diểu, cô sắp kết hôn rồi à?"

"Khi nào thế? Sao không báo cho tôi biết?"

Mặt Lâm Diểu hơi đỏ lên, vội vàng giải thích: "Chưa đâu, chỉ là mua nhà trước thôi."

"Nhà mua ở đâu thế?" Một đồng nghiệp nam hỏi.

"Ngự Cảnh Loan."

Khương Tư Duyệt "à" một tiếng, là người phản ứng đầu tiên: "Chẳng phải đó là khu chung cư giá khởi điểm năm mươi triệu, chỗ mà tôi có làm không ăn không uống suốt hai trăm năm cũng chẳng mua nổi sao?"

Nghe cô ấy nhắc đến, những người khác cũng sực nhớ ra. Ngự Cảnh Loan còn được gọi là "Vịnh nhà giàu", là nơi chỉ những người thực sự có tiền ở Bình Thành mới dám đặt chân tới. Mọi

người đều biết bạn trai của Lâm Diểu chính là ông chủ của quán bar "Một Giờ Rưỡi" trước đây, sau đó lại chuyển sang kinh doanh, chắc hẳn cũng có tiền, nhưng không ngờ lại giàu đến mức này!

Khương Tư Duyệt nhìn Lâm Diểu với ánh mắt đầy mong chờ: "Muốn tận mắt chiêm ngưỡng biệt thự sang trọng quá đi!"

Lâm Diểu suy nghĩ một lát rồi nói: "Nếu tối nay mọi người rảnh thì đến nhà tôi ăn cơm nhé."

Tô Viễn Châu hào hứng đáp: "Đương nhiên phải đi rồi! Mừng nhà mới, chúng ta phải chúc mừng một phen."

Một nữ đồng nghiệp khác đùa vui: "Tối nay tôi hủy cả hẹn với bạn trai để đến đấy, biết đâu còn tình cờ gặp được ngôi sao nào trong thang máy nữa."

Lúc đó, Chủ nhiệm Đặng bước vào, mọi người nhanh chóng ổn định vị trí để bắt đầu cuộc họp giao ban đầu tuần.

Sau khi họp xong, Lâm Diểu cầm điện thoại nhắn tin cho Văn Dã:【Em đã mời đồng nghiệp đến nhà mình ăn tối nay rồi.】

Rất nhanh sau đó, cô nhận được tin nhắn hồi đáp:【Hỏi xem đồng nghiệp em muốn ăn gì, chiều anh tan làm sớm, đi mua nguyên liệu trước.】

Lúc đi ra khỏi phòng họp, Lâm Diểu hỏi ý kiến đồng nghiệp. Nhưng ai nấy đâu dám phiền một ông chủ tài sản hàng trăm triệu phải rửa rau, nấu ăn cho họ, liền xua tay nói không cần phiền vậy đâu, gọi đồ ăn ngoài là được rồi.

Tan làm, mọi người cùng nhau đi thang máy xuống. Mấy bác sĩ có xe riêng, một chiếc xe có thể chở ba người, cuối cùng chỉ còn Khương Tư Duyệt và một y tá khác tên Từ Tinh Tinh phải đi nhờ xe bạn trai của Lâm Diểu.

Khương Tư Duyệt vẫn còn giữ ấn tượng về Văn Dã khi anh còn mở quán bar, thường mặc áo thun đen phối với quần bò giản dị. Vóc dáng và khuôn mặt của anh khiến bộ đồ đơn giản ấy vẫn toát lên vẻ điển trai, phong trần.

Nhưng sáng nay, vì có cuộc họp quan trọng, anh mặc sơ mi và quần tây lịch sự.

Người đàn ông lười biếng tựa vào chiếc Mercedes G-Class màu đen.

Buổi chiều trời hơi nóng, anh mở hai cúc áo sơ mi trắng, lộ ra hõm cổ sâu cùng hai đường xương quai xanh rắn rỏi. Chiếc quần âu cắt may tinh tế càng tôn lên đôi chân dài thẳng tắp.

Anh vẫn giữ thói quen dùng tay trái cầm điện thoại, cổ tay để lộ làn da trắng lạnh, gân xanh hơi nhô lên, sự gợi cảm và vẻ cấm dục—hai đặc điểm tưởng như mâu thuẫn—giờ đây hòa quyện hoàn hảo trên người anh.

Khương Tư Duyệt lần đầu tiên thấy Văn Dã trong bộ dạng này, vô thức nuốt nước bọt, quay sang nói nhỏ với Lâm Diểu: "Diểu Diểu, bạn trai cô mặc vest còn đẹp trai hơn nữa đấy. Cô đúng là có phúc thật đó."

Lâm Diểu rất đồng tình với lời nhận xét đó. Dù đã nhìn thấy vô số lần, mỗi lần cô vẫn bị vẻ đẹp trai của anh làm tim đập nhanh hơn.

Văn Dã dường như nghe thấy tên cô, liền ngước mắt lên nhìn rồi sải mấy bước dài đi về phía cô.

"Xin chào." Anh gật đầu chào hai đồng nghiệp của Lâm Diểu, sau đó không quên nắm tay cô dắt đến trước xe.

Anh mở cửa ghế phụ trước tiên, rồi lịch sự giúp hai cô gái kia mở cửa ghế sau.

Lên xe rồi, Văn Dã nghiêng người, cài dây an toàn cho Lâm Diểu —một động tác nhỏ nhưng đã trở thành thói quen tự nhiên giữa hai người. Trong mắt Khương Tư Duyệt và Từ Tinh Tinh ngồi ở ghế sau, cảnh này ngọt ngào đến mức khiến họ không khỏi thầm ghen tị.

Từ khu Ngự Cảnh Loan đến bệnh viện không xa, chỉ mất hơn nửa tiếng lái xe. Văn Dã đến nơi trước, chờ mấy đồng nghiệp khác lái xe đến rồi mới cùng nhau chạy xe vào khu.

Hơn nửa số người trong khoa đều đến, nhưng phòng khách đủ rộng, dù có hơn chục người ngồi cũng không thấy chật chội.

Văn Dã bật chiếc TV 100 inch trên tường phòng khách lên, lấy ra vài tay cầm trò chơi và điều chỉnh giao diện game.

"Vẫn cần một lúc nữa mới nấu xong, trên bàn trà có hoa quả và bánh ngọt, mọi người cứ ăn trước đi."

Trên bàn trà bày đầy quả anh đào đã rửa sạch, nhãn lồng, cùng bánh cuộn Thụy Sĩ và nhiều loại bánh nhỏ tinh xảo. Rõ ràng anh đã tốn không ít công sức để tiếp đãi họ.

Một số đồng nghiệp nữ đã kết hôn, lớn tuổi hơn, nhìn thấu đáo hơn. Điều này không chỉ thể hiện sự chu đáo đối với họ, mà rõ ràng còn là biểu hiện của một tình yêu sâu đậm dành cho Lâm Diểu.

Đàn ông thích bạn thì sẽ sẵn lòng đối xử tốt với bạn, nhưng chỉ khi yêu bạn thật lòng, họ mới quan tâm cả những người xung quanh bạn.

Vừa bước vào, Khương Tư Duyệt đã bị thu hút bởi cửa sổ sát đất siêu lớn ở ban công. Ánh chiều tà phản chiếu lên mặt sông lấp lánh, những con thuyền nhỏ qua lại trên sông, đẹp như một bức tranh sơn dầu.

"Lâm Diểu, ban công nhà cô đẹp quá! Tôi ra chụp mấy tấm ảnh được không?"

"Được chứ."

Khương Tư Duyệt lập tức hào hứng chạy ra ban công, mấy đồng nghiệp nữ khác cũng đi theo, cùng giơ điện thoại lên vui vẻ chụp ảnh selfie.

Lâm Diểu thấy mấy đồng nghiệp khác đang chơi game, liền vào bếp định giúp một tay. Bình thường Văn Dã không cho cô vào bếp, nhưng hôm nay có nhiều người, cô sợ anh sẽ bận rộn không xuể.

Kết quả phát hiện ra anh đã chuẩn bị mọi thứ xong xuôi từ trước khi về. Rau đã được rửa sạch, cắt sẵn, chẳng có việc gì để cô giúp cả.

"Diểu Diểu, giúp anh buộc tạp dề lại."

Lâm Diểu tháo chiếc tạp dề màu sẫm đang treo xuống. Văn Dã cúi đầu về phía cô một chút, cô giúp anh đeo vào cổ rồi buộc một nút thắt ở phía sau.

"Còn việc gì cần em giúp nữa không?" Cô ngẩng mặt hỏi anh.

"Không cần đâu." Văn Dã mỉm cười, xoa xoa đầu cô: "Diểu Diểu ra ngoài ngồi với đồng nghiệp đi, ở đây cứ để anh lo."

Ngoài năm món ăn sẵn đã mua, bảy món còn lại đều do Văn Dã tự tay làm, anh còn nấu một nồi canh. Từng món ăn với màu sắc, hương thơm và hương vị tuyệt vời được dọn lên bàn. Các nữ đồng nghiệp có mặt càng cảm thấy Lâm Diểu thật may mắn—bạn trai vừa kiếm tiền mua nhà sang, vừa biết nấu ăn, lại còn đẹp trai hết mức, đúng là có đủ mọi ưu thế.

Tô Viễn Châu thì ngày càng cảm thấy không oan uổng chút nào khi người anh em thân thiết Trần Thụ Dư năm đó theo đuổi Lâm Diểu nhưng không thành. Cậu ta rất xuất sắc, nhưng bạn trai của cô nàng này thì có thể nói là hoàn hảo đến mức tròn 100 điểm.

Trong phòng khách có một chiếc bàn ăn bằng đá cẩm thạch dài hơn ba mét. Bình thường Lâm Diểu và Văn Dã không dùng đến, nhưng hôm nay có đông người, chỉ cần ngồi sát lại một chút là vừa đủ chỗ.

"Tay nghề không tốt lắm, mọi người ăn tạm nhé." Văn Dã khiêm tốn nói.

"Đâu có đâu có, bữa ăn này hoành tráng quá!"

Khương Tư Duyệt nhìn thấy Văn Dã múc canh gà cho Lâm Diểu xong lại dùng muỗng vớt hết hành lá ra, cảm thấy lạ bèn hỏi: "Diểu Diểu, tôi nhớ cô có ăn hành mà?"

"Tôi thích mùi thơm của hành lá, nhưng không thích ăn hành, có điều đôi khi lười gạt ra, tôi cũng ăn luôn."

Lâm Diểu giải thích xong, Văn Dã liền đặt trước mặt cô một bát canh gà đã lọc sạch hành lá, hoàn toàn không cảm thấy thói quen này có gì kiểu cách hay phiền phức.

Tám giờ hơn ăn xong, Lâm Diểu cùng Văn Dã tiễn mọi người ra về. Người lái xe tiện đường chở theo một đồng nghiệp, Khương Tư Duyệt và Từ Tinh Tinh thì đi chung một chiếc xe khác. Lâm Diểu đứng cùng họ chờ xe đến.

"Tối nay cảm ơn cô nhé, Diểu Diểu." Từ Tinh Tinh vừa gửi xong một tin nhắn, bỗng ngẩng đầu nhìn cô với ánh mắt đầy cảm kích.

Lâm Diểu tưởng cô ấy cảm ơn vì bữa ăn, vội xua tay bảo không cần khách sáo, nhưng lại nghe cô ấy nói tiếp:

"Thật ra mấy ngày nay tôi cứ băn khoăn mãi. Mẹ tôi giới thiệu cho tôi một đối tượng xem mắt, điều kiện các mặt đều rất tốt. Cả gia đình và học vấn của chúng tôi đều tương xứng, chỉ là hai bên không thích nhau lắm. Tôi đã nói mấy lần rằng mình không ăn cay, thế mà anh ta vẫn cứ hẹn tôi đi ăn lẩu."

"Tôi đã ba mươi tuổi rồi, mẹ cứ bảo nếu còn chần chừ thì sẽ ế mất. Ban đầu tôi nghĩ hay là cứ thử xem sao, nhưng tối nay, khi thấy cách cô và bạn trai cô ở bên nhau, tôi chợt hiểu câu nói hay thấy trên mạng: 'Ngày tháng trôi qua sao có thể giống nhau với bất kỳ ai được chứ?'"

Từ Tinh Tinh cười nhẹ nhõm: "Phải là hai người thực sự thích nhau thì sống cùng mới có ý nghĩa. Thế nên vừa nãy, tôi đã nhắn tin nói rõ với người đó rồi."

"Tinh Tinh, cô làm đúng lắm!" Khương Tư Duyệt gật đầu tán thành: "Tôi thà độc thân cả đời cũng tuyệt đối không chấp nhận tạm bợ, như vậy là quá thiệt thòi cho bản thân. Với lại, bây giờ ba mươi tuổi chẳng phải lớn gì cả."

Chiếc taxi đặt trước đã đến. Khương Tư Duyệt kiểm tra biển số xe trên điện thoại rồi cùng Từ Tinh Tinh lên xe, Lâm Diểu vẫy tay chào tạm biệt họ.

Cô quay đầu lại, thấy bóng dáng Văn Dã ở không xa.

Anh hơi cúi người, đứng cạnh một người bán hàng rong đang đẩy xe, lựa chọn thứ gì đó. Dưới ánh đèn đường vàng vọt, đường nét góc cạnh trên gương mặt anh trông sắc sảo và cứng cỏi.

Chỉ cần nhìn thấy anh, Lâm Diểu đã cảm thấy yên lòng. Cô bước về phía anh, đúng lúc Văn Dã đứng thẳng dậy, quét mã thanh

toán mười tệ, rồi nhận lấy túi nhựa đựng đầy củ niễng từ tay người bán hàng.

Anh đưa tay còn lại nắm lấy tay cô, mười ngón tay đan chặt: "Vừa mới vào mùa, anh thấy tươi lắm, mai làm niễng xào thịt cho em."

"Được!" Lâm Diểu vui vẻ đáp, mắt cong lên, rồi xoa xoa bụng: "Tối nay anh nấu nhiều món ngon quá, em ăn no căng cả bụng rồi."

Văn Dã khẽ nhếch môi cười: "Vậy mình ra bờ sông đi dạo, tiêu cơm một chút."

Dọc đường, hoa nở rộ, gió đêm ấm áp, tràn ngập hơi thở của mùa xuân. Ở ven sông, có không ít cậu trai tầm mười sáu, mười bảy tuổi đang chơi ván trượt, còn có nhiều cặp tình nhân đi dạo hẹn hò.

Lâm Diểu nhìn thấy một chiếc xe bán kem lưu động, đôi mắt sáng lên. Cô vừa mới quay đầu nhìn Văn Dã, chưa kịp nói gì, người đàn ông đã dứt khoát từ chối:

"Không được."

Lâm Diểu bĩu môi.

Văn Dã buồn cười nhắc nhở cô: "Vừa nãy em còn nói là ăn no căng bụng rồi mà?"

"Cái dạ dày ăn cơm thì no rồi, nhưng cái dạ dày ăn vặt vẫn còn trống mà." Cô cãi bướng.

"Dù thế nào cũng không được." Văn Dã bị lý lẽ ngụy biện của cô làm cho bật cười nhưng vẫn cố nhịn, không nhượng bộ. "Bây giờ mới bao nhiêu độ thôi? Đợi đến khi trời ba mươi độ hẵng ăn kem."

Gần một năm chưa được ăn, lúc này Lâm Diểu thật sự rất thèm. Cô chớp chớp mắt, nắm lấy ngón tay anh lắc lắc, giọng mềm mại nũng nịu: "Anh xem kìa, có bao nhiêu cô gái được bạn trai mua kem cho ăn, em cũng có thể ăn mà."

Trái tim Văn Dã mềm nhũn, nhưng gương mặt vẫn không chút dao động, kiên quyết không đồng ý: "Anh không quản được bạn gái của người khác, anh chỉ quản được cô gái nhà anh thôi."

Lâm Diểu: "Hừ."

Văn Dã: "Hừ hừ cũng vô ích."

Lâm Diểu bị anh bắt chước giọng mình mà tức giận, khuôn mặt nhỏ nhắn phồng lên, trẻ con cãi lại: "Anh đáng ghét quá!"

"Ừm, anh đáng ghét." Văn Dã ngoan ngoãn phụ họa, rồi đưa ngón tay nhẹ nhàng chọc vào má mềm mại của cô: "Bạn gái anh đáng yêu thật đấy."

Lâm Diểu: "....."

Sau khi về nhà, Lâm Diểu đi tắm, rồi thoa kem dưỡng da mặt và body lotion. Bước ra khỏi phòng tắm, cô không thấy Văn Dã trong phòng ngủ, liền sang phòng sách bên cạnh tìm, nhưng vẫn không thấy bóng dáng anh đâu.

Xuống cầu thang được một nửa, cô đã ngửi thấy một mùi thơm ngọt ngào tỏa ra từ bếp.

Cô đứng bên cửa, thò nửa cái đầu vào nhìn, liền thấy người đàn ông tắt bếp, lấy ra một đĩa táo bọc đường vừa làm xong từ trong chảo.

Cô chớp chớp mắt: "Khuya rồi sao anh còn làm cái này?"

Văn Dã lấy một cái nĩa nhỏ, xiên một miếng, bước đến trước mặt cô, khóe môi cong lên, đưa cho cô: "Không phải em bảo dạ dày dành cho đồ ăn vặt vẫn còn trống sao? Này, ăn đi."

Lâm Diểu không ngờ câu nói bâng quơ của mình lại được anh ghi nhớ như thế, mặt cô hơi ửng đỏ, đưa tay nhận lấy. Anh còn nhắc nhở: "Vẫn còn hơi nóng, ăn từ từ thôi."

"Ồ." Cô vừa thổi vừa ăn từng miếng nhỏ, ngọt ngào từ đầu lưỡi lan tận vào tim.

Văn Dã cúi đầu nhìn cô, đưa tay nhẹ nhàng lau đi sợi đường dính ở khóe môi cô, giọng vừa dỗ dành vừa thương lượng: "Diểu Diểu, chịu khó nhịn đến tháng Năm, anh sẽ đi mua cả xe kem về, tất cả vị em thích, lấp đầy tủ lạnh, được không?"

Chương 62: Ngửi xem có mùi sữa không?

Bình Thành vừa bước vào tháng Năm, nhiệt độ đã ngay lập tức đạt mức giữa mùa hè.

Rèm cửa phòng ngủ kéo kín, loại rèm chắn sáng hiệu quả ngăn hoàn toàn ánh nắng gay gắt bên ngoài. Giấc ngủ trưa của Lâm Diểu rất ngon, mãi đến khi chuông báo thức trên điện thoại reo lúc 1 giờ 30, cô mới chậm rãi tỉnh dậy.

Ca làm việc buổi chiều bắt đầu lúc 2 giờ, từ nhà đi bộ qua đó chỉ mất 5 phút. Cô không vội vàng, thay quần áo rồi vào phòng vệ sinh rửa mặt cho tỉnh táo. Sau đó, cô chạy ra phòng khách, mở tủ lạnh.

Văn Dã rất giữ lời, vừa sang tháng Năm là lập tức đi mua sỉ cho cô cả đống kem. Cả hai chiếc tủ lạnh trong nhà đều chật ních.

Lâm Diểu chọn một cây kem Chocliz vị việt quất, giương ô che nắng, vừa đi vừa ăn. Đầu lưỡi tan chảy vị mát lạnh vừa vặn xua tan cái nóng hầm hập suốt quãng đường. Khi đến khoa, cô cũng vừa ăn xong.

Cô ném que kem vào thùng rác, thay áo blouse trắng, ngồi chờ đến giờ làm. Lúc này, điện thoại rung lên.

Lâm Diểu lấy ra xem, là Bành Tư Gia gửi đến một tấm ảnh.

Cô mở ảnh ra, phóng to.

Bối cảnh là phòng ghi hình của đài truyền hình. Văn Dã đứng thẳng tắp, dáng vẻ cao lớn. Anh mặc sơ mi trắng, quần tây đen, cúc áo cài đến tận cùng, bộ dạng nghiêm túc đến mức không chê vào đâu được. Đôi tay dài gân guốc cầm một xấp tài liệu, cúi mắt đọc nội dung trên giấy.

Bên cạnh anh, cách một khoảng không xa, đứng một người phụ nữ mặc váy vest màu trắng kem, nhìn cách ăn mặc có vẻ là người dẫn chương trình.

Bành Tư Gia:【Điểm nam đức tuyệt đối, tặng bạn trai chị một like!】

Lâm Diểu gửi lại một sticker mèo con đầy thắc mắc.

Bành Tư Gia gõ chữ nhanh như bay, điện thoại cứ ting ting liên tục. Lâm Diểu còn chưa đọc xong tin nhắn trước, cô ấy đã gửi thêm một tin khác.

Bành Tư Gia:【Chính là nữ MC mà em hay kể với chị đó! Lúc đứng chung với Văn Dã để xác nhận quy trình phỏng vấn, cô ta hoàn toàn phá vỡ khoảng cách xã giao bình thường, cả người gần như dán sát vào anh ấy luôn! Văn Dã lập tức né xa như tránh tà vậy!】

Bành Tư Gia:【Anh ấy còn bảo đừng đứng quá gần, kẻo trên người dính mùi nước hoa, bạn gái ngửi thấy sẽ không vui.】

Bành Tư Gia:【Nữ MC đó nghe xong thì giọng điệu đầy ẩn ý, nói kiểu "Bạn gái Văn tổng quản anh chặt quá nhỉ, cứ như giám sát phạm nhân ấy."】

Bành Tư Gia:【Diểu Diểu, chị đoán xem Văn Dã đáp lại thế nào?】

Lâm Diểu:【Không biết nữa.】

Sự tò mò của Lâm Diểu bị khơi dậy, cô chớp mắt nhìn chằm chằm vào màn hình điện thoại, rất nhanh đã thấy một tin nhắn mới bật lên.

Bành Tư Gia:【Văn Dã nói, 'Tôi cầu còn không được', lại còn với cái giọng kiêu hãnh, hạnh phúc và mãn nguyện kia, đúng là làm người ta muốn xỉu mà!!!】

Khóe môi Lâm Diểu không nhịn được hơi cong lên.

Bành Tư Gia:【Em có thể tưởng tượng ra nữ MC kia chắc tức điên trong lòng, nhưng vẫn phải giữ nụ cười lịch sự mà không kém phần gượng gạo, ha ha ha ha ha!】

Bành Tư Gia:【Nhưng mà Diểu Diểu à, chị vẫn phải để ý chút đi. Văn Dã có gương mặt và thân hình thế kia, trước đây mở quán bar đã rất hot rồi, bao nhiêu cô gái cứ dán lấy anh ấy. Bây giờ anh ấy kiếm được nhiều tiền thế này, những người muốn dụ dỗ anh ấy còn nhiều hơn nữa! Đương nhiên, nhân phẩm của Văn Dã thì khỏi phải bàn rồi, nhưng câu 'đàn ông có tiền là hư' đã lưu truyền bao nhiêu năm nay, chắc chắn cũng có lý do cả đấy!】

Bành Tư Gia:【Vậy nên, sau này khi chị và Văn Dã kết hôn, nhất định phải nắm chặt quyền kinh tế trong nhà, như vậy đàn ông ở bên ngoài mới không dám làm bậy!】

Lâm Diểu biết Bành Tư Gia là quan tâm nên mới nói vậy, bèn thật lòng đáp lại:【Không cần đợi đến lúc kết hôn đâu, bây giờ chị đã quản rồi, cổ phần công ty anh ấy cũng chuyển cho chị hết rồi.】

Thực ra, cô rất tin tưởng Văn Dã, cũng không quá bận tâm về chuyện này, nhưng Văn Dã cứ nhất quyết dỗ dành cô ký tên.

Bành Tư Gia:【Đúng là như em nghĩ! Ôi trời ơi, lo lắng Văn Dã đối xử không tốt với chị đúng là thừa thãi! Không còn gì để nói nữa, chỉ có thể chúc hai người mãi mãi hạnh phúc thôi. Nhưng

mà Diểu Diểu này, rốt cuộc khi nào hai người mới kết hôn vậy? Em còn đang đợi được mặc váy đẹp để làm phù dâu của chị đây!】

Thời gian trên điện thoại nhảy đến đúng hai giờ, Lâm Diểu vội vàng trả lời một câu "Chị cũng không biết", rồi nhét điện thoại vào túi áo, tập trung vào công việc buổi chiều.

Sau khi khám liên tục cho mấy bệnh nhân, trong lúc tranh thủ uống nước, cô lại nghĩ đến câu hỏi của Bành Tư Gia.

Tim cô đập nhanh hơn, đoán rằng rất có thể Văn Dã sẽ cầu hôn cô vào ngày lễ tình nhân năm sau.

Bởi vì đó là ngày họ thực sự gặp nhau lần đầu tiên. Trước đây, quán bar "Một Giờ Rưỡi" của anh cũng được đặt theo thời gian hai người gặp gỡ, nên ngày này đối với anh có lẽ còn mang nhiều ý nghĩa hơn bất cứ dịp lễ nào khác.

Buổi tối tan làm, vẫn là Văn Dã đến đón cô.

Lâm Diểu ngồi vào ghế phụ, khi anh đưa tay qua giúp cô thắt dây an toàn, cô giả vờ hít hít mũi, cố ý tỏ ra không vui: "Sao trên tay anh có mùi nước hoa thế?"

Động tác của Văn Dã chợt khựng lại, vội vàng giải thích: "Anh không phải đã nói với em chiều nay anh có một buổi phỏng vấn à? Nữ MC đó xịt nước hoa nồng quá, lúc đứng gần nói về kịch bản có thể vô tình bị dính mùi. Nhưng anh đã lập tức đứng cách xa cô ta rồi."

Gương mặt người đàn ông vốn luôn điềm tĩnh nay lại thoáng vẻ hoảng hốt hiếm thấy, sợ cô gái nhỏ hiểu lầm hoặc tức giận vì chuyện này.

Lâm Diểu nghiêm mặt nhìn anh, nhưng chưa đầy năm giây đã không nhịn được mà bật cười "phụt" một tiếng: "Em biết hết rồi,

Tư Gia đã nói với em. Vừa nãy em chỉ muốn trêu anh thôi."

Ai bảo trước đây mỗi lần bắt nạt cô, anh đều nói mấy câu linh tinh khiến cô đỏ bừng mặt mà không có cách nào phản kháng, lần này coi như cô gỡ lại một bàn.

Văn Dã bị chọc tức đến bật cười, nhìn đôi mắt lấp lánh đắc ý của cô nhóc trước mặt, lại không có cách nào giận nổi: "Vừa rồi em làm tim anh suýt ngừng đập đấy, biết không?"

"Làm gì mà nghiêm trọng thế chứ?" Lâm Diểu chớp chớp hàng mi, cảm thấy anh nói cứ như cô hung dữ lắm vậy.

"Không hề khoa trương, em chính là tiểu tổ tông của anh. Tiểu tổ tông mà giận, anh sao có thể không sợ?" Văn Dã dùng những ngón tay thon dài nhẹ nhàng nâng cằm cô lên, ép cô nhìn thẳng vào mắt mình: "Không thể để chuyện này trôi qua dễ dàng vậy được, em phải bồi thường tổn thất tinh thần cho anh."

"Khắc" một tiếng, dây an toàn vừa cài vào lại bị mở ra. Lâm Diểu bị anh kéo vào lòng, còn chưa kịp phản ứng gì, đã bị đặt lên đùi anh.

Anh cúi xuống hôn cô, đầu lưỡi tách hàm răng cô ra, ban đầu là li.ếm m.út nhẹ nhàng, rồi lại cắn mút đầy bá đạo. Trong xe vang lên những tiếng nước ám muội, khiến người ta đỏ mặt tim đập không ngừng.

Hai người đã hôn nhau không biết bao nhiêu lần, thậm chí còn làm những chuyện thân mật hơn. Nhưng đây là lần đầu tiên ở bên ngoài, giữa ban ngày ban mặt, trong xe, ngay cạnh bệnh viện nơi cô làm việc.

Từ cửa sổ xe có thể nhìn thấy người đi đường bên ngoài.

Nếu đồng nghiệp tan ca đi ngang qua, cũng rất dễ nhìn thấy chiếc xe này. Dù cửa kính đã dán lớp chống nhìn trộm, nhưng

nếu xe cứ dừng nguyên tại chỗ quá lâu mà không di chuyển, không biết liệu có khiến người khác nghi ngờ hay không.

Hơn nữa, không rõ cửa sổ này có cách âm tốt không.

"Lúc này mà còn phân tâm sao, Diểu Diểu?" Giọng người đàn ông khàn hẳn đi, mang theo chút bất mãn. Đầu ngón tay thô ráp nóng rực của anh siết nhẹ, như muốn kéo sự chú ý của cô trở lại, cũng như một hình phạt.

Ngay lập tức, một luồng tê dại như dòng điện lan khắp cơ thể, Lâm Diểu vô thức khẽ kêu lên một tiếng, nhưng toàn bộ những âm thanh còn lại đều bị anh nuốt trọn.

Mặt cô đỏ bừng vì xấu hổ, không còn cách nào khác ngoài dồn hết tâm trí vào anh, toàn tâm toàn ý phối hợp.

Sau đó, cô lại đón nhận sự càn quét càng ngang ngược hơn giữa môi lưỡi từ người đàn ông. Anh hôn đến mức khiến cô toàn thân mềm nhũn, ý loạn tình mê, áo trên người cũng nhăn nhúm chẳng còn ra hình dạng.

Mãi đến khi ánh hoàng hôn bên ngoài xe dần ngả màu cam rực rỡ, bàn tay to lớn đang nắm lấy eo cô mới buông lỏng, chuyển lên lưng cô, nhẹ nhàng vỗ về giúp cô điều chỉnh nhịp thở.

"Còn... còn một tay nữa." Đôi môi đỏ mọng của cô khẽ hé mở, hơi thở không ổn định nhắc nhở anh.

"Mềm quá, sờ thích thật, không nỡ rút ra." Văn Dã cười cợt nhả, lập tức nhận được một ánh mắt trừng đầy dữ dằn của cô gái nhỏ, ngón tay thon dài của anh mới chậm rãi rời khỏi nơi mềm mại ấm áp kia.

Anh đưa tay ra sau lưng cô, chỉ dùng một tay đã cài lại móc khóa giúp cô, còn chỉnh lại dây áo bị lệch.

Bàn tay kia cuối cùng cũng rút ra khỏi lớp vải áo, rồi đưa đến ngay trước chóp mũi cô.

Lâm Diểu vẫn còn mơ màng, đôi mắt ngập hơi nước có chút ngơ ngác: "Anh làm gì vậy?"

Khóe môi Văn Dã cong lên, giọng cười trầm thấp, đầy từ tính vang lên: "Chiếc mũi nhỏ của em thính như vậy, thử ngửi xem nào, trên tay anh có mùi sữa không?"

Lâm Diểu: "..."

Tức chết mất! Về khoản lưu manh này, cô mãi mãi không thắng nổi anh!

——

Thoáng chốc đã đến tháng Bảy, Lâm Diểu sắp đón sinh nhật lần thứ hai mươi tám. Những ngày gần đây, Văn Dã vẫn đang công tác tại Hỗ Thành, cô không biết liệu đến ngày 17, anh đã xử lý xong công việc chưa.

Buổi tối khi hai người gọi điện, cô vừa mới tắm xong, ngồi trên chiếc xích đu ở ban công—món quà mà Văn Dã đã lắp đặt cho cô.

Cô chủ động nói: "Nếu anh không về được thì thôi, đợi anh quay lại rồi tổ chức lại cũng như nhau mà."

Đầu dây bên kia vang lên những tiếng trò chuyện rời rạc từ bàn tiệc, có vẻ như Văn Dã tranh thủ ra ngoài để gọi cho cô. Anh hỏi: "Vậy em sẽ không buồn sao? Không cảm thấy anh vì công việc mà lơ là em à?"

"Sao lại buồn chứ? Anh đang bận chuyện chính đáng mà, hơn nữa anh còn nói lần làm ăn này rất quan trọng nữa." Cô rất thấu hiểu đáp lại.

Văn Dã thở nhẹ một tiếng, có chút bất lực: "Cô gái nhỏ của anh sao mà hiểu chuyện thế?"

"Hiểu chuyện không tốt sao?" Lâm Diểu khó hiểu, bật cười hỏi lại: "Chẳng lẽ anh còn muốn em ngang ngược vô lý, không biết nặng nhẹ, cứ nhất quyết bắt anh phải về bên em tổ chức sinh nhật à? Hơn nữa, cũng chỉ là sinh nhật hai mươi tám tuổi thôi mà, có phải mười tám tuổi, cái mốc trưởng thành quan trọng đâu."

Lời vừa dứt, cô nghe thấy anh "ừ" một tiếng.

Lâm Diểu sững người.

Giọng anh đã bị cồn thấm vào, có chút khàn khàn, từng chữ chậm rãi, trầm ổn nhưng đầy chắc nịch: "Mọi chuyện đều có sự ưu tiên, nhưng với anh, em mãi mãi là quan trọng nhất, là điều cấp bách nhất. Sinh nhật mười tám tuổi của em quan trọng, thì hai mươi tám hay ba mươi tám cũng quan trọng như thế. Nếu vì kiếm tiền mà ngay cả sinh nhật một năm chỉ có một lần cũng không thể ở bên em, thì chẳng phải là đảo lộn mất rồi sao?"

"Cho nên trước mặt anh, em không cần phải hiểu chuyện như thế. Em muốn tùy hứng thì cứ tùy hứng, muốn ngang ngược vô lý cũng được. Chỉ cần em thấy không vui, đừng giữ trong lòng, cứ nói với anh."

Lâm Diểu chưa bao giờ có ai nói với cô như vậy.

Từ nhỏ, cô đã luôn được khen là ngoan ngoãn, hiểu chuyện. Bố mẹ, thầy cô hay họ hàng đều nghĩ thế. Cô còn thường xuyên bị đưa ra làm tấm gương cho người khác noi theo. Cô vẫn luôn cảm thấy đây là một phẩm chất rất tốt—khiến người khác yên tâm, cũng không gây phiền hà cho ai.

Tim cô khẽ run lên, mềm nhũn đi, rồi lại nghe Văn Dã hỏi: "Vừa nãy em chủ động bảo anh không cần quay về để cùng đón sinh

nhật, có phải thật ra có chút không vui không?"

"Chỉ một chút xíu thôi." Cô cắn môi, thành thật trả lời.

Văn Dã bật cười: "Mọi việc anh sẽ giải quyết xong trước ngày 17. Anh đã đặt vé máy bay sáng ngày 17 rồi."

Đôi mắt Lâm Diểu lập tức sáng lên, niềm vui sướng như quả bóng căng phồng, như thể sắp bay lên.

Cô đi chân trần, đạp nhẹ xuống đất, tay nắm chặt sợi dây mây đung đưa xích đu. Gió đêm từ mặt sông thổi đến, mát mẻ dễ chịu, tâm trạng cô cũng thoải mái vô cùng.

Suy nghĩ trôi xa, cô bỗng hỏi: "Sao anh không giống trong phim truyền hình, nói với em rằng anh không về được, rồi đến ngày sinh nhật lại bất ngờ xuất hiện, cho em một niềm vui lớn?"

"Anh thực sự đã nghĩ như vậy." Nghe vậy, Văn Dã khẽ cười, thừa nhận: "Nhưng rồi lại cảm thấy, chỉ để em vui vài giây mà khiến em chìm trong thất vọng mấy ngày tới, thì chẳng đáng chút nào."

Khi đối xử với cô, người đàn ông này lúc nào cũng chu đáo, tỉ mỉ đến từng chi tiết. Một chút khó chịu cũng không muốn để cô phải chịu đựng, trân trọng cô đến mức không thể trân trọng hơn.

Giọng anh trầm thấp, ấm áp, mang theo ý cười, chắc chắn nói với cô: "Ba ngày nữa anh sẽ về, cùng em đón sinh nhật, chúc mừng Diểu Diểu của chúng ta lại lớn thêm một tuổi."

Chương 63: Hoàn chính văn

Lâm Diểu đổi ca đêm ngày 16 với đồng nghiệp, như vậy ngày 17 cô có thể nghỉ một ngày, cũng có thể cùng Văn Dã đón sinh nhật thật trọn vẹn.

Tính cách cô tốt, lại hay giúp đỡ mọi người, hơn nữa Văn Dã thường xuyên đặt trà sữa cho cả khoa, nên đồng nghiệp rất vui lòng giúp cô chuyện nhỏ này.

Ca đêm kết thúc lúc tám giờ sáng hôm sau, Lâm Diểu bàn giao xong công việc với đồng nghiệp, đi bộ năm phút về nhà gần bệnh viện.

Tối qua có mấy bệnh nhân gặp tình huống khẩn cấp, cô không chợp mắt được chút nào, thức trắng cả đêm. Cơ thể mệt mỏi, đầu óc cũng đờ đẫn, vừa về đến nhà, Lâm Diểu liền chui vào chăn ngủ ngay.

Kết quả là rèm cửa phòng ngủ chưa kéo, mặt trời lên cao, ánh nắng càng lúc càng chói, khiến cô bị đánh thức.

Lâm Diểu mở mắt một cách miễn cưỡng, người vẫn còn ngái ngủ, tầm nhìn lờ mờ liền bắt gặp thân hình nửa trên tr.ần tr.ụi của Văn Dã.

Hàng mi dày dài của anh vẫn còn vương giọt nước, áo chưa mặc vào, chỉ quấn một chiếc khăn tắm lỏng lẻo ngang eo. Đôi vai rộng, vòng eo thon nhưng săn chắc, cơ ngực rắn rỏi rõ nét, cơ bụng sáu múi cùng đường nhân ngư sắc bén kéo dài xuống dưới,

toàn bộ cơ thể toát ra vẻ gợi cảm và hoang dã tràn đầy hormone nam tính.

Lâm Diểu đã từng chạm vào người anh, thậm chí còn kẹp chân để anh cọ sát, nhưng tất cả đều diễn ra trong bóng tối. Đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy rõ ràng cơ thể anh đến vậy.

Vừa mở mắt ra đã nhìn thấy cảnh tượng này, sự tác động thị giác quá mạnh khiến cơn buồn ngủ của Lâm Diểu tan biến quá nửa. Hai má trắng nõn lập tức phủ lên một tầng đỏ ửng.

Văn Dã về nhà từ nửa tiếng trước, trước tiên vào phòng tắm ở phòng khách tắm rửa qua rồi mới nhẹ tay đẩy cửa bước vào. Nhìn thấy phản ứng này của cô, khóe môi anh không nhịn được cong lên, giọng điệu trêu chọc: "Diểu Diểu, trên người anh có chỗ nào mà em chưa sờ qua đâu, sao bây giờ chỉ nhìn thôi mà đã ngại thế này rồi?"

Lâm Diểu bị lời trêu ghẹo vô lý, còn bị anh đổ ngược lại, khiến mặt càng đỏ hơn. Rõ ràng mỗi lần đều là anh nắm lấy tay cô, bắt cô phải sờ khắp nơi!

Cô vừa định phản bác thì ánh mắt lướt qua bờ vai anh, nơi đó có một vết cắn hằn rõ rệt. Lâm Diểu khựng lại.

Văn Dã lấy một chiếc áo phông ngắn tay từ trong tủ mặc vào, kéo rèm lại. Căn phòng lập tức tối xuống, anh bật chiếc đèn ngủ ở đầu giường, rồi nằm xuống bên cạnh cô. Nhìn thấy con gấu bông mà cô ôm ngủ suốt mấy ngày qua, anh liền rút nó khỏi tay cô, đặt sang một bên, còn cố tình nói với nó:

"Cô ấy nên ôm tao ngủ rồi, không đến lượt mày nữa đâu."

Lâm Diểu bị hành động trẻ con này của anh chọc cười. Văn Dã giơ tay dài ôm lấy cô vào lòng. Sau hơn một tuần không gặp, cả hai đều rất nhớ nhau, cơ thể cũng không kiềm chế được mà muốn gần gũi hơn.

Hai người hôn nhau, Văn Dã một tay ôm eo cô, một tay đan chặt mười ngón tay với cô. Nụ hôn rất thuần túy, không mang theo d.ục v.ọng, mà chỉ đơn giản là khát khao hơi thở của đối phương.

Nghĩ đến việc cô vừa trực ca đêm xong, hôn một lúc, Văn Dã liền buông cô ra, nhẹ nhàng ấn đầu cô vào lồng ng.ực mình: "Mới mười giờ rưỡi thôi, ngủ thêm chút nữa đi. Chiều nay chúng ta mới chính thức bắt đầu đón sinh nhật."

Lồng ng.ực anh mang theo hơi ấm quen thuộc sau bao ngày xa cách, trên người phảng phất mùi sữa tắm sạch sẽ, dễ chịu, hoàn toàn khác với cảm giác ngủ một mình. Lâm Diểu khẽ hít hà mùi hương ấy vài lần, rồi mới ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên từ trong vòng tay anh.

"Hồi đó em cắn anh có đau lắm không?" Giọng cô có chút áy náy.

Ngày đó khi họ chia xa, cô vừa giận vừa buồn, lúc đi đã hung hăng cắn vào vai anh một cái, thậm chí còn cắn đến bật máu.

Văn Dã sững lại một chút rồi mới hiểu ý cô, bật cười: "Không đau, em có bao nhiêu sức chứ?"

Huống chi lúc ấy tim anh đau đến mức như bị xé nát, cơ thể chỉ còn là một cái xác không hồn. Đừng nói là cắn một cái, dù cô có dùng dao cứa lên người anh, chắc anh cũng chẳng cảm thấy gì.

"Thế sao vết sẹo răng đó đến giờ vẫn còn?" Cô không tin, chất vấn lại.

Văn Dã cúi đầu nhìn cô, đường nét sắc bén nơi xương quai hàm dưới ánh đèn ấm áp trở nên dịu dàng hơn vài phần, giọng nói trầm thấp và từ tính: "Anh đã tìm người xăm lại dấu răng của em. Khi đó, anh nghĩ rằng như vậy thì em sẽ không hoàn toàn biến mất khỏi cuộc đời anh. Đến một trăm năm sau, dấu răng này vẫn sẽ cùng anh được chôn cất."

Lâm Diểu nghe mà tim đau thắt lại, giọng nói có chút nghèn nghẹn: "Hay là... anh cũng cắn lên vai em một cái đi, em cũng sẽ xăm dấu răng của anh lên người."

Cô cảm thấy như vậy mới công bằng, nghĩ đến còn thấy lãng mạn nữa. Nhưng ai ngờ, vừa đề nghị xong liền bị người đàn ông trước mặt từ chối thẳng thừng không chút do dự.

"Không được."

Văn Dã là người chuyên xăm hình, anh hiểu rõ cảm giác đau đớn của nó hơn ai hết, đặc biệt với những người có dây thần kinh cảm giác nhạy cảm, đến cả những người đàn ông vai u thịt bắp* cũng có thể bị mũi kim xăm làm cho kêu la thảm thiết như bị chọc tiết.
(*Tình trạng "vai u thịt bắp" hay còn được gọi là "vai rộ" là một điều kiện thể hình và sức khỏe mà cơ vai phát triển quá mức so với các nhóm cơ khác trong cơ thể, làm cho vai trở nên quá lớn và lồi ra, tạo thành dáng hình như một "gù" trên vai.)

"Em có biết da mình mỏng thế nào không? Chỉ cần một tờ giấy hơi sắc một chút cũng có thể cứa rách ngón tay em, còn muốn bị kim xăm đâm vào à? Không sợ đau đến chết sao?"

Lâm Diểu muốn cùng anh chia ngọt sẻ bùi, kiên định nói: "Em chịu được mà! Không phải anh cũng đã chịu đau vì em rồi sao? Vậy em cũng có thể đau vì anh một lần."

Văn Dã nhìn gương mặt nhỏ nhắn đầy quyết tâm của cô, khóe môi cong lên một chút, ánh mắt trở nên nghiêm túc: "Xăm hình thì anh nhất định không đồng ý đâu. Nhưng mà, Diểu Diểu phải nhớ kỹ những lời em vừa nói, nhất là nửa câu đầu tiên."

Đối diện với ánh mắt đầy thắc mắc của cô, giọng anh mang theo ý cười: "Lần sau anh vào, Diểu Diểu nhớ những gì mình đã nói đấy, có thể chịu được."

Lâm Diểu: "..."

Cô ngủ thêm một giấc dài, mãi đến hơn mười hai giờ trưa mới thức dậy. Văn Dã đã dậy trước để nấu mì trường thọ cho cô. Trong chiếc bát nhỏ chỉ có một sợi mì rất dài, nhưng nguyên liệu đi kèm lại rất phong phú—có cà chua, rau cải xanh, lát thịt nguội, và một quả trứng chiên lòng đào.

Lúc ăn, Văn Dã nói với cô về kế hoạch sinh nhật: "Buổi chiều em toàn quyền quyết định, muốn làm gì cũng được, còn buổi tối thì để anh lo."

"Được ạ." Lâm Diểu vừa cắn mì vừa cười tít mắt đáp lại.

Thực ra cô cũng không có ý tưởng gì đặc biệt. Sau khi ra ngoài, cô kéo Văn Dã đi xem một bộ phim, rồi cả hai cùng đến trung tâm thương mại.

Hôm nay, thương hiệu văn phòng phẩm sáng tạo mà cô yêu thích mở một cửa hàng pop-up* tại đây. Có rất nhiều sản phẩm hợp tác được ra mắt lần đầu, thậm chí còn có cả những hộp quà bí ẩn để mua.
(*Pop-up shop là một cửa hàng hay một không gian bán hàng tạm thời được thiết kế để quảng bá sản phẩm hoặc dịch vụ của một công ty, thương hiệu hoặc nhà bán lẻ trong một thời gian ngắn (vài ngày đến vài tuần trước khi đóng cửa), thường là để nắm bắt một xu hướng hoặc một sự kiện theo lịch trình/chiến dịch.)

Lúc họ vừa đến, hàng người đã xếp rất dài. Cô vốn nghĩ sau khi xem phim xong, lượng khách sẽ bớt đi một chút. Kết quả không những không giảm mà hàng người còn kéo dài hơn, uốn lượn quanh co.

Nhiều người cũng có ý định mua giống cô, nhưng khi nhìn thấy hàng dài như vậy lại chùn bước.

Lâm Diểu nghe thấy một nam sinh đeo kính đang khuyên nhủ bạn gái mình—

"Em yêu, em xem tình hình này đi, nếu không xếp hàng ít nhất một tiếng thì chắc chắn không vào được. Chúng ta hoàn toàn có thể làm việc gì đó ý nghĩa hơn trong khoảng thời gian này. Bình thường em đi làm đã đủ vất vả rồi, còn phải đứng đợi hơn một tiếng nữa, chẳng phải rất mệt sao?"

Gương mặt cô gái lộ ra vẻ do dự, cuối cùng cũng bị thuyết phục. Cô khẽ nói một câu "Đi thôi" rồi cùng bạn trai rời đi, nhưng lúc bước đi vẫn không nhịn được mà ngoái đầu nhìn lại mấy lần.

Một chàng trai khác mặc áo sơ mi caro cũng nhân cơ hội nói với bạn gái mình: "Cưng à, mình cũng đi thôi. Hơn một tiếng này đủ để anh viết được mấy trang code rồi. Chỉ vì mấy con chó bông nhỏ mà tốn từng ấy thời gian, thực sự không đáng đâu."

Cô gái bất mãn đáp lại: "Nhưng em thấy mấy con chó nhỏ này rất dễ thương, em thích và muốn mua. Anh nói thì nghe có vẻ to tát lắm, chẳng phải là không muốn đứng đợi cùng em thôi sao!"

Hai người mỗi người một câu tranh cãi với nhau. Cuối cùng, chàng trai mất kiên nhẫn nói: "Có gã đàn ông nào lại muốn xếp hàng cả tiếng đồng hồ chỉ vì mấy con búp bê trẻ con này chứ? Em sắp ba mươi tuổi rồi, có thể trưởng thành hơn một chút không? Anh thà về công ty làm thêm còn hơn lãng phí cuộc đời ở đây với em."

Nói xong, cậu ta hậm hực bỏ đi. Cô gái tức đến đỏ cả mắt, đứng yên tại chỗ một lúc rồi quay người rẽ sang lối ra khác.

Lâm Diểu nghĩ một lúc, rồi ngẩng đầu nhìn Văn Dã, thở dài nói: "Thôi bỏ đi, hàng này dài quá rồi."

"Một tiếng cũng không lâu lắm đâu, chỉ cần mua được thứ em thích thì đáng mà. Diểu Diểu, em cứ xếp hàng trước đi, anh đi

gọi cho nhà hàng đặt trước, bảo họ làm đồ ăn muộn một chút."

Nói xong, Văn Dã cầm điện thoại rời đi, tìm một chỗ yên tĩnh để gọi điện.

Lâm Diểu bước đến cuối hàng, chưa được bao lâu, phía sau cô đã có thêm nhiều người xếp hàng, nhưng phía trước thì cứ chậm chạp nhích lên như rùa bò.

Văn Dã gọi điện xong quay lại, trên tay cầm theo một chiếc ghế nhựa màu đỏ: "Đứng lâu mệt lắm, em ngồi xuống chờ đi."

Nói rồi, anh đặt ghế ra sau cô. Lâm Diểu còn chưa kịp hỏi anh lấy ghế từ đâu ra thì một cô gái tóc xoăn đi giày cao gót đứng sau cô, đang nhức mỏi cả chân, liền tò mò xen lẫn ghen tị hỏi: "Anh đẹp trai ơi, anh lấy cái ghế này ở đâu thế?"

Văn Dã hờ hững đáp: "Quán lẩu trên tầng. Tôi nạp thẻ thành viên năm nghìn tệ rồi nhờ nhân viên mượn một cái ghế."

Cô gái tóc xoăn: "..."

Năm nghìn tệ??! Chỉ để mượn một cái ghế?!!! Thôi, cô đứng tiếp vậy...

Lâm Diểu ngồi trên ghế, lắng nghe Văn Dã nói chuyện, cảm thấy một tiếng đồng hồ trôi qua cũng không còn dài đến thế. Khi vào cửa hàng pop-up, anh xách giỏ mua sắm đi bên cạnh cô, thỉnh thoảng còn đưa ra vài ý kiến tham khảo cho cô gái nhỏ đang phân vân.

Đến lúc thanh toán, giỏ hàng gần như đã đầy ắp. Lâm Diểu còn mua thêm một túi phúc lợi. Vừa lên xe, cô đã không kìm được mà bắt đầu mở ra.

"Wow, cái đệm in hình cún Golden này đáng yêu quá! Cái chăn này cũng thực dụng nữa. A! Vận may của em tốt thật đấy, rút

một phát trúng ngay hai món phiên bản ẩn!"

Văn Dã vừa lái xe vừa nghe giọng cô ríu rít đầy hứng khởi, tâm trạng cũng tốt lên. Cảm giác ấy còn đáng giá hơn cả những khoản tiền được chuyển vào tài khoản ngân hàng.

Cuối cùng, Lâm Diểu mò ra hai chiếc móc khóa hình cún, một xanh một vàng, từ trong túi phúc lợi. Cô lấy chìa khóa ra khỏi túi, treo lên đó chiếc màu xanh.

Đến ngã tư đèn đỏ, Văn Dã thò tay vào túi quần, lấy chùm chìa khóa của mình ra rồi đưa cho cô.

Thấy cô hơi ngẩn ra, vẻ mặt còn có chút do dự, dường như không muốn lắm, Văn Dã lập tức nhướng mày tỏ vẻ không vui, giọng chất vấn: "Chẳng phải đây là một cặp móc khóa tình nhân sao? Diểu Diểu, em không treo lên cho anh thì định tặng cho ai hả?"

"Em vốn định tặng cho đồng nghiệp nữ của em, chị ấy cũng rất thích mấy món này." Lâm Diểu thành thật trả lời, rồi giải thích thêm: "Bởi vì anh thỉnh thoảng phải tiếp khách, nếu khách hàng thấy anh treo cái này trên chìa khóa thì có vẻ không ổn lắm, trông không được trưởng thành."

Văn Dã khẽ cười khinh một tiếng: "Anh trưởng thành hay không mà lại phải do một cái móc khóa quyết định à?"

Anh dứt khoát giật lấy chiếc móc khóa hình chú chó màu vàng còn lại, treo vào chùm chìa khóa của mình, giọng điệu bá đạo: "Không được đưa cho ai khác, bất kể là thứ gì, một khi đã là đồ đôi với em, thì chỉ có thể là anh."

Lâm Diểu thấy buồn cười, lại nhớ đến câu nói của chàng trai mặc áo sơ mi lúc xếp hàng, rằng cô sau đêm nay cũng đã hai mươi tám tuổi rồi. Cô nhìn Văn Dã: "Anh có thấy em lớn thế này rồi mà vẫn thích mấy thứ này hơi trẻ con không?"

"Sao có thể chứ." Văn Dã phủ định ngay lập tức, "Anh chỉ thấy em đáng yêu, cũng cảm thấy rất vinh hạnh."

Lâm Diểu không hiểu hàm ý nửa câu sau, nghi hoặc chớp mắt một cái.

Đèn đỏ chuyển xanh, những ngón tay thon dài của Văn Dã đặt lên vô lăng, tiếp tục nói: "Anh không nhớ là nghe từ ai hay từ khi nào, có một câu nói thế này: Phụ nữ chỉ khi được nâng niu thật tốt mới có thể giữ mãi tâm hồn trẻ thơ. Anh thấy câu này rất có lý."

"Hồi trước, ở khu tập thể cũ mà chúng ta từng ở, anh từng thấy một vài người phụ nữ, lúc còn ở nhà làm con gái của bố mẹ thì luôn vui vẻ, nhưng sau khi kết hôn rồi có lúc về nhà mẹ đẻ, cả con người lại hoàn toàn khác đi. Ánh mắt mất đi tia sáng, suốt ngày cau mày âu sầu, nói cho cùng đều là vì hôn nhân không hạnh phúc. Hoặc là vợ chồng nghèo khổ, trăm sự buồn phiền, hoặc là lấy nhầm chồng với đủ thứ thói hư tật xấu."

"Em ở bên anh, vẫn giữ được những sở thích đáng yêu này, ít nhất cũng chứng tỏ rằng bạn trai em cũng tạm gọi là đạt tiêu chuẩn. Anh sẽ không để cuộc sống bào mòn em đến mức phải trưởng thành bất đắc dĩ."

Nghe vậy, khóe môi Văn Dã cong lên, giọng nói trở nên nghiêm túc hơn một chút: "Anh hy vọng đến tám mươi tuổi, em vẫn giữ được tâm hồn trong trẻo như thời con gái. Anh cũng sẽ tiếp tục cố gắng vì điều đó."

Trái tim Lâm Diểu như được nhúng vào ly nước mật ong 40 độ, vừa ngọt ngào vừa ấm áp. Đúng lúc gặp đèn đỏ, cô mở dây an toàn, nhanh chóng nghiêng người hôn nhẹ lên má người đàn ông đẹp trai bên cạnh.

"Không chỉ là đạt tiêu chuẩn đâu." Đôi mắt cô sáng lấp lánh, rạng rỡ: "Anh là người bạn trai hoàn hảo, tròn trăm điểm."

Đến nhà hàng mà Văn Dã đã đặt trước, hương vị và không gian đều rất tuyệt. Chỉ là khi nhân viên phục vụ mang rượu vang lên, anh lại yêu cầu đổi thành nước ép trái cây.

"Em không được uống dù chỉ một chút sao?" Cô nhíu mũi, mắt long lanh nhìn anh đầy chờ mong.

"Không được." Văn Dã cười từ chối: "Chính em cũng biết tửu lượng của mình kém cỡ nào mà. Chúng ta ăn xong còn có kế hoạch nữa, em phải hoàn toàn tỉnh táo, không được say một chút nào."

Lâm Diểu hào hứng hỏi: "Là gì thế?"

Văn Dã gắp miếng cá đã lọc hết xương bỏ vào bát cô, nhìn vào đôi mắt ngập tràn mong đợi ấy, cố tình kéo dài giọng nói: "Bí mật."

Lâm Diểu: "..."

Ăn xong, cô lên chiếc xe mà Văn Dã lái. Xe càng đi càng xa, dần dần rời khỏi khu vực trung tâm thành phố. Hơn một tiếng sau, xe bắt đầu leo lên núi.

Bên ngoài cửa sổ, những lùm cây bụi đầy rẫy những đốm sáng lấp lánh. Những con đom đóm phát ra ánh sáng xanh lục, đẹp đẽ và mộng ảo, tựa như bước vào một thế giới cổ tích. Khi xe dừng lại trên đỉnh núi, Lâm Diểu bước xuống và một lần nữa bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh ngạc—

Bầu trời đêm đầy sao lấp lánh, như vô số viên kim cương đính trên tấm màn nhung đen. Vì đứng ở nơi cao, cô có cảm giác như đang ở rất gần những vì sao, tựa như chỉ cần vươn tay ra là có thể chạm đến.

Văn Dã đi đến, trên đỉnh núi nhiệt độ thấp hơn, anh khoác lên người cô chiếc áo len đã chuẩn bị sẵn từ trước, kéo khóa lại. Sau

đó, anh quỳ một gối xuống.

Trong ánh mắt sững sờ của cô gái nhỏ, anh lấy ra một chiếc nhẫn. Việc này vốn dĩ là điều tất yếu, nhưng anh vẫn không tránh khỏi căng thẳng, đến mức những ngón tay cầm nhẫn cũng khẽ run.

Đôi mắt đen nhánh của anh ngước lên, ánh nhìn chăm chú dừng lại trên gương mặt cô: "Diểu Diểu, gả cho anh nhé? Anh nhất định sẽ ngày càng cố gắng, từ một người bạn trai đạt điểm tuyệt đối trong lòng em trở thành một người chồng cũng đạt điểm tuyệt đối."

Chuyện này chẳng cần phải suy nghĩ. Đôi mắt Lâm Diểu hơi ươn ướt, nhưng nụ cười vẫn cong cong. Không chút do dự, cô kiên quyết đưa tay trái về phía anh: "Tất nhiên là đồng ý rồi."

Văn Dã cẩn thận đeo chiếc nhẫn vào ngón áp út của cô, nhẹ nhàng nâng tay cô lên, trân trọng hôn một cái.

Lâm Diểu kéo anh đứng dậy, nhào vào lòng anh. Đôi mắt mở to của cô còn sáng rực hơn cả muôn vàn vì sao trên trời: "Em còn tưởng anh sẽ cầu hôn vào ngày lễ tình nhân năm sau cơ, đó là ngày đầu tiên chúng ta gặp nhau mà."

"Không đợi lâu đến vậy được." Văn Dã cười, đôi mắt đen thẳm tràn đầy dịu dàng: "Ngày 17 tháng 7 này, trong lòng anh cũng đặc biệt và quý giá vô cùng."

Không phải một ngày lễ gì cả, nhưng chính vào ngày này, thế giới rộng lớn hàng triệu hàng vạn con người đã có thêm một cô bé đáng yêu là em. Và kể từ đó, thế giới này đối với anh cũng trở nên đáng yêu hơn.

Hết.

Nội dung từ **Chương 1: Rõ ràng là không hoan nghênh cô chút nào** đến **Chương 63: Hoàn chính văn**

Truyện được tải từ DTV EBOOK

Userscript được viết bởi: lelinhtinh